

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

வ். ந ப ர் வ ம்

இரண்டாம் பாகம்

திரிசிரபுரம்,
ஸெண்ட் ஜேர்ஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத தலைமைக்
மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணர்,
மஹாமஹோபாத்யாய,
ஸ்ரீ-உ.-வே. T V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்
அவர்களால் மொழிபெயர்த்துக்கப்பெற்றது,

கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட், தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பாஷாபாரத துரந்தர, மஹாமஹோபாத்யாய,
ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.
வ ன ப ர் வ ம்.

வி ஷ ய ஸ டி சி கை கம்.

ஜ ட ர ஸ ர வ த ப ர் வ ம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 158 ஜடாஸூரன் பாண்டவர்களிடம் கபடமாக வலித்த
தும், ஸமயம்பாராதது யுதிஷ்டிரா முதலியவர்களைக்
கவாந்தோடியதும் 565-566
- ஸஹதேவன தனைவிடுவித்துக்கொண்டு பீமன்
அழைத்தது 566
- யுதிஷ்டிரா ஜடாஸூரனை நிந்தித்துப்பேசியதும், அதிக
பாரமுள்ளவரானதும் 566-567
- ஸஹதேவன அஸூரனைச் சண்டைக்கழைத்ததும், பீம
ஸேனன வந்ததும் . .. 568
- பீமன அஸூரனை நிந்தித்ததும், இருவரும் வீரவாத
துடன் பேரூதொடங்கியதும் 569-570
- நகுலஸஹதேவர்கள் அஸூரனை எதிர்த்தோடிவந்ததும்,
பீமன அஸூரனைத் தானே கொல்வதாகச் சொல்லி
யதும் 570
- பீமனுக்கும் ஜடாஸூரனுக்கும் புத்தமும், பீமன அஸூர
னது தலையைக் கொய்ததும் . . . 570-571

ய சூஷ ய த் த ப ர் வ ம்.

- 159 யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடனும் அந்தணர்களுடனும்
கலந்துகொண்டு இமயமலையின் உச்சிக்குப் புறப்பட
டது 572-573
- பாண்டவர்கள் இத்தனைநாளில் மலையுச்சியை அடைந்தன
ரென்பது 573
- பாண்டவர்கள் பரிஜனமுதலியவர்களை விருஷபர்வர
வினிடம் வைத்துச்சென்றதும், அவன் அவர்களுக்கு
வழிகாட்டித் திருமயியதும் 574

அத்யாயம்.	பக்கம்.
பாண்டவர்கள் பலவிடங்களில் தங்கி ஆர்ஷ்டிவேணஸ்ரமம் சென்றது	574-580
160 ஆர்ஷ்டிவேணர் யுதிஷ்டிரரைக் குசலப்ரஸ்னஞ் செய் தது	581-582
ஆர்ஷ்டிவேணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கைலாஸமலையைப் பறறிககூறி அர்ஜுனன்வருமவரை அவர்களைத் தமதாஸ் ரமத்திலேயே வவறிகககச்சொல்லியது	582-584
161 கருடனது சிறகின்காற்றில் மலாகள்வந்ததும், திரௌ பதி தாமரைமலா கொண்டுவரும்படி பீமனுக்குச் சொல்லியதும்	585-587
பீமன் மலையுச்சியில் ஏறிக் குபேரபட்டணத்தைக் கண் டதும், சண்டையிவ் மணிமான் முதலியவர்களைக் கொன்றதும்	587-591
162 பாண்டவர்கள் திரௌபதியை ஆர்ஷ்டிவேணரிடம் வைத்து மலையுச்சியில் ஏறிப் பீமனைக் கண்டது ...	592
யுதிஷ்டிரர், ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றது தகாதென்று பீமனுக்குச் சொல்லியது	592-593
குபேரன போர்ருக்கு வந்ததும், பாண்டவர்களைக் கண்டு அன்புள்ளவனானதும்	594-595
பாண்டவர்கள் குபேரனை வணங்கியதும், பீமன் அஞ்சா மல் நின்றதும்	595
குபேரன் யுதிஷ்டிரருடனும் பீமனுடனும் முறையே பேசிப் பீமன் செய்கைக்கு மகிழ்ந்தது	595-596
மணிமானுக்கும் குபேரனுக்கும் அகஸ்தியசாபம் வந்ததும், அதற்கு விமோசனமும்	596-597
163 குபேரன் பாண்டவர்களுக்கு உபதேசித்துச் சென்றது ...	598-601
காராய வித்திக்குக் காரணமான ஐந்து	598
இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைபவரும் அடையாத வரும்	598
164 தெளமயர் மந்தரமலை முதலியவைகளைப்பற்றிக் கூறிக் கிரகங்களின் கதிமுதலியவற்றை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது	602-605
165 கந்தமாதன மலையில் பாண்டவர்களுக்குப் பகலிரவுகளுக்கு வேறுபாடு தெரியாமலிருந்தது	606-607
அர்ஜுனன் தேவலோகத்தில் அஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கந்தமாதன மலைக்கு வந்தது	607-608
அர்ஜுனன் எத்தனை வருஷம் தேவலோகத்தில் வலித்தா னென்பது	608

அத்யாயம்.

நீ வாதகவசயுத்தபர்வம்

- 166 அர்ஜுனன் பாண்டவர்களிடம் வந்தது ... 608-609
 அர்ஜுனன் திவயாபரணங்களைத் திரௌபதிக்குக் கொடுத்தது ... 609
 அர்ஜுனன் தான் திவயாஸ்திரங்கள் பெற்றதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியது ... 609-610
- 167 இந்திரன் பாண்டவர்களிடம் வந்து வாழ்த்திச் சென்றது... 610-611
 இந்திரன் பாண்டவர்களைச் சந்தித்ததைக் கூறும் அத்யாயத்தைப் படித்ததின் பயன் ... 611
- 168 - 176 அர்ஜுனன் தான்செய்த கிராதயுத்தம் தேவலோகவாஸம் சிவாதகவசயுத்த முத்தியவற்றைப் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லியது ... 612-643
 அர்ஜுனனுக்கும் சிவவேடனுக்கும் யுத்தமும், அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றதும் ... 613-616
 அர்ஜுனன் லோகபாலர்களிடம் அஸ்திரம் பெற்றது ... 617-618
 இந்திரன் அர்ஜுனனைத் தேவலோகத்துக்கு வரச்சொல்லிச் சென்றது ... 618-619
 அர்ஜுனன் இந்திரனது தேரில் அசையாமலிருந்ததும், மாதவி அவனைப் புகழ்ந்ததும் ... 619-620
 அமராவதி நகரின் சிறப்பு ... 620-621
 இந்திரன் அர்ஜுனனுக்கு அர்த்தாஸனம் கொடுத்தது ... 621
 அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்தில் அஸ்திரங்களையும் காந்தர்வவித்தையையும் கற்றது ... 621-622
 இந்திரன் சிவாதகவச வத்ததைக் குருதக்பிணையாகக் கேட்டதும், அர்ஜுனன் போர்க்கோலங்கொண்டு புறப்பட்டதும் ... 622-624
 அர்ஜுனன் சிவாதகவசரது நகரம் சென்று அவர்களுடன் போர்தொடங்கியது ... 624-626
 அர்ஜுனனுக்கும் சிவாதகவசர்களுக்கும் யுத்தம் ... 626-629
 மாதவியினது தேர்த்தொழிலின் திறமை ... 627
 அர்ஜுனன் திவயாஸ்திரங்களால் அஸுரர்களுடைய மாயைகளை ஒழித்து அவர்களை வதஞ்செய்தது ... 629-631
 மாதவியும் அர்ஜுனனும் பயந்ததும், அர்ஜுனன் தான் தேறி அவனைத் தேற்றியதும் ... 630-631
 அர்ஜுனன் சிவாதகவசர்களைக்கொன்று ஸ்வர்க்கத்துக்குத் திரும்பியது ... 632-634

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- அாஜுனன ிவாதகவசரின் நகரத்தில தேவர்கள் புகா
மைககுக காரணங்கேட்டதும், மாதலியின மறு
மொழியும் 634
- அாஜுனன ஹிரணயபுரத்தைப் பார்த்து மாதலியை
வினவியதும், அவன பௌலோம காலகேயாகளின
வரலாறு கூறியதும் 635-636
- அாஜுனன ஹிரணயபுரத்தை உடைத்துப் -பௌலோ
மாகளையும் காலகேயாகளையுங் கொன்று இந்நிரனிடம்
வந்ததும், இந்நிரன அவனை வாழ்த்தியதும் 637-642
- அாஜுனன பாசுபதாஸதிரத்தைப் பிரயோகித்ததும்,
அதிலிருந்து பலபிராணிகள் தோன்றி அந்நிரரை
அழித்ததும் 639-640
- இந்நிரன அாஜுனனைப் புகழ்ந்து கவசம் கிரீடமுதலியின
கொடுத்தது 642-643
- புதிஷ்டிரா எல்லாம் தெய்வாதீனமென்று கூறித் தீவ்யா
ஸதிரங்களைக் காணவிருமபியதும், அாஜுனன மறுநாள
காட்டுவதற்குச் சொல்லியதும் 643-644
- 177 அாஜுனன பூமியை ரத்மாகசு செய்துகொண்டு தீவ்யா
ஸதிரங்களை காட்டத் தொடங்கியதும், உலகங்கள்
கலங்கியதும் 644-645
- நாரதாவரது அாஜுனனைத் தீவ்யாஸதிரங்களைக் காட்டிக்
கூடாதென்று தடுத்தது 645-646

ஆ-ஜ க ர ப ி வ ம்.

- 178 பாண்டவர்கள் கரதமாதனத்தில இததனை வருஷம்
வலித்தனரென்பதும், அந்நவரை அவர்களுக்கூ வன
வாலம் இததனை வருஷங்கள் ஆயினவென்பதும், ... 647
- புதிஷ்டிரா தமபிமாருடன் ஆலோசித்துக் கரதமாதனத்தி
ன்றும் இறங்கியதும், அவசியமான இடங்களில்
கடோறகசன அவர்களைச் சுமந்து சென்றதும் 647-649
- லோமசா பாண்டவர்களை வாழ்த்தி ஸ்வாககம் சென்றது 649
- 179 பாண்டவர்கள் விருஷபாவாவின் ஆஸரமம் வந்தது 650
- பாண்டவர்கள் பதரியில ஒருமாதம் வலித்துப் பின
ஸுபாகுவின நகரமவரது அங்குவிட்டிருந்த பரிஜனங்
களுடன் விசாகயூபம் வந்தது ஒருவருஷம் வலித்தது 650-651
- பாண்டவர்கள் தவைதவனம் வந்தது 652
- 180 பீமலேனன மலைப்பாம்பிலை பிடிக்கப்பட்டது 654-655

அத்யாயம்	பக்கம்.
181 மலைப்பாம்பு தான மலைப்பாம்பானதற்குக் காரணத்தைப் பீமனுக்குச் சொல்லியது	656-658
பீமன் மலைப்பாம்பின வாயிலிருந்து அசையமாட்டாமல் புலம்பியது	658-659
புதிஷ்டிரா தூரிமித்தங்களைக் கண்டு பீமனைத் தேடி அவன் மலைப்பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டது	659-660
182 - 183 புதிஷ்டிரருக்கும் மலைப்பாம்புக்கும் ஸமவாதம்	661-662
ஸாபபத்தின வினாவும் புதிஷ்டிரா விடையம்	662-664
புதிஷ்டிரா வினாவும் ஸாபபத்தின விடையம்	665-669
விமானமவந்ததும், நகுஷன் ஸவர்க்கரு சென்றதும்	669
மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம்.	
184 புதிஷ்டிரா முதலியவர்கள் காக்கூதிகளாகவகளைத் தவையத் வந்ததில்கழித்துக் காம்யகவனம் சென்றது	670-671
185 கண்ணபிரான் ஸதயபாமையுடன் காமயகவனம்வந்தது பாண்டவர்களுடன் அளவளாவியது	672-676
மார்க்கண்டேயர் வந்து பூஜிக்கப்பெற்றதும், கோவிந்தா பூஜிக்கதைகளைச் சொல்லும்படி அவரை வேண்டினது	-676
நாரதாவந்ததும், பாண்டவர் முதலியோர் அவரைப் பூஜித்ததும்	676
நாரதா மார்க்கண்டேயரைக் கதைசொல்லச் சொல்லியது	676-677
186 - 233 மார்க்கண்டேயர் புதிஷ்டிரா முதலியவர்களுக்காக கதைசொல்லியது	678-886
பண்டைக்காலத்து மனிதரும் பிறகாலத்து மனிதரும்	678-679
அஜ்ஞானிகளின்கதியும் ஞானிகளின்கதியும்	679-681
அரிஷ்டநேமிமுனிவா டிரித்தவரைப் பிழைப்பித்ததும், மிருதயுப்யமிலலாமலிருத்தற்குரிய ஒழுக்கங்களும்	682-684
பிருதுசுக்ரவாததியின் அஸுவமேதயாகமும், அதரிக்கும் கெள் தமருக்கும் விவாதமும்	685-688
அதரிமுனிவர் பிருதுவினிடம் பொருள் பெற்றது	688
தானம் அக்னிஹோதரம் மோக்ஷம் முதலியவற்றைப் பற்றித் தாக்கூயருக்கும் ஸர்ஸ்வதிக்கும் ஸமபாஷணை	689-693
முதலில் ஸவாகம்போகிறவன்	689
விஷ்ணு வைவஸ்வதமனுவுக்குப் புதரரானதாகிய மதஸ்யோபாக்யானம்	693-698

அந்நியாயம்.

	பக்கம்.
மனுசரித்திரத்தைக் கேட்டலின்பலன	698
புகைகளின் காலஅளவுமுதலியன	700-701
பிரளயலக்ஷணம்	701-706
மார்க்கண்டேயர் ஹரியின் வயிற்றினுள் புகுந்து பிரம	
மாண்டுகளைப் பாதத்துத் திரும்பியது	707-709
விஷ்ணு தமது மகிமையைக்கூறி மறைந்தது	710-714
மார்க்கண்டேயர் சொற்படி பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை	
வணங்கியதும், அவர் அவர்களைத் தேற்றியதும்	715
கலியில் வருங்காலநிலைமை	716-723
கிருதபுகவரலாறும் கல்கிஅவதாரமும்	723-726
மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சில உபதேசங்கள்	
செய்தது	727
தவனையின் உபாக்யானம்	728-737
வாமதேவரின் மகிமை	732-737
ஸுகதுக்கங்களை நிரூபிப்பதான இந்திரனுக்கும் பகருக்கும்	
கடந்த ஸம்பாஷணை	738-740
க்ஷத்ரியனுடைய மகிமையைத் தெரிவிப்பதான ஸுஹோத	
ரன் சிபி இவர்களின் வரலாறு	740-741
யயாதி பிராம்மணனுக்குக் கோதானம் செய்தது	742
ஸேதுகள் விருஷதர்ப்பன் இவர்களின் வரலாறு	743-744
சிபி புருவைக்காத்த கதை	744-747
சரணமடைந்தவனைக் கைவிட்டவருக்கு வரும் தீமைகள்	745
புற சிபிக்கு வரங்கொடுத்தது	747
நாரதர் அஷ்டகன், பிரதர்த்தனன், வஸுமான், சிபி	
இவர்களின் தாரதம்யத்தைக்கூறித் தானமகிமையைச்	
சொல்லியது	748-751
புகழும் வசையும் முறையே ஸ்வர்க்கவாஸத்துக்கும் நரச	
வாஸத்துக்கும் காரணமென்பதை விளக்கும் இந்திரத	
யும்ஹோபாக்யானம்	752-754
ஸ்வர்க்கத்தையடைவதற்குக் காரணமான பொதுத் தர்	
மங்கள்	755-768
பயனில்லாத ஜன்மங்கள்	755
பயனற்ற தானங்கள்	756
பிராம்மணர்கள் கரையேற்றவும் கரையேற்றவும் ஸாதனங்	
கள்	757
ஸ்ராதத்தத்தில் உபயோகிக்கத் தகாதவர்கள்	757
யமலோகம் செல்லும் வழியின் அளவு அதனைக் கடக்கும்	
உபாயம் முதலியன	760-761

அத்யாயம்.

	பக்கம்.
தர்மங்களைக் கேட்டலின்பயன் ...	763
மூன்றுவித செளசங்கள் ...	763
மனத்தில் களங்கம் நீங்காதவர்களுக்கு வேஷங்கள்	
மோக்ஷஸாதனமாகாவென்பது ...	764-766
ஞானகாமங்களை மோக்ஷஸாதனமென்பது ...	766
துந்துமாரோபாக்யானம் ...	769-783
உதங்கர் ஹரியைத்ததித்தது வரம்பெற்றது ...	770-772
பிருஹதஸ்வன தவத்துக்குப் புறப்பட்டதும், உதங்கர் துந்துவைக் கொல்ல எவியதும் ...	772-775
பிருஹதஸ்வன துந்துவைத் தன்புத்ரன்கொல்வானென்று சொல்லிச் சென்றது ...	775
மதுகைடபா வரலாறும் வதமும் ...	776-778
துந்துவின் வதமும் சுவலாஸ்வன துந்துமாரணனும் ...	781-782
துந்துமாரோபாக்யானத்தைக் கேட்டலின்பயன் ...	782-783
பெற்றோர்களின் அருமைபெருமைகளும், அவர்களை உப சரித்தலின் இன்றியமையாமையும் ...	784-785
தாமவியாதோபாக்கியானம் ...	785-830
கௌசிகன் கொககை எரித்தது ...	786
கௌசிகன் புதிவரதையைப் பார்த்தது கோபித்ததும், அவன் அவனைத் தாமவியாதரிடம் போகச் சொல்லியதும் ...	787-790
கோபம் உடலிலுள்ள பகைவென்பது ...	788
எப்படிஏப்படி இருப்பவன் பிராம்மணனென்பது ...	788-789
தாமவியாதா கௌசிகனுக்கு உபதேசித்தது ...	792-829
தத்தமக்குரிய தொழிலே சிறந்ததென்பதும், மறழும் பலதாமங்களும் ...	792-796
ஐந்து பவிதாங்கள் எவை என்பது ...	796
சிஷ்டர்களும் சிஷ்டாசாரங்களும் ...	796-800
எதுஎதற்கு எதுஎது ஸாரமென்பது ...	797
ஸாதுகர்களின் லக்ஷணம் ...	799-800
ஹிமஸை விலகமுடியாததென்பதும், தத்தம் தொழிலே சிறந்ததென்பதும் ...	800-804
பொய் மெய்யாவதும் மெய் பொய்யாவதும் ...	804
எது ஸத்யமென்பது ...	804
முயற்சியினும் தெய்வமே வலிதென்பது ...	804-806
ஜீவன் சார்வதெனென்பதும், ஜீவன்பிறத்தலும், வீணைகளின் பயனும் ...	806-809

அத்யாயம்.

பக்கம்.

விருப்பு வெறுப்பு லோப மோஹங்களும், அவற்றால் வருந தீமைகளும்	..	810
அவயகதம் ஜடப்பொருள்களின் கூட்டமுதலியன	..	811
ஐந்தூதங்களின் குணங்கள்	..	812
ஜீவர்களின் ஜனனமரணங்கள்	..	812-813
வயகதாவயக்தங்களின் லக்ஷணம்	..	813
எவனை வினைப்பயனகள் அணுகாவென்பது	..	813
பிரமமலக்ஷணம்	..	813
தவம் ஸவாககம் நரகம் இரத்திரியநிகரக முதலியன	..	813-814
முககுணங்களும் அவற்றை உடையவரும்	..	815-816
எப்படி எப்படியிருப்பவருக்கு எந்தஎந்த ஜாதித்தனமை உண்டாகுமென்பது	..	816
பிராணனமுதலிய வாபுகங்களும் அவற்றின் செயல்களும்	..	816-818
ஜீவாதம் பிரமாதம் லக்ஷணம்	..	818-819
யோகிகள் கடவுளைக் காண்பது	..	819-820
எது எதினினறு எதுஎதைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது	..	820
ஸதயத்தின பெருமையும் லக்ஷணமும்	..	820
எப்படியிருப்பவன் தியாகியென்பது	..	820
வியோகம் யோகமாவது	..	820
பொதுவான சில ஒழுகங்கள்	..	820-821
மோக்ஷலக்ஷணம்	..	821
தாமவயாதா தம்பெற்றோகளைக் கௌசிகனுக்குக் காட்டியது	..	821-822
தாமவயாதா பெற்றோரை வணங்கியதும், அவர்கள் அவரை வாழ்த்தியதும்	..	822
தாமவயாதா பெற்றோரின் பெருமையையும் தாம் அவர்களுக்குப் பணிசெய்யமுறையையும் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது	..	823-824
தாமவயாதா தமது ஞானதிருஷ்டிகளுக்குக் காரணத்தைக் கூறிக் கௌசிகரைப் பெற்றோருக்குப் பணிசெய்ய ஏவியது	..	824-825
கௌசிகன் தர்மவ்யாதரைப் புகழ்ந்து அவரது முன் வினையைப்பற்றி வினவியதும், அவர் தமது முற்பிறப்பு முதலியவற்றைக் கூறியதும்	..	825-828
மனிதர் தொழிலால் ஜாதியை அடைவது	..	828
எது எதனால் எது எதனைப் போக்க வேண்டுமென்பது	..	828

அத்யாயம்.

பக்கம்

துக்கம, அதிருப்தி, திருப்தி முதலியன .. .	828-829
கௌசிகன் விடைபெற்றுச்சென்று பெற்றோர்க்குப் பணிசெய்தது	829-830
ஆங்கிரஸோபாகயானம்	831-886
அங்கிரஸ் அகனியானதும், அகநி அவரைக்கண்டு பயந்ததும்	831
அங்கிரஸ் அகநிக்குத் தேறுதல்சொல்லித் தாம் புதரானது	832
தேவர்கள் அங்கிரவின் சொற்படி பிருஹஸபதியைக் குருவாக்கக்கொண்டது	832
அகநிகளின் உத்பத்தி முதலியன	833-838
யாகங்களைக்கெடுக்கிற பதினேறது அஸுரர்களின் பிறப்பு	838-839
அகநிகளின் வம்சவிலாசம்	839-846
அகநிக்கு நேரும தோஷங்களுக்குப் பிராயச்சித்தங்கள்	842-843
மீன்கள் ஸஹாகநி ஒளிந்த இடத்தைச் சொல்லியதும், ஸஹாகநி அவற்றைச் சபித்ததும்	844
தாதுக்கள், ரதனங்கள், மரங்கள் இவற்றின் உறபத்தி	844-845
அதரி அகநிகளைப் படைத்தது	845
தேவஸேனை நாயகனை விரும்பியது	847
இந்திரன் கேசியை அடித்ததும், அவன் தேவஸேனையை விட்டோடியதும்	847-848
கன்னிகை தன்னையும் தன் விருப்பத்தையும் தெரிவித்தது	848
இந்திரன் உறபாதங்களைக் கண்டு, கன்னிகைக்குப் பதியைத் தருமபடி பிரமம்தேவரை வேண்டியதும், அவர் உண்டாவனென்றதும்	849-850
அகனி ஸபதரிஷிபத்தினிகளை விரும்பியதும், அவர்கள் கிடையாமையால் வனஞ்சென்றதும்	851
ஸ்வாஹாதேவி ஸபதரிஷிபத்தினிகளில் அருந்ததியிலலாத மறவர்களின் வேஷத்துடன் அகநியை அடைந்தது	851-853
ஸ்வாஹாதேவி கருடபக்யியாகி அகனியின் வீரயத்தை ஸ்வர்ணகுண்டத்தில் போட்டது	853-854
அகனியின் வீர்யம் ஸ்கந்தனுனது	854
ஸ்கந்தருக்கு வில்முதலியன வந்ததும், அவர் கிரௌஞ்சுகிரியைப் பிளந்ததும்	854-855
ஸப்தரிஷிகள் அருந்ததியைத்தவிர மற அறுவரைத் தள்ளியது	857

அத்யாயம்.

பக்கம்.

விஸ்வாமிதரா ஸகந்தருக்கு ஜாதகாம முதலியன செய தது	...	857
தேவர்கள் ஸகந்தரைச சரணமடைந்தது	..	860
இரத்திரன ஸ்கந்தரை வஜ்ரத்தாலடித்ததும், விசாகன் உண்டானதும்	..	860
இரத்திரன ஸகந்தரைச சரணமடைந்ததும், அவர் அவனுக்கு அபயமளித்ததும்	...	860
குமாரர்களும் கன்னிகைகளும் உண்டானது	...	861
ஸபதரிஷிகளும் இரத்திரனும் ஸ்கந்தரை இரத்திரனாக வேண்டினதும், அவர் மறுத்ததும்	...	863-864
இரத்திரன மறுபடியும் வறபுறுத்தியதும், ஸகந்தா மறுத்து ஸேரூபதியானதும்	..	864
ஸ்கந்தா ருத்ராபுத்ரரானது	...	865
ஸ்கந்தா தேவஸேனையை மணந்தது	..	866-867
லக்ஷ்மி பருசமியானதும், ஷஷ்டிதி மகிமைபெற்றதும்	..	867
அபிஜித நக்ஷத்ரங்களைவிட்டு விலகியதும், கிருத்திகைகள் நக்ஷத்ரங்களில் சோந்ததும்	..	868
சிசுமாரக்கரஹங்களும் அவற்றுக்குச் சாந்தியும்	...	870-872
மனிதரைப் பீடிகும கிரஹங்களும் அவற்றால் பறறப் படாதவர்களும்	...	872-873
ஸ்வாஹாதேவி அகநியோடு வலிப்பவளானது	...	874
மிஞ்சிகையும் மிஞ்சினும் வருக்ஷகைகள் முதலியவர்களும் உண்டானது	...	874-875
பரமசிவன் பத்ரவடத்துக்குப் புறப்பட்டதும், தேவ ஸேனைகளைக் காக்கும்படி ஸகந்தருக்குக் கட்டளை யிட்டதும்	..	876-879
தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தமும், ஸ்கந்தா மகிஷாஸுரனைக் கொன்றதும்	..	879-882
ஸ்கந்தோத்தபத்தியைக்கூறும் உபாக்கியானதைப் படித்தல் முதலியவற்றின் பலன்	.	883-884
ஸகந்தருடைய நாமங்கள்	...	884
ஸகந்தருடைய நாமங்களைப் படித்தலின் பலன்	.	884
மாக்கண்டேயாசெய்த ஸ்கந்த ஸ்தோத்ரம்	...	884-886
ஸகந்தஜனனதைப் படித்தல் முதலியவற்றின் பலன்	..	886
தீ ரோ ள ப தீ ஸ தீ ய பா மா ஸ மீ வா த ப ரீ வ ம்.		
234 ஸத்யபாமை திரௌபதியிடம் பாததாவை வசப்படுத்த உபாயங் கேட்டது	...	886-887

அத்யாயம்

பக்கம்

- திரௌபதி பதிவரதாதாமத்தை ஸதயபாமைகருக
கூறியது 887-892
- ஸதயபாமை தனனை மனனிகரும்படி திரௌபதியை
வேண்டினது .. . 892
- 235 திரௌபதி, கிருஷ்ணனிடம நடநதுகொள்ளவேண்டிய
முறையை ஸதயபாமைகருக கூறியது . 892-894
- 236 ஸதயபாமை திரௌபதிகு இன்சொறகூறியது ... 894-895
- கிருஷ்ணன ஸதயபாமைபுடன் துவாரகை சென்றது . 896

கோ ஷ யா த் ரா ப ரீ வ ம்.

- 237 பிராமமணன பாண்டவர்களின வரலாறறைத திருத
ராஷ்டிரனுக்குக கூறியது 897
- திருதராஷ்டிரன பாண்டவர்களின ஸரமத்தைக கேட்டுப
புலம்பியது 897-900
- 238 தனசெலவத்தைக காட்டிப பாண்டவார்களுக்கு மன
வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக தவைதவனததுக
குப போகும்படி காணனும சகுனியும் துரியோதனனை
வவியது .. . 900-902
- 239 துரியோதனன தவைதவனருசெல்ல உபாயங்கேட்டதும்,
காணனும சகுனியும் கோஷயாதரையை உபாயமாகக
கூறியதும் 903-905
- 240 துரியோதனன கோஷயாதரையு அனுமதிக்கேட்டதும்,
திருதராஷ்டிரன மனமில்லாமலே அனுமதிக்கொடுத்த
தும் 905-907
- துரியோதனன பரிவாரங்களுடன் துவைதவனருசென்று
தூரத்தில வவறித்தது 907
- 241 துரியோதனன பசுகளைக கணககிட்டதும், வேட்டை
யாடியதும் .. . 908-909
- துரியோதனன விடுதிகளமைக்கசொல்லியதும், வேலைக
காராகளைக கந்தாவாகள் தடுத்ததும் 909
- துரியோதனன கந்தாவாகளை ஓட்டுமபடி படைவீரா
களுகருசு சொல்லியதும், அவார்களபோய்க் கந்தாவா
களின சொல்லால் திரும்பி ஓடியதும் 910
- 242 கௌரவார்களுக்கும் கந்தாவார்களுக்கும் யுத்தமும், காணன்
தோற்றேடியதும் .. . 911-914
- 243 சித்ரஸேனன துரியோதனனைப பிடித்துக்கட்டித தன
தேரிலேறியது 914-915

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- மற்றககநதர்வாகள துசசாஸனன முதலியவாகளையும்
ராஜமகிஷிகளையும் பிடித்தது 915
- சேனைவீரர்கள யுதிஷ்டிரரிடம் வரது முறையிட்டதும்,
பீமன கநதாவார்களின செயலைக் கொண்டாடியதும் ... 915-916
- 244 யுதிஷ்டிரா கௌரவாகளை அவஸாயம் விடுவிககவேண்டு
மெனறது 916-917
- யுதிஷ்டிரா பிறரால் அவமதிப்பு நேருமபோது, தாம்
நூறறவைவரெனறதும், தங்களுள் பகைவரதால் தாம்
ஐவரும, துரியோதனனுடைய அகரமங்களை எடுத்தக
பீமன துரியோதனனுடைய அகரமங்களை எடுத்தக
காட்டி அவனுக்காக வருநதவேண்டாமென்று யுதிஷ்டிர
ரருககுச சொல்லியது 917-918
- துரியோதனன தங்களை விடுவிககுமபடி யுதிஷ்டிராரைக்
கூவிப் புலம்பியது 918
- யுதிஷ்டிரா கௌரவாகளை விடுவிககுமபடி பீமன முதலிய
வார்களுக்காக கட்டளையிட்டதும், அாஜுனன தான
அவாகளை விடுவிப்பதாகப் பிரதிஜைஞ்செய்ததும் .. 919
- 245 - 246 பீமன முதலிய நால்வருக்கும் கநதாவார்களுக்கும்
யுத்தம் 920-924
- சிதரஸேனன் மாயாயுத்தம்செய்ததும், அாஜுனன அவன
மீது அமபுதொடுத்ததும் 924
- சிதரஸேனன் தான் நண்பனென்பதைத் தெரிவித்ததும்,
அாஜுனன் அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத்ததும் ... 924
- மற்றபராண்டவர்கள் போரைறிறுத்தி கேஷமம் விசா
ரித்தது 924
- 247 சிதரஸேனன் கௌரவாகளைக் கட்டினதற்குக் காரணங்கூறி
அவாகளை யுதிஷ்டிரரிடம் கொண்டுவரதது ... 925-926
- யுதிஷ்டிரா கௌரவாகளை அவிழ்த்துவிடச் செய்தது ... 926
- சிதரஸேனன சென்று நடநதவறறை இநதிரரிடம் தெரி
வித்ததும், இநதிரன் இறநத கநதாவாகளைப் பிழைப்
பித்ததும் 926-927
- யுதிஷ்டிரா துரியோதனனுக்குப் புத்திகூறியதும், துரியோ
தனன ஹஸ்திரபுரததுக்குத் திரும்பியதும் ... 927
- 248 துரியோதனன நடுவழியில் தங்கியதும், காணன வரது
அவனைப் புகழ்நததும் 928-929
- 249 - 251 துரியோதனன் தங்களைக் கநதாவாகள கட்டியதை
யும் பாண்டவாகள கநதாவாகளை வென்று தங்களை

அத்யாயம்.

பக்கம்.

விடுவித்ததையும் தான பிராயோபவேசம செய்ய நிச்சயித்ததையும் கூறியது	929-933
துரியோதனன துச்சாஸனனிடம ராஜ்யத்தை ஒப்பித்ததும், அவன அதனை மறுத்துத் துரியோதனனையே நாட்டையாளவேண்டி அழுத்தும்	933-934
காணன துரியோதனைத் திருப்புவதற்காக இன்சொறகூறியது	934-936
காணன, குடிகள் அரசனுகுச் செய்யவேண்டிய கடமையைப் பாண்டவர்கள் செய்தனரென்றது ..	935-936
252 சகுனி பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி துரியோதனனுகுச் சொல்லியது	936-937
துரியோதனன பிராயோபவேசத்தில் உறுதியுடனிருந்ததும், அஸுரர்கள் அவனைப் பாதாளத்துக்குத் தருவித்ததும்	938-940
253 தானவர்கள் துரியோதனனுகு உபதேசித்தனுப்பியது	940-943
துரியோதனனுடைய சரீரம் ஈர்வராலும் தேவியாலும் பாதிவஜ்ரமமாகவும் பாதி புஷ்பமமாகவும் அமைக்கப்பட்டதென்பது	940-941
துரியோதனனுகு உதவிகளாக அஸுரர்களே அரசராகப் பிறநதனரென்பதும், அஸுரர்கள், பீஷ்மா திரோணா முதலியவர்களிடத்தும் ஆவேசிப்பரென்பதும் ...	941
நகரனுடைய ஆதமா காணனிடம பிரவேசித்திருக்கிறதென்பது	942
அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஸமசபதகர்களாகப் பிறநதது	942
துரியோதனன அஸுரர்களுக்கும் பாண்டவர்கள் தேவர்களுக்கும் முறையே கதியென்பது	942
துரியோதனன பாண்டவர்களை வெல்வதில் உறுதி கொண்டது	943
காணன அர்ஜுனனைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ্ঞைசெய்ததும், துரியோதனன பிராயோபவேசத்தைவிட்டு நகரடைந்ததும்	943-945
254 பீஷ்மா துரியோதனனிடம் பாண்டவர்களைப் புகழ்நது அவர்களுடன நடபுகுகொள்ளச் சொல்லியதும், கர்ணனை இகழ்ந்ததும்	945-946
கர்ணன திக்குவியம்செய்ய விரும்பியதும், துரியோதனன் அவனைப் புகழ்ந்ததும்	946-947

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- காணன திக்ருவிஜய ததுக்குப் புறப்பட்டது ... 947-948
- 255 காணன எல்லா அரசாக்கீடும் வசப்படுத்தி ஹஸ்தினோபுரம் வந்ததும், தூரியோதனன அவனைப் புகழ்ந்ததும் ... 948-950
- காணன திருதராஷ்டிரனை வணங்கியதும், அவன வாழ்த்தியதும் ... 951
- 256 தூரியோதனன காணனுடன் ஆலோசித்து ராஜஸூய யாகததைச் செய்விக்குமபடி புரோகிதரை வேண்டின தும், அவர் அதனை மறுத்து வைஷ்ணவயாகம செய்யச் சொல்லியதும் ... 951-953
- 257 விதூர யாகததுக்கு வேண்டிய பொருள்கள வரிததமான தைத் தெரிவித்ததும், திருதராஷ்டிரன தூரியோதன னுக்கு யாகஞ்செய்ய அனுமதிக்கொடுத்ததும் 953-954
- தூரியோதனன யாகதீக்ஷபூண்டது ... 954
- தூரியோதனன அரசாக்குக்குத் தூதர்களை அனுப்பிய தும், துச்சாஸனன பாண்டவர்களை அழைக்கச் சொல்லி யதும் ... 954
- தூதன பாண்டவர்களை அழைத்ததும், அவர்களின மறு மொழியும் ... 954-955
- தூரியோதனன யாகததைமுடித்து ஹஸ்தினோபுரத்திற் பிரவேசித்தது ... 955
- 258 காணன தூரியோதனைப் புகழ்ந்ததும், அவனுடைய மறுமொழியும் ... 957
- தூரியோதனன ராஜஸூயம்செய்ய வீருமபியதும், காணன அாஜுனனைக் கொல்வதாகச் சபதஞ்செய்ததும் .. 957
- புதிஷ்டிரா காணனுடைய பிரதிஜனையை அறிந்தது கவலை யுற்றது ... 958

ம் ரு க ஸ் வ ப் நோ த் ப வ ப ரீ வ ம்.

- 259 தவைதவனத்திலுள்ள மிருகங்கள் தங்களைக் கொல்லாமல் விட்டு வேறுவனஞ்செல்ல வேண்டினதும், புதிஷ்டிரா ஸமமதித்ததும் .. 959-960
- பாண்டவர்கள் உடன்வலிப்பவர்களோடு காமயகவனம் சென்றது ... 960

வ் ரீ ஷி த் ரோ ள ணி க ப ரீ வ ம்.

- 260 பாண்டவர்களுக்கு வனவாஸத்தில் பதினொரு வருஷம் சென்றதும், வியாஸர் அவர்களிடம் வந்ததும் .. 961

அந்நாயம்

பக்கம்

வியாஸா தவத்தினசிறப்பு தானத்தினபெருமை முதலிய வறறை யுதிஷ்டிராகுக் கூறியது ..	962-964
தவத்தின சிறப்பு ..	962
நல்வினை செய்பவர்களுக்கூரிய ஸாதனங்கள் ..	962
இம்மையில் செய்தது மறுமையில் அனுபவிக்கப்படுத லால தவததையும் தானததையும் செய்யவேண்டு மென்பது ..	962-963
இன்ன இன்ன நல்வினை செய்பவா இன்ன இன்ன பயனை அடைவரென்பது ..	963
தவத்திலும் தானம் சிறந்ததென்பது ..	963-964
பொருளை நல்வழியிலதேடியே தானம் செய்யவேண்டு மென்பது ..	964
தாமததுடன் கூடிய ஸ்ரததையினபயன ..	964
261 - 262 வியாஸா முதகலாகதையை யுதிஷ்டிராகுக் கூறித் தேற்றிச் சென்றது ..	965-974
முதகலா பதக்குநெலலைச் சோதது இஷ்டிகளைச் செய்து பதினைந்து நாளுக்கொருமுறை ஆகாரஞ் செய்து வந்தது ..	965
முதகலா அதிதிபூஜை செய்ததும், அதிதிகளைக் காணுந் தோறும் அவருக்கு அன்னம் வளாநதுவந்ததும் ..	965-966
தூவாஸா முதகலரிடம் ஆறுபருவங்கள் தொடாநதுவந்து அன்னத்தை மிசசமினறிப புகித்ததும், முதகலா சிறிதும் வேறுபடாமலிருந்ததும் ..	966-967
தூவாஸா முதகலரைப் புகழ்ந்து சரீரத்துடன் ஸவாக் கத்தை அடைவீரெனறதும், தேவதூதன் விமானத் துடன் வந்ததும் ..	967-968
பசியினால் வரும் தீமைகள் ..	967
நாவின் தன்மை ..	967
தவம் இன்னதென்பது ..	967
தேவதூதன் முதகலரை ஸவாக்கத்துக்கழைத்ததும், அவர் ஸவாக்கத்தைப்பற்றி வினவியதும் ..	968
தேவதூதன் ஸ்வாக்கத்தினுடைய குணங்களையும் தோஷங் களையும் முதகலருக்குக் கூறியது ..	969-972
ஸவாக்கம் செல்லாதவரும் செல்பவரும் ..	969
நல்வினையே ஸ்வாக்கத்தையடையக் காரணமென்பது ..	970
பிரம்மலோகத்தின் சிறப்பு ..	970-971
கர்மபூமியும் பலபூமியும் ..	972

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- முதகலா தோஷமற்ற உலகத்தை வினவியதும், தேவ
தூதன் விஷ்ணுலோகத்தைப்பற்றிக கூறியதும் .. 972-973
- முதகலா ஸ்வாக்கஞ்செல்ல மறுதலித தேவதூதனை
அனுப்பிவிட்டு யோகஞ்செய்து முகதிபெற்றது . 973
- த் ரோ ள ப தீ ஷ ற ர ண ப ர் வ ம்.**
- 263 தூவாஸர் தூரியோதனனிடம் வலித்ததும், அவன அவரை
நனகு உபசரித்ததும் 975
- தூவாஸா வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லியதும், தூரியோ
தனை வரம்பெற்று மகிழ்ந்ததும் 975-977
- 264 தூவாஸா சிஷ்யர்களுடன் அகாலத்தில் பாண்டவா
களிடம் வந்து அனைக்கேட்டதும், யுதிஷ்டிரா ஸமம
திக அவாகள நீராட்ச்சென்றதும் 977-978
- திரௌபதி கோவிந்தரைத் துதித்ததும், அவா வந்ததும் .. 978-979
- திரௌபதி தூவாஸருடைய வரவு முதலியவற்றைக்
கோவிந்தருக்குத் தெரிவித்ததும், கோவிந்தா தமக்குப்
போஜனம் வேண்டினதும் 979
- திரௌபதி அனனமிலலையென்றதும், கோவிந்தா பாத
திரத்தைக் கொணர்ந்து காட்டச்சொல்லியதும் .. 979
- கோவிந்தா பாததிரத்தின் கழுத்தில் ஒட்டியிருந்த கீரை
யையும் பருக்கையையும் புசித்து, ஹரியானவா திருபதி
யடையட்டுமென்றது 979
- கோவிந்தா முனிவர்களைப் போஜனத்துக்கு அழைத்து
வருமபடி பீமனை அனுப்பியது 980
- ரிஷிகள் நீராடுமபோதே பசிதீர்ந்ததும், தூவாஸா
பயந்து பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்ததும், அவா கட்டளைப்
படி முனிவர்கள் ஓடிப்போனதும் 980
- பீமன தேடி முனிவர்கள் ஓடிவிட்டதை அறிந்தவருது
யுதிஷ்டிரரிடம் சொல்லியது 980-981
- பாண்டவர்கள் தூவாஸாவிஷயத்தில் கவலைப்பட்டதும்,
கோவிந்தா அவர்களைத் தேற்றிச்சென்றதும் .. 981
- 265 பாண்டவர்கள் வேட்டைக்குச் சென்றதும், பரிவாரங்
களுடன் ஸாலவதேசத்துக்குப் போகிற ஜயதரன்
ஆஸ்ரமத்தில் திரௌபதியைக் கண்டதும் .. 982
- அரசர்கள் திரௌபதியைக் கைகூப்பிக்கொண்டுகண்டது 982-983
- ஜயதரன் திரௌபதியை யாரென்று அறிந்துவருந்த
காக்க கோடிகாஸ்யனை அனுப்பியது 983

அந்நாயம்	பக்கம்.
266 கோடிகள தங்களைத் தெரிவித்துத் திரௌபதியை யாரென்று வினவியது	983-985
267 திரௌபதி தனகுலமுதலியவற்றைக் கோடிகளுக்குச் சொல்லி ஆஸரமத்தினுட சென்றது .. பாண்டவர்களுள் யாராயா எந்தஎந்தத் திசையில் வேடடைககுச் சென்றனரென்பது	985-986 986
268 கோடிகள திருமபிவந்து திரௌபதியைப்பற்றி ஜயதரந்நிடம சொல்லியதும், ஜயதரந்ந திரௌபதியிடம் சென்று பேசியதும்	987-988
திரௌபதி காலையுணவளிப்பதாகச் சொல்லியதும், ஜயதரந்ந அவளைத் தனக்கு மனைவியாக விருமபியதும்	988-989
திரௌபதி ஜயதரந்நை மறுத்து நீதிகூறியதும், அவன அரசாக்கள யாரையும் அடையலாமென்றதும்	989
269 திரௌபதி ஜயதரந்நைக் கடிந்துசொல்லியது ஜயதரந்ந தங்களை உயாததியும் பாண்டவர்களை இழித்துந் கூறித் திரௌபதியைத் தேரிலாவது யானையிலாவது ஏறச்சொல்லியது ...	990-991 991
திரௌபதி தன் பெருமையையும் பாண்டவர்களின் திறமையையும் கூறி ஜயதரந்நை நிரதித்தது ..	991-993
ஜயதரந்ந திரௌபதியை இழுத்ததும், அவள் அவளைத் தள்ளித் தானே தேரிலேறியதும் ..	993
தெளமயா ஜயதரந்நை நிரதித்தது தொடர்ந்துசென்றது ...	993
270 யுதிஷ்டிரா தூரிமித்தங்களைக்கண்டு தமபிமார்களுக்குச் சொல்லி அவர்களுடன் திருமபியது ..	994
யுதிஷ்டிரா நரியினபேச்சை அறிந்து, கௌரவர்கள தீமை செய்துவிட்டனரென்றது	994
இந்நிரலேனன தாதரேயிகையைக்கேட்டதும், அவள் தேவி கவரப்பட்டனளென்று அலறியதும், அவன் அவளைத் தேற்றியதும்	994-995
தாதரேயிகை பாண்டவர்களை விரைவுபடுத்தியதும், யுதிஷ்டிரா அவளை அத்தடியதும்	996-997
பாண்டவர்கள ஜயதரந்நைப் போருக்கழைத்தது ...	997
271 திரௌபதி ஜயதரந்நைக்குப் பாண்டவர்களின் பெருமையைக்கூறி அவர்களை அடையாளங்களுடன் தனித்தனி குறிப்பிட்டுக் காட்டியது	998-1000

அந்நாயம்.

பக்கம்.

	பாண்டவர்கள் ஜயதரதனது சேனையில் சரமாரி பொழிந் தது	1000-1001
272	பாண்டவர்களுக்கு ஜயதரதன் முதலியவர்களுடன் யுத்தம்	1001-1004
	கோடிகாசியனின் வதம்	1003
	ஸௌவீரவீரா பன்னிருவரின் வதம்	1003
	போக்களத்தின் வாணனை	1003-1004
	ஜயதரதன் திரௌபதியை விட்டோடியதும், தாமபுதரா அவனைத் தேரிலேறிக் கொண்டதும் ...	1004
	பீமன் ஜயதரதனைக் கொல்வதாகச் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரா கொல்லவேண்டாமென்றதும் ..	1005
	திரௌபதி கோபிதது ஜயதரதனைக் கொல்லவேண்டு மென்று பீமராஜனாகளுக்குச் சொல்லியதும், அவர்கள் அவனைத் தேடிச் சென்றதும் ...	1005
	யுதிஷ்டிரா திரௌபதியுடன் ஆஸரமத்துக்கு வந்தது ..	1005
	அராஜுனன் ஜயதரதனுடைய தோக குதிரைகளைக் கொன்றதும், அவன் இறங்கி ஓடியதும் ...	1006
	பீமன் அவனைத் தூரத்தியதும், அராஜுனன் அவனைக் கொல்லவேண்டாமென்றதும் .. .	1006

ஜ ய த் ர த வ் மோ க்ஷ ண ப ர் வ ம்.

273	பீமன் ஜயதரதனை மயிரில் பிடித்திழுத்தத தளளித் தலையிலுதைத்ததும், அராஜுனன் அவனை விலக்கிய தும்	1007
	பீமன் ஜயதரதனுக்கு ஐங்குடுமியைவததுப் பாண்டவா களுக்கு அடிமையென்று சொல்லசொல்லியதும், அவன் சமமதித்ததும்	1008
	பீமன் ஜயதரதனைக் கட்டிக்கொணர்ந்ததும், யுதிஷ்டிரா அவிழ்த்துவிடச் சொல்லியதும்	1008
	பீமன் ஜயதரதனை அவிழ்த்துவிட்டதும், அவன் யுதிஷ்ட ிராரையும் முனிவர்களையும் வணங்கியதும் ...	1008-1009
	யுதிஷ்டிரார் ஜயதரதனுக்குப் புத்திகூறி அடிமைநீந் கிச செல்லுமபடி விடைகொடுத்தது ...	1009
	ஜயதரதன் கங்காதவாரஞ்சென்று தவம்புரிந்ததும், மஹாதேவா வரங்கொடுத்ததும்	1009-1014
	பீரளயமும், உலக உற்பத்தியும் .. .	1010-1011
	நாராயணரெனனும் சொல்லுகுப் பொருள் ...	1011

அத்யாயம்.

பக்கம்.

பரமாத்மாவின் மூன்று மூர்த்திகளும், அவற்றின் செயல்களும்	...	1011
விஷ்ணுவின் அவதாரங்களும், கிருஷ்ணன் மகிமைபும		1011-1014
உலகம் வைஷ்ணவமானது	.. ...	1013
ராமோபாக்யான பரீவம்.		
274 புதிஷ்டிரா தமக்கொப்பான துயரமுள்ளவன் உலகத்திலிருக்கிறானென்று மாககண்டேயரை வினவியது	... ..	1015-1016
275 - 293 மாககண்டேயர் ராமோபாக்யானத்தைச் சொல்லி புதிஷ்டிராரைத் தேற்றியது	..	1016-1086
ராமா, லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருகணன், வஸ்தி இவர்களின் பிறப்பு	.. ...	1017
குபேரன் பிறப்பு	... ..	1017
குபேரன் பிதாமஹரை அடுத்ததும், புலஸ்தியா கோபந் கொண்டு விஸ்ரவஸைப் படைத்ததும்	... ..	1017
பிரமமதேவா குபேரனுக்கு அமரதவமுதலியவைகளைக் கொடுத்தது	.. ..	1017
குபேரன் விஸ்ரவஸுக்குப் பணிசெய்தற்காக மூன்று ராக்ஷஸிகளை அனுப்பியது	.. ..	1018
ராவணகுமபகாணாகளின் பிறப்பு	... ..	1018
விபீஷணன் பிறப்பு	... ..	1018
கரன் சூரபணகை இவர்களின் பிறப்பு	.. ..	1018
விபீஷணன் குணசாலியாயிருந்தது	... ..	1018
ராவணன் ராக்ஷஸ ராஜனை	... ..	1018-1019
குமபகாணன் மாயாவிபும் மிகப்பலமுள்ளவனுமானது	.. ..	1019
கரன் வில்லில வல்லவனும் பிராமணரைப் பகைப்பவனுமானது	.. ...	1019
சூரபணகை விரதாசுருக்கு இடையூறு செய்பவளானது	.. ..	1019
ராவணன் முதலியோரா தவமபுரிந்ததும், கரனும் சூரபணகையும் அவர்களுக்குப் பணியையும் பாதுகாவலையும் செய்ததும்	.. ...	1019
பிரமமதேவா ராவணன் முதலியவர்களுக்கு வரந் கொடுத்தது	... ..	1019-1021
ராவணன் குபேரனை வென்று வநகையையும் புஷ்பக விமானத்தையும் கவர்ந்துகொண்டதும், குபேரன் அவனைச் சபித்ததும்	... ..	1021

அத்யாயம்.

பக்கம்.

விபீஷணன் குபேரனை அனுஸரித்ததும், அவன் விபீஷணனுக்கு யக்ஷராக்ஷஸ சேனைகளுக்கருத தலைமையை அளித்ததும்	...	1021
ராக்ஷஸர் முதலியோர் ராவணனை அரசனுக்கியது	...	1021
ராவணனென்னும் சொற்பொருள்	..	1021
ராவணன தேவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணியது	...	1021
பிரம்மரிஷிகள் முதலியோர் பிரம்மாவிடம் முறையிட்டதும், அவர் மறுமொழியும்	..	1022
தேவர்கள் முதலியோர் பூமியில் வானரங்கள் முதலியவற்றை உண்டுபண்ணியது	..	1022-1023
பிரம்மதேவர் கட்டளையிட்டதும், தூந்துபி மந்தரையாகப் பிறந்ததும்	... ..	1023
ராமர் முதலியோரின கல்வியும் மணமும்	...	1024
தசரதன ராமருக்கு இளவரசப்பட்டங்கட்டிச் செய்ததும், மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்ததும்	...	1024-1026
ஸ்ரீராமருடைய லக்ஷணம் குணமுதலியன்கைகேயி வரங்கேட்டதும், ராமா காட்டுக்குப் புறப்பட்டதும், லக்ஷமணனும் வீரதையும் உடன்சென்றதும்	...	1025
தசரதன மரணம்	...	1026-1027
கைகேயி பரதனை நாடாளச் சொல்லியதும், அவன் அவளை நிரந்தித்தது ராமரை அழைத்தவரச் சென்றதும்	...	1027
பரதன ராமரை வணங்கித் தந்ததை இறந்ததைக் கூறி அவரை அரசாள அழைத்ததும், அவர் பிதாவுக்குத் தாபபணம் செய்தது தமமுடைய பாதுகைகளை நாடாளுமபடி கொடுத்ததும்	... ..	1028
பரதன பாதுகைகளைப் பெற்று நந்திக்கிராமத்திலிருந்து நாடாண்டது	... ..	1028
ராமர் பதினாலாயிரம் அரக்கர்களையும் தூஷணனையும் கரணையும் கொன்றது	... ..	1028
ஞாபபணகை ராவணனிடம் சென்று முறையிட்டதும், அவன் சினந்து மாரீசனிடம் சென்றதும்	...	1028-1029
மாரீசன ராவணனை உபசரித்தது வினவியதும், ராவணன் காரியத்தைத் தெரிவித்ததும்	... ..	1030
மாரீசன ராமனை அணுகலாகாதென்றதும், ராவணன் மாரீசனைக் கொல்வதாகச் சொல்லியதும்	...	1030-1031

அத்யாயம்.

பக்கம்

ராவணனும் மாரீசனும் ராமாஸ்ரமஞ் சென்று முறையே துறவியும் பொனமானும் ஆகியது ..	1031
வீதை மாளை விருமபியதும், ராமா அதனைத் தூரத்தி ராக்ஷஸனென்றறிந்தது கொன்றதும் ..	1031-1032
மாரீசன ராமருடைய குரலோடு அலறியதைக்கேட்டு வீதை பயந்ததும், லக்ஷ்மணன் அவளுக்குத் தேறுதல் கூறியதும் ..	1032
வீதை லக்ஷ்மணனிடம் ஸந்தேகித்தது கடிந்து பேசிய தும், அவன் ராமரைத் தேடிச்சென்றதும்	1032
ராவணன் வீதையைத் தனக்கு மனைவியாக வேண்டி னதும், அவன் மறுத்ததும் ..	1033
ராவணன் வீதையைத் தூக்கிச்சென்றதும், ஜடாயு அவனுடன் போராடியது விழுந்ததும் ..	1034-1035
வீதை வானராதிபதிகளின் மூலில் பீதாம்பரத்தை எறிந்தது ..	1035
ராமா வீதையை விட்டுவந்ததற்காக லக்ஷ்மணனை நிரத்தித்ததும், அவன் வீதைசொல்லியவற்றை அவருக் குத் தெரிவித்ததும் ..	1035
ஜடாயு வீதையை ராவணன் கொண்டுபோனதை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குத் தெரிவித்து உயிராவிட்டதும், ராமா ஜடாயுவுக்கு ஸமஸ்காரத்தைச் செய்வித்த தும் ..	1036
கபந்தன் லக்ஷ்மணனைப் பிடித்ததும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவனைக் கொன்றதும் ..	1036-1037
கபந்தன் தேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட கந்தாவன் தனக்குச் சாபம்வந்ததைக் கூறி ராமரை ஸுகீர்வனை அடையுமபடி சொல்லிச் சென்றது ...	1037-1038
ராமா வீதையை நினைத்து வருந்தியதும், லக்ஷ்மணன் தேற்றியதும்	1038-1039
ராமா ஸுகீர்வனோடு நடபுகுகொண்டதும், இருவரும் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்	1039
ஸுகீர்வன் காஜித்ததும், தாரை வாலியைத் தடுத்த ததும்	1040
வாலி தாரையின் சொல்லை அலக்ஷ்யஞ்செய்து போருக் குச் சென்றது	1040-1041
வாலிக்கும் ஸுகீர்வனுக்கும் யுத்தமும், வாலி ராம பாணத்தாலடிபட்டு இறந்ததும்	1041

அந்நாயம்.

பக்கம்.

ஸுகீவன கிஷ்கிந்தையைமும் தாரையையும் அடைந்ததும், ராமா மாலயவானெனனும் மலையில் வவரித்ததும்	1042
ராவணன் வீதையைச சிறையில் வைத்ததும், ராக்ஷஸிகள் வீதையை அதட்ட அவள் மறுமொழியும்	1042-1043
திரிஜடை, வீதையைத் தேற்றுதற்காக அவிரகியன் சொல்லியதையும் தான கணவுகண்டதையும் அவருக்குச் சொல்லியது	1043-1045
ராவணன் தன்னை அடையும்படி வீதைகளுக்குச் சொல்லியதும், அவள் மறுக்க அவன் மறைந்ததும்	1046-1048
ராமா லக்ஷ்மணனை ஸுகீவனிடம் அனுப்பினதும், அவன் திரும்பிவந்து ஸுகீவன் வீதையைத்தேடவானரர்களை அனுப்பியதை ராமருக்குத் தெரிவித்ததும்	1048-1050
அனுமான் வீதையைத் தேடிக் கண்டதை ராமா முதலியவர்களுக்குக் கூறியது	1051-1054
வானரர்கள் ஸம்பாதியைக் கண்டதும், அவன் தன் வரலாற்றையும் ராவணனிருப்பிட முதலியவற்றையும்கூறியதும்	1052-1053
அனுமான் வீதையைக் கண்டு பேசியது	1053-1054
வானரசேனைகள் வந்து கூடியது	1054-1055
ராமர் வானரசேனைகளுடன் கடற்கரை சேர்ந்தது	1055-1056
ராமர் பிரதிசயனஞ்செய்ததும், ஸாகரன் அணைகட்டச் சொல்லியதும்	1057-1058
ராமா அணைகட்டுவித்ததும், அதன் விஸ்தீர்ணமும்	1058
விபீஷணன் ராமரைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததுத் தமக்கு மந்திரியும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தோழனுமாகியதும்	1059
ராமர் ஸேனையுடன் லங்கை சென்றதும், சுகஸாரணர்களைப் பிடித்துச் சும்மா விட்டதும்	1059
ராமர் அங்கத்தைத் தூதனுப்பியதும், அவன் அவருடைய கட்டளையை ராவணனுக்குத் தெரிவித்தது மீண்டதும்	1059-1061
ராவணன் லங்கைக்குப் பாதுகாப்பைத்தந்து	1060
அங்கத்தை நான்கு ராக்ஷஸர்கள் பிடித்ததும், அவன் அவர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உயர்க்கிளம்பிக் கீழே போட்டதும்	1061

அத்யாயம்.

பக்கம்.

ராமா லங்கையின் மதில முதலியவற்றை இடிகச்ச செய ததும், வானரர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் சண்டை யும், பின்பு போரா கிறுத்தலும் . . .	1061-1063
ராவணன் சுகரீதிப்படியும், ராமா பிருகஸப்திரீதிப் படியும் அணிவகுத்துப் போப்புரிந்தது ..	1064
லக்ஷ்மணன் முதலியவர்களுக்கு இரத்திரஜித்து முதலியவா களுடன் யுத்தம்	1064-1066
வீழ்வுணை பிரஹஸ்தனைக கொன்றது. . .	1065
அனுமான தாமராக்ஷனைக கொன்றது . . .	1066
ராவணன் குமபகர்ணனை எழுப்பி அனுப்பியதும், அவன் பலனையும் சண்டப்பலனையும் வஜரபாகுவையும் தின்றதும்	1066-1068
குமபகாணன் ஸுகரீவனைப் பிடித்ததும், லக்ஷ்மணன் குமபகாணனை அடித்ததும்	1068
குமபகாணன் மாயாயுத்தஞ் செய்ததும், லக்ஷ்மணன் அவனை மாயத்ததும்	1068-1069
அனுமான வஜரவேகனைக கொன்றது	1069
நீலன் பிரமாதியைக கொன்றது	1069
ராமராவண ஸேனைகளுக்கு யுத்தமும், பெருமபாலும் ராக்ஷஸாகளைக் கொல்லப்பட்டதும்	1069
ராவணன் இரத்திரஜித்தை அனுப்பியதும், அவன் மாயப் போரா செய்து ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டியதும் ...	1070-1072
ராமலக்ஷ்மணர்கள் மயங்கி விழுந்ததும், ஸுகரீவன் வீழ்வுணை முதலியவர்கள் அவர்களைக் களையாற்றித் தெளிவித்ததும்	1072-1073
சூபேரன் மறைந்திருக்கிற பிராணிகளைக் காண்பதற் காகத் தீர்த்தமனுப்பியதும், ராமர்முதலியோரா அதனால் கண்களை அலம்பிக்கொண்டதும் ...	1073
லக்ஷ்மணனுக்கும் இரத்திரஜித்துக்கும் யுத்தமும், லக்ஷ மணன் அவனைக கொன்றதும்	1074
ராவணன் வீரையைக கொல்ல ஓடியதும், அவிர்தியன் தடுத்ததும்	1075
ராமராவணயுத்தமும், இரத்திரன் தன் தேரையனுப்ப ராமா அதிலேறி ராவணனை எரித்ததும் ...	1076-1078
ராமா லங்கையை வீழ்வுணைக்குக் கொடுத்தது ...	1079
அவிர்தியன் வீரையை ராமரிடம் அழைத்து வந்ததும், அவர் மறுக்க அவள் கீழே விழுந்ததும் ...	1079-1080

வீதை தான குறறஞ்செய்திருந்தால தன் உயிரை வாயு முதலியோர் போகருகுவென்றதும், அவர்கள் அவளிடத்துக் குறறமினமையை ராமருக்குத் தெரி வித்ததும்	1081-1082
ராமா அவிரதியனுக்கு வரததையும் தரிஜடைக்குப் பொருள முதலியவற்றையும் கொடுத்தது	1082
பிரம்மதேவா ராமருக்கு வரங்கொடுத்ததும், வானராகள பிழைத்தெழுந்ததும் ..	1083
வீதை அனுமானுக்கு வரங்கொடுத்தது	1083
ராமா வீதைமுதலியோருடன் கிஷ்கிந்தைக்குவந்து அங்கதனை இளவரசனாகியது .	1083-1084
ராமா நந்திகராமம் வந்ததும், பரதன் ராஜ்யத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்ததும் ..	1084
வலிஷ்டரும வாமதேவரும் ஸ்ரீராமருக்கு முடிசூட்டி யதும், ராமா தூறு அஸுவமேதங்களைச் செய்ததும் .	1084-1085
மாக்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரைக் காரணங்காட்டித் தேற்றியது	1085-1086

ப தி வீ ர தா ம ர ஷ ர தீ ம் ய ப ரீ வ ம்.

294 - 300 மாக்கண்டேயர் ஸாவிதரி உபாகயானத்தை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது	1087-1116
அஸுவபதி நாஸ்தோறும் ஹோமஞ் செய்துவந்ததும், ஸாவிதரீதேவி வரங்கொடுத்ததும் .	1087-1088
அஸ்வபதிக்ரூப பெண்பிறந்ததும், அவன் அவருக்கு ஸாவிதரியென்று பெயரிட்டதும் .	1088-1089
ஸாவிதரிக்ரூப யௌவனப்பருவம் வந்ததும், அஸுவபதி வரன் தேடிக்கொள்ளும்படி அவருக்குக் கட்டின யிட்டதும்	1089-1090
இகழப்படத்தக்க மூவர்	1090
ஸாவிதரி போயத்தேடி ஸதயவானை வரித்ததாகத் தந்தையிடம் வந்து சொல்லியது	1090-1091
தயும்த்தேஸனை வரலாறு	1091
நாரதா ஸத்யவானுடைய குணங்களையும் அவன் ஒரு வருஷத்தில இறப்பெனைப்பதையும் அஸ்வபதிக்ரூப சொல்லியது	1091-1093
ஸத்யவானென்னும் பெயருக்குக் காரணம் ...	1091
ஸத்யவான சிதராஸ்வனென்னும் பெயர் பெற்றது .	1091-1092

அத்யாயம்.

பக்கம்.

அர்ப்பதி வேறு வரணை வரிககச்சொலலியதும், ஸாவிதரி மறுத்ததும்	1093
ஸாவிதரிகுகும் ஸத்யவானுகுகும் விவாஹம்	1095
ஸாவிதரி மரவுரிகளையும் காவாய வஸதிரங்களையும் தரிததுப பணிவிடை முதலியவறறல் எல்லாரையும் மகிழ்வித்தது	1095-1096
ஸாவிதரி இராபபகல னினறுகொண்டே விரதமனுஷ் டித்தது	1096-1097
ஸதயவான் காட்டுக்குப புறப்பட்டதும், ஸாவிதரி உடன சென்றதும்	1098-1099
ஸதயவான் தலைவலிபொறுககாமல ஸாவிதரியின் மடியில் தலைவைத்துப படுத்ததும், ஸாவிதரி யமனைக கண்ட தும்	1100
ஸாவிதரி யமனை யாரென்று வினவியதும், அவன் தனையும் தான்வந்த காரியததையும் தெரிவித்த தும்	1100-1101
ஸாவிதரி யமனை நேரேவரக் காரணங்கேட்டதும், அவன் விடைகூறி ஸதயவானுடைய உயிரைக கட்டிச சென்றதும்	1101
ஸாவிதரி யமனைத தொடர்ந்துசென்றதும், அவன் அவனை திருமபச சொல்லியதும்	1101
ஸாவிதரி ஆஸ்ரம தாமததைபபறறிக கூறியதும், யமன் வரங்கேட்கச் சொல்லியதும்	1101-1102
ஸாவிதரி முதல்வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்து அவனை திருமபச் சொல்லியதும்	1102
ஸாவிதரி தனக்குக் கணவனை கதியென்பதையும் ஸாதுககளின் கூட்டத்திலேயே வவிககவேண்டு மென்பதையும் சொல்லியதும், யமன் வரங்கேட்கச் சொலலியதும்	1102-1103
ஸாவிதரி இரண்டாவது வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்த அவனை திருமபச் சொல்லியதும்	1103
ஸாவிதரி யமனை துதித்ததும், அவன் வரங்கேட்கச் சொலலியதும்	1103-1104
ஸாவிதரி மூன்றாவது வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்த அவனை திருமபச் சொல்லியதும்	1104
ஸாவிதரி பின்னும் யமனை துதித்ததும், அவன் வரங் கேட்கச் சொல்லியதும்	1104
ஸாவிதரி நான்காவது வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்த	

அத்யாயம்.

பக்கம்.

அவனைத் திருமபச் சொலியதும்	1104-1105
ஸாவிதரி பதிவிரதைகள் ஸாதுக்கள் இவர்களின் நடைபைக கூறியதும், யமன வரங்கேட்கச் சொல்லி யதும் . ..	1105
ஸாவிதரி ஸதயவான பிழைப்பதை வரமாகக் கேட்ட தும், யமன அவனை அவிழ்த்துவிட்டு அவனுக்கு நீண்ட ஆயுள் முதலியவற்றைக் கொடுத்ததுச் சென றதும் . . .	1105-1106
ஸாவிதரி திருமபிவந்து தன் பாததாவின தலையைத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டதும், அவன் உயிர் பெற்று அவனை வினவியதும், அவள் மறுமொழியும்	1106-1107
ஸதயவான தான யமனைக் கண்டது முதலியவற்றைப் பற்றி வினவியதும், ஸாவிதரி மறுநாள சொல்வதாகக் கூறி வீட்டுக்குப் போகலாமென்றதும் ...	1107-1108
ஸதயவான தன்பெற்றோர்களைப் பாராமெககு வருந்தி அழுத்தும், ஸாவிதரி தனது தவமுதலியவற்றால் மாமியார் மாமன்கள் உயிரோடிருக்கவேண்டுமென றதும் . . .	1108-1110
ஸதயவான இரவிலேயே ஆஸ்ரமத்தக்கு வரவிருமபிய தும், ஸாவிதரி அவனை அழைத்துக்கொண்டு ஆஸ்ர மத்தைநோக்கி வந்ததும்	1110-1111
தயுமதலேனனுக்குப் பலமும் கண்களும் வந்தது ...	1111
தயுமதலேனனும் அவன் மனைவியும் ஸதயவானையும் ஸாவிதரியையும் தேடி வருந்தியதும், முனிவர்கள் அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லியதும் ...	1111-1113
ஸதயவானும் ஸாவிதரியும் ஆஸ்ரமமவந்ததும், அங்குள்ள வர்கள் தாமத்தக்குக் காரணங்கேட்டதும், அவர்கள் விடைகூறியதும் ..	1113-1115
ரிஷிகள் ஸாவிதரியைப் புகழ்ந்து சென்றது ..	1115
ஸால்வதேசத்து ஜனங்கள் வருந்து தயுமதலேனை அரசாள அழைத்ததும், அவன் நாடுசென்று பட்டா பிஷேகம் செய்யப்பெற்றதும் . . .	1115-1116
ஸதயவான இளவரசனும், அவனுக்கு நூறு பிள்ளை கள் பிறந்ததும் ..	1116
அஸ்வபதிக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தது ..	1116
ஸாவிதரி ஆறுவகையினரைக் கரையேற்றியது ...	1116
ஸாவிதரியின் உபாகயானத்தைக் கேட்டலின் பயன் ..	1117

கு ண் ட ல ர ஷ ர ண ப ர் வ ம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்கக்
கூடாதென்று காணனுக்கு ஸ்வபனத்தில் சொல்லி
யதும் ... 1117-1119
- காணன் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்கவே கொடுப்பே
னென்றது .. 1119-1120
- கீர்த்தி அபகீர்த்திகளின் உயாவுழிவுகள் .. 1119-1120
- 302 சூரியன் மறுபடியும் காணனை மறுத்துக் கூறியது .. 1121-1122
- கீர்த்தியையும் அபகீர்த்தியும்பற்றிய சூரியனுடைய
அபிபராயம் .. 1121
- 303 காணன் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்க மறுபடியும்
அனுமதிக்கேட்டதும், சூரியன் உடனபாட்டுடன்
கொடுக்கச் சொல்லியதும் .. 1122-1124
- காணன் கனவின் விஷயத்தை மறுபகலில் சூரியனுக்குத்
தெரிவித்ததும், அவன் அது உண்மையென
றதும் 1124
- 304 தூவாஸா குந்திபோஜனிடம் வந்து வலிக்க விருமயிய
தும், குந்திபோஜன் குந்தியை அவருக்குப் பணிசெய
யச் சொல்லியதும் .. 1125-1127
- 305 - 306 குந்தி அரசன் கட்டளையை ஏற்றுக் கருத்துடன்
பணிசெய்து தூவாஸரை மகிழ்வித்தது ... 1127-1130
- தூவாஸா குந்திக்கு மந்திரங்களை உபதேசித்தது .. 1131
- 307 - 308 குந்தி மந்திரத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகச் சூரியனை
அழைத்ததும், அவன் வந்ததும் .. 1132
- சூரியனுக்கும் குந்திக்கும் ஸமவாதமும், அவன் அவளைக்
கலந்ததும் ... 1132-1137
- 309 குந்தி குழந்தையைப்பெற்றுப் பெட்டியில் வைத்துப்
புலம்பிக்கொண்டே நதியில்விட்டது . 1138-1139
- குழந்தைவைத்தபெட்டி கற்கையில் சென்றது ... 1140
- இது இது குழந்தையை உயிரோடிருக்கச் செய்தன
வென்பது ... 1140
- 310 அதிரதமும் ராதையும் பெட்டியை எடுத்தது திரந்த
குழந்தையை எடுத்து வளர்த்ததும், அவர்களுக்குச்
சொந்தப்புத்திரர்களும் உண்டானதும் ... 1141
- பெட்டியில் வந்த குழந்தைக்கு நாமகரணம் செய்தது ... 1141-1142
- கர்ணனைக் குந்தி அறிந்ததும், ஸூதன் அவனை ஊஸ்தினு
'புரத்துக்கு அனுப்பியதும் ... 1142
- கர்ணன் வில்வித்தை கற்றதும், தூரியோதனனுக்கு
நணயமும் அர்ஜுனனுக்குப் பகைவனுமானதும் ... 1142

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- இந்திரன பிராம்மணனாகி வந்ததும், காணன அவனை
நல்வரவு கேட்டதும் .. 1143
- 311 காணன எனனவேண்டுமென்று கேட்டதும், பிராம்
மணன கவசகுண்டலங்களை யாசித்ததும் .. 1143
- காணன பலமுறை மறுத்தும் பிராம்மணன கவச
குண்டலங்களையே வேண்டினதும், கர்ணன அவற
றுக்குப் பிரதியாகச் சகதியாயுத்ததை விரும்பியதும் 1143-1145
- சகதியாயுத்ததைப்பற்றிய சில வரையறைகளும், காணன
கவசகுண்டலங்களை அறுத்தலால் காய முதலியன
உண்டாகாதபடி வரம்பெற்றதும் 1145-1146
- காணன கவசகுண்டலங்களை அறுத்துக் கொடுத்ததும்,
பூமாரி பெய்ததும் 1146

ஆ ர ணே ய ப ரீ வ ம்.

- 312 பாண்டவர்கள் தவைதவனம் வந்து வலித்ததும், பிராம்
மணன வந்து முறையிட்டதும் 1148-1149
- பாண்டவர்கள் மாணத்தொடர்ந்து அடித்ததும், அது
ஓடி மறைந்ததும் .. 1149
- பாண்டவர்கள் களைத்து உட்காராததும், நகுலன
சங்கடத்தை அடைந்தோமே என்றதும் .. 1149
- 313 யுதிஷ்டிரா முதலியோர், சங்கடத்தை அடைந்ததைப்
பற்றிச் சொல்லியது 1150
- நகுலன முதலியோர் தடாகத்தில் நீரைப்பருகி இறந்த
தும், யுதிஷ்டிரா தடாகத்துக்குச் சென்று பாராத
தும் .. 1151-1154
- 314 யுதிஷ்டிரா பலவாறு புலம்பி யகூனுடன் பேசியது .. 1155-1159
- யகூன வினாக்களும் யுதிஷ்டிரா விடையும் .. 1159-1177
- யகூன இறந்த நாலவருள் யார் பிழைக்கவேண்டு
மென்று வினவ, யுதிஷ்டிரா நகுலன பிழைக்கவேண்டு
மென்றது .. 1176-1177
- யகூன் எல்லாரும் பிழைக்கக்கடவரென்றது .. 1178
- 315 இறந்த பாண்டவர்கள் பிழைத்ததும், யுதிஷ்டிரர் வினவ,
யகூன தன்னைத் தெரிவித்து அவருக்கு வரங்களைக்
கொடுத்த மறைந்ததும் 1178-1180
- பாண்டவர்கள் ஆஸ்ரமமவந்து அரணீஸம்புடத்தைப்
பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்தது 1180-1181
- ஆரணையபர்வக கதையைப் படித்தவின பயன் ... 1181

வ ன ப ரீ வ ம் வி ஷ ய ஸூ சி கை க மு ற் றி ற் று.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ மஹாபர்வம்.

வனபர்வம்

இரண்டாம் பாகம்.

நூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஐடாஸுரவதபர்வம்.

(பிராம்மணவேஷம் பூண்டு பாண்டவர்களினருக்ல் நெடுங்காலம் வலித்த ஐடாஸுரன் பீமஸேனனில்லாதபோழுது திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களையும் கவர்ந்தோடியதும், நடுவழியில் தற்செயலாக எதிரில் வந்த பீமன் — அந்த ஐடாஸுரனைக் கொன்றதும்.)

அந்த ராக்ஷஸர்களும் பீமஸேனனுடைய புத்திரனை கிடீர்தகசனும் செனறபிறகு, அந்தச் சிறந்த மலையில் அர்ஜுனன வருவானென்கிற விருப்பத்தால பிராமமணர்களோடு கூட வலிக்கிற றவர்களும் அந்த இடத்தில் மிகக் நமடிககையுடனிருப்பவர்களும் ஒரு ஸமூயம தறசெயலாகப் பீமஸேனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவர்களும் அநதப் பாண்டு குமாரர்களான யுதிஷ்டிரரையும் நகுலஸஹ தேவர்களையும் திரௌபதியையும் ஓர் அரக்கன் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான்” என்று சொல்ல, ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! ராக்ஷஸன் தர்மராஜரையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் கிருஷ்ணையையும் எவ்வாறு கவர்ந்தான்? (இது) ஆசசர்யமாக இருக்கிறது. ராக்ஷஸர்களுக்குப் பகைவனை பீமனும் எங்கே சென்றான்? பிராம்மணேத் தமரே! குறமறறவரே! இதனை எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லக் கடவீர்” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், “துராத்மாவும் பாவத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினவனும் பெயரால் ஐடாஸுரனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான

அவன, 'நான எல்லா அஸ்திரங்களிலும் அவற்றின் மந்திரங்களிலும் ஸாமந்ததியமுள்ள பிராமமணன் ; அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பாண்டவர்களுடைய அமபுத தூணிகளையும் விறகளையும் கவரககருதியவனும்திரௌபதியைக் கவர்வதற்கு ஸமயத்தை எதிர்பார்ப்பவனுமாக, பாண்டவர்களை எப்பொழுதும் உபாஸித்தது வந்தான். ராஜஸூரேஷ்டரே ! பாண்டவர்களை மகிழ்விப்பவரான யுதிஷ்டிரர் அவனைப் போஷித்ததுவந்தா ; பாவியான அவன சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப்போலிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மிகக்கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனான அவன், பகைவரை அடக்குகிறவனான பீமஸேனன வேட்டையாடுவதற்காக வெளியில் சென்றிருக்கையில் கடோதகசனும அவனுடன் வந்தவர்களும் பல திசைச்சரிலும் சென்றதைக் கண்டும், மனவடக்கமுள்ளவர்களும் தபோதனாசுருமான லோமசர் முதலிய அந்த மஹரிஷிகள் ஸநானத்திறகாகவும் புஷ்பங்களைக் கொண்டு வருவதற்காகவும் சென்றதைக் கண்டும், விகாரமாகவும் பயங்கரமாகவும் பெரிதாகவுமிருக்கிற வேறு உருவத்தை எடுத்து எல்லா ஆபுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டும் திரௌபதியைத் தூக்கிக்கொண்டும், மூன்று பாண்டவர்களையும் எடுத்துக்கொண்டும் ஓடினான். பாண்டு குமாரனான ஸஹதேவனே அவனிடமிருந்து முயற்சியினால்* (தன்னை) விடுவித்துக்கொண்டு, உறையிலிருந்து கத்தியைப் பகைவனான அவன் பிடித்திருந்ததிலிருந்து வலிந்து விடுவித்து, மகாபலசாலியான பீமஸேனன சென்ற வழியை நோக்கி அவனைக் கூவி அழைத்தான். கொண்டுபோகப்படுகிற தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரா ராக்ஷஸனை நோக்கி, 'மூட ! உன்னுடைய தர்மம் குறைவடைகிறது. இதனை நீ பாக்கவில்லை. மனுஷ்யஜாதியை அடைந்தவர்களும் திரயசஜாதியை அடைந்தவைகளும் ஆகிய எல்லாரும் தர்மத்தை நன்கு பார்க்கிறார்கள். முக்யமாக ராக்ஷஸர்களும் தர்மத்தை நன்கு பார்க்கிறார்கள். ராக்ஷஸர்கள் தர்மத்திற்கு மூலம். அவர்கள் உத்தம தர்மத்தை அறிகிறார்கள். நீ இவைகளை ல்லாவறையும் ஆராய்ந்து ஸம்பத்தில நிற்காத தகுதியுள்ளவனாகிறாய். ராக்ஷஸனே ! தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் பிதருக்களும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பறவைகளும் அப்படியே பசுக்களும் மறற விலங்கு ஜாதியைச் சார்ந்தவைகளும் புழுக்களும் எறும்புகளும் மனிதர்களை அண்டிப் பிழைக்கின்றனர். ஆகையால், நீயும் (மனிதர்களை அண்டிப்) பிழைக்கிறாய். இந்த உலகத்தினுடைய சேழிப்பினால்

உங்களுடைய உலகம் செழிப்படைகிறது. இந்த உலகமானது துகுகத்தை அடையும் தருணத்தில் தேவதைகளும் (இந்த உலகத்தின் துகுகத்தை) அனுஸரித்துத் துகுகிக்கிறார்கள். சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய விதிப்படி ஹவயகவ்யங்களால் பூஜிக்கப்படுவார்களாகில் அந்தத் தேவர்கள் விருத்தியடைகிறார்கள். ராக்ஷஸ! நாங்கள் ராஜ்யத்தைப் போஷிப்பவர்கள். (ஆபத்துகுகளிலிருந்து) பாதுகாப்பவர்களாகவுமிருக்கிறோம். ராஜ்யமானது பாதுகாக்கப்படாமற் போனால் ஸம்பத்தது ஏது? ஸுகம் ஏது? குற்றமிருந்தாலன்றி ராக்ஷஸர்கள் அரசனை ஒருகாலும் அவமதிக்கலாகாது மனிதர்களைப் பகஷிக்கிறவனே! எங்களிடத்தில் அபசாரமானது அனுபவவசூட இல்லை. நாங்கள் எப்பொழுதும் ஸத்யத்துகுகளுக்கு கட்டுப்பட்டு¹ விகஸத்தைப் புஜிக்கின்ற குருக்களையும் பிராமமணர்களையும் தேவதைகள் முதலியவர்களின் ஸ்தானத்தில் சகதிககுத் தககப்படி ஏற்படுத்துகிறோம். ஒருவன் மிதகிராகளிடத்திலும் நம்பினவாக ளிடத்திலும் அன்னமிட்டவர்களிடத்திலும் வஸிக்க இடங்கொடுத்தவர்களிடத்திலும் ஒருபொழுதும் துரோகம் செய்யலாகாது. அப்படிப்பட்ட நீ எங்களுடைய வீட்டில் பூஜிக்கப்படுகிறவனாக ஸுகமாக வஸித்துவந்தவன். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனே! எங்களுடைய அன்னங்களையும் புஜித்து எங்களை எவ்வாறு அபஹரிக்க விருமபுகிறாய்? இவ்விதமாகவே வீணான ஆசாரமுள்ளவனும் வீணாக வளர்ந்திருப்பவனும் வீணான புத்தியையுடையவனும் வீணாக மரணத்தை அடையத்தகுதியுள்ளவனுமான நீ இப்பொழுது வீணாக மரிக்கப்போகிறாய். அல்லது, நீ துஷ்ட புத்தியுள்ளவனும் எல்லாத் தாமங்களாலும் விடுபட்டவனுமாயிருந்தால் எங்களுடைய சஸ்திரங்களை எங்களிடம் கொடுத்ததுவிட்டு யுத்தத்தினால் திரௌபதியைக் கொண்டு போ. அப்படியின்றி நீ தெரிந்துகொள்ளாமல் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வாயாகில் அதர்மத்தையும் உலகத்தில் அபகீர்த்தியையும் மாத்திரம் அடைவாய். ராக்ஷஸனே! இப்பொழுது இந்த மானிடப் பெண்ணைத் தொட்டு உனனால் இந்த விஷமானது நன்றாகக் கலக்கிக் குடத்தோடு குடிக்கப்பட்டது' என்று அந்த ராக்ஷஸனைப்பூர்த்துச் சொன்னார். பிறகு, புதிஷ்டிரர் அந்த ராக்ஷஸனுக்கு அதிகப் பாரமுள்ளவரானார். பாரத்தால் அழுத்தப்பட்ட தேகமுள்ளவனை அவனோ முன் சென்றதுபோல விரைந்து செல்பவனாகவில்லை. புதிஷ்டிரர், பிறகு, திரௌபதியையும் நகுலனையும் பார்த்து, 'முடனான ராக்ஷஸனிடத்த

1 தேவர்கள் முதலியவர்களுக்கு நிவேதனம் செய்த மிச்சம்.

தினின்று பயப்படாதீர்கள். இவனுடைய நடையின் வேகமானது எனலை குறைக்கப்பட்டது. புஜபலம் மிக்க வாயுசுமாரணை பீமன் அதிக தூரம் சென்றிருக்கமாட்டான். அவன் வந்தவுடன், ராக்ஷஸன் ஒரு முகூர்த்தநேரத்தில் உயிர் துறப்பான்' என்று சொன்னார். மன்னரே! ஸஹதேவனோ, மூடபுத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸனைப் பார்த்துவிட்டு, குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'அரசரே! கூத்திரியனுக்கு யுத்தத்தில் (பகைவனை) எதிர்த்துநின்று உயிரை விடுவதோ, அல்லது, பகைவனை வெல்வதோ இதனைக்காட்டிலும் மேலான நல்ல காரியம் எனன இருக்கின்றது? பகைவரைவாட்டு பவரே! போர்புரிந்து இந்த ராக்ஷஸனாவது நமமைக் கொல்லக் கடவன். அல்லது, நாமாவது இவனைக் கொல்லக்கடவேமாம். மிக்க பாஹுபலமுள்ளவரே! அரசரே! இது தக்க இடமும் காலமும்ன்றோ? ஸதய பராககிரமமுள்ளவரே! கூத்திரியதர்மத்திற்கு ஸமயம் வாய்த்திருக்கிறது. ஜபித்தோ கொல்லப்படவேண்டா நற்கதியை அடைவதற்கு நாம் தகுதியுள்ளவாகனாக இருக்கிறோம். பாரதரே! இப்பொழுது ராக்ஷஸன் ஜீவித்திருக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைவானாகில் மறுபடியும் நான் கூத்திரியனென்று ஒருகாலும் சொல்லத் துணியேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். பிறகு, ஸஹதேவன் ராக்ஷஸனைப் பார்த்து, 'ஓ! ஓ! ராக்ஷஸ! நில், நான் பாண்டுவின் புதல்வனான ஸஹதேவன். எனையாவது கொன்று இவளைக் கொண்டுபோ; அல்லது, நீயாவது கொல்லப்பட்டு இங்கே படு' என்று சொன்னான்.

அப்பொழுது, மாதரீபுத்திரன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் லேயே, மிக்க தோள்வலிமையுள்ள பீமலேனன் வஜரபாணியான இந்திரனபோலத் தற்செயலாகக் காணப்பட்டான். அவன் அந்த இடத்தில் பிராதாககலையும், கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியையும், பூமியில் நின்றுகொண்டு ராக்ஷஸனை அப்பொழுது அதட்டுகின்ற ஸஹதேவனையும், வழியினின்று (தவறி) மயங்குகிறவனும் காலத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மதியுள்ளவனும் ஆங்காங்கு சுற்றுகிறவனும் தெய்வத்தால் மதிப்புத்தமடையும்படி செய்யப்பட்டவனுமான ராக்ஷஸனையும் கண்டான். அவன் அந்தப்பிராதாககலும் திரௌபதியும் கொண்டுபோகப்படுவதைப் பிதருக்கூடக் கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டான். அவன் ராக்ஷஸனையும் பார்த்து, 'நீ ஆயுதங்களைப் பரீக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் வேலைசெய்பவனாக என்னை யுடன்பே அறியப்பட்டிருக்கிறாய். (உன்னைக்கொல்லும் விஷயத்தில்) எனக்கு

விருப்பமில்லாததுபற்றி அப்பொழுது நீ கொல்லப்படாமலிருந்தாய். பிராமமணவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவனாக இருந்துகொண்டு எங்களுககு அபிரியத்தை நீ சொல்லாமலிருந்தாய். பிரியமான விஷயங்களில் மகிழ்கிறவனும் அபிரியத்தையே செயாதவனும் பிராமமணவேஷத்தைத் தரித்திருப்பவனும் குற்றம் செய்யாதவனுமான உன்னை ராசூஸனென்று அறிந்திருந்தாலும் நான் கொல்லாமலே இருந்தேன். அப்படிப்பட்டவனை எவன் கொல்வனோ அவன் நரகத்தை அடைவான். மேலும், 1 காலத்தால் பகருவமாகாத உனக்கு வதம் அப்பொழுது இல்லை. அதபுதமான செய்கையுள்ள காலமானது கிருஷ்ணையை அபஹிரிக்கும் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்டபுத்தியை உனக்குக் கொடுத்தவிட்டபடியால் இப்பொழுது நீ நனகு பக்குவமாக இருக்கிறாயென்பது நினைம். நீ அப்படி பலசாலியாக இருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட காலத்தை அடைந்து விட்டமையால் இப்பொழுது இருக்கமாட்டாய். காலமென்கிற தூலுடன் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிற இந்தத் தூண்டிலானது உனனால் விழுங்கப்பட்டுவிட்டது. ஜலத்தில் தூண்டிலமுள்ளினால் வாய்கோக்கப்பட்ட மீன்போல இப்பொழுது எப்படி (விடுபட்டு) ச செல்லுவாய்? எந்த இடத்தைக் குறித்து நீ புறப்பட்டாயோ, எந்த இடத்தைக்குறித்து உன்னுடைய மனமானது முந்திச்சென்றதோ அந்த இடத்தை நீ அடையப்போகிறதில்லை. பகன் ஹிடிமபன் ஆகிய இவர்களுடைய வழியை அடைவாய்' எனனும் இதனைச் சொன்னான். பீமனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் யமனால் தூண்டப்பட்டவனுமான ராசூஸனோ பயந்தவனாக அவர்களைவரையும் விட்டுவிட்டு யுத்தத்திற்காக அருகில் வந்தான். கோபத்தால் உதடுகள் மிகத்துடிக்கிறவனாக மீண்டும் பீமனைப்பார்த்து, 'பாவி! எனக்குத் திசைகள் தெரியாமல் போகவில்லை. உனக்காகவே நான் தாமதித்தேன். யுத்தத்தில் எந்த எந்த அரக்கர்கள் உனனால் கொல்லப்பட்டார்களென்று நான் கேட்டிருக்கிறேனோ அவர்களுக்கு இப்பொழுது உன்னுடைய ரக்கத்தால் ஜலதர்ப்பணம் செய்யப்போகிறேன்' என்றும் சொன்னான். ராசூஸன் அப்பொழுது பீமனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் - - - - -ரைத்துப் பயங்கரமான முகத்துடன் கோபு ராசூஸனுக்கு அகிஷ்பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு யுத்தத்திற்குப்புகுந்தான் வந்தான். பிறகு, இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பீமன், கடைவாய்களை நககிக்கொண்டும், கோபத்தால் சிரித்துக்கொண்டும், நேரில்வந்திருக்கிற காலனுக்கும் அந்தக்

1 மரணகாலம் நேராத எனபது.

ஹுககுமொப்பானவனாக, 'நில, நில' என்று சொல்லிக்கொண்டும், கோபத்தினால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனாக கைச்சண்டையையே விருமபி ராக்ஷஸனை எதிர்த்தோடி வந்தான். ராக்ஷஸனும் அப்பொழுது அடிக்கடி வாயைத்திறந்துகொண்டும், இருகண்டவாய்களையும் நகிக்கொண்டும், போரைவிருமபி எதிரில் நிழ்கின்ற பீமனை, பலனென்கிற அஸுரன் வஜரத்தைத் தரித்த இரதிரனை எதிர்த்து ஓடியதுபோலப் பரப்பபுடன எதிர்த்து ஓடினான். பீமஸேனனும் கைச்சண்டைக்கு ஆயத்தமாக நின்றான். ராக்ஷஸனும் அதிக உதவா ஹத்துடன் கைச்சண்டையை விருமபினான்.

அரசரே! அவ்விருவருக்கும் மிக்க பயங்கரமான கைச்சண்டை நடந்துவருமபோது, மாதரீகுமாராகளிருவரும் அதிககோபத்துடன் எதிர்த்தோடிவந்தார்கள். குந்தீபுத்திரனான பீமன் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டு, 'நானே ராக்ஷஸனை (குகொல்ல) வல்லவன்' என்று அவ்விருவரையும் தடுத்தான்; 'பாத்துக்கொண்டிருங்கள்' என்றும் சொன்னான்; (புதிஷ்டிரரைப் பார்த்து,) 'அரசரே! எனமீதும் பிராதாக்களமீதும் தர்மத்தினமீதும் ஸுகருத்தினமீதும் யாகத்தினமீதும் ஆணையிடுகிறேன். ராக்ஷஸனை நான் நாசம் செயவேன்' என்று சொன்னான். (பீமன்) இவ்வண்ணம் கூறியபின், வீரராளான அந்த ராக்ஷஸனும் பீமஸேனனுமாகிய இருவரும் ஒருவரோடொருவர் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு கைகளால் கட்டிச் சண்டை செய்யத் தொடங்கினார்கள். புத்தத்தில் (ஒருவரை யொருவர்) பொறுதவாகளும் கோபங்கொண்டவர்களுமான அந்தப் பீமனுகுமர ராக்ஷஸனுக்கும், இந்திரனுக்கும் சம்பரனுகுமர நேர்த்ததுபோல புத்தம் நேர்த்தது. அந்த வீரர்களிருவரும் மிக்க கோபங்கொண்டு ஒருவர்மீதொருவர் பயந்தார்கள். மாரிககாலத்து மேகங்கள்போலக் கர்ஜிப்பவாகளும் மிக்க பலசாலிகளுமான அவர்கள் மரங்களை ஓடித் தொடித்து (அவைகளால்) ஒருவரை ஒருவர் அடித்தார்கள். பலசாலிகளுள் சிறந்தவர்களான அவர்கள், ஒருவரமீது ஒருவர் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் கொல்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களாகித் தொடைகளால் பெரிய மரங்களை ஓடித் தார்கள். முறகாலத்தில் வானர்களுள் சிறந்தவர்களும் பிராதாக்ஷஸனான வாலிசுகரீவர்களுக்கு நடந்த புத்தம் போன்ற அந்த மர்ச சண்டையானது மரங்களை அழிப்பதாயிற்று. அந்த இருவரும் அடிக்கடி உரக்கக் காஜித்துக்கொண்டு மரங்களைச் சுழற்றிச் சுழற்றி ஒருவரை ஒருவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் அடித்தார்கள். பாரதரே!

அந்த இடத்தில் எல்லா மரங்களுமே ஒருவரை ஒருவர் கொல்வது
 உள்ள விருப்பத்தால் தூறு தூறுசுப்பிடுகிகி (நொறுககிகி) குவிக்கப
 பட்டபின் கற்களை எடுத்துக்கொண்டு மகாபலசாலிகளான அவ்விரு
 வரும் பெரிய மேகங்களால் பொழியப்படுகிற இரண்டு பெரிய மலைகள்
 போல ஒரு முகூர்த்தகாலம் போர்புரிந்தார்கள். கோபமுள்ளவாக
 ளான அவ்விருவரும் பயங்கரமான உருவமுள்ள பெரிய கற்களால்
 மிக்க வேகமுள்ள வஜ்ராயுதங்களால் அடித்துக்கொள்வதுபோல
 ஒருவரை ஒருவர் அடித்தார்கள். பிறகு, தத்தம் பலத்தினால்
 கர்வங்கொண்ட அவ்விருவரும் மறுபடியும் (ஒருவரை ஒருவர்)
 எதிர்த்தோடி இருக்கையாலும் கட்டிப்பிடித்து இரண்டு யானைகள
 போல இழுத்தார்கள். அதிகப் பயங்கரமான முஷ்டிகளால் ஒருவரை
 யொருவா எதிர்த்துக் குத்தினார்கள். மிக்க பலசாலிகளான அவர்க
 ளுக்கு அப்பொழுது, 'கடகட' எனலும் ஒலி உண்டாயிற்று. பிறகு,
 பீமலே ஜநததலைநாகமபோன்ற முஷ்டியை நன்றாகப்பிடித்து
 ராக்ஷஸனுடைய கழுத்தில் வேகத்தோடு குத்தினான். பிறகு, பீமலே
 னனுடைய கையினால் அடிக்கப்பட்டவனும் களைத்தவனுமான அந்த
 ராக்ஷஸன் மிகக் மயக்கமடைந்ததைக் கண்டு, பீமலேனன் அவனை
 எதிர்த்து வந்தான். மிக்க புஜபலமுள்ளவனும் தேவனுக்கு ஒப்பான
 வனுமான பீமன், பிறகு, அந்த ராக்ஷஸனைத் தன்னிருக்கையாலும்
 வலிநது உயரத்தாக்கிப் பூமியில் நன்றாகத் தேய்த்தான். பிறகு,
 கோபம் மூண்டவனை பாண்டவன் இருக்கையாலும் அந்த ராக்ஷ
 ஸனை வலிநது நசுக்கி அவனுடைய எல்லா அவயவங்களையும் நொறுக
 கினான். முஷ்டியினால் கழுத்தை நன்றாக நாற்புறங்களிலும் அடித்து
 நசுக்கித் தலையை உடலினின்றும் பறித்தான். உதடுகளைக் கடித்துக்
 கொண்டதும் பிதுங்கி வெளியில் வந்திருக்கின்ற கண்களுடன்
 கூடியதும் மரத்தினின்று நழுவின கணிபோன்றதுமான ஜடா
 ஸுரனுடைய தலையானது பீமலேனனுடைய பலத்தால் கவரப
 பட்டதும் ரகத்தினால் எங்கும் பூசப்பட்டதுமாகப் பற்களால்
 உதடுகளை நன்கு கடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. மகாவிலலாளி
 யான பீமலேனன் அந்த ராக்ஷஸனைக்கொன்று தேவர்களால்
 இற்திரன் துதிக்கப்படுவதுபோலப் பிராமமணஸரேஷ்டர்களால்
 துதிக்கப்படுகின்றவனாகி யுதிஷ்டிரரருகில் வந்தான்.

ஜடாஸுரவதபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றைம்புத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ய சூ ஷ்ய த்த ப ர் வ ம்.

(யுதிஷ்டிரர் பரிஜனங்களுடன் மறுபடியும் நரநாராயணஸ்ரமத்தீர் வஸித்ததும், வீரஷபர்வாவின் ஆஸ்ரமமுதலிய இடங்களில் ஸஞ்சரித்ததும், ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்றதும்.)

அந்த ராக்ஷஸன் கொலப்பட்ட பிறகு, பிரபுவும் அரசருமான குந்தீபுத்ரா மறுபடியும் நரநாராயணஸ்ரமத்தை அடைந்து வாஸம் செய்தா. திரேளபதியுடனிருக்கும் அந்த யுதிஷ்டிரா, ஸமயத்தில் பிராதாவான அர்ஜுனனை நினைத்துக்கொண்டு அந்தத் தமபிமாரனைவரையும்ழைத்து, 'கேஷமமாக வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நமக்கு நான்கு வருஷங்கள் சென்றன. 'மலைகளுள் சிறந்ததும், பூத்திருக்கிற சோலைகளாலும் மதித்திருக்கிற குயில்களாலும் வண்டுகளாலும் மயில்களாலும் சாதகங்களாலும் நியோதஸவம்போல அலங்கரிக்கப்பட்டதும், புலிகளாலும் பன்றிகளாலும் எருமைகளாலும் கவயங்களாலும் அப்படியே மான்களாலும் மதயானைபோன்ற துஷ்ட மிருகங்களாலும் புள்ளிமான்களாலும் அடையப்பட்டதும், மலாந்திருக்கின்ற ¹ ஸஹஸ்ரபதரங்களாலும் ² சதபதரங்களாலும் உதபலங்களாலும் நன்கு மலர்ந்த ³ கமலங்களாலும் கருநெய்தல்களாலும் (விளங்குவதும்,) மிகக் புண்யமானதும், பரிசுத்தமானதும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் அடையப்பட்டதும், பர்வத ராஜனுமான கைலாஸத்தைக் குறித்து ஐந்தாவது வர்ஷக் கடைசியில் நான் வருகிறேன்' என்று அர்ஜுனன ஸங்கேதம் செய்திருக்கிறான். அர்ஜுனனுடைய வரவைக் காண எண்ணக்கொண்ட நம்மாலும் அந்த இடத்தில் (வந்து பார்ப்பதாக) ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ள அந்தப் பார்த்தனால், முற்காலத்தில், 'அஸ்திர வித்தையை விரும்பினவகை ஐந்துவாஷங்கள் (ஸ்வர்க்கலோகத்தில்) வசிப்பேன்' என்று என்னிடத்தில் ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அஸ்திரங்களைப் பெற்றவனும்

1, 2, 3 தாமரையின வகைகள்.

பகைவரையடக்குபவனும தேவலோகத்தினின்று இவ்வுலகத்திற்குத் திருமபிவந்தவனும காண்டவமெனகிற வில்லைக் கையில பிடித்திருக்கிறவனுமான அாஜுனனை இந்த இடத்தில் பார்ப்போம்' எனற வசனத்தைச் சொன்னார். யுதிஷ்டிரர் இவ்வண்ணமுரைத்துப் பிராம்மணர்களனைவரையும் அழைத்தார்; தவசிகளான அவர்களுக்கு அந்தக் காரணத்தையும் சொன்னார். உக்கிரமான தவமுள்ள அந்தப் பிராம்மணர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரரை வலமாகச் சுற்றிவந்து 'பரதஸரேஷ்டனே! தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஸுகத்தைப் பிந்தின பயனாகக்கொண்ட இந்தத் துன்பத்தைக் கஷ்டதிரியனுக்குரிய தாமத்தினால் விரைவாகத் தாண்டிப் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்யப் போகிறாய்' என்று மங்களத்தோடும் சேஷமத்தோடும் சேர்ந்திருக்கும்படி அன்புடன் அந்தச் சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பகைவரை வாட்டுபவரும் திரௌபதியுடனிருப்பவரும் ஸ்ரீமானுமான் அரசர் அந்தத் தவசிகளுடைய அந்த வசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அப்பொழுது அந்தப் பிராம்மணர்களாலும் பிராதாக்களாலும் கடோத்கசன்முதலிய ராக்ஷஸர்களாலும் பின்தொடரப்பட்டவராகவும் லோமசரால் பாதுகாக்கப்பட்டவராகவும் புறப்பட்டார்.

மிக்க தேஜஸுள்ளவரும் நல்ல விரதமுள்ளவருமான அவர் ஆங்காவகே தமபிமார்களுடன் சிலவிடங்களில் கால்களால் நடந்து சென்றார்; சிலவிடங்களில் அரசர்களால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டார். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜா பல துன்பங்களைச் சந்தித்துக்கொண்டு சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும் யானைகளாலும் நிரம்பின வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார். அவர் கைலாசத்தையும் மைனாகமலையையும் கந்தமாதனத்தைச் சார்ந்த குன்றுகளையும் மேரு பர்வதத்தையும் மலையின் மேன்மேலான இடங்களில் மங்களகரமான பல நதிகளையும் பாராததுக்கொண்டு பதினேழாவது நாளில் புண்ணியமான இமயமலையின் உச்சியை அடைந்தார். வேந்தரே! பாண்டவர்கள், கந்தமாதனத்திற்கு அருகில், புணயமானதும் பலவகை மரங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டதுமான இமயமலையின் மேற்பிரதேசத்தில் நீர்நிலைகளில் மூளைத்தவைகளும் புஷ்பித்திருப்பவைகளுமான மரங்களால் சூழப்பட்ட மிக்க புணயமான விருஷபர்வாவினுடைய ஆற்றத்தைக் கண்டார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜரிஷியும் தர்மாதமாவுமான் அந்த விருஷபர்வாவை

அணுகிக் களை தீர்ந்தவர்களாகி நமஸ்கரித்தார்கள். ராஜரிஷியாவ அவன் பரதஸூரேஷ்டர்களான அவர்களைப் புத்திரர்களைப்போல வர வேற்றான். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான அவர்கள் அவனால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாக அங்கே ஏழுநாள் விசுத்ததாகள. எட்டாவதுநாள் வந்தவுடன், உலகத்தில் பிரசித்திபெற்ற அந்த விருஷபாவா என்கிற ரிஷியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட விரும்பினார்கள். அரசரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் தங்களுடைய அடைக்கலமாக இருப்பவர்களும் காலம் தவறாமல் பந்துகளைப்போல் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவர்களுமான அந்தப் பிராமமணர்களை ஒவ்வொருவராக விருஷபர்வாவினிடம் தெரிவித்து மிச்சமிருக்கிற அந்தப் பரிஜனங்களை மகாதமாவான அவனிடம் ஒப்பித்து யஜ்ஞபாததிரங்கிலையும் ரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் விருஷபாவாவின் ஆபரணத்தில் வைத்தார்கள். சென்றதிலும் வருவதிலும் சிறந்த ஞானமுள்ளவனும் திறமையுள்ளவனும் கடமைகளை ததையுமறிந்தவனும் தர்மங்களை அறிந்தவனுமான அந்த விருஷபர்வா பரதஸூரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கு, புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்தான் அனுமதிபெற்ற வீரர்களான அந்த மஹாதமாக்கள கிருஷ்ணனுடனும் மகாதமாக்களான பிராமமணர்களுடனும் சேர்ந்து வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார்கள் மிக்கதேஜஸுள்ள விருஷபர்வாவானவன், அப்பொழுது பாண்டவர்களைப் பிராமமணர்களுக்குத் தெரிவித்துப் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்ற அரசர்களான அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். விருஷபாவாவானவன் குந்திபுத்திரர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்று ஆசீர்வாதங்களால் மகிழ்வித்து வழியையும் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான். ஸத்தியமான பராகிரமமுள்ளவரும் குந்திநந்தனருமான புதிஷ்டிதர் தம்பிராமர்களுடன் கால்களால் நடந்தே பலவகை மிருகக்கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட வழியில் சென்றான். அந்தப் பாண்டவர்கள் பலவகை மரங்களால் நெருங்கிய மலையின் சரிவுகளில் வலிப்பவர்களாகி நான்காவது நாளில் அந்தமலையில் பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் விருஷபர்வாவின் சொல்லப்பட்ட வழியை அடைந்து பெரிய நீருண்டமேகம்போன்றதும் ஜலமுள்ளதும் மங்களகரமானதும் ரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் அழகியதும் பலவகைக்கொடு முடிகளுள்ளதும் மலையையும், பல குகைகளையும் அருவிக்கையுமுடையதும் சுறபிளவுகளால் விசாலமாக இருப்பதும் கொடிமரங்களால் மரங்களாலும் நெருங்கியதும் அழகியதுமான இமயமலையின் மலையைப் பாலவித மலைகளையும் பாக்கின்றவர்களாகி குறுடிப்பட்ட

இடத்தைநோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் மலையின் மேனமேலான இடங்களில் அடைதற்கு மிக அரியவைகளான சூகைகளையும் நடந்து செல்வதற்கு மிக அரியவையான மிகப்பல இடங்களையும் ஸுகமாகவே தாண்டிச் சென்றார்கள். தெளமயரும் கிருஷ்ணையும் பாததாங்களும் லோமசமஹரிஷியும் ஒன்றுசேர்த்தவர்களாகச் சென்றார்கள். அந்த இடத்தில் ஒருவராவது தளரவில்லை. மிகக் பாகியசாலிகளான அவர்கள் மிருகங்களாலும் பசுவிகளாலும் ஒலிக்கப்பெற்றதும் பல வகை மரங்களோடும் கொடிகளோடும் சேரத்தும் குரவ்குக் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் மனத்தை மிக மகிழ்விப்பதும் புணயமானதும் தாமரை ஓடைகளோடு கூடியதும் குட்டைகளும் பெருங்காடுகளுமுள்ள துமான மாலயவானென்கிற பெரியமலையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் அதற்கு அப்புறத்தில் கிம்புருஷர்களுக்கு இருபிட்டமும் ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதும் விதயாதரர்களாலும் கினனரப்பெண்களாலும் ஸஞ்சீர்க்கப்பட்டதும் யானைகூட்டங்களுக்கு இருபிட்டமானதும் சிங்கக் கூட்டங்களோடும் புலிக் கூட்டங்களோடுங் கூடியதும் சரபங்களின பேரொலியினால் முழுகப்பட்டதும் பலவித மிருகங்களால் அடையப்பட்டதுமான கந்தமாதனமலையை மயிர்புளகித்தவர்களாகிக் கண்டார்கள். மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களும் வீரர்களும் அந்தப்பாணடுபுத்தர்கள் நந்தனவனம்போன்றதும் மனத்தையும் கண்களையும் மகிழ்விப்பதும் 1 வலிக்கத்தக்கதும் அழகிய சோலைகளுள்ள துமான அந்தக் கந்தமாதனவனத்தில் முறையே துழைந்தார்கள். வீரர்களான அவர்கள் திரொபதியுடனும் மஹாதமாக்களான அந்தப் பிராமமணாக்களுடனும் சேரந்து கந்தமாதன மலைவளிகளில் மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகின்றவையும் அழகியவையும் மருமகாவும் தெளிவில்லாமலும் இனிமையாகவுமிருப்பவையும் மங்களகரமானவையும் காதுக்கினியவையும் மிக மதுரமானவையும் பறவைகளுடைய வாய்களால் வெளியிடப்பட்டவையுமான சபதங்களைக்கேட்டுக்கொண்டும், எல்லாருதுக்களிலுமுண்டாகிற பழங்களின் பாரங்களால் நிறைந்தவையும் எல்லாருதுக்களிலுமுண்டாகிற புஷ்பங்களால் பிரகாசிக்கின்றவையும் பழங்களின் பாரத்தால் வளைக்கப்பட்டவைபுமான பூத்திருக்கிற 2 மா, ஆமராதகம், தென்னை, திருதுகம், முஞ்சாதகம், ஆஞ்சீரம், மாதுளை, கொய்யா, பலா, எலும்பிச்சை, வாழை, பேரீந்து, புளி, வஞ்சி, பரா, சண்பகம்,

மன ததுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்ற கடம்பு, வில்வம், விளா, நாவல், காசுமரி, இலந்தை, இறலி, அதி, ஆல, அரசு, ¹ க்ஷீரிகம, சேமரம், ரெலலி, கடுமரம், தான்றி, புனகு, கரமர்த்தம், அதிகமான பழங்களுள்ள திந்துகம் ஆகிய பலவிதமான இந்த மரங்களையும் அம்ருதம் போன்ற ருசியுள்ள பழங்களால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கிற அப்படிப்பட்ட மற்றவிருகூடங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் நுழைந்தார்கள். அப்படியே, அந்தப் புருஷஸரேஷ்டர்கள் கந்தமாதன மலைவளிகளில் செவிக்கினிமையாகவும் மிக மதுரமாகவும் கூவுகின்ற சகோரங்களாலும் சதபத்ரங்களாலும் வலியன்குருவிகளாலும் சீளிகளாலும் குயில்களாலும் ஊககுருவிகளாலும் பச்சைகுருவிகளாலும் ஜீவஜீவகப் பறவைகளாலும் வலலூறுகளாலும் சாதகபச்சுடிகளாலும் அப்படியே ² வேறு பலவகைப் பறவைகளாலும் அடையப்பட்ட சம்பகம், அசோகு, தாழை, மகிழ், புன்னை, ஏழிலைம்பாலை, தாழைகளை ஊடுகூடின கோங்கு, பாதிரி, அழகிய வெடபாலை, மந்தாரம், நீலோதபலம், பாரிஜாதம், மலையகத்தி, தேவதாரு, ஆச்சா, பனை, பச்சிலை, திப்பிலி, பெருங்காயம், இலவு, பலாசு, அசோகம், சிமசுபை, ஸர்ஜகம் ஆகிய மரங்களையும், ஜலத்தில் ஸஞ்சரிககின்ற பறவைகளால் நான்கு பங்கங்களிலும் மனத்தைக் கவர்கின்றவைகளும் அல்லிகளாலும் ³ புண்டரீகங்களாலும் ⁴ கோகநதங்களாலும் கருநெய்தல்களாலும் செங்கழுநீர்களாலும் ⁵ கமலங்களாலும் நான்கு பக்கத்திலும் நிறைக்கப்பட்டவைகளும், ⁶ கலஹம்ஸங்கள், சககிரவாக்கங்கள், அன்றில்கள், நீர்க்கோழிகள், காரண்டவங்கள், வாததுக்கள், அன்னங்கள், கொக்குக்கள், நாரைகள் ஆகிய இவைகளும் மற்றவைகளுமான நீர்வாழ் பறவைகளால் எங்கும் நிரம்பினவைகளுமான தடாகங்களையும், அவ்வாறே ஸந்தோஷமுள்ளவைகளும் தாமரை மலர்களிலுள்ள ரஸமாகிற மதயத்தைப் பானம் செய்வதினாலுண்டான மதத்தால் ஆலஸயமுள்ளவைகளும் தாமரை மலர்களின் மத்தியினின்று நழுவி விழுகின்ற மகரந்தங்களாலும் கிஞ்சல்கங்களாலுமுண்டான சிவப்பு நிறத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் இனிய குரலுள்ளவைகளுமான வண்டுகளால் ஒலிமிசுகவைகளும்

1 பாலுள்ள ஆல்முதலிய மரங்கள். 2, 3, 4 தாமரையின் வகைகள்.

5 கூட்டமாக வலிப்பவையும் இனிய குரலுள்ளவையுமான ஒருவகை அன்னங்கள். இவற்றுக்குக் காதம்பம் என்றும் பெயர்.

அவ்வாறே தாமரை மலர்களின் கூட்டங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான தாமரை ஓடைகளையும் பார்த்தார்கள். கொடிகளடர்ந்த புதர்களினமீது பெண்மயில்களோடு சேர்ந்திருப்பவைகளும், மேகமாகிற தூர்யவாத்தியத்தின் சப்தத்தினால் விருத்தியடைந்திருக்கிற மன்மத விகாரத்தினால் மிகவும் மனங்கலங்கியவைகளும், இனிய குரலுடன் கேகா என்கிற தவனியினால் மதுரமாயிருக்கிற பாடலை பாடிக்கொண்டே பல நிறங்களுள்ள தோகைகளை விரித்துக்கொண்டு விலாஸத்துடன் கூடியவைகளாகவும் மதத்தினால் ஆலஸ்யமுள்ளவைகளாகவும் ஆடுகின்றவைகளும், ஸந்தோஷமுள்ளவைகளும், வனங்களில் அதிக ஆவலுள்ளவைகளுமான மயில்களைக் கண்டார்கள். சில மயில்கள் பிரியமான பேடுகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதையும் சில மயில்கள் சிறுகொடிகளாலும் பெருங்கொடிகளாலும் நெருக்கமாகச் சூற்றப்பட்டிருக்கிற வெட்பாலை மரங்களிலிருப்பதையும் சில மயில்கள் வெட்பாலை மரங்களின் கிளைகளில் அதிகமதங்கொண்டவைபோன்றவைகளும் தோகைகளினால் அழகிய ஆடம்பரங்களால் கவரப்பட்டவைகளும் அந்த மரங்களுக்குக் கிரீடம் போன்றவைகளுமாக மரங்களின் சந்துகளில் அழகாக வீற்றிருப்பதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். அவர்கள் அப்படியே நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் மன்மதனுடைய தோமராயுதம்போன்றவைகளுமான 1 ஸிந்துவாரங்களையும், மலைகளுடைய சிகரங்களில் பொன்னிறமான மலாகளுள்ளவைகளும் சிறந்த காதணிகள் போன்றவைகளும் மலர்ந்திருப்பவைகளுமான கோங்குகளையும், அவ்வாறே வனவரிசைகளில் பூத்திருப்பவைகளும் காமவசப்பட்டவர்களுக்கு ஆவலை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் மன்மதனுடைய அம்புக்கூட்டம் போன்றவைகளுமான மருதோன்றிகளையும், அப்படியே வனவரிசைகளாகிற ஸ்திரீகளுக்கு ஒழுங்காக நெற்றியிலிடப்பட்ட திலகங்கள் போல நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்ற மஞ்சாடிமரங்களையும் கண்டார்கள். அரசரே! அப்படியே, மன்மதனுடைய பாணங்கள் போன்றவைகளும் மனத்தை மகிழ்விப்பவைகளுமான மாம்பூக்களையும் பூங்கொத்துக்களோடு பிரகாசிக்கிற வண்டுகளையும் கண்டார்கள். மலையின் தாழ்வரைகளில் பூத்திருக்கிற மரங்கள், பொன்போன்றவைகளும் காட்டுத்தீப்போன்றவைகளும் சிவந்தவைகளும் மைந்நிறமுள்ளவைகளும் வைடூர்யம்போன்றவைகளுமான புஷ்பங்களால் அதிகமாகப்

1 வெண்ணெசை; 'ஒருவகைத் தாமரைகள்' எனப்பய்யவரை.

பிரகாசித்தன. சூந்தீபுதரர்களும் வீரர்களும் பாண்டவர்களுமான அவர்களனைவரும், அப்படியே மலைகளுடைய சிகரங்களில் போடப் பட்ட மலைகளபோல விளங்குகிற ஆச்சாமரங்களையும், பச்சிலை மரங்களையும், பாதிரிமரங்களையும், மகிழ்மரங்களையும், நிராமலமான படிக்கமரீபால விளங்குகின்றவையும் வெண்மையான இறகுகளுள்ள பக்ஷிகளோடும் கலஹமஸங்களோடும் சேர்ந்தவையும் ஸாரஸ பக்ஷிகளால் எங்கும் ஒலிக்கப்பெற்றவையும் தாமரையும் உத்பலமும் கலந்திருப்பவையும் இனிய குளிர்ந்த ஜலமுள்ளவையுமான தடாகங்களையும் மலையின தாழ்வரைகளில் பலவாகப் பார்த்துக் கொண்டும், இவ்வண்ணம் முறையே வாஸுனைபுள்ள புஷ்பங்களையும், நலலச்சவையுள்ள பழங்களையும், மனத்தை மகிழ்விப்பனவான தடாகங்களையும், மிகக் மனோஹரமான மரங்களையும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டும், ஆச்சாயத்தால் மலர்ந்தகண்களுள்ளவாகளாகவும் தாமரை கருநெய்தல செங்கழுநீர் வெண்டாமரை ஆகிய இவைகளுடைய நறுமணம் பொருந்தியதும் இனிமையான பரிசுமுள்ள துமான சுற்றினால் வீசப்படுகின்றவாகளாகவும் அந்தவனத்தில புகுந்தார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் பீமனைப்பார்த்து, 'பீம! இந்தக் கந்தமாதனவனமானது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது; சிறந்த காரதியுடன் கூடியது. ஏனெனில் மனத்துக்கினியத்தான இந்தக்காட்டில் மரங்களும் கொடிகளும் காட்டிலுண்டானவையாயினும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றவையும் பலவிதமான வடிவமுள்ளவையும் இலைகளுடனும் மலர்களுடனும் கணிகளுடனும் கூடினவையும் மலர்ந்தபுஷ்பங்களுடன் கூடியவையும் ஆண்டுகூயில்களின் கூட்டத்தால் நிறைந்தவையுமாக இதோ பிரகாசிக்கின்றன. இந்தக்காட்டில் முள்ளுள்ளமரங்கள் சிலவும் இல்லை; பூவாதமரங்களும் இல்லை. கந்தமாதனத்தின் தாழ்வரைகளில் மரங்கள் அழகிய இலைகளுடனும் பழங்களுடனும் இருக்கின்றன. வண்டுகளின் சபத்தால் இனிமையுள்ளவையும் மலர்ந்த தாமரை மலர்களானவையும் பெண் யானைகளுடன் சேர்ந்த ஆண் யானைகளால் கலக்கப்படுகின்றவையுமான இந்தத்தாமரை ஓடைகளைப்பாரா. கமலங்கள் உத்பலங்கள் ஆகிய இவைகளின் வரிசைகையுடையதும் மலையை அணிந்துகொண்டு சரீரத்துடன் 'நேராக வந்திருக்கிற வேறு ஒரு லக்ஷ்மியைப்போன்றதுமான இந்தவேறு தாமரை ஓடையையும் பார். அந்தக்கந்தமாதன மலையின் உத்தமமான காட்டில் பலவகை மலர்களின் நறுமணங்களால் நிறைந்தவைகளான இந்தச்சோலைவரிசை

கள் வண்டுகளால் பாடப்பட்டு விளங்குகின்றன. பீம! எங்கும் தேவர்களுக்கு உத்யான வனங்களால் மங்களகரமான இடங்களைப் பாரா. விருகோதர! நாம மனிதர்களால் அடையமுடியாத இடத்தை அடைந்தவர்களாகவும் நன்கு ஸீத்திபெற்றவர்களாகவுமிருக்கிறோம். பாராத! கந்தமாதன பாவத்தின் தாமழரைகளில் சிறந்த மரங்கள் பூத்தவைகளாகவும் பூத்திருக்கிற நுனிகளுடன் கூடின கொடிகளால் நன்கு சுற்றப்பட்டவைகளாகவும் விளங்குகின்றன. பீம! பாவத்தின் தாமழரைகளில் பெணமயில்களுடன் சேர்ந்து ஸருசிய கினறவைகளும் கூவுகின்றவைகளுமான ஆணமயில்களுடைய ஒவ்வையகளை. சகோரங்களும் சதபத்திரங்களும் மதித்திருக்கிற சூயில்களும் நாகணவாய்ப்புட்களும் பூத்திருக்கின்ற இந்தப் பெரிய மரங்களை நோக்கிப் பறந்து வருகின்றன. குந்திந்தன! 1 சிவப்பாகவும் மஞ்சளாகவும் 2 சிவப்பாகவுமிருக்கிற அநேகம் ஜீவஜீவகபக்சுதிகள மரங்களின் உச்சியை அடைந்து ஒன்றை மற்றொன்று தலைதூக்கிப் பாரகின்றன. மலை அருவிகளிலும் பசுமை நிறமுள்ளவையும் சிவப்பு நிறமுள்ளவையுமான புல தரைகளின் பக்கத்தில் ஸாரஸ பக்சுதிகள் காணப்படுகின்றன. பிருங்கராஜங்களும் வலலுயர்களும் போதுதகுகளும், எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்தையும் கவர் கின்ற மதுரமான ஒலிகளை வெளியிட்டுக் கூவுகின்றன. நான்கு கொம்புகளுள்ளவைகளும் தாமரை மலர்போன்ற நிறமுள்ளவைகளுமான இந்த யானைகள் பெண யானைகளைவிட கூடியவைகளாகி வைநாயத்தின் நிழல் போன்ற நிறமுள்ள பெரிய குளத்தைக் கலக்குகின்றன. அநேகம் பனைமரங்களளவு உயர்ந்தவைகளும் மலைச்சிகரங்களிலிருந்து நழுவினவைகளுமான நீர்த்தாரைகள் பலவித அருவிகளிலிருந்து விழுகின்றன. சூரியனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளி பொருந்தியவைகளும் பயங்கரமானவைகளும் சரத்காலத்திலுள்ள மேகங்கள் போன்றவைகளுமான பலவித வெள்ளித் தாதுக்கள் பெரிய மலையைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. சில இடங்களில் மையின நிறம்போலப் பிரகாசிப்பவைகளும் சில இடங்களில் பொன்போன்றவைகளுமான அரிதார தாதுக்களும், சில இடங்களில் சாதிலிங்க தாதுக்களும், சில இடங்களில் மாலைக்கால மேகங்களின் கூட்டத்துக்கு ஒப்பான

1, 2 'ரகத்' என்பதும், 'அருண' என்பதும் மூலம்; ரகத்ம் போன்ற சிவப்பு என்பதும், செவ்வானம் போன்ற சிவப்பு என்பதும் பொருள். •

மனோசிலையின சூகைகளும், சில இடங்களில் முயலீரததமபோலப் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் வெணமையும் கருமையுமான மேகம போன்றவைகளும் பாலசூரியனபோன்ற ஒளி பொருந்தியவைகளும் அதிக காந்தியுள்ளவைகளும் பலவிதமாயிருப்பவைகளும் மலையிலுண்டானவைகளுமான இந்நத தாதுககளும் மலையைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. பார்த்த! பயங்கரமான பராககிரமமுள்ள கந்தர்வர்கள் மலையுச்சிகளில் இஷ்டப்படி நாயகிகளுடனும் கிம்புருஷர்களுடனும் கூடக காணப்படுகிறார்கள். பீம! எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்தைதும் கவருகின்ற ஸமமான தாளங்களுடன் கூடின கானங்கள் ஸாமங்கள் ஆகிய இவற்றின் ஒலியானது பலவாறு கேட்கிறது. புண்யமானதும் மங்களங்களை உண்டுபண்ணுகிறதும் கலஹமஸங்களுடைய கூட்டங்களாலடையப்பட்டதும் ரிஷிகளாலும் சின்னரர்களாலும் அடையப்பட்டதும் தேவநதியுமாகிய மஹாகங்கையைப் பார்ப்பாயாக. கொளநதேய! பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! எல்லாப்பகைங்களிலும், தாதுககளுடனும் நதிகளுடனும் சின்னர்களுடனும் மிருகங்களுடனும் பறவைகளுடனும் கந்தர்வர்களுடனும் அபஸரஸுகளுடனும் அழகிய காடுகளுடனும் பலவித வடிவமுள்ளவைகளும் தூறு தலைகளுள்ளவைகளுமான ஸர்ப்பங்களுடனும் கூடியிருக்கிற சிறநத மலையைப் பாப்பாயாக', என்று இப்படிப்பட்ட அனபுள்ள வசனத்தை உரைத்தார். பகைவரை வாட்டுபவர்களும் சூரர்களுமான அவர்கள் பழமைகிழந்தவர்களும் ஒப்புயாவற்ற ஸதானத்தை அடைந்தவர்களும், சிறநத அநத மலையைப் பாப்பதில் (போதுமென்கிற) திருப்தியை அடையவில்லை. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரங்களோடு கூடிய ராஜ ரிஷியான ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸரமத்தை அப்பொழுது கண்டார்கள். பிறகு, அவர்கள் கடுமையான தவமுள்ளவரும் இளைத்திருப்பவரும் நரம்புகள் நிறைந்தவரும் எல்லா வித்தைகளிலும் கரைகண்டவருமான ஆர்ஷ்டிஷேணரை அணுகினார்கள்.

ஊற்றறுபதாவது அந்யாயம்.

ஔ க்ஷ யு த் த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆர்ஷ்டிஷேணர் யுத்ஷ்டிரக்துக் கைலாஸ் மலையைப்பற்றிக்
கூற அவர்களை அர்ஜுனன் வருகிற வரையில் தம்முடைய
ஆஸ்ரமத்திலேயே வஸிக்கச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரா, தவத்தினால் பாவத்தை எரித்தவரான அந்த
ஆர்ஷ்டிஷேணரை அடைந்து, பிரியத்துடன் தமது நாமதேயத
தைச சொல்லித் தலையால (வணங்கி) அபிவாதனம் செய்தா.
பிறகு, கிருஷ்ணையும் பீமனும் நல்ல தவமுள்ள நகுலஸஹ
தேவர்களும் அந்த ராஜரிஷியை முடிகளால் வணங்கிச் சூழ்ந்து
நின்றார்கள் அபபடியே தாமங்களை அறிந்தவரும் பாண்டவா
களுக்கும் புரோஹிதருமான தௌமயா வீரதங்களை நன்கு அனுஷ
டித்தவரான அந்த ரிஷியை முறைப்படி அணுகினார். தர்மங்களை
அறிந்த அந்த முனிவா ஞானக்கண்ணால் குருஸ்ரேஷ்டர்
களான பாண்டுபுத்திரர்களை நன்றாக அறிந்துகொண்டார்; 'உட
காரலாம்' என்றும் சொன்னார். மிக்க தவமுள்ள அவர், கற்றறிந்த
வரான கௌரவஸ்ரேஷ்டரைப் பூஜித்துத் தமபிமார்களுடன் உட
காரந்த அவரை ¹ அநாமயத்தை வினவினார் ஆர்ஷ்டிஷேணர்,
'பொய்யில் எண்ணத்தைச் செலுத்தாமலிருக்கிறாயா? தர்மத்தில்
செலுகிறாயா? பார்த்தனே! தாய்தந்தையரிடத்தில் உன்
னுடைய பணித்தொழிலானது குறைவடையாமலிருக்கிறதா?
குருக்களின்வரும் முதியவர்களும் கலவியிலை பிரஸித்திபெற்ற
வர்களும் உனனால் பூஜிக்கப்பட்டு வருகிறார்களா? பார்த்த!
பாப காரியங்களில் மனத்தை வைக்காமலிருக்கிறாயா? குரு
ஸ்ரேஷ்டனே! நன்மையைச் செய்வதற்கும் தீமையை விடு

1 'ஸநதித்தபோது பிராமணனை, 'குசலம்' என்றும், க்ஷத்ரியனை,
'அநாமயம்' என்றும், வைஸ்யனை, 'க்ஷேமம்' என்றும், சூதரனை, 'ஆரோக்
யம்' என்றும் வினவ வேண்டும்' என்பது மனுஸமிருதி 2வது அந்யா
யம் 127-வது ஸலோகம்

வதற்குமு முறைப்படி நீ தெரிந்துகொண்டிருக்கிறாயா? தற் புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளாமலிருக்கிறாயா? ஸாதுக்கள் தகுதிகளுக்கு தக்கபடி உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டு மகிழுகிறார்களா? காடுகளில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தாலும் தாமதத்தையே பின்பற்றுகிறாயா? பார்த்த! தெளமயர் உன்னுடைய நடைகளால் மனவருத்தமடையாமலிருக்கிறாரா? குந்தீநந்தன்! தானத்தாலும் தாமததாலும் தவத்தாலும் சுத்தியினாலும் உள்ளும் புறமும் ஒத்திருத்தலாலும் பொறுமையினாலும் தகப்பனபாட்டனமார்களுடைய தான நடையை நீ அனுஸரிக்கிறாயா? பாண்டவ! ராஜரிஷிகள் சென்ற வழியில் நீ செல்லுகிறாயா? தத்தம் குலத்தில் புத்திரனே பொத்திரனே பிறந்தால், பித்ருலோகத்திலுள்ள பித்ருக்கள், 'இவனுடைய கெட்ட செய்கையால் நமமால் எது அடையத்தக்க தாகுமோ? இவனுடைய நல்ல செய்கையினால் நமமால் எந்த நன்மை அடையத்தக்கதாகுமோ?' என்று துக்கத்தையும் ஆநந்தத்தையும் அடைகிறார்கள். பார்த்தனே! எவனால் மாதாவும் பிதாவும் அபபடியே அகனியும் குருவும் ஐந்தாவதான ஆதமாவும் பூஜிக்கப்படுகிறார்களோ அவனால் இந்த உலகம் பரலோகம் இரண்டும் ஜயிக்கப்பட்டனவாகும்' என்று சொன்னா

யுகிஷ்டிரா, 'பகவானே! ஆரியரே! உள்ளபடி இந்தத் தாம நிச்சயத்தைத் தேவரீர் எனனை உத்தேசித்தது உபதேசித்தீர். என்னால் சகதிகளுக்கு தக்கபடி நியாயம் தவறாமல் விதிப்படி (தர்மம்) செய்யப்படுகிறது' என்று சொன்னா. ஆர்ஷடிஷேணர், 'ஜலத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களும் காற்றையே ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களுமான ரிஷிகள் ஆகாச மாக்கமாகப் பறந்து வந்து மலைகளுள் சிறந்த இந்த மலையைப் பர்வஸநதிகளில் அடைகிறார்கள். அரசனே! காதல்கொண்டவர்களான கிம்புருஷாக்கள் தங்கள் காதலிகளுடன் ஒருவரை ஒருவர் அனுஸரித்தவர்களாகவும் மலையினுடைய சிகரங்களிலிருப்பவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். பார்த்த! அழுக்கில்லாத ஆடைகளையும், பட்டு வஸ்திரங்களையும் உடுத்த கந்தாவர்கள் அபஸரஸுகள் ஆகிய இவர்களுடைய கூட்டங்கள் பல காணப்படுகின்றன. மலைகளை அணிந்தவைகளும் காட்சிக்கினியவைகளுமான வித்யாதாரகளுடைய கூட்டங்களும் மஹாநாகாளுடைய கூட்டங்களும்

1 பூர்ணமை அல்லது அமாவாஸையையும் பிரதமையும் ஸந்திகளுந் காலம்.

ஸுபர்ணாகளும் சாரணர் முதலியவர்களும் காணப்படுகிறார்கள். இந்த மலையினுடைய மேற்பிரதேசத்தில் பர்வநந்திகளில் பேர்வந்தியங்கள், பணவங்கள், சங்கங்கள், மிருதங்கங்கள் ஆகிய இவைகளின் சபதமானது கேட்கப்படுகிறது. பரதஸாரேஷ்டர்களே! நீங்கள் இந்த இடத்திலிருந்துகொண்டே அவை அனைத்தையும் கேட்கவேண்டும். அவ்விடத்தை நோக்கிச் செல்வதில் நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் புத்தியைச் செலுத்தலாகாது. பரதஸாரேஷ்டர்களே! இதற்குமேல் செல்வதும் இயலாது. அந்தஇடமானது தேவர்களுடைய வீளையாட்டிடம். அது மனிதர்களால் அடைய முடியாததன்றோ? பரத! இந்த இடத்தில் சிறிது சபலமான செய்கைகளையுடைய மனிதனையும் எல்லாப் பிரானிகளும் பகைக்கின்றன; ராக்ஷஸர்களும் அடக்கிறார்கள். யுதிஷ்டிர! மிகக் வித்தியடைந்த தேவர்கள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின் ஸ்தானமானது இந்தக் கைலாஸசிகரத்துக்கப்பால் பிரகாசிக்கிறது. பரத! பகைவர்களை அழிப்பவனே! 1 சாபலயத்தால் அதற்கப்பாலுள்ள 2 வழியில் செல்பவர்களை ராக்ஷஸர்கள் இருமபினுல் செய்யப்பட்ட சூலம் முதலிய ஆயுதங்களால் கொல்லுகிறார்கள். அப்பா! இந்த இடத்தில் விஸ்ரவஸின் புதல்வனான குபேரனும், (செல்வப்பெருக்கினால்) மனிதர்களையே வாகனமாக உடையவனும் அபஸரஸுகளால் சூழப்பட்டவனுமாகப் பர்வநந்திகளில் காணப்படுகிறான். சிகரத்தில் வீற்றிருப்பவனும் யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபனுமான அவனை எல்லாப் பிரானிகளும் (உதயபாவத்ததில்) உதித்திருக்கிற சூரியனைப்போலப் பார்க்கின்றன. பரதஸாரேஷ்டனே! மலையினுடைய இந்தச் சிகரமானது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் வித்தர்களுக்கும் அப்படியே குபேரனுக்கும் உதயானவனமாக இருக்கிறது. ஐயா! குபேரனை உபாஸிக்கின்ற தும்புருவினுடைய கானம்பண்ணப்படுகின்ற ஸாமங்களின் தொனியானது பர்வநந்திகளில் கந்தமாதனத்தில் கேட்கப்படுகிறது அப்பா! யுதிஷ்டிர! இந்த இடத்தில் இப்படிப்பட்ட இந்த ஆசாயத்தை எல்லாப் பிரானிகளும் பர்வநந்திகளில் பலவாறாகக் காண்கின்றன. பாண்டஸாரேஷ்டர்களே! முனிவர்களால் புஜிக்கத்தக்க சுவையுள்ள பழங்களைப் புஜித்துக்

1 மனவுறுதியினமை; அல்லது, முரட்டுத்தனம்; உத்யோகபாவம் 174-ம் பக்கத்திலும் சாந்திபாவம் 375-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளிற காண்க 2 வேறுபாடும்.

கொண்டு அராஜுனனைக் காண்கிறவரையில் (இங்கே) வாஸம் செய்யுங்கள். ஐயா! இந்த இடத்தை அடைந்தவர்கள் எவ்விதத்தாலும் சாபலயமுள்ளவர்களாக இருக்கக்கூடாது. சபலனான மனிதன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விரோதியாகிறான். சிறப்புடையவனை! இந்த இடத்தில் இஷ்டப்படி வாஸம் செய்தும், மனக்கவலையைவிட்டு ஸுகமாக விளையாடியும், பிறகு, சஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியைப் பரிபாலிப்பாய்' என்று கூறினான்" என்றான்.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

யக்ஷ யுத்தப் பர்வம். (தோடர்ச்சி)

(திரௌபதி கருடனுடைய சிறகூக்காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட அத்புதமான ஒரு நாமரைமலரைக் கண்டு அப்படிப்பட்ட பல மலர்களைக் கொண்டுவரும்படியும் துஷ்டர்களான யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லும்படியும் பீமனை வேண்டியதும், அவன் அதற்காகக் கந்தமாதன மலையின் சிகரத்தில் ஏறியதும், மணிமான் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் கொன்றதும்.)

ஜனமேஜயர், “ மகாத்மாக்களும் திவ்யமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் என்னுடைய முந்தின பாட்டனமார்களுமான பாண்டு புத்திரர்கள் கந்தமாதன பர்வதத்தில் அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் எவ்வளவு காலம் வஸித்தார்கள்? மகாவீர்யமுள்ளவர்களும் வலிமையும் ஆண்மையும் மிக்கவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் என்ன செய்தார்கள்? அங்கே வஸிக்கின்றவர்களும் மகாத்மாக்களும் உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்ற வீரர்களுமான அவர்களுக்கு எவைகள் ஆகாரமாயின? ஸாதுககளுள் உத்தமரே! அவற்றைச் சொல்லுவீராக. மிக்க புஜபலமுள்ள பீமஸேனன் அந்த இமயமலையில் எதை எதைச் செய்தானோ அந்த அந்தப் பீமஸேனனுடைய பராக்கிரமத்தை எனக்கு விரித்து உரைப்பீராக. பிராம்மணோத்தமரே! குபேரனால வாஸம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பர்வதத்தில் நிதயமாக வஸிக்கின்ற அந்தப் பீமஸேனனுக்கு யக்ஷர்களோடு மறுபடியும் யுத்தம் உண்டாகவில்லையா? அவர்களுக்கும் குபேரனுக்கும் ஸந்திப்பு நேர்

ததா : ஆர்ஷ்டிஷேணர் சொன்னவண்ணம் அந்தப் பர்வத்திற் குக் குபேரன் வந்துகொண்டிருந்தானா : தபோதனரே ! நான இதனை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய செய்கையைக் கேட்கிற எனக்கு (பபோதுமெனகிற) திருப்தியுண்டாகவில்லையன்றோ :” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், “ பரதஸுரேஷ்டர்கள், நிகரற்ற தேஜஸுள்ள அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணருடையதும் தங்களுக்கு ஹிதமுமான இந்த வசனத்தைக் கேட்டு அப்படியே அவருடைய கட்டளையை எப்பொழுதும் செய்துவந்தார்கள். பரதஸுரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த இமயமலையின் மேல்பாகத்தில் முனிவர்களால் புஜிக்கத்தக்க ஆகாரங்களையும் சுவையுள்ள பழங்களையும் சுததமான பாண்டுகளால் அடிக்கப்பட்ட மிருகங்களுடைய மாமஸங்களையும் புஜிக்கின்றவர்களாகவும் பரிசுததமான பலவகை மதுகளைக் குடிப்பவர்களாகவும் இவ்வண்ணம் வலித்தார்கள். லோமசரால் சொல்லப்பட்ட பலவித வாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வலிக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு ஐந்தாவது வர்ஷம் சென்றது. பிரபுவே ! கதோதகசன, ‘ காரியகாலத்தில் வந்து சேருவேன் ’ என்று சொல்லிவிட்டு எல்லா ராக்ஷஸர்களுடனும் முந்தியே போய் விட்டான். ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வலிப்பவர்களும் மிக்க ஆச்சரியங்களைப் பார்ப்பவர்களும் மஹாதமாக் களுமான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குப் பல மாதங்கள் சென்றன. அவ்விடத்தில் விளையாடுபவர்களும் மனக்களிப்புள்ளவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களால் அன்பு உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும் மிக்க பாக்கியசாலிகளும் பரிசுததமான மனமுள்ளவர்களும் விரதங்களை நனகு அனுஷ்டிப்பவர்களுமான முனிவர்களும் அவ்வாறே சாரணர்களும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்கு வந்தார்கள். பரதஸுரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அவர்களோடு திவ்யமான கதைகளைப் பேசினார்கள். பிறகு, சிலநாட்கள் செல்லவே, ஒரு பெரிய மடுவில் வாஸம்செய்துகொண்டிருந்த கொழுத்த ஒரு பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கருடன் வேகத்துடன் கவர்ந்தான். பெரியமலை மிக நடுங்கியது. பெரிய மரங்கள் நனகு முறிக்கப்பட்டன. எல்லாப் பிராணிகளும் பாண்டவர்களும் அந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டார்கள். பிறகு, பெரிய மலையின் உச்சியிலிருந்து பாண்டவர்களை நோக்கி, காற்றானது நல்ல மணமுள்ள மங்களகர

மான புஷ்பங்களினைத்தையும் அடித்துக்கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்தில் அன்பர்களோடு கூடிய பாண்டவர்களும் கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியும் ஐந்துவாணங்களுள்ள திவ்ய புஷ்பங்களைக் கண்டார்கள்.

பிறகு, கிருஷ்ணையானவள் மலையைச்சார்ந்த ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் சுகமாக வீற்றிருப்பவனும மிகக புஜபலமுள்ள வனுமான பீமஸேனைப் பார்த்து, தக்க மையத்தில், 'பரத ச்ரேஷ்டரே! கருடனுடைய சிறகுக் காற்றினால் வேகக்கொண்டவாயினால் ஐந்து வாணமுள்ள புஷ்பங்கள் மிகவலிந்து உதிர்க்கப்படுகின்றன. பரதசுரேஷ்டரே! திவ்ய வர்ணமுள்ளவையும் திவ்ய வாஸனையுள்ளவையுமான திவ்ய புஷ்பங்கள் வாஸனையினால் என மனத்தைக் களிப்படைவிகின்றனபோலும். பகைவரைத் தவிசுக் செய்வரே! பாப்பதனும் தொடுவதனும் அப்படியே வாஸனையினாலும் என்னுடைய இந்த மனத்துயரத்தைப் போக்குகின்றனவையும் திவ்ய வாஸனையுள்ளவையும் மங்களமாயுள்ளவையுமான சிறந்த மலர்களால் தேவதைகளை அர்ச்சித்து நான் உமமோடு சேர விரும்புகிறேன். புருஷசுரேஷ்டரே! அவற்றுள்ளும் நறுமணம் நிரம்பினதும் என்னுடைய மனத்திற்கு உக்ஸாஹத்தை வளர்ப்பதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான இந்தத் தாமரைமலரோ எல்லா உலகத்தாராலும் நேரில் பார்க்கப்படாதிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. வாஸுதேவரைத் துணையாகக்கொண்டவரும் வாஸுதேவருக்கு நண்பரும் சொல்தவறாதவரும் மகாத்மாவும் உமமுடைய பிரதாவுமான அர்ஜுனரால் காண்டவவளத்தில் கந்தாவர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் இந்திரனும் தோல்வி அடைவிக் கப்பட்டார்கள்; கொடியவர்களான மாயாவி களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; காண்டவமென்கிற வில்லும் அடையப்பட்டது. இந்திரனையொத்த பராக்கிரமமுள்ளவரே! உம்முடைய தேஜஸும் மிகப்பெரிது. உம்முடைய தோள்வலிமையும் பெரிது; பகைவரால் தாங்குதற்கரியது. அவமதிக்கவும் முடியாதது. பீமஸேனரே! உமமுடைய கைவன்மையின் வேகத்தால் பயமுறுத்தப்பட்ட எல்லா ராக்ஷஸர்களும் மலையை விட்டுவிட்டுப் பததுத் திசுக்குக்களையும் அடையக்கடவர். பிறகு, உமமுடைய நண்பர்கள் அசுசுமும் மதிமயக்கமுமற்றவர்களாகப் பலவகை மலர்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான சிறந்த மலையினுடைய உச்சியைப் பார்க்கக்கடவா. பீமஸேனரே!

என்மனமானது நெடுங்காலத்துக்கு முனனி நந்தே இவ்விதமான எண்ணத்துடனிருக்கிறது உம்முடைய சைவனமையை அடுத்தது மலையின் உச்சியைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! நஸூரேஷ்டரே! உம்மால் விரைவாகக் கொண்டுவரப்படுகின்ற இப்படிப்பட்ட மலரை நான் நேரில் காணவிரும்புகிறேன்' என்கிற வசனத்தைக் கூறினாள்.

பிறகு, பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வனும் மிக்கபாஹுபலமுள்ளவனுமான அந்தப் பீமன திரௌபதியினால் தனனை அவமதிக்கப்பட்டவன்போலெண்ணிக்கொண்டு அந்த அவமதிப்பை, நல்ல யானையானது அடியைப் பொறுத்து போலப் பொறுக்கவில்லை. பலசாலியும் சிவகம்போலவும் காளைபோலவும் நடப்பவனும் சிறந்த காந்தியுள்ளவனும் உதாரமனமுள்ளவனும் பொனபோன்ற ஒளியுடையவனும் கம்பீரமான மனமுள்ளவனும் செருகமுள்ளவனும் தனமதிப்புடையவனும் சூரனும் சிவந்தகண்களுடன் கூடியவனும் பருத்த சிறந்த தோள்களையுடையவனும் மதயானைபோன்ற வலிமையமைந்தவனும் சிங்கத்தின் கோரப்பற்கள் போன்ற பற்களுள்ளவனும் காளையின் தோள்போன்ற தோள்களை உடையவனும் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்ற இளமையான ஆச்சாமரம் போன்றவனும் மகாத்மாவும் அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவனும் வலம்புரிச் சங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவனும் பருத்த மோவாயுள்ளவனுமான அந்தப் பீமனேனன பொனமயமான பின்புறமுள்ள விலலைபும் கத்தியையும் அம்புத்தூணிகளையும் தரித்துக் கொண்டு, கர்வமுள்ள சிங்கம்போலவும் மதப்பெருக்குண்ட யானைபோலவும் அச்சமும் மதமயக்கமுமற்றவனாக மலையின்மீதேறினான். கத்தியையும் விலலைபும் கையில் பிடித்தவனும் சிங்கம்போலவும் மதப்பெருக்குண்ட யானைபோலவும் வருகின்றவனுமான அந்தப் பீமனை எல்லாப்ராணிகளும் பார்த்தன. பாண்டவனான பீமன திரௌபதிக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்தியடையச்செய்யும் பொருட்டுக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு அச்சமும் மயக்கமுமற்றவனாக சிறந்த மலையில் ஏறினான். வாயுவினுடைய புத்திரனான பீமனை வாட்டமும் பயமும் ஊக்கமினமையும் பிறராக்கம் பொறுமையும் ஒருபொழுதும் அணுகவில்லை. மகாபலசாலியான பீமனேனன மேடுபள்ளமாக இருப்பதும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளதுமான அந்த ஒற்றையடிப்பாதையை அடைந்து பல பனைமரங்களளவு உயர்ந்திருக்கிற மலையின் உச்சியில் ஏறினான். மகா பலசாலியான

பீமஸேனன் கின்னரர்களுடைய மகாநாகர்களுடைய முனிவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அரசுகளையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு மலையின் உச்சியில் ஏறினான். பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமன் ஸ்வாணமய மாயும் ஸ்படிகமயமாயுமிருக்கிற வீடுகளாலலங்கரிககப்பட்டிருப்பதும், எல்லா ரத்தினங்களுடைய காரதிகளுடனுங்கடியதும், அப்படியே எல்லா உதயானவனங்களுமுள்ளதும், மலையைவிடமேலான வளர்ச்சியுடையதாயும் மதில்களுக்கு ஆதரவாகச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கிற அடிமேடைகளாலும் கொத்தளங்களாலும் விளங்குகின்றதாயும் உள்வாசல்களாலும் வெளி வாசல்களாலும் மரங்களால் கட்டப்பட்ட கொடுங்கைகளாலும் கொடிகளாலும் கொடிமரங்களை நாட்டுகிற மேடைகளாலும் பிரகாசிக்கின்றதாயுமிருக்கிற பொன்னாலாகிய மதிலால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும், எல்லாப்பக்கங்களிலும் அளவுகடந்த நாததனம் செய்கின்ற பெண்களாலும் காற்றினால் அலைக்கப்படுகிற கொடிகளாலும் அலங்கரிக் கப்பெற்றதுமான குபேரனுடைய அரணமனையைக் கண்டான். பீமன் வீரைநதிருக்கிற கையினால் விலவின் துனியைப் பிடித்துக்கொண்டும் தன்னைக்கு அதிபதியான குபேரனுடைய பட்டணத்தை மனவருத்தத்தோடு பார்த்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தான். அந்த இடத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் மகிழ்விக்கின்றதும் எல்லா வாஸனிகளையும் கொண்டுவருகின்றதும் கந்தமாதனத்திலுண்டானதுமான காற்றினது மிக இனிமையாக விசியது. அந்த இடத்தில் விசித்ரமானவைகளும் பலவித நிறங்களால் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் விசித்திரமான பூங்கொத்துக்களைத் தரித்தவைகளும் சிந்திக்கமுடியாதவைகளும் நிகரற்றகாந்தியுள்ளவைகளுமான பலவகை மரங்கள் காணப்பட்டன. பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமன் ரத்தினஸமூகங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் மிழைக்கப்பட்டதும் பலவித மலாமலைகளால் நனகு அலங்கரிக் கப்பட்டதுமான குபேரனுடைய இருப்பிடத்தையும் பார்த்தான். மிக்க புஜபலமுள்ள பீமஸேனன் கதாயுத்தத்தையும் கத்தியையும் விலலையும் கையில்பிடித்தவனாகவும் உயிரையும்விடத்துணிந்தவனாகவும் மலைபோல அசைவற்றுநின்றான். பிறகு, பகைவர்களுக்கு மயிர் சிலிர்த்தலைச் செய்கிற சங்கத்தை ஊதியும் நாடுணுவியையும் தலதவனியையும் செய்தும் பிராணிகளை மயக்கமடையச் செய்தான்.

பிறகு, யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் மயிர் சிலிர்த்தவர்களாக அந்த ஒலியை நோக்கிப், பீமனுடைய

ஸமீபத்தில் ஓடிவந்தார்கள். யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய கைகளால் பிடிக்கப்பட்ட கதாயுதங்களும் பரிகங்களும் 1 நிஸ்தரிம்சங்களும் சூலங்களும் சக்திகளும் கோடாலிகளும் மிக விளங்கின. பாரதரே! பிறகு, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் யுத்தம் தொடங்கியது. மஹா மாயாவிளான அந்த யக்ஷராக்ஷஸர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சூலங்களையும் சக்திகளையும் கோடாலிகளையும் பீமன பயங்கரமான மிக்க வேகமுள்ள அர்த்த சந்திரபாணங்களால் துண்டித்தான. மகா பலசாலியான பீமன், ஆகாயத்தை அடைந்தும் பூமியிலிருந்தும் கர்ஜிக்கின்ற ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களை அம்புகளால் அடித்தான். பாரதரே! ராக்ஷஸர்களுடைய தேகங்களினின்று எல்லாப் பக்கங்களிலும் பெருகி வருகின்ற இரத்த தாரைகள் மேகங்களினின்று நீர்த்தாரைகள் விழுவதுபோல விழுந்தன. 2 கதைகளையும் ஈட்டிகளையும் கையில பிடித்தவர்களான ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களிலிருந்து உண்டான அந்தப் பெரிய இரத்த மழையானது மஹா பலசாலியான பீமன்மீது எல்லாப்பக்கத்திலும் பொழிந்தது. ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களிலிருந்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் இரத்ததாரைகள் பெருகின. பீமனுடைய புஜபலத்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களால் யக்ஷராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களும் தலைகளும் அறுக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. ராக்ஷஸர்களால் நன்கு மூடப்படுகின்றவனும இனிய தோற்றமுள்ளவனுமான பாண்டவனை எல்லாப் பிராணிகளும் மேகக் கூட்டங்களால் மூடப்படுகின்ற சூரியனைப்போலப் பார்த்தன. நீண்ட கைகளுள்ளவனும் சிறந்த பலமுள்ளவனும் ஸத்யமான பராகிரமமுள்ளவனுமான பீமன், சூரியன், கிரணங்களைப் பாய்ச்சுவது போல, பகைவரை வீழ்த்துகிற அம்புகளை அனைவரமீதும் பாய்ச்சினான். எதிர்த்து அதட்டுகின்றவர்களும் பேரிரைச்சலிடுகிறவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களும் பீமலேனனுடைய ஸன்னாஹத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள், எல்லா அங்கங்களும் காயம் பண்ணப்பட்டவர்களும் பீமலேனனிடமிருந்து உண்டான பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டவர்களும் மகாயுதங்கள் சிதறினவர்களுமாகிப் பயங்கரமான தீனஸவரத்தை வெளியிட்டார்கள். உறுதியான விலலுள்ள பீமனால் பயமுறுத்தப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸர்கள் கதாயுதங்களையும் சூலங்களையும் கத்திகளையும் சக்திகளையும்

1 முப்பது அங்குலத்தக்குமேல் நீண்ட கத்தி. 2 வேறுபாடும்.

கோடாலிகளையும் ஏறிந்துவிட்டுத் தெற்குத் திசையை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள்.

அந்த இடத்தில் சூலத்தையும் கதையையும் கையில் பிடித்தவனும அகன்ற மாடமுள்ளவனும நீண்ட கைகளுள்ளவனும சூபேரனுக்குத் தோழனுமான மணிமானென்கிற ராக்ஷஸன் திருநதான். மகாபலசாலியான அவன பீமனுடைய செய்கைக்குப் பரிகாரத்தையும் தனது ஆணமையையும் காண்பிப்பவனாகி, திரும்பிவந்த அந்த ராக்ஷஸர்களைப்பார்த்தது, சிரித்துக்கொண்டு, ' ஒருமனிதனால் பலராக்ஷஸர்கள் யுத்தத்தில் தோலவியடைகக்கூடாது. சூபேரனுடைய அரணமனையை அடைந்து அவனைப் பார்த்து என்ன சொல்லப்போகிறீர்கள்? ' என்று சொன்னான். ராக்ஷஸன் அவர்களைவைவரையும் பார்த்தது இவ்வண்ணமுரைத்தது சக்தியையும் சூலத்தையும் கதையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பாண்டவனை எதிர்த்தது விரைவாகச் சென்றான். வேகத்தோடு வருகின்றவனும மதத்தைப் பெருக்குகிற யானை போன்றவனுமான அந்த மணிமானைப் பீமலேனன மூன்று வதஸ்தந்தமென்கிற பாண்டுகளால் விலாவில் நன்றாக அடித்தான். மகாபலமுள்ளவனான, மணிமானும் மிக்க கோபங்கொண்டு பெரிய கதையை எடுத்துச் சுழற்றிப் பீமலேனனமீது ஏறிந்தான். பீமலேனன ஆகாயத்தில் மின்னலபோலப் பிரகாசிக்கின்ற மிசக பயங்கரமான பெரிய கதாயுத்தத்தைச் சாணையில் தீட்டப்பட்ட அனேகபாண்டுகளால் அடித்தான். அந்த எல்லாப் பாண்டங்களும் கதையை அடைந்து திருப்பி அடிக்கப்பட்டன. வேகப்படுத்தப்பட்ட பாண்டங்கள் கதையில் மிக்க தேர்ச்சியுள்ள மணிமானுடைய (கதையின்) வேகத்தைத் தாங்க வில்லை. அவனுடைய அந்தக் கதையடியை, கதாயுத்த முறையை அறிந்தவனும நல்ல வீரமுள்ளவனும பயங்கரமான பராகிரம முள்ளவனுமான அந்தப் பீமன் வீணாக்கினான். பிறகு, சிறந்த புத்தியுள்ளவனான அந்த ராக்ஷஸன் அந்த ஸமயத்தில் மிக்ககோரமான தும் பொற்காமமுள்ளதும் உருக்கினால் செய்யப்பட்டதுமான சக்தியைப் பீமலேனன மீது ஏறிந்தான். பயங்கரமான சப்தத்துடன் கூடியதும் அகனிஜ்வலைகளுடன் கூடியதும் மகாபயங்கரமாயிருப்பதுமான அந்தச் சக்தியானது பீமனுடைய வலக்கையைப் பிளந்துகொண்டு விரைவாகப் பூமியில் விழுந்தது. சக்தியினால் மிக அடிச்சப்பட்டவனும் வெகு தூரத்தினின்றே அம்புகளை எய்யவனும் அளவுகடந்த பராகிரமமுள்ளவனும கதாயுத்தத்தில்

ஸாமீதயமுள்ளவனுமான அந்தக் குந்தீந்தனன கதையைக் கையிலெடுத்தான். பிறகு, பீமன் பொறப்பட்டங்களால் கட்டப்பட்ட டிருப்பதும் சதருகளுக்கும் பயத்தை விருத்தியடையச் செய்கின்றதும் பகைவர்களை அவமதிக்கின்றதும் முழுதும் உருக்குமய மாபிருப்பதுமான அந்தக் கதையை எடுத்துக் க்ஜித்துக்கொண்டு மகாபலசாலியான மணிமாணிகேரக்கி விரைவாக ஓடினான். மணிமானும் ஜ்வலிக்கின்ற பெரிய சூலத்தை எடுத்துக் க்ஜித்துக் கொண்டு அதிவேகத்தோடு பீமனை நமீது பிரயோகித்தான். கதாயுத்தத்தின் பாசுபாடுகளை நன்றாக அறிந்தவனான பீமன், சூலத்தைக் கதையின் நுனியினால் அடித்து நொறுக்கிக் கருடன் பாம்பைநோக்கி ஓடுவதுபோல அந்த மணிமாணிக் குறித்து விரைவாக ஓடினான். மிகபுஜபலமுள்ள பீமன் யுத்தமுனையில் சிங்க நாதம் செய்து ஆகாயத்தில் எழுமபி விரைவாகக் கதையைச் சுழற்றி மணிமான்மீது எறிந்தான். இத்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜராயுதமேயன்றி அந்தக்கதாயுதமானது ராக்ஷஸனைக்கொன்று பூமியை அடைந்து பிசாசுபோலக் கீழேவிழுந்தது. பீமனேனனுடைய பலத்தால் கொல்லப்பட்ட மகாபலசாலியான அந்த ராக்ஷஸனை, சிங்கத்தால் கொல்லப்பட்ட காளையைபோல எல்லாப் பிராணிகளும் கண்டன. கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து கிடக்கிற அந்த மணிமாணிப்பார்த்தது மாண்டவர்களோடாக மிகுந்திருக்கிற ராக்ஷஸர்கள் பயங்கரமான தீனஸவாதத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு கீழ்த்திசையைநோக்கிச் சென்றார்கள்.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

யக்ஷ யுத்தப் பர்வம். (தோடீச்சி)

பீமன்க்காணமையால் மனம்வந்தின் யுதிஷ்டிராழ்முதலியவர்கள் மலை யுச்சியில் ஏறி அவனுடைய ஸமீபத்தை அடைந்ததும், பீமனால் கொல்லப்பட்டவர்கள் போக மீதுந்திருப்பவர்கள் மணிமான் முதலியவர்களின் வந்ததைச் சொல்லக்கேட்ட குபேரன் யுத்தம் செய்ய விரும்பிப் பீமனை நோக்கி வந்ததும், அவ்விடத்தில் யுதிஷ்டிராழ்முதலியவர்களைக் கண்டு கோபந்தணிந்து தனக்கு அகஸ்திய சாபம் வந்ததைச் சொல்லிப் பீமனேனுடைய காரியத்துக்கு மகிழ்ந்ததும்.)

பலவித சபதங்களால் முழக்கப்படுகின்ற மலையின் சூகையினின்று வெளிப்படும் சப்தத்தைக் கேட்டு, குந்தீபுத்திரான

அஜாதசத்ருவும் மாத்ரீபுத்திரர்கணிநரும தெளமயரும் கிருஷ்ணையும் பிராமணர்களும் அப்படியே எல்லா நண்பர்களும் பீமஸேனனைக் காணாமையால் எல்லோருமே மனமிழந்தவர்களாயினர். அப்பொழுது, சூரர்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டவர்கள் திரௌபதியை ஆஷ்டிஷேணரிடம் அடைக்கலமாக ஒப்புவித்து, ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு மலையின் மீதேறினார்கள். பிறகு, மகாரதர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான அந்தப்பார்த்தர்கள் மலையுச்சியை அடைந்து பார்க்கின்றவர்களாகிப் பகைவரையடக்குபவனான பீமஸேனனையும் பீமஸேனனால் அடித்துக் கீழேதள்ளப்பட்டவர்களும் மிக பலமுள்ளவர்களும் மிக முயற்சியுள்ளவர்களும் பெரிய சரீரமுள்ளவர்களும் துடிக்கின்றவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களையும் கண்டார்கள். மிக்கதோளவலியமைந்தவனும் கதையையும் கத்தியையும் வில்லையும் தரித்தவனுமான அந்தப்பீமன, யுத்தத்தில அஸூரர்களை இந்திரன் கொன்றதுபோல ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று விளங்கினான். பிறகு, அந்தப்பார்த்தர்கள் வழியைத்தாண்டிச் சென்று பீமஸேனனைத் தழுவி மிகச்சிறந்த ஓரிடத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். தூரத்திலிருந்தே லக்ஷயத்தில அம்புகளை எய்பவர்களான அந்த நான்குபாண்டவர்களும் வீற்றிருக்கிற அந்தமலையின் சிகரமானது, மகாபாக்கியமுள்ளவர்களும் தேவர்களுள் சிறந்தவர்களுமான லோகபாலர்களால் ஸவர்க்கம் பிரகாசிப்பதுபோலப் பிரகாசித்தது. பிராதாவான யுகிஷ்டிரர், குபேரனுடைய அரண்மனையையும் கீழே தள்ளப்பட்டிருக்கிற ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்து, உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பிராதாவான பீமனை நோக்கி, 'பீம! ஸாஹஸத்தாலோ அறியாமையாலோ இந்தப்பாவம் (உன்னால்) செய்யப்பட்டுவிட்டது. வீரனே! முனிவன்போலக் காட்டில வஸிக்கிற உனக்கு நிஷ்காரணமான இந்த ராக்ஷஸக்கொலையானது தகுந்ததன்று. ராஜதவேஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற கார்யம் செய்யத்தக்கதன்றென்று தாமததை அறிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள். பீமஸேன! தேவர்களுக்குப்பகையை உண்டுபண்ணுகிற இந்தக்கார்யம் உன்னால் செய்யப்பட்டது. பார்த்த! அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டுவிட்டு எவன் பாவத்தில் மனதைச் செலுத்துகிறானோ அவன் பாவச்செய்கைகளுடைய பலனை நிச்சயமாக அடைகிறான்; கஷ்டம், ஸாஹஸமானது தேவர்களுக்கும் அப்ரியமானது. உனக்கு மங்களம்.

எனக்கு ப்ரியத்தை விருமபுகறூயாகில மீண்டும் இவ்வாறு செய்ய லாகாது' என்று சொன்னார். தர்மாத்மாவும் அந்தத் தத்துவங்க களின் பாகுபாட்டை அறிந்தவரும் அதிகதேஜஸுள்ளவரும் குந்தீந்தனருமான பிராதாவான அந்தயுதிஷ்டிரர், பகைவரைக் கொல்லுகிற விரத்ததினின்று நமுவாதவனும புஜபலமிக்கவனும (பகைவர்களால்) அவமதிக்கமுடியாத பராக்ரமமுள்ளவனும் பிரா தாவுமான பீமலேனனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு, அதேவிஷயத்தை அதிகமாக நீனைக்கின்றவராகிப் பேசாமலிருந்தார்.

பிறகு, பீமலேனனால் கொல்லப்பட்டவர்களபோக மிகுந்திருந்த ராக்ஷஸர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து குபேரனுடைய இருப்பிடத்தைநோக்கி ஓடினார்கள். பீமலேனனிடத்திலிருந்துண்டான பயத்தால் பீடிக் கப்பட்டவர்களும் அதிவேகமுள்ளவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸர் கள் வேகத்தோடு குபேரனுடைய அரணமனையை அடைந்து பயங் கரமான தீனஸவரத்தை வெளியிட்டனர். வேந்தரே! சஸ்திரங் களையும் ஆயுதங்களையும் கீழேவைத்துவிட்டவர்களும் வாட்டமுற்ற வர்களும் ரகத்தால் நனைக்கப்பட்டிருக்கிற கவசம வஸ்திரம் ஆயு தம் முதலியவைகளையுடையவர்களும் நன்குவிரிந்த தலைமயிர்க ளுள்ளவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸர்கள் யக்ஷர்களுக்கு அதிபதி யாகிய குபேரனை நோக்கி, 'தேவனே! கதைகளாலும் ஈட்டிகளா லும் பட்டாக்கத்திகளாலும் தோமரங்களாலும் ப்ராஸங்களாலும் போர்புரிகின்றவர்களும் உனக்கு முந்திச் செல்பவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். தனேஸுவர! பலத் தினால் மலையை மிக அழித்து ஒரு மனிதனால் யுத்தத்தில் க்ரோத வசர்களென்கிற ராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்கள் கொல்லப்பட் டன. நராகிபனே! தேவனே! ராக்ஷஸர்ரேஷ்டர்களுள்ளும் யக்ஷர்களுள்ளும் மிகச்சிறந்தவர்கள் ஆயுதங்களால் அடிககப் பட்டு ஆண்மையை இழந்தவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமாகிப் படுததிருக்கிறார்கள். மலை நொறுக்கப்பட்டது; நாங்கள் முறிய அடிக்கப்பட்டோம். உன்னுடைய தோழனான மணிமானும் கொல்லப்பட்டான். ஒருமனிதனால் இந்தக்கார்யம் செய்யப்பட்ட து. அடுத்துச்செய்யவேண்டியதைச்செய்' என்று சொன்னார் கள். எல்லாயக்ஷகணங்களுக்கும் அதிபதியான குபேரன், அதைக் கேட்டு மிக்க கோபங்கொண்டவனாகவும், கோபத்தால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனாகவும், 'எப்படி!' என்கிறவசனத்தை உரைத்தான். யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியான தனேஸ்வரன் பீமன் இரண்டாமுறை

குற்றஞ்செய்துவிட்டானென்பதைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டான். 'தேரைப்பூட்டுங்கள்' எனறும் சொன்னான். பிறகு, நீருண்ட மேகத்துக்குச்சமமாக இருப்பதும் மலையின்கொடுமுடிபோல உயர்ந்திருப்பதுமான ரதத்தில டொனமலைகளை அணிந்த குதிரைகளைப் பூட்டினார்கள். எல்லாக்குணங்களும் அமைந்தவைகளும் குற்றமற்ற ¹ பத்துசுழிகளுள் எவைகளும் தேஜஸோடும் பலத்தோடும் நற்குணங்களோடும் கூடியவைகளும் பலவிதரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் ரதத்தில பூட்டப்பட்டவைகளும் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான அந்தக் குபேரனுடைய சிறந்த குதிரைகள் (ஆகாசத்தைத்) தாண்டப்போகின்றவைகளபோல வேகமாகச்சென்றன. பிறகு, அந்தயக்ஷா திகாரிகள் தனையவரன் கோபமுற்றதைப் பார்த்து, வெற்றியை உண்டுபண்ணுகின்ற இங்கிதங்களால் ஒருவரை ஒருவா ஸந்தோஷிக்கச்செய்தார்கள். சிறந்த ஐஸ்வர்யமுள்ளவனான அந்த ராஜராஜன் அந்தப் பெரிய ரதத்தினமீதேறித் தேவர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் துதிக்கப்படுகின்றவனாகவும் மிக்க ஒளிபொருந்தியவனாகவும் சென்றான். ரதத்தினமீதேறிச்செல்பவனும் ² மகாதமாவும் தனையவரனுமான அந்தக் குபேரனைப் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களான எல்லா யக்ஷர்களும் பின்தொடர்ந்தார்கள். சிவந்த கண்களையுடையவர்களும் பொன்போன்ற காந்தியையுடையவர்களும் பருத்ததேகத்தை யுடையவர்களும் மிக்கவலிமையுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களைத் தீர்த்தவர்களும் கத்திகளைக்கட்டிக்கொண்டவர்களும் நூற்றுக்கணக்கான ஆயுதங்கையுடையவர்களுமான அந்த யக்ஷர்கள், மிக்கவேகமுள்ளவர்களாக ஆகாயத்தில் வேகத்துடன் பறந்துகொண்டு, ஆகாசத்தை நன்றாக இழுத்துக்கொண்டுவருகிறவர்களபோலக் கந்தமாதனபர்வதத்தைநோக்கி வந்தார்கள். குதிரைகளுடைய பெருங்கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் குபேரனால் காக்கப்பட்டதும் அழகியதும் பாண்டவர்கள் இருக்குமிடமுமான கந்தமாதனபர்வதத்தின் சிகரத்தை அடைந்தார்கள். பாண்டவர்கள் மயிர்க்குச்சுலுள்ளவர்களாக மகாதமாவும் யக்ஷராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனும் காட்சிக்கினியவனுமான குபேரனைக் கண்டார்கள். குபேரனோ அப்பொழுது அதிகப்பலமுள்ளவர்களும் மகா

¹ 253-ம் பக்கம் பாக்க.

² இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ரதர்களுமே விபகளைபும் கததிகளைபும் கையிலேடுததநனர்களுமான பாண்டுவின புதலவாகளைப பாததுப் பிரிதிபுள்ளவனான. 'இந்திரனுக்குச சமமான சௌயமுள்ள இந்தப புருஷஸரேஷ்டர் களைவருட தேவகார்யத்தைச செய்யபபோகிறாக்கள்' என உமன் ததினால் ஸந்தோஷித்தான. தனேஸவரனுக்கு முந்திச் செலபவாகளான அந்தயக்ஷர்களுமே கந்தர்வாகளும் அதிகவேக முள்ளவர்களாகப் பறவைகள்போல மலையின சிகரத்தில வந்து இறங்கினாக்கள்; அந்தப்பராததர்களுடைய பக்கத்தில வந்து நின்றார்கள்.

பாசதரே! பிறகு, பாண்டவர்களைக் குறித்து மனத்தில் ஸந்தோஷமுடைந்த அந்தக் குபேரனைக் கண்டு யக்ஷர்களும் கந்தர்வாகளும் போர் முயற்சியின்றி நின்றார்கள். மகாதமாகளும் மகாரதர்களும் பாண்டுபுதரர்களுமான நகுலன் ஸஹ தேவன் தாமங்களை நன்றாக அறிந்தவரான தம்முத்திரர் இவர்களை லலாரும் தங்களைக் குற்றம் செயதவர்களைப்போல எண்ணிப் பிரபுவான குபேரனை நமஸ்கரித்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு தனேஸவரனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். குபேரன், சயனங்களுடனும் ஆஸனங்களுடனும் கூடியதும் காந்திபுள்ளதும் விஸவகர்மா வினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும் நாற்புறமும் விசித்திரமாயிருப்பதுமான புஷ்பக விமானத்தில் இருந்தான். பருகதச்சீரமுள்ள வாகளும் முன்போன்ற காதுகளைபுடையவாகளும் அதிகவேக முள்ளவாகளுமான யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் விமானத்தில் வீற்றிருக்கின்ற குபேரனை அடுத்து ஆயிரமாயிரமாக வீற்றிருந்தார்கள். தூதுகளுக்க கந்தாவர்களும் அப்படியே அப்பஸஸுகளுடைய கூட்டங்களும் தேவர்கள் இந்திரனைத் துதிப்பது போலச் சூழ்ந்துகொண்டு துதித்தார்கள். பொன்னாலாகியதும் மங்களகரமுமான மாலையை முடியில அணிந்திருப்பவனும் பாணங்களைபும் கத்தியையும் விலலையும் கையில் பிடித்தவனுமான பீமலேனன் தனாகினை ஏறிட்டுப்பார்த்தான். ராக்ஷஸர்களால் நன்றாக அடக்கப்பட்டிருந்தும் குபேரனைப்பார்த்தும் பீமலேனனுக்கு அந்தநிலைமையில் பயமும் உண்டாகவில்லை; வாட்டமும் உண்டாகவில்லை. குபேரன், கூரமையுள்ள பாணங்களை எடுக்கிறவனும் யுத்தமயணணுவதில் விருப்பங்கொண்டு நிற்பவனுமான பீமனைப்பார்த்து, தாமமுத்திரரை நோக்கி, 'குந்திரந்தன! எல்லாப் பிராணிகளும் உன்னைப் பிராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்வதில் பற்றுதலுள்ளவனென்று அறிந்திருக்கின்றன. நீ பந்துக்க

ளுடன்கூட மலையின் சிகரத்தில் பயமில்லாமல் வாலம் செய்வாயாக. பாண்டவ! பீமஸேனன் விஷயத்தில் நீ கோபிக்கலாகாது. இவர்கள் காலத்தால் முந்தியே கொல்லப்பட்டார்கள். உன்னுடைய இனையஸேனாதரன் நிமித்தமாதிரிமாக ஏற்பட்டான். பீமனால் செய்யப்பட்ட ஸாஹஸமான இந்த விஷயத்தில் நீ வெட்கப்படலாமாகாது. தேவர்களால் முந்தியே யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய அழிவானது கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! நான் பீரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். பீமஸேனனிடத்தில் எனக்குக் கோபமில்லை. பீமஸேனனுடைய செய்கையினால் எனக்கு ஸந்தோஷமானது முந்தியே உண்டாகிவிட்டது' என்று சொன்னான். அந்தக் குபேரன் யுதிஷ்டிரராஜரைப் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்தது, பீமஸேனனைப்பார்த்தது, 'கேரவர்களுள் சிறந்தவனே! அப்பனே! இதை நான் மனத்தில் வைக்கவில்லை. பீம! உனது புஜபலத்தையே அடுத்து என்னையும் தேவர்களையும் அலக்ஷ்யம் செய்து திரௌபதிக்காக யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய விநாசமாகிற நீ செய்த ஸாஹஸகாரியத்தினால் நான் உன்னிடத்தில் பீரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். விருகோதர! கோரமான சாபத்தினின்று இப்பொழுது நான் விடுபட்டேன். நான் முற்காலத்தில் கோபம் கொண்ட அகஸ்தியமகரிஷியினால் ஒரு குற்றத்துக்காகச் சபிக்கப்பட்டேன். அதற்கு இது பிராயச்சித்தம்; நிச்சயம். பாண்டவர்களை மகிழ்விக்கிறவனே! (யக்ஷராக்ஷஸ வதமாகிற இந்தத்) துக்கம் வருமென்பது எனனால் முந்தியே அறியப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. பாண்டவ! எவ்விதத்தாலும் இந்த விஷயத்தில் நீ குற்றவாளியில்லை' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாத்மாவான அகஸ்தியரால் எதற்காகச் சபிக்கப்பட்டாய்? தேவனே! இந்தச் சாபத்திற்குககாரணம் ஏற்பட்டவிதத்தைக் கேட்க விருமபுகிறேன். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அந்த அகஸ்தியருடைய கோபத்தால் அப்பொழுதே சேனையுடனும் பின்தொடர்ந்துவந்த பரிவாரங்களுடனும் நீ எரிககப்படாமலிருந்தாயெனனும் இது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது' என்று வினவ, தனையவரன் சொல்லலானான்.

'நரேஸவரனே! தேவதைகளுக்குக் குசஸ்தலி என்னுமிடத்தில் மந்திராலோசனை ஸபை ஏற்பட்டது. நான் பலவித ஆபுதங்களைத் தரித்தவர்களும் கோரநுமுள்ளவர்களுமான முந்தூறு

1 மகாபத்மஸங்கியை அளவுள்ள யசூதர்களால் சூழப்பட்டவகை அந்த இடத்திற்குச் செல்லலானேன். பிறகு, பலவகைப் பறவைக கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டுப் பூத்திருக்கிற மரங்களால் விளங்குகின்ற யமுனையின்கரையை அடைந்து கதிந்தவஞ்செய்கின்ற அகஸ்தியமஹரிஷியை நான் வழியில் பார்த்தேன். அரசனே! கைகளை மேலேதூக்கிக்கொண்டிருப்பவரும் சூரியனுக்கு எதிரில் நிற்பவரும் தேஜஸுகளின குவியலாக இருப்பவரும் நன்கு மூட்டப்பட்ட அகனிபோல ஜ்வலிப்பவருமான அந்த அகஸ்தியரைப் பார்த்தவுடனே, ராசூஸர்களுக்கு அதிபதியும் ஐஸ்வர்யமுள்ளவனும் எனக்குத்தோழனுமான மணிமானென்பவன் ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டு மூர்க்கதன்மையினாலும் (அகஸ்தியரென்று) தெரிந்துகொள்ளாமையினாலும் செல்வச் செருக்கினாலும் (செலவம் நிலையற்றதென்று) அறியாமையினாலும் அந்த அகஸ்தியமகரிஷியினுடைய தலையில் எச்சிலை உமிழ்ந்தான். அதனால் கோபங்கொண்ட தபோதனரான அந்த அகஸ்தியபகவான், 'தனேஸுவர! கெட்ட ஏண்ணமுள்ளவனும் உனக்குத்தோழனுமான இந்த மணிமான் என்னை அவமதித்து நீ பார்த்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தானாலால் அப்படிப்பட்ட இந்தச் சேனைகளுடன் மனிதனிடத்தினின்று வதத்தை அடைவான். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! நீயும் இந்தச் சேனைகள் கொல்லப்படுவதனால் வருத்தத்தை அடைவாய்; அந்த மனிதனையே கண்டு பாவத்தினின்று விடுபடுவாய். உன்னுடைய இந்தச் சேனாவீரர்களுடைய புத்திரர்களோடும் பௌத்திரர்களோடும் கூடின சேனையானது கோரமான இந்தச் சாபத்தை அடையாது; போ, உன்னுடைய கட்டளையை அந்தச் சேனையானது செய்யும்' என்று சொன்னார். முற்காலத்தில் ரிஷிகளுள் மிகவும் சிறந்தவரான அந்த அகஸ்தியரிடத்தினின்று இந்தச் சாபம் என்னுடையப்பட்டது. மஹாராஜனே! அந்தச்சாபத்திலிருந்து உன்னுடைய பிராதாவான பீமனால் நான் விடுவிக்கப்பட்டேன்.

நூற்றாய்பத்துமன்றாவது அத்யாயம்.

ய க்ஷ ய த் த ப ர் வ ம் . (தோடீச்சீ)

(தபேரன் யுதிஷ்டிரரைப்பாரீத்துக் கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தன் அரண் மனை சென்றதும், தபேரனுடைய கட்டளையினால் ராக்ஷஸர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் அன்றிரவு அவ னுடைய மாளிகையில் ஸுகமாக வஸித்ததும்.)

யுதிஷ்டிர! தைர்யம், விடாமுயற்சி, தகுந்த இடம், காலம், பகைவாகளை அவமதிப்பதற்குககாரணமான செயகை ஆகிய ஐந்துவிதமான இவை உலகிலுள்ள ஜனங்களின் காரய ஸித்திக்குகாரணம். பாரத! மனிதர்கள் கருதயுகத்தில தத்தமகார்யத்தில தைர்யமுள்ளவர்களாகவும் விடாமுயற்சியுள்ள வர்களாகவும் பராக்ஷிரமத்தை உபயோகிக்குமமுறையை அறிந்த வர்களாகவும் இருந்தார்கள். க்ஷத்திரியஸரேஷ்டளே ! தைய முள்ளவனும் தேசகாலங்களை அறிந்தவனும் எல்லாததர்மங்களின் அனுஷ்டானமுறையையும் அறிந்திருப்பவனுமான க்ஷத்திரியன பூமியை நெடுங்காலம் ஆளுகிறான். பாரதத! வீர! எல்லாக காரி யங்களிலும் இவ்வண்ணமிருக்கும் மனிதன இவவுலகத்தில் கீர்த தியை அடைகிறான்; மறுமையிலும் நற்கதியை அடைகிறான். தேசகாலங்களுடைய அனுசூலத்தை எதிர்பாராதிருந்த இந்திரன பராக்ஷிரமத்தை வெளியிட்டு வருதரனைக்கொன்று வஸுக்களோடு கூட ஸவாககத்தில் தேவராஜ்யத்தை அடைந்தான். எவன் வீணானகோபத்தால் தனதுசக்தியை அறியவில்லையோ, எவன் கெட்டகாரியங்களில் மனததைச்செலுத்தினவனாகவும் பாபயுகதி யுள்ளவனாகவும் பாபத்தையே அனுஸரிக்கிறானோ கர்மங்களுடைய பாசுபாடுகளை அறியாதவனை அந்த மனிதன இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசமடைகிறான். காலத்தை அறியாதவனும் மிகவும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் கார்யங்களுடைய விசேஷங்களை அறியாதவனும் வீணானசெய்கையும் முயற்சியுமுள்ளவனுமான மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசமடைகிறான். ஸாஹ ஸததில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களும் வஞ்சனையில் முக்கியமான நோக்குள்ளவர்களும் கெடுமகியுள்ளவர்களும் அர்த்தத்தில் பேரா வலுள்ளவர்களுமான எல்லாருக்கும் பாவத்தை விளைவிக்கக்கூடிய நிச்சயம் உண்டாகிறது. புருஷஸரேஷ்டளே ! இந்தபயிமஸேனன

தர்மங்களை அறியாதவன் ; காவங்கொண்டவன் ; சிறுபிள்ளையின் புத்தியுள்ளவன் ; கோபமுள்ளவன் ; பயமற்றவன். அபபடிபட்ட இந்தபீமனுக்கு உபதேசிப்பாயாக. ஆர்ஷடிஷண ரொனகிற ராஜரிஷியினுடைய ஆஸரமத்தை நீ மீண்டும்டைந்து அந்த ஆஸரமத்தில்¹ இருளடாந்ததும் ராக்ஷஸர்களுக்குரியதுமான பக்ஷமுழுவதும் சோகமும் பயமுமற்று வஸிப்பாயாக. மிககபுஜபலமுள்ளவனே ! நான கந்தாவாகளோடும் யக்ஷாகளோடும் கினனரர்களோடும் அளகாநகரிக்குச் செல்வேன். நீயும் பதரிசாஸரமத்தைக் குறித்துச் செல்வாயாக. நீண்டகைகளுள்ளவனே ! அரசனே ! எனனால் உத்தரவளிக்கப்பட்ட மலைவாஸிகளனைவரும் பிராமமனோதமர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற உனனைப் பாதுகாக்கக்கடவர். வேரதே ! தார்மிகாளுள சிறந்தவனே ! மலையில் ஸாஹஸகாயங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற இந்த விருகோதரனை நீ நனகு தடுக்கவேண்டும். அரசனே ! இதற்குட்பிறகு, காட்டில் வஸிப்பவர்கள் உங்களைப் பார்ப்பாக்கள் ; அரசனே ! உங்களைத் துதிப்பார்கள் ; உங்களை எப்பொழுதும் பாதுகாப்பார்கள். புருஷஸரேஷ்டர்களை ! என்னுடைய வேலைக்காரர்கள் அபபடியே சுவையுள்ள அன்னபானங்களை எப்பொழுதும் உங்களுக்கு மிகுதியாகக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். யுகிஷ்டிர ! அப்பா ! அராஜுனன மகேந்திரனுக்கும், விருகோதரன் வாயுயுக்கும், யோகமகிமையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தன புத்திரான நீ தாமதேவனுக்கும், ஆதமகுணங்களால் நிறைந்த குமாரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் இருவரும் அஸவினீதேவர்களுக்கும் எவ்வாறு ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களோ அவ்வாறே எனக்கும் நீங்களெல்லோரும் இப்பொழுது ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்கள். அர்த்ததத்துவங்களின் முறையை அறிந்தவனும் எல்லாதர்மங்களுடைய விதிகளையும் நனகு அறிந்தவனும் பீமஸேனனுக்கு இனைய ஸஹோதரனுமான பஸ்குனன் ஸ்வர்க்கத்தில் க்ஷேமமாக இருக்கிறான். ஐயா ! உலகத்தில் எந்தச் சிறந்த ஸயபததுக்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஹிதமானவையென்று எண்ணப்பட்டனவோ அவை அனைத்தும் தனஞ்சயனிடத்தில் பிறந்ததுமுதல் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அதிகமான பலமுள்ளவனும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ளவனுமான அர்ஜுனனிடத்தில் ஐம்பொறி அடக்கல், தானம், பலம், புத்தி, அகார்யத்தில் வெட்கம், தாயம், உதமமான தேஜஸ்

1 வேறு பாடம்.

இவைகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பாண்டுநந்தன்! அர்ஜுனன் மதிமயக்கத்தால் நிந்திக்கத்தக்க செய்கையைச் செய்கிற தில்லை. மனிதர்கள் வேறு மனிதர்களிடம், 'அர்ஜுனனுடைய வசனங்கள் பொய்யானவைகள்' என்று சொல்லுகிறதில்லை. பாரத! கௌரவர்களுக்குக் கீர்த்தியை விருத்திபண்ணுகிற அந்த அர்ஜுனன் தேவர்களாலும் பிதருக்களாலும் கந்தாவர்களாலும் அழைத்துவரப்பட்டு இந்திரனுடைய அரண்மனையில் அஸ்திரங்களைப் பயிற்சி செய்கிறான். பாரதத! எவன் எல்லா அரசுகளையும் தர்மத்தால் தனக்கு வசப்படுமபடி செய்தானோ மிக்கதேஜஸுள்ள வனும உன்னுடைய பிதாவுக்குப் பாட்டனுமான அநதச்சந்தனுமகாராஜன் ஸ்வர்க்கத்தில் காண்டவத்தை விலலாகக்கொண்டவனான பார்த்தலைப் பிரீதி அடைகிறான். அதிகவீரமுள்ளவனான அந்தச் சந்தனுசக்கரவர்த்தியானவன் நன்னடைபுடன் கூடியவனாகக் கௌரவவம்சத்தில் குலத்தைத் தாங்குபவன்போலிருந்தான். பெருமபுகழ் வாயந்த சந்தனுவானவன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராமமணர்களையும் பூஜிதது யமுனையினருகில் முக்கியமான ஏழு மகாயாகங்களைச் செய்தான். அரசே! சக்கரவர்த்தியும் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவனும் இந்திர லோகத்திலிருப்பவனும உன் பாட்டனுக்குத் தந்தையுமான அநதச் சந்தனுசக்கரவர்த்தி சேஷமத்தை விசாரிக்கிறான்' என்று சொன்னான்.

குபேரனால் சொல்லப்பட்ட இந்தவசனத்தைக் கேட்டுப் பாண்டவர்கள் பிறகு அந்த வசனத்தினால் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களானார்கள். பரதஸுரேஷ்டனான விருகோதரன், பிறகு, சக்தியையும் கதையையும் கத்தியையும் வில்லையும் வைத்துவிட்டுக் குபேரனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தான். பிறகு, சரண்புனை தனத்தியக்கூன் சரணமடைந்திருப்பவனான பீமனைப் பார்த்து, 'பகைவர்களுடைய மானத்தையழிப்பவனாகவும் நண்பர்களுடைய செல்வத்தைப் பெருக்குகிறவனாகவும் இருப்பாயாக. அப்பா! மலையின் உச்சியில் பந்துக்களுடன் பயமில்லாதவனாக வளித்துக்கொண்டு கருடனுக்கும் பிதருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் பூஜையைச் செய்பவனாக இருப்பாயாக. ருஜுவாகப் பாருங்கள்; கோணலாகப் பாராதீர்கள்; உண்மையைப் பேசுங்கள்; பொய்யைச் சொல்லாதீர்கள்; தீர்க்கமாகப் பாருங்கள்; குறுகலாகப் பாராதீர்கள்; மேலான பொருளைப் பாருங்கள்; கீழ்ப்பட்ட பொருளைப் பாராதீர்கள். பகைவரை வாட்டுபவர்களே! அழகிய நமமுடைய வீடுக

ளில் வஸியுங்கள். பரதஸாரேஷ்டாகளை! உங்களுடைய விருப்பங்களை யகூட்கள குறைககமாட்டார்கள்; செய்யவே செய்வார்கள். 1 சோமபலிலலாதவனும் அஸ்திரங்களில் நல்ல பயிற்சியுள்ளவனும் புருஷஸாரேஷ்டனுமான தனஞ்சயன மகிமையுடையவனான இந்திரனானுபப்பட்டுச சீக்கிரமாகவே வருவான்' என்று சொன்னான். குஹ்யகாகளுக்கு அதிபதியாகிய குபேரன நல்ல செய்கைகளுடன் கூடின யுதிஷ்டிரரைப பராதது இவ்வண்ணம கட்டளையிட்டு ஸூர்யன் அஸதகிரியை நோக்கிச செல்வதுபோல (அளகையைக குறித்தது) ச் சென்றான். அப்படிச் செல்லுகின்ற குபேரனை யகூட்களும் ஆயிரக்கணக்கான ராகூஸர்களும் சித்திர கம்பளங்களால் செய்யப்பட்ட மேல் விரிப்புடன் கூடியவைகளும் பலவித ரததின்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான வாகனங்களுடன் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். குபேரனுடைய வீட்டை நோக்கிச செல்லுகின்ற உத்தமமான குதிரைகளுடைய களைப்பானது இந்திரனுடைய நகரத்தைச் சார்ந்த இடத்தில் பகூடிகளுடைய சப்தம்போலத தோன்றியது. அந்தத தனாதிபனுடைய குதிரைகள் மேகங்களை இழுக்கின்றவைகள்போலவும் காற்றைப் பானம்பண்ணுகிறவைகள்போலவும் ஆகாயத்தை அடைந்து விரைவாகச் சென்றன. பிறகு, உயிர்போன ராகூஸர்களளுடைய அந்தச சரீரங்களைக குபேரனுடைய கட்டளையினால் யகூட்கள் மலையுசசியிலிருந்து இழுத்தெறிந்தாகளா. அவர்களுக்குச சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அகஸ்தியரால் அது சாபம் (பலிக்கிற) காலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன்றோ? அதனால், அவர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்பொழுது சாபத்திற்கு முடிவு ஏற்பட்டது. மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள் அச்சமற்றவர்களாகவும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ராகூஸர்களோடுகூட அந்தக் குபேரனுடைய மாளிகைகளில் அந்தஇரவு முழுமையும் ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

1 'குடாகேச:' என்பது மூலம்.

நூற்றறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ய சூ ய த் த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தௌம்யர் மேரு மந்தரங்களைப்பற்றிக் கூறிச் சந்திரன் ஸூர்யனீ
முதலிய கிரஹங்கள் செல்லும் முறையைத் தெரிவித்தது)

பிறகு, ஸூர்யோதய காலத்தில் தௌம்யர் ஆர்ஷ்டிஷேண
ரோடு, பாஞ்சாலியுடனிருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களை வந்
தடைந்தார். அவர்களனைவரும் ஆர்ஷ்டிஷேணர் தௌம்யர்
இவர்களுடைய பாதங்களில் தண்டனிடடு, பிறகு, கைகூப்பி அந்
தப் பிராம்மணர்களைப் பூஜித்தார்கள். பரதர்களுள் சிறந்த
வரே! மிக்க தவமுள்ள அந்தத் தௌம்ய மகரிஷியானவர்
புத்திரனைப் போல ஆர்ஷ்டிஷேணரைக் கட்டிக்கொண்டும
தர்மராஜரைக் கையில் கையிலை பிடித்துக்கொண்டும கீழத்திசை
யை நோக்கி, 'மஹாராஜனே! இந்த மந்தரமென்கிற பெரிய
மலையானது ஸமுத்திரத்திலை சூழப்பட பூமியைச் சூழ்ந்து
கொண்டிருக்கிறது. பாண்டவ! நான்கு பக்கங்களையும் பிர
காசிக்கச்செய்கின்ற மந்தர கிரியானது இந்திரனோடும் குபேர
னோடும் சோந்திருக்கிற திசையைப் பாதுகாக்கிறது. ஐயா!
எல்லாததருமங்களையும் நிந்திருக்கிற ரிஷிகளும் எல்லா விதவான்
களும் மலைகளோடும் காட்டு வெளிகளோடும் காடுகளோடும் பிரகா
சிக்கின்ற இந்த மலையை மஹேந்திரனுக்கும் அரசனான குபேர
னுக்கும் உரியதென்று சொல்லுகிறார்கள். பிரஜைகளும் தர்மங்
களை அறிந்தவர்களான ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் ஸாதகியர்களும்
தேவதைகளும் இந்தமலையினின்று உதிகுகின்ற ஸூர்யனை மந்திரங்
களால் துதிக்கிறார்கள். தாமங்களை அறிந்தவனும எல்லாப்
பிராணிகளுக்கும் தலைவனுமான யமதர்மராஜன மரித்த பிராணி
களால் அடையத்தக்க இந்தத் தென்திசையை அடைந்திருக்கி
றான். புண்யமானதும் மிகவும் அதபுதமான காட்சியுள்ளதும்
சிறந்த செல்வப் பெருககுடன் கூடியதுமான இந்த ஸமயமிநீ
நகரமானது ப்ரேதராஜனான யமனுக்கு வாஸஸ்தானம். அரசனே!
ஸூர்யன, எதை அடைந்து ஸதயத்தோடு நிலைபெற்றிருக்கி
றானே அப்படிப்பட்ட இந்தச் சிறந்த பர்வதத்தை அஸ்தகிரி
என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதப் பர்வத ராஜா
வான அஸ்தகிரியிலும் மகோததி என்கிற ஸமுத்திரத்திலும் வருண

ராஜன் வஸித்துக்கொண்டு பிராணிகளைப் பாதுகாக்கிறான். மிக்க பாக்கியமுள்ளவனே! புகழ்பெற்றதும் மங்களகரமானதும் பிரமம வித்துகளுநுக்கு அடையத்தக்க ஸ்தானமுமான இந்த மகாமேரு வானது வடதிசையைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. இதில் பிரம்மஸபை இருக்கிறது. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத மாவான பிரமமாவானவா ஜங்கமங்களாகவும் ஸ்தாவரங்களாகவு மிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களையும் படைத்துக்கொண்டு இவரு நீலை பெற்றிருக்கிறார். தகூரை ஏழாமவராகக் கொண்டவர்களும் பிரம்மாவின்னுடைய மானஸ்புத்திரர்களாகச் சொல்லப்படுகிறவர்களான அவர்களுநுக்குட மகாமேருவானது மங்களகரமான ஆரோக்கியஸ்தானமாக இருக்கிறது. அப்பா! வஸிஷ்டரை முதன மையாகக் கொண்ட ஏழுதேவரிஷிகளும் இந்தப் பாவத்திலேயே அஸ்தமிக்கிறார்கள்; மீண்டும் உதிக்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் பிரம்மா ஆதமத்தியானத்தினால் திருப்தியடைந்த தேவர்களோடு வஸிக்கிறாரோ அப்படிப்பட்ட ரஜோகுண ஸம்பந்தமில்லாத மேரு வினுடைய உததமமான சுகரப்பிரதேசத்தைப் பாரப்பாயாக. தேவரும் பிரபுமான் எந்த நாராயணரைச் சராசரங்களனைத்துக்கும் மூலகாரணமான மூலப்ரக்ருதிகளும் சாஸ்வதமான காரணமென்றும் ஆதியநதமில்லாதவரென்றும் பரமபொருளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அவருடைய ஸ்தானமானது பிரம்மதேவருடைய வாலஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் சிறப்புள்ளதாகப் பிரகாசிக்கிறது. எல்லாதேஜஸுகளின் உருவமுமாக இருப்பதும் மங்களகரமானதும் சூரியனையும் அக்கினியையும்விட அதிகமாகப் பிரகாசிப்பதுமான மகாத்மாவான விஷ்ணுவின்னுடைய அந்த ஸ்தானத்தைத் தேவர்களும் பெருமுயற்சியால் பார்க்கிறார்கள். வேந்தே! ஐயா! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அதிபதியும் எல்லாவஸ்துக்களுநுக்கு மூலகாரணரும் தாமே தோன்றினவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணர் நல்ல காந்தியினால் எல்லாப்பிராணிகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு தாமும் பிரகாசிக்ருமிடமும் தனனுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் பார்க்கமுடியாததுமான நாராயணருடைய ஸ்தானமானது மேருவில் கீழ்த்திசையில் மிகப் பிரகாசிக்கின்றது. அப்பா! இங்கே மனத்தினால் பரமாதமாவைத்தியானிக்கின்ற யதிகளால் அடையத்தக்க இந்தஸ்தானத்தைப் பிரம்மரிஷிகளே அடைகிறதில்லை. அவ்வாறிருக்க, மஹரிஷிகள் எவ்வாறு அடைவார்கள்? பாண்டவ! அந்தஸ்தானத்தை அடைந்து

எல்லாஜோதிகளும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. தமக்குத்தாமே பிரபுவாக இருப்பவரும் இவ்விதமென்று நினைக்க முடியாத ஸவரூபத்துடன் கூடியவருமான நாராயணர் அந்த இடத்தில் மிகவும் பிரகாசிக்கிறாரன்றோ? சிறந்த தவததையுடையவர்களும் மங்களகரமான செய்கைகளால் பகவானை ஆரதிக்கின்றவர்களும் யோகஸித்ததிபெற்றவர்களும் மகாதமாக்களும் அஜ்ஞானத்தாலும் மயக்கததாலும் விடுபட்டவர்களுமான யதிகள் அந்த இடத்தில் பக்தியினால் நாராயணரான ஹரியை அடைகிறார்கள். பாரத! அந்த இடத்தில் ஸ்வயம்புவும் மகாதமாவும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் சாஸுவதருமான ஹரியை அடைந்தவர்கள் மீண்டு இந்த உலகத்துக்கு வருகிறதில்லை. 1 பெருமபாககியமுள்ளவனே! இது நிதயமாயும் நாசமற்றதாயும் குறைவற்றதாயுமிருக்கிற ஈஸ்வரருடைய ஸ்தானம். யுதிஷ்டிர! எப்பொழுதும் இந்த இடத்தில் இதனை நமஸ்காரம் செய்வாயாக. குருநந்தன! சூரியனும சந்திரனும் சாஸுவதமாக இருக்கிற இந்தமேருவைத தினந்தோறும் 2 வலமாகச் சுற்றிவருகிறார்கள். குற்றமற்றவனே! மஹாராஜனே! எல்லாச் சோதிக் கிரஹங்களும் மிகுதியின்றி மலைகளுள் சிறந்த மஹாமேருவை நாற்புறமும் வலமாகச் சுற்றிவருகின்றன. இருளைப் போக்குகிற செய்கையுடன் கூடின ஸூர்ய பகவானும் எல்லாச் சோதிக் கிரஹங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு இந்த மலையைப் பிரதக்ஷிணம் செய்கின்றான். பிறகு, திவாகரன அஸ்தமயத்தை அடைந்து பிறகு ஸந்தியைக்கடந்து 3 பர்வஸந்திகளில் பலமுறை வடதிசையை அடைகிறான். பாண்டவ! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும நன்மையைச் செய்வதில் பற்றுதலுள்ள தேவனை அந்தச் சூரியன் கீழ்திசையைநோக்கினவகை மீண்டும் ஸுமேருபர்வதத்தை அணுகிச் செல்லுகிறான். அப்படியே அந்தச் சந்திரபகவான் நக்ஷத்திரங்களோடுகூடக காலங்களைப் பலவாறு பகுத்துக்கொண்டு பர்வஸந்திகளில் செல்லுகிறான். சந்திரனும் இவ்வண்ணம் இந்த மகாமேருவைத் தவருமல தாண்டிக் காலத்தைப் பலவாறு பகுத்துக்கொண்டு பர்வஸந்திகளில் எல்

1 வேறு பாடம்.

2 'இடமாகச் சென்றுகொண்டே ஜோதிச்சக்கர வேகத்தினால், சுவவனுடைய சக்கரத்தில் எதிர்த்துச் சுற்றும் எறுமபுபோல வலமாகச் சுற்றிவருகிறார்கள் என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

3 582-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

லாப் பிராணிகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவனாகி மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தை அடைகிறான். அப்படியே, இருளை நாசம்பண்ணுகிற ஆதிதயதேவன், கிரணங்களால் உலகத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு, விசாலமான இந்த வழியில் சுற்றிவருகிறான். சூளிர்காலங்களை உண்டுபண்ணவேண்டித் தென்திசையை அடைகிறான். அதனால், எல்லாப் பிராணிகளும் சூளிர்காலத்தை அடைகின்றன. தென்திசையிலிருந்து திரும்புகின்ற அந்த ஸூர்யன் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பொருள்களுடைய தேஜஸுகளைத் தன தேஜஸினால் நன்கு கவர்கிறான். அதனால், வேர்வையும் மனத்தளர்ச்சியும் சோம்பலும் உடல் தளர்ச்சியும் மனிதர்களை அடைகின்றன. பிராணிகளால் எப்பொழுதும் உறக்கமானது அடிக்கடி அனுபவிக்கப்படுகிறது. சூரியபகவான் இவ்வண்ணம் இந்த ஆகாசமாககத்தில சுற்றிக்கொண்டு பிரஜைகளைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றவனாகி மறுபடியும் மழைகளை உண்டுபண்ணுகிறான். மிக அதிகமான தேஜஸுள்ள ஸூர்யன் ஸூகத்தை உண்டுபண்ணுகிற மழைகளாலும் காற்றுக்களாலும் வெப்பத்தாலும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் வளரச் செய்துகொண்டு மீண்டும் திரும்பி வருகிறான். பார்த்த! இவ்வண்ணம் இந்த ஸூர்யன் ஆலஸ்யமில்லாதவனாகக் காலசகரத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய (ஆயுளையும்) அபஹரித்துக்கொண்டும் சுற்றி வருகிறான். பாண்டவ! இந்தச் சூரியனுடைய கதியானது ஓய்வில்லாதது. இவன் நிற்கிறதில்லை. பிராணிகளுடைய தேஜஸை எடுத்தே மறுபடியும் விடுகிறான். பார்த்த! எங்கும் வியாபித்திருக்கிற இந்த ஸூர்யன் எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆயுளையும் செய்கைகளையும் பகுத்துக்கொண்டு பகலையும் இரவையும் வினாடிகளையும் நாழிகைகளையும் உண்டு பண்ணுகிறான்' என்று சொன்னார்.

நூற்றறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரன்டம் அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கந்தமாதனமலையில் வசிக்கின்ற யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களிடம் திரும்பிவந்தது.)

அந்த மலையில் வாஸம்செய்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் நல்ல விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் அர்ஜுனனுடைய தர்ச

னததை விரும்புகின்றவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஆவலும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயின. வீர்யத்துடன் கூடியவர்களும் மிகவும் சுதந்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவர்களும் தேஜஸுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தைர்யத்தையும் பிரதானமாகக் கொண்டவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களை நோக்கி நல்ல ப்ரீதியுள்ளவர்களான அனேக கந்தர்வர்களும் மஹரிஷிகளும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள். புஷ்பங்களும் பழங்களு முள்ள மரங்களோடு சேர்ந்திருக்கின்ற அந்தச் சிறந்த மலையை அடைந்த மஹாரதார்களான பாண்டவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த தேவகணங்களுக்கு மனத்தெளிவுண்டாவதுபோல நிகரற்ற மனத்தெளிவு உண்டாயிற்று. அவர்கள் மயில்களின் சப்தங்களாலும் அன்னங்களின் சப்தங்களாலும் ஒலியுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டவைகளும் புஷ்பங்களால் இறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளுமான மிகக் காந்தியுள்ள மலையினுடைய சிகரங்களை யும் தாழ்வரைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருந்தார்கள். அந்தச் சிறந்த மலையில் மகிமை பொருந்திய குபேரனுடைய தபப்பட்டவைகளும் மரங்களின் தூனிகள் மறைக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட புதாருடன் கூடியவைகளும் ¹ காதம்பங்களாலும் காரணடவங்களாலும் ² ஹம்ஸங்களாலும் அடையப்பட்டிருப்பவைகளும் தாமரைமலர்களால் நிறைக்கப்பட்டவைகளுமான ஓடைகளைக் கண்டார்கள். அழகு நிறைந்தவையும் மேடைகளோடு கூடியவையும் நன்றாக அமைக்கப்பட்டவையும் ரத்தினங்களால் நன்கு இழைக்கப்பட்டவையும் அர்சனான குபேரனுடைய விளையாட்டிடங்களபோல மனத்தை மகிழ்விக்கின்றவையுமான விளையாட்டிடங்களில் அவர்கள் வஸித்தார்கள். எப்பொழுதும் தவத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்ற பாண்டவர்கள் பலநிறங்களுள்ளவைகளும் நறுமணம் பொருந்தியவைகளுமான பெரிய மரங்களாலும் மேகங்களுடைய கூட்டங்களாலும் அடர்ந்திருக்கிற மலையினுடைய சிகரத்தை நினைக்கவும் சக்தியற்றவர்களுனார்கள். ³ புருஷஸுரேஷ்டரே! அந்தச் சிறந்த மலையினுடைய ஒளியினாலும் அப்படியே மஹிமை பொருந்திய ஓஷதிகளின் பிரகாசத்தாலும் பகல்களுக்கும இரவு

1 576-ம் பக்கம் 5-வது குறிப்பிற் காண்க.

2 வெணமையான சிறகும் வட்டமான அங்கங்களுமுள்ள அன்னங்கள் 3 வேறுபாடம்.

களுக்கும் வேறுபாடொன்றும் உண்டாகவில்லை. அந்தப் பர்வத்ததிலிருக்கின்றவர்களும் வீரர்களும் புருஷஸரேஷ்டர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், எந்த ஸூர்யனை ஆராயித்து அக்னியானது ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் (இராககாலத்தில) பிரகாசிப்பிக்கிறதோ அந்த ஸூர்யனுடைய உதயத்தையும் அஸ்தமயத்தையும் அவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தார்கள். அந்த வீரர்களான பார்த்தர்கள் ஸூர்யனுடைய உதயஸ்தமன ஸ்தானங்களையும் அப்படியே உதயகிரியையும் அஸ்தகிரியையும் ஸூர்யனுடைய கிரண ஸமூகங்களால் சூழப்படடிருக்கிற திசைகளையும் திகைகாணங்களையும் பார்த்து வேதாதயனத்தையும் இடையறாது கர்மானுஷ்டானத்தையமுடையவர்களாகவும், தர்மத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களாகவும், சுத்தமான விரதமுள்ளவர்களாகவும், ஸத்யத்தில் நிலைபெற்றவர்களாகவும், ஸத்யத்தைக் கைவிடாதவனும் மகாரதனுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய வரவை எதிர்பார்க்கின்றவர்களாகவும், 'அஸ்திரங்களில் விரைவாகத் தேர்ச்சியுற்ற தனஞ்சயனோடு சோகையைப் பெற்றவர்களாகி நமக்கு இவ்விடத்திலேயே ஸந்தோஷமுண்டாகட்டும்' என்று சிறந்த தங்களுடைய மனோரதங்களைச் சொல்லுகின்றவர்களாகவும் தவத்தையும் யோகத்தையும் பிரதானமாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மலையில் விசித்திரமான காடுகளைப் பார்த்துக் கிரீடியை அடிக்கடி நினைக்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஓர் இரவும் பகலும் ஒரு வருஷத்தோடொப்பாகவே இருந்தன. மகாத்மாவான அந்தஜிஷ்ணுவானவன் தெளம்யருடைய அனுமதியினால் சடையை அமைத்துக்கொண்டு சென்றபொழுதே, அவர்களுக்கு ஸந்தோஷம் போய்விட்டது. அவனையே அடைந்த மனமுள்ள பார்த்தர்களுக்கு ஆனந்தம் எப்படி உண்டாகும்? யானை போல நடப்பவனான அந்த அர்ஜுனன் பிரதாவான யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையினால் காம்யக வனத்தினின்று எப்பொழுது சென்றானோ, அப்பொழுதே, அவர்கள் துககத்தால் துன்பமடைவிககப்பட்டவர்களானார்கள். பாரதரே! அப்படியே அஸ்திரங்களைக் கற்கவேண்டி இந்திரனை அடைந்த அந்த ஸவேதவானனை நினைக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு அந்த மலையில் 1 நீண்ட அந்தக் காலமானது அரிதில்சென்றது. அர்ஜுனன் இந்திரனுடைய ஆரண

1 'அப்பொழுது ஒரு மாதம் பிரயாஸத்தால் சென்றது' என்பது வேறுபாடத்தின பொருள்.

மனையில் ஐந்துவர்ஷகாலம் வாஸமசெய்து தேவராஜனிடத்தி னின்று ஆக்னேயமும் வாருணமும் ஸௌமயமும் வாயவ்யமும் வைஷ்ணவமும் ஐந்திரமும் பாசுபதமும் பிராமமமும் பாரமேஷ்ட யமும் ப்ரஜாபதி, யமன், தாதா, ஸனிதா, த்வஷ்டா, வைசரவணன் ஆகிய இவர்களுடைய அஸ்திரங்களும் ஆகிய திவ்யாஸ்திரங்க ளனைத்தையும் இந்திரனிடத்தினின்று அடைந்து அவனை நமஸ் கரித்து அவனால் அப்பொழுது அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அவனைப் பிரதக்ஷிணமும் செய்து பரீதிபுடன் கூடியவனாகவும் ஸந்தேதாஷ முள்ளவனாகவும் கந்தமாதன வரையை வந்தடைந்தான்.

ய ஶ்ஷ யு த் த ப ரீ வ ம் மு ற் றி ற் று.

ஶ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

நி வா த க வ ச யு த் த ப ரீ வ ம்.

(அர்ஜுனன் தான் ஸ்வர்கீகத்தில் வசித்த விதத்தை யுதிஷ்டிரர் முத லீயவர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லியது)

பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் விரை வாக வந்ததும் மின்னலொளி போன்ற ஒளி பொருந்தியதுமான இந்திரனுடைய ரதத்தைப் பார்த்து, அர்ஜுனனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற மகாரதர்களான பாண்டவர்களுக்கு ஸந்தேதாஷ முண்டாயிற்று. பிரகாசிக்கின்றதும் விரைவாக ஆகாசத்தைப் பிர காசிக்கச்செய்கின்றதும் மாதலியினால் நடத்தப்படுகின்றதுமான அந்த இந்திரனுடைய ரதமானது மேகத்தின் நடுவிருக்கிற பெரிய உற்கைபோலவும், ஜ்வலிக்கின்றதும் புகை இல்லாததுமான அக்னியின் ஜ்வலைபோலவும் விளங்கியது. கிரீடியானவன் அந்த ரதத்தில் வீற்றிருப்பவனாகக் காணப்பட்டான். மாலையை அணிந்த வனும் புதிய ஆபரணங்களைப் பூண்டவனும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனுடைய ப்ரபாவம் போன்ற ப்ரபாவமுள்ளவனு மான தனஞ்சயன் காந்தியினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு கந்த மாதன பர்வதத்தை நோக்கி வந்தான். கிரீடதாரியான அந்த அர் ஜுனன் மலையை அடைந்து அந்த மஹேந்திரனுடைய ரதத்தி னின்று இறங்கி முதலில் தெளம்யருடைய பாதங்களில் நமஸ் கரித்தும் அதற்குப் பிறகு அஜாதசதருஷின் பாதங்களிலும்

விருகோதரனுடைய பாதங்களிலும் வந்தனமசெய்தும் மாத்ரீ புத்திரர்களால் வந்தனம செய்யப்படும் கிருஷ்ணையை அடைந்து அவளுக்கு இன்சொல் கூறியும் பிராதாவான யுதிஷ்டிரரருகில் வணக்கத்துடன் நின்றான். அங்கே அளததற்கரிய மகிமைமுள்ள அந்த அர்ஜுனனோடு சோககைபெற்று அந்தப பாண்டவர் களுக்கு அதிக ஸந்தோஷம உண்டாயிற்று. கிரீடதாரியான அவனும் அவர்களைப் பாதது யுதிஷ்டிரராஜரைப் புகழ்ந்து ஸந்தோஷித்தான். நமசி என்கிற அஸுரனைக் கொன்ற இந் திரன் எந்தத தேரிலேறித் தைத்யர்களுடைய ஏழு கூட்டங் களைக் கொன்றோடு அந்த இந்திரனுடைய தேரினை அடைந்து தளராத மனமுள்ள பார்த்தர்கள் பிரதக்ஷிணம் செய்தார்கள். குருராஜபுத்திரர்களான அவர்கள், அதிக ஸந்தோஷமுள்ள வர்களாக, தேவராஜனுக்குச் செய்வதுபோல மாதலிக்குச் சிறந்த பூஜையைச் செய்தார்கள். உளபடி, தேவர்களுடைய ஸமுக முழுமையையும்பற்றி அந்த மாதலியை முறைப்படி குசலப்ரர்ணம் செய்தார்கள். அந்த மாதலியும் அந்தப பார்த் தர்களுக்கு, தகப்பன் புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்தது மகிழ்ந்தான்; நிகரற்ற ஒளியுடன்கூடின ரதத் தோடு மறுபடியும் தேவராஜனிடம் சென்றான்.

இந்திரனுடைய குமாரனும் எல்லாப் பகைவர்களையும் அழிப்ப வனும் ஸாக்ஷாத இந்திரனபோலப் பிரலித்திபெற்றவனும் சிறந்த காந்தியுள்ளவனும் மகாதமாவுமான அர்ஜுனன் அந்தச் சிறந்த தேவ ரதமானது சென்றபிறகு, இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டவை களும் அதிக விலைமதிப்புள்ளவைகளும் சிறந்த தோற்ற முள்ளவைகளும் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான பூஷணங்களைத் தன்னுடைய தேகத்தினின்று கழற்றி அன்புடன் ஸுதேஸாமனுக்கு மாதாவான திரௌபதிக்குக் கொடுத்தான். பிறகு, அந்த அர்ஜுனன் அந்தக் குருபுங்கவர்களுக்கும் சூரியனும் அக்னியும் போன்ற காந்தியுடையவர்களான பிரரம்ம னோத்தமர்களுக்கும் நடுவில் உட்கார்ந்து எல்லா விருத்தாந் தங்களையும் உள்ளபடி உரைத்தான். 'என்னால் இவ்வண்ண மரக இந்திரனிடத்தினின்றும் வாயுவினிடத்தினின்றும் ஸாக்ஷாத் சிவபிரானிடத்தினின்றும் அஸ்திரங்கள் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அப்படியே என்னுடைய நல்ல ஒழுக்கத்தாலும் ஸமாதியினாலும் இந்திரனோடு சேர்ந்த தேவர்கள் ஒன்றுகூடி என்விஷயத்தில்

பிரியத்தை அடைந்தார்கள்' என்று சொன்னான். பரிசுத்தமான செய்கைகளுள்ள அந்தக் கிரீடியானவன் அவர்களுக்குத் தான் ஸ்வர்க்கத்துககுச் சென்றதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி மாதிரிபுத் திரர்களுடன் கூட அந்த இரவில் ஸுகமாக உறங்கினான்.

ஊற்றறுபத்தேழாவது அத்தயயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(தம்பிமார்களுடன்நூக்கிற யுதிஷ்டிரர்டம் இந்திரன் வந்து ஜயத்தைக் கோடுக்கிற ஆசீர்வசனத்தைக் கூறி மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம் சென்றது.)

பிறகு, இரவு விடிந்தவுடன், எல்லாப் பிராதாக்களுடனும் சேர்ந்த தனஞ்சயன் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரை வந்தனம் பண்ணினான். இந்த ஸமயத்திலேயே, ஆகாசத்தில் தேவர்களுடைய நான்குவிதவாத்தியங்களின் நெருங்கிய ஒலியானது உண்டாயிற்று. பாரதரே! தேரினுடைய சக்கரத்தின் ஓசையும் மணியோசையும் இறைச்சியுண்ணும் மிருகங்கள் மற்ற மிருகங்கள் பறவைகள் இவற்றின் தனித்தனி ஒலியும் எங்கும் தோன்றின. குருவம்சத்தைத் தாங்குபவரே! சத்தம் வந்த வழியை நோக்கின அந்தப் பாண்டவர்கள் தேவர்களோடுகூட ஆகாயவழியால் வருகின்ற இந்திரனைப் பிரியத்துடன் பார்த்தார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிற தேவராஜனை அந்தககந்தர்வர்களும் அப்படியே அபஸரஸுகளும் சூரியனுக்கு ஸமமான விமானங்களோடு நான்குபக்கத்திலும் தொடர்ந்துவந்தார்கள். பிறகு, பகைவாபட்டணங்களை அழிப்பவனான அந்தத் தேவராஜன் குகிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மேகம்போல ஒலிக்கின்றதுமான ரதத்தின் மீதேறி நிகரில்லாத காந்தியோடு ஜ்வலிததுக்கொண்டு பார்த்தர்களை நோக்கி விரைவாக வந்தான். இந்திரன் வந்து ரதத்திலிருந்து இறங்கினான். மகாதமாவான அந்த இந்திரனைக் கண்டவுடனே, ஸ்ரீமானும் தர்மததால் பிரகாசிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடன்கூடத் தேவராஜனை அவனை அடைந்தார். பிறகு, அதிகமான ஓளதார்ய குணமுள்ள யுதிஷ்டிரர் அளவுகடந்த புத்தியுள்ளவனான இந்திரனைச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய செய்கையினால் தககவாறு முறைப்படி பூஜித்தார். அதிக தேஜஸுள்ள

தனஞ்சயனும புரந்தரனை நமஸுகரித்துத் தேவராஜனான அவ
 னுடைய ஸமீபத்தில் வேலைக்காரனபோல வணக்கமுள்ளவனாக
 நின்றான். அதிக தேஜஸுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுகிஷ்டிபர்
 இந்திரனுடைய ஸமீபத்தில் வணக்கத்துடனிருப்பவனும் சடை
 களை ததரித்தவனும் தவத்துடன் கூடியவனும் பாவமில்லாதவனு
 மான அந்தத் தனஞ்சயனை நேரில் பார்த்து அவனுடைய
 உச்சியை முகர்ந்து அந்தப் பங்குனனுடைய காட்சியினு
 லுண்டான அதிக ஸந்தோஷத்தால் கவரப்பட்டித் தேவராஜனைப்
 பூஜித்து நிகரில்லாத பிரீதியுள்ளவரானார். புத்திமானான புரந்தரன்,
 அவ்வாறு உறுதியான மனமுள்ளவரும் ஆனந்தத்தில் முழுகின
 வருமான அந்த யுகிஷ்டிரராஜரைப் பார்த்து, 'வேந்தே! பாண்டு
 நகதன! நீ இநதபபூமியை ஆளப்போகிராய். குந்தீபுத்திர! நீ
 கேசுமமாக மீண்டு காமயகவனகதிலுள்ள ஆஸ்ரமத்தை அடை
 வாயாக. அரசனே! பரிசுத்தனை அர்ஜுனனால் என்னிடத்தி
 லீருந்து எல்லா அஸ்திரங்களும் அடையப்பட்டன. தனஞ்சயனால்
 பிரியமான காரியம் செய்யப்பெற்றவனாக இருக்கிறேன். இந்த அர்
 ஜுனன் மூன்று உலகங்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவன்' என்று
 சொன்னான். இந்திரன் குந்தீபுத்திரரான யுகிஷ்டிரரைப் பார்த்து
 இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு மகரிஷிகளால் துதிக்கப்படுகின்றவனாக
 வும் ஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றான்.

கற்றறிந்தவனும் ஒரு வருஷம் பிரம்மசர்யத்துடனிருந்த
 வனும் நியமமுள்ளவனும் சுடுமையான விரதமுள்ளவனுமான
 எந்த மனிதன் தனேசுவரனுடைய மாளிகையிலிருப்பவர்களான
 பாண்டவர்களுக்கு இந்திரனோடு நேர்ந்த ஸந்தியைச் சொல்லுகிற
 இந்த அத்தயாததை மன அடக்கத்துடன் அதயயனம் செய்
 வானோ அவன் துன்பமில்லாதவனும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனுமாக
 துறு வாஷகாலம் உயிர்வாழ்ந்திருப்பான்.

நூற்றறுபத்தேட்டாவது அத்தயாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(அர்ஜுனன் தனக்குச் சிவவேடனோடு யுத்தம் நடந்ததையும்
 பாசுபதாஸ்திரத்தைத் தானடைந்ததையும் சொல்லியது.)

இந்திரன் வந்தபடி திரும்பிச் சென்றவுடன், பிபத்தஸுவான
 வன் பிரர்தாக்கனோடும் திரௌபதியோடும் சேர்ந்து தர்மராஜ

ரைப் பூஜித்தான். நமஸ்கரிக்கின்ற அந்த அர்ஜுனனை உச்சியில் முகர்ந்து மிக்க மனக்களிப்புடன் ஸந்தோஷத்தால் தடுமாற்ற முள்ள வாக்கினால் அவனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! இந்தக் காலமானது ஸ்வர்ககத்தில் உனக்கு எவ்வாறு சென்றது? எவ்வாறு அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன? தேவராஜனும் எவ்வாறு (உன்னால்) ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டான்? பாண்டவ! அஸ்திரங்கள் உன்னால் நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவா? தேவராஜனும் ருத்திரரும் பிரிதியை அடைந்து உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார்களா? இந்திரனும் பிநாகத்தைத் தரித்திருக்கிற பகவானும் எவ்வண்ணம் உன்னால் பார்க்கப்பட்டார்கள்? எவ்விதம் அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன? எவ்வாறு அவர்கள் உன்னால் ஆராதிக் கப்பட்டார்கள்? பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! பகவானான இந்திரன், 'உன்னால் பிரியமான காரியம் செய்யப்பெற்றவகை இருக்கிறேன்' என்று உன்னை நோக்கிச் சொன்னானே? அப்படிப்பட்ட எந்தப் பிரியமான காரியம் உன்னால் அவனுக்குச் செய்யப்பட்டது? மிக்க காந்தியுள்ளவனே! நான் இதை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தோஷமில்லாதவனே! மகாதேவரும் தேவராஜனும் எப்படி மகிழ்ந்தனர்? பகைவரை அடக்குபவனே! தனஞ்சய! இந்திரனுக்கு எந்தப் பிரியமானது உன்னால் செய்யப்பட்டதோ அஃதனைத்தையும் மிச்சமின்றி எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினார்.

அர்ஜுனன், 'மஹாராஜே! நான் எந்த விதியினால் தேவனான இந்திரனையும் பகவானான சங்கரரையும் கண்டேனோ அதனை ஸந்தோஷத்தாடன கேளும். அரசரே! பகைவரை அழிப்பவரே! உமமால் உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த வித்தையை அத்யயனம் செய்து உம்மால் கட்டளையிடப்பட்டுத் தவமபுரி வதற்காகக் கானகம் சென்றேன். பிறகு, காமயகவனத்திலிருந்து ப்ருகுதுந்தத்தை அடைந்து தவம் செய்தேன். ஓர் இரவு அவ் விடத்தில் வலித்தது வழியில் ஒரு பிராமமணனைக் கண்டேன். அவன என்னைப் பார்த்து, 'சூந்தீநந்தன! நீ எங்கே செல்லுகிறாய்? எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினான். சூருநந்தனரே! அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி உரைத்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப் பிராமமணன் என்னுடைய அந்த உண்மையான வசனத்தைக் கேட்டு என்னைப் புகழ்ந்தான். அரசரே! என்னிடத்தில் அன்புள்ளவனுமானான். பிறகு, பிரிதியுடைய

வனான அந்தப் பிராம்மணன் என்னைப் பார்த்தது, 'பாரத! தவத் தைச்செய்வாயாக. தவத்தைச் செய்கின்றவனான நீ விரைவில் தேவராஜனைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னான். மகாராஜரே! பிறகு, நான் அந்தப் பிராம்மணனுடைய வசனத்தினால் பணி நிறைந்த மலையிலேறி ஒருமாதகாலம் கிழங்குகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு தவம் புரிந்தேன். எனக்குத் தண்ணீரைப் பருகி இரண்டாவது மாதமும் சென்றது. பாண்டவர் களை மகிழ்விப்பவரே! பிறகு, மூன்றாவது மாதத்தில் ஆகார மில்லாதவனாக இருந்தேன். நான்காவதுமாதத்தில் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு நின்றேன். அப்பொழுதும் எனக்குப் பலம் குறையவேயில்லை. அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, ஐந்தாவது மாதம் வந்து முதல் நாள் செல்லவே, பன்றிவடிவங் கொண்ட ஒரு பிராணியானது பூமியை மூக்கினால் கல்லிக்கொண் டும் கால்களால் பறித்துக்கொண்டும் வயிற்றினால் பூமியை நன்றாகத் தேய்த்துக்கொண்டும் அடிக்கடி 1 இடங்குமங்கும் திரிந்து கொண்டும் என்பக்கத்தில் வந்தது. வேட்டைவடிவம்கொண்டதும் விலலும் அம்புகளும் கதகியும் தரித்ததும் ஸ்திரீ கூளுடைய கூட்டங்களால் பின்தொடரப்பட்டதுமான வேறொரு பெரிய பூதமானது அப்பொழுது அந்தப் பன்றியைப் பின்தொடர்ந்து வந்தது. பிறகு, நான் வில்லையும் அப் படியே அக்ஷயமான பெரிய தூணீரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, மயிராககூச்சலை உண்டுபண்ணுகிற அந்தப் பன்றியைப் பாணததால் அடித்தேன். கிராதனோ விலலை வலிந்து இழுத்துப் பூமியை நடுங்கச் செய்துகொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் அந்தப் பன்றியை மிக்க திடமாக அடித்தான். அந்த வேடன், என்னைப் பார்த்தது, 'அரசனே! என்னால் முந்திக் குறிவைக்கப்பட்ட இந்தப் பன்றியானது, வேட்டை முறையை விட்டு, எதற்காக உன்னால் அடிக்கப்பட்டது? கூருள்ள அம்புகளால் உன்னுடைய கொழு ப்பை அழிக்கிறேன். உறுதியாக நில' என்று சொன்னான். பிறகு, பருத்த தேகமுள்ள அவன் சண்டைசெய்யும் விருப்பத்துடன் என்னை எதிர்த்தோடி வந்தான். பிறகு, அவன் மலைபோல நிற்கிற என்னைப் பெரியபாணங்களால் மிகமுடினான். நானும் அவன்மீது பெரிய அம்புமழையைப் பொழிந்தேன். பிறகு

1. 'கெடட எண்ணத்துடன் இருந்துகொண்டு என்னிடம்' என்பது பழையபுரா.

நான் ஜ்வலிக்கின்ற வாயுள்ளவைகளும் வில்லில் பூட்டி இழுக்கப் பட்டவைகளுமான அம்புகளால், வஜ்ராயுதங்களால் மலையை அடிப்பதுபோல அவனைத் திருப்பியடித்தேன். அவனுடைய அந்த உருவமானது நூறு விதமும் ஆயிரம் விதமுமாயிற்று. நான் அவனுடைய அந்தச் சரீரங்களையும் அம்புகளால் அடித்தேன். பாரதரே! மறுபடியும் அந்தச் சரீரங்கள் ஒன்று சேர்ந்தவைகளாகக் காணப்பட்டன. மகாராஜரே! அவைகளை நான் மறுபடியும் அடித்தேன். அரசரே! அவன் பெரிய தலைமுள்ள சிறிய உருவமுள்ளவனும் சிறிய தலையுள்ள பெரிய உருவமுள்ளவனுமாகி மறுபடியும் ஒன்று சேர்ந்து அப்பொழுது யுத்தத்தில் என்னை எதிர்த்தோடிவந்தான். பரதரே! நான் அவனை யுத்தத்தில் அம்புகளால் தோற்கச் செய்யச் சக்தியற்றவனானபொழுது வாயுவைத் தேவதையாகக் கொண்ட மகாஸ்திரத்தை எடுத்தேன். வாயவ்யாஸ்திரத்தால் அவனை அடிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனானேன். அது ஆசசரியமாயிருந்தது. அந்த அஸ்திரமானது முறிய அடிக்கப்பட்டவுடன், எனக்குப் பெரிதும் ஆசசரியமுண்டாகியது. மகாராஜரே! அந்தச் சமயத்திலும் நான் பெரிய அஸ்திரக்குவியலைப் பூதத்தினமீது இறைத்தேன். பிறகு, ஸதூணுகர்ணத்தையும் வாருணஸ்திரத்தையும்¹ மிகுதியான அம்பு மழையையும் சலபாஸ்திரத்தையும் அஸமவர்ஷத்தையும், ப்ரயோகித்துக்கொண்டு நான் எதிர்த்தேன். அரசரே! என்னுடைய அந்த எல்லா அஸ்திரங்களையும் பலாதகாரத்தால் அந்தப் பூதம் விழுங்கிவிட்டது. அந்த அஸ்திரங்கள் விழுங்கப்பட்டவுடன், பெரிதான பிரமமாஸ்திரத்தை நான் பிரயோகித்தேன். அதிலிருந்து நன்றாக ஜ்வலிக்கின்ற பாணங்களால் அவனை எல்லாப்பக்கங்களிலும் நிரப்பினேன். மஹாஸ்திரத்தால் நிரப்பப்படுகிற அவன் அப்பொழுது விருத்தியடைந்தான். பிறகு, என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேஜஸினால் மூன்று உலகங்களும் மிகவும் வாட்டப்பட்டன. ஒரு கூணத்தில் திசைகளும் ஆகாயமும் எங்கும் நனகு ஜ்வலிக்கும்படி செய்யப்பட்டன. மிக்கதேஜஸ்வியான அவன் அந்த அஸ்திரத்தையும் ஒரு நொடியிலே தணியச்செய்துவிட்டான். அரசரே! பிரமமாஸ்திரமானது நாசம் பண்ணப்பட்டவுடன், என்னைப் பெருமபயம் வந்தடைந்தது. பிறகு, நான் வில்லையும் அக்ஷய

தூணீரங்கனையும் எடுத்து விரைவாக அநதப் பூதத்தை அடித்
தேன. அது அநத அஸ்திரங்கனையும் விழுங்கியது. பூதத்தால்
இநத அஸ்திரங்களும ஆபுதங்களும பக்ஷிககப்பட்டவுடன,
எனகுகும் அநதப் பூதத்துக்கும கைசசணடை நேர்ந்தது.
முஷ்டிகளால் ஒருவரை ஒருவர் குததிச சண்டைசெய்து
உள்ளகககளால் மிக அடிக்கப்பட்டவர்களானேம். அநதப்
பூதமானது என்னைக் கீழே தள்ளியது. நானும் அநதப்
பூதத்தைப் பூமியில் தள்ளினேன். மகாராஜரே! பிறகு,
ஆசசரியமான அநதப் பூதமானது உரககச் சிரித்துக
கொண்டு நான் பார்த்துககொண்டிருகுகுமபொழுதே, ஸதிரீக
னோடுகூட அநத இடத்திலேயே மறைந்தது. மகாராஜரே! 1 பக
வானும் தேவேஸுவரருமான மஹேஸுவரா, பிறகு, தமமுடைய
முககியமான வேறு தேவரூபத்தை எடுத்துககொண்டு அற்புத
மான வஸ்திரத்தை உடுத்தார்; கிராதவடிவத்தை விட்டுத் தமது
திவய ஸ்வரூபத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அநத இடத்தில் நின்றார்.
பிறகு, சிறநத விருஷ்பத்தைக கொடியாகவுடையவரும் அனேக
ரூபங்களுள்ளவரும் பிநாகத்தைத் தரித்தவரும் பகவானுமான
அநத ஸாக்ஷாத பரமசிவன் 2 கையில் வில்லைப் பிடித்துககொண்டு
நிற்பவராக அப்பொழுது காணப்பட்டார். பிறகு, சூலத்தைக
கையிலேநதியவரான அநதப் பரமசிவன் யுத்தத்தில் அப்படியே
எதிரில் நிற்கின்ற எனக்கு எதிராகவநது, 'பகைவரை வாட்டுப்
வனே! நான ஸந்தோஷமுள்ளவகை இருக்கிறேன்' என்று சொன
னார். பிறகு, ருத்ரபகவான் அநத வில்லையும் அம்புகள வற்றாத
இரண்டு தூணிகளையும் எடுத்து எனக்கே கொடுத்தார். 'குநதீ
நந்தன! உன்விஷயத்தில் ஸந்தோஷமுள்ளவகை இருக்கிறேன்.
சொல்; உனக்கு நான் எதைச் செய்யக் கடவேன்? வீர! உன்னு
டைய மனத்திலிருக்கிறதைச் சொல்வாயாக. வேண்டிய வரன்களை
நீ வரிப்பாயாக. நான் அவைகளைக் கொடுக்கிறேன். சாவாமை
பைத் தவிர மற்ற உன்மனத்திலுள்ள விருப்பத்தைச் சொல்வா
யாக' என்று சொன்னார். பிறகு, அஸ்திரங்களில் மனம் வைத்த
நான் கைகூப்பி ஈஸ்வரரைத் தலையினால் வணங்கி, பிறகு, 'பகவா
னான தேவரீரான் விஷயத்தில் பிரஸுன்னராயிருந்தால் தேவர்க

1 'இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது

2 'உமையை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஸாப்பங்களைத் தரித்து' எனபது
வேறு பாடத்தின் பொருள்.

ளிடம் எந்த அஸ்திரங்களுண்டோ அவைகளை நான் அறிவதற்கு விரும்புகிறேன். இதுதான் என்னால் விரும்பப்பட்ட வான்' என்று சொன்னேன். பகவானுனை முக்கண்ணரும எனனை நோக்கி, 'அவைகளை நான் உனக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்' எனறே சொன்னார். பிரபுவான அந்தப் பரமசிவன், 'பாண்டவ! என்னுடையதான ரௌத்ராஸ்திரமானது உனனை அடையப் போகிறது' என்று சொல்லிப் பிரியத்துடன் பாசுபதாஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்தார்; மகாதேவர் சாஸுவதமான அஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, 'அர்ஜுன! இந்த அஸ்திரமானது எவ்விததாலும் மனிதர்கள்மீது பிரயோகிக்கத்தக்கதாகாது. அப்படி அல்பவீரமுள்ளவர்களிடம் பிரயோகிக்கப்பட்டால் இந்த அஸ்திரமானது உலகத்தையே எரித்துவிடும். தனஞ்சய! (பகைவர்களால்) மிகத்துன்பப்படுத்தப்படுகின்றவனால் இது பிரயோகிக்கத்தக்கதாகும். அஸ்திரங்கள் முழுமையும் அற்றேபோது பிரயோகிப்பாயாக' என்று சொன்னார். பிறகு, விருஷபத்வஜர் பிரஸன்னரானவுடன், தடையற்றதும் திவ்யமானதும் எல்லா அஸ்திரங்களையும் தடுப்பதும் பகைவர்களை அழிப்பதும் பகைவர்களுடைய சேனையை அறுப்பதும் அடையமுடியாததும் தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் தாங்கமுடியாததுமான பாசுபதாஸ்திரமானது உருவமெடுத்துக்கொண்டு என்னுடைய பக்கத்தில வந்து நின்றது. நான் அந்தப் பரமேஸ்வரரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்தேன். மஹாதேவர் நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார்.

நூற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த்த பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் தான் இந்திரலோகத்திற்குப் போனதையும் அங்கே வஸித்ததையும் இந்திரனிடத்தினின்று அஸ்திரங்களைப் பெற்றதையும் சொல்லியது.)

பாரதரே! பிறகு, தேவதேவரும் மகாத்மாவுமான முக்கண்ணருடைய அருளால் பிரீதியுள்ளவனான நான் அந்த இடத்தில் அந்த இரவு முழுதும் வஸித்தேன். அந்த இரவு கழிந்து விடிந்த

வுடன், நான் காலையில் செய்யத்தக்க வைதிக கிரியைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு, எந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டனை முந்திப் பார்த்தேனோ அந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டனையே பார்த்தேன். பாரதரே! 'நான் பகவானுன் மகாதேவரை அடைந்தேன்' என்று அனைத்தையுமே அவனுக்கு நடந்தபடி தெரிவித்தேன். ராஜஸரேஷ்டரே! ப்ரீதியை அடைந்த அந்த பராம்மீணுததமன் என்னைப்பார்த்து, 'ஒருவராலும் பார்க்கப்பட்டிராத மகாதேவர் உன்னால் பார்க்கப்பட்டார். தோஷமற்றவனே! யமன் முதலிய எல்லா லோகபாலர்களுடனும் சேர்ந்திருக்கிற தேவேந்திரனைப் பார்ப்பாய். அவன் உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுப்பான்' என்று சொன்னான். அரசரே! ஸூரியனுக்குஸமமான அந்தப்ராமமணன் இவ்வண்ணம் என்னைப் பார்த்துச் சொல்லி அடிக்கடி எனனைத் தழுவிக்கொண்டு தன்னிஷ்டப்படி சென்றான். பகைவரைக் கொல்பவரே! பிறகு, அந்தப் பகலின் பிற்பாதியில் பரிசுத்தமான காற்றானது இந்த உலகத்தை மறுபடியும் புதிதாகச் செய்கின்றதுபோல வீசியது. தேவலோகத்திலுள்ள நறுமணம்பொருந்திய புதியமலர்கள் ஸமீபத்தில இமயமலையைச் சார்ந்த தாழ்வரையில் தோன்றின. எல்லாப்பக்கங்களிலும் நல்ல சப்தத்துடன் கூடின தேவலோகத்திலுள்ள நான்கு வித வாத்தியங்களும் இந்திரஸம்பந்தமானவையும் மனத்தை மகிழ்விப்பவையுமான ஸ்தோத்திரங்களும் கேட்கப்பட்டன. அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களும் அப்படியே கந்தர்வர்களின் கூட்டங்களும் தேவதேவனுக்கு எதிரில் எல்லாவிதமான கானங்களையும் பாடின. இந்திரனுடைய டீவலைக்காரர்களும் தேவராஜனுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கிற இந்திராணி ஜயந்தன் முதலியவர்களும் தேவர்களுடைய கூட்டங்களும் விமானங்களோடு அந்த இடத்தில் வந்தனர். பிறகு, இந்திரன் இந்திராணியுடன் கூடினவரை ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பசுமை நிறமுள்ளவையுமான குதிரைகளுடனும் எல்லாத் தேவர்களுடனும் அப்பொழுது அங்குவந்தான். அரசரே! இதே மையத்தில் மனிதர்களை வாகனமாகக்கொண்ட குபேரன் ஒப்பற்ற காந்தியுடன் எனக்குக் காட்சிகொடுத்தான். தென்திசையில் நிலைபெற்றிருக்கிற யமனையும் தன் தன் ஸ்தானத்திலிருக்கிற வருணனையும், தேவராஜனையும் பார்த்தேன்.

மஹாராஜரே! அந்தத் தேவஸரேஷ்டர்கள் எனக்கு இன் சொற்கூறி, 'ஸவ்யஸாசியே! நேரில் நிதிக்கற்ற லோகபாலர்களான

எங்களை நன்றாகப்பாரா. தேவகார்யத்தின்பயன கைகூடும்பொருட் டுச் சங்கரரை நீ கண்டவனாக இருக்கிறாய். நீ எங்களிடத்தினி னும் அஸ்திரங்களைல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, நான் பரிசுத்தனாக இருந்துகொண்டு தேவ ஸரேஷ்டர்களைத் தண்டனிட அப்பொழுது பலவித மஹாஸ்திரங் களைப் பெற்றுக்கொண்டேன். பாரதே! அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட நான், பிறகு, தேவர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்படவ னானேன். பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! பிறகு, தேவர்களை வரும் வந்தவண்ணம் திருமபிசு சென்றார்கள். அதிக கீர்த்தியுள்ள தேவனை இந்திரபகவானும் எனனை நல்ல ஒளிபொருந்திய தேரி லேற்றிவைத்துக்கொண்டு புனசிரிப்புடன், 'தனஞ்சய! இங்கு வருவதற்குமுந்தியே நான் உன்னை அறிவேன். பரதஸரேஷ்ட டனே! நானே இதற்குப்பின்னும் உன்னைப் பார்ப்பேன். முன்பு உன்னால் தீர்த்தங்களில் அடிக்கடி ஸநானம் செய்யப்பட்டிருக் கிறது. பாண்டவ! இந்தப் பெரிய தவமும் செய்யப்பட்டது. ஸவர்க்கத்தைச் சீக்கிரம் நீ அடையப்போகிறாய். ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்கமுடியாததும் கோரமானதும் உன்னுடைய அஸ்திரங் களுக்கும் தவததுக்கும் வலிமையை உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான உத்தமமான தவத்தை நீ மறுபடியும் செய்வாயாக. பகைவர்களை நாசம் செய்பவனே! நீ ஸவர்க்கத்துக்கு அவஸாயம் வரவேண்டும். என்னுடைய கட்டளையினால் மாதலியானவன் உன்னை ஸவர்க் கத்தை அடையும்படி செய்வான். பாண்டவஸரேஷ்டனே! ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்துகொண்டு நீ இங் கிருப்பவனாக மகாத்மாக்களான தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அறியப்பட்டிருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, நான் இந்திரனை நோக்கி, 'பகவானே! என் விஷயத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். தேவராஜனே! நான் உன்னை அஸ் திரங்களைக் கற்பதற்காக ஆசார்யனாக வரிககிறேன்' என்று சொன் னேன். இந்திரன், 'ஐயா! பகைவர்களைத் தவிககச்செய்பவனே! குரூர மான காரியங்களைச்செய்கிற அஸ்திரங்களை அறிந்தவனாவாய். பாண் டவ! எதற்காக நீ அஸ்திரங்களை அடைவதற்கு விருமபுகிரயோ அந்த விருப்பத்தை அடைவாயாக' என்று சொன்னான். பிறகு, நான், 'பகைவரைக் கொல்பவனே! மற்ற அஸ்திரங்கள் முறிய அடிக்கப் பட்டு வீணாகப்போனொழியத் திவ்யாஸ்திரங்களை மனிதர்கள் மீது பிரயோகிக்கமாட்டேன். தேவர்களுக்கு அதிபதியே! அந்த

திவ்யாஸ்திரங்களை எனக்குக் கொடு. தேவர்களுள் சிறந்தவனே! பிறகு, அஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட உலகங்களை அடையக் கடவேன்' என்று வேண்டினேன். இந்திரன், 'தனஞ்சயனே! உன்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக என்னால் இந்தவாக்கியமானது உரைக்கப்பட்டது. என்னுடைய புத்திரனான உனக்கு இந்த வசனமானது மிகப் பொருத்தமுள்ளது. பாரத! என்னுடைய மாளிகையை அடைந்து என்னிடத்தினின்று எல்லா அஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொள். குருவமசததைத தாங்குபவனே! வாயுவினிடத்தினின்றும் அகனியினிடத்தினின்றும் வஸுக்களிடத்தினின்றும் மருத துக்களுடையகணத்தூடன் கூடின வருணனிடத்தினின்றும் அடையததக்க அஸ்திரங்களையும் பிரம்மாஸ்திரததையும் கார்த்தர்வாஸ்திரததையும் நாகாஸ்திரததையும் ராக்ஷஸாஸ்திரததையும் விஷ்ணுவைத தேவதையாகக்கொண்ட எல்லா அஸ்திரங்களையும் அப்படியே நிருருதியைத் தேவதையாகவுடைய அஸ்திரங்களையும் என்னிடத்திலுள்ள மற்ற எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்து கொள்வாயாக' என்று இவ்வண்ணம் எனனைப் பார்த்தது உரைத்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்தான்.

வேந்தரே! பிறகு, குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் தேவலோகத்ததும் மிக ஆச்சர்யமானதும் புணயமானதும் மாதலியினால் நடத்தப்பட்டதுமான இந்திரனுடைய ரதம் அருகில வந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். லோகபாலர்கள் சென்றபிறகு, மாதலியானவன என்னைப்பார்த்தது, 'மகாதேஜஸுடன் கூடியவனே! தேவராஜனான இந்திரன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறான். மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! நீ நன்றாக ஸித்திபெற்று நிகரற்ற கார்யத்தைச் செய்வாயாக. நலவினையைச் செய்தவர்களாலடையததக்க உலகங்களைப்பார். சரீரத்துடனே ஸவாக்கத்தை அடைவாயாக. பாரத! ஆயிரம் கண்களோடுடையவனான தேவராஜன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறான்' என்று சொன்னான். மாதலியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட நான இமயமலையினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஓடிவந்த ரதத்தை வலமாகச்சுற்றிவந்து அதிலேறினேன். குதிரைகளின் இயலபுகளை உள்ளபடி அறிந்தவனும் மிக்க ஸமர்த்தனும் ஸாரதியுமான அந்த மாதலியானவன் வாயுவேக மனோவேகமுள்ள குதிரைகளை ஓட்டினான். பிறகு, அந்த ஸாரதியானவன் (ரதத்தில) உறுதியாக இருக்கிற என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தான். அரசரே! ரதமானது அப்படிச் சுழலவே, ஆச்சர்யமடைந்

தவகை என்னைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! திவ்யராதத்தில் வீற்றிருக்கிற நீ இருந்த இடம் விட்டுச் சிறிதும் அசையாமலிருக்கிறாயென்னும் மிகக் ஆச்சரியமான உன்னுடைய இந்த இருப்பானது இப்பொழுது எனக்கு விசிதரமாகத் தோன்றுகிறது. பரதஸரேஷ்டனே! குதிரைகள் முதலில் தாவுமபோது இந்தராதத்தில் தேவராஜன்கூட அசைகின்றதை நான் தினமும் கண்டிருக்கிறேனன்றோ? குருக்களைத் தாங்குகிறவனே! நீயோ சுழலுகின்ற இந்த ராதத்தில் அசைவறவகைவே இருக்கிறாய். உன்னுடைய தான இதெல்லாம் இந்திரனுடைய செய்கையை மீறி இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னான். வேந்தரே! பாரதரே! மாதலியானவன் இவ்வண்ணமுரைத்தது ஆகாயத்தில் பிரவேசித்தது, தேவர்களுடைய மாளிகைகளையும் விமானங்களையும் எனக்குக் காண்பித்தான். புருஷஸரேஷ்டரே! குதிரைகளுடன் பூட்டப்பட்டிருக்கிற அந்த ரதமானது அந்த இடத்தினின்று மேலே எழும்பிச்சென்றது. ரிஷிகளும் தேவதைகளும் பூஜித்தார்கள். பிறகு, விரும்பினபடி செலலககூடிய தேவரிஷிகளுடைய உலகங்களையும் அளவுகடந்த சக்தியுள்ள கந்தரீவாகள் அப்ஸரஸுகள் இவர்களுடைய பிரபாவதையும் பார்த்ததேன். இந்திர ஸாரதியான மாதலியானவன் நந்தனம் முதலிய தேவர்களுடைய வனங்களையும் உபவனங்களையும் எனக்குச் சீக்கிரமாகக் காண்பித்தான். பிறகு, தேவலோகத்திலுண்டானவையும் இஷ்டமான பலன்களைக் கொடுப்பவையுமான் மரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்திரனுடையவாஸஸ்தானமான அமராவதியைக் கண்டேன். வேந்தரே! அந்த நகரியைச் சூரியன்¹ காயகிறதில்லை. அங்கே சீதோஷ்ணங்களில்லை; வாட்டமில்லை. அந்த இடத்தில் ரஜோகுணமானது ஒருவரையும் துன்பப்படுத்துகிறதில்லை; மூப்பும் இல்லை. அந்த இடத்தில சோகமாவது எளிமையாவது நிறம்மாறுதலாவது காணப்படுகிறதில்லை. மகாராஜரே! பகைவரை நொறுக்குபவரே! தேவர்களுக்குக் களைப்பு இல்லை. பிரஜைகளுக்கு நாதரே! அந்த இடத்தில் கோபமாவது லோபமாஷுது அமங்களமாவது இல்லை. வேந்தரே! தேவர்களுடைய வாஸஸ்தானமான ஸ்வர்க்கத்தில் அந்தத் தேவர்கள் நியமம் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தஸவாக் கத்தில் மரங்கள் எப்பொழுதும் புஷ்பங்களும் பழங்களுமுள்ளவை

1 வேறு பாடம்.

கனாகவும் பசுமையான இலைகளுள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன. பலவிதமான ஓடைகள் தாமரைமலர்களோடும் லௌகந்திகமலர்களோடும் என்றும் சேர்த்திருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் குளிர்ந்த தும நல்ல வாஸனையுள்ளதும் உற்சாகத்தைத் தருவதும் பரிசுத்தமுமான காற்று வீசிற்று. தரையானது எல்லா ரத்தினங்களாலும் பலநிறமுள்ளதாகவும் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. பல மிருகங்களும் பட்சிகளும் அழகியவைகளாகவும் இனிய குரலுள்ளவைகளாகவுமிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் அனேக தேவர்கள் விமானங்களால் ஸஞ்சரிப்பவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பிறகு, வஸுக்களையும் ருத்திரர்களையும் ஸாததியர்களையும் மருக்கணங்களுடன் கூடன தேவர்களையும் அஸுவிநீதேவர்களையும் கண்டேன். அவர்களனைவரையும் பூஜித்தேன். அவர்கள் என்னை, 'வீரயத்தோடும் கீர்த்தியோடும் தேஜஸோடும் பலத்தோடும் அஸ்திரங்களோடும் யுத்தத்தில் விஜயத்தோடும் சேரக்கடவை' என்று அனுசுரஹித்தார்சன். திவ்யமான தும்¹ தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதுமான அந்த நகரியில் பிரவேசித்தது ஆயிரமகண்ணான தேவராஜனைக் கைகூப்பிது துதித்தேன். கொடையாளிகளுள் சிறந்தவனான இந்திரன் மகிழ்ந்து எனக்குத் தன்னுடைய ஆஸனத்தில் பாதியைக் கொடுத்தான். இந்திரன நன்மதிப்புடன் என்னுடைய சரீராவயவங்களைத் தடவிக்கொடுத்தான். பாரதரே! நான் அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் மிக உதாரர்களான தேவர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் கூடி அஸ்திரங்களை அறிவதற்காக அவற்றைக் கற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்தேன். விஸ்வாவஸுவின குமாரனான சித்திரஸேனன் எனக்குத் தோழனானான். அரசரே! அவன் என்னைக் காந்தர்வவிததை அனைத்தையும் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தான். அரசரே! நான் அஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்டும் நன்கு கௌரவிகபபெற்றும் விருமபிய எல்லாவற்றுடனும் சேர்ந்தும் ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரனுடைய அரண்மனையில் ஸுகமாக வஸித்தேன். பரதஸுரேஷ்டரே! பாரதரே! பாட்டொலியையும் சிறந்த தூர்யவாத்தியங்களின முழக்கத்தையும் கேட்டுக்கொண்டும் சிறந்த அப்ஸரஸுகள் நடப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டும் அவை அனைத்தையும் அலட்சியம் செய்யாமல் உள்ளபடி புருஷார்த்தமென்று கருதிக் கிரகித்துக்கொண்டும் அஸ்திரங்களிலேயே நிலைபெற்றிருந்

¹ வேறு பாடம்.

தேன. பிறகு, பிரபுவான ஆயிரங்கண்ணான இந்திரன் எனக்கு அஸ்திரங்களிலுள்ள அந்த விருப்பத்தால் ஸந்தோஷமடைந்தான். வேந்தரே! ஸ்வர்க்கத்தில வசிக்கின்ற எனக்கு இந்தக் காலம் இவ விதம் சென்றது.

ஊற்றெழுபதாவது அத்தியாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(அஸ்திரவத்தை கற்று முடிந்தவுடன், நீவாதகவசர்களுடைய வந்தத் தைக் குருக்கூட்டினையாகக் கேட்ட இந்திரனுடைய விருப் பத்தை நிறைவேற்றுகாக அர்ஜுனன் புறப்பட்டது.)

பிறகு, அதிக நம்பிக்கைகொண்ட மஹேந்திரன் அஸ்திரங் களைக் கற்றறிந்தவனான என்னை இருக்கையாலும் தலையில் நன்றாகத் தொட்டுக்கொண்டு, ‘அர்ஜுன! நீ இப்பொழுது தேவர்க ளுடைய கூட்டங்களாலும் யுத்தத்தால் ஜயிக்கமுடியாதவன். அவ்வாற்றுக, மானிடலோகத்தில தீவயாஸ்திரப்பயிற்சி பெறாத மனிதர்களால் எவ்வாறு ஜயிக்கத்தக்கவனவாய்? நீ அளத்தற் கரிய சக்தியுள்ளவன். ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவன். அப் படியே, யுத்தங்களில் நிகிலலாதவன். நீ யுத்தத்தில தேவாஸூரர்களையாவும் ஜயிக்க முடியாதவனன்றே?’ என்று சொன்னான். பிறகு, மீண்டும், மகேந்திரன் மிக்க புளகமுற்று, ‘ஹீர! அஸ்திர யுத்தத்தில் உனக்கு ஸமானனாக ஒருவனும் இராது. கௌரவாச ளுள் சிறந்தவனே! நீ எப்பொழுதும் அஜாககிரதை இல்லாதவன்; ஸாமாதியமுள்ளவன்; உண்மை பேசுகிறவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; பிராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவன்; அஸ்திரங்களை நன்கு அறிந்தவனாகவுமிருக்கிறாய்; சூரனாகவுமிருக்கிறாய். பார்த்த! உனனூல பதினைந்து அஸ்திரங்கள் நன்கு அடையப்பட்டன. ஐந்தாண்டுகளால் உனக்கு ஸமானனான மனிதன் இல்லை. தனஞ்சய! நீ பிரயோகிப்பதையும், திருப்பியழைப்பதையும், திரும்பத் திரும்பப் பிரயோகித்துத் திருப்பியழைப்பதையும், 1 பிரயாசிக்கத்ததையும் பகைவனுடைய அஸ்திரத்தினாலடிக்

1 ‘அஸ்திராக்கினியினால் எரிக்கப்பட்ட குற்றமற்றவர்களை மறுபடி பிழைப்பித்தல்’ எனபது பழைபுவரை.

பட்ட தன்னுடைய அஸ்திரத்தை மறுபடி மிகப் பிரகாசிக்கச் செய்தலையும் எல்லாவிதத்தாலும் அறிந்திருக்கிறாய். பகைவா களைத் தவிர்த்துச் செய்வனே! நீ குருதக்ஷிணை கொடுப்ப தற்குக் காலம் இஃதே நோந்திருக்கிறது. அதைச் செய்வதற்கு நீ உறுதி கூறுவாயாக. நான் பிறகு செய்வேனாய் காரியத் தைத் தெரிவிப்பேன்' என்று சொன்னான்.

வேந்தரே! பிறகு, நான் தேவராஜனைப் பார்த்து, 'என்னால் எது செய்வதற்கு லாததியப்படுமோ அந்தக் காயத்தைச் செய யப்பட்டதென்றே நீ தெரிந்துகொள்' எனனும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னேன். வேந்தரே! பிறகு, பலனையும் விருத்தரனையும் கொன்றவனான இந்திரன் உரக்கச் சிரித்து என்னைப்பார்த்து, 'மூவுலகங்களிலும் உனக்குச் செய்யத்தகாதது ஒன்றுமே இல்லை. ஒத்த உருவமும் பலமும் ஒளியுமுள்ளவர்களும் பிரசித்திபெற்ற வாகளும் எனக்குப் பகைவர்களான நிவாதகவசர்களென்கிற மூன்றுகோடி அஸுரர்கள் ஸமுத்திரத்தின் நடுவை அடைந்து பிரவேசிக்கமுடியாத இடத்தில் வசிக்கின்றார்கள். குந்தி நகரன்! அந்த இடத்திலிருக்கிற அவர்களைக் கொல்வாயாக. அது உன்னு டைய குருதக்ஷிணையாகும்' என்று சொன்னான். பிறகு, இந்திரன் மாதலியுடன்கூடியதும் மயில்நிறம்போன்ற நிறமுள்ள மயிர்களை யுடைய குதிரைகள் பூட்டியதும் அதிக ஒளிபொருந்தியதுமான திவ்யரத்ததை எனக்குக் கொடுத்தான். எனனுடைய தலையில் இந்த உதமமான கிரீடத்தையும் சூட்டினான். தன் உருவத்திற் குத் தகுந்த அங்கபூஷணத்தையும் உடைக்க முடியாததும் தொடு தற்கினியதும் அழகியதுமான உதமமான இந்தக் கவசத்தையும் கொடுத்தான். பழையதாகாத இந்த நாணகயிற்றையும் காண்டி வத்தில் நன்றாகக் கட்டிக்கொள்ளும்படி செய்தான். பிறகு, முற்காலத்தில் தேவராஜன் எந்தரத்தால் விரோசனனுடைய புத்திரனை பலியை ஜயித்தானே அப்படிப்பட்ட பிரகாசிக்கின்ற ரத்ததோடு நான் யுத்தத்திற்காகச் சென்றேன். பிராஜைகளுக்கு அதிபதியே! பிறகு, அந்த ரதகோஷத்தால் யுத்த யாத்திரையை அறிவிக்கப்பட்டவர்களான எல்லாத் தேவர்களும் என்னைத் தேவ ராஜனென்று எண்ணிவந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, 'பல்குன்! நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?' என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களைப்பார்த்து நடந்ததைச் சொன்னேன். 'யுத்தத் தில் இதைச் செய்யப்போகிறேன். மகாபாக்கியசாலிகளே! நிவாத

கவசர்களுடைய வதததை விரும்பிப் புறப்பட்டவனாக என்னைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தோஷமில்லாதவர்களே! எனக்கு மங்களத்தை விரும்புங்கள்' என்று சொன்னேன். பூமிகுருத் தலைவரே! பிறகு, பிரஸன்னாகளான அந்தத்தேவர்கள் சிறந்தவாக்குக்களால் தேவனை புரந்தரனைத் துதிப்பதுபோல என்னைத் துதித்தார்கள். 'இந்திரன் இந்த ரதத்தால் யுத்தத்தில சம்பரணையும் நமுசியையும் பலனையும் விருத்ரனையும் பிரஹலாதனையும் நரகனையும் ஜயித்தான். இந்திரன் யுத்தத்தில இந்த ரதத்தால் ஆயிரக் கணக்காகவும் பதினாயிரக்கணக்காகவும் ¹ அர்ப்புதக் கணக்காகவுமுள்ள அஸுரர்களையும் ஜயித்தான். குந்தீநந்தன்! நீயும் இந்த ரதத்தால் முற்காலத்தில பிரபுவான இந்திரனஜயித்ததுபோல யுத்தத்தில பராக்கிரமத்தை வேளியிட்டு நிவாதகவசர்களை ஜயிப்பாய். எதனால் அஸுரர்களை ஜயிப்பாயோ அப்படிப்பட்ட சிறந்த சங்கம் இதோ இருக்கிறது. மகாத்மாவான இந்திரனாலும் இதனால் உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது தேவர்களால் துதிக்கப்படுகின்றவனாகித் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட தேவததமென்கிற இந்தச் சங்கத்தை நான் பெற்றுக்கொண்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் சங்கத்தைக் கையில பிடித்தவனாகவும் கவசமணிந்தவனாகவும் பாணங்களுள்ளவனாகவும் விற்பிடித்தவனாகவும் யுத்தம் செய்யும் விரும்பத்தால் மிகவும் உக்கிரமான தானவர்களுடைய வாஸஸ்தானத்தைக் குறித்துச் சென்றேன்.

நூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பார்த்தன் நிவாதகவசர்களுடன் யுத்தம்செய்ய விரும்பி மாதலியினால் சேலுத்தப்படும் இந்திரரதத்துடன் அவர்களுடைய பட்டணம் சேன்றதும், அர்ஜுனனுடைய சங்க முழக்கத்தினால் ஸன்னத்தர்களான அவர்களோடு அவன் சண்டை தொடங்கியதும்)

பிறகு, நான், ஆங்காங்கு, தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் துதிக்கப்படுகின்றவனாகிப் பயங்கரமானதும் குறைவில்லாததும்

¹ ஸபாபாவம் 276-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

ஜலங்களுக்கு நாதனுமான ஸமுத்திரத்தைக் கண்டேன். நுரை யுள்ளவையும சிதறுகின்றவையும் மோதுகின்றவையும் மிக எழும பினவையுமான அலைகள் அநத ஸமுத்திரத்தில் அசைந்துகொண்டிருக்கின்ற மலைகள்போலக் காணப்பட்டன. அநத ஸமுத்திரத்தில் ரத்தினங்களால் நிறைக்கப்பட்ட கப்பல்கள் ஆயிரமாயிரமாக ஆகாயத்தில் விமானங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல எங்கும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விளங்கின. அநத ஸமுத்திரத்தில் திமிங்கிலங்களும் ஆமைகளும் திமிதிமிங்கிலங்களும் சுரூமின்களும் ஜலத்தில் முழுகி இருக்கிற மலைகள்போலக் காணப்பட்டன. இரவில் மெலீவான மேகத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிற நகூத்திரங்கள்போல எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஜலத்தில் முழுகி இருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான சங்கங்கள் காணப்பட்டன. அப்படியே, அநத ஸமுத்திரத்தில் ஆயிரமாயிரமாக ரத்னங்களின் குவியல்கள் மிதந்தன. பயங்கரமான வாயுவும் சுழன்று வீசியது. அது ஆசரியமாயிருந்தது. மிக்கவேகமுள்ளதும் எல்லாதீர்த்தங்களுக்கும் நிதியும் சிறந்ததுமான அநத ஸமுத்திரத்தைததாண்டி ஸம்பதில் தானவர்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற அநத அஸூரர்களுடையபட்டணத்தைக் கண்டேன். மாதலியானவன் அநத இடத்திலேயே ரத்ததின் கோஷத்தால் பூமியில் தானவர்களை விரைவாகக் கீழே விழும்படி செய்து அநத நகரத்தில் விரைவாக ரத்ததை நடத்தினான். தானவர்கள் ஆகாயத்தில் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற அநத ரத்தத்தின் சப்தத்தைக்கேட்டு எனனைத தேவராஜனாக எண்ணிப் பயம் மிக்கவர்களானார்கள். எல்லாரும் பரபரப்புள்ள மனத்துடன் அம்புகளையும் விற்க்களையும் தரித்து அப்படியே கத்திகளையும் சூலங்களையும் கோடாலிகளையும் கதைகளையும் உலக்கைகளையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பிறகு, தானவர்களாயந்த மனமுள்ளவர்களாகி வாயில்களை மூடினார்கள். நகரத்தில் காவலை நன்றாக அமைத்ததுவிட்டு, ஒருவனும் வெளியேகாணப்படவில்லை. பிறகு, நான் பேரொலியுள்ள தேவத்தமென்கிற சங்கத்தை எடுத்து அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்து அதை மெதுவாக ஊதினேன். அந்தச் சத்தமோ ஆகாயத்தில்பரவி எதிரொலியை உண்டுபண்ணியது. மிகப் பெரிய பிராணிகளும் அதிகமாகப்பயந்தன; ஒளிந்தன. பாரதிரே! பிறகு, திதியின் புத்திரர்களான நிவாதகவசர்களேவருமே ஸந்நத்தர்களும் பலவிதக் கவசங்களூடன்கூடியவர்களும் விசித்திரமான ஆயுதங்களைக் கைகளில்

பிடித்தவர்களும் உருக்குமயமான பெரிய சூலங்களோடும் கதா யுதவர்களோடும் உலகைகளோடும் பட்டஸங்களோடும் கத்திக ளோடும் ரதசக்கரங்களோடும் சதகனிகளோடும் புசுண்டிகளோடும் பலவிதமானவையும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் நனகு பிடிக்கப்பட்டவையுமான கத்திகளோடும் ஆயிரமாயிரமாகத் தோன்றினார்கள். பரதஸூரேஷ்டரே! பிறகு, மாதலியானவன அந் தக் குதிரைகளை ரதமாரக்கங்களில் பலவாறாக நடத்தி ஸமமான இடத்தில் விரைவாக ஓட்டினான். அந்த மாதலியினால் நனராக ஓட்டப்படடு விரைவாகச் செல்லுகிற அந்தக் குதிரைகளின் வேகத்தால் அப்பொழுது 1 ஓனறையும் நான் பார்க்கவில்லை. அது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, அந்தத் தானவர்கள் அந்த இடத்தில் விகாரமான குரலும் உருவமுமுள்ள போவீரர்க ளுடைய கூட்டங்களைத்தையும் பலவாறு யுத்தத்திறகாக மிகத் தூண்டினார்கள். அந்தச் சத்தத்தால் மலைபோன்ற லக்ஷக்கணக் கான மீன்கள் அறிவிழந்து ஸமுத்திரத்தில் பயந்தோடின. பிறகு, தானவர்கள் தூறுதூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் கூர்மையுள்ள பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் என்னை நோக்கி அருகில் ஓடிவந்தார்கள். பாரதரே! அவர்களுக்கும் எனக்கும் அதிககிராமானதும் நிவாதகவசாகளுக்கு முடிவைச் செய்கிறதமான அப்படிப்பட்ட ஸங்குலயுத்தமானது நடந்தது. பிறகு, அந்த மகாயுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காகத் தேவரிஷிகளும் தானவரிஷிகளின் கூட்டங்களும் பிரமமரிஷிகளும் லித்தர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஜயத்தை விரும்புகின்ற அந்த முனிவர்கள் தகுதியான இனிய வாகுகுகளால் தாரகாஸூர யுத்தத்தில் இறந்தி ர்னை துதித்ததுபோல என்னைத் துதித்தார்கள்.

நூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

நிவாதகவசாயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனனுக்கு நிவாதகவசர்களோடு யுத்தம்.)

பாரதரே! பிறகு, நிவாதகவசர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் வேகத் தோடு என்னை எதிர்த்து ஓடிவந்தார்கள். மகாரதர்களான அந்த

நிவாதகவசர்கள் ரதம செல்லும வழியை மறைததுக்கொண்டும் உரத்த சிங்கநாதத்தைச் செய்துகொண்டும் நாற்புறங்களிலும எனனைச சூழ்ந்துகொண்டும் அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். பிறகு, அதிக வீரமுள்ளவர்களான மறறத தானவர்கள் சூலங்களையும் பட்டஸங்களையும் கையில் பிடித்தவர்களாக எனமீது சூலங்களையும் புசண்டிகளையும் பிரயோகித்தார்கள். அவர்களால் எப்பொழுதும் விடப்படுகின்றதும் மிகப்பெரிதும் கதைகளும் சக்திகளும் பரவீனதுமான நெருங்கின ஆபுதமழையானது என ரதத்தின்மீது விழுந்தது. கூர்மையான சலத்திரங்களும் ஆபுதங்களுமுள்ளவர்களும் பயங்கரமானவர்களும் யமனபோன்றவர்களும் நன்கு அடிப்பவர்களுமான நிவாதகவசர்கள் சிலா புத்தத்தில் என்னை எதிர்த்து ஓடிவந்தார்கள். நான புத்தத்தில் அவர்கள் ஓவ்வொருவரையும் வேகமுள்ளவைகளும் நேராகச்செல்பவைகளும் காண்டுவத்தினின்று விடுபட்டவைகளுமான பலவகையான பததுபபதமபுகளால் அடித்தேன். அவர்களனைவரும் எனலை பிரயோகிக்கப்பட்டவையும் சாணியில் தீட்டப்பட்டவையுமான அம்புகளால் புறங்காட்டி ஓடுகிறவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். பிறகு, மாதலியினால் அந்தக் குதிரைகள் விரைவாகத் தூண்டப்பட்டு, பிறகு, வாயுவேகமுள்ளவைகளாகப் பல வழிகளில் ஸஞ்சரித்தன; மாதலியினால் நன்கு அடக்கி நடத்தப்படாததைதயர்களை நன்றாக மிதித்துக் கொன்றன. அந்தப் பெரியரத்தத்தில் கட்டப்படடிருக்கிற பதினாயிரம் குதிரைகள் அப்பொழுது மாதலியினால் நடத்தப்பட்டவைகளாகிச் சிலவேபோல ஸஞ்சரித்தன. அந்த அஸுரர்கள் அந்தக் குதிரைகளுடைய கால்களின் மீதியினாலும் தேருருளையின் ஒலியினாலும் என்னுடைய அம்புகளின் வீழ்ச்சிகளாலும் தூறு தூறுகக கொல்லப்பட்டார்கள். பாண்டவர்களுள் சிறந்தவரே! அப்படியே, அந்த யுத்தத்தில் சில அஸுரர்கள் உயிரிழந்தும் ஸாரதி கொல்லப்பட்டும் குதிரைகளால் நன்கு இழுகப்பட்டார்கள். அடிப்பவர்களான அந்த அஸுரர்களைவரும் திசைகளையும் திக்கோணங்களையும் மறைததுக்கொண்டு பலவித ஆபுதங்களால் எதிர்த்தடித்தார்கள். அதனால், எனமனமானது தூனபமடைந்தது. பிறகு, வேகமுள்ள குதிரைகளைப் பிரயத்தனமின்றி அப்படி நடத்தினமையால் மாதலியினுடைய அற்புதமான வலலமையை நான் நன்கு கண்டேன். வேந்தரே! பிறகு, யுத்தத்தில் ஆபுதங்களுடன கூடின அந்த அஸுரர்களை நான விரைவாகச் செல்லுகின்ற

பலவித அஸ்திரங்களால் நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் துண்டாடினேன். பகைவர்களைக் கொல்பவரே! அந்த யுத்தத்தில் இவ்வாறு முழுமுயற்சிபுடன ஸரூசரிக்கின்ற என் விஷயத்தில் வீரனும் இரத்திரனுக்கு ஸாரதியுமான மாதலியானவன் பிரீதியுள்ள வனானை.

பிறகு, சில அஸுரர்கள் அந்தக் குதிரைகளாலும் அந்தரத்தாலும் கொல்லப்பட்டு நாசமடைந்தார்கள். அப்படியே சிலர் திரும்பிச் சென்றார்கள். யுத்தத்தில் நிவாதகவசர்கள் எங்க ளோடு போட்டியுடையவர்களபோல அம்புகளால் துன்பமடை விககப்பட்ட என்னைப் பெரிய அம்புமழைகளால் தடுத்தார்கள். நான பாணவேசங்களால் அம்புமழையை நாசமசெய்து அம்பு களைத் தடுப்பவைகளும் பிரகாசிப்பவைகளும் நிகரில்லாதவைகளும் விரைவாகச் செல்பவைகளுமான அஸ்திரங்களால் அந்த அஸுரா களை ஆயிரமாயிரமாக அடித்தேன். பிறகு, நன்றாக அடிக்கப் படுகின்ற அந்த மகாஸுரர்கள கோபத்தினால் மூடப்பட்டவர்க ளாகவும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களாகவும் சகதிகள், சூலங்கள், கத்தி கள் இவைகளின் மழைகளால் என்னைத துன்பமடையச் செய்தா கள். பாரதரே! பிறகு நான் தேவராஜனுக்குப் பிரியமானதும் 1 சிறந்ததும் கடுமையாக எரிபபதுமான 2 மாதவமெனகிற அஸ்தி ரத்தைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, நான அவர்களால் விடப் பட்ட கத்திகளையும் திரிசூலங்களையும் ஆயிரமாயிரமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட தோமரங்களையும் அஸ்திர வீர்யத்தினால் நூறுதுண்டாகத் துண்டித்தேன். நான் அந்த அஸுரர்களு டைய ஆயுதங்களைத் துண்டித்துப் பிறகு அவர்களனைவரையும் கோபத்தால் பத்துப்பத்து பாணங்களால் திரும்பி அடித் தேன். அப்பொழுது, யுத்தத்தில் காண்டவத்தினின்று வண்டு களின் வரிசைகள்போலப் பெரியபாணங்கள் புறப்பட்டன. அதை மாதலி புகழ்ந்தான். அந்த அஸுரர்களுடைய அந்தப் பாணங்களும் பலவாயிருப்பதால் விட்டிற்றூச்சிகளபோல எனனை மொய்த்துக்கொண்டன. நான் பலசாலியாயிருப்பதனால் அம்பு களால் அவைகளை நாசம் செய்தேன். பிறகு, கொல்லப்படுகின்ற நிவாதகவசர்கள் மீண்டும் பெரிய அம்புமழைகளால் என்னை நாற புறங்களிலும் சூழ்ந்து அடித்தார்கள். நான் அஸ்திரங்களை அழிப்

1 வேறு பாடம்.

2 'மது என்னும் அஸுரனைக் கொல்வதற்காகச் செய்யப்பட்ட அஸ்திரம்' எனபது பழையபுரை.

பவைகளும் ஜ்வலிப்பவைகளும் சிறந்தவைகளும் விரைவாகச் செல்பவைகளுமான அஸ்திரங்களால் (அந்தப்) பாணவேகங்களைத் தடுத்தது அவர்களையும் ஆயிரமாயிரமாக அடித்தேன். அஸ்திரங்களால் பிளக்கப்பட்ட அவர்களுடைய சரீரங்கள் மழைக்காலத்தில நாற்புறங்களிலும் மேகங்களால் பொழியப்பட்ட மலைகளினுடைய சிகரங்கள் ஜலத்தைச் சொரிவதுபோல இரத்தத்தைச் சொரிந்தன. இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம்போலத் தாக்குகின்றவையும் வேகமுள்ளவையும் நேராகச் செல்லுகின்றவையுமான என்னுடைய பாணங்களால் அடிககப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் அதிக பயத்தை அடைந்தார்கள். நூறு துணுகாகப் பிளக்கப்பட்ட தேகமுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களும் செளயமும் குறைந்துபோனவர்களுமான அந்த நிவாதகவசாகள், பிறகு, என்னுடைய மாயையினால் போர்புரிந்தார்கள்.

நூற்றேழுபத்துமன்றாவது அத்த்யாயம்.

நி வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடிக்சீ.)

(அர்ஜுனன் தீவ்யாஸ்திரங்களால் அஸுரர்களுடைய மாயையை ஒழித்து அவர்களை வதம் செய்தது)

பிறகு, மலைகள் போன்ற கல்துண்டுகளோடு மிகவும் பெரிதான கலமழையானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தோன்றியது. அது எனனை மிகக் துன்பத்தையடையச்செய்தது. நான் யுத்தத்தில் அதனை ஒவ்வொன்றையும் ஐந்திராஸ்திரமந்திரததுடன் விடப்பட்டவைகளும் வஜ்ராயுதம்போன்றவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் நூறு துணுகுக்களாகும்படி நொறுக்கினேன். கலமாரியானது பொடிபண்ணப்படும்தொழுது நெருப்பு உண்டாயிற்று. அதில் நெருப்புகருவியல்கள்போலக் கற்பொடிகள் விழுந்தன. பிறகு, கலமழையானது அழிக்கப்பட்டவுடன், மிகப் பெரிய ஜலவாஷமானது தேரசசின் அளவுள்ள தாரைகளோடு எனப்பக்கத்தில் தோன்றியது. ஆகாசத்திலிருந்து ஆயிரமாயிரமாக விழுகின்ற கடுமையான வேகமுள்ள நீர்த்தாரைகள் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும் அப்படியே திக்கோணங்களையும் எங்கும் மூடின. தாரைகள் விழுவதாலும் காற்றின் மிகுதியினாலும் மேகங்களுடைய கர்ஜனத்தினாலும் ஒன்றும் அறியப்பட

வில்லை. ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எல்லா இடங்களிலும் தொடர்ச்சியுள்ளவைகளும் எப்பொழுதும் தரையில் விழுகின்றவை களுமான நீர்த்தாரைகள் அந்த ரணகளத்தில் எனனை மயங் கச்செய்தன. அந்த ஸமயத்தில், இந்திரனால் உபதேசிக்கப்பட்ட தும் ஜலத்தை மிகவும் வற்றச்செய்கிறதும் ஜ்வலிக்கிறதும் கோர மாயிருப்பதுமான திவ்யாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தே~~யும்~~ அந்த அஸ்திரத்தினால் அந்த ஜலமானது வற்றியது. பாரதரே! என்னை கன்மாரியும் அடிககப்பட்டடு, ஜல வாஷமும வறளச செய்யப் பட்டபொழுது தானவர்கள் மாயாமயமான அகனியையும் வாயு வையும் பிரயோகித்தாராகள். பிறகு, நான வாருணஸ்திரத்தினால் அகனியை முழுமையும் நாசமசெய்தேன். பெரிதான சைலாஸ்திர தத்தினால் வாயுவின வேகத்தையும் தடுத்தது நிறுத்தினேன். பாரதரே! அந்த மாயை அழிக்கப்பட்டவுடன், யுத்தத்தில் கெட்ட மதங்கொண்டவர்களான அந்தத் தானவர்கள் பலவித மாயையை ஒரே ஸமயத்தில் வெளியிட்டாராகள். பிறகு, மிகப் பெரியதும் மயிரிசிலிர்க்கச் செய்கிறதமான கோரரூபமுள்ள வைகளான அக்னி வாயு சிலை இவற்றினுடைய அஸ்திர வாஷ மானது தோன்றியது. அந்த மாயாமயமான மழையானது யுத்தத்தில் எனனை துன்பமடையச் செய்தது. பிறகு, கோரமாக வும் கடுமையாகவுமிருக்கிற இருளானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தோன்றியது. கோரமான கொடிய இருட்டினால் உலகமானது நன்றாக மூடப்படவே குதிரைகள் திரும்பினவைகளாயின; மாதலி யும் ¹ தடுமாறினான். அவனுடைய கையிலிருந்து பொனனூலாகிய குறடாவும் பூமியில் விழுந்தது. அவன் பயந்து எனனைப் பார்த்தது, 'என்ன செய்யப்போகிறோம்?' எனறும் அடிககடி சொன்னான். அவன் யுத்தியிழந்திருக்கும் தருணத்தில் தீவிரமான பயமானது என்னையும் வந்தடைந்தது.

அறிவிழந்தவனான அந்த மாதலியானவன் எனனைப் பார்த்தது, 'பார்த்த! முற்காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் அம்ரு தத்திற்காக மிகப்பெரிய போர் நடந்தது. தோஷமற்றவனே! அது வும் எனனை பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சம்பரனுடைய வதத்துக்காக மிகப் பெரிய கோரமான யுத்தம் நடந்தது. நான் அந்த யுத்தத்திலும் தேவராஜனுக்கு ஸாரத்யம் செய்தேன். அப்படியே, விருதரனை

1 'பராஸ்கலத்' எனபது வேறுபாடும்; 'விழுந்தான்' எனபது இங் கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வதம் செய்வதற்காக நடந்த யுத்தத்திலும் என்னுடைய குதிரைகள் பிடித்து நடத்தப்பட்டன. மிக்க பயங்கரமான பலியினுடைய யுத்தமும் என்னுடைய பாக்கப்பட்டது. மிக்க பயங்கரமான இந்த யுத்தங்கள் என்னுடைய நேரில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாண்டவ! இதற்குமுன் நான் எக்காலத்திலும் பிரஜைகளை தப்பினவனான தில்லை. பிரமமதேவரால் பிரஜைகளுக்கு மைஹாரமானது ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது நிச்சயம். உலகத்துக்கு நாசகாலத்தைத் தவிர மற்ற மையத்தில இந்த யுத்தம் பொருந்தாதன்றோ? என்று மிக்க பயத்துடன் கூடிய இதனைச் சொன்னான். அவனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு நான் என்னை நானாகத் திட்டப்படுத்திக் கொண்டு அஸுரர்களுடைய பெரிய மாயாபலத்தை வீணாக விருமபி, பயந்திருக்கிற மாதலையைப் பார்த்து, 'இப்பொழுது எனக்கொருடைய பலத்தையும் அஸ்திரங்கள் காணாமலென்கிற வில இவற்றினுடைய பிரபாவத்தையும் பார். இப்பொழுது அஸ்திர மாயையினால் இவர்களுடைய மிகவும் பயங்கரமான இந்த மாயையையும் கொடிய இருளையும் நாசம்செய்கிறேன். ஸாரதியே! பயப்படாதே. உறுதியாக இரு' என்று சொன்னேன். வேந்தரே! இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, நான் எல்லாப் பிராணிகளையும் மயங்கச்செய்கிற அஸ்திர மாயையைத் தேவர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டு உண்டுபண்ணினேன். அந்த அந்த மாயைகள் அழிக்கப்படவே, அஸுரஸரேஷ்டர்கள் அளவு கடந்த செளரியத்துடன் மீண்டும் பலவிதமான மாதைகளை வெளிப்பிடார்கள். மறுபடி பிரகாசமுண்டாயிற்று. மறுபடியும், இருளால் உலகம் விழுங்கப்பட்டது. உலகம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயிற்று. மீண்டும் ஜலத்தில் முழுகியது. பிரகாசமுண்டாகவே மாதலியான வன மயிர்பொடிக்கச்செய்கிற யுத்தத்தில குதிரைகள் நன்கு நடத்தப்படுகின்ற சிறந்த ரதத்துடன் ஸஞ்சரித்தான். பிறகு, கொடிய வர்களான நிவாதகவசர்கள் என்மீது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தாக்கினார்கள். நான் அவர்களை மையமபார்த்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினேன். நிவாதகவசர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற அப்படிப்பட்ட யுத்தம் நடந்துவரும் தருணத்தில், திடீரென்று மாயையினால் மூடப்பட்ட எல்லா அஸுரர்களையும் நான் காணவில்லை.

நூற்றேழுபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

நி வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(அர்ஜுனன் நிவாதகவசர்களைக் கொன்றபிறகு மீண்டும்
ஸ்வர்கீகத்தீர்த்துப் போனது.)

அந்தத்தையர்கள் மாயையினால் கண்ணுக்குப் புலப்படாத
வர்களாக இருந்துகொண்டு போர்புரிந்தார்கள். நானும் (அவர்களால்)
பார்க்கமுடியாத அஸ்திர வீரயததால் அவர்களுடன்
போர்புரிந்தேன். காண்டவததினின்று விடுபட்டவைகளும்
அஸ்திரமந்திரத்தினால் நன்கு பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளுமான
பாணங்கள் அவர்களிருந்த இடங்களில் அவர்களுடைய தலைகளை
அறுத்தன. பிறகு, என்னால் யுத்தத்தில் கொல்லப்படுகின்ற
நிவாதகவசர்கள் மாயையை அடக்கிக்கொண்டு விரைவாகத் தங்க
ளுடைய பட்டணத்தில் நுழைந்தார்கள். தைதயர்களும் ஓடி,
வெளிச்சமுட ஏற்படவே, அந்த ரணகளத்தில் தானவர்கள் லக்ஷக்
கணக்காகக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்த்தேன். அந்த
இடத்தில் நன்கு நொறுக்கப்பட்ட அந்த அஸுரர்களுடைய சல
திரங்களும் ஆபரணங்களும் சரீரங்களும் கவசங்களும் நூறு நூறுகக்
காணப்பட்டன. குதிரைகளுக்கு ஓடியிலிருந்து மற்றேறாடி
நகருவதற்குக்கூட இடைவெளி இல்லை. அதனால், விரைவாக
மேலே எழுமபி ஆகாயத்தில் செல்பவைகளாக இருந்தன. பிறகு,
நிவாதகவசர்கள் ஆகாயத்தைமாதிரி நன்றாக மூடிகொண்டு
கண்ணுக்குப்புலப்படாதவர்களாகவும் மலைகளைப் பிரயோகிக்கின்ற
வர்களாகவும் எனனை எதிர்த்து வந்தார்கள். பாரதேர! பிறகு,
பயங்கரமான தானவர்கள் சிலர் பூமிகுள் இருந்துகொண்டு குதி
ரைகளின் கால்களையும் தேருருளைகளையும் இறுகப் பிடித்தா
கள். சிலர் யுத்தம் செய்கின்ற எனனுடைய குதிரைகளையும்
ரத்ததைபுடும் நகரவொட்டாமல பிடித்து, ரத்தத்துடனிருக்கிற
எனனை மலைகளால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் அடித்தார்கள்.
விருத்தியடைகின்ற மலைகளாலும் அப்படியே விழுகின்ற வேறு
மலைகளாலும் நானிருந்த இடம் குகைபோலாயிற்று. மலை
களால் மூடப்பட்டவனும் நடக்கமுடியாதபடி தடுக்கப்பட்ட
குதிரைகளுள் எவனுமான நான் அதிகத்துன்பத்தை அடைந்தேன்.
அதை மாதலி கண்டான். அவன், நான் பயந்திருப்பதைக்கண்டு

‘அர்ஜுன! அர்ஜுன! நீ பயப்படாதே, வஜ்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்’ என்கிற இந்த வசனத்தைச் சொன்னான். வேந்தரே! பிறகு, நான் அவனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டுத் தேவராஜனுக்குப் பிரியமான வஜ்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தேன். அசைவில்லாத ஸ்தானத்தை அடைந்து காண்டவத்தை அபிமந்தரணம் செய்து இடிபோல தாக்குகின்றவைகளும் நீண்டவைகளும் கூடுள்ளவைகளுமான அம்புகளைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, வஜ்ராஸ்திரத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்தப்பாணங்கள் வஜ்ரங்களாகி அந்த எல்லாமாய்களையும் அந்த நிவாதகவசாகளையும் நன்றாகத் தாக்கின. வஜ்ரவேகத்தாலடிக்கப்பட்ட மலைபோன்ற அந்தத்தானவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். பூமிக்குள் எந்தத் தானவர்கள் தேரையும் குதிரைகளையும் நகராமல் பிடித்தார்களோ அவர்களையும் அந்தப்பாணங்கள் உளளே புதுந்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பின. கொண்டு தள்ளப்பட்டவர்களும் மலைபோன்றவர்களுமான அந்த நிவாதகவசர்களால் அந்தஇடமானது, சிதறிக்கிடக்கிறமலைகளால் மூடப்படுவதுபோல நன்றாக மூடப்பட்டது. குதிரைகளுக்காவது ரதத்திற்காவது மாதலிக்காவது எனக்காவது அப்பொழுது ஒருவிதமான கெடுதியும்சாணப்படவில்லை. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அரசரே! பிறகு, மாதலியானவன் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, ‘அர்ஜுன! உன்னிடத்தில் காணப்படுகிற இந்த வீர்யம் தேவர்களிடம் இல்லை’ என்று சொன்னான். அஸுரகூட்டங்களா கொல்லப்பட்டவுடன், அவர்களுடைய மனைவிகளைவரும் சரத்காலத்தில் ஸாரஸ்பட்சிகளின் பேடுகள்போல அந்த நகரத்தில் உரக்க அலறினார்கள். பிறகு, நான் மாதலியுடன் கூடியவனாக ரத்தின சப்தத்தால் நிவாதகவசர்களுடைய மாதாளைப் பயமடையச் செய்துகொண்டு அந்தப்பட்டணத்தை நோக்கிச் சென்றேன். மயிலுக்கு ஒப்பான நிறமுள்ள அந்தப் பதினாயிரம் குதிரைகளையும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ரதத்தையும் பார்த்து, ஸ்திரீகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஒடினார்கள். பயமுறுத்தப்பட்ட அந்த மாதர்களின் ஆபரணங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒலியானது அப்பொழுது மலைகளின்மீது விழுகின்ற கற்களின் ஒலிபோலாகியது. அதிகமாகப் பயந்திருக்கிற அந்த அஸுரஸ்திரீகள், பிறகு, அனேக ரத்தினங்களால் விசித்திரமாகவும் ஸ்வர்ணமயமாகவுமிருக்கிற தத்தம் வீடுகளில் புகுந்தார்கள். ஆச்சர்யமான வடிவமுள்ளதும் தேவர்

களின் நகரத்தைக்காட்டிலும் அதிக மேன்மைவாய்ந்ததுமான அந்த உத்தமமான நகரத்தைப் பார்த்து, பிறகு, நான் மாதலியை நோக்கி, 'இப்படிப்பட்ட இந்த நகரத்தில யாதுகாரணத்தால் தேவதைகள் பிரவேசிக்கிறதில்லை?' இந்த நகரத்தை இந்திரனுடைய நகரத்தைக்காட்டிலும் மேன்மைபெற்றதெனக் காணுகிறேன்' என்று சொன்னேன். மாதலியானவன், 'பார்த்த! முற்காலத்தில் இந்த நகரமானது நம்முடைய தேவராஜனது நகரமாக இருந்தது. பிறகு, நிவாதகவசாகளால் தேவர்கள் இந்தநகரத்திலிருந்து தூரத்தப்பட்டார்கள்; பெரிய கடுந்தவத்தைச்செய்து பிரம்மதேவரை மகிழ்வித்து, வசிப்பதற்காக இந்தநகரமும யுத்தத்தில் தேவர்களிடத்திலிருந்து பயமின்மையும் வேண்டப்பட்டன. பிறகு, இந்திரன், தனக்கு ஹிதத்தை தேடிக்கொள்வதில் விருப்பத்தால், 'இந்த விஷயத்தில் பகவானுன தேவரீர் தகுந்த பரிஹாரம் செய்யவேண்டும்' என்று பகவானுன பிரம்மதேவரை வேண்டிக்கொண்டான். பாரத! பிறகு, பகவானுன பிரம்மதேவர், 'விருத்திரனைக் கொன்றவனே! இந்த விஷயத்தில் நீயே வேறுதேகத்தால் இந்த அஸுரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனாய்' என்று சொன்னார். அதனால், இவர்களைக் கொல்வதற்காக இந்திரன் உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தான். உன்னைக் கொல்லப்பட்ட இந்த அஸுரர்கள் தேவர்களால் கொல்வதற்கு ஸாததியப்படாதவர்கள். பாரத! இவர்களழியுங்காலம் வந்ததாலால் நீ இந்த ஸமயத்தில் இவர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனாக வந்தாய். உன்னாலும் அது அப்படியே செய்யப்பட்டது. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! தானவர்களை அழிப்பதற்காக மகாஸ்திரங்களுடைய பெரிதான அந்தச் சிறந்த பலத்தை இந்திரனால் நீ பெற்றுக் கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டாய்' என்று சொன்னான். பிறகு, நகரத்தை நன்கு அடக்கி அந்தத் தானவர்களையும் கொன்று மீண்டும் மாதலியுடன அந்தத் தேவராஜனுடைய இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றேன்.

நூற்றொழுபத்தைத்தாவது அத்தாயம்.

நிவாதகவசயத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்தைக்கூறித்து திரும்பிவருகையில் நடுவழியில்
வ்றரண்யபுரத்தைப் பார்த்ததும், அதில் வஸிக்கின்ற பேளலோமர்
களையும் காலகேயர்களையும் கொன்று
ஸ்வர்க்கத்துக்கு வந்ததும்)

அந்த இடத்திலிருந்து திருமபிவருகின்ற என்னால் பெரிதும்
நினைததவண்ணம் செல்லுவதும் ஆகாயத்திலுள்ளதும் அக்நீபும்
ஸூர்யனுமபோன்ற காந்தியுள்ளதுமான வேறொரு பட்டணம்
பாக்கப்பட்டது வேந்தரே! பலவகை சததினமயமான மரங்
களாலும், 1 இனிய குரலுள்ள பக்ஷிகளாலும் எப்பொழுதும்
ஸந்தேதாஷமுள்ள பேளலோமாகளாலும் காலகேயர்களாலும்
அடையப்பட்டதும், கோபுரங்களோடும் 2 அட்டாலகங்களோடும்
சோந்திருப்பதும், நான்கு வாயில்களுள்ளதும் அடைய முடியாத
தும், எல்லா சததினங்களாலும் இழைக்கப்பட்டதும், திவ்யமான
தும், ஆச்சர்யமான காட்சியுள்ளதும், புஷ்பங்களோடும் பழங்க
ளோடுமகூடினவைகளும் எல்லா சததினங்களாலும் இழைக்கப்
பட்டவைகளுமான மரங்களால் சூழப்பட்டதும், அப்படியே திவ்ய
மானவையும் மிக அழகியவையுமான பறவைகளோடு கூடியதும்,
என்றும் ஸந்தேதாஷமுள்ளவாகளும் சூலங்களையும் ரிஷ்டிகளையும்
உலககைகளையும் ஆபுதமாக உடையவர்களும் விலலைபும் குண்டாந
தடிகளையும் கையில் பிடித்தவர்களும் மாலைகளை அணிந்தவாகளு
மான அஸுரர்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும்,
அற்புதமான காட்சியுள்ளதுமான தைதயர்களுடைய அந்தப் பட்
டணத்தைப் பார்த்து, நான, 'காணப்படுகிறதே இடுதன்ன?'
என்று மாதலியைக் கேட்டேன.

மாதலி, 'புலோமை என்றும் காலகை என்றும் சொல்லப்படு
கிற திதியின் புத்திரிகளான இரண்டு பெரிய அஸுரஸந்திரீகள் தேவ
வாஷத்தில ஆயிரம் வர்ஷகாலம் சிறந்த தவததைச் செய்தார்கள்.
பிறகு, தவத்தின முடிவில் பிரம்மதேவர் அவ்விருவருக்கும் வரத்
தைக் கொடுத்தார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அந்த இரண்டு அஸு

1 வேறுபாடும்.

2 மேல்மாடி.

ரபபெண்களும் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு, ¹ அறப துககததையும் தேவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பன்னகர்களாலும் கொல்லப் படாமையையும், மிக அழகியதும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிககிற்றும நனகு ஒளியுள்ளதாகச்செய்யப்பெற்றதும் எல்லா ரதனங்களோடும் சோந்திருப்பதும் தேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் யக்ஷர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பன்னகர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் எவ்விததாலும் ஜயிக்கமுடியாததும் விருமபத தக்க எல்லாப் பொருள்களுடனுங்கூடியதும் சோகமற்றதும் நோயற ததுமான பட்டணத்தையும் வரனகளாக வேண்டினார்கள். பிர புவே! வீரனே! பிரமமாவினுடைய இருப்பிடத்தைக்காட்டி-லும் சிறந்ததும் காலகேயாகளுக்காகப் படைக்கப்பட்டதும் பூமி ஸம் பநதமில்லாததுமான அபபடிப்பட்ட இந்த ஆகாசப்பட்டணமா னது தேவர்களால் விடுபட்டுத் தானவர்களான பெளலோமர்க ளாலும் காலகேயர்களாலும் வலிக்கப்பெற்று ஆகாயத்தில் ஸஞ சரிககிற்று. பெரிய அஸுரர்களான காலகேயர்களாலும் பெளலோமர்களாலும் காக்கப்பட்ட பெரிதான இநதப்பட்டண மானது ஹிரணயபுரமென்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது. ராஜேந் திர! அபபடிப்பட்ட இந்த அஸுரர்கள் ஸந்தோஷமுள்ளவர் களும் எல்லாத் தேவர்களாலும் கொல்லத்தகாதவர்களும் பயமற்றவர்களும் ஒன்றிலும் விருப்பமில்லாதவர்களும் இநத நகரத்தில் வலிக்கிறார்கள். தனஞ்சய! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கொல்லத்தகாதவர்களான இநத அஸுரர்க ளுக்கு முற்காலத்தில் பிரம்மதேவரால் மனிதனால் மரணமானது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. . பார்த்த! நெருங்கமுடியாதவர்களும் மிக்க பலசாலிகளுமான இநதக் காலகேயர்களையும் யுத்தத்தில் நீ வஜ்ராஸ்திரத்தினால் விரைவாக நாசமடையச் செய்வாயாக' எனறு சொன்னான்.

பிரணைகளுக்கு அதிபதியே! அவர்கள் அபபடி தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கொல்லக்கூடாமலிருத்தலை அறிநது, நான, ஸந்தோஷமுள்ளவனாக மாதலியைப் பார்த்து, 'விரைவாக இந்தப் பட்டணத்தைக் குறித்துச் செல். இநதிர சததுருக்களை நான அஸ் திரங்களால் நாசத்தை அடையச் செயவேன. தேவ சத்துருக களான அந்தப் பாவினள எவ்விதத்தாலும் எனக்குக் கொல் லத்தகாதவர்களாகமாட்டார்கள்' என்று சொன்னேன். பிறகு,

1 'துக்கமில்லாமையையும்' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மாதலியானவன, சூத்ரைகா பூட்டின அநதத திவ்ய ரதததால
என்னை ஹிரணயபுரத்தின ஸம்பததை அடையச செய்தான.
விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் தரித்தவர்களான
அநதத தைதேயர்களா எனனைப்பார்த்து, கவசத்தைத் தரித்துத்
தோகளிலேறிக்கொண்டு மிக வேகமுள்ளவர்களாக எதிர்த்துவந
தாகள. பிறகு, கோபங்கொண்டவர்களும் கடுமையான பராக
கிரமமுள்ளவர்களுமான அஸுரஸுரேஷ்டர்கள் நாள்கவகளாலும்
நாராசங்களாலும் அரத்தசந்திரபாணங்களாலும் சக்திகளாலும்
ரிஷ்டிகளாலும் தோமரங்களாலும் எனனை எதிர்த்தடித்தார்கள்.
வேந்தரே! நான் அஸ்திரவீதயாயபலத்தை அடுத்தப பெரிதான
அந்த ஆபுத் மழையைப் பெரிய ஆபுத் மழையினால் தடுத்தேன்;
புத்தத்தில் ரதமாகக்கவகளால் ஸஞ்சரித்து அவர்களனைவரையும்
மயங்கவும் செய்தேன். அநதத தானவர்கள் மயங்கினவர்களாக
ஒருவரை ஒருவர் அடித்துத் தள்ளினோகா. இவ்வண்ணம் மிக
மயங்கினவர்களாக ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தோடுகிற அவக
ளுடைய தலைகளை ஜவலிக்கின்ற பாணங்களால் நூற்றுக்கணக்கான
கூட்டம் கூட்டமாக வெட்டினேன். கொல்லப்படுகின்ற அநதத
தைதயர்கள் மீண்டும் அந்த நகரத்தை அடைந்து அஸுரர்களுக்
குரிய ழாயையைக் கைக்கொண்டு நகரத்துடன் கூடியவர்களாக
ஆகாயத்தில் எழுமபிவிட்டார்கள். குருந்தனரே! பிறகு, நான்
பெரிய பாணவர்களுதால் தைதயர்களுடைய வழியைச் சூழ்ந்து
கொண்டு அவர்களுடைய போகத்தைத் தடுத்தேன். ஆகாயத்தில்
ஸஞ்சரிக்கிறதும் அதபுத்மானதும் இஷ்டப்படி செல்லுகிறதும்
திவ்ய தேஜஸுள்ளதுமான அநதப் பட்டணத்தைத் தைதயர்கள
வரம் பெற்றிருந்தமையால் எளிதில் காப்பாற்றினா. அந்த நகரமா
னது பூமிகுள் நுழைகிறது; மீண்டும் மேலே எழும்பி ஸஞ்சரிக
கிறது; மறுபடியும் விரைவில் குறுக்காகப் போகிறது; திரும்பவும்
ஜலத்தில் முழுகுகிறது. பகைவர்களை வாட்டுபவரே! நான் அம
ராவதிக்கொப்பானதும் இஷ்டப்படி செல்லுகிறதும் பெரிது
மான அந்தப் பட்டணத்தைப் பலவித அஸ்திரங்களால் எதிர்த்து
அடித்தேன். புருஷஸுரேஷ்டரே! பிறகு, நான் திவ்யாஸ்திர
மந்திரங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அமபுககூட்டத்தால் தைதே
யர்களோடுகூட அந்தப் பட்டணத்தை அடித்தேன். அரசரே!
என்னால் பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் நேராகச் செல்லுகிறவை
களுமான உருக்குமயமான பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்த

அஸுரபட்டணமானது மிக உடைபட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. அரசரே! வஜராயுதத்தின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ள உருக்கினாலாகிய என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்ந அஸுரர்கள் காலத்தால் தூண்டப்பட்டவர்களாக எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுழன்றார்கள். பிறகு, மாதலியானவன உயர ஏறி நேரில் விழுகிறவன்போல ஸூராயனுடைய காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள ரத்ததோடு ஆகாயத்தினின்று விரைவாகப் பூமியில் இறங்கினான்; பாரதரே! பிறகு, கோபமுள்ளவர்களும் எனனோடு சண்டையெய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அந்ந அஸுரர்களுடைய அறுபதினாயிரம் ரதங்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டன. நான், அவைகளைக் கழுகுகளால் பிரகாசிக்கின்ற கூமைமுள்ள பாணங்களால் அடித்தேன். அவர்கள் கடலின் அலைகள் திருமடிவதுபோல யுத்தத்தில் என்னிடத்தினின்று திரும்பிவிட்டார்கள். பிறகு, நான், 'இவர்களை மனிதர்களால் செய்யத்தக்க யுத்தத்தால் ஜயிப்பதற்கு ஸாதகியப்படாது' என்று நனகு ஆலோசித்தது, பிறகு, வீரசையாகத் திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, என்னுடைய திவ்யாஸ்திரங்கள் சித்திரயுத்தம் செய்கின்ற அந்ந ஆபிரகணககான ரதிகாளை மெதுவாக எதிர்த்தடித்தன. மிக்கபலசாலிகளான அந்ந அஸுரர்கள் விசித்திரமான ரதமாகங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாகி யுத்தத்தில் நூறு நூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் காணப்பட்டார்கள். விசித்திரமான கிரீடங்களைத் தலையிலணிந்தவர்களும் விசித்திரமான கவசத்துடனும் தவஜத்துடனும் கூடியவர்களும் விசித்திரமான ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களும் அஸுரர்கள் எனக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களானார்கள். நானோ, யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரமந்திரங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புமழைகளால் அவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்குச் சகதியற்றவனானேன். அவர்களோ, என்னைத் திருப்பித் துன்புறுத்தினார்கள். அஸ்திரங்களில் பயிற்சியுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் ஸயர்த்தகர்களும் அனைகாளுமான அந்ந அஸுரர்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்ற நான் துன்பமடைந்தவனானேன். பெருமபோரில் அதிக பயமுடையெனனை அடைந்தது. பிறகு, நான் மிக்க முயற்சியுள்ளவர்களை மாதலியைப் பார்த்தது, 'திவ்யாஸ்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்டவைகளும் மிக்க கோரூபமுள்ளவைகளும் எனனுடைய அம்புகூட்டங்களால் இந்த அஸுரர்கள் ஏன கொல்லப்

படவிலை 'கேட்கின்ற எனக்கு உண்டைபை உரைப்பாயாக' என்று வினவினான். பாதசாரேஷ்டரே! அவன் என்னைப்பார்த்து, 'நீ இவர்களைக்கொலவதில் போதுமான திறமையுள்ளவன். ஆகலால், அவர்களை மாடங்களில் குறிவைத்து அடித்தலைச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான். ராஜசாரேஷ்டரே! இந்த வசனத்தைக் கேட்டு நான் மிக்க மனக்களிப்படைந்து அந்த மாதலியைப்பார்த்து, 'அந்ததைச் சீக்கிரம்திருப்படி; என்னால் இவர்களை அடித்துத் தள்ளப்படுவதைப்பார்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மாதலியானவன் அந்த இடத்தில் தேதைத் திருப்பினான்.

மகாராஜரே! பிறகு, தானவர்கள் யுத்தத்தில் என்னைத் தேற்றவனாக எண்ணி மிக்க மனக்களிப்புற்றவர்களாக, 'எவராலும் போததலைபில் தேலவி அடைவிககப்படாத இந்தப் பாண்டவன் நமமால் யுத்தத்தில் தேலவியடைவிககப்பட்டான்' என்று இவ்விதம் அப்பொழுது கூட்டம் கூட்டமாக உரத்த குரலுடன் அடிக்கடி கத்தினார்கள். பிறகு, நான் தேவதேவரும் அவ்யகதமூர்த்தியும் மகாதமாவுமான ருத்திரரை நமஸ்கரித்துப் பரிசுதகனாகவும் வணக்கினவனாகவுமிருந்து, 'பூதங்களுக்கு மங்களம்' என்று சொல்லி ரொளத்திரமென்று பிரசித்திபெற்றதும் எல்லாச் சத்துருக்களையும் பாசம்பண்ணுவதும் திவ்யமானதும் எல்லா உலகத்தாராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான பாசுபத மஹாஸ்திரத்தைப் பூட்டினான். பகைவர்களைக் கொல்வரே! பிறகு, மூன்று தலைகளுடன்கூடியவனும் ஒன்பது கண்களுள்ளவனும், மூன்று முகமுள்ளவனும், ஆறுகைகளுள்ளவனும், ஜ்வலிக்கின்றவனும், ஸூரியனைப்போன்றதும் அக்னியைப்போன்றதுமான தலைமயிருள்ளவனும், கடைவாய்களை அடிக்கடி நக்குகிற பெரிய ஸர்ப்பங்களால் அடையாளமிடப்பட்டவனுமான ஒரு புருஷனைப் பார்த்தேன. பாதசாரேஷ்டரே! பாதசாரே! பிறகு, நான் பயமற்றவனாகக் கோரமாகவும் சாஸவதமாகவுமிருக்கிற அந்த ரொளத ராஸ்திரத்தைக் கண்டு அதைக் காண்டவத்தில் சேரச்செய்து சர்வரும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ளவருமான த்ரியம்பகருக்கு நமஸ்காரம் செய்து தானவசாரேஷ்டர்கள் அழிவுதன்பொருட்டு அந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை விடுத்தேன. அரசரே! அந்த அஸ்திரமானது விடப்பட்டவுடன், மாண்கள், சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள், எருமைகள், ஸர்ப்பங்கள், பசுக்கள், சரபங்கள், யானைகள், கூட்டம் கூட்டமான குரங்குகள், கான்கள், பன்றிகள்,

பூனைகள், செந்நாய்கள், பிரேதங்கள், புருண்டங்கள், கழுக்குகள், கருடன்கள், கவரிமாண்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள், கந்தாவாகள், யக்ஷர்கள், பிசாசங்கள், அஸுரர்கள், குஹபகாகள், ராக்ஷஸர்கள், யானைமுகமுள்ள மீன்கள், கோடான்கள், மீன்களுக்கும் குகிரை களுக்கும் ஸமமான ஞபமுள்ளவர்களும் பலவித ஆபுதங்களையும் கத்திகளையும் கையிலபிடித்தவர்களும் கதைகளையும் முதகரங்களையும் தரித்திருப்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் இவைகளுடைய உருவங்கள் ஆயிரமாயிரமாகத் தோன்றின. அப்பொழுது அந்த அஸ்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டவுடன், உலகமனைத்தும் இவைகளாலும் பலவித ஞபங்களைத் தரித்த மற்ற அனைகம் பிராணிகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதாயிற்று. மூன்று தலைகளையுடையவைகளும் நான்கு தெற்றிப் பக்கையுடையவைகளும் நான்கு முகங்களுள்ளவைகளும் நான்கு கைகளுள்ளவைகளும் பல ஞபங்களுடன்கூடியவைகளும் மாம்ஸததுடனும் கொழுப்புடனும் ஊனீருடனும் எலும்புடனும் கூடினவைகளுமான பூதங்களால் அடிக்கடி கொல்லப்படுகிற அந்தத் தானவர்கள் 1 நாசத்தை அடைந்தார்கள். பாரதரே! சூரியனும் அகனியும்போன்ற தேஜஸுள்ளவைகளும் வஜ்ராயுதத்திற்கும் அசனிக்கும் ஸமமான ஒளியுடையவைகளும் எஃகினுலானவைகளும் அழிக்கிறவைகளுமான மற்றப் பாணங்களாலும் ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள்ளாகவே எல்லா அஸுரர்களையும் வதம் செய்தேன். அஸுரர்கள் காண்டுவததினின்று புறப்பட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தினால் தூக்கி எறியப்பட்டு உயிர் துறந்து ஆகாயத்திலிருந்து கீழே விழுந்ததைப் பார்த்து, நான், முப்புரங்களை அழித்தவரான பரமசிவனை உத்தேசித்து மறுபடியும் வந்தனம் செய்தேன். திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் அவ்வாறு பாசுபதாஸ்திரத்தால் பொடிபண்ணப்பட்டதைப் பார்த்துத் தேவஸாரதியானவன் அகிக ஸந்தேதாஷத்தை அடைந்தான். இரதிரஸாரதியான மாதலியானவன் ஸஹிக்கமுடியாததும் தேவர்களால்கூட எவ்விதத்தாலும் நாடமுடியாததுமான அந்தக் காரியம் என்னால் செய்யப்பட்டதைக் கண்டு என்னைப் புகழ்ந்தான்.

என்னால் யுதத்தில அந்தத் தானவர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த மாதலியானவன், கைகுவித்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி, 'உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்

தக் காரியம் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலுங்கூடச் செய்ய முடியாததன்றோ? தேவராஜன்கூட யுத்தத்தில் இதனைச் செய்வதற்கு வல்லமைபுள்ளவனல்லன். தனஞ்சய! அஸுர பட்டணத்தை அழித்தவனே! உனவிஷயத்தில் இந்திரன் பிரீதியை அடைந்துவிட்டான்; நிச்சயம். வீர! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நாசமசெய்யத்தகாததும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதும் பெரிதுமான இந்தப் பட்டணமானது உனனால் சொந்தமான வீர்பலத்தாலும் தபோபலத்தாலும் நன்குநொறுக்கப்பட்டதன்றோ? எனனும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னான். அந்த ஆகாச பட்டணமானது நாசம் செய்யப்பட்டுத் தானவர்களும் கொல்லப்பட்டபொழுது, பெண்களைவரும் அதிகமாக அலறிகொண்டு நகரத்தினின்று வெளியில் வந்தார்கள். கூந்தலை விரித்துக்கொண்டவர்களும் மனவருத்தமுற்றவர்களும் அன்றிற்பேடுகளபோலத் துக்கித்தவர்களும் புத்திராகளையும் தகப்பனகளையும் பிராதாகளையும் குறித்துத் துக்கிப்பவர்களும் அழுகிறவர்களும் தீனமான குரலுள்ளவர்களும் உரக்க அலறுகின்றவர்களும் ரதாசன கொல்லப்பெற்றவாளுமான அஸுர ஸ்திரீகள் மாலைகளும் பூஷணங்களும் நழுவக் கைகளால் மார்புகளில் அடித்துக்கொண்டு பூதலத்தில் விழுந்தார்கள். சோகத்துடன் கூடியதும் அழுகிநுதலும் துக்கத்தாலும் தையததாலும் தாக்கப்பட்டதுமான அந்த அஸுர பட்டணமானது ஒளிகெடுக்கப்பட்டதும் தலைவரை இழந்ததுமாகிப் பிரகாசிக்கவில்லை. அந்த நகரமானது (ஆகாயத்தில் தோன்றி மறைகிற மேகக் கூட்டமாகிய) கந்தர்வ நகரம் போலவும்¹ நாகம்பிடிக்கப்பட்ட மடுப்போலவும் மரங்கள்பட்டுப்போன காடுபோலவும் பார்க்கத்தகாததாயிற்று. மாதலியானவன் மனம் மிக்ககளித்தவனும் காரியத்தை முடித்தவனுமான என்னை யுத்தரங்கத்தினின்று தேவராஜனுடைய அரணமனைக்குச் சீக்கிரம் அழைத்துவந்தான். ஹிரண்யபுரத்தை அழித்தும், மகாஸுரர்களையும் நிவாதகவசர்களையும் கொன்றும், பிறகு, நான் இந்திரனை அடைந்தேன். மகாகாந்தியுள்ளவரே! மாதலியானவன், ஹிரண்யபுரத்தை அழித்ததும், மாயைகளைத் தடுத்ததும், யுத்தத்தில் மிக்க பலசாலிகளான நிவாதகவசர்களுடைய வதமும், அதபுதமானதும் மயிர்சிவிரீக்கச் செய்வதுமான காலகேயர்களுடைய வதமும் ஆகிய என்னுடைய

1 'யானை' எனபது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

அந்தச் செய்கைகளைத் தையும் நடந்தபடி தேவராஜனுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னான்

பிறகு, ஆயிரம் கண்களையுடையவனும் தேவர்களுடனிருப்பவனும் ஸ்ரீமானுமான இந்திரபகவான் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்து புனன்கையுடன் என்னை அன்போடு தழுவிடும் உச்சியில் முகாந்தும், 'நல்லது! நல்லது!' என்று கூறினான் பிறகு, தேவராஜன தேவர்களுடனகூட என்னை அடிக்கடி இனசொற்கூறி, 'பாரதா! புத்தத்தில் தேவாஸுரர்களுடைய செய்கைக்கு மேற்பட்ட செய்கையே உன்னால் செய்யப்பட்டது. என்னுடைய பெரும் பகைவர்களைக் கொன்று உன்னால் குருநகரீணையும் கொடுக்கப்பட்டது. தனஞ்சப! நீ இவ்வண்ணமே எப்பொழுதும் புத்தத்தில் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். மயங்காமலிருந்துகொண்டு அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கவேண்டும். நீ யுக்தர்களுடனும்¹ அஸுரர்களுடனும் கந்தர்வர்களுடனும் கூடியவர்களும் பகைகளின் கூட்டங்களைநீரும் பன்னகர்களைநீரும் கூடினவாகளுமான தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் புத்தத்தில் ஸ்விசுக முடியாதவனன்றோ' குருநீரந்தன! தர்மாதமாவும் குருநீபுத்திரனுமான புதிஷ்டிரன் உன்னுடைய புஜபலத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியைப் பரிபாஸிக்கப்போகிறான்' என்று சொன்னான்.

ஊற்றேழுபத்தாருவது அந்தாயம்.

நீவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடீச்சி.)

(அர்ஜுனன், இந்திரன் தனக்கு அனுகூலமென்துடன் கவசம் கீர்டம் முதலியவைகளைக் கொடுத்ததை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும், அவர் தீவ்யாஸ்திரங்களைப்பார்க்க விரும்பியதும். அர்ஜுனன் மறுநாள் காட்டுவதாகச் சொல்லியதும்)

பிறகு, அதிக நம்பிக்கைக்குரியவனும் தேகத்தில் பாயந்த அம்புகளால் மிக்க காயப்படுத்தப்பட்டவனுமான என்னைத தேவராஜன் அனுக்கிரஹிதது, ஸமயத்தில், 'பாரத! திவ்யாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றன. பூமியில் மனிதனொருவனாவது உன்னை அவமதிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனல்லன். புத்திர!

¹ அஸுரா தானவா என்று வருதலால் அஸுரா தனுபுத்ரரல்லாத மற்றவரென்று கொள்ளவேண்டும்.

பிஷ்மர், தரோணர், கிருபா, காணன், சகுனி ஆகிய இவர்களு (மற்ற) அரசர்களோடு சோகந்தம யுத்தத்தில் நிற்கவை உன்னுடைய பதினூறில் ஓர் அமசத்துக்கும டாகா' எனனும் இந்தவசனத்தை உரைத்தான். பிரபுவும் தேவனுமான இந்திரன் சரிந்ததைக் காண்கிறதும் உடைக்க முடியாததுமான இந்தத் தீவயகவசத்தைப்பும் பொன்மயமான மாலையையும் பேரொலியுள்ள தேவநத்தமெனக் குறிப்புகளையும் ¹ எனக்குக் கொடுத்தான். இந்திரன் தானே இந்தத் தீவய கிரீடத்தையும் (எந்தலையில) சூட்டினான். இந்திரன், பிறகு, அழகியவையும் பெரியவையுமான இந்தத் தீவய வஸ்திரங்களையும் தீவயாபரணங்களையும் எனக்குக் கொடுத்தான். வேந்தரே! இவ்வண்ணம் நன்றாகப் பூஜிக்கப்படும் புணயமான அந்த இந்திரனுடைய அரண்மனையில் கந்தர்வச் சீலுவாக னோடுகூடி ஸுகமாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு, தேவர்களோடுகூட மகிழ்ந்த இந்திரன் எனனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! உனக்குச் செலவநற்கு இது ஸமயம். ஏனெனில், உன்னுடைய பராதாகள் நினைக்கிறார்கள்' என்று சொன்னான். பராதரே! அரசரே! நுகாட்டத்தாலுண்டான துன்பத்தை நினைத்துக்கொண்டு நான் இப்படி ஐந்துவாஷுகாலம் இந்திரனுடைய அரண்மனையில் வஸித்தேன். பிறகு, பிராதாக்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற உமமை இந்தக் கந்தமாத்நமலையை அடைந்து இதனுடைய சிகரத்தில் கண்டேன்' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், 'பராத! தனஞ்சய! பாக்கிய விசேஷத்தால் உன்னால் அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன; தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரனும் பிரபுவுமான தேவராஜனும் பாக்கிய விசேஷத்தால் ஆரதிக்கப்பட்டான்; பகைவர்களை வாட்டுவனே! பகவானுள் ஸ்தானும் பாவதியுடன் கூடப் பாக்கிய விசேஷத்தால் நேரில் காணப்பட்டார்; குற்றமற்றவனே! உன்னால் சொந்தயுத்தத்தினால் மகிழ்விக்கப்பட்டார். பரதஸுரேஷ்டனே! பாக்கிய விசேஷத்தால் நீ லோகபாலர்களோடு சோககைபெற்றாய். பராத! பாக்கிய விசேஷத்தால் விருத்தி அடைகிறோம், பாக்கிய விசேஷத்தால் நீ திரும்பிவந்தாய். குந்தீநந்தன்! பட்டனங்களுடைய வரிசைகளுள்ள இந்தப் பூதேவியை நீ முழுமையும் ஜயித்து எனக்குக் கொடுத்தாவிட்டதாக இப்பொழுது நான் பார்க்கிறேன். திருத்தரஷ்டிரனுடைய யுத்திகளையும் வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

நான் எண்ணுகிறேன். பாரத! எந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களால அப படி வல்லவர்களான அந்த நிவாதகவசர்கள் கொலலப்பட்டா களோ அப்படிப்பட்ட இந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களை நான் பார்க்கவும் விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, அர்ஜுனன், 'கோரர்களான நிவாதகவசர்கள் எனனால் எந்த அஸ்திரங்களால் நாசமண்ணப் பட்டார்களோ அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களினததையும் நீர் நாளைக் காலையில் பாப்பீர்' என்று சொன்னான். தனஞ்சயன் அவ்விடத் தில் இவ்வண்ணமாகத் தனவரவைச சொல்லிவிட்டு, அந்த ராததிரி எல்லாப் பிராதாககளோடும் வஸித்தான்.

நாற்றெழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரருக்குத் தீவ்யாஸ்திரங்களைக் காட்டியதும், அஸ்திரங்களின் தேஜஸினால் உலகங்களுக்குக் கலக்கம் உண்டாகவே, இந்திரனுடைய தூண்டுதலால் நாரதர் அர்ஜுனனைக்கண்டு அஸ்திரங்களைக் காட்டக்கூடாதேன்று தடுத்ததும்)

அந்த இரவு சென்றவுடன், தாமராஜரான யுதிஷ்டிரா எழுந் திருநது பிராதாக்களோடுகூட அவசியமாகச் செய்யத்தக்க காரி யங்களைச் செய்தார். பிறகு, அந்த யுதிஷ்டிரா மாதாவுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிற அர்ஜுனனை நோக்கி, 'குந்தீந்தன! உனனால் எந்த அஸ்திரங்களால் தானவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ அந்த அஸ்திரங்களைக் காண்பிப்பாயாக' என்று கட்டளைபிட்டார்.

அரசரே! பாரதரே! பிறகு, பாண்டுவின் புதல்வனான தனஞ் சயன், தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களைக் காட்டலானான். மகாதேஜஸவியும் பாண்டுவின புதல்வனும் பிரகாசிப்பவனும் நீண்டபுஜங்களுள்ளவனும் கொந்தேயனுமான அந்தத் தனஞ்சயன், அதிகமான சுததியைப் பெற்றவனாக நியாயப்படி தரியமபகருக்கும் இந்திரனுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து மலைகளாகிற மூக்கணையுடனும் சக்கரங்களுடனும் அசசுடனும் கூடியதும் மங்களகரமான மூங்கிலகளைபுடையதும் 1 த்ரிவேணு

1 'அச்சையும் மூக்கணையையும் சேர்க்கும் முப்பட்டையான மரம்' என்பது பழைய உரை.

வள்ளதுமான மனத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பூமியாகிய ரதத்திலேறி விளங்குகிறவனாகவும் நல்ல ஒளி பொருந்திய அரதத் திவ்ய கவசத்தால் நனகு மூடப்பட்டவனாகவும் காண்டவ மென்கிற வில்லைபும் தேவதத்தமென்கிற சவகத்தையும் எடுத்தது மிக விளங்குகிறவனாகவும் வரிசையாக அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களைக் காண்பிக்கத்தொடங்கினான். பிறகு, அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்படும்பொழுது, (அர்ஜுனனால்) கால்களால் திடமாக மிதிக்கப்பட்ட பூமியானது மரங்களுடன்கூட நடுக்கமுற்றது; நதிகளும் கலங்கின; அப்படியே பெருங்கடலும் தத்தளித்தது; மலைகளும் வெடித்தன; காற்று வீசவில்லை; ஸூர்யன் பிரகாசிக்க வில்லை; நெருப்பு ஜ்வலிக்கவில்லை; பிராமமணர்களுக்கு என்ன பிரயாசைப்படும் வேதங்கள் நினைவுக்கு வரவில்லை; ஜனமேஜயரே! பூமிக்குள்ளிருந்த பிராணிகள் துன்பப்படுத்தப்பட்டு மேலே எழுந்து பாண்டவனைச் சூழ்ந்துகொண்டன. நடுக்கமுற்றவைகளும் அஸ்திரங்களால் எரிக்கப்படுகின்றவைகளும் முகம வேறுபட்டவைகளுமான அந்தப் பிராணிகளைத் தாம கைகுவித்துக்கொண்டு அப்பொழுது தனஞ்சயனை (உயிருக்கு) வேண்டிக் கொண்டன. பிறகு, பிராமமரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் மஹரிஷிகளும் ஜங்கமங்களான எல்லாப் பிராணிகளுமே நேரில் வந்தனர். சிறந்த தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தாவர்களும் அப்படியே பக்ஷிகளும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக் கின்ற எல்லாப் பிராணிகளுமே நேரில் வந்தனர். பிறகு, பிராம தேவரும் எல்லா லோகபாலர்களும் ப்ரமதகணங்களுடன்கூடின பகவான் மகாதேவரும் அப்பொழுது நேரில் வந்தார்கள். மகாராஜரே! பிறகு, தேவலோகத்திலுண்டான புஷ்பங்களோடுகூடின காற்றானது அர்ஜுனனமீது நாற்புறங்களிலும் விசித்திரமான புஷ்பங்களை வாரி இறைத்தது. தேவர்களால் ஏவப்பட்ட கந்தர்வர்கள் பலவிதக்காதைகளைப் பாடினார்கள். வேந்தரே! அப் ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் கூடிக்கூடி நடத்தின.

அரசரே! அப்படிப்பட்ட அந்த ஸமயத்தில், தேவர்களால் ஏவப்பட்ட நாரதர் வந்து அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'பாரத! அர்ஜுன! அர்ஜுன! திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகம் செய்யாதே. இந்த அஸ்திரங்கள், குறிவைத்தடிக்கத்தக்க லக்ஷ்யமில்லாமலிருக்கும் தருணத்தில் எவ்விதத்தாலும் பிரயோகிக்கத்தக்கவைகளல்ல. குருநந்தன! லக்ஷ்யத்திலும் ஆபத்தை அடை

யாதவன ஒருபொழுதும் பிரயோகிக்கக்கூடாது. அப்படி அஸ் திரங்களைப் பிரயோகித்தால் பெரிதான தோஷம் நேரும். தனஞ்சய! இந்த அஸ்திரங்கள் சாஸ்திரப்படி ரக்ஷிக்கப்படு மாகில நல்ல பலமுள்ளவைகளும் ஸுகததை உண்டுபண்ணத் தக்கவைகளுமாகும்; ஸமசயமில்லை. பாண்டவ! இவைகள் ரக்ஷிக்கப்படாமற்போனால் மூவுலகங்களுடைய விநாசத்திற்கும் காரணமாகும். மீண்டும் இவ்வண்ணம் ஒருபொழுதும் செய யாதே. அஜாத சததுருவே! அாஜுனனால் பகைவர்களைக் கொல் வதற்காகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற அந்த அஸ்திரங்களை யுத்தத் தில் நீயும் பார்பாய்' என்று சொன்னார். பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, எல்லாத் தேவர்களும் மறறும் அங்கு வந்திருந்தவர்களும் பாரதத் தைத் தடுத்துவிட்டு வந்தபடியே சேன்றாகள். குருவம்சத்தில உதித்தவரே! அவர்களைவரும் திருமபிப்போனபிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் வந்தோஷத்துடன் கூடினவர்களாக அதேவனத் தில் திரௌபதியுடன் வாஸமசெய்தார்கள்" என்று கூறினார்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ரீ வ ம் மு ற் றி ற் று.

நூற்ெழுபத்தேட்டாவது அத்தாயம்.

1 ஆ ஜ க ர ப ர் வ ம்.

(அர்ஜுனன் வந்தபின் யுதிஷ்டிரர் கந்தமாதனமலையின்னு இறங்க முயன்றதும், லோமசர் பாண்டவர்களுக்கு ஜயத்தைக்கொடுக் கிற ஆசீர்வசனங்களைக்கூறி ஸ்வர்க்கம் சேன்றதும்.)

ஜனமேஜயர், “ அஸ்திரங்களில் தோச்சிபெற்றவனும் ரதிகர் களுள் சிறந்த வீரனுமான அந்த அர்ஜுனன் இந்திரனுடைய மாளிகையிலிருந்து திருமபி வந்தபிறகு, பாரததர்கள் குரான தனஞ்சயனுடன் சேர்ந்து, அதற்குப்பினடி என்ன செய்தார்கள்? ” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“ குபேரனுடைய உதயானவனத்தை அடைந்த வீரர்களான அந்த அரசர்கள் இந்திரனுக்கு நிகரான அர்ஜுனனோடு அந்த வனங்களிலும மிக அழகிய அந்தச சிறந்த மலையிலும விளை யாடினார்கள். வில்லாளியும் அஸ்திரங்களில் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனும் அரசனுமான அந்தக் கிரீடியானவன் இணையிலாதவைகளான அந்த வீடுகளையும் பலவகை மரங்

1 அஜகரம் = மலைப்பாடியு.

களால் சூழப்பட்ட விளைபாட்டிடங்களையும் பாததுக்கொண்டு பலவாறு ஸஞ்சரித்தான. அசசரே! ராஜகுமாரர்களான பாண்டவர்கள் அரசனான சூரபரனுடைய அனுக்கரகத்தாலுண்டான வாஸஸ்தானத்தைப்பெற்றபின் மனிதர்களுடைய ஐயாவய்த்தை விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு அந்தக்காலம் மங்களகரமாயிருந்தது. பாண்டவர்கள் அந்தக் கந்தமாதனத்தில் அர்ஜுனனோடு சேர்ந்து நான்கு வருஷகாலம் ஒருதினமேபால் ஸுகமாக வஸித்தார்கள். வனங்களில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு முந்தின ஆறுவருஷங்களும் பிரந்தின நான்குவருஷங்களுமாகச் சேர்ந்து பத்துவருஷங்களும் மங்களகரமாகச் சென்றன. பிறகு, பலசாலியான பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் தேவராஜனுக்கு ஸமான்ர்களும் வீரர்களுமான நகுல ஸஹதேவர்களும் அரசரான புத்திஷ்டிரருடைய ஸமீபத்தில் உட்காந்து ஏகாதமான ஸமயத்தை அடைந்து கூறலாயினா.

‘குருராஜரே! உம்முடைய பிரதிஜனஞயை உண்மையாகச் செய்யக்கருதியும் உமமை அனுஸரித்து உமக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பியும் நாங்கள் பரிஜனங்களுடன் கூடின தூர்யோதனனைக் கொலவதற்காகக் காடுகளைவிட்டுச் செல்லவில்லை. ஸுகத்துக்குத் தகுந்தவர்களான நாம் தூர்யோதனனால் ஸுகம கவரப்பட்டவர்களாக இந்தப் பதினோராவது வருஷத்தில் வனத்தில் வஸிக்கிறோம். அதமமான புத்தியும் நடையுமுள்ள அந்தத் தூர்யோதனனை வஞ்சித்து அஜநாதவாஸத்தை ஸுகமாக அடைவோம். வேந்தரே! உம்முடைய கட்டளையினால் சங்கையற்றவர்களாகக் கௌரவத்தைவிட்டுக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கிறோம். ராஜ்யானுபவத்தில் பேராசையுள்ளவர்களான அந்தக் கௌரவர்கள் ஸமீபத்தில் வாஸமசெய்தால் நம்மை அறிந்துவிடுவார்கள்; தூர தேசத்திலிருந்தால் நம்மை அறியமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தூரதேசத்தில் ஒருவருஷகாலம் மறைந்து ஸுகமாக வஸித்துச் சத்துருவதமாகிற புஷ்பத்துடனும் ராஜ்யப்ராபதியாகிற பழத்துடனும் கூடின வைரத்தை அரசர்களுள் அதமனும் பரிஜனங்களால் சூழப்பட்டவனுமான அந்தத் தூர்யோதனனுக்குத் 1 திருப்பிக்கொடுத்து மனிதர்களுள் அதமனான அந்தத் தூர்யோதனை எளிதில் ராஜ்யத்தினின்று எடுத்துவிடுவோம். தர்மராஜரே! பிறகு, பூமியை அடைவீராக, நரதேவரே! ஸ்வர்க்கம்

1 தீமை செய்வதனுக்குத் தீமையே செய்து என்பது கருத்து.

போன்ற இந்த இடத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நாம் சோகத்தைப் போகக்கொள்ளலாம். பாரதரே! ஆனால், புணயஸம்பந்தம் பெற்ற உம்முடைய கீர்த்தியானது ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங் களுமான உலகங்களில் அழிந்துபோய்விடுமன்றே! ஆகையால், கௌரவ்ரேஷ்டர்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்து, பிறகு, பெருமபுகழையும், அதற்குமேல, நல்ல கரியைகளையும் அடைதல கூடும். அரசரே! குபேரனிடத்தினின்று அடைகிற இந்த ஸுகமோ உம்மால் எப்பொழுதும் அடையக்கூடியது. பாரதரே! குற்றம் செய்தவர்களான பகைவர்களைக் கொல்வதிலாவது அவர்களைச் சிறைசெய்வதிலாவது புத்தியைச் செலுத்தும். வேந்தரே! வஜரா யுத்தத்தைக் கையில் தாங்கின மகேந்திரன்கூட நேரில் யுத்தநக கத்தை அடைந்து உம்முடைய உக்கிரமான தேஜஸைத் தாங்க மாட்டான். தர்மராஜரே! உம்முடைய கார்யஸித்தியின்பொருட்டு முயற்சியுள்ளவர்களான அநக கிருஷ்ணனும் ஸாதயகியும் யுத் தத்திற்காகத் தேவர்களால் எதிராகப்பட்டாலும் ஒருபொழுதும் மனவருத்தத்தைப் பாராட்ட மாட்டார்கள். அரசரே! கிருஷ்ணன் எப்படி பலத்தினால் நிகரில்லாதவரோ அப்படியே ஸாதயகியும் நிகரில்லாதவன். ராஜ்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ணன் எவ்வாறு அந்த யாதவர்களோடு கூடி உம்முடைய கார்யஸித்தியின்பொருட்டு முயற்சியுள்ளவரோ அவ்வாறே வீரர்களும் அஸ்திரப்ரயோகத்தில் ஸமாத்தாகளுமான இந்த நகுலஸஹதேவர்களும் முயற்சியுள்ள வர்களாக இருக்கிறார்கள். உம்முடைய தனலாபத்தையும் ஐஸ வர்யத்தாலுண்டான மேனமையையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களான நாங்கள் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து வைரசாந்தியைச் செய்யப் போகிறோம்' என்று ஹிதமாயும் பிரிய மாயுமிருக்கிற வசனத்தை உரைத்தார்கள்.

பிறகு, பெரிய மனமுள்ளவரும் மிகச்சிறந்தவருமான தர்ம புத்திரர், அவர்களுடைய அந்த அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அரசனான வைஸ்ரவணனுடைய வாஸஸ்தானத்தை அடைந்து வலமாகச் சுற்றிவந்தார். தர்மராஜர் வீடுகளையும் நதி களையும் தடாகங்களையும் எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு வந்தவழியை நோக்கலானார். பிறகு, பெரிய மனமுள்ளவரும் பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளவருமான அந்த யுகிஷ்டி ரர் மலைகளுள் சிறந்த மலையை மறுபடியும் நோக்கி, 'பர்வத ராஜனே! காரியங்களை முடித்தவனாகவும் ஸுஹருத்துக்களுடன்

சோந்தவனாகவும் சததருகளை ஜயித்து ராஜ்யத்தையும் திருப்பியடைந்து தவம்புரிவதற்காக மனத்தை அடக்கினவனாகவும் உன்னை நான மறுபடியும் பார்ப்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிரயாணத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினார்; எல்லாத் தமபிமார்களாலும் பிராம்மணர்களாலும் சூழப்பட்டவராக மீண்டும் அந்த வழியினாலேயே திரும்பினார். இவர்களைக் கூட்டம கூட்டமாக மலைஅருவிகளில் கிடோற்கசன முனபோலவே சுமந்தான். மனமகிழ்ந்தவரும் நிலைத்த பிரம்மசீதஜஸுள்ளவருமான அந்த லோமச மஹர்ஷியானவா, புறப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்களைவருக்கும் தகப்பன் புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்து அப்பொழுது அவர்களுக்கு விஜயத்தையும் சொல்லி ஸ்வாககத்தை அடைந்தார். புருஷஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணராலும் அவ்வாறே உபதேசிக்கப்பட்டவர்களாக அழகிய தீர்த்தங்களையும் தர்மாரண்யங்களையும் மற்றப் பெரிய தடாகங்களையும் பாத்தகுகொண்டு சென்றார்கள்.

நூற்றொழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஜ க ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் கந்தமாதனத்தினின்று இறங்கி முறையே கைலாஸத்தையும் வீருஷ்பர்வா ஸுபாது முதலியவர்களின் இருப்பிடத்தையும்டைந்து திரும்பவும் த்வைதவனம் வந்து ஸரஸ்வதீந்தியின் கரையில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தது.)

மலை அருவிகளோடும் திக்கஜங்களோடும் கின்னர்களோடும் பறவைகளோடுகூடியதும் ஸுகமான இருப்பிடமுமான சிறந்த கந்தமாதன மலையை விட்டு அகலுகின்ற பரதஸரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகவில்லை. பிறகு, குபேரனுக்குப் பிரியமானதும் மேகங்களால் பிரகாசிப்பதுமான கைலாய மலையைப் பார்த்துப் பரதஸரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கு மறுபடியும் பெருமகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. வீரர்களும் பிரஸித்திபெற்றவர்களும் வில்லாளிகளும் கத்தியைப் பிடித்தவர்களுமான அந்தப் புருஷஸரேஷ்டர்கள் மிக மேடான இடங்களையும் மலைக்கணவாய்களையும் சிங்கங்களிருக்குமிடங்களையும், மலைக்குகைகளையும் ஆக

காங்குப பலவிதமான பள்ளததாகுகளுமையும் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டும் அப்படியே மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் யானைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்ட மற்றப் பெரிய காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டும் சென்றார்கள். அழகிய காடுகள், நதிகள், தடாகங்கள் மலைகளிலுள்ள சிறிய குகைகள் மலையிலுள்ள பெரிய குகைகள் இவைகள் அடிக்கடி இரவு வந்தபொழுது அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர்களுக்கு இருப்பிடமாயின. அவர்கள் பலவாறான தூக்கங்களில் வாஸம் செய்து நினைத்தற்கரிய உருவமுள்ள கைலாஸத்தைத் தாண்டி, மிக அழகியதான விருஷபர்வானினுடைய அந்தச் சிறந்த ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தார்கள். அந்தப் பார்த்தர்கள் அரசனான விருஷபர்வாவுடன் சேர்ந்து அவனால் உபசரிக்கப்பட்டுக் களைதீர்த்து மங்களகரமான தேசாந்தரப் பிரயாணத்தை விரிவாக உள்ளபடி அந்த விருஷபர்வாவுக்குச் சொன்னார்கள். வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் தேவர்களாலும் மகரிஷிகளாலும் அடையப்பட்ட அவனுடைய புணயாஸ்ரமத்தில் ஓரிரவு ஸுகமாக வஸித்து மறுபடியும் வாஸத்தை (விருமபி) விசாலையென்னும் பதியை நோக்கி ஸுகமாக வந்தார்கள்.

பிறகு, மஹாலபாவார்களும் நாராயணருடைய ஸ்தானத்தை அடைந்தவார்களான பாண்டவர்களைவரும் குபேரனுக்குப் பிரியமானதும் தேவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான தாமரை ஓடையை நன்குபார்த்துத் தூக்கம் நீங்கினவர்களாகி அந்த இடத்தில் வஸித்தார்கள். எல்லா மனிதர்களுள்ளும் தலைமைவாய்ந்தவர்களான பாண்டுவின் புதலவர்கள் அந்தத் தாமரைஓடையைக் கண்டு சோகம் நீங்கி நந்தனவனத்தில் வாஸத்தைப்பெற்று மனமாசற்றவர்களான பிரமமரிஷிகள்போல மகிழ்ந்தார்கள். நரஸுரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களைவரும் ஸுகமாக ஒருமாதகாலம் பதரி காஸ்ரமத்தில் மகிழ்ந்திருந்து, பிறகு, முன்போனவழியினாலேயே அடைவில் கிராதார்களுக்கு அரசனான ஸுபாகுவினுடைய தேசத்தை நோக்கி வந்தார்கள்; சீனதேசத்தையும் துஷாரதேசத்தையும் த்ரத்தேசத்தையும் மிக அழகிய குளிந்தனுடைய தேசமனைத்தையும் பிரவேசிக்கமுடியாத இமயமலையைச் சார்ந்த பிரதேசங்களையும் தாண்டி ஸுபாகுவினுடைய நகரத்தைக் கண்டார்கள். அந்த ஸுபாகுவின்கிற அரசன் ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபெளத்திரர்களான அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் தன் தேசத்தில் வந்திருப்பதைக் கேட்டு அன்புடன் அவர்களை எதிர்ப்பாற்றினார்.

கொண்டு வரவேறுதலும், கொளவஸுரேஷ்டர்களான பாண்டவா களும் ஸுபாகுவை மகிழ்வித்ததாகன. அந்தப் பாண்டவர்க ளனைவரும், ஸுபாகுவெனகிற அரசனோடும் 1 விசோகன் முத லிய புத்திரர்களோடும் இந்திரசேனனுடன் சேர்ந்த பரிசாரகர்க ளோடும் சமையல கட்டிலிருந்து 2 சமையற்காரர்களோடும் சேர்ந்து, அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு ஸுகமாக வாஸம் செய்து, ஸாரதிகளையும் எல்லா ரதங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, அனுச ரர்களோடுகூடிய கட்டோதகசனை அனுப்பி விட்டு, பிறகு, யமுனை யின் உத்பத்தில்தானமான சிறந்தமலையை நோக்கிச் சென்றி ர்கள். புருஷர்களுள் சிறந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள் அருவி களுடனகூடியதும் பனியாகிற உதகரியத்தையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான தாமவரையாகிற (தலைப்பாகையையும்) உடையது மான அந்த மலையில் விசாகயூபமெனகிற ஸதலத்தை அடைந்து அப்பொழுது வாஸம் செய்தார்கள். வேட்டையில் அதிகப்பற் று தலுள்ள பாண்டவர்கள் பன்றிகளாலும் பலவகை மிருகங்களா லும் பலவகைப் பறவைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் சூபேர னுடைய உதயானவனம்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான பெரிய காடடை சேஷமமாக அடைந்து அங்கே ஒரு வருஷகாலம் மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் அதிக பலமுள்ளதும் பசியினால் பீடிககப்பட்டதும் யமனபோலப் பயங்கரமான ரூப முள்ளதும் மலையினுடைய குகையில் இருப்பதுமான பெரும் பாம்பின்வாயில் அகப்பட்டபு பீமஸேனன் வயலனத்தாலும் மதிமயக்கத்தாலும் துன்பமுற்ற மனமுள்ளவனான. அங்கே, தர்மவான்களுள் சிறந்தவரும் முடிவற்ற தேஜஸுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர் மலைப்பாம்பினால் உடம்புமுழுவதும் சுற்றப்பட்ட பீம

1 'ஸுதை:' எனபது கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பின் பாடமும நீல கண்ட வியாக்யானம் பம்பாயப் பதிப்பின் பாடமுமாம்; 'விசோகன் முதலிய தோப்பாகர்களோடும்' எனபது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு. அதற்கு, 'ஸுதை:' எனனும் பாடம் இருக்கவேண்டும். பண்டவா புத்திரர்களில் விசோகனென்னும் பெயருடையவன் காணப்படாமையா லும் அவர்கள் பாண்டவர்களுடன் வனம் வந்தது சொல்லப்படாமையாலும் பீமஸேனனுடைய தோப்பாகர்களுக்கு விசோகனென்ற பெய ரிருத்தலாலும், 'ஸுதை:' என்ற பாடமே பொருத்தமுடையதென்று தோன்றுகிறது.

2 'பௌரோகவை:' என்பது மூலம்; 'கூடார முதலியவற்றைச் சமரது முன்னே செல்பவர்களுடன்' என்பது பழைய உரை.

ஸேனனுக்குத் திட்டிட்டுப்போலாகி அவனை விடுவித்தார். பிரஸித் தர்களான அந்தக் கௌரவர்கள், பிறகு, ஸமீபிதது வருகின்ற பன்னிரண்டாவது வருஷம் முழுவதும் வனத்தில ஸுகமாக மகிழ்ந்து வஸிப்பதற்காகக் குபேரனுடைய உதயானம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த வனத்தினின்று காந்தியினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகவும் தவத்துடன் கூடியவர்களாகவும் புறப்பட்டார்கள். பிறகு, எப்பொழுதும் வில்விததை பயிலுதலையே முக்கியமான பொழுதுபோக்காகவுடைய பாண்டவர்கள் அந்த இடத்தினின்று பாலைவனங்களின் ஓரமாகச்சென்று வலிக்கவிரும்பி ஸரஸ்வதி நதியை அடைந்து அங்கிருந்து தவைதவனதடாகத்தைநோக்கி வந்தார்கள். அந்தப் பாண்டவர்கள் த்வைதவனத்தில் வஸிப்பதற்காக வந்ததைக கண்டு, தவததையுடைய வர்களும் ஐம்பொறியடக்கினவர்களும் ஆசாரமுள்ளவர்களும் ஸமாதியுள்ளவர்களும் தாப்பததையும் தீர்த்தபாததிரததையுமுடையவர்களும் கற்களால் பொடிபண்ணப்பட்ட தானயங்களைப் பசுதிப்பவர்களுமான மஹரிஷிகள் அங்கே பாண்டவர்களைநோக்கி வந்தார்கள். இறலிமரங்களும் ருத்திராக்ஷமரங்களும் 1 ரௌஹீதகமரங்களும் வஞ்சிமரங்களும் அபபடியே இலந்தைமரங்களும் கருககாலிகளும் வாகைமரங்களும் பிலவமரங்களும் புன்கமரங்களும் பீலுவிருக்ஷங்களும் வன்னிமரங்களும் மூங்கில்களும் ஸரஸ்வதி நதியின் கரையில் முனைதது வளாந்திருந்தன. ராஜகுமாரர்களான பாண்டவர்கள் யக்ஷர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் ரமணியமான தூம தேவர்களுக்கருவாஸஸ்தானம்போலிருப்பதுமான அந்த ஸரஸ்வதிநதியின் கரையில் ப்ரீதியுடன் கூடியவர்களாக ஸஞ்சரிததுகொண்டு ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார்கள்” என்று கூறினார்.

நூற்றெண்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஜ க ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பீமன் வனத்தில் வேட்டைக்காகத் திரிகையில் பேரிய மலைப் பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டது)

ஜனமேஜயர், “மகரிஷியே! பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளவனும் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவனுமான பீமன் அருத

1 ஆல் அரசு முதலிய சில மரங்களின் பொதுப்பெயர்.

மலைப்பாம்பிநிடத்தினின்று எவ்வாறு மிகப் பயத்தை அடைந்தான்? காவமுள்ளவனான எவன தாமரைஒடைமீல் சண்டை செய்து யக்ஷாக்களையும் ராக்ஷஸாக்களையும் கொன்று புலஸ்தியவம்சத்தில பிறந்தவனான குமீபரனை யுத்தத்திற்காக அழைத்தானோ பகைவர்களைக்கொல்பவனான அந்தப் பீமஸேனனைப் பயத்தால் கவரப்படவனாகவும் ஆபத்தை அடைந்தவனாகவும் சொல்லுகிறார். நான் இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு ஆவல் அதிகமாக இருக்கிறதன்றோ?" என்று வினவ, வைசம்பாயனா சொல்லலானார்.

“அரசரே! அநேக ஆசசாயங்களுள்ள காட்டில் வசிப்பவர்களும் உக்கிரமான விற்களுள்ள வர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களாஜரிஷியான வ்ருஷபர்வாவினுடைய ஆஸரமத்தை அடைந்திருக்கும்போது, விற்பிடித்தவனும கத்தியைக் கட்டிக்கொண்டவனுமான பீமஸேனன், அழகியதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான அந்தக் காட்டைத் தற்செயலாகக் கண்டான். அந்தப் பீமஸேனன் அப்பொழுது தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் வித்தர்களாலும் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்றவையும், அபஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டவையும், சகோரங்களாலும் சக்கரவாகங்களாலும் ஜீவஜீவகங்களாலும் குயில்களாலும் பிருவகராஜங்களாலும் ஆங்காங்கு ஒலிக்கப்பெற்றவையும், எப்பொழுதும் புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் கூடியவைகளும் குளிர்ந்த பரிசுத்தமான மெத்தென்றிருப்பவைகளுடைய அதிக நிழலுள்ளவைகளும் உள்ளதையும் கண்களையும் மகிழ்விப்பவைகளுமான மரங்களோடுகூடியவைபுமான இமயமலையைச் சார்ந்த மங்களகரமான இடங்களைப் பார்த்தான். மஹாபலசாலியான அந்தப் பீமஸேனன் வைந்ரீயமணிபீபான்ற ஜலத்துடனும் பனிபோன்ற நிறமுள்ள பதினாயிரக் கணக்கான அன்னங்களுடனும் காரணடவங்களுடனும் கூடிய மலையருவிகளையும் மேகங்களுக்கே வலைகள்போன்ற தேவதாரமரங்களுடைய காடுகளையும் ஹரிசந்தன மரங்களோடு கலந்திருக்கின்ற துங்கமரங்களும் காஸீயகமரங்களுமுள்ள காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டும் மேடுபள்ளமில்லாதவையும் தண்ணீரில்லாதவையுமான மலைவெளிகளில் வேட்டையைக் குறித்து அலைந்துகொண்டும் சுத்தமான அம்புகளால் மிருகங்களை அடித்துக்கொண்டும் திரிந்தான். அநேக யானைகளின் பலமுள்ளவனும் அதிக பலசாலியும்

பருத்தீதோள்களுள்ளவனும் பயங்கரமான பராகிரமத்தை யுடையவனும் பிரஸித்திபெற்றவனும் பயங்கரனுமான பீம ஸேனன அந்தக காட்டில் பெரிய பனறியை அடித்துப் பன்றிகளுடனகூடின மானகீளையும் எருமைகீளையும் ஆங்காங்கு அடித்தான். அநேக யானைகளின் பலமுள்ளவனும் அநேக மனி தர்களைத்தடுத்தது யுத்தம செய்யக்கூடியவனும் சிங்கமும் புலியும் போன்ற பராகரமமுள்ளவனுமான அந்தப் பீமஸேனன் பூமியின் பிரதேசங்களையும் காடுகளையும் ஒலிக்கசெய்துகொண்டு அந்தக் காட்டில் மரங்களை வேரோடு பறித்தான்; வேகத்தால் அவைகளை ஒடிக்கவும் ஒடித்தான். அசசத்தைச் செய்பவனும் அஞ்சாதவனும் நெடுநாளாகச் சோந்த கொழுப்புள்ளவனுமான பீமஸேனன் மலையினுடைய சிகரங்களை நொறுக்கிக்கொண்டும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டும் கவலையற்று மரங்களைக் கீழே தள்ளிக் கொண்டும் நாதத்தினால் பூமியை எங்கும் நிரடபிக்கொண்டும் அடிக் கடி தோள்களைக் தட்டிக்கொண்டும் சிங்கநாதம் செய்துகொண் டும் கைத்தாளமடோடுகொண்டும் அப்பொழுது வனத்தில வேகத்தோடு திரிந்தான். அதிக பலமுள்ள சிறந்த யானைகளும் அதிக பலமுள்ள சிங்கங்களும் பீமஸேனனுடைய சத்தத்தாலுண்டான பயத்தினால் குகைகளை விட்டன. மிக்க பயங்கரமான காட்டில் மிருகங்களை அடைய விருப்பமுள்ள பீமஸேனன் பயமில்லாமல ஓரிடத்தில் ஓடுகிறவனாகவும் ஓரிடத்தில் நிற்கிறவனாகவும் அப்படியே ஓரிடத்தில் உட்காருகிறவனாகவும் ஸஞ்சரித்தான். மனிதர்களுள் சிறந்தவனும் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற வேடன் போன்றவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்தப் பீமஸேனன் அந்தக் காட்டில் எங்கும் கால்களாலேயே நடந்து சென்றான். அதிக மனோதீர்யத்துடனும் பராகரமத்துடனும் கூடிய அந்தப் பீமஸேனன் பெரிய காட்டில் பிரவேசித்தது, எல்லாப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டு அதபுதமான நாதங்களைச் செய்தான். பிறகு, பீமனுடைய சத்தத்தினால் பயந்தவைகளும் குகையில் படுத்துக்கொண்டிருப்பவைகளுமான ஸர்ப்பங்கள் வேகத்தோடு வெளியில் சென்றன. பிறகு, தேவஸுரேஷ்டனபோலப் பிரகாசிப்பவனும் மஹா பலசாலியுமான பீமஸேனன் மெதுவாக அவைகளைப் பினதொடர்ந்து சென்றான்.

அந்தப் பீமஸேனன், பருத்த தேகமுள்ளதும், மயிர் சிலிர்க் தலைச் செய்கிறதும், உடலினால் குகை முழுமையும் வியாபித

துக்கொண்டு சிரிதுக்கத்தில வலிப்பதும், மலைபோலப் பெரிதான தேகமுள்ளதும் ¹ தேகத்தாக்கும் ஒருசின பெரிய பலமுள்ளதும், உடலிலுண்டான பலவிதப் புள்ளிகளால் விசைதாமான தேகமுள்ளதும், மஞ்சளுக்கொப்பான காந்தியுள்ளதும், குகைபோன்றதும் நான்கு நெற்றிப்பற்களுடன் கூடியதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான வாயையுடையதும், மிகச் சிவந்த ஜ்வலிக்கின்ற கண்களுள்ளதும், அடிக்கடி கடைவாயகளை நகருகிறதும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயத்தை உண்டிபண்ணுகிறதும், காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பாயிருப்பதும், விஷமயமான ஜகாய்வு நிகழ்கிற காற்றின ஓசைபினால் அத்தட்டுகிறதுபோலிருப்பது வனுய்ய ஒரு ஸர்ப்பத்தைக் கண்டான். மிகப்பசித்திருக்கிற அந்த மலைப்பாமபானது விரைவாக எதிரில் வந்து பீமலேனை இரண்டு கைகளிலும் வலிந்து பிடித்துக்கொண்டது. அந்தப் பாம்புக்குக் கொடுபட்டிருக்கிற வரத்தினபடி அந்தப் பாம்பினால் சரீரம் நன்கு பிடிக்கப்பட்ட பீமலேனைனுக்கு அப்பொழுது அறிவானது உடனே மயங்கியது. பதினாயிரம் யானைகளுக்குள்ளதும் மற்றவைகளோடு ஒப்பிடக்கூடாததுமான பலமானது பீமலேனைனுடைய இருகைகளுக்குமிருக்கிறது. அந்தப் பாம்பினால் அவ்வாறு வசப்படுத்தப்பட்ட பராசாரமசாலியான அந்தப் பீமன் மெதுவாகத் துடித்துக்கொண்டு அசைவதற்குச் சக்தியற்றவனானான். பதினாயிரம் யானைகளுக்குச் சரியான தேகபலமுள்ளவனும சிங்கத்தினுடைய தோள்போன்ற தோள்களைபுடையவனும மிக்க தோள்வலியமைந்தவனுமான பீமலேனைன் பிடிக்கப்பட்டு ஸர்ப்பத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வரதானத்தினால் மதிமயங்கிப் பலத்தை இழந்தான். வீரனான அந்தப் பீமலேனைன் தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதில் தீவ்ரமான பிரயத்தினத்தைச் செய்தான்; எவ்விதத்தினாலும் அந்த மலைப்பாமபைத் திருப்பி அடிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகவில்லை.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்தாயம்.

ஆ ஐ க ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(மலைப்பாம்பானது பீமனை நோக்கித் தான் மலைப்பாம்பானதற் குக் காரணத்தைச் சொல்லியதும், கேட்ட நிமித்தங்களைக் கண்டு மனவருத்தமடைந்த யுதிஷ்டிரர் பீமன் சென்ற வழியைத் தோடீந்து சென்று அவன் மலைப்பாம்பி னுல் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டதும்.)

சொளர்யமுள்ளவனான அந்தப் பீமஸேனன, அப்பொழுது ஸர்ப்பத்திற்குவசப்பட்டு, அந்த ஸர்ப்பதகிணுடைய வல்லறமான மிகவும் ஆசசரியமானதென்றும் பெரிதென்றும் எண்ணினான். அவன் பெருமபாம்பைப் பார்த்தது, 'பன்னக! உன் இஷ்டப்படி சொல். ஓ! புஜகஸரேஷ்ட! நீ யார்? என்னைக்கொண்டு எனன் செயப்போகிறது? பாண்டுவின் புதல்வனும் தர்மராஜரை அடுத்த தப் பிறந்திருப்பவனும் பகிணுபிரம் யானைகளுக்குச் சமமான பல முள்ளவனுமான பீமஸேனன என்கிற நான் உனனால் எவ்வாறு வசப்படுத்தப்பட்டேன்? யுத்தத்தில் எதிர்த்துவந்த பிடரிமயி ருள்ள சிங்கங்களும் புலிகளும் எருமைகளும் யானைகளும் பலமுறை என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸர்ப்பங்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! ராக்ஷஸர்களும் பிசாசங்களும் அதிக பலமுள்ள ஸர்ப்பங்களும் என்னுடைய புஜவேகத்தைத் தாங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவைகளாகா. முயற்சியைச் செய்கின்றவனாக இருந்தும் நான் உனனால் வசப்படுத்தப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். இது வித்யா பலமா? அல்லது, உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வரதானமா? நாகனே! எனனுடைய பெரிதான இந்தப் பலமானது உன்னால் தோலவியடைவிக்கப்பட்டதாதலால் மனிதர்களுக்கு உடலவலிமை நிலையற்றதென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகிவிட்டது' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்றவனும் கார்யங்களை எளிதில் செய்பவனும் வீரனுமான பீமனை அந்த ஸர்ப்பமானது தன் பெரிய உடலினால் எல்லாப் பக்கத்திலும் நன்றாகக்கட்டிச் சுற்றிக்கொண்டது. பிறகு, அந்த ஸர்ப்பமானது அப்பொழுது மிகக் புஜபலமுள்ள அந்தப் பீமனை அடக்கி அவனுடைய பருத்த இருகைகளையும் விட்டுவிட்டு அவனைப்பார்த்தது, 'மிக்க புஜபலமுள்ளவனே!

பசித்திருக்கிற எனக்கு, நீ, என்பாக்கிய விசேஷத்தால், நெடுவகாலத்திற்குப்பிறகு, இப்பொழுது. தேவர்களால் ஆகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டாய். பிரானிகளுக்குப் பிராணன் பிரியமானதன்றோ? பகைவரை அடக்குபவனே! என்னால் இந்த லாபபுரமும் அடையப்பட்டவீதத்தை நீ எனனிடத்தினின்று அவசியம் கேட்கவேண்டும். எனனுடைய அதனை நீ கேட்பாயாக. நான் மஹரிஷியினால் கோபத்தினால் இந்த நிலைமையை அடையுமபடி செய்யப்பட்டேன். சாபத்தினுடைய முடிவை அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக அவை அனைத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய முனனோர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவனும வமசத்தைத் தரிப்பவனும் ஆயுஷின் புத்தானுமான நகுஷன் என்கிற ராஜரிஷியானவன் உன்னால் தெளிவாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நான் பிராமமணர்களை அவமதித்து அகஸ்தியருடைய சாபத்தால் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். எனனுடைய இந்த விதியைப் பார். இங்கு வந்துகொண்டிருக்கிறவனும் மிகப் பிரியமான தோற்றமுள்ளவனும் கொல்லத்தகாதவனுமான உன்னை நான் இப்பொழுது ஆஹாரமாக உபயோகிக்கப்போகிறேனென்றால் விதியானது எவ்விதமிருக்கிறதென்பதைப் பார். புருஷஸரேஷ்டனே! தினத்தினுடைய ஆரவது பாகத்தில யானையோ எருமைக்கடாவோ ஏதொன்று என்னால் பிடிக்கப்படுகிறதோ அது எவ்விதத்தாலும் என்னால் விடப்படுகிறதில்லையன்றோ? குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமனே! திரயகஜாதிகளில் பிறந்திருக்கிற லாமானயமான ஸர்ப்பத்தினால் நீ பிடிக்கப்படவில்லை. இது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டவரதானம். இந்திரன் வீற்றிருக்கிற விமானத்தின்மேலிருந்து விரைவாகக் கீழே விழுகின்ற என்னால், 'சாபத்துக்கு முடிவை ஏற்படுத்தும்' என்று சொல்லப்பட்டவரும் ரிஷிகளுள் மிகச் சிறந்தவரும் தேஜஸுள்ளவருமான அந்த அகஸ்தியபகவான் கருணையினால் மூடப்பட்டு என்னை நோக்கி, 1 'அரசனே! சிலகாலஞ் சென்றபின் உனக்கு (ச் சாபத்தினின்று) மோக்ஷம் உண்டாகும்' என்று சொன்னார். பிறகு, நான் பூமியில் விழுந்தேன். என்னை ஞாபகமானது விடவில்லை. (சாபமானது) நெடுவகாலத்துக்கு முந்தியதானாலும் அடையப்பட்டபடியே எனக்கு நினைவிழிநுக்கிறது. அகஸ்தியமஹரிஷியானவர் என்னைப்பார்த்து, 'ஆத்மா, ஆத்மாவல்

1 பொருந்தாமையால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

லாதது இவற்றின் பாகுபாட்டை அறிந்த எவன உன்னால் கேட்கப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடை கூறுவானே அவன் உன்னைச் சாபத்தினின்று விடுவிப்பான்' என்று சொனனார்.

தசையுள்ளவர்களும் என்னிடத்தில் இரக்கமுண்டான வர்களுமான அந்தப் பிராமமணர்களுடைய, 'வேந்தே! உன்னால் பிடிக்கப்பட்ட பிராணிகள் (உன்னிலும்) அதிக பலசாலிகளாக இருந்தாலும் அவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் பலகருறைவானது விரைவாக உண்டாகும்' என்ற வசனத்தையும்தான் கேட்டேன். பிறகு, அந்தப் பிராமமணர்கள் மறைந்து போய்விட்டார்கள். அதிக காந்தியுள்ளவனே! நிகரற்ற தீமையைச் செய்த அப்படிப்பட்ட நான் இந்த ஸர்ப்பப்பிறப்பை அடைந்து காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அசுத்தமான நரகத்தில் வலிக்கிறேன்' என்று கூறியது, மிக்க கைவழியையுள்ள பீமலேனன், அந்த ஸர்ப்பத்தைப் பார்த்து, 'மஹாஸர்ப்பமே! நான் உனவிஷயத்தில் கோபிக்கவில்லை. எனனையும் நீங்கிக்கவிலலை. மனிதன் ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ எருவிப்பதிலோ போகருவதிலோ சில ஸமயம் திறமையுள்ளவனும் சில ஸமயம் திறமைபில்லாதவனும் ஆகிறான். ஆதலால், அந்த விஷயத்தில் மனத்தை வருத்தக்கூடாது. எந்த மனிதன் தன் வல்லமையினால் தெய்வத்தை வஞ்சிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாவான்? தெய்வத்தையே சிறந்ததாக நினைக்கிறேன். மனித முயற்சியோ பயனற்றது. பாகுபலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவனும் காரணமின்றி இவ்விடத்தில் வந்து இப்பொழுது துரதிர்ஷ்டத்தினால் இந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கிறவனுமான என்னைப் பார். எவ்வாறு ராஜ்யத்தினின்று துரத்தப்பட்டவர்களும் காட்டில் வலிக்குமபடி செய்யப்பட்டவர்களுமான பிராதாக்களைக் குறித்துத் துக்கமடைகிறேனே அவ்வாறு நான் அழிவதைப்பற்றி இப்பொழுது நான் துக்கிக்கவில்லை. யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நிரம்பியிருக்கிற இந்த இமயமலையானது செல்லுதற்கு மிக அரியது. அந்தப் பாண்டவர்கள் மனவருத்தமுற்று என்னைப் பார்க்க விரும்பி முயலுவார்கள். பிறகு, நான் அழிந்ததைக்கேட்டு முயற்சியற்றவர்களாவார்கள். ராஜ்யத்தை அடைவதில் பேராவலுள்ள என்னாலே தர்மசீலர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்களன்றோ? அல்லது, எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனும் தேவர்களாலும்

சுந்தர்வர்களுடும் ராசுஷ்டாகளாலும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான ஆர்ஜுனன் விசனமடையமாட்டான். மிகுந்த பலமுள்ளவனும் நீண்ட கைகளையுடையவனுமான அந்த ஆர்ஜுனன் ஒருவனையிருந்தாலும் தேவராஜனைக்கூட ஸ்தானத்தினின்று விரைவாக நழுவச்செய்யத் திறமையுள்ளான். அப்படியிருக்க, கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக்கொண்டவனும் உலகத்தாரனைவராலும் பகைக்கப்பட்டவனும் டம்பத்திலும் அறியாமையிலும் பற்றுள்ளவனுமான திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரனை ராஜ்யத்தினின்று நழுவடி செய்தவனென்பதில் ஸந்தேகமென்ன? எங்களுக்குப் பகைவர்களைக்காட்டிலும் அதிகமான மேன்மையைத் தினந்தோறும் விருமபுகிறவனும் புத்திராகனித்தில பேராவலுள்ளவனும் இரகசப்பட்டதக்கவளுமான என் தாயைப்பற்றியும் விசனமடைகிறேன். ஸாப்பமே! நாதனற்றவளான அந்தக் குந்திதேவி எனலால் நிறைவேறுபென்று நினைத்திருந்த அந்த எல்லா விருப்பங்களும் நான் நாசமடைந்தால் எவ்வாறு நிறைவேறினவையாகும்? பெரியோர்களுக்கு வசப்பட்டவர்களும் என் புஜபலத்தால் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் ஆண்பிள்ளைகளென்கிற கர்வமுள்ளவர்களும் இரட்டைப்பிள்ளைகளுமான நகுலஸஹதேவர்கள் என்னுடைய விஞ்சத்தினால் உதஸாகத்தை இழந்தவர்களும் வீர்யமும் பராக் கிரமமும் நழுவினவர்களும் விசனமுற்றவர்களும் ஆவார்களென்பது எனது எண்ணம்' என்று சொன்னான்.

பீமஸேனன் ஸாப்பத்தினுடைய உடலினால் நன்றாக இறுக்கப்பட்டவனாக அப்பொழுது இவ்வண்ணம் மிகப் புலமயினான்; கைகாலை அசைப்பதற்குச் சக்தியற்றவனுமானான். குரந்திபுத்திரரான யுகிஷ்டிராரோ, அணிஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கின்ற கோரமான உத்பாதங்களை நன்றாகச் சிந்திக்கின்றவரும் நல்ல நிலைதப்பின புத்தியுள்ளவருமானான். எரிச்சலுடன் கூடின திசையில் குள்ளநரியானது அவருடைய ஆஸரமத்திற்குக் தென்புறத்தில் நின்று கொண்டு அதிக பயமுள்ளதாகிப் பயங்கரமும் அமங்கள கரமுமான சப்தத்துடன் ஊளையிட்டது. ஒரு சிறகும் ஒரு கண்ணும் ஒரு காலமுள்ளதும் கோரமான காட்சியுள்ளதும் பிரகாசமில்லாததுமான விச்சளி என்கிற பக்ஷியானது சூரியனுக்கு எதிரில் ரக்தத்தைக் கக்குகின்றதாகக் காணப்பட்டது. வறண்டதும் அதிவேகமுள்ளதும் பரற்கற்களை அடித்து வருகின்

றதுமான காற்றும் வீசியது. மிருகங்கள் பறவைகள் ஆகிய இவற்றின சததங்களனைத்தும் அமங்களகரமீக இருந்தன. கறுத்த காக்கையானது பின்புறத்தில இருந்துகொண்டு, 'செலு; செல்' என்று கரைந்தது. அப்படியே, இவருடைய வலக்கையும் அடிக்கடி துடித்தது. இவருடைய மனமும் 'இடக்காலும் சோர் வை அடைந்தன. அனிஷ்டமான இடககண் துடித்தலும் ஏற்பட்டது. பாரதரே! மேதாவியான தர்மராஜரும் 'பெருமபயம்நேர்ந்ததாக ஸந்தேகித்தது திரௌபதியைப் பார்த்தது, 'பீமன எங்கே?' என்று கேட்டார். பாஞ்சாலியானவர், பீமஸேனன் நெடு நேரத்திற்கு முந்தியே (வெளியே) சென்றதாக அவருக்குச் சொன்னான். மஹாபாகுபலமுள்ள அந்தத் தர்மராஜா தெளம்யரோடு கூடியவராகப் புறப்பட்டார். தனஞ்சயனைப் பார்த்தது, 'தரௌபதியின் ரக்ஷணமானது உன்னை செய்யப்படத்தக்கது' என்று சொன்னார். நகுலனையும் ஸஹதேவனையும் பிராமமணர்களைப் பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டார். குந்தீபுதரரும் பிரபுவுமான அந்தத் தாமராஜர் அந்த ஆராமத்திலிருந்தே பீமஸேனனுடைய காலடியை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு பெருங்காட்டில அவனைத் தேடினர். அந்த யுதிஷ்டிரா, சீழ்த்திசையை அடைந்து பெரிய கஜயூதபதிகளையும் பீமனுடைய காலடிகளால் பூமி எங்கும் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கிறதையும் கண்டார். பிறகு, அரசர், வனத்தில் கொன்றுதள்ளப்பட்டிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்களை யும் நூற்றுக்கணக்கான சிங்கங்களையும் மிருகங்களுக்காக ஓடுகின்ற வனும் காற்றின வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவனும் வீரனுமான அந்தப் பீமஸேனனுடைய தொடையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட காற்றினால் முறிக்கப்பட்டு வழியில் நிலைகுலைந்து கிடக்கின்ற மரங்களையும் கண்டு அவனுடைய வழியில் சென்றார். அந்த யுதிஷ்டிரா, அப்பொழுது அந்த அடையாளங்களால் சென்று, வறளகாற்று மிகுந்ததும் இலைகளிலலாத மரங்களால் நெருங்கியதும் உவர்நில முள்ளதும் ஜலமில்லாததும் முண்மரங்களால் அடர்ந்ததுமான ஓர் இடத்தில கறகளாலும் மொடை மரங்களாலும் சிறிய மரங்களாலும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் செலலுதற்கு மிக அரியதும் மேடுபள்ளங்கள் மிகுந்ததுமான மலைபின் குகையில் பெருமபாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டு அசைவற்றிருக்கிற தம்பியான பீமனை அப்பொழுது கண்டார்.

சூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஐ க ர ப ி வ ம். (தேடாசர்.)

(யுதிஷ்டிராசுக்கும் மலைப்பாய்புக்கும் ஸம்வாதம்.)

சிறந்த யுதிஷ்டிரா ஸாபபதனை உடலினால் சுற்றப்பட்டிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாண தமபிபை அடைந்து, 'சூர்க்கியைத் தாயாராக உடைபவனை' நீ இந்த ஆபத்தை எல்லா அடைந்தாய்? மலைபோலப் பருந்த உடலுடனகூட இரகப் பளனாக ஸரேஷ்டன யார்?' எனனும இந்த வசனத்தைச் சொன்னா. ஸகோதரான அந்தப் பிரம்மீஸனன் தமையனான தர்ம ராஜரைப் பார்த்து, 'அண்ணா! பாஷிப்பகற்காக என்னைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் ஸர்யமபோலிருப்பதும் அதிக பலமுள்ளதுமான இந்தப் பிராணியானது ரகுஷன் என்கிற ராஜ்ரிஷி' என்று தன்னைப் பிடித்தது முகலான அந்தச் செய்கைகளினைத் தையும் கூறினான்

யுதிஷ்டிரா, ஸாபபதையப் பார்த்து, 'ஆயுஷ்டமே! அளவு கடந்தவல்லமையுள்ள என்னுடைய இந்த பாதாவை விட்டுவிடு. நாம் உனக்குப் பசிபைப் போக்கக்கூடிய வேறு ஆகாரத்தைக் கொடுப்பேம்' என்று சொன்னான் ஸாபபம், 'என் வாரில் வந்து விழுந்திருக்கிற இந்த ராஜ்யுதிரன் எனனை ஆகாரமாக அடையப் பட்டான். நீ போகலாம். இந்த இடத்தில் நீ இருக்கக்கூடாது. இருந்தால், நாளைத்தினம் எனக்கு நீயும் ஆகாரமாகிவிடுவாய். அதிக பாகுபலமுள்ளவனை! இது என்னுடைய விரதம் எவன் நான் இருக்கும்பததை அடைவதே அவன் எனக்கு ஆகாரமாகவேண்டாம். அப்பணே! நீயும் என்னுடைய இருப்பிடத்திலாவது சேர்ந்துவிட்டாய். நெடுங்காலம் கழிந்து எனனை உன்னுடைய இந்தத்தம்பி இப்பொழுது ஆகாரமாக அடையப்பட்டான். நான் இவனைவிட்டாட்டேன். வேறொன்றையும் விருமபஷ்டமாதேன்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரா, 'ஸாபமே! நீ தேவனை? அல்லது, அஸுரனை? அல்லது, ஸாபமம்? உண்மையான வசனத்தைச் சொல். யுதிஷ்டிரன் உன்னைக் கேட்கிறான். ஸாபமே! பிரம்மீஸனன் என்னால் எதற்காகப் பிடிக்கப்பட்டான்? ஸாபமே! எதை ஆஹாரமாகக் கொண்டால், அல்லது, எதை அறிந்தால் உனக்கு பரிதியுண்டாகும்? நான் உனக்கு எந்த ஆஹாரத்தைக் கொடுப்பேன்? எப்படி.

நீ இவனை விடுவாய்' என்று வினவினர். ஸாபபம, 'தோஷமில்லாதவனே! அரசனே! நான பிரஸித்திபெற்றவனும் சந்திரனிலிருந்து ஐந்தாமவனும் ஆயுவின மைந்தனும உனகுலத்தில் முந்தினவனுமான நகுஷன என்கிற அரசனாக இருந்தேன். யாகங்க ளாலும் தவத்தினலும் வேதாத்தியயனத்தினலும் இந்திரிய நிக்கிரஹத்தினலும் விககிரமத்தினலும் யான முவுலகங்களுடைய ஆட்சியையும் கவலையற்று அடைந்தேன். அந்த ஐஸ்வரியத்தைப் பெற்றதனால் அப்பொழுது கர்வமானது எனனை வந்தனாகியது. ஆயிரம் பிராமமணர்கள் என பலலக்கைத் தூக்கினார்கள். பிறகு, நான் ஐஸ்வாயமத்தால் இறுமாப்படைந்து பிராமமணர்களை அவமதித்து அகஸ்தியரால் இந்தநிலைமைப் அடைவிககப்பட்டு நென்று எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அரசனே! 1 பாண்டவ! மஹாத்மாவான அந்த அகஸ்தியருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலேயே பிரஜ்ஞை இதுவரையும் எனனை விடவில்லை பகலினுடைய ஆறாவது பாகத்தில் உன்னுடைய இளைய ஸகோதரன என்னால் ஆஹாரமாக அடையப்பட்டான். நான் இவனை விடப்போகித் தில்லை. மஹேஸ்வரையும் நான் விருமயவில்லை. எனனால் இப்பொழுது கேட்கப்படுகிற வினாக்களுக்கு விடைகூறுவாயாகில் அதற்குப் பிறகு உன்னுடைய பிராதாவான பீமஸேனனை விடுவேன' என்று சொல்லியது

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! உன்னிஷ்டப்படி வினவுவாயாக. ஸர்ப்பமே! உனக்குப் பிரீதிபை உண்டுபண்ணுவதற்கு நான் சகதியுள்ளவனாக இருந்தால், உன கேள்விகளுக்கு மறுமொழி உரைப்பேன். இவவுலகில் பிராமமணனால் எது அறியத்தக்கதோ அதை நீ முழுமையும் அறிகுறாய். ஸாபபராஜனே! ஆகையால், உன வசனத்தைக் கேட்டு உனக்கு மறுமொழி உரைப்பேன்' என்று சொன்னார். ஸாபபம, 'வேந்தே! எவன் பிராமமணனாகிறான்? யுதிஷ்டிர! எது அறியத்தக்கது? சொல். உன்னுடைய வாக்கியங்களால் உனனை அதிகபுக்திசாலி என்று ஊக்கிக்கிறேன்' என்று சொல்லியது.

யுதிஷ்டிரர், 'நாகேந்திர! எவனிடத்தில் உண்மை, கொடை, பொறுமை, நல்லொழுக்கம், இரக்கம், தவம், கருணை இவைகள் காணப்படுகின்றனவோ அவன் பிராமமணனென்று கருதப்படு

1 வேறு பாடம்.

கிறான். ஸர்ப்பமே! எது வீரேஷங்கலிலலாததாயும் தேசந்தா
 மும் காலத்தாலும் வஸதுக்களாலும் அளவிட முடியாததாயும்
 துக்க மில்லாததாயும் ஸுக மில்லாததாயும் இருக்கிறதோ,
 அகண்ட ஏகாஸமாக இருக்கிற எந்த வஸதுவினிடத்தில
 சென்று மனிதாகா மீனாடு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லையோ
 அது அறியத்தக்கது. நீ இன்னும் எதைச் சொல்ல விரும்பு
 கிறாய்? என்று சொன்னா. ஸர்ப்பம், 'யுகிஷ்டிர! பிர
 மாணமும் ஸத்பமும் வேதமும் நான்கு வாணத்தார்களுக்கும்
 ஹிதமாயிருக்கின்றன. சூத்திரர்களிடத்திலும் உணமையும்
 கொடையும் கோபமினமையும் மன இளக்கமும் அஹிம்ஸையும்
 கருணையும் இருக்கின்றன. அரசனே! இவ்வுலகில துக்கமில்லாததும்
 ஸுகமில்லாததுமான எது அறியத்தக்கதென்று சொல்லப்பட
 டதோ ஸுகம் துக்கம் இரணடினாலும் விடப்பட்ட அவ்வாறான
 அறியத்தக்க வேறுவஸ்துவானது இருக்கிறதென்று நான்
 காணவில்லை' என்று சொல்லிற்று.

யுகிஷ்டிரா, 'சூத்திரனிடத்தில எந்த அடையாளமிருக்
 கிறதோ அது பிராம்மணனிடத்திலில்லை சூத்திரஜாதியில் பிறந்
 ததனால் சூத்திரன் சூத்திரனாகான். பிராம்மணஜாதியில் பிறந்
 ததனால் பிராம்மணனும் பிராம்மணனாகான். ஸர்ப்பமே! எவ
 னிடத்தில இந்தச் சமதமாதிகுணங்களை காணப்படுகின்றனவோ
 அவன் பிராம்மணனாக எண்ணப்படுகிறான். ஸர்ப்பமே! எவ
 னிடத்தில இந்தச் சமதமாதிகுணங்களில்லையோ அவனைச் சூதா
 னென்று குறிக்கவேண்டும். ஸர்ப்பமே! அறியத்தக்கதில்லையென்
 றும் ஸுகத்துக்கங்களால் விடுபட்ட ஸ்தானமானது இந்த
 இடத்தைக்காட்டிலும் வேறிடத்தில் இல்லை என்றும் எது
 உன்னால் கூறப்பட்டதோ இந்த உன்னப்பிராயம் இவ்வண்ணமே.
 ஸுகம் துக்கம் இரணடினாலும் விடுபட்டிருக்கிற ஸ்தானம் இல்லை.
 எவ்வாறு சீதவஸதுவின் நடுவில் உஷ்ணமும் உஷ்ணவஸ்துவின்
 நடுவில் சீதமும் இராவோ அவ்வாறே ஸுகமுள்ளவஸதுவில
 துக்கமும் துக்கமுள்ளவஸ்துவில் ஸுகமும் இரா. இவ்வாறான
 (பிராகிருத) ஸுகத்துக்கங்களாலவிடுபட்ட (ஆனந்தமயமான)
 ஸ்தானம் ஓரிடத்திலிருக்கிறது. இது எனது எண்ணம். ஸர்ப்
 பமே! நீ எப்படி எண்ணுகிறாயோ? என்று கூறினார். ஸர்ப்பம்,
 'அரசனே! ஆபுஷ்மானே! உன்னால் ஒழுக்கத்தால் ஒருவன் ப்ராம்
 மணனென்று சொல்லப்படுவானேயாகில் அப்பொழுது பிராம்

மணனுக்குரிய செயகை இலலாதவரைபில ஜாதி பயனற்றது என்று சொல்லிற்று.

புதிஷ்டிபார், 'மகா ஸாபபமே! பேரறிவாளனே! இந்த மனித ஜாதியில இப்பொழுது எல்லாப் புருஷர்களும் எல்லா ஸ்தர்க்களிடமும குழந்தைகளை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். ஆகையால், எல்லாவர்களும கலந்துபோவதால் ஜாதியானது எவ விதத்தாலும் பரிசுத்திக்கத்தக்கதென்பது எனனுடைய எண்ணம். மனிதர்களுக்கு வாக்கும ஆண்பெண்களின் சோககையும பிறப்பும் இறப்பும் ஸமமானவை. 'நாங்கள் பிராமமணர்களாயிருக்கிறோமோ அபிராமமணர்களாயிருக்கிறோமோ எப்படியிருந்தாலும யாகம்செய்கிறோம்' என்கிற பொருளுள்ள (தேயஜாமதேஹ என்கிற) வேதவாக்யமும் (ஜாதி, பிறப்பினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதன்று) என்னும் விஷயத்தில் பிரமானம். ஆகையால், தத்துவத்தை கண்டறிந்தவர்கள் ஆசாரமே (இந்தவிஷயத்தில்) முக்யமாகக் கருதப்பட்டதென்று அறிகிறார்கள். தொப்புள்கொடி அறுப்பதற்குமுன்னம புருஷனுக்கு ஜாதகாம ஸமஸ்காரமானது விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியே, இருபிறப்புடையவர்களான முன்றுவாணத்தார்களுக்கு முன்பே உபநயனம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உபநயன ஸமஸ்காரத்தில் இவனுக்கு ஸாவிநி மாதாவாகிறார்; ஆசாரயன பிதாவாகச் சொல்லப்படுகிறார். பிராமமணன் வேதத்தோடுகூடுகிறவரையில் செயகையினால் சூதரனுக்கொப்பானவன். இப்படிப்பட்ட அந்த ஸமசயத்தில் ஸ்வாயம்புவமனுவானவா, 'வைதிக ஸமஸ்காரமில்லாவிட்டால் முன்று வாணத்தார்களும் சூதரர்களுக்கு ஸமானர்களாவார்கள்' என்று இவ்வண்ணம் கூறி இருக்கிறார். ஸாபபராஜனே! ஸமஸ்காரமில்லாத விஷயத்தில் வர்ண ஸாதக்யமே முக்யகாரணமென்று காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸாபபராஜனே! மகாலாபபமே! எவனிடத்தில் இக்காலத்தில் வைதிக ஸமஸ்காரத்துடன் கூடின நல்லசாரமிருக்கிறதாக எண்ணப்படுகிறதோ அவனையே பிராம்மணனாக முன்னே சொல்லியிருக்கிறேன்' என்று கூறினார். ஸாபபம, 'புதிஷ்டிபார்! அறியவேண்டியதை அறிந்திருக்கிற உன்னுடைய வாக்கியமானது கேட்கப்பட்டது. நான் உன்னுடைய பிராதாவான பீமஸேனனை ஏன் பசுதிப்பேன்?' என்று கூறியது.

நூற்றெண்பததுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஐ க ர ப ி வ ம். (தோடர்ச்சி)

(தன் வினாக்களுக்கு உத்தரமளித்ததனால் மகிழ்ந்தவனும் மலைப் பாம்பு வடிவத்துடன் ரூப்பவனுமான நகுஷன் தனக்கு அவ்வு ருவம்வரகீ காரணத்தை யுதிஷ்டிராருக்குக் கூறிப் பீமனை விட்டுவிட்டு மீண்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றது)

யுதிஷ்டிரா, 'இப்படிப்பட்ட நீ உலகத்தில வேதவகா வேதவக வககள இவற்றின் கரையை அடைநகவன. எந்தக கர்மாவைச் செய்வவனுக்கு அதனிலும் சிறந்ததில்லாத கதியானது ஏற்படும்: சொல்' என்று வினவ, ஸர்ப்பம, 'பாரத! பாதகிரத்தில கொடுந தும் இனியவை கூறியும் உணமையைப் பேசியும் அஹிமஸையில பறந்துதுள்ள மனிதன ஸவாககத்தை அடைவானென்பது என் னுடைய நிச்சயம்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரா, 'ஸர்ப்பமே! தானதைக்காட்டிலும் ஸத்யமா, ஸத்யத்தைக்காட்டிலும் தானமா எது பெரியதென்று காணப்படு கிறது? அஹிமஸை இனசொல இரண்டனுள் எது பெரிது? எது சிறிது? சொல்லுவாயாக' என்று வினவ, ஸர்ப்பம, 'தானம் 1 ஸத்யம் அஹிமஸை இனசொல இவைகளுள் பயனால் பெருமை யும் சிறுமையும் காணப்படுகின்றன. சில ஸமயத்தில் தானம் செய்வதைக்காட்டிலும் ஸத்யமே மேலாகிறது. ராஜேந்திர! சில ஸமயத்தில் ஸத்யவாககியத்தைக்காட்டிலும் தானமே மேலாக றது. பெரிய விற்பிடித்தவனே! அரசனே! இவ்வண்ணமே, சிலசம யம் இன்சொற்கூறுவதைக்காட்டிலும் அஹிமஸையானது பெரி தாகக் காணப்படுகிறது. சிலவேளை அந்த அஹிமஸையைக்காட் டிலும் இனசொல் பெரிதென விரும்பப்படுகிறது. வேவந்தே! இவ்வாறு, இவற்றின் இரதப்பெருமை சிறுமைகள் பியனைப்பொறுத் தவை? இன்னும் வேறு கேட்க விரும்பியதைச் சொல். நான் மறுமொழியுரைப்பேன்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரா, 'ஸர்ப்பமே! சரீரத்தை விட்டவனுக்கு ஸவர்க் கத்தில கதியும் காமங்களுடைய பலன் அழியாமலிருப்பதும் விஷயானுபவமும் எப்படி காணப்படும? எனக்குத் தெளிவாகச சொல்' என்று வினவ, ஸர்ப்பம, 'அரசனே! தன்னுடைய கர்மங்

களால் உண்டாகிற கதிகள் மனிதனாகப் பிறப்பது, ஸ்வர்க்கதையில் வலிப்பது, திரிபகஜாதியில் பிறப்பது என மூன்றுவிதமாகக் காணப்படலாக்கின்றன. அவைகளுள், அஹிம்ஸையுடன்கூடிய அநாதியான தானமமுதலிய காரணங்களால் (தேஹியானவன்) மானிட உலகத்தினின்றும் ஸ்வர்க்கதையை அடைகிறான். ராஜேந் திரனே! (இவற்றுக்கு) மாறுபட்ட காரணங்களால் மனிதனாகவும் அபபடியே விலங்காகவும் பிறக்கிறான். ஐயா! விலங்குபிறவியில் விசேஷத்தைச் சொல்லுவேன். காமகரோதங்களுடன்கூடிய வனும ஹிம்சையுடனும் பேராசையுடனும்கூடியவனுமான மனிதன் மானிடப்பிறவியிலிருந்து தவறி விலங்குஜாதியில் பிறக்கிறான். மனிதப்பிறப்புக்காக விலங்குஜாதியிலிருந்து வேறுபாடு (=உயர்தல்) வேதத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. யாகங்களில் உபயோகிக்கப்படுகிற கோமுதலியவற்றுக்கும குதிரைகளுக்கும (அந்த விலங்குப்பிறவிகளிலிருந்தே) தேவதைவனும காணப்படுகிறது. ஐயனே! இருவினைகளுள்ள அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவன (பிறப்பிறப்புக்களாகிய) இந்தக் கதிகளை அடைகிறான் இருவினைகளிலலாத பிரம்மமணன நித்யமான பிரம்மத்தினிடம் ஆத்மாவைக் கலக்கச்செய்கிறான். தேகாபிமானியான ஜீவாத்மாவானவன் அந்நஷ்டத்தால் கவரப்படப்பெறாது பிறந்து பிறந்து ஸுகத்தில் விநாயமுள்ளவனாகிற தேகஸம்பத்தததாலுண்டான பலனை அனுபவிக்கிறான். பயனில் பறநிலல்லாதவன் பிரஜைகளுக்கு அறிகுறிகளான ஜனனம் மரண முதலியவைகளைத் தோஷங்களாகப் பார்க்கிறான் என்று சொல்லியது.

புதிஷ்டிபார், 'ஸாப்பமே! சபதம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் ஆகிய இவைகள் அறியப்படும் ஸமயத்தில், அறிகிற ஜீவனுக்கும் அறியப்படுகிற அந்தவிஷயங்களுக்கும் ஆதாரத்தை ஒருவழிப்பட்ட மனதூடன் உள்ளபடி கூறுவாயாக. அதிக புத்தியுள்ளவனே! நீ ஏன் விஷயங்களை ஒரே ஸமயத்தில் அறிகிறதில்லை பன்னகங்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! கேட்கப்பட்ட இவையனைத்தையும் சொல்லுவாயாக' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'ஆயுஷ்மானே! ஸுகம துகம முதலிய குணங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவானது தேஹரூபமான உபாதியுடன் கூடியதாகவும் காரணங்களால் அடையப்பட்டதாகவுமிருந்துகொண்டு தன் வினைகளுக்குத் தக்கபடி போகங்களை அனுபவிக்கிறது. பரதஸரேஷ்டனே! அந்த ஆத்மாவின் போகங்களுக்கு ஆதாரமான இந்தத்

தேஹ,ததில ஞானமும் புத்தியும் மனமும் கரணங்களென்று என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். ஐயனே! ஜீவன விஷயங்களை அறிவதற்கு ஸாதனமான இந்திரியங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற மனத்தின் வழிபாய்த நேசத்தினின்று வெளிப்பறப்பட்டிடு. முறையே,இந்த விஷயங்களை அடைகிறான். புருஷஸரேஷ்டனே! ஜீவனுக்கு அந்த விஷயத்தை அறியவேண்டியபொழுது, மனமானது புத்தியினால் வேலைபுடன கூடியதாகச் செய்யப்படுகிறது. ஆகலால், இந்த ஜீவனுக்கு இந்தச் சரிந்ததில் ஒரே ஸம்பந்தம் எல்லா விஷயங்களுடைய அறிவும பொருஷ்டுகிறதில்லை. புருஷோத்தமனே! அந்த ஜீவாத்மாவானவன புருஷங்களுடைய மத்தியத்தை அடைந்திருக்கிறான். ரூபம் முத்தலிய குணங்களுடன் கூடின பலவித வஸ்துகளை அறியவேண்டியபொழுது உயர்த்ததும் தாமுந்தமான புத்திபை ஏவுகிறான். ராஜஸரேஷ்டனே! புத்தியுண்டானதற்கு அந்தக் க்ஷணத்தில் ஸாத்வி ரூபமாக யோகிகளால் காணப்படுகிற ஞானம்தான் ஆதமாவைப் பிரகாசப்படுத்துகின்ற ஸ்வயம்பிரகாச ஞானம்' என்று சொல்லிற்று.

புகிஷ்டிரர், 'மனம் புத்தி இவற்றின் சிறந்த லக்ஷணத்தை எனக்குச் சொல். இது அக்யாதம் சாலதிரத்தை அறிந்தவர்களுக்குச் சிறந்த காரியமாக விதிக்கப்படுகிறது' என்று வினவ, ஸாபம, 'புத்தியானது ஆதமாவே பி மகவம் ஒற்றுமையை அடைந்து விஷயங்களில் தாண்டிச் செல்லுதலால், ஆதமாவை வசப்படுத்துகிறது. அந்தப் புத்தியானது அந்த ஆதமாவைச் சாரத்திருப்பதாக அறியத்தக்கது. அந்தப்புத்தி தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திப்பதன்பொருட்டு அதிஷ்டானமாக ஆதமாவை விரும்புகிறதாகும். புத்தியானது விஷயேந்திரியங்களுடைய ஸம்பந்த ரூபமான காரியத்தால் உண்டாகிறது. மனமோ முத்தியே நிலைபெற்றிருக்கிற காரணவஸ்துவாயிருக்கிறதன்றே! புத்தியை மனத்துக்குக் குணமாகச் சொல்லியிருப்பதால், மனமானது அந்தப் புத்தியைக் குணமாகவுடைய தாமியாக இருக்கிறது. ஐயனே! மனம் புத்தி இவ்விரண்டிற்கும் பேதத்தைத் துலக்கிக்காட்டுகிற லக்ஷணம் இது. இந்த விஷயத்தில் நீயும் விசேஷமான அறிவுடையவன். நீ எவ்வாறாக நினைக்கிறாய்?' என்றுசொல்லியது.

புகிஷ்டிரர், 'புத்தியுடையவர்களுள் சிறந்தவனே! மங்களகரமான உன்னுடைய இந்தப் புத்தியானது அற்புதமாக இருக்கிறது. நகுஷா! அறியத்தக்கது உன்னால் அறியப்படாதிருக்கிறது.

ஏன கேட்கிறாய்? இவ்வாறு அற்புதமான கர்மங்களுடன் கூடிய வனும எல்லாமறிந்தவனும் ஸவர்க்கதத்தில் வஸிப்பவனுமான உனனை எவ்வாறு மோஹம் வந்தடைந்தது? இந்த விஷயத்தில் எனக்குப் பெரிய ஸமசயம்.' என்று வினவினார். ஸாபமம், 'ஐஸுவாயமானது மனிதனை நல்ல விவேகமுள்ளவனும சூரனு மாயிருந்தாலும் மயங்கச செய்கிறது. ஸுகததிலிருப்பவனை வரும் (பின்வருவதை) அறிகிறதில்லை எனபது என்னுடைய எண்ணம். யுதிஷ்டரா! அபபடிப்பட நான ஐஸுவாயத்தினு லுண்டான புகதிமயக்கததால் மதததால் கவரப்பட்டவனாக (ஸ்வாககத்தினின்று) கீழே விழுந்தேன. மீனநிம அறிவடைந்த நான உனக்கு அறிவிக்கிறேன். மஹாராஜனே! பனைவரை வாட்டுபவனே! உனனூல எனனுடைய காயம செய்யப்பட்டு விட்டது. மீகக கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்த என னுடைய சாபமானது ஸாதுவான உன்னுடன் ஸம்பாஷித்ததனூல நாசம் அடைந்தது. நான முற்காலத்தில் ஆகாயத்தில் திவனி'ப விமானத்தினூ ள்ஞ்சரிப்பவனும அகங்காரத்தினூல மதமுளவ வனுமாக வேறொருவனையும மதிக்கவில்லை. மூவுலகங்களிலும வாஸமசெய்கின்ற பிரமபரிஷிகள, தேவர்கள, கருகர்வர்கள, யக்ஷர்கள, ராக்ஷஸர்கள, பன்னகாகளாகிய அனைவரும் எனக குக் 1 கபவகளைக் கொடுத்தார்கள். பூமிகககிபதியே! கண னூல எந்தப் பிராணியைப் பாக்கிறேனோ அந்தப் பிராணியி னுடைய வல்லமைபை விரைவில் கவாகிறேன். எனது பரா வையின பலம் அபபடிப்பட்டதன்றோ? அரசனே! ஆபிரம பிரமம் ரிஷிகள் என பலலககைத் தூக்கினார்கள். அந்த அநீதியானது எனனை ஸம்பத்தினின்று நமூவுமபடி செய்துவிட்டது அந்த ஸமயத்தில் பலலககுத் தூக்குகின்ற அகஸ்திய மஹரிஷியானவா (எனனூல) காலால் தொடப்பட்டார். அதனூல உண்டான கோபத்தினூல அகஸ்தியரால், 'நீ ஸாபமமாக நாசமடை' என்று சொல்லப்பட்டேன். பிறகு, அந்தச் சிறந்த விமானத்தினின்று நமூவி (மனித)லக்ஷணங்களையாக் கீழே விழுகின்ற நான எனனைப் பாம்பாகித் தலைகீழே விழுபவனாகத் தெரிந்துகொண்டேன். நான அந்தப் பிராமமணரை, 'பகவானே! தவறுதலால் புகதிமயங்கிய எனனைப் பொறுக்கக்கூடவீரா. சாபத்திற்கு முடிவேற்பட்டவேண டும்' என்று வேண்டினேன். பிறகு, அந்த அகஸ்தியா கீழே விழு

சின்ற என்னைக் கருணையுடன் சொக்கி, 'நாயராஜனான யுகிஷ்டரான சாயத்தினின்று உன்னை விடுவிப்பான. அரசனே! மஹாராஜனே! அப்படிப்பட்ட அகலசாரத்திற்கும் பலத்ததற்கும் பயனானது நகீணிகதபிமகு புணயபலனை அடைவாய' என்னும் இதனைச் சொன்னார். பிறகு, அந்தத் தவதந்நுடைப வலிமைநபக கண்டு எனக்கு ஆசசாயமுண்டாயிற்று. அதனால், உன்னைப், பிரமமததைப்பற்றியும் பிராமமணத்தனமையைப்பற்றியும் வினவினேன். அரசனே! சாதுக்களுக்கு ஸதத்யம், தமம், தவம், யோசம், அஹிமதை, ஏனாத் திலேபெ எய்யொழுதும் திலேபெற்றிருக்கல் ஆகிய இவைகள் (தற்கதிககு) ஸாதனங்கள். ஜாதியம் குலமும் ஸாதககசனாகா. நீண்ட கைகளுள்ளவனே! உன் பிராதாவான இந்தப் பிரமன சேகமமுள்ளவனாகவே எனனால் விடப்பட்டான். மஹாராஜனே! உனக்கு சேகமமுண்டாகட்டும். நான் மீண்டும் ஸ்வர்க்கம் செல்வேன். புரஷஸரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட தற்காலமும் இதோ வந்துவிட்டது. பார்த்த! இந்தக் காரணத்தினால்¹ அப்படிப்பட்ட பெரிய காரியம் உனனால் என விஷயத்தில செய்யப்பட்டது' என்று கூறியது.

பிறகு, அந்த முகூர்த்தத்தில, இஷ்டப்படி செல்லுகிற அப்படிப்பட்ட உத்தம விமானமானது அகிவேகததுடன் அவ்விடம் வந்தது அந்த ரகுஷ மஹாராஜன இவ்வாறு சொல்லி விட்டு, அந்த மலைப்பாடடி உடலை விட்டு, தன்ய சரீரத்தைப் பெற்று ஸ்வர்க்கத்தை நகுறித்தே சென்றான். தர்மாதமாவம் பூநீமாமான யுகிஷ்டரம பிராதாவான பிரமனோடு சேர்ந்து தெளம்பரோடு மீண்டும் ஆஸாமததுக்குவந்தார். பிறகு, தர்மராஜரான யுகிஷ்டரர், அவை அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்திருக்கிற எல்லாப் பிராமமணர்களுக்கும் உள்ளபடி சொன்னார். வேறே! அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களும் இவருடைய அந்த மூன்று பிராதாக்களும் சாதகியுள்ளவான பாஞ்சாலியும் அதனைக்கேட்டு மிக வெட்கினவர்களானார்கள். பிராமமணஸரேஷ்டர்களான அவர்களனைவரும் பாண்டவர்களுடைய ஹிகத்தைச் செய்வதிலுள்ள விருப்பத்தினால் பிரமனைப் பார்த்து அவனுடைய முரட்டுத்தனத்தைப்பற்றி நிந்தித்து, 'இனி இவ்வாறு செய்யவேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள். பாண்டவர்களோ, பாதகினினன்று விடுபட்டிருக்கிற மிக்க பலசாலியான பிரமனைப்

¹ இராட்டித்தவால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

பார்த்துக் களிப்படைந்தார்கள் ; ஆனந்தத்துடன் ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

ஆ ஜ க ர ப ரீ வ ம் மு ற் றீ ற்று.

ஊற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மாரர்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம்.

(வீஷ்ணு சாந்தருக்கினீர் வர்ணனையும், யுதிஷ்டிரீ முதலியவர்கள் த்வைதவனத்தீனின்று மறுபடியும் காம்பகவனம் வந்ததும்)

அந்த இடத்திலேயே வஸித்ததுக்கொண்டிருக்கிற பாண்டவர்களுக்கு எல்லாப்பிரானிகளுக்கும் ஸுகத்தைஉண்டுபண்ணுகிற தாம கோடைக்கு முடிவைச் செய்வதுமான மாரிக்காலமானது வந்தது. பெருமுழக்கமுள்ளவைகளும் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும் மூடுகின்றவைகளும் கறுத்திருப்பவைகளும் மாரிக்காலத்தில் மண்டபங்களபோலிருப்பவைகளும் ஸூரியனுடைய ஒளிகூட்டங்களே விலக்கிவைகளும் மீனவகூட்டங்களின ஒளிபுடன கூடியவைகளான மீகங்கள், அப்பொழுது, நூறுநூறுகவும் ஆயிரம் ஆயிரமாகவும் இரவுபகலாக விடாமல் மழை சொரிந்தன. பூமியானது, புற்கள் நன்கு முளைத்ததும் மதங்கொண்டிருக்கிற காடடக்களும் ஸர்ப்பங்களுமுள்ளதும் ஜலத்தால் நனைக்கப்பட்டதும் புகைபோன்ற புழுதிகூட்டங்கள் தணிந்ததுமாயிற்று. ஜலத்தினால் எல்லாம் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில், ஸமதரையோ மேடுபள்ளமோ நதிகளோ தாவரங்களோ ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. மாரிக்காலத்தில் கலங்கின தண்ணீரையுடையவைகளும் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் சீறுகின்ற ஸர்ப்பங்களபோல விரைவாகச் செல்லுகின்றவைகளான நதிகள் காடுகளை விளங்கச் செய்தன. வனங்களில் மழைகளால் அடிக்கப்படுகின்றவைகளும் வீரிடுகின்றவைகளான பன்றிகள் மானகள் பறவைகள் இவைகளுடைய பலவித ஒலிகள் கேட்கப்பட்டன. சாதகங்களும் ஆண்குயிலின கூட்டங்களும் மயில்களும் கொழுத்த தவளைகளும் மதங்கொண்டு எல்லாப்பக்கங்களிலும் சஞ்சரித்தன. மலையைச் சாராத உலாந்த இடங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு, அப்பொழுது பலவிதமான தோற்றமுள்ளதும் மேகங்களின் முழக்கமுள்ளதுமான மாரிக்காலமானது இனிதாகச் சென்

ந்து. அன்றில்களாடும் அன்னககளாடும் நீரம்பியதும் புற்கள் மிக முளைத்திருக்கிற காடுகளும் மலைச்சரிவுகளுமுள்ளதும் ஜலம் தெளிந்த நதிகளுள்ள துமான சரத்காலமானது மிக மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதாயிற்று. அந்த மஹாநமாகங்களுக்கு ஆகாசமும் நகைத்திரங்களுமே மடசபற்றிப்பதும், மிருகங்களும் பறவைகளும் நிரம்பியதுமான சரத்காலமானது மங்களகரமாயிற்று. இரவுகள் புழுதிணைந்தவைகளும் மேகத்தினால் குளிர்ந்தவைகளும் கிரஹங்களாலும் நகைத்திரங்களுடைய கூட்டங்களாலும் சந்திரனும் பிரகாசிக்கிறவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அவர்கள் குளிர்ந்த ஜலத்தைபுடைய மங்களகரமான நதிகளையும் அலகிகளாலும் தாமரைகளாலும் நனகு அலகரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் கண்டார்கள். ஆகாசமேலாக தெளிவான ஜலமுள்ளதும் கரைகளில் வஞ்சிமரங்களடங்கலும் புண்டதீபங்களுள்ளதுமான ஸர்ஸ்வதீ நதிக்கரையில் ஸஞ்சரிக்கிற அங்குப பாண்டவர்களுக்கு ஸந்தோஷ முண்டாயிற்று. உறுதியான விற்றிடித்த அந்த வீரர்கள் தெளிந்த ஜலமுள்ளதும் மங்களகரமானது நிறைந்திருப்பதுமான ஸர்ஸ்வதிநதியைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். ஜனமேஜயரே! பர்வஸந்தியில் மிக புணயமானதும் சரத்காலத்தைச்சார்ந்ததுமான கார்த்திகைமாதத்துப் பூர்ணிமைராதிரியானது, அவர்கள் அவ் விடத்தில் வஸிக்கையிலேயே சென்றது. பரதஸரேஷ்டரே! புண்ணியம் செய்தவர்களும் அதிகமான ஸதவகுணமுடையவர்களும் ரிஷிகளோடுகூடிய பாண்டவர்கள் எல்லா வாகனங்களிலும் பாரமேற்றினார்கள். தெளமயரோடுகூடிய பாண்டவர்கள் அந்தக் கிருஷ்ணபகைத்தோடக்கத்தில் ஸாரதிகளோடும் சமையற் காரர்களோடும் காமயகவனத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸம்மாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(பாண்டவர்கள் மீண்டும் காம்யக வனத்திற்கு வந்ததைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையுடன் அங்கேவந்ததும், நாரதரும் மார்க்கண்டேயரும் வந்ததும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தூண்டுதலால் மார்க்கண்டேயர் புராணகதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கியதும்.)

குருவமசத்தில் பிறந்தவரே! யுகிஷ்டிரரைத் தலைவராகக் கொண்ட பாண்டவர்கள் காம்யகவனத்தை அடைந்து முனிவர்

களின் கூட்டங்களால் ஆதித்யம் செய்யப்பெற்றுத் திரௌபதி யுடன் வீற்றிருந்தார்கள. பிறகு, அங்கே நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக வலிகுகின்ற அந்தப்பாண்டவர்களை அனேகம் பிராம்மணர்கள அந்த இடத்தில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தார்கள. பிறகு, அாஜுனனுக்கு இனிய தோழரான ஒரு பிராம்மணர் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, 'குருமகசததைத் தாங்குபவர்களை ! மிகக் தோளவலிமைபுள்ளவரும் பிரபுவும் பேரறிவானருமான அப்படிப்பட்ட வாஷுதேவா வரப்போகிறார். நீங்கள் இங்குவந்துவிட்டது, ஹரியான அவருக்குத் தெரியுமன்றோ? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் உங்களைப் பாப்பதில் விருப்பமுள்ளவர், உங்களுடைய நன்மையைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர். அநேக வர்ஷகாலம் ஜீவிப்பவரும் பெரிய விதமுள்ளவரும் வேதாத்தியயனத்தோடும் தவத்தோடும்கூடியவருமான மாகக்ஷணேயர் விரைவாக உங்களை வந்தடைவார்' என்று சொன்னார். அந்தப்பிராம்மணர் அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, தோளிகளுள் சிறந்தவரான தேசவா சைப்யம் ஸுகீவமென்கிற சூகிரைசள பூட்டின ரதந்தோடு காணப்பட்டார். தேவகீபுத்திரர் அந்தக் கொரவர்போஷ்டர்களைப் பார்த்து விருமபி, இந்நீரன இந்நிராரி யுடன் சோநதுவருவதுபோல ஸத்யபாமையுடன் சோநது வந்தார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான கிருஷ்ணபகவான ரதத்தினின்று இறங்கி விதிப்படி தம்மராஜரையும் பலசாலிகளுள் சிறந்த பீமனையும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனம்பண்ணினார். நகுல ஸஹதேவர்களால் நமஸகரிக்கப்பட்டவராகித் தெளமயரையும் பூஜித்தார் ¹ அர்ஜுனைத் தழுவிக்கொண்டு திரௌபதிக்கு இன்சொல் கூறினார். பகைவர்களை அழிப்பவரான அந்தத் தாசார்ஹர் நெடுங்காலம் கழித்துவந்தவனும் வீரனும் நண்பனுமான அாஜுனனைப்பார்த்து அடிக்கடி கடடிக்கொண்டார். அப்படியே கிருஷ்ணனுடைய அன புள்ளமனைவியான ஸத்யபாமையும் பாண்டவர்களுடைய அன்புள்ள மனைவியான திரௌபதியைத் தழுவிக்கொண்டார். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் பாரையுடனும் புரோஹிதருடனும் கூடிய வர்களாகி, செந்தாமரைக்கண்ணரைப் பூஜித்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். கற்றறிந்தவரான கிருஷ்ணனோ, அஸூர்களை அழித்தவனும் குருதியின் புதல்வனுமான தனஞ்சயனோடு சேர்ந்து, மஹாதமாவும பகவானும் பூதபதியுமான

1 வேறு பாடம்.

ஸாக்ஷாத சிவபெருமான ஸுபரமமண்பிரோந் சோக்து பிரகாசிப
பதுபோலப பிரகாசிததா. பிறகு, அர்ஜுனன க்ஷணுகு மூத
தவரான கிருஷ்ணனிடம் வனங்களில் நடந்த எல்லா விருத்தாந
தங்க்ளையும் உளபடி சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும், அவரிடத்திலு
ஸுபதரையையபற்றியும் அப்படியே அபிமனபுணையபற்றியும்
வினவினான். தசாஹாகளுள் சிறந்தவரான கிருஷ்ணனும
நிளையமரையும் திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரரையும் ரகுல ஸஹ
தேவர்க்ளையும் பிமனையும் பாத்தது, 'உக்களுநீய பாக
கிய விசேஷத்தால் அர்ஜுனன அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி
யடைந்து ஸந்தோஷத்தான கீக்ஷமடாகவரதுசேசிரான' என்று
சொன்னார். அந்த மதுஸூதனா, தக்கபடி பார்த்தாக்களையும்
திரௌபதியையும் பிரோஹிதரையும் சூத்திர யுதிஷ்டிரராஜரை
நெரில் புகழ்ந்துகொண்டு அவருடனகூட உட்காந்து, 'பண்
டவரே! அசரே! ராஜ்யலாபகதைகாட்டிலும் நம்ம சிறந்தது.
அதற்குத் தவத்தையே மூலமாகச் சொல்லுகிறார்கள் ஸத்யத்துட
னும் உளருமபுமும் ஒத்திருந்தனுடனும் ஸவகம்மத்தை அனுஷ்ட
புகுகின்ற உமமால் இந்த உலகமும் பரலோகமும் ஜிரிக்கப்பட்டன.
முற்காலத்தில் பிரமமசாய விரதங்களை அனுஷ்டிப்புகின்ற உமமால்
அத்தியயனத்தைச் செய்து, தனுவேதம் முழுவதையும் நன்கு
அடைந்து, ஸ்ந்திரியனுசூரிய நம்மத்தினால் தனக்களைத்தீதடி,
புராதனமான யாகங்களினைத்தும் நன்குசெய்யப்பட்டன. அசரே!
கிராம தாமங்களில் உமக்குப் பற்றுதலில்லை. காமத்தினால் ஓனைய
பும் கீர் செய்கிறதில்லை. பொருளிலுள்ள பேராவலால் தம்மத்தை நீ
விடுகிறதில்லை. அந்தப் பிரபாவந்தால் தாமராஜாக இருக்கிறீர்.
குந்திரந்தனரே! அசரே! தேசங்களையும் தனங்களையும் போகவ
களையும் அடைந்திருக்கிற உமக்கு, தானம், ஸத்யம், தவம்,
பொறுமை, சாந்தி, இந்திரிய நக்கிரஹம், மனோதைர்யம் இவை
களிலேயே எப்பொழுதும் இப்படிப்பட்ட சிறந்தபற்றுதலிருக்
கிறது. பாண்டவரே! ¹ உமமைக்காட்டிலும் வேறு எவன், குரு
ஜாங்கலதேசங்கள் பசைவராலகவாடப்பட்டதையும் ஸபையில் திரௌ
பதி பரவசமானதையும் பாத்ததுகொண்டு சாஸ்திரத்ததுக்கும

1 'குரு ஜாங்கலதேசத்து ஜனகூட்டமானது ஸபையில் திரௌ
பதி பரவசமாயிருந்ததைப் பார்த்தபொழுது உம்மைக்காட்டிலும்
வேறெவன் சாஸ்திரத்ததுக்கும் வழக்கத்துக்கும் விலகான அந்தக்
கூட்ட நடைபைய பொறுப்பான' எனபது வேறு பாடத்தின பொருள்.

வழக்கததுக்கும் விலக்கான அந்தக் கெட்டநடையைப் பொறுப்பான்? நீர் ஐயமின்றி எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறி விரைவில் பிரஜைகளை நனகு பரிபாலிக்கப்படுபாகிறீர். உமமுடைய பிரதிஜைஞயானது முடிக்கப்பட்டுவிட்டால், கௌரவர்களைச் 1 சிக்ஷிப்பதில் இதேநாங்களை விததமாயிருக்கிறோம்' என்று சொன்னார்.

தசாஹூர்களைப் போஷிப்பவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், நண்பர்களைக் கூடியவராக யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான கிருஷ்ணையைப் பார்த்தும், 'பாக்ய விசேஷத்தினால் தனஞ்சயமீனாடுசேர்ந்து (விருப்பம்) நிறைவேறினவளாகிறாய். கிருஷ்ணையே! யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியே! உன்னுடைய குமாரர்களான அநதச்சிறுவர்களான தனுர்வேதத்தில் முக்கியமான பற்றுள்ளவர்களும் நல்லொழுக்கதையுடையவர்களுமாகிப் பெரியோர்களால் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிற ஸமாதியை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். கிருஷ்ணையே! உன்னுடைய பிள்ளைகளான உன் பிதாவான தருபதராஜனாலும் உன்ஸகோதரர்களாலும் அரசாட்சியையும் நாடுகளையும் கொடுத்தது அழைக்கப்பட்டும யஜ்ஞஸேனனுடைய அரண்மனைகளிலும் அம்மானமார்களுடைய மாளிகைகளிலும் மகிழ்ச்சியை அடையவில்லை. கிருஷ்ணையே! உன்னுடைய குமாரர்கள் தனுர்வேதத்தில் முக்கியமான பற்றுதலுள்ளவர்களாக ஆனாததேதசதையே நோக்கி கேட்காமாக்கச் சென்று வருஷணிகளுடைய பட்டணமான தவாரகையில் பிரவேசித்தபின் தேவர்களாயிருந்தலைக்கூட விருமபவிலலை. அவர்களிடம் நீயும் சிறப்புடையவளான குருதிதேவியும் நடந்துகொள்வதுபோலவே ஸுபதரையும் தவறாமல் நடந்துவருகிறாய். கிருஷ்ணையே! ருகமிணியின் புதல்வனான பரதயுமனன, அநிருத்தனுக்கும் அபிமனபுவுக்கும் ஸுநீதனுக்கும் பானுவுக்கும் அஸ்திரவித்தையைக் கறப்பிப்பதுபோலவே உன்புத்திரர்களுக்கும் அஸ்திரவித்தையைக் கறப்பிக்கிறாய்; பாதுகாவலாயுமிருக்கிறாய். நன்றாகக் கறப்பிப்பவனான 2 பிரதயுமனன கதைகளையும் கததிகளையும் கேட்கவகளைபும் பிடிப்பதிலும் அஸ்திரங்களிலும் ஆபுத்சிக்ஷைகளிலும் ரதவகளைபும் குதிரைகளையும் நடத்துவதிலும் சூரர்களான அந்த உன் குமாரர்களையும் அபிமனயுவையும் எப்பொழுதும் சோம்பலினறிக் கறப்பிக்கிறாய். அந்தப் பிரதயுமனனும், இவர்களுக்கு நனகு பயிற்சியைச் செய்வித்து

1 வேறு பாடம்.

2 'ராஜகுமாரனான அபிமன்யு' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

விதிபபடி சஸ்திரங்களைபுட கொடுத்தது உன் குமாராகளும் அபிமனயுவுமாகிய இவர்களுடைய பராக்ரமங்களால் ஸந்தோஷமடைகிறான். யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியே! உன் புதரர்கள் வினையாட்டிடங்களைப் பாபபதற்காக வெளியில் செல்லும் பொழுது அங்கே இவர்களுள் ஒவ்வொருவனையும் ரதங்களும் வாகனங்களும் யானைகளும் பின் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன' என்று சொன்னா.

பிறகு, கிருஷ்ணன், தர்மராஜரைப பார்த்தது, 'அரசரே! இந்த யுத்தவீரர்களான தாசாஹூகளும் குகுராகளும் அந்தக்களும் எந்த இடத்தில் நீர் விரும்புகிறீரோ அந்த இடத்தில் உம்முடைய கட்டளையைப் பரிபாலனம் செய்கின்றவர்களாக இருக்கக்கூடவர். வேந்தரே! வீத்களுடைய வேகத்தால் காற்றை உண்டுபண்ணுவதும் பலராமரைத தலைவராகக் கொண்டதுமான மதுரைவாலிகளுடைய சேனையானது, குதிரைவீரர்களோடும் காலாட்களோடும் குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் யானைகளோடும் கூடினதாக உம்முடைய காரியங்களில் ஸனனத்தமாயிருப்பதாகுக. பாண்டவரே! பாவிக்களுள் மிகச்சிறந்தவனும் திருதராஷ்டிரபுத்திரனுமான அந்தததூர்யோதனன், பந்துக்களுடனும் நண்பர்கூட்டங்களுடனும், நரகாஸுரன் ஸௌபதேசாதிபதியான லாலவன் இவர்களின் வழியை அடைந்து செல்லுமபடிசெய்யப்படக்கூடவன். அரசரே! நீர் ஸபையில் செய்த அந்தப் பிரதிஜ்ஞையில் நன்கு நிலைத்திரும. தாசாஹுவீரர்களால் பகைவீரர்கள் கொல்லப்பட்டு, ஹஸ்தினபுரம் மிக அழிக்கப்பட்டதை நீர் பார்க்கலாம். நீர் கோபம்தணிந்தவரும் பாமம் நீங்கனவருமாக விரும்பின இடத்தில் நன்கு மகிழ்ந்திருந்து, பிறகு, சோகம் நீங்கி, ஸம்பத்துகளுக்ககுப் பிறப்பிடமும் தேசங்களுடனகூடினதுமான ஹஸ்தினபட்டணத்தை அடைவீர்' என்றுசொன்னா. பிறகு, மஹாத்மாவான தர்மராஜர் புருஷோத்தமரால் உள்ளபடி சொல்லப்பட்ட அந்த அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கேசவரைப புகழ்ந்தும பார்த்தும கைகூப்பிக்கொண்டு, 'கேசவரே! ஸம்சயமில்லாமல் பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம கதி. பார்த்தர்கள் உம்மையே சரணமாகக் கொண்டவர்களன்றோ? காலம் வருமபொழுது அந்தக் காரியத்தை மீண்டும் நீர் செய்வீர். அதில் ஸம்சயமில்லை. ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காடுகளில் பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி பன்னிரண்டு வருஷங்கள் முழுமையும் ஸுகமாக வளித்தோம். கேசவரே!

பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸத்தை விதிப்படி நிறைவேற்றியபின் உம்மை அடைவார்கள். கேசவரே! உம்மை அடைந்திருக்கிற பாண்டவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இதிலே எண்ணம். பாண்டவர்கள் ஸத்தியத்திலிருப்பவர்கள். தாண்டவர்களுடனும் ஜனங்களுடனும் மனைவிகளுடனும், பந்துக்களுடனும் சேர்ந்தவர்களான பார்த்தர்கள் உம்மை சக்ஷகராகக் கொண்டவர்களான்றோ? என்று சொன்னா.

பாரதரே! பிறகு, கிருஷ்ணனும் தீமரீஜரும் அவ்வாறு பீபசிக்கொண்டிருக்கும் சந்ருணத்தில, தவத்தினால் முதிர்ந்தவரும் பலலாயிரம்வருஷங்களாக ஜீவித்திருப்பவரும் தாமாத்மாவும் பெருந்தவமுள்ளவருமான மாக்கண்டேய காணப்படா. மூபசிலலாதவரும் மரணமில்லாதவரும் ரூபத்தையும் ஓளதாய குணத்தையும் உடையவருமான அந்த மாக்கண்டேய மஹிஷியானவா இருபத்தைந்து வயதுள்ளவரபோலக் காணப்படார். முதிர்க்கவரும் பலலாயிர வருஷங்களாக ஜீவித்திருப்பவரும் வந்தவருமான அந்தரிஷியை அந்தப்பாண்டவர்கள் எல்லாரும் யாதவாகனோடுகூடியவர்களாக நன்கு பூஜித்தார்கள். அர்ச்சிக்கப்பட்டவரும் சல்ல விஸ்வாஸமுள்ளவரும் வீற்றிருப்பவருமான அந்தரிஷிஸரேஷ்டரைப் பாதது, கிருஷ்ணை, பிராமமணர்களும் பாண்டவர்களுடைய இவர்களின் அபிபராயத்தின்மேல், 'மாக்கண்டேய மஹிஷியே' பாண்டவர்களும் கூடியிருக்கின்ற பிராமமணர்களும் திரௌபதியும் ஸத்தியபாமையும் அப்படியே நானும் தேவரீருடைய நிரதறவசனத்தைக் கேட்க விரும்புகிறோம். முன் நடந்த புனய கதைகளையும் அரசர்கள் ஸதிரீகரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய தொன்றுதொட்டுவரும் ஸதா சாரங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக' என்று கூறினா. அவர்கள் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது பரிசுத்தசித்தரும் தேவரிஷியுமான நாரதரும் பாண்டவர்களைப் பாப்பதில் விருப்பத்துடன் வந்தார்.

பிறகு, சுதழறிந்தவர்களான அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்களை வரும் மஹாதமாவான அந்தநாரதரைப் 1 பாதயத்தாலும் 2 அர்க்கியத்தாலும் நியாயப்படி பூஜித்தார்கள். பிறகு, தேவரிஷியாவ நாரதரோ, அவர்களைவரையும் (மாக்கண்டேயருடைய சொல்

1 கால சமூகக் கொடுக்கும் நீர். 2 பூஜைக்குரிய பொருள்கள்; இக்காலத்தில் சுதத ஜலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள், அது மதுபாககஸ்தானத்தில் கொடுக்கப்படுகிறதென்று தெரிகிறது.

லைக் கேட்டபதில்) பற்றுவைத்தவர்களாக அறிந்து சொல்லுகின்ற மார்க்கண்டேயருடைய அந்தக் கதையைப் பாராட்டிப் பேசினார். அந்த காதல், புனசிப்புடன், காலத்தை அறிந்தவரான அந்த மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'பிரம்மிஷியே' பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் சொல்லக்கூடியதைச், 'சொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் பெருந்தவமுடைய வருமான மார்க்கண்டேயர், 'மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். சொல்லவேண்டிய விஷயம் விடுவதாக இருக்கும்' என்று உறுமொழி கூறினார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தப் பிரம்மணர்களோடுகூட, நடுப்பக்கிலுள்ள சூரியனைப்போன்ற மஹரிஷியையே பாட்பவர்களாக மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

ஊற்றெண்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்கும் பிராணிகளுடைய புண்யப்பகர்மங்களுக்கும்பயனுள்ள ஸுகதுக்கங்கள் அனுபவ முதலியவற்றின் முறையை நினைத்தது.)

குரு ராஜரான தம்முடைய, மஹரிஷியான அந்த மார்க்கண்டேயர் சொல்லியிருப்பமுள்ளவராய் நட்பைக்கண்டு (சொல்லவேண்டிய) கதையைக் குறிப்பிடுவதற்காக, 'தேவரீரீ தேவர்கள், கதையர்கள், மஹாத்மாக்களான ரிஷிகள், எல்லா ராஜரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய சரித்திரங்களை அறிந்தவர்; புராதனர். தேவரீரீ எங்களால் அடையாதகவரெனும் வழிபடத் தக்கவரெனும் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்; தெடுநாளாகவும விருமப்பட்டு. இந்தக் தேவகபுத்தரரும் எங்களைப் பாட்பதற்காக வந்திருக்கிறார். ஸுகத்திலிருந்து நமதுயிரிருக்கிற என்னையும், கெட்ட நடைபுள்ளவர்களும் செலவப் பெருக்குடையவர்களுமான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களையெவரையும் பார்த்து, என்னுடைய புத்தியானது சுழலவே சுழலுகிறதன்றோ? நல்ல கர்மங்களுையோ கெட்ட கர்மங்களுையோ மனிதன செய்கிறான்; தானசெய்த அந்த வினைப்பயனை அனுபவிக்கிறான். அவ்வாறு நிரூக்க, எஸ்வரன் எவ்வாறு காதலா ஆவான்? பிரம்மஜ்ஞானிகளுள் சிறந்தவரே! அல்லாமலும், மனிதர்களுக்கு ஸுகதுக்க

கங்களைக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் வினையானது (செய்தவனை) இரதச சரீரத்திலேயே பின்தொடர்கிறதா? அல்லது, வேறு தேகத்திலா? பிராம்மணாகளுள் சிறந்தவரே! நல்வினைகளாலும் தீவினைகளாலும் தேடப்படுகின்ற தேஹியானவன் அவற்றுடன எவ்வாறு சேர்கிறான்? தேகத்தைவிட்டுப் பரலோகத்திலா? இவ்வுலகத்திலா? பிருகுசுலத்தில பிறந்தவரே! இந்த வினைப்பயன இந்த லோகத்திலேயே அனுபவிக்கப்படுகின்றதா? அல்லது, பரலோகத்திலா? உடல துறந்த ஜீவனுடைய நல்வினை தீவினைகள் எங்கேதான் இருக்கின்றன? என்று வினவினா.

மாக்கண்டேயர், 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! உள்ள படி உனனால் கேட்கப்பட்ட இரதக கேளவியானது உனக்குத் தகுந்தது. அறியாததகத்தை நீ அறிந்திருக்கிறாய். ஆயினும், உலகங்களைக் காப்பதினொருநாடு நீ என்னைக் கேட்கிறாய். அதனை இங்கே உனக்குச் சொல்லுவேன். மனிதன, இமமையிலும் மறுமையிலும் ஸுகதுக்கங்களை அடையும் விதத்தை இப்பொழுது ஒரே மனத்துடன் கேள். முதலில் தோன்றின பிரமமதேவா பிரானிகளுக்குக் குற்றமற்றவையும் மிக்க பரிசுத்தியுள்ளவையும் தர்மத்தை முக்கியமாகக்கொண்டவையுமான சரீரங்களைப் படைத்தார். கோரவாகளுர் மிகச்சிறந்தவனே! பண்டைக்காலத்து மனிதர்கள் எண்ணியவற்றை எண்ணியபடி அடைபவர்களும் நல்ல விதமுள்ளவர்களும் உண்மை பேசுகிறவர்களும் பரிசுத்தர்களும்மா யிருந்து பிரமமமனானார்கள். எல்லோரும் தேவர்களோடு ஒப்பானவர்கள்; தமமிஷ்டப்படி ஆகாயத்தில போவார்கள்; அங்கிருந்து திருமபிவருவார்கள். எல்லோரும் தமமிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள். மனிதர்கள் தம இஷ்டப்படி மரிப்பவர்களும் தம இஷ்டப்படி உயிர்வாழுகிறவர்களும் துககமில்லாதவர்களும் கவலையற்றவர்களும் விருப்பம் நிறைவேறினவர்களும் துன்பமில்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். மனிதர்கள் தேவர்களுடைய கூட்டங்களையும் மஹாதமாக்களான ரிஷிகளையும் பார்ப்பவர்களும் எல்லாத தர்மங்களையும் நேரில் அறிந்தவர்களும் அடங்கினவர்களும் ¹ மதஸரம் அற்றவர்களும் பலலாயிர வருஷங்கள ஜீவித்திருப்பவர்களும் அப்படியே பல ஆயிரம் பிள்ளைகளுள்ளவர்களும்மா யிருந்தார்கள். அதன் பிறகு, வேறொரு காலத்தில் மனிதர்கள் பூதலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், காமகரோதங்

1 பிறா செழிப்பைக்கண்டு பொறாமைப்படுதல்.

கநால கலாப்பட்டவர்களும், கபடததையும் டமபததையும் அநிததப பிழைப்பவர்களும், போசைசயலும் அஜ்ஞான த தினலும் மூடப்பட்டவர்களும், தேவர்களால் விடப்பட்ட வர்களும் ஆனாகள். ¹ பாவிக்கள தீசசெயல்களால் பலவித டான பிழப்பிழபடககளில் விலங்குப் பிறவிபைபும் நககத தையும் அடைகிறவர்களும், தீரும்பததிரும்ப வேவிக்கப்படுகிற வர்களும், விருப்பங்கள வினானவர்களும், எண்ணங்கள வினான வர்களும், ஞானம் வினானவர்களும், மனமிழந்தவர்களும், ² எல லப்பொருள்களையும் விருமபுகின்றவர்களும், ³ நால்திகார்களும், தம்மமாகிற அணையை உடைக்கிறவர்களும், எல்லா விஷயங்களிலும் ஸமசயமுள்ளவர்களும், (பிறருக்குத்) துன்பததைக கொடுப்பவர் களும், பெரும்பாலும் தீய செடகைகளால் அடையாளமிடப்பட்ட வர்களும், டெட குலத்தில பிறப்பவர்களும், பலவகை நோயுள்ள வர்களும், துராத்தமாககளும், எல்லாருக்கும் தாபததை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும், அறப ஆயுளுள்ளவர்களும், பாவிக்களும், பயங கரமான செய்கைகளின் பயன வினையபபெற்றவர்களும், எல்லாப் பொருள்களையும் வேண்டுகின்றவர்களும், நால்திகார்களும், மனம் உடைந்தவர்களும் ஆகிராகள். குந்திரந்தன! உடல துறந்து லோகாந்தரம் செல்லுகின்ற ஜீவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் செய்த தன்னுடைய வினைகளால் கதி ஏற்படுகிறது. 'கற்றறிந்தவன் புத்தியில்லாதவன் ஆகிய இவர்களுடைய வினைப்பொக்கசமா னது எங்கிருக்கிறது?' அவன எவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு நல்வினைப்பயனையோ தீவினைப்பயனையோ அனுபவிக்கிறான்?' என்று நீ அறியவிரும்பிய விஷயத்திலும் வித்தாரதததைகக்கேள்.

இந்தமனிதன் ஈஸ்வரனாலபடைக்கப்பட்ட முதற்சரீரத்தால் நல்வினைகள் தீவினைகளுடைய பெரிய குவியலைச செய்கிறான்; வாழ்நாளுடைய முடிவில் பெரும்பாலும் சுண்ணித்திருக்கிற இந தச் சரீரத்தை விட்டு அதேஸமயத்தில் வேறு பிறவியில தவறாமல் பிறக்கிறான்; இடையில் சரீரமில்லாமை இல்லை. தனனால் செய யப்பட்ட வினையானது அந்த இவனுடைய வேறு சரீரத்தில் எப் பொழுதும் நிழலபோலத் தொடர்ந்துகொண்டு பலனைக் கொடுக் கிறது. அதனால் ஸுகததை அனுபவிப்பதற்கோ துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்கோ தகுதியுள்ளவனாகிறான். அந்த ஜீவனுடையன் ஞானத்ருஷ்டியுடையவர்களாலோ நல்ல அடையாளங்களுாலோ

¹இது இரண்டொரு வருகிறது. ², ³ இவை இரட்டித்து வருகின்றன.

கெட்ட அடையாளங்களாலேயே யாமலை (ஸுகதுககானுபவத்தில்) கட்டளையிடப்பெற்றவனென்றும், தன்னை அடைந்த ஸுகதையோ துகதையை விடகருவதற்குச் சுகதியற்றவனென்றும் அறியப்படுகிறான். யுகிஷ்டிர! அஜ்ஞானிகளுடைய இநதககதி உரைக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் ஞானிகளுடைய உத்தமகதியைத் தெரிந்து கொள். ஞானிகள் கடுகதவமபுரிகிறவர்களும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் பற்றுள்ளவர்களும் உறுதியான விரதமுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும் குருசுகளுடைய பணிவிடைகளில் பற்றுள்ளவர்களும் நல்லொழுக்கமுடையவர்களும் யோகத்தானுடைக்கிற ஞானத்தை தேதிவதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்களும் பொறுமைமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் நல்லதேஜஸுள்ளவர்களும் சுததமான பிறப்பை அடைந்தவர்களும் பெருமையுடைய நல்ல லக்ஷணமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்திருப்பதனால் சுதநதிராகளும் 1 நலவின்களால் ஆசையிலலாதவர்களும் துககமும பயமுடற்றவர்களும் துன்பமுற்றவர்களும் ஆகிறார்கள். ஞானகண்ணுடையவர்களும் தமஆசுமாரும் பிறஆதமாவும் (சீரத்தினின்று) கிளம்புவதையும் வேறு நாப்பததில் வலிப்பதையும் பிறப்பதையும் முழுமையும் அறிகிறார்கள். பரதஸுரேஷ்டனை! மகாத்மாகளும் சாஸ்திரங்களை நேரில் கண்டறிந்தவர்களும் அப்படிப்பட்ட ரிஷிகள் இநதக காமபூமியை அடைந்தது ஞானத்தினால் நல்ல காமங்களைச் செய்து மறுபடியும் ஸவாககத்தை அடைகிறார்கள். அரசனை! மனிதர்கள் 2 தெய்வத்தினால் சிலவற்றையும் ஹடாத காரத்தால் சிலவற்றையும் தம் செய்கைகளால் சிலவற்றையும்

1 'ஸுகதுககானுபவம்' எனபது வேறுபாடும் ; 'சுததாகளாக இருப்பதால்' என்று பொருள் கூறி அநதசு சுத்தியை யோகமென்று கொண்டு சீரத்தை யோகாகரிமமாக்கினவனுக்குச் சோகமும மூபபும் மரணமும்லலை எனனும் பொருளுள்ள வேதவாக்கியத்தை எடுத்தக காட்டுவதும், மேலும் வேறுவிதமாகப் பாடவகொண்டு வேதாத பரமாகப் பொருள்கூறுவதும் பழையவுரை.

2 'மூடா பிததர் ஜடபரதா முதலியோர் வந்ததை அனுபவித்தது தெடவத்தால்' என்றும், 'யோகவித்திபெற்ற விஸ்வாமிதரா முதலியவர்கள் வலிந்தது அடைந்தது பிடவாதத்தால்' என்றும், 'மற்றவர்கள் அடைந்ததும் வின்களால்' என்றும் கூறுவது பழைய உரை

அடைகிறார்கள். இந்த முன்புள்ள ஒரு மூலநானிடென்னும்
 எண்ணம் உங்களுக்கு உண்டாம். பிச்சிறவர்களோ சிறந்தவனே!
 இந்த விஷயத்தில் இந்த உண்மையும் தெரிந்துகொள். புதிஷ
 டி! மானிடவுலகத்திலுள்ள ஸுகததையே சிறந்ததென்று
 எண்ணுகுபென். ஒருவனுக்கு இந்த உலகத்தில்தெய் ஸுகம்
 உண்டாகிறது; பரலோகத்தில் இல்லை. மட்டுறொருவனுக்குப் பர
 லோகத்தில்தெய் ஸுகம் உண்டாகிறது, இவ்வுலகில்தெய்.
 வேறு ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகம்
 உண்டாகிறது. ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் ஸுகம் உண்டா
 கிறதில்லை; பரலோகத்திலும் இல்லை. வலிய பகைவர்களைபுங்
 கொல்பவனே! எவர்களுக்கு ஏராளமான பொருள்கள் இருக்கி
 னபனலீயா, எவர்களுக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்ககளுடன்
 எப்பொழுதும் ஸுகததை அனுபவிக்கிறார்களோ, எப்பொழுதும்
 சிராமய ஸுகத்தில பழயுதலுள்ள அந்த மனிதர்களுக்கு இந்த
 லோகஸுகம் மாந்திரம் உண்டு; பரலோகஸுகம் இல்லை.
 பகைவர்களைக் கொல்பவனே! எவர்கள் யோகம்செய்பவர்களும்
 தவத்தில மிக்க பற்றுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவா
 களும் பிராணிகளுக்கு உண்மை செய்வதில ஊக்கமுள்ளவர்களு
 டாகி வேதமோதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு தேகங்களை ஜீண
 மாக்செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பரலோகஸுகமே உண்டு.
 இந்த உலகஸுகம் இல்லை. எவர்கள் தாமததையே முதன்
 மையாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, தாமததிலை தக்க ஸமயத்தில
 தனங்களைத் தேடிபும் மனைவியை அடைந்தும் யாகவகால
 தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு இமமையும் மறுமையு
 முண்டு. பாக்கியமில்லாத எந்த முடிகள் கலவியைக் கற்காம
 லும் தவத்தைச் செய்யாமலும் ஒன்றையும் கொடாமலும் இருந்து
 கொண்டு புத்திரனை உண்டுபண்ணுவதில முயலவுமில்லையோ, மங்
 களங்களைபும் அடைகிறதில்லையோ, அவர்களுக்கு இவ்வுலகமு
 மில்லை; பரலோகமுமில்லை. நிக்கொல்லோரும் வியமும் பலமும்
 மிக்கவர்களும் தெய்வசக்திபுள்ளவர்களும் தேகககட்டுள்ளவர்க
 ளும் விததைகளை உனக்கு கற்றவர்களுமாகத் தேவகாரயநிமித்தம்
 பரலோகத்தினின்று பூமியை அடைந்திருக்கிறார்கள். சூரர்களும்
 தவத்தையும் இந்திரிய நிக்கிரஹத்தையும் ஆசாரத்தையும் ஸஞ்சா
 ரத்தையும் இயற்கையாகக்கொண்டவர்களுமான நீங்கள் பெரிய
 காரியங்களைச் செய்தே எல்லாத் தேவர்களையும் நிஷிகளையும் பிதி

ருககளையும் சிறந்தவிகிதியினால் நன்கு திருப்பி அடையச்செய்து உங்களுடைய கர்மங்களால் புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கு இருப பிடமான சிறந்த ஸ்வாககததைக் காலகரமத்தில் அடைவீர்கள். கௌரவ ராஜனே! உன்னுடைய இந்தத் துன்பத்தைப் பார்த்து ஸுகவிஷயத்தில் உனக்குச் சம்சயமவேண்டாம்' என்று கூறினார்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் மரீந்தவனை மீண்டும் பிழைக்கச்செய்கிற சக்தி முதலிய பிராம்மண மகிமையை யுதிஷ்டிரர் முதலிய வர்களுக்குச் சொல்லியது)

அப்பொழுது, பாண்டுவின் புதலவர்கள் மஹாத்மாவான மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'சிறந்த பிராம்மணர்களுடைய மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறோம். சொல்லக்கூடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவரும் பெருந்தவ முள்ளவரும் மிகப்பெரிய தேஜஸுள்ளவரும் எல்லாச் சாலுகிரங்களிலும் தோந்தவருமான அந்த மார்க்கண்டேயர், பார்த்தார்களைப் பார்த்து, 'ஹேஹயதேசதது அரசர்களுடைய வம்சத்தை விருத்தி செய்பவனும் பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனும் அழகு நிரம்பினவனும் பலசாலியுமான ஒரு ராஜகுமாரன் வேட்டையாடுவதற்காகக் காட்டில் ஸஞ்சரித்தான். புறகளாலும் கொடிகளாலும் நன்கு மூடப்பட்ட காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்த ராஜகுமாரன், மானதோலைப் போர்த்துகொண்டிருக்கிற ஒரு முனிவரைப் பக்கத்தில் கண்டான். காட்டில் அவனால் அவர் மிருகமென்றெண்ணிக் கொல்லப்பட்டார். பூமிகு நாதனே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய அந்த ராஜகுமாரன், அந்தக் காரியத்தைச் செய்து துன்பமுற்றவனுமே சோகத் தால் தாக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவனுமாகி, பிரஸித்தி பெற்றவர்களான ஹேஹயராஜர்களின் ஸம்பத்தில சென்றான். அந்த ராஜகுமாரன் அப்பொழுது அந்த விருத்தாந்தத்தை அந்த ஹேஹயராஜர்களிடத்தில் உள்ளபடி உரைத்தான். அப்போனே! அந்த அரசர்கள் கிழங்குகளிகளைப் புஜிக்கின்ற அந்த முனிவர் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டும அங்கே

(போய்ப்)பாத்தது மனவருத்தமுள் நாவர்கானாகர். அவர்களையொருட, 'இந்த முனிவா, பாரைச்சேர்ந்தவா' என்று அவர்களைக் தேடிக்கொண்டு, பிறகு, கலப்பருடைய புத்திரான அரிஷ்ட தேமியின ஆஸாமத்தை விரைவாக அடைந்தார். அவர்களை வரும் மஹாத்மாவை கடுமைபான விரதமுள்ளவருமான அந்தமுனிவரைவரைவகி ன்றாகள். பிறகு, அந்தமுனிவர் அவர்களுக்குப் பூஜைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு வந்தார். அவர்கள் மஹாத்மாவான அந்தமுனிவரைப் பார்த்து, 'முனிவரே! செய்கைக்கும் மதகால ராக்ஷா உடம்பிடத்திலிருந்து உபசரணையைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களல்லாம. எங்கனால பிராம்மணா கொல்லப்பட்டாரன்றே?' என்று சொன்னார்கள். அந்தப்பிரம்மரிஷியானவர், அவர்களைப் பார்த்து, 'உங்களால் எவ்வாறு பிரம்மணன் கொல்லப்பட்டார்? அவன் எங்கிருக்கிறான்? சொல்லுங்கள். ஒன்று சேர்த்தவர்களான நீங்கள் எனனுடைய தபோபலத்தைப் பாருங்கள்' என்று சொன்னார். அவர்களோ அந்தமுனிவருக்கு அவை அனைத்தையும் மிச்சமின்றி உள்ளபடி உரைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து (பார்க்கையில்) அந்த இடத்தில் உயிர்துறந்த அந்தமுனிவரைக் காணவில்லை. உயிர்துறந்த முனிவரைத் தேடுகின்ற அந்த அரசர்கள் லஜ்ஜையுள்ளவர்களும் உறங்குகிறவர்களபோல மனமிழந்தவர்களாயினர். பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜபிப்பவனே! அந்த ஹேஹயதேசத்தரசர்களைப் பார்த்துக் கலப்பருடைய குமாரான அரிஷ்டதேமியினவர், அச்சமயத்தில், 'உங்களால் கொல்லப்பட்டவன் இந்தப் பிரம்மணனாக இருக்கலாம். அரசர்களே! இவன் தபோபலத்துடன் கூடின எனனுடைய புத்திரன்' என்று சொன்னார்.

வேந்தே! அந்த ரிஷியைப் பார்த்தவுடனே நிகரிலலாத ஆசசர்யத்தை அடைந்த அந்த அரசர்கள், 'இது பெரிய ஆசசர்யம்' என்ற சொன்னார்கள். 'இந்த முனிவா இந்த இடத்தில் உயிர் துறந்தவராகக் காணப்பட்டார்; எவ்வாறு உயிரை அடைந்தார்? இந்த முனிவர் மறுபடியும் பிழைப்பிக்கப்பட்டது தவத்தின் விரியத்தினாலா? பிரம்மணரே! இது கேட்கத்தக்கதாயிருந்தால் கேட்க விரும்புகிறோம்' என்று வேண்டினார்கள். அவர் அந்த அரசர்களைப் பார்த்து, 'அரசர்களே! எங்கள் விஷயத்தில் ம்ருத்புவானவன் அதிகாரஞ் செலுத்தத் திறமையுள்ளவனல்லன். ஸ்ரேஷ்டர்களே! எங்கள் திறத்தில் மிருத்பு

வானவன் திறமையிலலா, நவனானதற்குக் காரணத்தை யுகது
யுடன சுருக்கமாகச் சொல்வேன. நாங்கள் சுதந்தமான ஆசாரத்
தினால் ஆலயம் பற்றுவார்களும் ஸீதிககக்கக்கூ பிரம்மோபாஸனத்
தில் முக்கியமான நோக்கமுள்ளவர்களும் சுதந்தரன் ஆன்னத்
தைப் புஜிப்பவர்களும் சுதந்தமான வீட்டில் வஸிப்பவர்களும்
பிரம்மசர்ய விரதத்தையுடையவர்களும் உண்மையையே அறி
கிறோம். பொய்யில் மனத்தைச் செலுத்துவதில்லை. எங்களுக்கு
சூரிய தாமகதை, அனுஷ்டிக்கிறோம். ஆதலால், எங்களுக்கு
மிருத்யுபயம் இல்லை. பிராமமணிகர்களுக்கு நன்மையைச் சொல்லு
கிறோம். அவர்களுடைய நன்னடையைப் பேசுகிறோம். அதனால்,
எங்களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. அதிகிகளை அன்னபானங்கொ
லும், எங்களையடுத்தவர்களை அதிக ஆகாரத்தாலும் நனகு உண
பித்து மிச்சத்தைப் புஜிக்கிறோம். அதனால் எங்களுக்கு மிருத்யு
பயமில்லை, மனவமைதிபுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கின
வர்களும் பொறுமையை இயற்கையாகக்கொண்டவர்களும்
தீர்த்தயாதரையிலும் கொடையிலும் மிக்க பற்றுள்ளவர்களு
மாகப் புணைய தேசங்களில் வஸிக்கிறோம். அதனால், எங்களுக்கு
மிருத்யுபயமில்லை யோகந்தால் ஸித்தபெற்றவர்களுடைய
ஸம்பத்தின் எங்கொ வாஸம்பண்ணுகிறோம். அதனால், எங்
களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. பொறுமையிலலாதவர்களே! இந்த
விஷயம் ஒரு சிறிதே உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. நீங்களனை
வரும் ஒன்றுசேர்ந்து செல்லுங்கள். உங்களுக்குப் பாவத்தி
னின்று பயமில்லை' என்று சொன்னார். பரநாகளுள் சிறந்த
வனே! அந்த அரசர்களைவரும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று
மஹர்ஷியைப் பூஜித்து ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகத் தந்தேசத்
தைக் குறித்துச் சென்றார்கள்.

நாற்றெண்பத்தெட்டாவது அந்நியாயம்.

மார்க்கண்டேயன்மாதஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் பிரது சக்திவீர்த்தியினுடைய அம்வமேத யாகத்தில் அதர்க்கும் கௌதமர்க்கும் நடந்த விவாதத்தைச் சொல்லுமுகத்தால் பிராம்மண மகிமையைக் கூறுகிறது.)

பிராம்மணர்களுடைய மகிமையை என்னிடமிருந்து பினனும தெரிநதுகொள. இவ்வுலகில், 1 ணையன என்கிற ராஜரிஷியானவன் அஸ்வமேத யாகத்தினபொருட்டுத் திகைக்கையை அடைந்தான். அதர்மஹரிஷிபானவா பொருள் நிமித்தம அலனை அடைய, தோடங்களுரென்று மடக்குக கேளவி. அவர் தர்மத்தை அழியாமல் சாகும எண்ணத்தால் பறுபட்டும் பொருளை விருமபவிலை. பேராற்றலுள்ள அந்த அதரியானவர் நனகு ஆலேசத்தாக் காடடைபே விருமபினா. அவர் தாமபதனியையும் புத்தாக்கனையும் அழைத்தது, 'முடிவிலலாததும் அதிகமானதும குறைவுபடாததுமான மோக்ஷத்தை நாம அடைவோம். குணம மிகுந்த வனம்செல்லுகையை நீங்கள் விரைந்து விருமபக்கடவீர்' என்று சொனா

பிறகு, மனைவியானவள பொருளைபே விருமபினவளாக அவரைப்பாதது, 'மஹாதமாவான வைனபனை அடைந்து அதிகமான பொருளை வேணடுவீராச. யாசம செய்கின்ற அந்த ராஜரிஷியானவன வேணடுகிற உமக்குப் பொருளைக் கொடுப்பான். பிரமடரிஷியே! அவனிடத்திலிருந்து மிகுதியான தனத்தை வாங்கிக் கொணாந்து போஷிக்கத்தக்கவர்களுக்கும் புத்தாசளுக்கும் நனறாகப் பங்கிடுகிகொடுததுவிட்டுப் பிறகு உமகிஷ்டப்பபடி செலவீராக இதுதான இணையிலலாத தாமமென்று தாமத்தை அறிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டது' என்று விடை கூறினா. அதரி, 'மஹாபாக்யமுள்ளவனே! வைனயனை, தர்மத்தோடும பொருளோடும் சேர்ந்தவனென்றும் ஸத்யமான விவாதத்தோடு சேர்ந்தவனென்றும் மஹாதமாவான கௌதமா எனக்குச சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால, ஒன்றிருக்கிறது. கௌதமர் சொல்லியவண்ணம அவ்விடத்தில் எனனைப் பகைக்கின்ற பிராம்மணர்கள் வலிக்கிறார்

1 வேனன குமாரனான பருது சக்கரவாததி.

கனனரோ : அதனால் நான முயலவில்லை அங்கே, அவர்கள், என னால் சொல்லப்பட்டதும் மங்களகரமானதும் அறமொருளினபங் களோடுகூடியதுமான சொல்லீப பொருளிலலாததென்று மறுத் துப் பேசுவார்களா. அதிகம கறற்றிந்தவனே ! (ஆயி மும்) உன் வசன மானது எனக்குப் பிடிக்கிறது. செல்வீவன. வைனயன எனக்குப் பசுக்களையும் ஏராளமான பொருட்குவியல்களையும் கொடுப்பாரா ' என்று சொன்னா. பெருந்தவமுள்ள அதரியானவா இவ்வண்ண முரைத்து வைனயனுடைய யாக, நகை, குறித்து விரைவாகச் சென்றா. அவர் யஜஞசாலையை அடைந்தது அந்த அரசனை, துதிக்கலானார் அதரியானவா, மங்களங்களோடுகூடிய வாகி யங்கனால புத்தகிளவவாகி. ' அரசனே ' நீ பாகயசாள் நீ பிரபு பூமியில் நீ முதனமையான அரசன் உன்னை ரிஷிகளாகவா துதிக்கினவன். தாமதத்தை அறிந்தவனா உன்னைக்காட்டிலும் வேறொரு வனுமில்லை' எனகிற வரலாற்றைச் சொன்னா

பெருந்தவமுள்ள கௌதமரிஷியானவா, கோபங்கொண்டு அந்த அதரியையப்பாத்து, 'ஓ அதரியே' நீ மறுபடியும் இவ வாறு சொல்லாதீர். உமக்கு அறிவானது நல்ல நிலையில் இல்லை. இவ்வாறே உமக்கு முதனமையான அரசன் மீறிக் தீரன். அவன்தான் பிராஜகளுக்கே சக்தன்' என்று சொன்னா. ராஜஸரீரஷ்டனே ! பிதரு, அதரியும், கௌதமரைப் பாத்து, 'இந்த அரசனை சகரவாதகி, அப்படியே இந்திரன் ; பிராஜைகளைக்காப்பவன் நாநாம மயங்குகிறீர் மயக்கத்தினால் உமக்கு நல்ல அறிவு இல்லை' என்று சொன்னா. கௌதமா, 'நான் நல்ல அறிவுள்ளவனாக இருக்கிறேன் நான் மயங்கவில்லை. பேச விருமிய நீர் மயங்குகிறீர் ஜனங்கள் நிறைந்த ஸபையில் நீ அரசனுடைய பாவையை அடைய விருமிய அவனைத் துதிக்கிறீர். நீ உத்தமதாமதத்தை அறியவில்லை ; (அதன்) பயனையும் ¹ அறியவில்லை நீ சிறுபிள்ளையாகவும் மூடராகவு மிருக்கிறீர். ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் நீர் முதியவராகிவிட்டீர்' என்று சொன்னா. அவனுடைய யாகசாலையில் வந்திருந் தவர்கள், அவவாறு விவாதப்படுகின்றவர்களும ரிஷிகளுடைய முன்னிலையில் இருப்பவர்களுமான அவ்விருவரையும் பாத்து, 'யாரால் இவ்விருவருக்கும் வைனயனுடைய ஸபையில் பிரவேசம் கொடுக்கப்பட்டது? இவர்கள் இருவரும் என்ன காரியத்துக்காக

1 வேறு பாடம்.

உரக்கப் பெரிக்கொண்ட நகரீராகா' என்று கெட்டார்கள். பிறகு, எல்லாத் தாமதங்களையும் அறிந்தவரும் பிரமதாமிக்கு மாண காலமாய், 'யாகசாலில் வந்தி நுப்பவாகளும விவாதபய- நிக்கொண்ட நுப்பவாகளுமான அடவீ நுவரைபம ஸபையோடு களுககுத ரெரிவந்தா. பிறகு, கொந்தம முனிவா, ஸபையில் வீதற் நுகுகளது முனிவரேஷ்டாங்கைய பாத்தது, 'பிரமமடனினுத்தமடகலோ' எகுகளி நுவ நுடைய (விவாத ஸபப்பத் தான) வினாககா சொல்லப்படுவதை நெருங்கந் டுந்த ஸபையில் நவாயன் அநிபானவா கட்டளையிடுபவரினவனு சொல்லு கிறா. டுந்த விஷயத்தில் எகுகளுககு ஸந்தேகம பெரிதாயி நுக கிறது' என்று சொன்னா பிறகு, நவனடனுடைய ஸபையில் 'கந்தமடாலே சொல்லப்பட்ட வாககிபத்தைத கேட்டாடனே. மலுத்தமடககான முனிவாகள, தாமதங்களை அறிந்தவரான ஸந்த குமாரிடம் ஸந்தேகத்தைத் தீர்த்துகுகொடுவதற்காக வீரராக ஷ்டினாகள. எல்லாரும், தேவாகள பிரமமாவை வணங்கு'து போல, அந்த ஸந்தகுமாரரை வணங்கி வினவினாகள.

பெருந்தவமுள்ள அந்த ஸந்தகுமாரா, அவாகளுடைய அந்த வாத்தத்தை உளப்படி கேட்டு, பிறகு, அவர்குளினவரையும கேககி, 'பிரமமதேஜஸானது ஸந்ததிரிய தேஜஸோடு சேர்ந்து கொண்டும ஸந்ததிரிய தேஜஸானது பிரமம தேஜஸோடு சேர்ந்து கொண்டும, நெருப்பும காறயும காடுகளை எரிப்பதுபோலப் பகைவாகளை எரிக்கனான. அரசன் பிரஸித்தி நய அடைந் தவன்; தாமதத்தை கலைநாடுகிறவன்; பிரஜைகளுககுப் பதி யாகவே இ நுப்பவன். அவனே ரக்ஷகன். அவனே சீகிரியை அறிந்தவன். அதனுலேயே ஜனகன் (=தந்தை), ஹிந்தத்தை உப தேசியபவன். அவனே பிரஜைகளுககுப் பதி அவனே விராட். அவனே ஸமராட். அவன் ஸந்ததிரியன். அவனே பூமிக்கு இறைவன் அவனே மனிதர்களைப் பாதுகாப்பவன். எவன் டுந்த ச சொடகனால துதிக்கப்படுகிறேன அவனை எவன் தான பூஜிப் பதற்குத் துதிக்கியுள்ளவனாகான: அரசன், தாமதங்களை நடத்துவத னால் (உலகத்துககு) முதன்மையான காரணமென்றும், புத்தத் தில் ஜபத்தை அடைவதனால் துன்பங்களை ஒழிப்பவரினன்றும், ஜனங்களுடைய தேகமதகினபொருட்டு எல்லாப்பககத்திலும் சொல்லுபவரினன்றும், எரவரினன்றும் (பிரஜைகளை) ஸவர்க்கத் தை அடைவிப்பவரினன்றும், பகைவரை எதிர்த்தவுடனே வெல் பவரினன்றும், விஷணுவென்றும், ஸத்தியத்திற்குப் பிறப்பிடமென்

மும், புராதனமான தர்மங்களை அறிபவனென்றும், ஸத்யத்தை யும் தர்மத்தையும் நடத்துபவனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். ரிஷிகள் அநர்மத்தினின்று பயந்தவர்களாகக் கூத்தகிரியனிடத்தில் பலத்தை நன்கு அமைத்ததாகா. அதனால், பிரமமதேஜஸினால் கூத்தகிரியதேஜஸும், கூத்தகிரிய தேஜஸினால் பிரமமதேஜஸும் குறைவற்றிருக்கின்றன. தேவர்களுள் ஸூயன் தேஜஸினால் எவ்வாறு ஆகாயத்தில் இறங்கிப் போக்குகிறானோ அவ்வாறே அரசன் பூமியில் அதமங்களை முழுமைபும போக்குகிறான். ஆகையால், சாஸ்திரத்தினுடைய பிராமானயத்தைப் பார்த்தால் அரசனுக்குத் தலைமை ஏற்படுகிறது. அரசன் இவ்வாறு (பெருமை யுள்ளவனென்று) சொல்லியவருடைய பக்தம் வித்தாரத்தமாக நிலைக்கிறது' என்று தாமததேதாடும அதத்ததேதாடுமகூடிய வசனத்தை மறுமொழியாக உரைத்தார்.

பிறகு, (அதிரிபினுடைய) கசியானது வித்தாரத்தமான வுடன், உதார மனமுள்ள அந்த அரசன் மிகமகிழ்ந்தவனும பிரதியடைந்தவனுமாகி முன்பு தனனைப் புகழ்ந்த அக்ரியைப் பார்த்து, 'பிரம்ம ரிஷியே! இச்சபையில் முன்பு என்னை மனிதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனென்றும் நல்லாத தேவர்களோடும் ஒப்பானவனென்றும் சரீரஷ்டனென்றும் மசாஸீராதலால் நான் உமக்கு அதிகமான பலவித தனங்களையும் நல்ல வஸ்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட¹ சயாரமைகளான ஆபிரம வேலைக்காரிகளையும் பததுக்கோடி பொன்னுடையங்களையும், பத்துப் பாரம் பொன்னையும் கொடுப்பேன். பிரமமரிஷியே! உம்கை எல்லாமறிந்தவரென்று நான் எண்ணுகிறேன். அதனால், இவற்றைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். நன்றாக மரியாதை செய்யப்பட்டவரும் நல்ல தேஜஸுள்ளவரும் தவம் மிக்கவருமான அக்ரியானவர் நியாயமாக அவையனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு தம் வீட்டைக்குறித்துத் திருமபிச்சென்றார். பரிசுத்த மனமுள்ள அக்ரியானவர் பிரதியுள்ளவராகப் புத்தரர்களினபொருட்டுத் தனத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் தவத்தை எண்ணி வந்ததையே அடைந்தார்.

1 நடு டெளஷனத்திலிருப்பவன், உன்பாவம் 243-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

நுந்றெண்பத்தோண்டதாவது அத்த்யாயம்.

ம ர ி ர் க க ண் டே ட ம ஸ ம ர ஸ் ய ா ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(மரீக்கண்டேயர், தானம் அச்சன்றோதரம் மோகுகம் முதலியவை
களை நிர்ப்பிக்கிறதான தாரீக்யரகீதம் ஸரஸ்வதீகீதம் நடந்த
ஸம்வாதத்தை யுதிஷ்டியர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது)

பகவதாபட்டணத்தை அழிப்பவனே! வீரனே! சிவந்த
புத்தியுள்ள தாசூயமுனிவர் வினவ, ஸரஸ்வதி சொல்கிற
விஷயத்தைக் கேள். தாசூய, 'கலயானி! இவ்வுலகில மனித
னுக்கு எது நன்மை? எதைச்செய்கிறவன் தனக்குரிய தாமததி
வின்று நமுவாமலிருக்கிறான்? அழகிய எல்லா அங்கங்களு
முள்ளவனே! எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்வாயாக. உன
னால உபதேசிக்கப்பட்டு எனக்குரிய தாமததிலிருந்து நான் நம
வாமலிருக்கக்கடவேன். எந்தக்காலத்தில அக்னியில எவ்வாறு
ஹோமம் செய்வேன்? எவ்வாறு பூஜிப்பேன்? எதனால்
தர்மமானது அழியாமலிருக்கும்? நல்ல மஹிமைமுள்ளவனே!
நான் ரஜோகுணத்தைவிட்டு எவ்வாறு உலகங்களில் ஸஞ்சரிப்
பேன்? இவை அனைத்தையும் நனக்கு கூறுவாயாக' என்று வினவி
னார். பிரீதியுள்ளவரும் கேட்கவிருமட்கிறவருமான அவரால்
இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஸரஸ்வதிபானவள் சிவந்த டத்தி
புடனகூடின தாசூயரென்கிற பிராமமணரைப் பார்த்தது,
'எவன் வேதத்தியயனத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுள்ளவனாகவும்
சுத்தனாகவும் தவறுதல்லாதவனாகவும் உபதேசித்தவண்ணம்
வேதத்தை அறிகிறானே அவனை முதலில் தேவலோகத்துக்குப்
போகிறான்; தேவர்களைநடுகூட அன்புள்ள சோகையைப் பெறு
பவன். அந்தத் தேவலோகத்தில் அழகியவையும் விசாலமான
வையும் சோகத்தைப் போக்குபவையும் நன்றாக மலர்ந்திருக்
கின்ற புஷ்பங்களைநாடு கூடியவையும் மிகப் புண்ணியமானவையும்
சேறில்லாதவையும் மீன்களுள்ளவையும் நல்லதீர்த்தமுள்ளவையும்
பொற்றாமமைமலர்களால் சூழப்பட்டவையுமான ஓடைகள் இருக்
கின்றன. சூமணமுள்ளவாகளும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும்
பொன்னிறமுள்ளவர்களும் அப்ஸ்ரஸுகளாலே தனித்தனி
பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும் மிகமகிழ்ச்சியுள்ளவர்களும் புண்ய
புருஷர்கள் அவற்றின் கரைகளில் இருக்கிறார்கள். பச்சவைத்தானம்

பண்ணுகிறவாசன சிறந்த உலகத்தை அடைகிறார்கள். காளையைச் தானமபண்ணுகிறவர்கள் ஸூர்யலோகத்தை அடைகிறார்கள். வஸுதிரத்தைக் கொடுப்பவர்கள் சந்திரலோகத்தை அடைகிறார்கள். பொன்னைத் தானமசெய்பவர்கள் தேவத்தனமைப்ப அடைகிறார்கள். நல்ல காந்தியுடையதும் நல்ல கறவைபுள்ளதும் அழகிய கன்றுள்ளதும் வெநுண்டு ஓடாமலிருப்பதுமான புதிதாக நன்ற பசுவைத் தானம் செய்பவர்கள் அந்தப் பசுவினுடைய தேஹத்தில் எவ்வளவு உரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு வாஷகாலம் தேவலோகத்திலிருக்கின்றார்கள். எவ்வளவு அடங்கினதும் கலப்பமைப்ப இழக்கிறதும் அதிக வீரியமுள்ளதும் பாரதத்தைச் சமச்சக்கரமுடனும் சிறந்த பலமுள்ளதும் இளம் வயதுள்ளதுமான விநுஷ்பந்தத்தை தானம் செய்கிறானே அவன் பத்தப்பசுக்களைத் தானம் செய்வதுகூடாது லோகங்களை அடைகிறான். எவ்வளவு வஸுதிரத்தோடுகூடியதும் கறக்க வெண்கலப்பாததிரமுள்ளதுமான கபிலைப்பசுவைப் பின்னே கொடுக்கப்படும்தக்ஷணை முதலிய திரவியங்களைத் தானமபண்ணுகிறானே (அவன் மரித்த) பின் 1 அந்தப் பசுவானது தனது அந்தஅந்தக் குணங்களாலே அவனுக்கு விநாசிபவற்றைக் கொடுப்பதாசிக் கொடுத்த அவனை அடைகிறது. பசுவைத் தானம்செய்தால் அதன் தேகத்தில் எவ்வளவு உரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு பலன்களை அடைகிறான். அவன் தனது பத்திராகளையும் பொத்திராகளையும் 2 குலமனைத்தையும் ஏழுதலைமுறைவரையிலே பரலோகத்தில் உத்தரநாமம் செய்கிறான். தக்ஷணையுடன்கூடியதும் பொன்னுற்செய்த அழகிய நிகாமபுகளுள்ளதும் கறக்க வெண்கலப்பாததிரமுள்ளதும் பின்பு கொடுக்கப்படுகிற தக்ஷணைமுதலிய திரவியங்களை புடையதுமான திலேதனுவைப் பிராமமணனுக்குத் தானம் செய்பவனுக்கு வஸுக்களுடைய உலகங்கள் எளிதில் அடைபக்கூடியவையாகின்றன. தன்னுடைய தீவினைகளால் அஸூராகா நிரமபினகடுமையான இரூளுவா நரகத்தில் விழுகின்றவனை, மஹாலமுத்திரத்தில் முழுகின்றவனை அனுகூலமான காறாடன்கூடின படக்குகரையேற்றுவதுபோல, கோதானமானது பரலோகத்தில் கரையேற்றுகிறது தானம் செய்வதக்க தன கன்னிரையைப் பிராமமணிவாகவிதிப்படி கொடுக்கிறவனும பூமியைப் பிராமமண

1 வேறுபாடம் 2 'குலம் ஸாகம்' எனப்பது மூலம், 'முன்னோக்கிளபும்' எனப்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

நுகருத கொடுக்கிறவனுட விடுபட்ட (அப்படி) தானகளை யும்
 செய்கிறவனுட ஆர்த்தியேயாதவை அடைகின்றவனா தாக்கூப!
 அவன் கிட்டமுள்ள வானகம் கலவொழுக்கமுள்ளவனாகவும் உழு
 வநூல்களை ஆண்டவனாகவும் அகனிபில் ஹவிஸை ஹோமம்
 செய்திருந்து அந்த மனிதனை தன்காமங்களால் முன்னேழுதலை
 முறை பாட்டாமார்களை யும் பின்பேழுதலை முறைபாடையும
 தன்னை யும் பரிசுத்தப்படுத்திச் சிறு' என்று தாமத த-ன் கூடிய
 ஹிமலான ஆர்த்த வாக்கிடத்தை உரைத்தார்.

தாக்கூப! 'அழகிய நெய்முள்ளவனே' அகனி ஹோதகிர்ப்பி
 னுடைய புத்தனமான முறை எது? தான் சூயியாபூது ஆர்த்த
 ஆர்த்தின் உணவை உபநேசிக்கப்படரிய புத்தனமான அகனி
 ஹோதகிர்ப்பிசுத்தம் அரிக்ககலவென எனரகுச சோலொ
 யாக' என்று வினவி, உரலவதியானவர், 'அத்தியிலொதவனும
 கைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளாதுவனும வேதங்களை அறிபாதல
 னும வேதாதகங்களை அறிந்தும அனுஷ்டாயாவனும அகனி
 யில் ஹவிஸை ஹோமம் செய்யக்கூடாது. பிறா மனத்தை
 அறிய விருப்புகிறவாகளும சுத்தியில் விருப்பமுள்ளவாகளுமான
 தேவர்கள் ஸரணத்தையிலலாதவனிமீருந்து ஹவிஸைப் பெற
 னுகொள்ளா சீலம் கோதாம முதலியவற்றை அறிவறதகு
 முன பயன்படுவனான வேதமோதகங்களைக் தேவதைகளுக்கு உக்
 தேசமான ஹவிஸைக்கொடுப்பது முதலியவற்றில் (ரிஷிக்காக)
 நியமிக்கலாகாது. அப்பப்பபட்ட (ஸரோதரியன்) அல்லவோ
 ஹோமம் செய்யக்கவன்? வேதமானது தன்னை சூதாதவனைக்
 குலமும ஓழுக்கமும அறியப்பட்டவனென்று சொல்லுகிறது
 தாக்கூப! இப்பப்பபட்ட (ஸரோதரியன்வல்லாதவன்) அகனி
 ஹோதகிர்ப்பி ஹோமம் செய்யக்கூடாது எவர்களை ஸரணத்தையுள்ள
 வாகவாகவும் உத்தியத்ததைப் வித்தமாகக்கொண்டவாகவாகவும்
 ஹோமம் செய்கிறவர்களுக்கும் புஜ்யபவாகவாகவும் அகனிபில்
 ஹோமம் செய்கிறவனோ அவர்கள் புண்பலம்பகமுள்ள கோ
 லோகத்தை அடைந்து கொடுப்ப பிமம்கேவையும (பிறகு,
 அடைவில்) கொடுப்ப பிமம்கேவையும பாக்கிராகா' என்று
 சொன்னார்.

தாக்கூப! 'கல்ல மகிழையுள்ளவனே! பாமாதமஸ்வருபியும்,
 ஆகமஸ்வருபவிஷயத்திலும் காமபல விஷயத்திலும் மிகச் சிறந்த
 புத்தியை அடைந்திருப்பவரும, ஞானஸ்வருபியுமானவனான ஆகம

தத்வம் கர்மதத்வம் இரணடினையும் பிரகாசிக்கச் செய்வவளென்று அறிந்து வினவுகிறேன். அழகிய உருவமுள்ளவளே! நீயார்?'' என்று வினவினா. ஸரஸ்வதி, 'பிராமமணஸ்ரேஷ்டாகளுடைய ஸந்தேகத்தைப் போகருவதற்காக (ப பராபரவிதயாஸ்வரூபியான ஸரஸ்வதியெனகிற) நான் அகனிஹோத்திரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற நான் உன்னுடைய ஸம்பததை அடைந்து உண்மையான இந்த ¹ ஆதத்ததை உள்ளபடி உரைத்தேன்' என்று கூறினா.

தார்கூடியர், 'உவககு நிரானவா ஒருவரும் இல்லை. லக்ஷ்மி போல மிதமிஞ்சிப் பிரகாசிக்கிறாய். நல்ல கீததியுள்ளவளே! உன்னுடைய ரூபமானது தேவஸம்பந்தமுள்ளதாயும் முடிவற்ற ஒளியுள்ளதாயும் இருக்கிறது. பிரகாசிக்கின்ற அறிவையும் தரிசுகிறாய்' என்று கூறினா. ஸரஸ்வதி, 'மனிதர்களுள் பெருமையுடையவனே! கழற்றிநடவனே! பிராம்மனானே! யாகஞ் செய்பவாகவாயாகவகரில் நல்ல ஸவரத்தூடன உச்சரிக்கிற சிறந்த மந்திரங்களை லேயே நான் நன்றாக வளாந்தவளும் திருபதிசெய்யப்பட்டவளும் ரூபவதியும் ஆகிறேன். விதவானே! அகனிஹோத்திரங்களில் மரத்தினாலோ இருப்பினாலோ மண்ணாலோ செய்யப்பட்ட பாத்திரம் உபயோகிக்கப்படுதலாலேயே எனக்குத் திவ்யரூபமும் பிரஜ்ஞையும் வித்திக்கின்றனவென்று அறிவாயாக' என்று சொன்னா.

தார்கூடியர், 'மிகக் பிரஸித்திபெற்றவர்களான முனிவர்கள் இதைச் சிறந்த நன்மையென்றெண்ணி முயல்கின்றார்கள். அறிஞர்கள் சிறந்த எந்தப் பத்ததை அடைகிறார்களோ நிகரில்லாததும் சோகமில்லாததுமான அந்த மோகூத்ததை எனக்குச் சொல்வாயாக. ஸாங்கயாகளும் யோகிகளும் எதை ஸர்வோத்தமமென்று அறிகிறார்களோ புராதனமான அந்தப்பத்ததை நான் அறியேன்' என்று சொன்னா. ஸரஸ்வதி, 'வேதத்தை அறிந்தவர்களும் தவசுதைப் பொருளாகக்கொண்டவர்களும் துககமற்றவர்களும் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களுமான ஸத்புருஷர்கள் வேதாததியயனத்தாலும் தானத்தாலும் விரதங்களாலும் புனயத்தாலும் யோகத்தாலும் சிறந்த வஸ்துககளைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் பிரஸித்திபெற்றதும் புராதனமாக இருப்பதுமான அந்த உத்தமமான பத்ததை அடைகிறார்கள். அந்ந மத்தியில் நல்ல

1 'காமாக்கள பரம்பரைபாக மோகூஷாத்தனமென்பதையும் ஸகுண ப்ரம்மவத்தையைபும்' எனபது பழைய உரை.

வாஸ்தவபுள்ளதும ஆரியம கிளைகளுள்ளதுமான பெரிய கோபசசி மரமானது பிரகாசிக்கிறது. அந்நுடைய அடியிலிருந்து தென பொல ருசியான நீர்ப்பெருகுளம் மிகப் புணையமான நதிகள பெருகுகின்றன. அந்நுடைய ஒவ்வொரு கிளையிலிருந்தும் பெரி களும் பண்சாரங்களும் மாமலங்களும் கிரைகளும் பாயஸமாதிகு சேயுய எப்பொழுதுமுள்ள மஹாநதிகள் மணற்பாங்கான தரை களில் ஓடுகின்றன. ரிஷ்டீய! எந்த இடத்தில அக்னியைத் தலைவ னாகக்கொண்டவர்களும் இத்திரிணை கூடியவர்களும் மருந்துக் களுடைய சணங்கனோடு கூடியவர்களான தேவர்கள் சிறந்த யாகவசனைச செயதாசனோ அந்த ஸ்தானம் நிகர்த்து' எனறு கூறினார்' என்றார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸம்மரஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், மத்யஸ்யநபியானவிஷ்ணு வைவஸ்வதமனு இவர் களின் சரிதரமான மத்யஸ்யோபாக்கியானத்தை யுதிஷ்டியர் முதலியவர்க்குச் சொல்லியது)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர், மீண்டும் மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'வைவஸ்வதமனுவிஷ்ணுடைய சரித்திரத்தைக் சொல்வீராக' எனறு வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! புருஷஸுதேஷ்டனே! நல்ல பிரதாபமுள்ளவரும் பிரம்மதீதவாபோன்ற காந்தியுள்ளவ ரும் ஸூர்யனுடைய புத்திரருமான மஹரிஷி ஒருவர் இருந்தார். அந்த மனுவானவர் சொரயத்தாலும் தேஜஸாலும் காந்தியின லும் முக்கியமாகத் தவந்தினாலும் தம் பிதாவுக்கும் பிதாமஹருக் கும தீமற்பட்டிருந்தார். அரசரான அந்த மனுவானவர் விசால பெனலும் பதிரியில் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டும் ஒரு காலம் நின்றனொண்டிம் தநமையான மிகப் பெரியதவத்ததைச் செய்தார். அப்பொழுது, அவர் தலைகீழாக நின்றனொண்டும் அவ்வாறே தன்னொட்டாமலும் பதினாயிரம் வருஷம் கோரமும் உறுதியுமான தவத்தைச்செய்தார். தவம் செய்கின்றவரும் நனை திருக்கின்ற மரவுரியையும் சடைகளையும் தரித்திருப்பவருமான அவரை ஒரு ஸம்யகத்தில் ஒரு மதஸ்யமானது சீரினிந்தியின் கரை

யணடை வநது, 'பகவானே ! நான சிறிய மீனாக இருக்கிறேன். பலமுள்ள மீன்களிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாகிறது. நல்ல விரதமுள்ளவரே ! ஆதலால், நீர் எனனை அநதப பயத்தினின்று பாதுகாக்கத்தக்கவராகிறீர். பலமுள்ள மீன்கள் பலமில்லாத மீன்களை மிகத்தினனுகின்றன. எங்களுக்குச் சாஸவதமான இநத ஜீவனமானது எப்பொழுதும் ஏற்படுத்ப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் முழுக்குற எனனைப் பெரிதான அநதபயமாகிற வெள்ளத்தினின்று காக்கக்கூடவீர். இநத உபகாரத்தைச் செயவீராகில் நான உடக்குப் பிரத்யுபகாரம் செய்வேன்' என்று சொல்லியது.

அந்த வைவஸவதமனுவானவர் மதஸ்யத்தினுடைய வசனத்தைக் கேட்டுக் கருணைமேலீட்டு அநத மதஸ்யத்தைத் தாமே கையினால் எடுத்தார். வைவஸவதமனுவானவர் சந்திரகிரமம போன்ற ஒளிப்பொருந்திய அந்த மதஸ்யத்தை 1 ஜலம வைக்கு மீடத்திற்குக கொண்டிபோய்த தணரீர் நிறைந்த ஒரு சாலில் போட்டார் அரசனே ! அநத மதஸ்யமானது மிகப்போஷிக்கப்பட்டு அநதச் சாலில் வளாந்தது. மனுவானவர் அந்த மதஸ்யத்தினிடம் புத்திரனிடம் அனபுவைப்பதுபோல மிகக் அனபுவைத்தார் அந்த மதஸ்யமானது, நெடுங்காலம் சென்றபிறகு, மிகப் பெரிதாகிவிட்டது அநத மதஸ்யம் அநதச் சாலஜலத்தில் அடங்காமல் போய்விட்டதாம். பிறகு, மதஸ்யமானது மறுபடியும் மனுவைப்பாரதது, 'பகவானே ! இப்பொழுது எனக்கு வேறு ஒரு நல்ல இடத்தைக்கொடும்' என்று சொல்லியது. பிறகு, பகவானான அநத மனு அந்தச்சாலினின்று மதஸ்யத்தை மேலே எடுத்து அப்பொழுது ஒரு பெரிய தடாகத்திற்குக கொண்டிபோனார். பகைவாபட்டணங்களை ஜபிப்பவனே ! மனுவானவர் அநத மதஸ்யத்தை அகில போட்டார். பிறகு, அநத மதஸ்யம் அங்கேயே மிகப்பல வருஷங்கள் லளாநதது 2 தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவனே ! அந்தத்தடாகமானது இரண்டி யோஜனை நீளமும ஒரு யோஜனை அகலமுமுள்ளதாக இருநதது. குந்திரந்தன ! பிரஜைகளுக்கு இறைவனே ! அநத மதஸ்யமானது அநதத் தடாகத்தில் அடங்கவில்லை, அசைவதற்கும் முடியவில்லை.

1 'உத்காந்தம்' எனபது மூலம்

2 'ராஜீவலோசந' எனபது மூலம்; 'ராஜீவலோசந:' என்று கொண்டு மதஸ்யத்துக்கு அடைமொழியாகருவது பழையவுரை.

பிறகு, மதஸ்யமானது¹ மனுவைப்பாடத்து, 'பகவானே! ஸாதுவே! மதத்திமானசஞ்ஞள சிறந்தவரே! நான இந்த மதக்கதிதிலும் வலிக் கச சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். ஆகலால், ஸமுத்திரராஜ னுகருப பிரிப மஹிஷியான சங்கையில் எனனைச சேர்த்துவிடும். நான அஸூலையிலலாமல உமமுடைய கட்டளையில் நிற்பேன். தோஷமற்றவரே! உமது செபசையாலன்றே ஓப்பற்ற வளாச சயை நான அடைந்தேன்'² என்று சொல்லிறது. இவ்வாறு சொல் லக் கேட்டவரும் ஸ்வதந்திரமும் பகவானுமான மனுவானவர் தாமே அந்த மதஸ்யத்தைக் கவகாந்திகருக கொண்டுபோய் அதில் விட்டார். பகவானை அழிப்பவனே! அந்த மதஸ்யமானது அந் தக் கவகையில் சிலகாலம் வளாதத்து மறுபடியும், மதஸ்ய மானது மனுவை அடைந்து அவரைப் பாடத்து, 'பிரபுவே! நான பருத்திரூபத்தனால் கவகையில் அசைவதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். பகவானே! எனனை விடைவாக ஸமுத்திரத்தில கொண்டு சேர்த்துவிடும்; கிருபை செய்யும்' என்று வேண்டிக் கொண்டது. பாதத! மனுவானவா, பிறகு, தாமே அந்தக் கங்கா ஜலத்திலிருந்து மதஸ்யத்தை எடுத்தது ஸமுத்திரத்திற்குக் கொண்டு போய் அதிலும் அதனை விட்டார். அந்த மதஸ்யமானது மிகப் பெரிதாயிருந்தும், அகைத் தூக்கிச் செல்லுகிற மனுவுக்கு அப் பொழுது இஷ்டப்படி கொண்டுபோகத்தக்கதும், தொடுவதற்கு இனியதும் வாஸனைபுள்ளதுமாயிருந்தது அந்த மதஸ்யமானது, மனுவினால் ஸமுத்திரத்தில போடப்பட்டபொழுது, புனசரிப் புடன் அவரைப் பார்த்து, இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலாயிற்று.

'பகவானே! உம்மால் விசேஷமாக ரக்ஷணமுமுமையும் செய் யப்பட்டது. ஸமயம் வந்தபொழுது செய்யத்தக்கதை எனனிட மிருந்து நீ கேளும. மகாபாக்கியசாலியே! பகவானே! பூமியி லுள்ள இந்த ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் அனைத்தும் அதிசிக்கிரத்தில நாசமடையப்போகின்றன. உலகங்களைல்லாம மஹாஜலத்தில் முழுகிப்போகிற காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால், இப்பொழுது எது உமக்கு ஒப்பற்ற நன்மையோ அதனை உமக்குத் தெரிவிக்கிறேன். ஜங்கமங்களுள்ளும் ஸ்தாவரங்களுள்ளும் அசைவன அசையாதனவாகிய எல்லாவற்றிற்கும் அதிபயங்கரமான காலம் வந்துவிட்டது. நீ நல்ல கயிறுள்ள உறுதியான ஓர் ஓடத்

¹ 'பகவானே! ஸாதுவே! எனனை ஸமுத்திரத்திற்குப் பிரியமஹிஷி யான கவகையை அடைவிப்பீராக. அதில் வலிப்பேன் தந்தையே! அல்லது நீர் எண்ணுகிறபடி செய்வீராக' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

தைச் செய்யக்கடவீர். மஹர்ஷியே! அந்த ஓடத்தில் ஸப்த ரிஷிகளுடன் கூட ஏறுவீராக. எனனால் முன் சொல்லப்பட்ட விததுச்சுக்ளெல்லாவற்றையும் வக்க வக்கயாக நன்றாகக்கட்டி. ஓடத்தில் ஏற்றுவீராக. முனிஜனங்களுக்குப் பிரியமானவரே! பிறகு, நீர் ஓடத்திலிருந்துகொண்டு என்னை எதிர்பார்க்கக்கடவீர். முனிவரே! நான் கொம்புள்ளவனாக வருவேன். தவமுள்ளவரே! அதனால், என்னை அறியக்கடவீர். இதனை நீர் இவ்விதம் செய்ய வேண்டும். நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுச் செல்லுவேன். நான் இல்லாவிடில் அந்தப் பெரிய வெள்ளமானது உம்மால் தாண்ட முடியாது. பிரபுவே! என்னுடைய இந்த வச்சனத்தையும் நீர் ஸந்தேசிக்கலாகாது' என்று சொல்லிற்று. மனுவான்வா, 'இவ வண்ணமே செய்வேன்' என்று அந்த மதஸ்யத்தைப் பார்த்து மறுமொழிகூறினார். (இருவரும்,) ஒருவரை ஒருவர் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு, இஷ்டப்படி சென்றார்கள்.

மஹாராஜேன்! பகைவர்களை அடக்குபவனே! வீரனே! பிறகு, மனுவான்வர் மதஸ்யம் சொல்லியபடி எல்லாவிததுக்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு நல்ல ஓடத்தினால் பெரிய அலைகளுடன் கூடின ஸமுத்திரத்தில அப்பொழுது மிதந்தார். பூமிக்கிறைவனே! அந்த மனுவான்வா அந்த மதஸ்யத்தை நினைத்தார். பகைவா நகரங்களை ஜயிப்பவனே! பரதாளுள் மிகச் சிறந்தவனே! அந்த மதஸ்யமானது, அந்த மனுவினுடைய எண்ணத்தை அறிந்து, கொம்புள்ளதாக அந்த ஓடத்தில் அப்பொழுது விரைவாக வந்தது. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! மனுவான்வர் ஜலத்தால் நிறைந்த கடலில் தான் சொல்லியபடியுள்ள உருவத்தால் மலைபோல் உயர்ந்திருப்பதும் கொம்புள்ளதுமான ¹ அந்த மதஸ்யத்தைப் பார்த்து, பிறகு, அந்த மதஸ்யத்தின் தலையிலுள்ள கொம்பில் முறுக்கின் கயிற்றைப் போட்டார். பகைவர் பட்டனத்தை ஜயிப்பவனே! அந்தக் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட மதஸ்யமானது ஓடத்தை உப்புநீரில் அதிலேவகமாக இழுத்தது. மனிதாளுக்கிறைவனே! அந்த மனுவான்வர் அலைகளால் கூததாடுகிறதுபோலிருப்பதும் ஜலத்தினால் காஜிக்கின்றதுபோலிருப்பதுமான ஸமுத்திரத்தை அந்த ஓடத்தால் தாண்ட ஆரம்பித்தார். பகைவர் பட்டனங்களை ஜயிப்பவனே! பெருங்கடலில் பெருங்காறறுகன்களால் அலைக்கப்படுகிற அந்த ஓடமானது, மதங்கொண்டு நிலைதவறியிருக்கிற மாதுபோலச்

¹ இரட்டிசதலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

புணர்தது. பூமிபுட திசைகளும் மூலைந்திசைகளும் பிரகாசிக்கவேயில்லை. 'பாதசாரேஷ்ட'ன! ஆகாயமும் ஸவர்க்கமும் எல்லாம ஜலமாகவே ஆயின. 'பாதசாரேஷ்ட'ன! அப்பொழுது, 'உலகம் முழுகிப்போன ஸமயத்தில, ஸபநரிஷ்களும் மனுஷம அப்படியே மதஸ்யமும் காணப்பட்டனா அரசனே!' பிறகு, அந்த மதஸ்யமானது சோம்பலினறி அந்த நீர்ப்பெருக்கில் அந்த ஓடத்தை இவ்வண்ணம் மிகப் பலவருஷங்கள் இழுத்தது. 'பாதசாரேஷ்ட'னே! குருந்தன! பிறகு, இமயமலையைச் சார்ந்த உயர்ந்த சிகரத்தினருக்கில் அந்த மதஸ்யம் ஓடத்தை இழுத்துச் சென்றது. பிறகு, அந்த மதஸ்யமானது அப்பொழுது அந்த ரிஷிகளைப் பாத்தது மெல்லச் சிந்தித்துக்கொண்டு, 'இந்த இமயமலையினுடைய சிகரத்தில ஓடத்தைத் தாமதமில்லாமல் கட்டுங்கள்' என்று சொல்லியது. 'பாதசாரேஷ்ட'னே! மதஸ்யத்தினுடைய சொல்லைக்கேட்டு, அந்த ரிஷிகள் அந்த ஓடத்தை அப்பொழுது அந்த இமயமலையின சிகரத்தில விரைவாகக் கட்டினர். குருந்தன! 'பாதசாரேஷ்ட'னே! சிறந்த அந்த இமயமலையின சிகரமானது இன்றும்கூட 1 நெளபந்தனமென்று பிரஸித்திபெற்றதாக இருக்கிறது. அதைத் தெரிந்துகொள்.

பிறகு, 'மதஸ்யமானது, அப்பொழுது ஒன்று சேர்க்கிருக்கிற அந்த ரிஷிகளைப்பாத்தது, 'நான் பாஜைகளுக்குப் பதியான பிரம்மா; எனனைவிடச் சிறந்த வஸ்து இல்லை; மதஸ்யவடிவம்கொண்டிருக்கிற எனனூல ரீங்கள் இந்தப் பயத்திலிருந்து விடுவிக் ப்பட்டீர்கள். (இந்த) மனுஷினூல தேவர்களோடும் அஸூர்களோடும் மனுஷ்யாத்ளோடும் கூடின எல்லாப் பாஜைகளும் எல்லா உலகங்களும் அசைவன அசையாதனை ஆகிய அனைத்தும் படைக்கப்பட்டதக்கவைகள். கடுந்தவத்தினூல இவருக்கு நல்ல புத்திசக்தி உண்டாகும். என் அனுக்கிரஹத்தால் பிராஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் மயக்கத்தை அடையமாட்டா' என்று சொல்லியது. மதஸ்யமானது இவ்விதமான சொல்லைச் சொல்லி ஒரு சூனாததில மறைந்துபோய்விட்டது. 'பாஜைகளைத் தாமே படைக்க எண்ணம்கொண்ட வைவஸ்வதமனு வானவர் பாஜைகளைப் படைப்பதில் மிக மயக்கமுள்ளவரானார். பிறகு, பெருந்தவம் புரிந்தார். 'பாதசாரேஷ்ட'னே! பெருந்தவத்தோடு கூடின அந்த மனுவானவர், பிறகு, தாமே முறைய்படி எல்லாப் பிராஜைகளையும் படைக்கத்தொடங்கினார். புராதன கதை என்று

சொல்லப்பட்டதும் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்குவதுமான இந்த மாதஸ்யோபாகயானமானது இவ்வண்ணம எனனால் சொல்லப்பட்டது. இந்த மனுஷின் சரித்திரத்தைத் தினந்தோறும் ஆதிதொடங்கிக் கடைசிவரையில் கேட்கும் மனிதன் ஸுகமுள்ளவனாகவும் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறினவனாகவும் எல்லா உலகங்களையும் அடைவான் ' என்று சொன்னார்.

நூற்றத்தொண்ணூற்றேராவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் நான்கு யுகங்களூடைய தீர்மங்களையும் கூறிப் பிரளயத்தை வர்ணித்துப் பிரளயஜலத்தில் மீதக்கின்ற தாம் ஆலிலையிலும் துழந்தைவடிவத்துடன் படுத்திருந்த ஹரியின்வயிற்றினுள்புதுந்து பிரம்மாண்டங்களைப் பார்த்துத் தீரும்பிவந்ததையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்கீதுக் கூறியது.)

பிறகு, வினயநதுடனகூடியவரும் தாமங்களால் பிரகாசிப்பவருமான அந்த யுதிஷ்டிரா தவசியான மாககண்டேயரைப் பார்த்து, மறுபடியும், 'மஹரிஷியே! உமமால் பல்லாயிரம் யுகங்கள் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகாதமாவும் ஸத்யலோகத்திலிருப்பவருமான பிரமமதேவரைத்தவிர உமகொப்பான ஆயுளுள்ளவர் ஒருவரும் இவ்வுலகில் காணப்படவில்லை. பிரமமதேவரே! தேவர்களும் அஸுரர்களும் இல்லாத இந்த அநதரிசுஷீலாததில் ஆயுளினால் உமக்கு ஒப்பாக ஒருவரும் இல்லை. பிரமமணரே! நீரே பிரளயத்தில பரமமாவை அடைந்து துதிககிறீர் பிரமமரிஷியே! பிரளயம் முடிந்து, பிரமமதேவரும் விழித்ததுக்கொண்டவுடன், பிரமமதேவரால் திசைகளைக் காற்று (நிரம்பினவை) ஆகச் செய்து ஜலங்களை அங்கங்கே உரியஇடங்களில் விலகிக் உள்ளபடி 1 நான்கு விதமான பிராணிகளும் இவ்வுலகில் படைக்கப்படுவதை நீர் ஒருவரே பார்க்கிறீர். பிரம்மணரேஷ்டரே! உம்மால் உலகங்களுக்குக் குரும எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாம ஹருமான பிரமமதேவா அவரையே விஷயமாகக்கொண்ட தியா

1 ஆதிபர்வம் 57-ம் பக்கத்திலும் ஸபாபாவம் 198-ம் பக்கத்திலும் குறிப்பிற் காண்க.

எத்தால் நேரில் ஆராதிக்஑ப்படட்டா. பிரமமணரே! மேறும். பிரமமதேவா பலமுறை உலகத்தைப் படைப்பதை நீ நேரில் பார்த்திருக்கிறீர். நீர் கடுமையான தவத்தில அயிழந்து (மர்சி முதலிய) பிரமமாக்களை ஜயித்தீர். நீர் பரலோகத்தில் ராராயண ருடைய ஸம்பத்திலிருக்கிற பிரஸித்திபெற்ற உத்தமபக்தரென்று மிகப்புகழ்ப்படுகிறீர். எங்கும் வியாபித்திருப்பதும நீரைத்த உருவ மெடுப்பதுமான பிரமத்தை நேரில் பார்க்கும்மடமான ஹ்ருதய புணர்ர்கத்தை யோக்கலையினால் திருந்து உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான பகவான் உம்மால் பலமுறை சிந்தை வைராகம அபயாஸம் என்கிற இரண்டு கண்களால் முற்காலத்தில் பார்க்கப்பட்டார். பிரமமர்ஷியே! பரமாத்மாவின்னுடைய அந்த அனுக கிரஹத்தால், முடிவைச் செய்கிற யமனும் தேகத்தைக்கெடுக்கிற மூப்பும உடமை அடைகிறதில்லை. எக்காலத்தில் ஸூர்யன், அகனி, வாயு, சந்திரன், ஆகாயம், பூமி ஒன்றும் மிச்சமீன்றி அழிந்துபோகின்றனவோ, உலகம் ஒரே ஸமுத்திரமாக ஸ்தாவரங் களும் ஜங்கமங்களும நாசமடைகின்றனவோ, தேவாஸூராகளு டைய கூட்டங்களும் மகோரகாகளும் முற்றிலும் அழிந்துபோகின் றன்றோ அக்காலத்தில் தாமரைமலரில் படுத்திருப்பவரும் பெரிய மனமுள்ளவரும் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக்கொண்டவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அகிபதியுமான பிரமமதேவரை நீர் ஒருவர் அடைகிறீர். பிரமமதேவரே! முற்காலத்தில் நடந்த இவையனைத்தும் உமமால். நேராகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், நான் பிரமாணத்தோடுகூடிய எல்லாக் கதைகளைபுட உமமிடமிருந்து கேட்க விரும்புகிறேன். பிரமமணரேஷ்டரே! உம ஒருவராலேயே பலவாறு புராதன வ்ருத்தாந்தங்கள் நேரில் காணப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ? எல்லா உலகங்களிலும் எப் பொழுதும் உமக்குத்தெரிபாதது ஒன்றுமில்லை' என்று வின வினா

மர்க்கண்டேயா, 'பிறப்பில்லாதவரும் நீரம்பினவரும் என் றும ஒரே ரூபமுள்ளவரும் ஆகியற்றவரும் என்றும்ருப்பவரும் எவருக்கும் புலப்படாத மகிமைபுள்ளவரும் மிக்க ஸூகீக்தமமாக இருப்பவரும் ¹ நீக்குணரும் சுத்த ஸ்தவகுண ரூபியுமான பர மாத்மாவுக்கு வந்தனமயண்ணி ஸந்தோஷத்துடன் கதையை

¹ குணங்களில்லாதவா; பிராகிருத குணங்களொன்றும் தமமீடம் பற்றாதவா எனினுமாம்.

உணக்குச சொல்லுவேன. அகன்று நீண்ட கண்களுள்ளவரும்
 பீதாமபரம தரித்தவரும் ஜனாநதனருமான இநதகருஷணனே
 உலகத்தைப் படைப்பவா; அழிப்பவா; பிராணிகளிடத்தில அநத
 ராதமாவாக இருப்பவர்; பிராணிகளுக்கு நனமையயளிப்பவர்;
 பிரபுவாயிருப்பவா. இநதப பகவான நீனைககமுடியாததும் பெரி
 தும் ஆச்சர்யமானதும் பரிசுத்தமானதும் ஆதி அநதமில்லாததும்
 உலகங்களை வடிவமாக்கக்கொண்டதும் குறைவற்றதும் அழிவற்ற
 துமான வஸதுவெனறு சொல்லப்படுகிறா. இவா படைக்கிறா;
 படைக்கப்படுகிறாலீலை. மனிதமுயற்சிக்கும் இவரேகாரணம்.
 எவன இநதபபுருஷரை அறிவான? இவரைத் தேவர்களும் அறியா.
 ராஜஸரேஷ்டனே! புருஷஸரேஷ்டனே! ஆதிபில எல்லா உலகத்
 திற்கும் நாம வநதபோது இவரால் செய்யப்படுகிற படைப்பமுழு
 மையும் ஆசாயமே. (தேவபுருஷத்தில) நாலாயிரம் வருஷங்களடங்
 கின அநத யுகத்தைக் கிருதயுகமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு
 1 ஸந்தியும் ஸந்தியாமசமும தனிததனியே நானூறு நானூறு வருஷ
 அளவுள்ளவாகும். பிறகு, இவவுலகில மூவாயிரம் தேவ வருஷங்
 கள திரேதாயுகம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அநத யுகத்திற்கு
 ஸந்தியும் ஸந்தியாமசமும தனிததனி முநதூறு முந்தூறு வருஷங்
 கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அவற்றுக்குப் பிறகு, இரண்டாயிரம்
 வருஷங்கள் தவாபரயுகத்தின அளவென்று சொல்லப்படுகின்றன.
 அந்த த்வாபரயுகத்திற்கும் ஸந்தியும் ஸந்தியாமசமும அப்படியே
 தனிததனி இருதூறு இருதூறு வருஷங்களென்று சொல்லப்படுகி
 ன்றன. பிறகு, கலியுகமானது ஆயிர வருஷமென்று கருதப்பட்டது.
 அதனுடைய ஸந்தியும் ஸந்தியாமசமும தனிததனி தூறு தூறு வரு
 ஷங்களென்று கருதப்பட்டன. ஸந்திக்கும் ஸந்தியாமசததுக்குமு
 கால அளவானது ஸமமென்று அறிந்ததுகொள. கலியுகம் டென்று
 வுடன, கருதயுகம் தொடங்குகிறது. இந்த யுகங்களின தால் அ
 வானது பன்னாயிரம் வருஷங்களென்று சொல்லப்பட்டது. இ
 ப்படி ஆயிரம் சதுரயுகங்கள் பிரம்மாயுகு ஒருபதல் என்று சொ
 லப்பட்டன. உலகமனைததும் பிரம்மதேவருடைய பகறகாலத்தில
 என்கும் நடைபெறுவருகிறது. புருஷஸரேஷ்டனே! பிரம்ம

1 'புகதாமங்கள் கலக்குங்காலம் புகத்தின தொடக்கம் சந்தியம் முடிவு. ஸந்தியாமசமுமம் ஆயினும், புகங்களினிடையில இவ்வனம் கூறப்படுவகாலம் முன்புகத்தை நோக்க ஸந்தியாமசமும பின்புகத்தைநோக்க ஸந்தியுமாம்' என்பது பழையவுரையின கருத்து

தேவர் கண்வளாகிய காலநடை அறிஞாகா உலகங்களுக்குப் பிரளயமென்று அறிகிறார்கள். பரதஸரேஷ்டனே! ஆபிராமவருஷ அருவாளா கலியுகத்தின் முடிவானது சிறிது மீச்சமிருக்குமென்பாழ்து எல்லா மனிதர்களும் பெரும்பாலும் பொய் சொல்லுவார்கள. பார்த்த! அககாலத்தில் யாகத்திற்கு 1 ப்ரதிநிதியும் அபபடியே தானத்திற்கு ப்ரதிநிதியும் விரதத்திற்குப் பிரதிநிதியும் ஏற்படுகின்றன. இந்த யுகமுடிவில், பிராமமணாக்கள் சூத்திராதொழிலைச் செய்வார்கள். அபபடியே, சூதாரசன கூத்திரியா தொழிலால் பொருளைத் தேடுவார்கள். கலியுகத்தில், பிராமமணாக்கள் யாகநடைகடிய வேதாத்தியயனத்தையும் இழந்தவர்களும் தண்டதையையும் மான் தோலையும் இழந்தவர்களும் எல்லாவற்றையும் தீன்பவர்களும் ஆவார்கள். ஐயனே! பிராமமணாக்கள் மந்திர ஜபததை உதந்து விடுவார்கள் சூத்திரர்கள் மந்திர ஜபததைப் பிரதானமாகக் கைக்கொள்ளுவார்கள். உலகமானது விபரீதப்படுகிற காலத்தை, அழிவுக்கு முந்தின அடையாளமென்று அறியவேண்டும். அரசனே! பூமியில் மிலேச்ச அரசாசனபலா கொடுமையாக ஆள்கிறவர்களும் பாஷிகளும் பொய் சொல்வதிலேயே பற்றுள்ளவர்களும் இருப்பார்கள். மனிதருட்சிறதவனே! சூரர்களான ஆந்தரர்களும் சகர்களும் புளிந்தர்களும் யவனர்களும் காம்போ ஜாகளும் பாஹ்லிக்களும் அவவாறே ஆபிராகளும் அரசர்களாக இருப்பார்கள். அப்பொழுது, ஒருபிராமமணவைது தனதொழிலைக் கொண்டு ஜீவனம் செய்யமாட்டான. அரசனே! கூத்திரியாக்களும் வையார்களும் தமகசூரியனவல்லாத தொழில்களில் லைபெய்வவர்களும் அலபாயுளுள்ளவர்களும் ஸ்வல்ப பலமுள்ளவர்களும் ஸ்வலபமான வீராயமும் பராக்கிரமமுமுள்ளவர்களும் அலப வல்லமைபுள்ளவர்களும் சிறிய தேகமுள்ளவர்களும் அவ்வாறே உண்மைபேசாதவர்களும் ஆவார்கள். தேசங்கள் பெரும்பாலும் சூனயமாகும் திசைகள் மிருகங்களாலும் மாமஸங்களைப் புஜிக்கின்ற பிராணிகளாலும் சூழப்பட்டவைகளாகும். யுகத்தின் முடிவானது நெருங்கியபொழுது, பிராமமவாதிகள் (அனுபவமில்லாமையால்) வீணபெயரை வஹிப்பார்கள். அப்படியே, சூத்திரர்கள் உயர்ந்த வர்ணத்தார்களை, 'அடே!' என்று அழைப்பார்கள். பிராமமணர்கள் கீழ்வாணத்தார்களை, 'ஆய!' என்று அழைப்பார்கள். புருஷஸரேஷ்டனே! யுகம் முடியும் தருணத்தில்

1 பிரதியாகச செயப்படுகின்றவை.

அனேக ஜந்துக்கள் உண்டாகும். அரசனே! அபபடியே எல்லா மணங்களும் முகரத்தக்கவையாகா. புருஷஸுரேஷ்டனே! அபபடியே ரஸங்களும் ருசியோடு சேர்ந்தவைகளாகா. அரசனே! யுகமுடிவுவரும்போது, ஸ்திரீகள பலகுழந்தைகளை உடையவர்களும் குறுகின தேகமுள்ளவர்களும் நல்ல ஸவபாவத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் விடுபட்டவர்களும் முகத்தினாலேயே ஸம்போதகத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும் ஆவர்கள். வேந்தே! தேசங்கள் அன்னவிகிரயம் செய்பவைகளும் பிராமமணர்கள் வேந்தரை விழ்கிறவர்களும் ஸ்திரீகள்¹ அங்கத்தை விழ்பவர்களும் ஆவார்கள். அரசனே! அபபடியே, பசுக்கள் சிறிதுபாலுள்ளவைகளாகும் மரங்கள் மலர்களும் கணிகளும் குறைந்தவையும் காக்கைகள் நிறைந்தவையும் ஆகும். அரசனே! பிராமமணர்கள் பிரம்மஹத்திதோஷமுள்ளவர்களும், அபபடியே பொய் சொல்பவர்களுமாவ அரசாக்களிடத்தினின்று பரதிகரஹத்தைச் செய்வார்கள். அரசனே! பேராசையும் அறியாமையும் மேலிடவர்களும் கபடமான தாமதனைப் பிரஸித்திக்காகச் செய்பவர்களுமான ஆங்காங்கு வஸிக்கிற ஜனங்கள், பிசைக்காகத்திரிகின்ற பிராமமணர்களால் அடிக்கடி துன்புறுத்தப்படுவார்கள் கருஹஸ்தர்கள் அதிக விரிவினுண்டான பயத்தால் நடுக்கமுற்றவர்களும் எல்லாவிடங்களிலும் திருடுகிறவர்களும் கபடமான முனிவேஷத்தால் மறைந்தவர்களுமாகி வாணிபம் செய்து ஜீவிப்பார்கள். அப்பொழுது, பிராமமணர்கள் வீணாக நகங்களையும் உராமங்களையும் தரித்திருப்பார்கள். புருஷஸுரேஷ்டனே! பிராமமணர்கள் பொருளிலுள்ள பேராசையினால் அந்த ஆசாரங்களில் வீணாக வலிப்பவர்களும் வீணான ஆசாரமுள்ளவர்களும் கங்குடிப்பவர்களும் குருவின் மனைவியை அடைபவர்களும்யிருப்பார்கள். ஜனங்கள், மாமஸத்தைபும் இரத்தத்தையும் விருத்திபண்ணுகின்றவையும் இவவுலகில் மாததிரம பயன்படத்தக்கவையுமான அன்னபானங்களை விருமபுவார்கள். ஜனங்கள் பரலோக ஸாதகமான காரியங்களில் ஊக்கமில்லாதவர்களும் மிக்க நஸ்திகர்களும் பெருமபானமையாகப்² பாஷனடாகளுடன் கலந்தவர்களும் பரானனங்களின் குணங்களைப் பேசுகிறவர்களும் ஆவார்கள். புருஷஸுரேஷ்டனே! யுகமுடிவில் (நான்கு) ஆசாரங்களும் இரா. அபபடியே பகவானை இந்திரன் ருதுக்கள் தவறாமல்

1 'கேசகுலா.' எனபது மூலம்.

2 வேதத்துக்கு விலக்கான ஒழுக்கமுள்ளவர்கள்

மறை பொழியப்பட்டான். பாத' எல்லா விந்துக்களுமே நனகு முளையா. ராஜஸுரேஷ்டனே! எல்லா இடத்திலும் தாமததினுடைய பலன குறைவடைகிறது. அப்படியே, ஜனங்களு ஹிமலையில் விருப்பமுள்ளவாக்களுமே அகத்தார்களும் ஆகிறார்கள். தோஷ மறவனே! அப்பொழுது, அதாமபலனான துக்கமானது அதிக மாகிறது. பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! அப்பொழுது எந்த மனிதன் தாமதத்தை செய்கிறானோ அவன் குறைந்த ஆபத்தானவனென அ ன்ணத்தக்கவன். அக்காலத்தில் தாமத சிறிதும் இரத்தனறே! ஜனங்கள் வீற்கவேண்டியவற்றைப் பெரும்பாலும் கபடமான அளவ களால் விற்றிருக்கா. ராஸுரேஷ்டனே! விடயார்க்கா ச்சபமாக மிக்க கபடங்களாகிறார்கள். தாமதங்கள் குறைவடைகிறார்கள். கொடிய பாவமெய்கிற ஜனங்கள் விந்தத்தியடைகிறார்கள். தா மத்தியகுப பலக்குறைவு உண்டாகும். அதாமம பலமுள்ளதாகி றது. யுகமுடிவுக்காலத்தில், தாமதத்தை அனுஷ்டிக்கின்ற மனிதா கள் அப்பொழுதுள்ளவாக்களுமே தீர்த்தாக்களுமே, தாமதத்தை விட வர்கள் தீர்த்தாக்களுள்ளவாக்களுமே செல்லமுள்ளவர்களும் ஆகிறா கள். யுகக்கூடியகாலத்தில், பிரஜைகள் தாமதத்தை விட்டு நகரங் களைச்சாராத பொதுவிடங்களில் தம்விரோதமான உபாடங் களால் வழக்குப்பேசுகிறார்கள். அப்படியே, சிறிதுபொருள் சேராததனால், 'நாம தனித்தனாக இருக்கிறோம்' என்கிற மதமுள்ளவாக்களாகிறார்கள். அரசனே! மனிதர்கள் சம்பிக்கையினால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட பொருளைப் பெரும்பாலும் ரஹஸ்யத்தில் அபஹிக்க முபற்செயுள்ளவர்களும் செடட நடை புள்ளவர்களும் வெடகமில்லாதவாக்களுமே, 'இது எனவிடமில்லை' என்று சொல்லுகிறவர்களும் இருப்பார்கள். மனிதர்களைத் தினனுகிற (ஓநாய புலி முதலிய) ஜந்துக்களும் பறவைகளும் அவ வாறே மற்ற மிருகங்களும் நகரங்களுடைய பொதுவிடங்களிலும் மேடை கட்டின மாதத்தினடிகளிலும் படுக்கின்றன. வேந்தே! ஏழெட்டுப் பிராயமுள்ள ஸ்திரீகள் காப்பம் தரிப்பார்கள். பந்து அல்லது பன்னிரண்டு பிராயமுள்ள புருஷாக்களுக்குப் புத்திர னுண்டாவான். அப்படியே, பதினாறுவது பிராயத்தில் மனிதர் கள் நரைநடையிருடையவாகாவாக்கள். மனிதர்களுக்கு ஆயுள் முடிவானது சீக்கிரமாகவே உண்டாகிறது. மஹாராஜனே! யெளவனமுள்ளவர்கள் முதிர்ந்தவனுடைய தன்மையுடையவர்களும் ஆயுள்குறைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள். யெளவனமுள்ளவர்

களுக்கூரிய தனமை முதிர்ந்தவர்களிடம் உண்டாகிறது. அப் பொழுது ஸ்திரீகள் இயற்கைமாறுபட்டவர்களும் கெட்ட நடைபுள்ளவர்களும்மாகி, யோகயர்களான கணவர்களை வஞ்சித்து, வேலைக்காரர்களோடும் மிருகங்களோடும் வியபிசரிப்பார்கள். அரசனே! அப்படியே, வீரபத்னிகளான ஸ்திரீகள் ஸாமான்ய மனிதர்களை அடைகிறார்கள். கணவன் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே, பிறரை அடைந்து வியபிசரிக்கிறார்கள். மஹாராஜனே! அந்த ஆயிரம் (சதுர்) யுகமுடிவு வந்து ஆயுளுக்கும் அழிவு வருமபொழுது, பல வருஷங்கள் மழையினமை உண்டாகிறது. பூமிக்கதிபதியே! பிறகு, பூமியில் பிராணிகளெல்லாம் அலப வலிமைபுள்ளவைகளாகவும் பசியுள்ளவைகளாகவும் பெருப்பானமையாக நாசமடைகின்றன. அரசனே! பிறகு, ஜ்வலிக்கின்ற ¹ ஏழுசூரியர்களால் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலுமுள்ள ஜலமனைத்தும் உறிஞ்சப்படுகிறது. பாரத! பரதஸரேஷ்டனே! உலாந்தவையும் ஈரமாயிருப்பவையுமான கட்டையும் புலலும் அனைத்தும் சாமபலானவையாகக் காணப்படுகின்றன. பாரத! பிறகு, ஸமவந்ததகம என்ற அகனியானது காற்றோடுகூட முந்திச் சூரியர்களால் வறட்டப்பட்டிருக்கிற உலகத்தின் பிரவேசிக்கிறது. பிறகு, அந்த நெருப்பானது பூமியைப்பிளந்து பாதாளத்தில் பிரவேசிக்கிறது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யக்ஷாக்களுக்கும் அதிகபயத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. பூமியைக்காப்பவனே! நாகலோகத்தையும் இந்தப் பூமியிலுள்ள பொருள்களைத்தையும் நன்கு எரிக்கின்ற அந்த அகனியானது பாதாளலோகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் ஒரு கணநேரத்தில் நாசம் செய்யகிறது. பிறகு, அமல்களகரமான காற்றுடனகூடின ஸமவந்ததகாகனியானது இருபது லக்ஷையோஜனை தூரம் (உலகத்தை) எரிகிறது. பிறகு, எங்கும் பரவினதும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான அந்த அகனியானது தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் கந்தாவர்களோடும் யக்ஷாக்களோடும் உரகர்களோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் கூடின உலகமனைத்தை யுமே எரிகிறது. பிறகு, யானைக்கூட்டங்களபோலப் பிரகாசிக்கின்றவையும் மின்னல்களின் வரிசையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

1 'பன்னிரண்டு சூரியர்களாலும் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலுமுள்ள ஜலமனைத்தும் குடிக்கப்படுகிறது; ஊழித்தீயினால் உலாந்தவையும் ஈரமாயிருப்பவையுமான கட்டையும் புலலும் அனைத்தும் சாமபலாக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன' எனபது பழைய உரை.

வைபும அக்புதமான காட்சியுள்ளவைபுமான பெரிய மேகங்கள் ஆகாயத்தில் எழுகின்றன. சில மேகங்கள் கரடுநெய்தல் பஷ்பங்களபோலக் கருமைநிறமுள்ளவைகள். சில அல்லிப்பூப்போல வெண்மைநிறமுள்ளவைகள். சில தாமரைமலரின் உள்ளிதழ்போன்ற நிறமுள்ளவைகள். சில பொன்னிறமுள்ளவைகள். சில மஞ்சள்போன்றவைகள். சில காரண்டவெண்ணும்பறவைககு ஒப்பானவைகள். சில தாமரைமலரின் இதழ்போன்ற காந்தியுள்ளவைகள். சில சாதல்கதகதககொப்பான ஒளியுள்ளவைகள். சில சிறந்தபட்டணம்போன்ற உருவமுள்ளவைகள். சில யானைக்கூட்டம்போன்றவை. சில மைம்போன்றவைகள். சில முதலைகளுக்ககு ஒப்பானவை. மஹாராஜனே! இவ்வண்ணம் மேகங்கள் பயங்கரமான உருவமுள்ளவைகளும் கோரமான சத்தத்தினால் எதிரொலி உணடுபண்ணுகிறவைகளும் மின்னற்கொடிகளின் வரிசைகளால் கட்டப்பட்ட மேனியுள்ளவைகளும் நன்கு மேலே எழுமுகின்றன. பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! பிறகு, மலைகளுக்கொப்பான மேகங்கள் இடிமுழக்கத்துடன் கூடியவைகளாக ஆகாயமனைத்தையும் வியாபிக்கின்றன. மஹாராஜனே! அந்த மேகங்களால் மலைகளுக்கும் வனங்களுக்கும் இருப்பிடமான இந்தப் பூமி அனைத்தும் நீர்ப்பெருக்கினால் நனைக்கப்பட்டு எவ்வும ஜலத்தால் நிறைக்கப்படுகிறது. புருஷஸரேஷ்டனே! பிறகு, கோரரூபமுள்ளவைபும இடிமுழக்கத்துடன் கூடியவையுமான அந்த மேகங்கள் பிரம்மதேவரால் ஏவப்பட்டு மலைகளை விரைவாக நனைக்கின்றன. அதிக ஜலத்தைப் பொழிக்கின்றவைகளும் பூமியை நிரப்புகின்றவைகளுமான மேகங்கள் மிகக் கோரமானதும் அமங்கலகரமானதும் பயங்கரமுள்ளதுமான நெருப்பை நாசம் செய்கின்றன. பிறகு, அந்த மேகங்கள் அந்த புகழுடிவுக்காலத்தில் மஹாதமாவான பிரம்மதேவரால் ஏவப்படடுப பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இடைவிடாமல் மழைத் தாரைகளால் உலகத்தை நிறைக்கின்றன. பாரத! பிறகு, கடலானது தன கரைபைத் தாண்டுகிறது; மலைகளும் பிளக்கப்படுகின்றன; பூமியும் பிளக்கப்படுகிறது. ஆகாசத்தைச் சூழ்ந்து எல்லாப் பக்கத்திலும் விரைவாகச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற மேகங்கள் வாடிவேகத்தினால் அடிக்கப்பட்டு நாசமடைகின்றன. மனிதர்களுக்கதிபதியே! பாரத! பிறகு, முதலில் தோன்றியவரும் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக்

கொண்டவருமான பிரமமதேவர், அந்தக் கோரமான காற்றைப் பானம் செய்துவிட்டு நித்திரை செய்கிறார். அரசனே! அந்த உலகமானது கோரமான ஒரே ஸமுத்திரமாக இருக்கும் தருணத்தில் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் அழிந்து தேவாலூர கணங்களும் நாசமடைந்து யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் துஷ்ட மிருகங்களும் செடி கொடி மரங்களும் அற்று ஆகாயமும் இல்லாமல் போனபோது, இந்த உலகத்தில் நான் ஒருவன் கவலைபற்றவகைச் சுற்றுக்கிறேன். அரசர்களுள் சிறந்தவனே! கோரமான ஒரே ஸமுத்திரமான ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக் கின்ற நான் எல்லாப் பிரானிகளையும் பாராதவனாக மிகுந்த மன வருத்தத்தை அடைந்தேன். பூமிககதிபதியே! பிறகு, மிதநது கொண்டிருக்கிற நான் சோமபலீவறி நெடுந்தூரம் சென்று சளைத்து ஓடிடத்தலும் ரக்ஷகளை அடையவில்லை. அரசனே! பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் அந்த ஸமுத்திரத்தில் மிகப் பெரிதாயிருக்கிற விசாலமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டேன். மனிதர்களுக்கதிபதியே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! மஹாராஜனே! பாரத! விசாலமாயிருக்கிற அந்த மரத்தினுடைய கீளாயில் திவ்யமான விரிப்பினால் மூடப்படடிருக்கிற கட்டிலில் வீற்றிருப்பவனும்தாமரைமலருக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான முகமுள்ளவனுமமலர்கிருக்கின்ற செந்தாமரைமலர்போல விசாலமான கண்களுள் எவனுமான ஒரு சிறு குழந்தையைக் கண்டேன். பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! பிறகு, உலகம் நாசமடைந்திருக்கும் தருணத்தில் இக் குழந்தை எவ்வாறு படுத்தாறவகுக்கிறதென்று எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமுண்டாகியது. அரசனே! சென்றதையும் நிகழ்கின்றதையும் வருவதையும் நான் அறிகிறவகை இருந்தும், தவத்தினால் ஆலோசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவகை இருந்தும், அந்தக் குழந்தையை அறியவில்லை. காயம்பூவினுடைய நிறம்போன்ற காந்தியை புடையதும் ஸ்ரீவதஸ்மென்கிற மறுவினலை அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தக் குழந்தையானது அப்பொழுது ஸாக்ஷாத் லக்ஷ மிககு இருப்பிடம்போல எனக்குத் தோன்றியது. பிறகு, தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள் எவனும ஸ்ரீவதஸ்தத்தை தரித்திருப்பவனும காந்தியுள்ளவனுமான அந்தப்பாலன், என்னைப்பார்த்து, 'அப்பனே! உன்னைக் களைத்திருப்பவனென்றும், களைப்பாறுதலை விரும்புகிறவனென்றும் நான் அறிகிறேன். மார்க்கண்டேய! பிருகுலத்தில் பிறந்தவனே! முனிவர்களுள் சிறந்தவனே!

நீர்நீர்மடிகளில் அந்தக்காலத்திலேயே தற்காலத்தை ஆட்கொண்டிருப்பதில் என சரித்திரத்தில் உட்புகுந்து ஒரு இரத்த சரித்திரம் உனக்கு வாழ வற்புடையதாயிருக்கிறது என்று உனக்கு அனுக்கிரஹம் செய்யப்பட்டது என்று செவிகளுக்கு இன்பத்தை உண்டு பண்ணுகிற வசனத்தை உரைத்தான்.

பாரத! பிறகு, அந்தச் சிறுவனான இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட எனக்கு, அப்பொழுது, நீண்ட வாழ்வுள்ளும் மாணிடத்தன்மையிலும் வெறுப்புண்டாயிற்று பிறகு, அந்தப்பாலிலும் வாயானது விரைவாகத் திறக்கப்பட்டது. நான் எனவசமாய் அவனுடைய வாயில் தெய்வசரிசயலால் நுழையுமபடி செய்யப்பட்டேன். மனிதர்களுக்குக்கதிபதியே! பிறகு, அவனுடையவாயில் நான் விரைவாகப் பிரவேசித்து நாடுகளுக்கும் நகரங்களுக்கும் நிரம்பின பூமி முழுமையையுமபார்த்தேன் பாரத! மஹாஜனே! புருஷ ஸரேஷ்ட! நான் அந்த மகாத்மாவின்வாயில் அங்குமங்கும தீரிகையில், கங்கை, சத்திர, ஸீதை, பழனி, கௌசிகி, சாமணவதி, தேவதரவதி, சந்திரபாகை, ஸர்ஸவதி, ஸீரத்தி, விபாசை, கோதாவரி, வஸீலோகஸாரை, ரவினி, நம்மதை, நாமநாதி, பரிசுத்தஜலத்தினுடனகடியதும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறதுமான தேவனை, ஸுதேவனை, கிருஷ்ணதேவனை, மஹாநதியான இராமை, விநாயகை, மஹாநதியான காரீவரி, தங்கபதரை, கிருஷ்ணதேவனி, மஹாநதியான கமலை, சோணம், விசலயை, கம்புனை ஆகிய இரத்தக்கீளையும் இன்னும் பூமியிலுள்ள மற்றத்தினையும் கண்டேன் பகவதவரைக்கொலப்பனே! பிறகு, ஜலஜலத்தக்களுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் ரத்தினங்களுக்குப் பிறப்பிடமும் ஜலத்திற்குச் சேறாத இருப்பிடமுமான வழத்திரத்தையும் பார்த்தேன். பிறகு, சந்திரஸூரியர்களால் அந்தமாய்பாசிக்கிறதும மற்ற (காகமுதலிய) ஒளிகளால் மிகவிளங்குவதும் அகனிக்கும ஸூரியனுக்கும் ஸமமான ஒளிபுள்ளதுமான ஆகாயத்தையும் கண்டேன். அரசனே! அரண்மனையினால் விளங்குவதும் மலைகளும் காடுகளும் தீவுகளுமுள்ளதும் பலத்தின நிரம்பினதுமான பூமிபையும் பார்த்தேன். அரசனே! பிரம்மமணிகள் அந்தப்பூமியில் பல பாகங்களால் தேவதைகளையும் பூஜித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கூத்ததீயர்களும் எல்லாவாணத்தார்களையும் மகிழ்விக்கிறது செய்கைகளால் முப்பலுகள் ஸூரியன். அரசனே! ஸூரியர்கள் முறைப்படி பரிசுத்தொழிலைச் செய்கிறார்கள் அப்படியே, சூதர்கள் மற்ற

மூன்றுவாண் த்தார்களுக்கும் பணிவிடைசெய்வதில் பற்றுதலுள்ள
 வர்களாக இருக்கிறார்கள். வேந்தே! பிறகு, அந்த மஹாத்மாவி
 னுடைய வயிற்றில் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிற நான்.
 இமயமலையையும், ஹேமகூடப் பவதத்தையும் பார்த்தேன். நிஷ
 தததையும் வெள்ளியோடுகூடின ஸவேதகிரிபையும் பார்த்தேன்.
 பூமியைக்காப்பவனே! கந்தகாதனம் மலையை கண்டேன். புருஷ
 ஸரேஷ்ட! மகாராஜ! மந்தரத்தையும் நீலமனகிற பெரிய
 மலையையும் மேருவெனகிற ஸ்வர்ணமலையையும் கண்டேன்.
 மஹேந்திரகிரியையும், உத்தமமான விந்தியமலையையும் கண
 டேன். மலையப்பவதத்தையும் பாரியாதரமலையையும் கண்டேன்.
 இவைகளும் இன்னும் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மற்
 ற்ப பல மலைகளமாகிய அனைத்தும் எனனால் அந்தப்பால்
 னுடைய வயிற்றில் காணப்பட்டன. மனிதர்களுக்கத்தியே!
 சிங்கங்களையும் புலிகளையும் பன்றிகளையும் பார்த்தேன். பூமியை
 பாதுகாப்பவனே! பூமியில் மற்றுமுள்ள பிராணிகளெல்லாவற
 றையும் நான் அவவிடத்தில் பார்த்ததுகொண்டு அப்பொழுது எல்
 லாப்பக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தேன். நரஸரேஷ்டனே! பூபதியே!
 மானிடர்க்கிறைவனே! அவனுடைய வயிற்றில் துழைந்தவனும
 திசைகளில் ஸஞ்சரிப்பவனுமான நான் இந்திரன் முதலிய எல்
 லாத தேவகணங்களையும் ஸாததியர்களையும் ருத்திரர்களையும்
 ஆதிதயர்களையும் குஹபர்களையும் பிதருக்களையும் ஸர்ப்பங்
 களையும் ¹ நாகர்களையும் ஸுபர்ணர்களையும் வஸுககளையும் அஸ
 வினீதேவர்களையும் கந்தாவர்களையும் அபஸரஸுகளையும் யக்ஷர்
 களையும் ரிஷிகளையும் தைதயதானவர்களுடைய கூட்டங்களையும்
 நாகர்களையும் ஸிமமிகைபினுடைய புதலவர்களையும் இன்னும்
 மற்றுள்ள தேவசத்தருக்களையும் பார்த்தேன். அரசனே! உல
 கத்தில் எனனால் ஸதாவரமோ ஜங்கமமோ ஏதொன்று பாககப
 பட்டிருக்கிறதோ அஃதனைத்தையும் நான் மஹாத்மாவான அந
 தப் பாலனுடைய வயிற்றில் பார்த்தேன். பிரபுவே! விரைவுபடு
 சிறவனும பழங்களை ஆஹாரமாகக்கொண்டவனுமான நான் அந
 தப் பாலனுடைய சரீரத்தினுள் பல நூற்றாண்டுகள் ஸஞ்சரித்துக்
 கொண்டு உலகமனைத்தையும் கண்டேன். நான் ஒருபொழுதும் அந்
 தப் பாலனது தேகத்தினுடைய எல்லையைக் காணவில்லை. பிரஜை
 களுக்கு நாபகனே! பூமியைப்பாதுகாப்பவனே! அரசனே! அந்தச

¹ இது இரண்டுமுறை வருகிறது.

சரீரத்தில் எப்பொழுதுமே ஓடுகின்றவனுமே சந்திக்கின்றவனுமே மிகப் பல வருஷங்கூர் சமுத்திரவனுமாயிருந்தும் மஹாத்மாவான அந்தப் பாலனுடைய தேகத்தின் எல்லைப் நான் அடைபாமற் போனபொழுது, ஸரேஷ்டரும் வரங்களைக் கொடுப்பவருமான அந்தத் தேவரையே மனத்தினாலும் நினைக்கையினாலும் விதிப்படி சரணமடைந்தேன். அச்சனே! புருஷோத்தமனே! பிறகு, நான் திறக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த மஹாத்மாவனுடைய வாழ்வின்று வாயுவேகத்தால் விரைவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டேன். பிரவஜ களுக்கு ரக்ஷகனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, அந் தே ஆலமாத் தினகீளையில் எல்லா உலகத்தையும் வயிற்றிலடக்கிக்கொண்டு அந்தப் பாலவேஷத்தோடேபே இருப்பவரும் ஸ்ரீவதஸ்மென்கிற மறுவினால் அடையாளமிடப்பட்டவரும் அளவிறந்த தேஜஸுள்ளவருமான அவரைக் கண்டேன். பிறகு, ஸ்ரீவதஸ்மென்கிற மச்சத்தைத் தரித்திருப்பவரும் காந்தியுள்ளவரும் பிதாமபாதத்தைத் தரித்தவரும் மிக்க தேஜஸுள்ளவருமான அந்தச் சிறுவர் பரிதியுள்ள வராக் கைத் துக்கொண்டு எனனைப் பார்த்து, 'முனிஸ்ரேஷ்டனே! இப்பொழுது இந்த என சரீரத்தில் வலித்துக் களைத்துவிட்டாயா? மார்க்கண்டேயா! நீ எனக்குச் சொல்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, அந்தக் க்ஷணத்தில் புதிய கண்ணானது எனக்கு மறுபடியும் உண்டாயிற்று எனனை மாயையினின்று விடுபட்ட வனும் ததவஞானத்தை அடைந்தவனுமாகக் கண்டேன். ஐயனே! உள்ளங்கால்கள் சிவந்தவையும் நனகு அபைந்தவையும் மிக அழகியவையும் மிருதுவான சிவந்த விரல்களால் விளங்குகின்றவையுமான அவருடைய இருசரணங்களும் எனனால் முயற்சியுடன் பிடிக்கப்பட்டு முடியினால் மஸ்கரிக்கப்பட்டன. அளவுகடந்த செளர்ய முள்ள அவருடைய அபரிமிதமான மகிமைபைக்கண்டு வினயத்துடன் கைகளைக் குவித்து முயற்சியுடன் ஸம்பத்தில் நெருங்கி, எல்லாப் பிரானிகளுக்கும் அந்தாயாமியாக இருப்பவரும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவருமான அந்தத் தேவரை நான் கண்டேன். நான், அவரைக் கைகடப்பினவனாக மஸ்கரித்து அவரைப் பார்த்து, 'தேவரே! உமமையும் உம்முடைய உத்தமமான இந்த மாயையையும் அறியவிருமபுகிறேன். பகவானே! நான் உம்முடைய சரீரத்தில் உமது வாயினால் புகுந்தேன்; உமமுடைய வயிற்றில் எல்லா உலகங்களையும் கண்டேன். தேவரே! தேவர் களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும்

நாகர்களும் உம்முடைய சரீரத்தில் இருக்கிறார்கள். ஸ்தாவரங்களாலும் ஜங்கமங்களாலும் அடர்ந்த உலகமும் இருக்கிறது. தேவரே! விரைவாக உம்முடைய சரீரத்தினுள் எப்பொழுதும் சுற்றிவருகின்ற எனக்கு உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஞாபக சக்தியானது குறையவில்லை. மஹாப்ரபுவே! வெளிவருவதற்கு விருப்பமில்லாத நான் உம்முடைய இசையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டேன். செந்தாமரைகண்ணரே! இகழப்படாதிருக்கிற உம்மை நான் அறிவதற்கு முயல்வேன். தேவரீர் இந்த உலகமனைத்தையும் பக்தித்துவிட்டு ஏன் இங்கே ஸாக்ஷாத குழந்தையாயிருக்கிறீர்? இதனைத் தேவரீர் எனக்குச் சொல்லீராக. தோஷமற்றவரே! எதற்காக உலகமனைத்தும் உமது சரீரத்திலிருக்கிறது? பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! இந்த இடத்தில் நீர் எவ்வளவு காலம் இருக்கவேண்டும்? தேவநாதரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! அறியும் விஷயத்தில் இயற்கையாகப் பிராம்மணனுக்குள்ள ஆவலால் உமமிடத்தினின்று இதை விஸ்தாரமாக உள்ளபடி கேட்க விரும்புகிறேன். பிரபுவே! நான் கண்டது பெரிதாயும் சிந்திக்கமுடியாததாயுமிருக்கிறது' என்று சொன்னேன். எனனால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டவரும் தேவதேவரும் பேரொளியுள்ளவரும் பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரும் இணை பிரியாத லக்ஷ்மியுடன் கூடினவருமான அந்தப் பகவான் எனக்கு இன்சொற் கூறி இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலானார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், விஷ்ணு தமதுமகிமையைக்கூறி மறைந்ததையும் கோவிந்தர் ஸர்வோத்தமரென்பதையும் கூறி யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களை அவரைச் சரணமடையும்படி கட்டினாயிட்டதும், கோவிந்தர் அவர்களுக்குத் தேறுதல் கூறியதும்.)

பகவான், 'பிராம்மண! தேவர்களும் என்னை உள்ளபடி அறிகிறதில்லையன்றோ? நான் இந்த உலகத்தைப் படைக்கும் விதத்தை உன்னிடத்திலுள்ள பரீதியினால் நன்கு சொல்வேன. பிராம்மரிஷியே! நீ பிதிருபக்தியுள்ளவரை இருக்கிறாய்; என்னையும் சரண

மடைந்தாய். அதனால், உன்னால் நான் தேரில் காணப்பட்டேன். உன்னுடைய பிரம்மசாயம் பெரிது. ஜலம் நாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. என்னால் அதற்கு அந்தப் பெயர் இடப்பட்டது. எனக்கு அது எப்பொழுதும் வாஸஸ்தானம். அதனால், நான நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறேன். பிரம்மணோத்தம! நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிற நான் (எல்லாவற்றிற்கும்) காரணனும் அழிவற்றவனும் குறைவற்றவனும் எல்லாப் பிரானிகளையும் படைக்கிறவனும் அழிக்கிறவனுமாயிருக்கிறேன். பிரம்மணோத்தம! நான் விஷ்ணு. நான் பரமமா. நான தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன். நான் அரசனான குபேரன்; அப்படியே, உயிர்துறந்தவர்களுக்கு அதிபதியான யமன். நான் சிவன்; சக்திரன்; பிரஜைகளைப் படைப்பவரான கஸ்யபர். நான் உலகங்களைப் படைப்பவன். நான் ரக்ஷிப்பவன். நான் யஜரும். எனக்கு அகனி முகம்; பூமி கால்கள்; சந்திரசூரியர் கண்கள்; ஆகாயம் தலை; திசைகள் காதுகள். அப்படியே, ஜலம் என் வேர்வையிலுண்டானது. ஆகாயம் முழுவதும் எனக்குத் தேஹம். என் மனத்தில் வாயுவானது நிலைபெற்றிருக்கிறது. என்னால் பூர்ணமான தக்ஷிணேயுள்ள நூற்றுக்கணக்கான யாகங்கள் செய்யப்பட்டன. தேவர்களுடைய யாகத்தில் இருக்கிற என்னை வேதங்களை அறிந்தவர்கள் யாகங்களால் பூஜிக்கிறார்கள். ஸவர்க்கத்தில் விருப்பமுள்ள க்ஷத்திரியஸாரேஷ்டர்களான அரசர்களும் அப்படியே ஸவர்க்கத்தை விரும்புகிற வைஸ்யர்களும், பூமியில் என்னை யாகங்களால் ஆரதிக்கிறார்கள். நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லையாகவுடையதும் மேருவையும் மந்தரத்தையும் அலங்காரமாகக்கொண்டதுமான இந்தப் பூமியை நானே சேஷனாக உருவமெடுத்ததுத தாங்குகிறேன். பிராம்மண! முற்காலத்தில் ஜலத்தில் முழுகுகின்ற இந்தப் பூமியானது என்னால் வராகவடிவமெடுத்துப் பலத்தினால் நன்கு மேலே கொண்டுவரப்பட்டதாயிற்று. பிரம்மணஸாரேஷ்டனே! நான் பெண்குதிரையினுடைய (=வடவையினுடைய) வாயில் நெருப்பாகத்தோன்றி ஜலத்தை எப்பொழுதும் உறிஞ்சுகிறேன். கற்றறிந்தவனே! நான் அந்த ஜலத்தையே வெளியே விடுகிறேன். எனது வல்லமையினால் முறையே எனக்குப் பிரம்மணர்கள் முகமும் க்ஷத்திரியர்கள் இருபுஜங்களும் வைஸ்யர்கள் இருதொடைகளும் ஆகிறார்கள்; இந்தச்சூத்ரர்கள் இருகால்களாகிறார்கள். இந்த ருக்வேதமும் ஸாமவேதமும் யஜுர்வேதமும் அதர்வண வேதமும்

என்னிடத்தினின்று உண்டாகின்றன ; என்னிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்றன. நல்ல முயற்சியுள்ளவாகளும் சாந்தியைப் பிரதானமாகக் கொண்டவாகளும் மனத்தை அடக்கின்றவாகளும் மோகூத்தலில் விருப்பமுள்ளவாகளும் காமம், கரோதம், தவேஷம் இவைகளால் விடுபட்டவர்களும் பிரஸித்தியில் பிரியமில்லாதவர்களும் பாவமில்லாதவர்களும் ஸதவகுணத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறவர்களும் அஹங்காரமில்லாதவர்களும் எப்பொழுதும் அதயாதம் சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களுமான பிராமமணர்கள் இடைவிடாமல் என்னையே சிந்தித்துக்கொண்டு வழிபடுகிறார்கள். நான் பிரளயகாலத்து நெருப்பு. நான் பிரளயத்தை உண்டிபண்ணுகிற யமன். நான் பிரளயத்தைச் செய்கிற சூரியன். நான் பிரளய காலக்காற்று. பிராம்மணோத்தமனே ! ஆகாயத்தில் நகூத்திர வடிவமாகக் காணப்படுகிற தேஜஸுகளை நீ என்னுடைய மூலங்களாக அறியக்கடவாய். ரத்தினங்களுக்குப் பிறப்பிடமான எல்லா ஸமுத்திரங்களையும் நான்கு திசைகளையும் எனக்கு ஆடையாகவும் படுக்கையாகவும் இருப்பிடமாகவும் அறிவாயாக அவைகள் தேவர்களுடைய கார்யங்களின்பயரை வித்திப்பதன்பொருட்டு என்னுடையே நன்றாகப் படுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகச்சிறந்தவனே ! காமம், கோபம், ஸந்தேஷம், பயம் அப்படியே மோஹம் இவைகளனைத்தையும் என்னுடைய ரோமங்களென்று அறிவாயாக. பிராமமண ! எந்தக்காமத்தைச் செய்கிற மனிதர்கள் மங்களத்தை அடைகிறார்களோ ஸத்தியம் தானம் கடுந்தவம் பிராணிகளை ஹிம்ஸை செய்யாமை ஆகிய இவைகள் என்னுடைய கட்டளையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. என்னுடைய தேகத்தினுள் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் என்னால் அறிவு வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாகி இஷ்டப்படி ஸஞ்சிக்கிறதில்லை. நன்றாக வேதத்தை அத்தியயனம் செய்கிறவர்களும் சாந்தமான மனத்தைபுடையவர்களும் குரோதத்தை அடக்கின்றவர்களுமான பிராமமணர்கள் பலவித யாகங்களால் என்னை ஆரதிக்கிறார்கள் ; அடையவும் அடைகிறார்கள். கற்றறிந்தவனே ! பாவச்செயல்களுள்ளவர்களும் பேராசையினால் கவரப்பட்டவர்களும் இழிகுணமுள்ளவர்களும் அயோகயர்களும் அசுத்த புத்தியுடையவர்களுமான மனிதர்களால் அடைவதற்கு முடியாத தும் புணயம் செய்தவர்களால் அடையத்தக்கதும் மூடர்களால் எவ்விதத்தாலும் அடைய முடியாததும் யோகங்களால் அடையப்படுவதும் தேடத்தக்கதமான பதத்தைப் பெரும்பயனுள்ள

நெனறு அறிவாயாக. மிகு சிறந்தவனே! எப்பொழுது எப்பொழுது தம்மதற்கு வாட்டமுண்டாகுமோ அதாமதற்கு அபிவ்ருத்தியுண்டாகுமோ அப்பொழுது அப்பொழுது நான எனனை அவதரிக்குமபடி செய்வேன. ஹிமஸைபில் பறந்துள்ளவாகளும் சிறந்த தேவாகளால் கொல்லமுடியாதவாகளுமான கைதயர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பயங்கராகளாக இவவுலகில் எப்பொழுது உண்டாவார்களோ அப்பொழுது நான நல்வினை செய்தவாகளுடைய வீடுகளில் பிறக்கிறேன். மனுஷ்ய தேகத்தில் பிரவேசித்தது நான எல்லாவற்றையும் அடக்குகிறேன். நான எனனுடைய மாபையினால் தேவர்களையும் மனுஷ்யர்களையும் கந்தாவர்களையும் உரகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஸதாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் படைத்து அழிக்கிறேன். தாமதனை எல்லை கடந்துபடுத்தற்காக நான மனுஷ்ய சரீரத்தில் பிரவேசித்ததுக (காரியம் செய்யுந்) காலம் வந்தபோது ஆலோசித்து மறுபடியும் தேகத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்குகிறேன். கருதபுகத்தில் எனக்கு வெணமை நிறம்; தீரதாயுகத்தில் மஞ்சள் நிறம்; தவாபரயுகத்தை அடைந்தால் எனக்கு நீலவண்ணம். அப்படியே, கலியுகத்தில் கருமை நிறம். பிராம்மணோத்தம! எப்பொழுது என்னுடைய நிறமானது கருமையாயிருக்கிறதோ அப்பொழுது அதம்மத்தினுடைய மூன்று பாகங்கள் இருக்கின்றன. முடிவுக்காலம் வந்தவுடன, நான ஒருவனே அதிபயங்கரான காலனாகி ஸதாவரங்களாலும் ஜங்கமங்களாலும்டாந்த முவுலகங்களையும் முழுதும் நாசம் செய்கிறேன். நான மூன்று வழிகளையுடையவன். உலகத்துக்கே ஆதமாவாயிருப்பவன்; எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன்; ஐயிக்கப்படாதவன்; எல்லா இடத்திலும் செல்பவன்; முடிவில்லாதவன்; இந்திரியங்களை நடத்துபவன்; பெரிய காலடிகளால் (உலகத்தை) அளந்தவன். பராம்மண! என்னோடுவன உருவமற்றதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் அழிப்பதும் எக்காலங்களிலும் முயற்சிசெய்வதுமான காலசக்தத்தை நடத்துகிறேன். முனிவர்களுள் ஸரேஷ்டனே! இவ்வாறு மாயையினால் நான எல்லாப் பிராணிகளிடமும் நன்கு வியாபித்திருக்கிறேன். பிராம்மணோத்தமனே! ஒருவரும் எனனை அறிவதில்லை. பக்தர்கள் எல்லா உலகங்களிலும் எனனை எல்லா விதங்களாலும் பூஜிக்கிறார்கள். பிராம்மண! தோஷமில்லாதவனே! உன்னால் என்னிடத்தில் அடையப்

பட்ட துன்பங்களெல்லாம் உனக்கு ஸுகமுண்டாவதற்கும் நன்மைக்கும் ஆகின்றன. உலகத்தில் உன்னால் காணப்பட்ட ஸ்தாவர ஜங்கமமெல்லாம் எல்லா விதத்தாலும் பிராணிகளைப்போஷிக்கின்ற என்னுடைய சரீரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர் என் சரீரத்தினுடைய பாதியாக இருக்கிறார். நான் சங்கத்தையும் சகரத்தையும் கதாயுத்தத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற நாராயணனென்று பிரஸித்திபெற்றவன். பிரம்மரிஷியே! எல்லா உலகங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனான நான் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான யிருந்துகொண்டு யுகங்கள் ஆயிரம்முறை சுற்றிவருகிறவரையில துங்குகிறேன். முனிவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பிரம்மா விழித்துக்கொள்ளுகிறவரையில், சிசுவல்லாதவனான நான் சிசுவின் ரூபத்தோடு இவ்வண்ணம் எப்பொழுதும் இவ்விடத்திலிருக்கிறேன். பிராமமனோததம்! பிரம்மரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே! அடிக்கடி ஸந்தோஷமடைந்த என்னால் பிரமமாவின் ரூபத்துடனிருந்து உனக்கு வரம் கொடுக்கப்பட்டது. ஸ்தாவரம ஜங்கமமெல்லாம் நாசமடைந்து ஒரே ஸமுத்திரமாயிருப்பதைக்கண்டு நீ பயந்திருக்கிறாயென்பதை நான் அறிந்தேன். அதற்காக உனக்கு உலகம் காண்பிக்கப்பட்டது. நீ இச்சரீரத்தினுள் துழைந்த பொழுது, (அங்கே) எல்லா உலகத்தையும் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்துவிட்டமையால் (என்னை) தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிரம்மரிஷியே! அதனால், என்னால் வாய்வழியாக விரைவில் வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டாய். என் ஸவரூபம் தேவர்களாலும் அஸுர்களாலும் அறியமுடியாததாயிருந்தும், உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது. பெருந்தவமுள்ள பகவானான அந்த பரம்மதேவர் விழித்துக்கொள்ளுகிறவரையில், நீ இந்த இடத்தில் கவலையற்று ஸுகமாக ஸஞ்சரிகக்கடவாய். ப்ராம்மனோததம்! எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான அந்தபிரம்மதேவர் விழித்தெழுந்தவுடன், (அவருடன் கலந்து) ஒருவனாகிச் சரீரங்களாயிருக்கிற ஆகாசத்தையும் பூமியையும் தேஜஸையும் வாயுவையும் ஜலத்தையும் இவ்வுலகத்தில் மிச்சமுள்ள ஸ்தாவரஜங்கமங்களையும் 1 படைப்பேன்' என்று கூறினார். ஐயா! மிகக் ஆச்சர்யமான அந்தத் தேவர் இவ்வாறு கூறிவிட்டு மறைந்தார். படைக்கப்பட்டவையும் விசித்திரமானவையும் பலவிதமாயிருப்பவையுமான இந்த பரணுகளை நான்

காண்கிறேன். அரசனே! பாதஸரேஷ்டனே! தர்மத்தை வளர்ப்ப வரணைவருளரும சிறந்தவனே! அந்த யுகமுடிவானது நேர்ந்த பொழுது, எனனால் இவ்வண்ணம் ஆசசர்யம் காணப்பட்டது. புருஷ ஸரேஷ்டனே! முற்காலத்தில் தாமரைமலர்போல நீண்ட கண்களை யுடைய எந்தத்தேவர் என்னால் காணப்பட்டாரோ அப்படிப்பட்ட இந்த ஜனார்த்தனரே இவ்ரு உனக்கு உறவினராக இருக்கறா. குந்தி யின புதலவனே! இவருடைய வரதான ததாலேயே ஞாபகசக்தியா னது என்னை விட்டகலுகறதிலை. எனக்குத் தீர்க்கமான ஆபுரூப் என்னிஷ்டப்படி மரணமும் ஸித்தித்திருக்கின்றன. எவ்ரும வியா பித்திருப்பவரும் புராணபுருஷரும் நீனைத்தற்கரிய உருவமுள்ளவ ரும் நீண்டபுஜங்களையுடையவருமான அந்த ஹரியானவர் வருஷணி வம்சத்தில அவதரித்தாக கிருஷ்ணனென்கற பெயருடனகூடினவ ராக விளையாடுகிறவர்போல இதோ வீற்றிருக்கிறார். இவர் எல்லா வற்றையும் படைப்பவர்; காப்பவர்; அழிப்பவர்; அழிவற்றவர்; ஸ்ரீவதஸமென்கிறமறுவை மார்பில உடையவர்; கோவிந்தர்; பிரம் மாக்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகர்; பிரபு; வருஷணிவீரர்களுள் மிகச்சிறந் தவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் முந்தினவரும் சத்துருக்களைஜயிப்ப வரும் புருஷசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறவரும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவருமான இவரைக்கண்டு இந்தநினைவு எனக்கு வந்தது. கௌரவஸரேஷ்டர்களே! மாதவர் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பிதா வாகவும் மாதாவாகவுமிருக்கிறார். ரக்ஷிப்பதில வல்லமையுள்ளவ ரான இவரைச் சரணமடையுங்கள்' என்றுசொன்னார். இவ்வண்ணம் உரைக்கக்கேட்ட அந்தக குந்திபுத்ரர்களும் புருஷஸரேஷ்டா களான நகுல ஸஹதேவர்களும் திரௌபதியுடன் கூடினவா களாக எல்லோரும் ஜனார்த்தனரை நமஸகரித்தார்கள். புருஷ ஸரேஷ்டனே! கௌரவிக்கத்தக்கவரும் விதிப்படி பூஜிக்கப படுகின்றவருமான அந்தகருஷ்ணன் இந்தப்பார்த்தாகளை இணையற்ற இன்சொற்களுடனகூடிய ஸமாதானவசனத்தால் தேறுத லடையச்செய்தார்.

நூற்றத்தொண்ணூற்ற முன்றுவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம்: (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் கலியில் வரப்போகிற உலகவந்தாந்தங்களையும் கலியின் முடிவில் கல்கியாத அவதரிக்கும் ஹரியினால் துஷ்டர்கள் ஸம்ஹரிக்கப்படுவதையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது)

‘குருதியுள் புதரான யுதிஷ்டிரரோ, மந்திரிகளோடு மார்க்கண்டேயமகாமுனிவரைப் பார்த்தது, வரப்போகிற உலகத்தின்கதியை மீண்டும் வினவலானார். யுதிஷ்டிரா, ‘சொலபவாகளுள சிறந்தவரே! பிருகுவமசத்திலுதித்த முனிவரே! யுகத்தின்கோடக்கத்தில் நடந்த ஆசசரியமான விருத்தநாதமும் உத்பத்தியும் நாசமும் உமமிடத்தினினறு எங்களால் கேட்கப்பட்டன மறுபடியும் எனக்கு ஆவல் இருக்கிறது. இந்தக் கலியுகத்தில் தம்மங்கள் நிலைகுலைநதிருகமும் தருணத்திலு எது மிகுநதிருக்கப்போகிறது? அந்த யுகமுடிவில் மனிதர்கள் எப்படிப்பட்ட வீரமுள்ளவர்களும் எவ்வித ஆகாரமுள்ளவர்களும் எவ்வித நடைமுள்ளவர்களும் எவ்வளவு ஆயுளுள்ளவர்களும் எதை உடுப்பவர்களும்யிருப்பார்கள்? எந்தக் கால எல்லையை அடைநது மீண்டும் க்ருதயுகம் உண்டாகும்? முனிவரே! விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கடவீர்? இப்பொழுது விசித்திரமானவைகளைச் சொல்லுகிறீர்’ என்று வினவினார்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவரும் முனிஸரேஷ்டருமான அந்த மஹரிஷியானவா, விருஷணிகளுள் சிறந்தவரான கிருஷணனையும் பாண்டவர்களையும் ஆனந்தமடையச செய்துகொண்டு, யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்தது, ‘அரசனே! ராஜஸரேஷ்டனே! எனனால் முற்காலத்தில் தேவதேவருடைய அருளால் காணவும் கேட்கவும் அனுபவிக்கவும்பட்டவைகளைக் கேள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! (இனி) இந்தப் பாலம் மிக்க காலத்தையடைநது வரப்போகிற உலகங்களுடைய வரலாற்றினத்தும் சொல்லப்படுவதை என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! தாமமெனகிற விருஷபமானது கருத யுகத்தில் கபடமில்லாததாயும் பேராசை முதலிய தீயகுணங்களில்லாததாயும் நான்கு கால்களோடு கூடியதாயும் ஸம்பூர்ணமாக

மனிதன் - நமன் சிறியபடி நடுபது; திரைசாடிகளில் அரட்டை
 கால ஒருசார் அழகப்பட்டு மூன்று கால்களோடு கீழ்நதிநடு
 தது. தவாபர்ப்புத்தில் பாது அரட்டைநாடு தம்மமானது கலந்தி
 நுகுகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. பரமசுரேஷ்டனே! தாமஸ
 புகமான கலிபுகத்தை அடைந்து அநர்மமானது மூன்று அம்சங
 களால் உலகங்களை வளர்த்து நயர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. தம்மமோ,
 நான்காவது அம்சத்தால் மனிதர்களை அடைந்திருக்கிறது. பானா
 டவ! மனிதர்களுக்கு புகழ்ச்சொழை ஆயுள், வீர்மம், மனம், சத்தி,
 பலம், தேஜஸ் இவைகளெல்லாம் குறைவடைகின்றனவென்று என
 னிடமிருந்து தெரிந்துகொள். புதிஷ்டா! பிராம்மணாதரும் கூடத்
 திரியர்களும் வைச்யர்களும் சூத்திரர்களும், தம்மமெனகிற வலைப
 வீச உலகங்களை வருசிக்கிறவர்களாக கபடங்களால் தப்பிசை
 அனுஷ்டப்படுகிறார். பண்டிதரெனகிற சாவழிள்ள மனிதர்களால்
 உலகத்தில் ஸ்தையமானது சருசுசபட்டுப். பிறகு, ஸ்தையத்தின் விசா
 சத்தினால் அவர்களுக்கு ஆயுளானது அலப்பமாக ஏற்படும ஆயுளின்
 குறைவிலால் விதனையைக் கற்றுக்கொள்வதற்குச் சக்திபுள்ளவா
 களாகாக்கா. விதனையில்லாதவர்களை அஜ்ஞானத்தினால் பேராசை
 யானது கவரந்துகொள்ளும். மனிதர்கள் பேராசையைபும் அறியா
 மையைபும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும் மூடாசுளும் சாமத்
 தில் பற்றுள்ளவர்களும் திடமான வைரமுள்ளவர்களும் ஒருவரை
 ஒருவா கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் ஆவாக்கா. பிராம்ம
 ணர்களும் கூடத்திரியர்களும் வைச்யர்களும் ஒருவரோடொருவர்
 கலந்துபோவார்கள்; தவத்தினாலும் ஸ்தையத்தாலும் விருப்பநுச
 சூத்திரர்களுக்கு ஒப்பாவாக்கா. கீழ்ப்பட்ட ஜாதிபிலிருப
 பவர்கள் நடுஜாதியை அடைந்தவர்களாக இருப்பாக்கா. நடுஜாதி
 யிலிருப்பவர்கள் கீழ்சாதிபை அடைந்தவர்களாக இருப்பார்
 கள். ஸந்தேஹமல்லி புகத்தினுடைய முடிவுவரும்போது
 உலகம் இவ்விருமாதும். புகமுடிவுக்காலத்தில், சணல் நாரால் செய
 யப்பட்ட கோணிகா ஸஸ்திரங்களுள் மகச சிபுத்தையாகும்.
 வரகுகள் தானயங்களுள் சிபுத்தையவராகும். புருஷர்கள் மனைவியை
 நடப்பாகக் கொண்டவர்களாவாக்கா. புகமுடிவுக்காலத்தில்,
 எப்பொழுதும் விசத்ததைத் தரித்திருக்கிற மனிதர்களும், பசுக்
 கள் நாசமடையவே, மதஸ்யமாமஸத்தால் ஜீவிப்பவர்களும் வெள
 ளாடுகளைபும் செமமறியாடுகளைபும் கறப்பவர்களும் பேராசைபுள்
 ளவர்களும் ஆவாக்கள். புகமுடிவில், மனிதர்கள் ஒருவர் மற்றொருவர்

ருடைய பொருளை அபகரிக்கிறவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் ஹிம் ஸிப்பவர்களும் மந்திரஜபயில்லாதவர்களும் நாஸ்திகர்களும் திரு டர்களும் ஆவாகள். புகக்ஷயத்தில், நதி தீரங்களில் குந்தாலிகளால் (பூமியை வெட்டி) ¹ அற்பதானியங்களை விதைக்கச் செய்வார்கள். அவைகளும் அவர்களுக்கு அலப பலனைக் கொடுப்பவைகளாகும். ஸாராதத்திலும் தேவகாயத்திலும் எப்பொழுதும் விரதத்தைத் தரிக்கிற மனிதர்களும் பேராசையினால் கவரப்பட்டு இவ்வுலகில் ஒருவரை ஒருவா பக்ஷிப்பா. புகக்ஷயத்தில், பிதா புத்திரன் பொருளைக் கவரந்து அனுபவிப்பான். அப்படியே, புத்திரனும் தகப்பன் பொருளைக் கவரந்து அனுபவிப்பான். உணவுப்பொருள்கள் அழிந்துபோம். பிராமமணாகள் வேதத்தை நிந்திக்கிற வாகளாகி விரதங்களை அனுஷ்டியார். புகதிவாதத்தால் மயக்கப் பட்டவர்களாகி யாகம் செய்யமாட்டார்கள்; ஹோமங்களையும் செய்யமாட்டார்கள்; புகதிவாதத்தால் மயக்கப்பட்டு இகழ்பீ பட செய்கைகளில் விருப்பத்தை வைப்பார்களாயிடுவதற் குத்தகாத களர் நிலத்தில் கருஷி செய்வார்களாய் துத்தில் பசு களைக் கட்டுவார்களாய். மனிதர்கள் ஒரு வயதுக்கன்றுகளைச் சமை சுகமக்ச செய்வார்கள் புத்திரன் பிதாவைக் கொல்வான். அப் படியே தகப்பனும் புத்திரனைக் கொல்வான். புகக்ஷயத்தில், ஸதிரீ களும் கணவன் புத்திரன் முதலியவர்களைக் கொல்லுவார்களாய். அரு வநுப்பிலலாதவனாக அாததமில்லாத சொற்களால் உரக்கப் பேசு கிற மனிதன் நிந்தையை அடையமாட்டான். உலகம் முழுமையும் மிலேசசமயமும் ஸதகாமானுஷ்டானமில்லாததும் கொடையில் லாததும் ஆனநதமில்லாததும் அப்படியே உதஸவமில்லாததும் ஆகும். இவ்வுலகில் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களுடைய பந்துக களான மனிதர்களும், அலபமான விராயமும் பலமுமுள்ளவா களும் இறுமாயுள்ளவர்களும் பேராசையும் மோகமுங் குடி கொண்டவர்களும் அவைகளைச்சாராத கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்ப வர்களாகி லோபிகளின் பொருள்களையும் அவ்வாறே உறவின ரற்ற மனிதர்களுடைய பொருள்களையும் விதவைகளுடைய பொருள்களையும் அபஹரிப்பார்களாய். கௌந்தேய! அரசர்கள் கபட மான ஆசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களும் பாவத்தில் புத்தி செலுத்துபவர்களும் மிகக் துன்புறுத்துபவர்களாகி வரி

¹ 'ஓஷதய.' எனபது மூலம்; ஒரு வருஷத்தினுள் பலன்கொடுத்தபு பின்பு பட்டுப்போகின்றவை.

வாங்குவார்களா. புகழடிவில், கூத்ததிரியாகள ஒருவரை ஒருவா கொல்லுவதில் முயற்சிபுள்ளவாகளும் மூக்கர்களும் பண்டுகளென்கிற கர்வமுள்ளவார்களும் லோக கண்டகர்களும் ஆவாக்கள். புகழடிவில், அரசர்கள் பிரஜைகளைக் சாவாதவர்களும் பேராசைபுள்ளவர்களும் காவழம் அகவசாரமுடிகொழுப்புமுள்ளவர்களும் தண்டிப்பதிவேயே விருப்பமுள்ளவர்களும் ஆவாக்கள். பாத¹ லாதுககள அழுதுகொண்டிருக்கும்போதுகூட, அவர்களுடைய மனைவிகளைபும பொருள்களைபும. அரசர்கள், நடைபில்லாதவர்களாகி, ஆக்ரமித்தது ஆக்ரமித்தது அனுபவிப்பார்கள். புகழ்த்தின் முடிவுவந்தகாலத்திலே ஒருவனுட்கனனிடையை வேண்டமாட்டான். ஒருவனுக்கும் சன்னிபும கொடுக்கப்படமாட்டான். அவர்கள் நானே (கனவர்களை) அடைபவர்களாவார்கள். புகழ்த்தின் முடிவு வந்தபோது. அரசர்களும் போதுமென்ற எண்ணமில்லாதவர்களும் முடிபுத்திபுள்ளவர்களும் எல்லா உபாயங்களாலும், பிராபொருள்களை அபஹிப்பாக்கள புகழ்த்தின் முடிவுகாலம் வந்தவுடன, உலகமனைத்தும் மிலேசசுத்தனமைபுள்ளதாகும். ஸந்தேதமில்லை. ¹ வலக்கை இடக்கையைபும இடக்கை வலக்கையைபும வஞ்சிக்கும். உலகத்தில் பண்டிதரென்கிற கர்வவர்களை மனிதர்களால் ஸத்தியமானது மிக விலக்கப்படும். வயது முதிர்ந்தவர்கள சிறுவனுக்குரிய புத்திபுள்ளவர்களும் சிறுவர்கள் முதிர்வனுடைய புத்திபுள்ளவர்களும் ஆவாக்கள அபபடிபே, பபந்தவன (நனைச) சூரனென்றெண்ணுவான சூர்கள் படந்தவர்களும் துபமுள்ளவர்களும் ஆவாக்கள. புகழ்த்தினுடைய முடிவுவரும் தருணத்தில், ஒருவரை ஒருவர் கம்பமாட்டார்கள். உலகினர் எல்லாரும் ² ஒருவனுக்கு ஒருத்தி மனைவி என்கிற முறையுடன் இரார்; பேராசையிலும் மோகத்திலும் கலைபெற்றிருப்பார். அக்காலத்தில், அதாமம் விருத்திபுடையும்; தம்மம் கடைபெறுது. ஜனங்களுக்கதிபனை! புகழ்த்தில், பிராமணர்களும் கூத்ததிரியர்களும் வைசியர்களும் ராசமடைவா அப்பொழுது,

1 'மனிதர்களுடைய கைகளபோல ஒரு தாய வயிற்றில் பிறந்த ஸகோ தராகளும் ஒருவா மறறொருவரை வஞ்சிப்பார்' எனபது பழையவுரை.

2 'ஏகபாயம்' எனபது மூலம், 'ஏகாஹாயம்' எனற பாடங்கொண்டு, 'மாமஸமோ, காயகறிகளோ ஒரேவித ஆகாரமுள்ளவராவா, தினனத்தக்கது தகாததென்னும் வரையறை அமறுப்போம் எனபது கருத்து' எனபது பழையவுரை.

உலகமானது ஒரே ஜாதிபுள்ளதாகும். யுககூடியத்தில், தகப்பன் புத்திரனைப் பொறுக்கமாட்டான். அப்படியே, புத்திரனும் தகப்பனைப் பொறுக்கமாட்டான். யுகமுடிவில், மனைவிகள் கணவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யமாட்டார்கள். யுகமுடிவு வரும் தருணத்தில், யவையையும் அப்படியே கோதுமைசையையும் உணவாக்கக்கொள்ளுகிற தேசங்களை ஜனங்கள் அடைவார்கள். பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! யுககூடியம் வரும் தருணத்தில், புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் இஷ்டப்படி உணாபர்கள்; ஒருவரை ஒருவர் பொறுக்க மாட்டார்கள். யுகிஷ்டிரா! உலகமனைததும் மிலேசசுததனை யுள்ளதாகும். மனிதர்கள் ஸராததததில் தேவர்களையும் பிதிர்க்களையும் திருபதியடையச செய்யமாட்டார்கள். ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! ஒருவனும் மற்றொருவனுடையசொல்லைக் கேளான். ஒருவனும் ஒருவனுக்கு ஆசாயனல்லன். அப்பொழுது, உலகமானது தமோகுணததால் கவரப்பட்டதாகும். யுகாந்தமவரும் தருணத்தில், பதினாறுவருஷமதான ஸூணமான ஆபுளாகும். பிறகு, பிராணனகளை இழப்பார்கள். கனனிகையானவ ஐந்தாவது பிராயத்திலே ஆரவது பிராயத்திலே பிரஸிப்பாள். அப்பொழுது, ஏழுவயதும் எட்டுவயதுமுள்ள ஆண்பிள்ளைகள் குழந்தைகளை உண்டுபண்ணுவார்கள். அரசனை! ராஜஸரேஷ்டனை! யுகாந்தத்தில், ஸ்திரீகள் புருஷர்களிடத்திலே புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஸந்தோஷத்தை அடையமாட்டார்கள். மனிதர்கள் சிறிதே பொருளுள்ளவர்களும் ஜாதிக்குரிய அடையாளங்களை வினை தரிப்பவர்களுமாவார்கள். துன்பமும் அதிகமாகும். யுகமுடிவில் எவனும் எவனுக்கும் (என்பும்) கொடுப்பவனாகாள். யுகமுடிவில், தேசங்கள் சோறறைவிற்பவைகளும் பிராமணர்கள் வேதவிகரயம்செய்பவர்களும் ஸ்திரீகள் அங்கத்தை விற்பவர்களும் ஆவார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், மனிதர்கள் மிலேசசருடைய ஆசாரமுள்ளவர்களும் எல்லாவற்றையும் பக்திப்பவர்களும் எல்லாசசெய்கைகளிலும் பயங்கரர்களும் ஆவார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை. பரதஸரேஷ்டனை! யுகாந்தகாலத்தில், கொள்ளுதல் விற்பல் செய்யும்பொழுது பொருளாசையினால் எல்லேரும் எல்லேருக்கும் வஞ்சனை செய்வார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், அறிவேணடியவற்றை அறிந்துகொள்ளாமல் காமங்களைச் செய்வார்கள். அப்படியே, எல்லாரும் தமமிஷ்டப்படி இருப்பார்கள். யுகமுடிவுவந்தகாலத்தில், எல்லாஜனங்களும் இயற

கைபிலேயே கொடிய செடகைசுஞர்வாகளும் ஒருவரை ஒருவர் அவதூறு சொல்லுகிறவர்களும் ஆவாகள. ஜனங்கள் மனவருத்த மிலலாமல் பூநீதோட்டங்களையும் மாங்கனையும் அழிப்பாக்கா. உலகத்தில் பிராணிகளுடைய உபிருசகு ஸம்சயமுண்டாகும். அர்சனே! அப்படியே, மனிதர்கள் பேராசைபினால் கவரப்பட்டவர்களாவார்கள். பிராமணர்களுடைய பொருள்களால் ஜீவிடப்பவர்கள், பிராமணர்களைக் கொல்லுவார்கள். பிராமணர்களும், சூத்திரர்களால் பீடிக் கப்பட்டவர்களும் பயத்தினால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களும், 'ஆ! ஆ!' என்று அல்லுகின்றவர்களுமாகி கப்பவன் சிடையாமல் இந்தப் பூமியில் சுழறுவார்கள். மனிதர்கள் உபிரைப் போக்குகிறவர்களும் ரொடியவர்களும் பயங்கரர்களும் பிராணிகளை அழிப்பதை துன்பம் செய்வார்களும் ஆகும்பொழுது, யுகம் முடிவையடைபுடும். குருகுலத்தை மேனமைட்டையச் செய்வனே! பிராமணர்கள் அதிகமான பயத்தை அடைந்தவர்களும் ஓடுகின்றவர்களுமாகி நதிகளையும் மலைகளையும் மேடுள்ளங்களையும் அடைவார்கள். அர்சனே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! பயங்கமான யுகமுடிவில், பிராம்மணோத்தமர்கள் திருடர்களால் பீடிக் கப்பட்டவர்களும் கொடுங்கோல மன்னர்களால் எப்பொழுதும் ஏற்படுத்தப்பட்ட விகளிநசமைபினால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமாகிக் காசுகள்போலத் தையத்தை இழந்து சூத்திரர்களுக்கூப் பணிசெய்யவாக்காகி ஜாதககுரியனவல்லாத செய்கைகளைச்செய்வார்கள். சூத்திரர்கள் தாமதத்தைச் சொல்லுவார்கள். பிராமணர்கள் அவர்களை வழிபடுகிறவர்களும் (அவர்கள் சொல்லதைப்) பிரமாணமென்றெண்ணுகிறவர்களும் கேட்பவர்களும் ஆவார்கள். இவ்வுலகமானது சிழ்மேலாக மாறுபடும. யுக முடிவில், மனிதர்கள் எழும்புகளால் அடையாளமிடப்பட்ட சுவர்களைப் பூஜிப்பார்கள். தேவதைகளை விலக்குவார்கள். 1 யுகமுடிவில் சூத்திரர்கள் பிராமணர்களுக்குப் பணிசெய்யமாட்டார்கள். யுக முடிவுக்காலத்தில், மஹர்ஷிகளுடைய ஆஸாடங்களிலும் பிராமணர்களுடைய வீடுகளிலும் தேவாலயங்களிலும் யாகசாலைகளிலும் நாகங்களுடைய ஆலயங்களிலும் பூமியானது எலும்பை அடையாளமாகக் கொண்டதாகும்; (உண்மையான) தேவாலயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகாது. அது யுகத்தின் முடிவுக்கு அடையாளம். எப்பொழுது மனிதர்கள் ந்தியம் பயங்க

கார்களும தர்மத்தை விட்டவர்களும் மாமஸத்தைப் பக்ஷிப்பவர்களும் அப்படியே சடகுடிப்பவர்களும் ஆவார்களோ அப்பொழுது யுகமானது முடிவை அடையும். அரசனே! மஹாராஜனே! எப்பொழுது புஷ்பத்தில் புஷ்பமும், பழத்தில் பழமும் உண்டாகுமோ அப்பொழுது யுகம் நாசத்தை அடையும். யுகத்தின் முடிவுக் காலத்தில், மேகமானது அகாலத்தில் மழையைப் பொழிவதாகும். அப்பொழுது, மனிதர்களுடைய செய்கைகள் முறை தவறினவைகளாகும். சூத்திரர்கள் பிராமமணர்களோடு விரோதத்தை அடைவார்கள். பிறகு, அதிகசீக்கிரத்தில் பூமிபானது மிலேச்சாகளால் நிரம்பினதாகும் பிராமமணர்கள் அதிகவீரர்களால் உண்டான பயத்கால் பததுநிசைகளையும் அடைவார்கள். அரசர்கள் அந்நயத்தில் நிலைபெற்றவர்களாவார்கள். தேசத்து ஜனங்கள் ஒரே ஆசாரமும் வேஷமுமுள்ளவர்களும் அப்படியே கூலிகொடாமல் வேலைவாங்குகின்ற மனிதர்களால் ஹிமலிக் கப்பட்டவர்களுமாகிப் பழங்கனையும் கிழங்குகளையும் உண்டு கொண்டு காட்டுக் குடிசைகளை அடைவார்கள் இவ்வண்ணம் உலகமானது குழப்பமடைந்தபொழுது, வரையறை இராது. பிராமமணர்களும் சூத்திரியர்களும் வைஸ்யர்களும் நல்ல காயத்தைவிட்டு விடுவார். சிஷ்யர்கள் அப்பிரியமான காயங்களைச் செய்கின்றவர்களாகக் குருவின் உபதேசத்தில் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கமரட்டார்கள். அத்தற்குப் பிறகு, தன்மில்லாத ஆசார்யன் சிஷ்யனால் மதிக்கப்படான். மித்திரர்களும் ஸம்பந்திகளும் பந்துக்களும், பொருள்களின் ஸம்பந்தத்தால் (பொருளுள்ளவர்களிடம்) அன்பு பாராட்டுவார்கள். யுகத்தின் முடிவில், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நாசமுண்டாகும். திசைகளெல்லாம் நனகு முண்டெரியும். நக்ஷத்திரங்கள் ஒளிபற்றனவாகும். சோதிமண்டலங்கள் புகையினால் சூழப்பட்டவைகளாகும் அப்படியே, காற்றுக்கள் சுழன்று நிலைதப்பி வீசும். பல உறகைகள் பெரும்பயம் வரப்போவதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு கீழே விழும். ஸூரியன் மறை ஆறு ஸூரியர்களோடு கூடி உலகத்தை மிகக்காய்வான். இடி முழக்கங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றும். நான்கு பக்கங்களிலும் திசைகளின் எரிச்சல்களும் உண்டாகும். அப்பொழுது, ஸூரியன் உதயகாலத்திலும் அஸ்தமயகாலத்திலும் ராகுவினால் சுவரப்படுவான் பகவானுள் இருதிரன் அகாலத்தில் மழைபொழிகிறவனாவான். யுகமுடிவுக்காலம் நெருங்கினபோது, பயிர்கள் முளையா. ஸதீர்கள் அடிக் கடி கடுகு

சொற்களைச் சொல்பவர்களுடைய குரல்களும் அழுவதில் பிரியமுள்ள வாகளுமாகக் கணவர்களுடைய வசனத்தில் கூடுபபட்டு நிற்க மாட்டார்கள். புகழுடிவில், புத்திரர்கள் தாபையும் நகைதையும்கொல்லுவார்கள் ஸ்திரீகள் புத்திரர்களை ஆகரவாகக்கொண்டி கணவர்களைக் கொல்லுவார்கள். மஹராஜனே! பர்வகாலமல்லாத ஸமயத்தில், ராகுவானவன் ஸ்ரீயணைப் பிடிப்பான். புகாநதத்தில், நெருப்பும் எங்கும் பற்றிப்பெரிபுடும் அபரிபாழுது, சூட்கண்ணீரையும் போஜனதையும் தங்குமிடத்தையும் பாசிக்கின்ற வழிப்போகர்கள், அடைவகளை அடையா அவர்கள் ஜனங்களாக ஆரத்தப்படநி வழியில் படுபபாக்கள். புகாநதம் நெருங்கிவரும் தருணத்தில், நாகங்களும் காகங்களும் ராசாளிகளும் மதறப்பவைகளும் மிருகங்களும் இடபாலப் பயங்கரமான ஒள்களை வெளிப்பிடும். புகாநதம் சிடிவரும் தருணத்தில், மனிதர்கள் ரணபாசனையும் ஸம்பந்திகளையும் வேலைக்காரர்களையும் கைவிடுவார்கள். புகாநதம் நெருங்கும் தருணத்தில், மனிதர்கள் தேசக்களையும் திசைகளையும் படணைகளையும் கடைகளையும் முறையே அழிப்பார்கள். ஜனங்கள், அபரிபாழுது, 'ஆ! நகைதயே! ஆ! மைந்தா!' என்று துவங்கும் மிகக் பயங்கரமான வாக்குகளை வெளியிட்டு ஒருவரை ஒருவா அலறி அழைத்துக்கொண்டு பூமியில் எல்லாப்பக்கத்திலும் சுற்றுவார்கள். புகழுடிவில், அப்படியே சூத்திரர்கள் உயாநத வாணத்தார்களை, 'அடே!' என்று அழைப்பார்கள். பிராமமணர்கள் அலப்பவளதுக்களில் ஆசைமுள்ளவாசரும், 1 பாஷணை ஜனங்களோடு கலந்தவர்களும் ஆவார்கள்.

பிறகு, புகழுடிந்ததும், வாணூரம தாமங்கள் முற்றும் அழிந்து எல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து போனபோது, பிராமமணனை முதன்மையாகக் கொண்ட எங்கு ஜாக்கிளாடங்கின உலகமானது எங்கடையில் உண்டாகும். பிறகு, மறுபடியும் உலகமானது வருத்தியடைவதின் பொருட்டு, வேறொரு ஸமயத்தில், தெய்வமானது தற்சிசயலாக அனுநலமாகும். எப்பொழுது ஸ்ரீயண, சந்திரன், பிருஹஸ்பதி ஆகிய இம்மூவரும், புஷ்யநக்ஷத்திரத்தை அடைந்து ஒருராசியில் சேருவார்களோ அப்பொழுது கருதபுகம் உண்டாகும். மேகமானது தகுந்தகாலத்தில் மழை பொழியும். நக்ஷத்திரங்கள் மக்களாகமாகும். ஜயோ

1 ஆதிபாவம் 57-ம் பக்கத்திலும் அக்ஷாஸனபாவம் 258-ம் பக்கத்திலும் குறிப்பிற் காண்க.

தீகாஹுசுள் பிரதக்ஷிணமாகச் செல்பவைகளும், அனுகூலசாரத் துடன் கூடியவைகளும் ஆகும். அக்காலத்தில் கேஷமமும் ஸுபிக்ஷமும் ஆரோக்கியமும் அமைதியும் உண்டாகும். அரசனே 1 (நாராயண) காலத்தால் ஏவப்பட்டு மகாவீரமுள்ளவரும் அதிகமான புத்தியும் பராக்ரமமுமுடையவரும் மஹாதமாவும கல்லொழுக்கங்களால் நிறைந்தவரும் பிரஜைகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்பவரும் விஷ்ணுயசஸெனகிற பிராமமணருமான கல்கிவடிவ மாகி ஸம்பலமெனனும் பிராமத்தில் மங்களகரமான பிராமமண சுருஹத்தில் அவதரிப்பார். மனத்தினால் நீனைத்தவுடன், எல்லா வாஹனங்களும் ஆபுத்தங்களும் புத்தவீரர்களும் சஸ்திரங்களும் கவசங்களும் அவரை அடையும். அவர் தாம் விஜயத்தால் பிரஜைகளை மகிழ்விக்கிற சரவாததியாவார். அவர் குழப்பமுற்றிருக்கிற இரத்த உலகத்தைத் தெளிவிக்கப்போகிறார் அவதரித்திருப்பவரும், ஜவலப்பவரும், புகக்ஷிபத்தற்கு முடிவை உண்டிபண்ணுகிறவரும், உதாரபுத்திமுள்ளவரும் பிராமமண ரூபமான கல்கியானவா எல்லாவற்றையும் ஒழித்துவிட்டு மீண்டும் தாமபுகமாக மாற்றப் போகிறார். அந்தக் காலம் என்கிற பிராமமணா பிராமமணர்களால் சூழப்பட்டவராக அப்பொழுது எல்லாவிடத்திலும் இருக்கிற அபியாக யர்களால் எல்லா மீசைசாகளுடைய கூட்டங்களையும் அடி யோடு அழிக்கப்போகிறார்.

1 இங்கே மூலத்திலிருக்கிறபடியே மொழிபெயர்த்திருக்கிறது ஆயினும், ஸ்ரீ பாகவதம் முதல ஸகந்தம் 3-வது அத்தியாயம் 25-வது ஸலோகத்தில், 'ஜகத்பதிமானவ விஷ்ணுயசஸெனபவருக்குப் பிள்ளையாக கல்கியெனனும் பெருடன அவதரிப்பார்' என்றும், 12-வது ஸகந்தம் 2 வது அத்தியாயம் 18 வது ஸலோகத்தில், 'கல்கியானவா விஷ்ணுயசஸெனபவருடைய வீட்டில் அவதரிப்பார்' என்றும் சொல்லியிருத்தலால், இங்கே, 'விஷ்ணுயசஸெனனும் பிராமமணா பிறப்பார். அவருக்கு (நாராயண) கல்கிவடிவத்துடன் பிள்ளையாக அவதரிப்பார்' என்று சிலசொற்களை வருவித்துப் பொருள் செய்தல் நோ; அல்லது, சிலகுடும்பங்களில தந்தைபெயரே மகனுக்கும் வழங்குவதுபோல வழங்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பற்றத்தொண்ணூற்ற ராண்காலது அத்தியாயம்.

பார்க்கண்டேய மமால்யாடர்வம். (தோட்ச்சி)

(மராகண்டேய ப்ரயுகத்தன் விசுத்தந்தங்களைச் சொல்லி

யுத்தப்பிரைத் தாமத்தைச் செய்யும்படி தூண்டியது)

பிறகு, அவா திருடர்களுக்கு அழிவைச் செய்து கொடுக்கப் பூமிமை அஸவமேகமென்கிற மஹாபாகத்தில் பிராமணர்களுக்கு விதப்பது தானம் செய்வார். பிராமாணியை ஏற்படுத்தப்படாமல் களகரமான உலக மரியாதைகளை நிலைநிறுத்தவிட்டு மறுபடிமுழுதிராசியுடன் நல்ல புகழ்ப்பெற செய்கையையும் அடைவார். உலகத்தில் வளங்கிவரும் மனிதர்கள் அவருடைய உடையை அனுவிப்பார்கள். பிராமணர்களைக்கொண்டு திருடர்களுக்கு பாசம் செய்யப்படும் பிறகு சூதம் உண்டாகும். பிராமணியைத்தமரான கூகியானவா: 'கருஷ்ணஜினங்களைடும் சக்திகளையும் திரிசூலாயுதங்களையும் (தமமால்) ஜயிக்கப்பட்ட தேசங்களில் நிலைபெறச்செய்கின்றவரும் பிராமணஸ்திரைடர்களால் வளகு துதிக்கப்படுகின்றவரும் பிராமணியைத்தமர்களைப் பூஜிக்கின்றவரும் துன்பமசெய்கிறவர்களைச் சொல்லவில் என்பொழுதும் பறவையுள்ளவருமாகப் பூமியில் ஸ்ரூகரிப்பார். 'ஆ! அமர்! அபர்! குந்தாட!' என்கிற அந்த மக்க பங்கரமான சொற்களை வெளிப்பட்டு ஆலுக்கின்ற மிலேசகர்களை மக்க நாசத்தை அடைவிப்பார். பாத! பிறகு, அந்தமந்தற்கு அழிவும் தாமதத்திற்கு வளர்ச்சியும் உண்டாகும். கருதயுகம் வந்தவாடன, ஜனங்கள் முன்பொல அப்படியே சர்மக சீர் அனுஷ்டப்பவர்களாவாசன. சந்தகங்கத்தில் பூரீதாட்டவகரும் 2 சைக்யகரும் நடக்கவகரும் அப்படியே வீடுகரும் பலவித புகழ்கிரிகளும் தெவாலயங்களும் பலவித யாககர்மங்களும் உண்டாகும். அப்பொழுது பிராமணர்கள் தாமிக்காரும், முனிவர்கள் சிறந்த தவகதைச் செய்வாரும், ஆசிராமங்கள் பாஷணாட்களொழிந்தவைகளும், ஜனங்கள் ஸத்தியத்தில் நிலை

1 'பிராமண தாமங்கலம் கூத்திரிப தாமங்கலம் நிலைக்கச் செய்து என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

2 ஆதிபாஹ - 612, வனபாவம் - 48, பீஷம்பாவம் - 10-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற காண்க.

பெற்றவர்களும் ஆவாக்கள். ¹ எல்லாப் பிராணிகளும், சுத்தியுள்ளவைகளாகவே பிறக்கும். ராஜாரேஷ்டனே! எல்லா ருதுககளிலும் எல்லாப்பயிதருடைய உண்டாகும். மனிதர்கள்தானகுகளிலும் வீரதங்களுமும் பெய்களிலும் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். பிராமமணர்கள் ஜபயஜ்ஞத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் தம்மத்தில் வீரப்பமுள்ளவர்களும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அரசர்கள் இந்நற்பூமியைத் தம்மத்தால் பிரபலமடையவாக்கள். கருதபுகத்தில் வைசயாக்கள் வாணிகத்தில் பற்றுள்ளவர்களாவார்கள். பிராமமணர்கள் ஆறு தொழில்களில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். கூடித்திரியாக்கள் காத்தலில் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். அப்படியே, சூத்திரர்கள் மூன்று வர்ணத்தாக்களுக்கும் பணி செய்வதில் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். இந்நத்தாமமானது, கருதபுகத்திலும் நிரேதாபுகத்திலும் அப்படியே தவாபபுகத்திலும் சாஸலகமாக இருக்கிறது. கடைசியான கலையுகத்திலுள்ள தாமம உனக்கு நனகு எடுக்கதரைக்கப்பட்டது.

பாண்டவ! எல்லா உலகத்தாரானும் அறிப்பப்பட்டிருக்கிற யுகங்களின் கால அளவும் நனகு உரைக்கப்பட்டது. மீனாசல நனகு அறிக்கப்பட்டது. உட்புலில் சொல்லப்பட்டதுமான பானாநநைக்கமும். சென்றதும் வருவதுமாகிய இவை அனைத்தும் எனனால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணம் நெடுக காலம் ஜீவித்திருக்கிற எனனால் ஸமஸாரமார்க்கங்கள் அநேகமாகப் பார்க்கப்பட்டும் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மீண்டும் எதைக் கேட்க விழையுகிறாய்? தம்மத்தினின்றும் நமுவாதவனே! தம்மத்தினின்றும் ஸமசயத்தினின்றும் விடுபடுவதென்பொருட்டு மீண்டும் வேறான என்னுடைய இந்த வசனத்தைபும், ஸஹோதார்களுடனகூடக் கெட்டுத் தெரிந்துகொள். தராமிகாருள்ள சிறந்தவனே! இந்த விஷயத்தில் தாமமானது உனனால் வேறு விதமாக அறியத்தக்கதன்று. அரசனே! தாமத்தில் பற்றுள்ள மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகத்தை அடைந்து ஆனந்திக்கிறான். தோஷமற்றவனே! எந்த வசனத்தை நான் உரைப்பேனோ மங்களகரமான அந்த வசனத்தை நீ நனகு அறிந்துகொள். ஓர்ஓபாழ்தும் நீ பிராமமணன் விஷயத்தில் அவமானம் செய்ய

¹ 'வினைப்பயன்கள் செய்யப்படுகின்ற வினைகளால் உறுதியாக வேறானவியிருந்தாலும் ஞானபலத்தினால் அழிகின்றன' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்

வாகாந். பிராமணன் கொய்க் கொடுக்காந்
உலகமேயும் எசம கொய்க் கொடுக்காந்.

பிரணவர்களுள் மிகச்சிறந்தவரும் நல்ல உத்தியோகவாய்வு
கொடுக்க காத்தியோகவாய்வுமான மதிஷ்டமஹாராஜர். மார்க்கண
கேயநூலின் மானமையெற்றவரே! இதைக்கேட்டதனால், என்னால்
எது செய்யக்கூடாதுமே! ஐயிக்கப்பட இரத்த உலகமானது
என்னால் எவ்வாறு சாதிக்கக்கூடாதுமே! முயல்கொடு! பிரணவ
களைப் பரிபாலிசனைய நான் எந்த நம்மத்தில சீலத்தகூர்ந்த
வேண்டாமே! இரத்த சீலமையில துன்பவனான என என தாமதத்
வினைய எவ்வாறு உழுவாமே! 'புறப்பென்' என்று மனம், மார்க
கணகையா, 'எல்லா பரிபாலிசனும் காண்பபுலும்' எனவும்
மிகத்தகைச்செய்யவனும் அன்புள்ளவனும் அன்புமையிலாத
வனும் அன்பினால் குழந்தைகளைப்போலப் பிரணவனைப் பாது
காப்பதில் பறவையுள்ளவனுமான நம் தாமதவாசு செட. அதா
மகதை விட்டுவிடு. தகப்பன் முத்தலிப் முனனோரனை அடக்கடி
நீபையாயாக. நீ தவறுதலால் செய்துவிட்டதை நல்ல அறி
வினால் சாப்படுத்திக்கொள். நீ காவத்தை அடையாதே. எப
பொழுதும் இன்சொல்லுள்ளவனாக இரு. பூமி முழுவதையும்
ஐயித்தது உலகமேயும் முள்ளவனாகவும் உலகமுள்ளவனாகவும் நுப்பா
யாக. செனத்தும் உருவத்தான இரத்த தாமதத்தை உணக்கு நான்
நன்றாக உரைத்தேன். பூமியில் செனத்தும் உருவமான எது
வும் உனனால் அறியப்படாததில்லை. அப்பா! உரைமால், நீ
இரத்த வந்தகத்தை மனத்தில் பாராட்டாதே. அப்பா! அறி
ஞான காலத்தால் மிகப் பிடிக்கப்பட்டாசனானாலும் மதிமயக்
கம் அடையா. மிகக் கொளவலி மையுள்ளவனே! எவ்வாறு
தில் வளிக்கின்ற எல்லாத் தேவர்களுக்கும இரத்தகால் முண்டு.
அப்பா! காலத்தால் தூண்டப்படும் பிரணவனை கோலுத்தை
அடைகின்றவனானே! குழந்தையாவனே! என்னால் சொல்லப்
பட்ட இரத்த விஷயத்தில் உனக்கு உலகமேயும் வேண்டாம. இந்த
வசனத்தில் உனக்கு உலகமேயும் முண்டாகுமானால் தம்மத்திற்கு
அழிவேற்படும. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! பரிபாலிசனாயிருக்
கிற கொளவலாகருடைய வமசத்தில் நீ பிறந்திருக்கிறது. செய்கை
யினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் இவை எல்லாவற்றையும்
நன்கு அனுஷ்டிப்பாயாக' என்று சொன்னார்.

ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

யுகிஷ்டிரர், 'பிராமமணோத்தமரோ! பிரபுவே! கேட்க இன்ப
 மாக உமமால் உரைக்கப்பட்ட உமமுடைய கட்டளையை
 அவ்வாறே முயற்சியுடன் செய்வேன். பிராமமணோத்தமரோ!
 எனக்குப் பேராசையும் பயமும் மாதஸ்யமும் இல்லை. பிரபுவே!
 என்விஷயத்தில் உமமால் சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் செப
 வேன' என்று சொன்னார். அரசரே! கிரத்தியுள்ளவரான
 அந்தப் பாண்டிநந்தனருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, கிருஷ்ண
 னோடு சேர்ந்த பாண்டவர்கள் மிக்க மனக்களிப்பை அடைந்தார்
 கள். அங்குவந்திருந்த பிராமமணரோஷ்டாகளினையும சிறந்த
 புத்தியுடையவரான மார்க்கண்டேயருடைய மகனாகரமான அப்
 படிப்பட்ட கதைபக்கேட்டுப் பாணகதைகளைச் சொல்லிட
 தனால ஆச்சரியமடைந்தவர்களானார்கள்.

ஹ்ருத்தோண்ணுற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸ்யமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் யுகிஷ்டிரர்க்குத் தவனியின் உபாக்யானத்தைச்
 சொல்லத் தொடங்கியதும், பரிசுத்தேன்ருமாசன் பிரதீஜ்ஞை
 யைச்செய்து தவனியின் மகளை மணந்ததும், அவன் பிரதீஜ்
 னை தவறவே, அந்தப்பெண் தண்ணீரில் முழுகிப்போன
 தும், அவளைத்தேடுவதற்காக அவன் தவளைகளைக்
 கோலித்ததும், தவனியாசன் அதனைத்தடுத்த
 அந்தப்பெண்ணை மறுபடியும் அவனுக்குக்
 கொடுத்ததும், சலன் தளன் இவர்க
 ளின் நடையும், வாமதேவர்
 மக்கமையும்.)

பாண்டி நந்தனரான யுகிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரை நோக்கி,
 'மீண்டுமே பிராமமணமகிமைபைச சொல்லக்கடவீர்' என்று
 வினவி, மார்க்கண்டேயர், 'அபூர்வமாயிருக்கிற இந்தப் பிராம்
 மணாசருடைய சரித்திரத்தைக் கேள். அயோத்தியில் இக்ஷ்வாகு
 குலத்தைத் தாங்குபவனான பரிசுத்த என்கிற ஓர் அரசன் இருந்
 தான். அவன் வேடடையாடுவதற்குக் கானகம் சென்றான்.
 அவன் தனித்தவனாக குதிரையோடு ஒருமிருகத்தைப் பிந்தொடர்ந்
 தான். மிருகமானது அவனை நெடுந்தூரம் இழுத்துவிட்டது.

இந்த விஷயத்தை அபூர்வமபோலக் காண்கிறோம். இவ்விடத்தில் ஜலமானது கொண்டுவரப்படுகிறதில்லை' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, மந்திரி ஜலமில்லாததும் அதிகமான மரங்களுள்ளதும், ஏராளமான மல்களுடும் கனிகளுடும் கீழ்வகுளுமுள்ளதுமான ஒரு காட்டை உண்டாக்கி, அதன் மத்தியில், பக்கங்களில் முதது வலைகளால் மூடப்பட்டதும் அமிர்தமபோன்ற தண்ணீருள்ளதும் மறைவாயிருப்பதுமான ஒரு தடாகத்தைச் செய்வித்துத் தனிமையில் அரசனை அடைந்து, 'அரசனே! இந்த வனமானது நோத்தியானதும் தண்ணீரில்லாததாயிருக்கிறது இங்கே இந்தப்பிண னுடனகூட நீ ஸுகமாகச் செல்லாம்' என்று சொன்னான். அரசன், மந்திரியின் சொல்லால் மஹிஷிபான் அவளுடன் கூடவே அந்த வனத்தில் நுழைந்தான். அவன் ஒரு ஸமயம் அழகிய அந்தக்ரீடத்தில் அவளுடனே கூடிக்களித்திருந்தான். பிறகு, பசியினாலும் தாகத்தாலும் களைத்து ஒரு பூலையைக்கொடுப்பதற்காய் பார்த்தான். அரசன் தன் நாக்கிடிவனசை அதில் சென்று, தனது அமைக்கப்பெற்றதும் மரபற்றதும் ஜலத்தால் நிறைந்திருப்பதுமான ஒரு தடாகத்தைக்கண்டான் அதைப்பார்த்துக்கொண்டே அதன் கரைவில் அந்தச் செய்புனகூடவே உட்காந்திருந்தான் பிறகு, அந்த அரசன் அந்தச் சேவிநயப்பாடித்து, 'இந்தக் குளத்து நீர் இறங்கு' என்று சொன்னான். அவன் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுக் குளத்திலிறங்கி முழுகிவிட்டான்; மீண்டு தண்ணீரிலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. அரசன் அவனைத் தேடியும் காணவில்லை. பிறகு, அரசன் குளத்து ஜலத்தை மீசாமன்றி வடியச் செய்து ஒரு வளைவினுடைய வாயில் ஒரு தவளையைக்கண்டு கோபம் கொண்டு, 'உங்கத்திலுள்ள எல்லாத் தவளைகளையும் கொல்லவேண்டும். எவன் என்னிடத்தில் காரியத்தைக் கருதுகிறானோ அவன் மரித்த தவளைகளைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு என்னிடம் வரவேண்டும்' என்று கட்டளைரிட்டான் பிறகு, கோரமான மண்டுகவதமானது செயப்பட்டுமபோது எல்லாத் திசைகளிலுள்ள தவளைகளையும் பப்பம் வந்தடைந்தது அவைகள் பயந்தவைகளாகி மண்டுகாஜனிடத்திலேபாய் நடந்தபடி நெரிவித்தன.

பிறகு, மண்டிகாஜன் தவகிவேடம் தரித்து அரசனிடம் வந்தது அது அவனை அணுகி, 'அரசனே! கோபத்துக்கு நீ வசப்படாதே. அனுபவமும் செயவாயாக. நிரபராதிகளான தவளைகளை நீ கொல்லுகல் தகாது. இந்த விஷயத்தில் இரண்டு ஸலோகங்கள்

இருக்கின்றன (அருள்பொருள்), நவனோசனோக் கொல்லாதே
 தாழ்த்திவினமே சூழலானே! சோபநதை நீ நனகு ஆடகொ
 ிதா. 1 சமாதானகளை அபியாத ஐனககளுறைய சோலவச சிறப
 ய நவசசிறப ப சூழ்சுதேபோகின்றன உபதிசெபதுகொள
 இந்நத நவனோசனோ மாணநதை அனடயிநதலால் கொபநதநிய
 மட்டாய அநாதததை சி செடாதே. தயலாகளைகொல்லு
 வசனூல உனககு மாதுபடன' (என்பது) என்று சொல்லிற்று.
 இவ்வாறு சொலவுசினது அநாணாசிராஜனைப் பார்த்து இஷ-
 மான மனைவிடை விடநிப பிரிநதநனுண்டான சோமம சிறந்நந
 மனதைபுடைய அரசன, 'அதை நான பொறுக்கமாட்டேன்.
 இந்நத நவன்களைக் கொல்லேன். கெட எண்ணமுள்ள இந்நத
 நவன்களால் என காநியானவள பஃழிகசப்பட்டான நவன்களை
 எல்லாவிதத்தாறுபிட என கொல்லவேண்டிய கபந்நிந்நவனே!
 எனனை சி தநககக் கூடாது' என்று சொன்னான். அந்நத நவனோ
 யானது அநதவாக்கியததைக கெடந்நதது, பொற்கொடும் மன முற
 கலவநி, அரசனைப்பார்த்து, 'அரசனே! நமயசெய்வாயாக. நான்
 ஆபுர்வனகிற பெயாபெறற மணநகராஜன். உனககு மனைவியாக
 இருநதவா ஸுசோபனை என்று பெயாபெறற என்னுடைய
 புதல்வி. இது அவளுடைய கெட்ட நடைரினூல ஏற்பட்டது.
 அவளால் இதற்குமுன் பல அரசாரா ஏமடறப்பபட்டிருக்கிறார்கள்'
 என்று சொல்லியது. அரசன் அதனைப்பார்த்து, 'உனதுத்திரியான
 அவளை நான் விருமடக்கேன். எனககு அவளை சி கொடுக்க
 வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பிதாவான மண்டுக்கராஜன் அந்நப பெண்ணை அரச
 னுககுக்கொடுநது, அந்நபபெண்ணைப்பார்த்து, 'சீ இந்ந அரச
 னுககுப பணவிடைசெய்' என்றும் சொல்லியது. அந்நத
 நவனே இவ்வண்ணமகூறிக கோபமகொண்டு அந்நபபெண
 னைப் பார்த்து, 'உன்னுடைய பெயயான ஒழுககநதினூல பல
 அரசா வஞ்சிக்கப்பட்டார்களாதலால் பிராமமணர்களுக்குத்
 தீங்கு செய்கின்ற குழந்தைகளை உனக்கு உண்டாகும்' என்று
 சாபமிட்டது. அந்ந அரசன் அவளிடத்தில் சேர்க்கையினபத
 தால் கட்டப்பட்ட மனமுள்ளவனாகி மூலககங்களுடைய ஆட்சி
 யையும் அடைந்ததுபோல அவளை அடைந்து ஆனநதக்கண்ணீ
 ரால் தடுமாறுகின்ற சொல்லுடன் மணநகராஜனை நமஸ்காரம்

1 வேறுபாடும்.

செய்து பூஜித்தது, 'நான் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டேன்' என்று சொன்னான். அந்த மணடுகராஜன் பெண்ணினிடம் விடைபெற்று, வந்தபடியே சென்றது.

பிறகு, சிறிதுகாலம் செல்லவே, அந்த அரசனுக்கு அவ ளிடத்தில சலன், தளன், பலன் என்கிற மூன்று குமாரர்கள் உண்டானார்கள். பிறகு, தகப்பன், அவர்களுள் மூத்தவனான சலனுக்குத் தருந்தகாலத்தில் ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததுத் தவத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட மனத்தூடன கான கம் சென்றான். பிறகு, ஒருஸம்யம் சலன் வேடையாடும் தருணத்தில் ஒரு மாளை அடைந்து ரத்தநால அடைப பின் தொடர்ந்து ஓடினான். ஸாரதியைப்பார்த்தது, 'நான் மாளை அடையுமபடி விரைவாக ரத்ததை நடத்து' என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸாரதி, அரசனை நோக்கி, 'இந்த மாளை நீர் தொடரவேண்டாம். உமமுடைய ரத்தத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கிற இரண்டு குதிரைகளும் வாமதேவருடைய 1 குதிரைகளாக இருந்தாலும், நீர் இந்த மிருகத்தைப்பிடிப்பதற்கு ஸாதியப் படாது' என்று கூறினான். பிறகு, அரசன் ஸாரதியைப் பார்த்து, 'வாமதேவருடைய குதிரைகளைப்பற்றி எனக்குச் சொல். உன்னை நான் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு கூறப் பட்ட ஸாரதியானவன், அரசனுக்குப் பயந்தும் வாமதேவருடைய சாபத்துக்குப் பயந்தும், 'அரசரே! வாமதேவருடைய இரு குதிரைகளும் மனோவேகம்போன்ற வேகமுள்ளவைகள்' என்று சொன்னான். பிறகு, அரசன் இப்படி சொல்லுகின்ற பாகளைப் பார்த்து, 'வாமதேவாஸரமத்தைக் குறித்ததுச் சொல்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன் வாமதேவாஸரமத்தை அடைந்து அந்த ரிஷியைப்பார்த்து, 'பகவா'மீன்! எனனால் அடிக்கப்பட்ட மான ஓடுகிறது. உமமுடைய குதிரைகளைக் கொடுத்தவன் என்னைக் கெளரவப்படுத்தக்கடவீர்' என்று சொன்னான். ரிஷியானவர் அந்த அரசனைப்பார்த்து, 'உனக்கு என் இரண்டு குதிரைகளை யும் கொடுப்பேன். காயத்தை முடியுதுக்கொண்டு நீ இரண்டு குதிரைகளையும் சீக்கிரமாக எனக்கே திருப்பிக்கொடுத்தாயிட்டு வேண்டும்' என்று கூறினார். அந்த அரசன், அந்தக்குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு, ரிஷியினிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். குதிரைகளை பூட்டப்பட்ட ரத்ததூடன மாளைநோக்கிச் செல்லுகின்ற

1 'வாம்யென்' என்பது மூலம்.

அரசன் ஸூதனைப்பார்த்தது, 'ஸூதா! இந்த இரண்டு அபரவரத்தி
னங்களும நமமிருவருக்கே தகுந்தவை. இவைகள் வாமதேவருந்
குத திருப்பிககொடுக்கத்தக்கவைகளால்' என்று சொல்லிவிட்டு,
மாணை அடைந்து, தன் பட்டணத்திற்குவந்து அந் இரண்டு
குதிரைகளையும் அந்நாட்டினர்தலை சுட்டச்செய்தான்.

பிறகு, ரிஷியானவா, 'யௌவனமுள்ள ராஜபுத்திரனானவன்
மங்களகரமான குதிரைகளை அடைந்து மகிழ்கிறான். எனனுடைய
குதிரைகளைத் திருப்பிக கொடுக்கிறானிலை. அந்தோ! கஷ்டம்!
என்று ஆலோசித்தா. அவா மனத்தினால் நனகு ஆலோசித்தது
ஒருமாதம் நிறைந்தவுடன், ஒரு சிஷ்யனைப்பார்த்தது, 'ஆதரேய!
போ; 'உனகாரியம் நிறைவேறியிருந்தால் உபாத்தியாயருடையகுதி
ரைகளிரண்டையும் திருப்பிககொடுக்கக்கடவாய' என்று அரசனி
டம் சொல்' என்றா. அந்நக்சிஷ்யன அந் அச்சனை அடைந்து
வாமதேவருடைய வசனத்தை அப்படியே சொன்னான். அரசன்
அந்நக்சிஷ்யனைப்பார்த்தது, 'இந்நவாகனம் அரசாங்கங்குரியது.
பிராமமணாகள் இவ்விதமான ரதனங்களுக்கும் தகுதியற்றவர்கள்.
பிராமமணாகளுக்கும் குதிரைகளாலே செய்யத்தக்க காரியம்
ஒன்றுமில்லை; நல்லது; போகலாம்' என்று மறுமொழி சொன்
னான். அந்நக்சிஷ்யன போய் இந்நவசனத்தை உபாத்தியாயரிடம்
உரைத்தான் அப்பரியமான அந்தச்சொல்லுக்கேட்டு, வாமதேவா
கோபம் மேலிட்ட மனத்துடன் தாமே அரசனிடம்போய்க் குதிரை
களைக்கேட்டார். அரசன் கொடுக்கவில்லை வாமதேவா, 'அரசனே!
நீ என இரண்டு குதிரைகளையும் கொடு. செய்ய மிகஅரிதான
காரியம் உனக்கு இந்நக்சிஷ்யன்களால் செய்யப்பட்டதன்றே
' பிராமமணாகளுக்கும் கூத்ததிரியாகளுக்கும் உரியமுறையை மீறிச்
செல்லுகிற உவனை வருவான கோரமான பாசங்களால் கொல்ல
வேண்டாம்' என்று சொன்னான். அரசன், 'வாமதேவரே! நன்
முதல் தீவிதினபனவகளும நனகு பழகினவைகளுமான வண்டியுமுக்
கும் கானைகள் இரண்டு இராசகினதன. இவை பிராமமணர்களுக்கு
வாகனம். மஹரிஷியே! அந் இரண்டுகானைகளால் எவ்விதத்துக்
குப்போக விருடயமோ அவ்விடத்திற்கு நீ செல்லும். உம்மைப்
போன்ற பிராமமணரை வெகவகள் நனகு சுமக்கினதன்' என்று
சொன்னான். வாமதேவா, 'அரசனே! பரலோகத்தில் எனனைப்
போன்றவனை வேதங்கள் சுமக்கினதன். அரசனே! இவ்விலகிலோ
எனக்கும் நமமைப்போலிருக்கிற மறறவர்களுக்கும் இந்தக் குதிரை

வாகனம்' என்று சொன்னார். அரசன், 'உமமை நாலு கழுதைகள் சமசுகட்டும்; நாலு கோவேறுகழுதைகள் சமசுகட்டும். காற்றுப் போலப் பறக்கின்ற நாலு குதிரைகள் சமசுகட்டும். அவைகளால் நீர் போம். இநதக் குதிரைகள் சுஷ்த்திரியனுக்கே தகசுவை. ஆகையால், இவ்விரண்டு குதிரைகளும் என்னுடையவையே யென்றும் உம்முடையவையல்லவென்றும் தெரிந்துகொள்வீராக' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ இப்பொழுது பிராமமணனுடையபொருளைக்கொண்டு பிழைக்கிறாய். இதனைத் தீமையை விளைவிக்கிற செய்கையென்று சொல்லுகிறார்கள். இரும்பு மயமாக இருப்பவாகுந்ம கோரமான சூழமுள்ளவாகுந்ம பருத்த வர்களும் மிக்கபயங்கரர்களுமான நான்கு ராக்ஷஸர்கள் எனலு ஏவப்பட்டவர்களும் உன்னுடைய வதத்தை விருமபுகின்றவர்களும் கூாமையான சூலம் பிடித்தவர்களுமாகி உன்னை நான்கு துண்டாகவெட்டி நான்கு திசைகளிலும் எறியக்கடவர்' என்று சொன்னார். அரசன், 'வாமதேவர்! எவர்கள் உன்னை வாகுகினாலும் மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் என்னைக்கொல்லமுயன்ற பிராமமண்ணென்று அறிகிறார்களோ அவர்கள் எனசொல்லால் ஏவப்பட்டவர்களாகவும் கூாமையான சூலங்களைபுடும் கத்திகளைபுடும் கையில் கொண்டவர்களாகவும் சிஷ்யர்களோடு கூடின உன்னையே இங்கே அடித்துத்தள்ளக்கடவர்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ திருப்பிக் கொடுத்தாவிடுகிறேனென்று என்னிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டு என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டாய். உனக்கு உயிரோடிருக்க விருப்பமிருந்தால் என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளையும் விரைவாகக் கொடுத்தாவிடு' என்று சொன்னார். அரசன், 'பிராமமணர்களுக்கு வேடையானது ஏறபடுத்தப்படவில்லை. பொய் சொல்லுகிறானாலும் உன்னை நான் தண்டிக்கமாட்டேன். பிராமமண! 1 இன்று முதல் உன்னுடைய கடனை முழுமையுடைய மனத்தில வைத்து அப்படியே புண்யலோகத்தை அடையக்கடவேன்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பிராமமணர்களுக்கு வாகுகினாலாவது மனத்தினாலாவது செய்கையினாலாவது தண்டனைகள் இல்லை. கற்றறிந்த எவன் இப்படிப்பட்ட பிராமமண ஜாதியைத் தவத்தாடன அனுஸரித்து ஜீவிகுகிறானே அவன் அதனால் சிறப்புற்றவனாகிறானன்றோ?' என்று சொன்னார். அரசனே! வாமதேவ

1 அரசன் பிராமமணனைப் பரிஹவித்துச் சொல்லியது.

ரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், பயங்கரமான உருவமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் தோன்றினார்கள். சூலங்களைக் கையில்கொண்ட அந்த ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்த அரசன், அப்பொழுது, 'இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களும் பூமியில் இன்னும் எனக்கு உட்பட்ட மற்ற அரசர்களும் என்னை விட்டு விட்டாலும் வாமதேவருடைய இரண்டு வாமிக்ருதிரைகளையும் நான் கொடுக்க மாட்டேன். இப்படிப்பட்டவர்கள் தராம்கர்களாகமாட்டார்கள்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்பட்டு விரைவில் பூமியில் விழுந்தான்.

பிறகு, இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்கள் அரசன் வீழ்த்தப்பட்டதை அறிந்து, தளனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். அச்சமயத்தில் அந்தப் பிராம்மணரான வாமதேவர் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள அரசனான தளனைப் பார்த்து, 'அரசனே! எல்லாத் தர்மங்களிலும் பிராம்மணர்களுக்கு இவ்வாறு தானம் செய்யவேண்டுமென்பது காணப்படாதிருக்கிறது அரசனே! நீ அதமத்தினின்று பயத்தை அடைகிறாயானால் என்னுடைய இரண்டுக்ருதிரைகளையும் சீகரமாக இப்பொழுதே கொடுத்தாவிடு' என்கிற வசனத்தைக் கூறினார். அந்த அரசன், வாமதேவருடைய இந்த வாக்ஷியத்தைக் கேட்டு, கோபத்தால் ஸாரதிபைப் பார்த்து, 'ஸாரதியே! எந்தப் பாணத்தால் வாமதேவன் அடிக்ஷப்பட்டிருக்கிறான் உருவமுள்ளவனும் நாய்களால் நன்றாகக் கடிக்கப்படுகின்றவனுமாகப் பூமியில் படுப்பதே அப்படிப்பட்ட சீதரமான உருவமுள்ளதும் விஷத்தால் பூசப்பட்டதும் நன்றாகத் தீட்டப்பட்டதும் ஒருபாணத்தைக் கொண்டுவா' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! உனக்கு உன் மனைவியினிடத்தில் ஸயேனஜித என்கிற புத்திரன் பிறந்து பத்துப்பிராயமுள்ளவனாக இருக்கிறானென்பதை நான் அறிவேன். என வசனத்தினால் ஏவப்பட்டவனாக நீ பிரியமான அந்தப் புத்திரனைக் கொடுப்பதுமுள்ள பாணங்களால் விரைவாகக் கொல்' என்று சொன்னார். அரசனே! வாமதேவரால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், தளனாலே விடப்பட்டதும் தீவரமான தேஜஸுள்ள துமான அந்தப் பாணமானது அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து ராஜபுத்திரனைக் கொன்றுவிட்டது. அங்கே தளன் அதைக் கேட்டு, 'இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களே! உதலாகத்தான் உங்களுக்குப்பிரியத்தைச் செய்கிறேன். இப்பொழுது இந்தப்பிராம்மணனை அடித்துக்கொல்லுகிறேன். கூர்மையானதும்

ஒளிபுள்ள துமான வேறொரு பாணம் கொண்டு வர வேண்டும். மன்னவர்களே! இப்பொழுது என நிறைமையைப் பாருங்கள்' எனகிற வாக்கியத்தை உரைத்தான். வாமதேவரே, 'அரசனே! நீ கோரநடுமுள்ள தும விஷத்தால் பூசப்பட்ட துமான இந்தப் பாணத்தை என்னைக் கொல்லவேண்டுமெனவிற எண்ணத்தால் விலலிப்பூட்டுகிறது. நீ இந்த அம்பை இழுத்து எனமீது விடுவ தற்காவது நாணகபிறறில் பூட்டுவதற்காவது சக்தியுள்ளவனானு ம மாட்டாய' என்று சொன்னார். அரசன், 'இக்ஷ்வரகுலத்தில் பிறந்தவர்களே! அசைய முடிபாமல் செய்யப்பட்ட எவனைப் பாருங்கள். இந்த நான் பாணத்தைப் பிரயோகிப்பதற்குச் சக்தி யற்றவனாக இருக்கிறேன்; இவருடைய நாசத்தைச் செய்வதற்கு ஸாமாத்தியமில்லாதவனாக இருக்கிறேன். வாமதேவரே நீண்ட ஆயுளுடன் வாழட்டும்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பாணத்தினால் இந்த ராஜமஹிஷிபை அடிப்பாயாக. பிறகு, பிரமமஹத்திபைச் செய்ய விருமபியநாலுண்டான பாவநடு னினது நீ விடுபடுவாய' என்று சொன்னார் பிறகு, அரசன் அவ வாரே செய்தான். பிறகு, ராஜபுத்திரியாவன முனிவரைப் பார்த்து, 'வாமதேவரே! பிரமமணரே! நான் நல்ல வழியில் மனத்தைச் செலுத்தினவாகவும் கொடியவனான இந்தக் கணவனுக்கு நால்தொழும் நலவாத்ததைகளைச் சொல்லுகின்ற வளாகவும் பிராமமணர்களை ஸேவிககவிருமபுகிறவளாகவும் இருந்தே தாலால், புணயலோகத்தை ஆடையககடவேன்' என்று சொன்னார். வாமதேவர், 'மங்களகரமான கணகளுள்ளவரே! உன்னால் ராஜகுலம் காக்கப்பட்டது. ஒப்பற்ற வரத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள். நான் வரத்தை உனக்குக் கொடுக்கக் கடவைய பட்டிருக்கிறேன். ராஜபுத்திரிரியே! இடழ்த்தகாதவரே! இந்தச் சொந்தஜனங்களையும் மிகப்பெரிதாரி நுகுகிற இக்ஷ்வரகு ரஜ்யத் தையும் ஆளக்கடவாய' என்று சொன்னார். ராஜபுத்திரி, 'பகவானே! இப்பொழுது இந்த எவகணவன் பாவத்தினின்று விடுபடக் கடவன். இவண்ணம் வரத்தை வேண்டுகிறேன். பிராமமஹிஷித் தமரே! நான் புத்திரர்களோடும் பருதுக்கீரோடும் கூட ஸூக மாக ஜீவித்திருக்கவேண்டும். இந்த வரத்தைபும் நான் வேண்டி கிறேன்' என்று சொன்னான். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரனே! அந்த முனிவா ராஜபுத்திரியினுடைய சொல்லுக்கேட்டு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்த அரசன் ஸந்தேதாஷ.

முள்ளவனனை. நன்றாக வந்தனமபணணி இரண்டுகுதிரைகளையும் அந்த மஹரிஷிகளுக்கு கொடுத்ததுவிட்டான்' என்று கூறினார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றூறுவது அத்தாயம்.

மார்த்தகண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்த்தகண்டேயர் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் நிழப்பிப்பதான பகழனிவருக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தக்கூறியது)

ரிஷிகளும் பிராமமணிகளும் யுதிஷ்டிரரும் மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்தது, 'எந்தக்காரணத்தினால் பகடுனகிற ரிஷியான வா தீரக்காயுள்ளவராணா?' என்று கேட்டார்கள். அரசரே! மஹாதபஸ்விபான மார்க்கண்டேயரோ அவர்களனைவரையும் பார்த்தது, 'பநரிஷியானவா, தீர்க்காயுண்டையவரே. இதில் ஆராய்ச்சி வேண்டாம்' என்று மறுமொழி உரைத்தார். பார்த்தரே! இந்தவசனத்தைக் கேட்டு, குந்தியின் புதலவரும் தாமத தால பிரகாசிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் பிராதாக்களோடு மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்தது, 'மஹரிஷியே! பகா தாலபயா என்ற அந்த இரண்டி ரிஷிகளும் மஹாதமாக்களென்றும் சிரஞ்சீவிகளென்றும் தேவராஜனுக்கு மிகதிராக்களென்றும் உலகத்திலுள்ள ஜனங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படடவாக்களென்றும் கேள்விப்படுகிறோம். பகவானே! ஸுகதுக்கங்களோடு சேர்ந்ததும், தேவரீரால் உணமையாக உரைக்கப்பட்டதுமான பகடுக்கும இந்திரனுக்கும நேர்ந்த இந்தஸந்தியை நான கேட்கவிருமபுகிறேன்' என்று வினவினார்.

மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! மயிர்சிவித்தலை உண்டுபண்ணுகிற தேவாஸுரபுத்தம முடிந்தவுடனே, இந்திரன் மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியானான். மேகம் நன்குபொழியவே, விவோபொருள்கள் மிகஉண்டாயின. மனிதர்கள் வியாதியிலலாதவர்களாகவும், நல்ல தாமதநில நிலைபெற்றவர்களாகவும், தாமதநிலையே அதிகப்பற்றுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஜனங்களெல்லாம் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்வதர்மங்களில நிலைபெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள் பிறகு, பலனைக்கொண்டவனான இந்திரன் எல்லா பரணுகளும் ஸந்தோஷத்ததுடனிருப்பதைக்கண்டு களித்தான். வேந்தே! பிறகு, ஸந்தோஷமுள்ளவனும் தேவராஜனுமான இந்திரன், ஐராவதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு, ஸந்தோஷமடைந்திருக்

கிற பிரஜைகளையும், பலவிதமான ஆஸரமங்கலையும், மங்கலகரமான பலவிதநதிகளையும், செல்லமநிறைந்தபட்டணங்களையும், கிராமங்களையும், தேசங்கலையும், பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஸமரத்தர்களும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர்களும் அரசர்களையும், கிணறுகளையும், தண்ணீர்ப்பந்தலங்களையும், வாழ்க்கையும், பலவித வைதிகாசாரத்தான கூடின பிராமமணைத்தமாகளாலே அடையப்பட்ட தடாகங்களையும், ஸரஸுகளையும் பார்த்தான. அரசனே! தேவராஜனான இந்திரன் ஐராவதத்தினின்று அழகிய பூமியிலிறங்கி, அனேக மரங்களால் அடாந்ததும் அழகியதும் மங்கலகரமாயிருப்பதுமான அப்படிப்பட்ட தேசத்தில அழகியதான கீழத்திசையில ஸமுத்தரத்திறகருகில அழகியதும் மிருகங்களாலும் பட்சிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான ஆஸரமத்தையும் அழகிய அந்த ஆஸரமத்தில பகமஹரிஷியையும் கண்டான. பகரோ தேவேந்திரரிடப்பாத்தது மனமகிழ்ச்சி மிகுந்தவரானா. பிறகு, பாத்திரத்தையும் ஆஸனத்தகருரியதையும் கொடுத்தனாக கணிகளாலும் கீழங்குகளாலும் பூஜித்தார்.

பிறகு, ஸுகமாக வீற்றிருப்பவனும வரங்களைக்கொடுப்பவனும பலனையழித்தவனும தேவர்களுக்கு ஈசுவரனுமான இந்திரன் பகரிஷியைப்பாத்தது, 'முனிவரே! தேவாஷம்மந்தவரே! தேவரீர் பிறந்தது லக்ஷம்வருஷங்கள் சென்றுவிட்டன. பிராமமணரே! கிரஞ்சீவிகளுக்கு எனன துககம ஸமபவிககிறது' அனந்த எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவ, பகா, 'அன்பிலலாத மனிதர்களோடு வசிப்பதும் அன்புள்ளவர்களை விடப்பிரிவதும் துஷ்டங்களோடு சோககையும் கிரஞ்சீவிகளுக்குத் துககம. இவ்வுலகத்தில மக்களமனைவியரின மரணமும் உறவினா கணபாகளுடையமரணமும் பிறருக்கு வசப்படடிருத்தலும் துககம. அவற்றைககாட்டிலும் அதிகதுககம எனன இருக்கிறது? பொருளற்ற மனிதன் பிறரால் மிக அவமதிக்கப்படுகிறான உலகங்களில இதை விட வேறொன்றும் அதிகதுககமனறெவலு' எனக்குத் தேவானுகிறது. கிரஞ்சீவிகள இழிகுலத்தேவர்களுடைய குலத்தில (பிரஜைகளுடைய) அபிவித்திபையும் உபாசுலத்தேவர்களுடைய குலத்தில நாசத்தையும் (மனைவிமககள் முதலியோருடன்) சேர்க்கையைப் பரினையும் பார்க்கிறார்கள. தேவனே! நூறுபாகங்கள் செப்தவனே! குலத்தால் இழிந்தவர்களும் செல்லவந்தால் மட்டும் உயாந்தவர்களும்ாயிருப்பவர்களுக்கு எப்படி குலத்தால் உயர்வு

ஏற்படுகிறதென்னும் இது உனக்கு நேரில் தெரிந்ததே. தேவா களும் தானவர்களும் கந்தாவர்களும் மனிதர்களும் உரக்களும் ராகுலர்களும் மாறுதலை அடைகிறார்கள். அதைவிட அதிகமாகக் கமெனன் இருக்கிறது? நல்லகுலத்தில் பிறந்தவர்கள் இழிகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு வசப்பட்டு அவர்களைப்பின்பற்றித் துன்புறுத் தப்படுகிறார்கள். தனிகர்களால் தரித்திரர்கள் அவமதிக்கப்படு கிறார்கள். அதைவிட அதிகமாகக் கமெனன் இருக்கிறது? உலகத் தில் இந்த மாறுதலானது மிக விலதாரமாகக் காணப்படுகிறது. ஞானமில்லாதவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். கற்றறிந்த மேதாவி கள் கிலேசத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். இவ்வலகத்தில் மானிடப் பிறவியானது பல துககங்களோடும் கிலேசங்களோடும் கூடியதா கக் காணப்படுகிறது' என்று கூறினார்.

இந்திரன், 'மகாபாகயமுள்ளவரே! தேவரிஷிகளுடைய கூட் டங்களால் அடையப்பட்டவரே! பிராமமணரே! சிரஞ்சீவிகளுக்கு எது ஸுகம? மறுபடியும் அதனை எனக்குச்சொல்வீராக' என்று வினவ, பகா, 'எவன் துஷ்டங்களான மிதரர்களை அடையாமல் தன் வீட்டில் பகலின் எட்டாவது பாகத்திலாவது பன்னிரண்டா வது பாகத்திலாவது கிரையைமட்டுமாயினும் சமைத்தபு புஜிக கிறானே அவனுக்கு அதைவிட அதிக ஸுகம எனன் இருக்கிறது? இங்கிரனே! எந்தமனிதன் விஷயத்தில் நாட்கள் எண்ணப்படுகிற திலையோ எவனைப் பெருந்தீனிககாரனென்று சொல்லுகிறதிலையோ, தன் வீட்டில் கிரையைபாவது பகருவம் செய்து புஜிககிற அவனுக்கே ஸுகம. வேறு ஒருவனை அடுக்காமல் தன் திறமை யாலேயே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பழதையாவது கிரையையாவது தன் வீட்டில் கௌரவத்துடன் புஜிப்பது மிகச்சிறந்தது. அயலானுடைய வீட்டில் புஜிப்பவனும் நிதயம் பிறரால் அவமதிக்கப்பட்டவனுமான மனிதனுக்கு ஆகாரமானது சிறந்ததாக இருந்தாலும் மேன்மை யுள்ளதாகாது. ஆதலால், எந்தமனிதன் நாய்போல்ப்பேராசை யுள்ளவனாகப் பிறருடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கவிரும்புகிறானே, அற்பனும் மதிக்கேடனான அவனுடைய அந்தப்போஜனமானது நிந்திக்கத் தக்கதென்னும் இது பெரியோருடைய எண்ணம். எந்தப்ராம்மணைத்தமன் அதிதிகளுக்கும வேலைக்காரர்களுக்கும் பிதருகளுக்கும் கொடுத்தது மிகுந்த அன்னங்களைப் புஜிக்கிறானே அவனுக்கு அதைக்காட்டிலும் சிறந்த ஸுகம என்ன இருக்கிறது? மஹேந்திரனே! எவன் அதிதிகளுக்குத் தினந்தோறும் அன்ன

மிட்டு அந்நமிசரததையே புஜிககிறுனே அவுறுரு அந்ந அந்ந ரததைககாடடினும் மிகச ருசியுள்ள தூம பரிசுத்தியுள்ள தூம வேறென நுமிலலை. (அநிதியான) பிராமமணன எதந்ந சோற் றுருண்டகளைச சாபபிடுகிறுனே அந்நனை ஆபிரம பசுக்களைச தானம் செயத பலனை அனவநாநா அடைகிறான. (அவனல்) யெளவன காலத்தில் செய்யப்பட்ட பாவமனைததும் நிசரயமாக நசம அடைகிறது. போஜனம் செயது தகநினை பெறறுச கொண்ட பிராமமணனுடைய கையிலுள்ள தீரத்தததால் அனன மிட்டவன தனைப புரோஷித்ததுககொண்டால் அவன ஒரு நொடியினுள் அப்படிப்பட்ட பாவங்களைச தானநிகிறுன' என ருா. தேவேந்திரன பகரோடு கூட இநதக் கதைகளைபும் மகந கரமான மற்றும் பல கதைகளைபும் பேசுககொண்டிருந்நவரிபு அவரிடம் விடைபெறறுககொண்டு ஸவாககலோகம் செனருன' எனறு கூறினா.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸயாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேய ஸந்திரியனுடைய மஹிமையை வெளிப் படுத்துகிற சிபியனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறியது)

பிறகு, பாண்டவர்கள் மீண்டும மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'உமமால் பிராமமண மஹிமை கூறப்பட்டுது. அரசாச னுடைய மஹிமையை இப்பொழுது நாங்கள கேட்க நிடுவா கிறோம்' எனறு வினவினாசன. மார்க்கண்டேய மஹரிஷியானவா, அவாகளைப்பார்த்து, 'இப்பொழுது அரசர்களுடைய மஹிமை யைக கேளுங்கள். குருவமசுதநாகளுள் ஒருவனான ஸுஹோந திரனெனகிற அரசன மஹரிஷிகளிடம் செனறு திருமலிவருகையில், ரததகினமீநிருககும் உயிரைகேதாநிபுநியான சூிராஸ்தனை கண்டான. அவவிருவரும் நேரில் ஒருவரோடொருவர் ஸந்திப்ப வயதின் கிரமத்தை அனுஸரித்தப பூணைபசசெய்ந்ந, குணங்கவ ஸமமாக இருப்பதால் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் ஸமமான நிலைமையுடையவர்களை நழறிந்து, ஒருவருககொருவர் விவகி வழி விடவில்லை. அவவிடத்தில் நரசதா நோன்றினர். 'இருவனை நீங்களிருவரும் ஒருவர் மறறொருவருடைய வாயையைத் தடுந்துக்

கொண்டிருக்கிறீர்களே' என்று கேட்டார அவ்விருவரும
நாரதரைப் பார்த்து, 'பகவானே! (வழிவிடுவதென்னும்) இது
கூடாது. காமாகக்ளைச் செய்கிறவாகளும் அனுமதிக்கொடுப்பவா
களும் சொல்லுகிறவாகளுமான முன்னோர்களால் மேலானவனுக்
கும் ஸமாததனுக்கும வழிவிடவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்படு
கிறது. நாங்கனி,ருவரும ஒருவரோடொருவா ¹ நடபை அடைந
திருக்கிறோம். அதை ஆலோசித்தால் எங்கனி,ருவருக்கும
ஏற்றத்தாமுடி இல்லையென்று சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நாரதா மூன்று சீலோகங்களைப்
பின்வருமாறு கூறினார். (அவற்றின் பொருள்,) 'குருவமசத்தில
பிறந்தவனே! கொடுந்தன்மையுள்ளவன் மெனமைத்தன்மையுள்ளவ
னிடத்திலும் கொடுமையாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். மெனமைத்
தன்மையுள்ளவன் கொடியவனிடத்திலும் மெனமையாகவே நடந்து
கொள்ளுகிறான். கௌரவ! யோக்யன் அயோக்யனிடத்திலும்
யோக்யமாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். அவ்வாறிருக்க, யோக
யன் யோக்யனிடத்தில எப்படி யோக்யமாக நடவாமற்போவான்?
யோக்யனானவன் தனக்குப் பிறாசெய்த உபகாரத்தை நூறுமடங்
காகக் கருதுவான். ² இந்த விஷயத்தில் தேவர்களுள்ளும் நிர்
ணயம் உண்டாகவில்லை. உசீனரதேசாதிபதியான சிபியான
வன், உன்னைக்காட்டிலும் நல்லொழுக்கமுள்ளவன். உலோபியைத்
தானத்தால் ஜயிக்கவேண்டும். பொய்சொல்பவனை மெய்யால்
ஜயிக்கவேண்டும். கொடுஞ்செய்கையுடையவனைப் பொறுமை
யினால் ஜயிக்கவேண்டும். அயோக்யனை யோக்யத்தன்மையினால்
ஜயிக்கவேண்டும்' (என்பது.) ஆதலால், நீங்களிருவருமே மேலா
னவர்கள். இந்த ஸீலோகங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தமாக உங்
களில் ஒருவன் விலகவேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு, நாரதர்
பேசாமலிருந்தார். இதைக்கேட்டு ஸுஹோதரன், சிபியைப் பிர
தக்ஷிணமசெய்து அவனுக்கு வழிவிட்டுப் பலசெய்கைகளாலே அவ
னைப்புகழ்ந்து தன்நகரம் சென்றான். நாரதர் அப்படிப்பட்ட
இந்த அரசனுடைய மகிமையையும் கூறினார்.

¹ 'ஸக்யம்' என்பது மூலம்; 'ஓப்புமையை' என்பது இங்கிலிஷ்
மொழிபெயர்ப்பு.

² 'இது தேவர்களுள்ளும் வழங்குவதன்றோ' என்று வினாவாக
வது 'இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

மா ர் க் க ண் டே ய ஸ மா ஸ்யா ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர், யயாதி பிராம்மணனுக்குக் கோதானம் செய்த கதையைக் கூறியது.)

இந்த வேறொரு கதையையும் நீங்கள் கேளுங்கள். நகுஷனுடைய புத்திரான யயாதிமஹாராஜன ராஜ்யத்திலிருக்கும் போது, (ஒருஸமயம்) பட்டணத்துஜனங்களால் சூழப்பட்டவனாக வீற்றிருந்தான். ஒருபிராம்மணன குருதக்ஷிணையைவேண்டி யயாதி யிடம் வந்து, ‘அரசனே! ஒர் உடன்பாட்டை முன்னிட்டுக் குரு தக்ஷிணையை உத்தேசித்தது நான் உனை யாசிக்க வந்திருக்கிறேன்’ என்று சொன்னான். அரசன், ‘பிராம்மணரே! பகவானான தேவரீர் உடன்பாடு எனவென்று கூறுவீராக’ என்று விவா, பிராம்மணன், ‘அரசனே! ஜீவலோகத்தில் யாசிக்கப்படுகிற மனிதன் யாசிப்பவனிடத்தில் அதிகப்பகைபைச் செய்வான். அரசனே! நான் அப்படிப்பட்ட உனை எவ்வாறு கேட்பேன்? இப்போது, எனக்கு நீ அன்புடனே கொடுப்பாயாகில் பெற்றுக்கொள்வேன்’ என்று கூறினான். அரசன், ‘சானம் பெறுதற்குத் தகுந்தவரே! நான் கொடுத்தவிட்டுக் கொடுத்ததாகச் சொல்லேன். யாசிக்கத் தகாத பொருளைக் கேட்டால் ஒருகாலும் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்யமாட்டேன். (யாசகர்களால்) அடையத்தக்க பொருளைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தும் அதைக்கொடுத்தும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனாகிறேன். உமக்கு நான் ஆபிரம பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன். யாசிக்கிற பிராம்மணன் எனனுடைய அன்புக் குரியவனன்றோ? யாசிக்கிறவனிடத்தில் எனமனம் கோபிக்கிற தில்லை; கொடுக்கப்பட்ட பொருளைப்பற்றி ஒருபொழுதும் நான் துக்கிக்கிறதில்லை’ என்று இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அரசன் பிராம்மணனுக்கு ஆபிரம பசுக்களைக் கொடுத்தான். பிராம்மணன் ஆபிரம பசுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்’ என்று கூறினான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மாரர்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், ஸேதுகன் விருஷதர்ப்பன் ஆகிய இருவருடைய
சரித்திரத்தையும் கூறியது)

யுதிஷ்டிரர், 'மறுபடியும், கூத்ததிரியர்களுடைய மகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவினார். பிறகு, மார்க்கண்டேயர், 'மஹராஜனே! விருஷதர்ப்பன் ஸேதுகன் எனற பெயருள்ள இரண்டு அரசார்களும், நீதிமார்க்கத்தில பற்றுதலுள்ளவர்களாகவும் அஸ்திரங்களிலும் சஸ்திரங்களிலும் ஸமாத் தார்களாகவும் இருந்தார்கள். விருஷதர்ப்பன் சிறுவனாயிருக்கும்பொழுதே, 'பிராமணர்களுக்குப் பொன்னையும் வெள்ளியையும் தவிர மற்றப்பொருள்கள் கொடுக்கத்தக்கனவல்ல' என்று வைத்துக்கொண்டிருந்த ரகச்யமான விரதத்தை ஸேதுகன் அறிந்தான். பிறகு, அந்த ஸேதுகனை வேதாத்யயனத்தால் நிறைந்த ஒரு பிராமணன் அடைந்து ஆசீர்வாதமசெய்து குருதக்ஷிணையெகருதி, 'நீ எனக்கு ஆயிரமகுதிரைகளைக்கொடு' என்று யாசித்தான். ஸேதுகன் அந்தபிராமணனைப் பார்த்து, 'நீ வேண்டுகிற குருதக்ஷிணையெக கொடுப்பதற்கு இங்கு ஸாதகியப்படாது. அப்படிப்பட்ட நீ விருஷதர்ப்பனிடம போ. அந்த அரசன் நிகரற்றகாமங்களை அறிந்தவன். பிராமண! அவனை யாசகமசெய். அவன் உனக்குக் கொடுப்பான். இது அவனுக்கு ரஹஸ்யமான விரதம்' என்று சொன்னான். பிறகு, பிராமணன் விருஷதர்ப்பனிடம்போய ஆயிரம குதிரைகளை வேண்டினான். அந்த அரசன் அவனைக் குறடாவினால் அடித்தான். அவனைப்பார்த்து, பிராமணன், 'நிரபராதியான எனனை ஏன் அடிக்கறாய்?' என்று வினவினான். இவ்விதச்சொல்லுடன் சாபங்கொடுக்க எண்ணங்கொண்ட அந்தப் பிராமணனைப்பார்த்து, அரசன், 'பிராமண! தானேவைத்துக் கொள்ளவேண்டியபொருளை உனக்குக் கொடுத்தவனுக்கு நீ சாபங்கொடுப்பது தகுதியா?' அல்லது, பிராமணனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கபொருளைக் கொடுக்கவிருப்பமிலாதவனுக்கு நீ சாபங்கொடுப்பது தகுதியா?' என்று வினவினான். பிராமணன், 'ராஜாதிராஜனே! ஸேதுகனலை அனுப்பப்பட்டு யாசிப்பதற்கு உன்னிடம் வந்தேன். அந்தஸேதுகனலை சொல்லியனுப்பப்பட்ட நான்

உன்னை யாகிட்டுநீன' என்று சொன்னான். அரசன், 'பிராம்மண ! எனக்கு இன்று முற்பகலில் வருகிறவரிப்பணத்தை உனக்குக் கொடுப்பேன். குறடாவினால் அடிக்கப்பட்டவனை எவ்வாறு பயனதராமல விலக்கவேண்டும்?' என்றான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, பிராம்மணனுக்கு அந்தப்பகலில் வந்த தனம முழுவதையும் கொடுத்தான். ஆயிரத்துக்கதிசமான குதிரைகளுக்குள்ள விலையை கொடுத்தான்.

இருநூறாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், சிபி கழகினிடமிருந்து புறவைக்காப்

பாற்றிய கதையைக் கூறியது)

தேவர்களுள், 'பூமியிதென்று உசீனரதேசாநிபதியான சிபிசசகரவாதநியைப்பற்றி நன்றாக அறியவிருமபுகிரோம' என கிறபேசுநடந்தது. அகநிரபும இநதிரனாம, 'நேவானளே ! அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி விட்டு (சகியினிடம்) வந்தார்கள். அகநியானவன புறவடிவத்தான சிபிககெதிரில் ஓடிவந்தான். இநதிரன கழுக்குவடிவத்தோடு புறவின் மாம்ஸத்தின பொருட்டு அநனைப பின்னொடர்ந்தான். பிறகு, புறவானது திவ்யஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற அரசனுடைய மடியில் வந்து விழுந்தது. பிறகு, புரோஹிதா, அரசனைப்பார்த்தது, 'உயிரை விருமபின புறவானது, கழுகினிடம் பயந்தது பிராணனைக்காப்பாற்றுகற்காக உன்னைச சரணமடைகிறது கடல் சூழந்த பூமியை ஆளுகின்ற அரசன் இதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்புநராளளவேண்டும்; பொருளைத் தானம் செய்யவேண்டும். புறவின்விழுதலைத் தீமைக்கு அறிகுறியென்று சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, புற, அரசனைப்பார்த்தது, 'உயிரைவிருமபுகிற நான் கழுகினிடம் பயந்து பிராணனைப்பாதுகாப்பதற்காக உன்னைச சரணமடைகிறேன். முனிவனான நான் என அங்கங்களாலே புறவினுடைய அங்கங்களில் பிரவேசித்ததுப் புறவாகி எனது¹ உயிரான உன்னை உயிரை விருமபிச சரணமடைகிறேன். என்னை நீ

1 தனது உயிரைக்காப்பவனாதலால் அவனைத் தனது உயிரென்றது.

வேதாதயயனநதினூல ஸரமமடைந்தவனும தவததோடும் அடக்கத் தோடுமகூடியவனும ஆசாரியரை எதிர்த்துப்பேசாதவனுமான பிரமமசாரியென்று அறிந்தன்கொள். இவ்விதமான ஸ்வபாவத்து டன கூடின என்னைப் பாபமில்லாதவனாக அறி. வேதங்களைச் சொல்லுகிறேன். சந்தஸுகளை (புத்தியினூல) ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் எல்லாவேதங்களும் எனனூல அகூதரம் அகூதரமாக அததியயனம் செய்யப்படடிருக்கின்றன. கழுகின்பொருட்டு ஸரோதரியனூல எனனைக்கொடுப்பது நல்ல தானமன்று. கழுகுக்கு என்னைக் கொடாதே. நான புறாவல்லேன்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, கழுகு, அரசனைப்பார்த்து, 'பிரானிகள் பல வகைப்பிறவிகளில் மாறிமாறிப் பிறக்கின்றன. முற்பிறப்பில் இந்நதப் புறவினிடத்தினின்று நீ பிறந்தாய். அரசனே! ஆகலால், நீ இந்தப் புறவைப் பாதுகாக்க எண்ணி என ஆஹாரத்தில இடையூறு செய்பவனாகாதே' என்று சொல்லியது. அரசன, 'பகூழியினூலே சொல்லப்படுகின்றதும் திருத்தமானதும் சிறந்ததுமான இப்படிப்பட்ட வாககானது எந்தமனிதனூல எப்பொழுது காணப்படடிருக்கிறது? புற எடுத்ததுசொல்லுகிற வசனமும் கழுகு எடுத்ததுச் சொல்லுகிற வசனமும் ஆகிய இரண்டையும் அறிந்து எப்படிச் செய்தால் நல்லது செய்ததாகும்? எவன், பயந்து சரணமடைந்த பிரானியைப் பகைவனிடத்தில் கொடுக்கிறானூல அவன் ஸமயம் வந்தபோது தனக்குப் பாதுகாவலை விருமப்பிடும் அதனை அடைய மாட்டான். அவனுடைய ராஜ்யத்தில மாறிககாலத்தில் மழை பொழியாது அவனுடைய ராஜ்யத்தில காலத்தில் விதைக்கப்பட்டவிததுக்களும் முளையா. எவன், பயந்து சரணமடைந்தவனைப் பகைவனிடம் கொடுக்கிறானூல அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் சிசுவாயிருக்கையிலேயே மாறிகின்றன. அவனுடைய பிதருக்கள் எப்பொழுதும் அவனிடம் வஸிக்கிறதில்லை. தேவர்களும் அவனுடைய ஹவிஸுகளை வாங்கிக்கொள்ளாந்றதில்லை. எவன், பயந்து சரணமடைந்தவனைச் சதருவினிடத்தில் கொடுக்கிறானூல உதார குணமில்லாத அந்த மனிதன் அன்னததை வீணாக அடைகிறான். நல்ல கர்மங்களால் ஸவர்க்கலோகத்தை அடைந்திருந்தாலும், அந்த ஸவர்க்கத்தினின்று விரைவாகவே நழுவிவிழுகிறான். இந்திரனூடுகூடின தேவர்கள் அவனை வஜராபுத்ததால் அடிக்கிறார்கள். கழுகே! எந்த இடத்தில் நீ மிகமகிழ்ந்து வஸிக்கிறாயோ அந்த இடத்திற்கு இந்தச் சிபிதேசத்தவர்கள் காளைமாட்டைச்

சமைத்தது அன்னத்தோடு அந்த மாமஸத்தை இந்தப்புறவுக்குப் பிரதியாக உனக்குக் கொணர்ந்துகொடுக்கக்கடவா' என்று சொன்னான். கழுக்கு, 'அரசனே! காளைகளையும் நான் வேண்ட வில்லை; இந்தப்புறவைககாட்டிலும் வேறு ஒன்றையும் நான் விருமப வில்லை. புறவின மாமஸத்தைவிட அதிகமாம்ஸத்தையும் நான் விருமபவில்லை. அப்படிப்பட்ட இந்த ஆஹாரமானது எனக்கு இப்பொழுது தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனது உயிரை இழப்பதனால் எனக்கு ஆஹாரமாகிறது. ஆதலால், எனக்குக் கொடுத்துவிடு' என்று சொல்லியது. அரசன, 'பயத தால் பற்றப்பட்ட புறவுக்குப்பிரதியாக என்னிடமிருந்து என்னு டைய வேலைககாராகளே காளையையும் சிணையழிந்த பாவையும் குறைவின்றி உனக்கு ஆஹாரமாகக் கொண்டுபோகட்டும். 1 நீ இந்தப் புறவைத் துன்பமசெய்யாதே. கழுக்கே! நான் உயிரை இழப்பேன்; புறவைக் கொடுக்கவேமாட்டேன். இது காக்கப் படத்தக்கதன்றே? கழுக்கே! ஏன் நீ அறிந்துகொள்ளவில்லை? காட்சிக்கினியவனே! இந்த விஷயத்தில் நீ கிலேசப்படாதே. நான் எவ்விதத்தாலும் புறவைக்கொடுக்கமாட்டேன். கழுக்கே! எப்படி (என்வமசத்தவர்களான) சிபிகள எனசெய்கையினால் மகிழ்ந்து எனனை நல்ல வசனவகளால் புகழ்வார்களோ, எப்படி பிரியத்தையே நான் செயவேனோ அப்படி கட்டளையிடுவாயாக. என்னை நோக்கி எதைச்சொல்லுகிறாயோ அதைச் செய்கிறேன்' என்று சொல்லினன். கழுகானது, 'அரசனே! உனது வலத்தொடையிலி ருந்து மாமஸத்தை அறுத்து எவ்வளவு மாமஸம் புறவின நிறைவு குச் சமமாயிருக்குமோ அவ்வளவையென்கொடு. அப்படிச் செய்வது னால் புறவானது உன்னை நனகு பாதுகாக்கப்பட்டதாகிறது. சிபிகளும் உன்னைப் புகழ்வார்கள்; எனக்கும் பிரியம் செய்யப்பட்ட தாகும்' என்று சொல்லியது. பிறகு, அவன் வலத்தொடையிலிருந்து தன்னுடைய மாமஸத்தினை அறுத்துப் புறவேட்டு தராசில் தூக் கினான். புறவானது, மாமஸத்தினை அதிகக்கனமுள்ளதாகவே இருந்தது. மறுபடியும் மற்றொருதொடையிலிருந்தும் மாமஸத்தை அறுத்து நிறுத்தான். அப்பொழுதும் புறவானது அதிக நன் முள்ளதாகவேயிருந்தது. இவ்வண்ணம் தன் சாரமுழுவதையும் நன்றாக அறுத்து அந்த மாமஸத்தைத் தராசில் வைத்து நிறுத் தான். அப்படி எல்லாமாமஸத்தையும் வைத்துக்கட்டி புற மிகக்

1 பொருநதாமையால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

கனமுள்வதாகவே இருந்தது. பிறகு, அரசன் தானே தராசில் ஏறினான். அது அரசனுக்கு அப்பிரியமாகவில்லை. கழுக்கு, அரசனுடைய இரத்தச்செய்கையைப் பார்த்தது, 'புற பாதுகாக்கப்பட்டது' என்று சொல்லிப் பறந்துபோய்விட்டது.

பிறகு, அரசன் புறவைப்பார்த்தது, 'புறவே! சிபிகள் உன்னைப் புற என்று அறிவார்கள. பக்ஷியே! உன்னை நான் கேட்கிறேன். கழுக்கு யாரா? ராசுவரன்லலாதவன் ஒருகாலும் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யமாட்டான். பகவானே! என்னுடைய இந்த வினாவுக்கு மறுமொழி உரைப்பாயாக' என்று சொல்ல, புற, 'நான் புகையைக்கொடியாகக்கொண்டவனும ஜ்வலிக்கிற ஸவபாவ முள்ளவனுமான அகனி. இந்தக்கழுகானது வஜ்ரபாணியாகிய இரத்திரன். ஸுரதையினுடைய புதல்வனே! எங்கனிருவரையும் சிறப்புடையவனை உன்னை நன்கு அறிபும விருப்பத்ததுடன் உன் னருகில் வந்தவர்களேன்று அறி. அரசனே! நீ எனக்குப் பிரதியாக இந்த மாமஸத்தைக் கத்தியினால் அறுத்துக் கொடுத்தாயாத லால் இந்த அறுத்த இடத்தை உங்களுக்கு மங்களகரமானதும் பொன்னிறமுடையதும் அழகியதும் நறுமணமுள்ள துமான அடையாளமாக ஏற்படுத்துகிறேன். இந்த விலாவினினு இந்தப் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பவனும கீர்த்தியுள்ளவனும தேவரிஷிகளால் நன்கு ஸ்பூகுகொள்ளப்பட்டவனுமான ஒரு மனிதன் உண்டா வான். அவனுக்குக் கபோதரோமா என்று பெயர். அரசனே! உனது தளராத சரீரத்திலிருந்து விலாவைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் வரும் கபோதரோமா என்கிற புத்தனை அடைவாய். அவனை ராஜஸ்ரேஷ்டனுக்குரிய சரீரமுள்ளவனும கீர்த்தியினால் பிரகாசிப்பவனும சூரனும் ஸுரதையினவமசத்தவர்களுள் சிறந்த வனுமாகக் காண்பாய்' என்று சொல்லியது' என்றார்.

இருநூற்றேராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட அஷ்டகன் முதலிய அரசர்களுடைய தாரதம்யத்தைக் கூறித் தானமவ்ஹ்மையைச் சொல்லியது.)

பாண்டுசுமாரரான புதிஷ்டிரர், 'மீண்டுமே (அரசர்களுடைய) மகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று மார்க்கண்டேயரை

வினவினார். மார்க்கண்டேயர், 'விஸ்வாமிததிரருடைய குமாரனான அஷ்டகனுடைய அஸ்வமேதத்திற்கு எல்லா அரசர்களும் சென்றார்கள். அந்த அஷ்டகனுடைய பிராநாகுகளான பிரதர்த்தனனும், வஸுமனஸும் உசினரதேசாதிபதியான சிபிபும் சென்றார்கள். அந்த அஷ்டகன் யாகத்தை நிறைவேற்றினபின் பிராநாகுகளோடு கூட ரதத்தின்மீதேறிச் செல்லலானான். அவர்கள் எதிரில் வருகின்ற நாரதரை அபிவாதனம் செய்து, 'தேவரீர ரதத்திலெவாவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர் அவர்களைப் பார்த்து, 'அபபடியே' என்று சொல்லி ரதத்திலேறினார். பிறகு, அவர்களுள் ஒருவன் தேவரிஷியான நாரதரைப்பார்த்து, 'பகவானே தேவரிசை அருள் வரச்செய்து ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். அவர் அவனை, 'கேள்' என்று சொன்னார்.

அவன், 'எல்லோரும் தீரககாயுளுள்ளவர்கள்; சிறந்த எல்லாக் குணங்களாலும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்கள் நெடுங்காலம் அனுபவிக்கத்தக்க ஸ்வர்க்க ஸ்தானமானது நாலவராலமடும் செல்லத்தக்கதாயிருந்தால் (நமமுள்) யா இறங்கவேண்டும்?' என்று கேட்டான். ரிஷியானவர், 'இந்த அஷ்டகன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். முன்கேட்டவன், 'எவன் காரணம்?' என்று கேட்டான். பிறகு, நாரதர் அவனைப்பார்த்து, 'அஷ்டகனுடைய அரணமணியில் நான் வஸிக்கேன். அவன் எனனைத் தேரினமீது ஏறும்படி செய்து தேரோடு ஸஞ்சரித்தான். பிறகு, தனித்தனி யாக நிறத்துக்குத்தக்கபடி பிரிக்கப்படடிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான பசுமாடுகளை நான் பார்த்தேன். நான் அவனைப்பார்த்து, 'இவை யாருடைய பசுக்கள்?' என்று கேட்டேன். அவன், 'இவைகள் என்னை தானம் செய்யப்பட்டவை' என்று சொல்லிய அதனாலேயே தானே தனைப் புகழ்ந்துகொண்டான். (ஆகலால்) இவன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, முன்கேட்டவன், 'மூவரால மடும் செல்லத்தக்கதாயிருந்தால் இப்பொழுது யா இறங்கவேண்டும்?' என்று கேட்டான். ரிஷியானவர், 'பிரதர்த்தனன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். கேட்டவன், 'அந்த விஷயத்தில் யாது காரணம்?' என்று கேட்க, நாரதர், 'பிரதர்த்தனனுடைய வீட்டிலும் நான் வாஸம் செய்திருக்கிறேன். அவன் எனனுடன்கூட ரதத்தால் ஸஞ்சரித்தான். பிறகு இந்தப் பிரதர்த்தனை ஒரு பிரம்மமணன், 'எனக்கு நீ ஒருகுதிரையைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றுயாசித்தான். அரசன்

பிராம்மணனை நோக்கி, 'நான திருமபிவநது கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான். பிராமமணன், 'விரைவாகவே கொடுக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான். அவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி வலப்பக்கத்திலுள்ள குதிரையை விரைவாகவே பிராமமணனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு, மற்றொரு பிராமமணன் குதிரையை விருமபி வந்தான். அரசன் பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'அப்படியே' என்று சொல்லி இடப்பக்கத்தில் பின்னுள்ள குதிரையை அவனுக்குக் கொடுத்தான் சென்றான். மறுபடியும், வேறொரு பிராமமணன் குதிரையை விருமபி அரசனிடம் வந்தான் அரசன் விரைவாக அந்தப் பிராமமணனுக்கு இடப்பக்கத்திலுள்ள குதிரையை அவிழ்த்துக் கொடுத்தாவிட்டுச் சென்றான் பிறகு, திருமபியும், மற்றொரு பிராமமணன் குதிரையை விருமபி வந்தான் அரசன், மிக விரைபவனாகி, 'கொடுப்பேன்' என்று சொல்ல, பிராமமணன், 'விரைவாகவே எனக்குக் கொடு' என்று சொன்னான் அரசன் அந்தப்பிராமமணனுக்குக் குதிரையைக் கொடுத்தாவிட்டு ரத்ததின நுகந்தைத் தானே தாங்கிக்கொண்டு, 'பிராமமணர்களுக்குத் தக்கது தகாதது என்கிற ஆலோசனை சிறிதும் இல்லை' என்று சொன்னான் கொடுத்தாவிட்டு அஸூையைப் அடைகிற இவன் அப்படிப்பட்ட அந்த வசனத்தினால் ரத்ததிலிருந்து இறங்கவேண்டும்' என்றான்.

கேட்டவன், பிறகு, 'இருவரால் மட்டுமே செல்லத்தக்கதாக இருந்தால் யார் இறங்கவேண்டும்?' என்று வினவ, ரிஷிபானவர், 'வஸுமனஸ் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். கேட்டவன், 'யாதுசாரணம்?' என்று வினவ, நாரதர், 'நான் உலகங்களில் ஸ்ரீசரித்துக்கொண்டு வஸுமனஸினுடைய வீட்டை அடைந்தேன். அந்த வீட்டில் பிராமமணர்களுடைய 1 ஸவஸ்திவாசனங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. 2 புஷ்பரத்ததை வேண்டி நான் அவனை அனுஸரித்தேன். பிராமமணர்கள் ஸவஸ்திவாசனங்கள் சொல்லியபிறகு அவர்களுக்கு வஸுமனஸ் புஷ்பரத்ததைக்க காண்பித்தான். அந்த

1. 'மங்கள் காரியங்களின் தொடக்கத்தில் மந்திரங்களைச் சொல்லி அக்ஷதைகளை வாரியிறைப்பது அது தாம்காரியங்களிலும் மங்கள் காரியங்களிலும் யுத்தங்களிலும் ஆசசரியங்களைக் காண்பதிலும் தொடக்கத்தில் செய்யப்படுவது' என்பது சபத கல்பதருமம்

2. 'காடு மலை கடல்களில் தடைப்பட்டாமல் செல்லும் ரதம்' என்பது பழைய உரை.

ரதத்தை நான் புகழ்ந்தேன். பிறகு, அரசன், 'பகவானால் ரதம் புகழப்பட்டது. இந்த ரதமானது பகவானுடையதே; பகவானுடையதே' என்று சொன்னான். பிறகு, ஒருகால், நான் மீண்டும் வஸுமனஸை அணுகினேன். மறுபடியும் புஷ்பரதத்தால் எனக்குக் காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தது. அரசன், 'சிறப்புடையதான இந்தப் புஷ்பரதமானது பகவானுடையது' என்று இவ்வண்ணம் கூறினான். மீண்டுமே வஸுமனஸினுடைய கிருஹத்தில் நடந்த மூன்றாவதான ஸவஸ்திவாசனத்தை நான் அடைந்து சிறப்பித்தேன். பிறகு, அரசன் பிராமமணர்களுக்கு என்னைக் காண்பித்தது, என்னைப்பார்த்தது, 'பகவானால் புஷ்பரதத்தினுடைய ஸவஸ்திவாசனங்கள் நன்கு சிறப்பிக்கப்பட்டன' என்று சொன்னான். புஷ்பரதத்தைக் கொடாமல் இந்த மோசவாதத்தை சொல்லியதால் இவன் கீழே இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

கேட்டவன், பிறகு, 'ஒருவரால் மட்டும் செல்லாதகருநாக இருந்தால் யா இறங்கவேண்டும்?' என்று வினவ, மீண்டுமே நாரதர், 'சிபி செல்லக்கூடவன்; நான் இறங்குவேன்' என்று சொன்னான். கேட்டவன், 'இந்த விஷயத்தில் காரணமென்ன?' என்று வினவ, நாரதர், 'இப்படிப்பட்ட நான் சிபியோடு ஒத்தவனல்லவே. ஏனென்றால், பிராமமணனொருவன் அந்நகர சிபியைப்பார்த்தது, 'சிபியே! நான் அன்னத்தை விருமபுகிறவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். சிபி, பிராமமணனை நோக்கி, 'என்ன செய்யவேண்டும்? நீ கட்டளைபிடும' என்று சொன்னான். பிறகு, பிராமமணன் அவனை நோக்கி, 'பருஹத்தகர்ப்பனென்கிற உன்னுடைய இந்தப் புத்திரனைக் கொல்லவேண்டும்; அப்படிக்கொல்லப்பட்ட இவனை நன்றாகப் பக்குவம் செய்வதுடன் அன்னத்தையும் விநயம் செய்வாயாக. பிறகு, நான் உன்னால் போஜனத்திற்கு எதிர்பார்க்கத்தக்கவன்' என்று சொன்னான். பிறகு, அரசன் புத்திரனைக்கொன்று பக்குவம்செய்து முறையாய் விநயமாபணவி ஒரு பாத்திரத்திலவைத்து அதைத் தலையிலால் தூக்கிக்கொண்டு பிராமமணனைத் தேடினான். இந்த அரசன் பிராமமணனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஒருவன் அரசனைப்பார்த்தது, 'இந்தப் பிராமமணன் உன் நகரத்தில் துழைந்து கோபங்கொண்டு உன் அரசமனையையும் தனசாலையையும் ஆயுதசாலையையும் அந்தப் புரந்தையும் குதிரைச்சாலையையும் யானைச்சாலையையும் எரிக்கிறான்' என்று சொன்னான். பிறகு, சிபி அப்படியே நிம்மமாறாத

முகத்தூடன் நகரத்தில துழைநது அநதப பிராம்மணனைப் பாதது, 'பகவானே! அன்னம ஸித்தமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னான். பிராம்மணன ஒரும பேசாமல் ஆச்சாயததால் தலைகுனிந்தவனானான். பிறகு, அரசன், 'பகவானே! புஜிக்கலாம்' என்று பிராம்மணனைத் தயையசெய்யும்படி வேண்டினான். பிராம்மணன ஒரு முகூர்த்தநாலத்திற்குப் பிறகு, சிபியை நிமிர்ந்து பாதது, 'நீயே இதனைப் புஜிப்பாயாக' என்று சொன்னான். அப்பொழுது, சிபி, 'அப்படியே ஆடும்' என்று மனத்தில அரு வருப்பிலலாதவனாகப் பிராம்மணனைப் பூஜித்ததுக¹ கபாலத்தி லிருந்து மாம்ஸத்தை எடுத்துப் புஜிக்கவிருமபினான் பிறகு, பிராம்மணன இவனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். சிபியைப்பாதது, 'நீ கோபத்தை ஜயித்தவனாக இருக்கிறாய். பிராம்மணனுக்காக விடத்தகாதது உனக்கு யாதொன்றுமில்லை' என்று சொன்னான். அவன் மஹாபாககியராலியான அநதச சிபியை நன்கு கொண்டாடவும் செய்தான். எதிரில் பாலகுகிற அநதச சிபியானவன் எதிரில் நிறுபவனும் தேவகுமாரனபோன்ற வனும் நல்ல மணமுள்ளவனும் அலங்கரிககப்பட்டவனுமான புத்திரனைக் கண்டான். பிராம்மணன அநதக காரயம் அனைத் தையும் செய்து மறைந்துவிட்டான். உலகங்களைப் படைப் பவரே அநத ராஜரிஷியைப்பரீக்ஷிப்பதற்காக அநத வேஷத்தோடு வந்தார். அநதப பிராம்மணன மறைந்தவுடனே, மந்திரிகள் அரசனை நோக்கி, 'எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனான உனனால் எதை அடைய விருப்பங்கொண்டு இது இவ்வாறு செய்யப்பட்டது?' என்று வினவினார்கள். சிபி, 'இதை நான் புகழுகக்காவா வது பொருளுக்காகவாவது கொடுக்கவில்லை. ஸுகத்தை அனு பவிப்பதினுள்ள ஆசையினாலும் கொடுக்கவில்லை. இந்த வழியா னது பாவிக்களால் அடையப்பட்டது' என்று இவ்வாறு இவ்வனைத் தையும் செய்துகேன். ஸாதுக்களால் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக கப்பட்டதே சிறந்தது. ஆதலால், என புத்தியானது சிறந்த தையே பற்றுக்கிறது' என்று கூறினான். ஆதலால், சிபியினுடைய இநதச் சிறந்த மஹாபாககியத்தை நான் உள்ளபடி அறிகிறேன்' என்று கூறினான்' என்றார்.

¹ 'கபாலம்' என்பது மூலம்; 'மண்டையோடாகிய பாத்ரம்' என பது பழையவுரை; 'தலையிலிருந்து மாம்ஸ பாதரத்தை இறக்கி' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

இருநூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் முறையே ஸ்வர்க்க வாலஸத்திற்கும் நரகவாலஸத்திற்கும் காரணமென்பதைக் காட்டு கிற இந்திரத்யும்னனுடைய உபாக்கியானத்தைக் கூறியது.)

பாண்டவர்கள், மார்க்கண்டேய ரிஷியைப் பார்த்து, ‘தேவ ரீரைககாடபிலும் நெடுங்காலம் முந்திப் பிறந்திருக்கிற ஓருவன் உண்டா?’ என்று வினவினார்கள். அவர், அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, ‘இந்திரத்யும்னனென்கிற ராஜரிஷி இருக்கிறானல்லவா?’ புண்புகள் குறைந்தபோனவுடன், அந்த இந்திரத்யும்னன், ‘என்னுடைய கீர்த்தியானது அழிந்ததுவிட்டது’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸவாககத்திலிருந்து நழுவினான். அவன் என்னை வந்தடைந்தான்; பிறகு, ‘நீ என்னை முந்திப்பார்த்தது நினை விருக்கிறதா?’ என்று வினவினான். நான் அவனைப் பார்த்தது, ‘பிரம்மத்தியானம் செய்கிறவழியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களுடைய ஓரு கிராமத்தில் ஓரிரவு வலிப்பவர்களுமான நாகன் காரியங்களைச் செய்வதில் கவலையிருப்பதால் உன்னை அறியவில்லை. சொந்தக்காரியங்களைச் செய்வதுகூட எங்களுக்கு நினைவிருப்பதில்லை. சரீரத்தை வாட்டுவதால், காரியங்களைச் செய்வதற்கு நாகன் தொடங்குவ தில்லை’ என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் கூறப்பட்ட ராஜ ரிஷியாகிற இந்திரத்யும்னன், மீண்டும் என்னை நோக்கி, ‘உமமைக் காடபிலும் நெடுங்காலத்திற்குமுன் பிறந்தவன் ஓருவனிருக்கிறானா?’ என்று கேட்டான். நான் அவனைப்பார்த்து, ‘இமயமலையில் பராவாரகானென்கிற கோட்டான இருக்கிறதன்றோ?’ அது என்னைக்காடபிலும் நெடுங்காலத்திற்கு முன் பிறந்தது. அது உன்னை அறிந்தாலுமறியலாம். நெடுந்தூரமுள்ள வழியில் இமயமலை இருக்கிறது. அந்த மலையில் அந்தக்கோட்டான வாஸம் செய்கிறது’ என்று மீண்டும் மறுமொழி உரைத்தான். பிறகு, அந்த இந்திர த்யும்னன் தான் குதிரையாகி அந்தக்கோட்டானிருக்குமிடத்திற்கு என்னைச் சமந்துகொண்டு போனான். பிறகு, அந்த ராஜரிஷியானவன் அந்தக் கோட்டானைப் பார்த்து, ‘என்னை உனக்குத் தெரிகிறதா?’ என்று கேட்டான். அந்தக்கோட்

டான ஓநடுமுகூர்த்தநாலம் ஆலோசித்தது அந்த ராஜரிஷியைப் பார்த்தது, 'நான உனனை அறியேன்' என்று சொல்லியது. இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியான இந்திரதப்யுமனன், மீண்டும் அந்த உலாகத்தைப்பார்த்தது, 'உனனைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முன்பிறந்தவனொருவனிருக்கிறானா?' என்று வினவினான். இவ்வண்ணமுரைக்கக் கேட்ட அந்த உலாகமானது, அவனைப் பார்த்தது, 'இந்திரதப்யுமனமென்கிற பெரிய தடாகமிருக்கிறதன்றோ?' அந்தத்தடாகத்தில் நாள்ஜங்கமென்கிற ஒரு கொக்கு வளிக்கிறதன்றோ? அது நமமைவிட நெடுங்காலம் முந்திய பிறந்தது. அதைக் கேட்பாயாக' என்று சொல்லியது. பிறகு, இந்திரதப்யுமனன், என்னையும் உலாகத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு நாள்ஜங்கமென்கிற கொக்கிருக்கும் குளத்தை அடைந்தான். நான் அந்தக் கொக்கைப்பார்த்தது, 'நீ இந்த இந்திரதப்யுமனராஜனை அறிவாயா?' என்று கேட்டேன். அந்தக் கொக்கானது ஒரு முகூர்த்தகாலம் சிந்தித்தது, 'நான இந்திரதப்யுமனனென்கிற அரசனை அறிவேன்' என்று சொல்லியது. பிறகு, நாங்கள் அந்தக் கொக்கை, 'உனனைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முந்தியபிறந்த வயதுசென்ற வேறொருபிராணி இருக்கிறதா?' என்று வினவினோம். அந்தக் கொக்கானது, 'இதே குளத்தில் அகூபாரமென்கிற ஓர் ஆமை வளிக்கிறதன்றோ? அது என்னைவிட நெடுங்காலம் முந்திய பிறந்தது. அந்த ஆமையானது இந்த அரசனை எவ்விதத்தாலாவது அறிந்திருக்கலாம். அந்த அகூபாரத்தைக் கேளுங்கள்' என்று சொல்லியது பிறகு அந்தக் கொக்கானது அகூபாரமென்கிற அந்த ஆமைப்ப பார்த்தது, 'எங்களுடைய மனத்திலுள்ள ஒரு நல்ல விஷயத்தைப்பற்றி உனனைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவராக இருக்கின்றோம். இங்கு வரவேண்டும்' என்று தெரிவித்துக் கொண்டது.

ஆமை அதைக்கேட்டு, அககுளத்தினின்று மேலே எழும்பி, நாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தது. நாங்கள், குளக்கரையில் வந்திருக்கிற அந்த ஆமையைப்பார்த்தது, 'நீ இந்திரதப்யுமனனென்கிற அரசனை அறிவாயா?' என்று கேட்டோம். அது ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்துக் கண்களில் நீர் ததும்ப மிகவும் மனவருத்தத்துடன் நடுங்கிக்கொண்டும் பிரஜைஞ் தப்பியது போலக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டும், 'நான இவனை ஏன் அறிய மாட்டேன்? இவனால் இந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் ஆபிரம தடவை அக்னிசயனங்கள் செயதபோது யூபஸதம்பங்கள் நாட்

டபபட்டிருக்கின்றன. இந்தக் குளமும், ¹ இவனால் தக்ஷணீணயுடன் தீர்த்ததாரை வார்த்துக கொடுக்கப்பட்ட பசுமாடுகள் துள்ளிக் குதித்து ஓடினதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. இந்தக் குளத்திலேயே நான் வாலமபண்ணிகொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியது. பிறகு, ஆமையினால்சொல்லப்பட்ட இவை அனைத்தையும் கேட்டு அதன்பின் தேவலோகத்திலிருந்து தேவரதம் தோன்றியது. இந்திரதபுமனைக குறித்து, 'உனக்கு ஸ்வாககமானது இப்பொழுது அடையத்தக்கதாக இருக்கிறது. உனக்குத் தகுந்த ஸ்தானத்தை அடைவாயாக. நீ சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனாக இருக்கிறாய். நீ கவலையற்றவனாக ஸ்வாககத்திற்குச் செல்வாயாக' என்கிற வாக்குகளும்கேட்கப்பட்டன.

இந்த விஷயத்தில் ஸலோகங்கொடுக்கின்றனர். (அவற்றில் பொருள்) 'புண்ப கர்மானுஷ்டானத்தாலுண்டான புகழ்ச்சியானது ஸவர்க்கத்தையும் பூமியையும் தொடுகிறது எவ்வளவு காலமவரையில் அந்நச சபதமானது இருக்கிறதோ அவ்வளவு காலமவரையில் ஸவாககத்தில் மனிதன் பூஜிதரப்படுகிறான். எந்த மனிதனுக்கு அபகீர்த்தியானது ஜனங்கனால் கூறப்படுகிறதோ அவன், அந்த அபகீர்த்தியானது எவ்வளவுவரையில் சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு காலம் வரையில் அந்மலோகங்களில் விழுகிறான். ஆகையால், மனிதன் பூமியில் நல்ல நடைமுள்ளவனாகவும் சொடையாளியாகவுமிருக்கவேண்டும். மிக்க பாவமான நடையை விட்டு விட்டுத் தர்மத்தையே நன்கு பின்பற்றவேண்டும்' எனப்பது. இவ்வாறான இந்த வசனத்தைக்கேட்டு அந்த இந்திரதபுமனனென்ற அரசன் தேவரதத்தைப்பார்த்து, 'நான் பிராயமுதிர்ந்தவாகளான இவ்விருவரையும் அவர்களிருப்பிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சோப்பிக்கும் வரையில் நில' என்று சொன்னான். அவன் என்னையும் பராவாரகானென்கிற உறுத்தத்தையும் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சோத்தது, அந்தத் தேவயானதனால் தன்னுடைய புண்பகாமங்களினால் ஸித்தித்திருக்கிற தவரகுத் தகுந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தான். நெடுங்காலமாக லீவித்திருக்கின்றனனனால் இப்படிப்பட்ட அந்த விஷயம் நேரில் அனுபவிக்கப்பட்டது' என்று மார்க்கண்டேயா பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னார். பாண்டவர்கள், அந்தரிஷியைப்பார்த்து, 'ஸ்வர்க்கலோகத்திலினது

1 'தக்ஷணீணயாகக் கொடுக்கப்பட்டவை,' எனப்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

நழுவின இந்திரததுமனனெனகிற அரசனை அவனிருந்த ஸவாக்க ஸதானத்தில சோதத உங்களால நல்ல காரியம் செய்யப்பட்டது' எனறும் சொன்னார்கள். பிறகு, அந்த மாககண்டேயர், அந்தப் பாண்டவர்களைப்பார்த்து, 'பாண்டவர்களை! தேவகியின் புதலவரான கிருஷ்ணனாலும் நரகத்தில் முழுகுகின்ற ந்ருகன எனகிற ராஜரிஷியானவன அந்தக் கஷ்டத்தினின்று நனகு கரையேற்றப் பட்டு ஸவாககத்தை அடைவிககப்பட்டான' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுமுன்றாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்குக்காரணமான

பொதுவான தீர்மானங்களைக் கூறியது.)

மஹாராஜரே! ராஜரிஷியான அந்தத் தாமராஜா அப்பொழுது மகாபாககியசாரியான மார்க்கண்டேயரிடமிருந்து இந்திரததுமனனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட அந்த ஸவாககவாஸத்தைக்கேட்டு மறுபடியும் அந்த மஹரிஷியைப்பார்த்து, 'மஹாமுனிவரே! மனிதன் எப்படிப்பட்ட நிலைமைகளில் தானம் செய்தால இந்திரலோகத்தை அனுபவிப்பான்? இலவாமுககையிலிருக்கும்பொழுதா? பாலயத்திலா? யௌவனத்திலா? முதுமைமீலா? எப்பொழுது மனிதன் தானபலனை அனுபவிக்கிறுனென்பதைத் தேவரீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினவ, மாககண்டேயர், 'புதிஷ்டிர! பயனிலலாத ஜனமங்களை நானகு; பயனற்ற தானங்கள் பதினாறு புத்திரனிலலாதவனுடைய பிறப்புப் பயனற்றது. தாமததுக்கு விலக்கானவாளுடைய பிறப்புப் பயனற்றது. பிறருடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறவாளுடைய பிறப்பும் பயனற்றது. எவன் (தேவாமுநலியவாளுக்கல்லாமல்) தனக்கென்று சமைத்து உண்கிறுனே அவனுடைய பிறப்பும் பயனற்றது. ¹ எந்தப்பிறப்பில் பசுக்களையும் பிராமமணர்களையும் காப்பதற்கல்லாமல் பொய்சொல்

¹ இதனுடன் ஐந்தாகிறது. 'வருதாயத்ர ததஸ்தயம் பரகீர்தயதே' என்பது மூலம், சில சொற்களைவருவித்து இங்ஙனம் பொருள் செய்வது பழையபுரை; மேலுள்ள சொற்களை விட்டுவிட்டு நானகாகககூறுவது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

லபபடுமோ அந்தப் பிறப்பும் பயனற்றது. ¹ ஆரூடபதிதனிடத்தில செய்ப்படுகிற தானம வீண. அநீதிபினுல தேடப்பட்ட பொருளின் தானமும் வீண. பதிதனிடத்திலும் திருடனான பிராமமணனிடத்திலும் பொய் சொல்லுவதில விருப்பமுள்ள ஆசாரியனிடத்திலும் பாபியினிடத்திலும் நன்றிமறநதவனிடத்திலும் ² கிராமயாஜகனிடத்திலும் வேதத்தை விசுவயம செய்பவனிடத்திலும் அபபடியே சூதகிரலுககு யாகளுசெய்விப்பவனிடத்திலும் கொடுக்கிற தானம வீண. (ஒழுக்கமும் வேதாதயயனமுமில்லாமல் பிறப்பினுல்மடடும் பிராமமணனுயிருக்கிற) பிராமமநதவனினிடத்திலும் பிரௌடையான டெணனை மணநதவனிடத்திலும் கொடுக்கப்படுகிறது வீண. ஸ்திரீகளுககு வசப்பட்டவாகுரிடத்திலும் அபபடியே பாம்புபிடிப்பவனிடத்திலும் வேலைகாரராளிடத்திலும் கொடுக்கப்படுவது பயனற்றது. இவவிநமாநப ³ பதினறுதானங்கள் வீண. அஜ்ஞானதநால கவரப்பட்டிருக்கிற எந்த மனிதன, பயத்தாலும் அபபடியே கோபநதநாலும் கொடுப்பனே அவன அந்த எல்லாத தானங்களின பலனையும், எப்பொழுதும் காப்பத்திலிருகசையிலேயே அனுபவிக்கிறான் வேறு காரணங்களால் பிராமமணர்களுககு தானத்தைக் கொடுப்பவன அந்தத் தானபலனை முதுமையில் அனுபவிக்கிறான். அரசனே! ஆகைபால, எல்லா நிலைமைகளிலும், எல்லாத தானங்களும் ஸவாககமார்க்கத்தை ஜயிக்கும் விருப்பத்தால் பிராமமணர்களுககுக் கொடுக்கக்ககவைகள்' என்று சொன்னான்.

புதிஷ்டிரா, 'நான்குவாணத்தாரகநான அனைவரிடத்தினினறும் தானத்தைப் பெறுவதில் நிலைபெற்றிருக்கிற பிராமமணர்க்கா எந்த விசேஷத்தால் (கொடுக்கவாகுளாக) காரியேற்று

¹ வாழநாள முழுதும் அனுஷ்டிப்பதாதிப நைஷ்டிகப்ரம்மசாயம், வானப்ரஸதம், ஸந்பாஸம் இவைகளில் நிலைத்திருநது இலவாழககை முதலியவற்றில் விருப்பத்தால் நழுவினவன்' என்பதும், அவனுக்குப் பிராயசசித்தமில்லைபெனபதற்கு ஆதாரமாக ஒருமலோகத்தை எடுத்தெக்காட்டுவதும் பழையவுரை

² கிராமத்திலுள்ள ஸகல ஜாதிகுக்கும் பொதுவாக யாகமுசலியவற்றைச் செய்பவன்.

³ வீணதானங்கள் பதினைந்தே ஆகின்றன. 'பேரவி ஆசாரியனிடத்திலும் பொய்யனிடத்திலும்' என்று இரண்டாகக்கூறிய பதினறு ஆக்குவது இறங்கிஷ்ட மொழிபெயாப்பு.

கிருடாகள் ' தாங்களும கரையேறுகிருடாகள் ' எனறு வினவ, மராக கண்டேயா, ' பிராமமணாகா ஜபங்கவாலும், மந்திரங்கவாலும், ஹோமங்கவாலும், வேதாத்தியயனத்தாலும் வேதமயமான ஓர் ஓடததைச்செய்து (அதலு அவாகளேயும்) கரையேறுகிருடாகள் ; தாங்களும கரையேறுகிருடாகள். எவன பிராமமணாகளை ஸநதோஷமடைவிப்பதே அவனத்திறத்தில தேவாகள ஸநதோஷ மடைகிருடாகள் மனிதன் பிராமமணாகளுடைய வசனத்தினாலும் ஸவாகளே ஸாகத்தை அடைவான. ஸ்ரீலேஷமமுதலியவைகவால விபாதிக்கப்பட்ட தேகத்தடன நினைமடடுமிருப்பவனாகி மரண மடைகிற மனிதன் பிதருக்களையும் தேவாகளையும் பூஜிப்பதனாலும் பிராமமணாகளை அரூசிப்பதனாலும் அக்ஷயமான புணாரிய லோகங்களை அடைவான ; ஸநதேகமில்லை. புணாயமான ஸ்வாக கத்தை அடைய விருப்பமுள்ளவன பிராமமணாகளையே ஸநகு பூஜிக்கவேண்டும் ஸராத்தகாலத்தில் அருவருப்புப்படத்தகா தவாகளை முயற்சிபினால் போஜனம் செயவிககவேண்டும் ஸராத்தகாலத்தில், தேகபலமில்லாகவன, ரோகத்தை நகங்க ளுள்ளவன, குஷ்டரோகமுள்ளவன, ஜாலவித்தை செய்பவன், குண்டன, கோளகன், அபுகமெடுததுச சேவிப்பவன் ஆகிய இவாகளை முயன்று விலக்கவேண்டும். அருவருப்புப்படத்தகக தாகச செய்ப்பட்ட ஸராத்தகவானது நெருப்பு வறுகை எரிப்பதுபோலக காத்தாவை எரிக்கும். ஊமை, குருடன், செவிடன முதலிய எவா எவாகள ஸராத்தத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறதில்லையா அவாகளனைவரும் வேதங்களைக கரைகண்டவாகளோடு கலந்து ஸராத்தத்தில் வரிசைத்தககவாகள்.

புதிஷ்யரா ! தானம் பெறத்தககவனைக கேள். எல்லாச சாஸ்திரங்களையும் அறித்தவன, சக்தியுள்ள எந்நப பிராமமணான தனக்குக கொடுப்பவனையும் தனனையும் கரையேறுவனே அவனிடத்தில் தானம் கொடுக்கவேண்டும். எவன கொடுப்பவனையும் அப்படியே தனனையும் கரையேறுவனே அவனே சக்தியுள்ளவன். பாரத்த ! அகனிகள அத்திகளைப் போஜனம் செயவிப்பதனால மகிழ்வது போல, ஹவிஸின ஹோமங்கவாலும் புஷ்பங்கவாலும் சநதனங்கவாலும் மகிழ்கிறதில்லை ஆகையால், நீ எல்லாவித்ததாலும் அத்திகளைப் போஜனம் செயவிப்பதில் முயலவாயாக. வேந்தே ! எவாகள் அத்திகளுக்கூக காலகளை அலம்புவதற்கு ஜலத்தைதும், பாதங்களில் பூசுவதற்கு நெய்யையும், தீபத்தைதும், அன்னத்தை

யும்; இருக்க இடத்தை யும் கொடுக்கிறார்களே அவர்கள் யுமனை அணுகுகிறதில்லை. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! தேவதைகள் அணிந்து கொண்டிருந்த மலர்களைக் களைதல், பிராமமணன் போஜனம் செய்த எச்சில் இலையை எடுத்ததுசு கத்திரெயநல், கந்தம் புஷ்ப முத்தலியவைகளால் அலங்கரித்து அவனுக்குப் பணிசெய்தல், தேகத்தைப் பிடித்துவிடுதல் இவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் கோதானத்தைக்காட்டிலும் மேற்பட்டதாக இருக்கிறது. ¹ காராமபசுவைத் தானம் செய்வதினால் முத்தியடைகிறது. இதில் ஸந்தேசகமில்லை. ஆகையால், அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற காராமபசுவை வேதாதகியனம் செய்தவனும தரிசுகிரனும கரஹஸ்தனும அக்னிஹோதகிரம் செய்பவனும புத்திரர்களும மனைவிபுகிற பாரமுள்ளவனும அப்படியே (முன்) உபகாரத்தைச் செய்யாதவனுமான பிராமமணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பாரத! இப்படிப்பட்டவர்களுக்கே பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டும். செவ்வமுள்ளவாகளித்ததில் பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டாம். பரதஸ்ரேஷ்டனே! செவ்வமுள்ளவாகளித்த தானம் செய்யவேண்டினால் என்ன குணம் உண்டாகும்? ஒரு பசுவை ஒருநிலைக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; ஒருபொழுதும் பலநடிகைக் கொடுக்கலாகாது. அப்படிப் பலநடிகை சொடுக்கப்பட்ட பசுவானது விநியமம் செய்யப்பட்டால் (கொடுக்கவனுடைய) குலத்தின் மூன்று தலைமுறைகளை அழிக்கும். அந்தப் பசுவானது தன்னைத் தானம் செய்யவேண்டியும் வாங்கின பிராமமணனையும் ஒருகாலும் கரையேறாது; கரையேறாது; கரையேறாது. ஒருவன் மிகக் தூயமைவாயிருந்து ஒரு பிராமமணனுக்கு ஒரு ஸுவாணத்தைக் கொடுக்கால் அது தூய ஸுவாணங்களும், அழிவற்றதும் ஆகின்றது. எவன் மிக்கவலிமை யுள்ளதும் நுகரத்தைச் சமக்கக்கூடியதுமான வண்டி களை யைக் கொடுப்பதோ அவன் அபகூலகூலனைத் தாண்டுகிறது; ஸவாகக்கலைகதையும் அடைகிறது. எவன் கற்புடைய பிராமமணனுக்குப் பூமியைக் கொடுப்பதோ தானம் செய்த அவனை விருமப்பட்டு எல்லா அபிஷ்டங்களும் பின்னொடர்கின்றன. வழியில் நடந்து இளைக்க சரீரமுள்ளவர்களும் புழுதிபடிந்தவர்களான மனிதர்கள் பூமியில் அன்ன தாதாவைப்பற்றிக் கேட்கிறார்கள்; மனிதர்களும் சொல்லுகிறார்கள். கற்றறிந்த எந்த மனிதன் ஸரமத்தால் களைந்த அவர்களுக்கே அன்னத்தைப்பற்றிச்

1 'கயிலாயா:' எனபது மூலம்.

சொல்வனோ அவனும அன்னதானம் செய்வனுக்கு ஒப்பானவனாகச் சொல்லப்படுகிறான் இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையினால், நீ எல்லாத தானங்களையும்விட்டு அன்னத்தை மிக்ககொடுப்பாயாக இவவுகலில் விசித்திரமான இப்படிப்பட்ட புண்யபலன்கிடையாது. எவன் சக்திக்குத் தக்கபடி நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுப்பனோ அவன் அந்தச் செய்கையினால் பிராமமதேவருடன் ஸாலோக்யத்தை அடைகிறான். அன்னமே மிக்க சிறந்ததன்றோ? அந்நகரத்திலும் சிறந்ததில்லை அன்னமானது பிராமமாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிராமமதேவா ஸம்வதஸரமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறார். ஸம்வதஸரமோ அப்படிப்பட்ட யஜ்ஞமென்று கருதப்பட்டது ஆதலால், ஸ்தாவரங்களுக்கும் ஜங்கமங்களுக்காயிருக்கிற எல்லாப் பொருள்களும் யஜ்ஞத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆகையால், எல்லா வஸ்துகளையும் காட்டிலும் அன்னமானது மிக்க மேன்மைபெற்றிருக்கின்றனவே. எவர்களுக்கு மிக்க நீருளாதாகங்களும் வாழ்க்கையும் சிண்களும் வீடுகளும் அன்னதானமும் இன்சொல்லும் இருக்கின்றனவோ² அவர்கள் யமனுடைய சொல்லாக காதல கேட்க மாட்டார்கள். எவன் வருந்தித்தேடிய பொருளால் சேர்க்கப்பட்ட தானியத்தை நல்ல ஸவபாவமுள்ள பிராமமணிகளுக்குக் கொடுக்கிறானோ அவன்விஷயத்தில் பூமிபானது தனங்களுடைய தாரையை வெளியிடுகிறதுபோல (இருந்துகொண்டு) மிக்கமகிழ்ச்சியுள்ளதாகும். அன்னதானம் செய்பவர்கள் முதலில் செல்லுகிறார்கள். உண்மையைப் பேசுகிறவனும் கேளாமலே கொடுப்பவனும் அவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்லுகிறார்கள். மூவரும் ஸம்மாத ஸவாகசத்தை அடைகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

தம்பியர்களுடன் கூடியன யுதிஷ்டிரா குதுஹஸ்தனுடன், மகாத்மாவர மார்கண்டேயரைப் பார்த்து, மறுபடியும், 'மகாமுனிவரே! யாமலோக மார்கமானது எப்படிப்பட்டது? எனன் அளவுள்ளது? மானிடலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும் எவ்வளவுதூரம் இருக்கிறது? அது எவ்விதமாக இருக்கிறது? மனிதர்கள் எந்த உபாயத்தால் அந்த வழியைக் கடக்கிறார்கள்? அதனை எனக்குச் சொல்லீராக' என்று வினவ,

1 ஸமலோக வாஸம்; அதாவது ஒரேலோகத்தில் வலிப்பது.
2 அவற்றைக் கொடுப்பவர்கள் என்பது.

மாககண்டேயா, 'வேந்தே! தாமிகாசுளுள சிறந்தவனே! எல்லா ரஹஸ்யங்களைபுகாட்டிலும் மிகக் பஹஸ்யமாயிருப்பதும், பரிசுத்தமானதும், ரிஷிகளால் நன்கு துதிக்கப்பட்டது மாவ தாமததை உன வினாவுக்கு மறுமொழியாக உனக்கு உரைப்பேன. அரசனே! யமலோகத்திற்கும் மனுஷ்யலோகத்திற்கும் மத்தியிலிருக்கிற வழியானது எண்பத்தாறாயிரம் யோஜனை தூரம் உள்ளது. நோரமாயிருப்பதும் காடாக்க காண்ப படுகிறதுமான அவ்வழியானது நாதபுறங்களிலும் தண்ணீரில்லாத வெளியாயிருக்கிறது. அந்த வழியில் மாவகலின நிழலகிடையாது, தண்ணீருமில்லை, களைப்பை, நவாணும இளைந்த வனுமான மனிதன் இளைப்பாறத்தக்க கீடுகளுமில்லை. யமனுடைய கட்டளைபைச் செய்கின்ற யமநூதர்களால் புருஷர்கள் மஸ்கிரீசுளும் அப்படியே பூமியில் உயிருள்ள மறறவைகளும் அந்தவழியினால் பலாதகாரமாகக் கொண்டுபோகப்படுகிறார்கள். அரசனே! எந்தமனிதர்கள் சூதிரைமுத்தியை வாகனங்களில் பல விதமான சிறந்ததானங்களைப் பிராமாணாசுளுக்குக் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் (அந்த வாகனங்களாலேயே) அந்த வழியில் செல்லுகிறார்கள்; சூன் உளைத்தானபசையபவர்கள் சூன்-ரினாலேயே வெய்யிலைந்தடுத்திருக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள்; அவ்வநானம் செய்பவர்கள் அன்னத்தினால் திருப்தியடைந்தவர்களாகச் செல்லுகிறார்கள்; பிறருக்கு அன்னத்தைக் கொடுத்தவர்கள் பசியினால் துன்பமுற்றவர்களாகச் செல்லுகிறார்கள்; வஸ்திரங்களைக் கொடுப்பவர்கள் வஸ்திரமுள்ளவர்களாகவும் வஸ்திரம் கொடுத்தவர்கள் வஸ்திரமில்லாதவர்களாகவும் செல்லுகிறார்கள், நிபவர்களைக் கொடுக்கிற மனிதர்களோ அல்லாநிகரப்பட்டவர்களாக ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள், பூசுரனம் சொப்பவர்கள் விநுமின எல்லாவற்றாலும் நன்கு தருப்தியை அடைவிக்கப்பட்டவர்களாக ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள், தரவியங்களைக் கொடுக்கிற மனிதர்கள் நிலேசமில்லாநிலை செல்லுகிறார்கள், கீட்டைத் தானம்ரொய்கிற மனிதர்கள் விமானங்களில் மிந்தஸூவாகச்செல்லுகிறார்கள்; தீர்த்தத்தைத் தானம் செய்கிற மனிதர்கள் தாகமில்லாதவர்களாகவும் மரிசுமகிழ்ந்த மனமுள்ளவர்களாகவும் செல்லுகிறார்கள்; தீப்தானம் செய்கிறவர்கள் வழியைப் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு இனிது செல்லுகிறார்கள்; கோதானம் செய்கிறவர்கள் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபட்டு ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். சூருநாடும் உப

வாஸமிருப்பவர்கள் அவ்வகையாக கடவுள் விமானங்களால் செல்லுகிறார்கள், அப்படியே¹ ஆறுநாளுக்கொருதரம் உபவாஸமிருப்பவர்கள் மயில்கள் பூட்டின விமானங்களால் செல்லுகிறார்கள்; பாண்டவ! எந்தமனிதன் ஒருவேளை சாப்பிட்டுக்கொண்டு மூன்று இரவுகளைக் கழிக்கிறானோ, இடைவேளைகளில் சாப்பிடுகிறதில்லையோ அவனுக்கு அழிவற்ற லோகங்களா ஏற்படுகின்றன. தீர்த்தத்தின் குணங்களும் அந்நாமனவை. யமலோகத்தில் சௌக்கியத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன அந்நத்த தீர்த்தத்தைத் தானமசெய்வா கருதக்கு அவர்கே புஷ்போதகை என்கிற நதியானது உண்டுபண்ணப்படுகிறது. அந்நதியில் அவர்கள் அமிருதம்போன்ற குவிராத ஜலத்தைப் பானம் செய்கிறார்கள் எவர்கள் தீவினைகளைச் செய்வார்களோ அவர்களுக்கு (அந்நதியில்) சீயானது குடிப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்படுகிறது மகாராஜனே! இவ்வண்ணமாக அந்ந நதியானது எல்லா அபிஷ்டங்களையும் கொடுக்கிறதன்றோ? ராஜேந்திரனே! ஆகையால், நீயும் இந்நதபிராமமணர்களை விதிப்படி பூஜிப்பாயாக வழிநடையினால் இளைத்த சீரமுள்ளவனும வழிநடையினால் புழுதிப்படிநகவனுமாரிருப்பவன், 'அன்னதானம் செய்வவன யா?' என்று கேட்கிறான்; அவன் ஆசையுடன் வீட்டுக்கு வருகிறான். அவனை நீ முயற்சியுடன் பூஜிப்பாயாக அவனை அழித்தி. அவன் பிராமமணன் இந்நதிரனுடனகூடின எல்லாத் தேவர்களும், செல்லுகின்ற அந்ந அதிதியைப் பின் தொடர்ந்து செல்லுகிறார்கள். அவன் நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்டால் தேவர்கள் பிரீதி அடைகிறார்கள்; பூஜிக்கப்பட்டாவிட்டால் ஆசையற்றவர்களாகிறார்கள். ராஜேந்திரனே! ஆகையால், நீயும் அவனை விதிப்படி பூஜிப்பாயாக. இந்நதவிஷயம் உனக்கு நூற்றுக்கணக்காகச் சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறாய்?' என்று சொன்னார்.

புகிஷ்டரா, 'தாமததை அறிந்தவரே! பிரபுவே! தர்மத்தைப் பற்றிய புண்பமானகளை உமால் சொல்லப்படுகிறதை அடிக்கடி நான் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுவினவி, மாரகண்டேயர், 'அரசனே! வேறு தாமதத்தைப்பற்றி என்னால் சொல்லப்படுகிறது எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குகிறதுமான் கதையை என்னிடமிருந்து எப்பொழுதும் மனம்பற்றினவனாகக் கேள். பரத

1 'ஷஷ்டராதரோபவாஸிந' எனபது மூலம்; 'ஆறு இரவு உபவாஸமிருப்பவன்' எனபது இவ்விலீஷ மொழிபெயர்ப்பு.

ஸரேஷ்டனே ! 1 ஜ்யேஷ்ட புஷ்கரத்தில் காராமபசுவானது கொடுச்
 சுப்பட்டால் என்ன பலனுண்டோ அந்நபபலனானது பிராமமணர்
 களுடைய பாநததை அலம்புகிறதனால் ஏற்படுகிறது. பூமியானது
 எவ்வளவுகாலமவரையில் பிராமமணனுடைய பாநததை அலம்
 பின ஜலத்தால் நனைந்து நக்கிறதோ அவ்வளவுகாலமவரையில் பிசு
 நுகுகள் தாமரை இலையினால் தீர்த்ததைப பாநமபணனுக்கிரா
 கள். பிராமமணனைக் குறித்துக் கூறப்படும் வரவேற்புச்சொல்
 லால் அகவிகளா தருபதி அடைகின்றன ; ஆஸனம் கொடுப்பதி
 னால் இந்திரன் திருபதி அடைகிறான் , காலை அலம்புவதனால் பிசு
 நுகுகள் திருபதி அடைகிறார்கள். அனனம் முதலியன கொடுந்
 தலால் பிரம்மதேவர் திருபதி அடைகிறார். பசுவானது கன்று
 போடும் தருணத்தில் கன்றினுடைய இரண்டு கால்களும்தலைபா
 காணப்படும்போழுது பரிசுத்தமான மனத்துடன் அந்நப பசு
 வைத் தானம் செய்யவேண்டும். கன்றானது ஆகாசத்தை அடைந்து
 தாகப் பசுவின் கடையில் காணப்படும் பசுவும் காப்பகந
 முழுதும் ராமலீருக்குமவரையில் அந்நபபசு பூமியாக அறியத்
 தக்கது. யதிஷ்டிபா ! அந்நபபசுவும் கன்றிலும் எந்நனை
 ரோமங்கள் இருக்கின்றனவோ அந்நனை ஆயிரமாயுடங்குகள் வரையில்
 அந்நத்தநானம்கொடுப்பவன் ஸவாகரீலாகத்தில் பூஜிக்கப்படும்
 றான். பாரத ! எந்நமனிதன் ஸவானாமயமான மூககுள்ள தும் குளம்
 புகளுள்ள தும் எல்லா ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
 எள்ளிவைத்து மூடப்பட்டதுமான காராமபசவைசெய்து
 தானம்செய்வதே, எவன் இந்தக் காராமபசுவைத் தானமவாகி
 மீண்டும் ஸாதுனிநிடத்தில் கொடுப்பானே அந்நத்தானத்தைப்பூ
 பிரசுதகஹத்தைப்பூ செய்வாரன் தானபலன்களுள் சிறந்த
 பலனை அனுபவிக்கின்றனார். அவர்களுள் கடல்களால் நுழை
 பட்டதும் மலைகளுடனும் காடுகளுடனும் ரோலைகளுடனும் கூடி
 யதும் நாற்புறங்களிலும் ஸமுத்திரங்களை எல்லையாக்கிக்கொண்ட
 குமான பூமியானது கொடுக்கப்பட்டதாகும். இதில் ஸரேஷ
 மிலலை. எந்நப பிராமமணன் இரண்டு முழங்கால்களின நடுவில்
 கைகளை உடையவனாகவும் ரோஜன்பாந்நத்தைத் தெராடுந்

1 பிரம்மாவின் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒரு தீர்த்தம். அத்தரு
 ளுபதீர்த்தம் என்றும் முகதாசனம் என்றும் வேறு பெயர்களுண்டு.
 அதில், ஜ்யேஷ்ட புஷ்கரம் மதபம் புஷ்கரம் கனிஷ்ட புஷ்கரம் என்று
 மூன்று மடுககளுண்டு.

கொண்டவனாகவும் சபதமில்லாமல் போஜனம் செய்வானே அவன் கரையேற்றுவதற்குத் திறமைபுள்ளவன். எவர்கள் 1 குடிநண்ணீரைக் கொடுக்கிறார்களோ, அப்படியே வேறு எந்தப் பிராமமணர்கள் வேத 2 ஸமஹிதையை நன்றாக ஜபம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் எப்பொழுதும் கரையேற்றத் திறமைபுள்ளவர்கள். ஹவயகவ்யங்களைத் தக்கடிம 3 ஸரோத்திரியன் அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவன். தாமிகனவை ஸரோத்திரியனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டதானமான்து ஜவலிககின்ற நெருப்பில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்போலப் பயனுள்ளது. பிராமமணர்கள் கோபத்தை ஆபுதமாக்கக் கொண்டவர்கள். பிராமமணர்கள் ஆபுதமெடுத்தது யுத்தம் செய்பவர்களல்ல. இந்திரன் அஸுரர்களை வஜ்ராபுத்தநால் கொல்லுவதுபோலப் பிராமமணர்கள் சூற்றம் செய்தவர்களைக் கோபத்தினால் கொல்லுவார்கள். தோஷமற்றவனே! எந்தக் கதையைக் கேட்டு நைமிசாரணயத்தில வலிககின்ற முனிவர்கள் பிரீதியடைந்தார்களோ அப்படிப்பட்ட தாமதத்தை அடுத்த இங்குக் கதையானது உனக்குக் கூறப்பட்டதன்றோ? வேந்தே! இவ்வுலகத்தில் மனிதர்கள் இந்தக் கதையைக் கேட்டுத் துயரத்தையும் பயத்தையும் கோபத்தையும் விட்டவர்களும் அப்படியே பாவம் தொலைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

யுதிஷ்டிஹர், 'மகாபராஜே! தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரே! எதனால் பிராமமணன் எப்பொழுதும் சுதந்தரவீனே அந்தச் சௌசமென்பதாயது? அதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, மாககண்டேயா, 'வாகசௌசமென்றும், கர்மசௌசமென்றும், ஜலசௌசமென்றும் சௌசம மூன்றுவிதமானது. எவன் மூன்று சௌசங்களோடுங்கூடியவனே அவன் ஸவர்க்கத்தை அடைகிறான். இதில் ஸந்தேகமில்லை. எந்தப் பிராம்மணன் ஸாயங்காலத்திலும் அதிநாலையிலும் பரிசுத்தமானதும் வேதமாதாவுமான காயதீதேவியை நன்றாக ஜபித்துக்கொண்டு ஸந்தியை உபாஸிப்பனே அந்தப் பிராம்மணன் கடல்சூழந்த பூமியைத்

1 'மதுபானம் செய்யாதவர்களும் தோஷமுள்ளவர்களென்று சொல்லப்படாதவர்களும்' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

2 எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதில் ஒன்றுக்கொன்று இடையில் இயற்கையாக விடவேண்டிய அரை மாதரைக் காலத்தைக் கடவாமல் தொடர்ந்து சொல்லப்படுவது.

3 வேத வேதாங்கங்களை ஒதி உணர்ந்தவன்.

தானமவாங்கினாலும் அந்தக் காயதரீதேவியினால் பரிசுத்தம் செய்ப்பட்டவனும் பாவமழிந்தவனுமாகிக் குறைவடைய மாட்டான். இவன் விஷயத்தில் ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் முதலிய கிரஹங்களும், குருரமாயிருப்பவைகள் சாதமானவைகளும் அனு கூலமாயிருப்பவைகள் எப்பொழுதும் மிக்க அபுகூலமாயிருப்பவைகளும் ஆகின்றன. பயங்கரமாயிருப்பவர்களும் கோரரூப முள்ளவர்களும் பருக்த தேகமுள்ளவர்களும் எனலா ராக்ஷஸர்களும் காயதரீ ஜபத்தில் பற்றுதலுள்ள இரத்தபராமமனோத்தமனை ஹிமஸிக்ஷமாட்டார்கள் பிறருக்கு வேதங்களைச் சொல்லிவைப்பதினாலோ பிறருக்கு யாதனைச் செய்ப்பதினாலோ அநியாயமான பிரதிக்ரஹத்தினாலோ பிராமமணாக்களுக்குக் கோஷங்கிடையாது. பிராமமணாக்கள் எரிதிற தீபைப்படுபவராவர். பிராமமணாக்கள் வேதத்தை அறியாதவர்களானாலும் அறிந்தவர்களானாலும் அபக்தர்களானாலும் சக்தர்களானாலும் அநாதிக்ஷயத்தகவர்களல்லா. அவர்கள் சாமபலால் மூடப்பட்ட நெருப்புப் போன்றவர்கள் இடுகாட்டில் எழுந்து ஐவளிக்கின்ற நெருப்பு எனது கோஷமுள்ளதாகத்ததுபோல அறிந்தவனானாலும் அநியாதவனானாலும் பிராமமணா பரிசுத்தமானவனை அவன் பரிசுத்தத்தை பிராமமனோத்தமனாகவால் விடுபட்டிருக்கிறபட்டவர்களை மதில்களாலும் கோட்டைவாரல்களாலும் பறபலவிக் டெல்ல மாடிகளாலும் விளங்குகிறதில்லை. அரசனோ! எதில் வேதங்களை நிறைந்தவர்களும் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களும் சிறந்த குரான முள்ளவர்களும் தவசிகளுமான பிராமமணாக்கள் இரங்குமுதலானோ அசல்லலோ பட்டணம் குந்திந்தவன்! இவை-சீரேரியினால் காட்டிலோ எதில் பல சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும் இரங்குமுதலானோ அனை நகரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அது திபக்தமுட அகும். மனிதன் பாணகாககிற அரசனாயுள் தவளுசெய்கிற பிராமமணானாயும் அனுகி நேரில் பூஜித்தால் உடனே பாவத்தினின்று விடுபடுகிறான். புணயதீபக்தங்களில் ஸகாவம் செய்ப்பதும் பரிசுத்தவஸ்துக்களைச் சொல்லுதலும் சாதகர்களோடு வடபாஷணமுட சிறந்தவையென்று அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகின்றன நல்லோர்கள் எப்பொழுதும் தமமை ஸாதுக்களுடைய டீர்தகவையினால் பரிசுத்தமான இனசொல்லாகிற ஐலத்தால் பரிசுத்தம் பண்ணப்பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். எண்ணம் மயசத்தகாயிலலாமற்போனாலு தரித்தனடங்களை தரித்தல, மெனமை, சடைகளை தரித்தல்,

மொட்டை அடித்துக்கொள்ளாதல, மரவுரியையும் மானதேலையும் உடுத்தல, விரதானுஷ்டானம், ஸநானம், அகணிகேஹாத்ரம், வனத்திலவாலம், உடம்பை உலாத்ரல இவை அனைத்தும் பயன்றனவாகும். கணமுதலிய ஆறுருளேநந்திரியங்கனாலும் அனுபவிககப்படுத்தி பொருள்களுக்கூச சாஸ்திரீயமான சத்திரியல்லாமல் போனாலும் அந்ந இந்திரியங்களுக்கூ அனுபவஸூகம் கிடைத்ததுவிடுகிறது. ஆரியனும், பொருள்களுக்கூ சத்திரியல்லாமல் கிடைக்கும்ஸூகம் மொகூ ஸநனமாகாது. ராஜேந்திரனே! ஏனெனில், விகாசத்துடன்கடின அவர்களுடைய மனமானது எவ்விதத்தாலும் அடக்க முடியாதது. எவர்கள மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செபகையாலும் புத்தியாலும் பாவங்களைச் செய்வதில்லையோ அந்ந மகாத்ரமாகன உடம்பை உலாத்துகிற தவத்தைச் செய்மாட்டார்கள். எவனுக்குப் புத்திரன் முதலிய பரதுக்களிடத்தில் கருணையிலலையோ, அவன் ¹ கூடத் தேதமுள்ளவையிருந்தாலும் பாவமில்லாதவனான (கருணையிலலாமையாகிய) அது அவனுடைய தவத்துக்குத் தீங்காகியது உண்ணாமலிருப்பதே தவ்மென்று கருதப்படவில்லை என்பொழுதும் சத்தனாயிருப்பவனும் அவ்வகரிககப்படடவனும் தனது வாழ்நாள் முழுதும் அவன்போடிருப்பவனுமான மனிதனே முனிவன். அவன் வீட்டிலிருந்தாலும் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபடுகிறான். ஆகாரமின்மை முதலியவைகளால் பாவச்செபல்கள் சத்தி அடையாவல்லவா? அனசனவரத்தினால் தேசம் மாத்திரம் வாட்டமடைகிறது. சாஸ்திரத்தினால் ரொல்லப்பட்டிராத காமங்களைச் செய்யதால் அவைசளைச் செய்வனுகூத் துன்பாதத்திரமே. அத்தலை பாவம் போகாது. நல்ல எண்ணமில்லாத மனிதனுடைய காமங்களை அகனியானது எரிககாது. தபையினாலும் மனமொழிமெய்களின் தூயமையினாலும் நல்ல உலகங்களை அடைகின்றனர். அனசனவரத்த்களும் (= உண்ணாவித்தகளும) சத்தி உண்டுபண்ணுகின்றன. சிழ்வுகுலிகளைப் பக்கிப்பதினாலும், மெளனத்தினாலும், வாடிபுக்கணத்தினாலும், தலையை மொட்டையடித்துக்கொளவதினாலும், ஸ்திரமான வீடுகளை விடுவதினாலும், சடைகளைத் தரிப்பதினாலும், ² மேடைகளில் படுப்பதினாலும், நித்தியம் பட்டினியிருப்ப

¹ 'சுகல தேஹ' எனபது மூலம் 'சுத்தமான தொழிலால் ஜீவிப்பவனாலும்' எனபது பழையவுரை. ² 'ஆகாயமாகிற மேறகட்டியினகீழ்ப் படுப்பது' எனபது இவ்விஷிஷ மொழிபெயாப்பு.

தனாலும், அக்னியின் சுருநகையினாலும், தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீம
 னம் செய்வதிலும், தரையில் படுப்பதிலும் மனிதன் உத்தம
 ஸ்தானத்தை அடையமாட்டான். ஞானத்தாலாவது (பயனை
 விரும்பாத) காமத்தாலாவது பிணியும் மூபடிம சாங்கமும் அந்
 துபபோகின்றன; உத்தமமான பதமும் அடையப்படுகிறது.
 நெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட விததுக்கள் எவ்வாறு மறுபடி முளை
 யாவோ அவ்வாறே ஞானத்தால் எரிகப்பட்ட கிலேசங்களினாடு
 மறுபடி ஆதமா சோகித்யிலை. பெரிய ஸமுத்திரத்தில் நரை
 களபோல் அத்தமாவினால் விடுபட்டவைபும், கடடையும உள்லீ
 ளும்புனைவதுககட்டின சுவரும் போன்றவைபுமான சீர்தவ
 கள் நரசமடைகின்றன. ஸந்தேகமில்லை. எவன் ஒரு சரலோக
 தினாலாவது, சரலோகத்தின் பாகியினாலாவது எல்லா பிராணி
 களுடைய ஹிருதயத்திலும் வலிக்கின்ற பரமாத்மாவை
 அடைகிறானே அவனுக்கு வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. 1 சிலா
 மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாவ ஞானத்தை அடைந்து இரண்டு
 அக்ஷரமடங்கின் பிரமம சபத்தினால் திபாணிந்து சரலோக
 மெனகிற பத்ததால் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கிற நானு
 உபநிஷததுக்களாலும் ஆயிரம் உபநிஷததுக்களாலும் பிரம
 மத்தை அடைகிறார்கள். ஸமசயத்தால் கவரப்பட்ட மன
 முள்ளவனுக்கு இவ்வலகமுமில்லை; மறுஉலகமுமில்லை; ஸுகமு
 மில்லை. ஞானத்தை அடைந்த வ்ருத்தர்கள் 2 ஞானம் மோக்ஷ
 ஸாதனமென்று கூறுகின்றனர். ஆதம் ததவங்களை அறிந்தவனே
 வேதங்களுடைய உபநிஷதத்தை நன்றாக அறிகிறார். அந்ந
 மனிதனே காட்டுத்தீயினிடமிருந்து நடுங்குந்திர்பால் வேதத்
 தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கர்மங்களினிடமிருந்து நடுங்குகிறார்.
 ஓரக்ஷமமான பிரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரமம த
 வத்தை ஹேதுக்களால் அறிய விருமபுத்திரயாகில் வெறு யுத்தி
 வாதத்தைவிட்டு வேதத்தையும் ஸமநுதியையும் பிரமாணமாக

1 'சிலா ததவம் எனகிற இரண்டக்ஷரங்களடங்கின் மஹாவாக
 யத்தினால் பிரமம நிர்விசேஷமென்று சொல்லுகிற பாஸ்திராகருகத்தை
 அறிந்து (ஸதம ஜஞானம் அநந்தம் எனவை முதலிய) மந்தர பதவ
 களால் அடையாளமிடப்பட்ட பிரமமங்களடங்கின் நானு உபநிஷத
 துக்களாலும் வேறு ஆயிரம் உபநிஷததுக்களாலும் பிரமத்தை அடைகி
 ரார்கள். 'நான பிரமமாயிருக்கிறேன்' எனகிற தனைஸாஃதியாகக்
 கொண்ட அனுபவமானது மோக்ஷத்தை அறிவிப்பதாகிறது' என்பது
 பழையவுரை 2 'பரதய:' என்பது மூலம்.

கொள்ளக்கூடவாய். (சமத்தமமுத்தலியவைவாயும் வேத சாஸ்திரமுத்தலியவைவாயும்) ஸாதனங்களிலாமையால் (யுக்திவாதியான) அவனுக்குத் ததவஜ்ஞானம் கைகூடாது அழிவற்ற பிரமமத்தவமானது வேதத்தை முன்னிடமுயற்சியினால் அறியத்தக்கது. அந்நபரமமமே வேதம் (=பிரணவம்). வேதமானது அந்தபரமமத்திறகுச சரீரம். வேதமானது அந்தபரமமத்தவநதை அறிவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அந்ந வேதத்துக்கு லயஸ்தானமான ஆதமநத்தவநதை அறிவிக்கும் விஷயத்தில் ஆதமாவானது சக்தியற்றதாயிருக்கிறது. ஆதலால், அந்தஆதமநத்தவமானது அறியக்கூடிய யுக்தித்தவநதால் அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. வேதங்களில் கூறப்பட்டஆயுளும் காரியங்களை உதேசிக்கிறது தேவர்கள்கொடுக்கும் பலவகளும சரீரிகளுடைய காரியத்திறமையும் உலகத்தில் யுகத்தை அனுஸரித்து உண்டாகின்றன. இந்திரியங்களுடைய தெரிவினால் அப்படிப்பட்ட இந்தப்பாவத்தை விலக்கவேண்டும். ஆகையால், மனமுத்தலிய இந்திரியங்களை அடக்குவதே சிறந்த உண்ணாவித்யம். தவத்தினால் ஸ்வாசகமானது அடையப்படுகிறது. தானத்தால் ஸுகானுபவம் உண்டாகிறது. நீதந்தவநாததால் பாவம் நீங்குகிறது; (ஆனால்) ஞானத்தாலேயே மோக்தம் கைகூட்டுமென்று அறியவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

ராஜேந்திரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் மிக்க புதுமூல வநுமான யுக்திஷ்டிரா, மாகக்ண்டேயரைப்பாடித்து, 'பகவானே! உத்தமமான தானநிதியைக் கேட்பதற்கு விருமயுக்தேன' என்று கூறினார். மாகக்ண்டேயர், 'யுக்திஷ்டிரா! ராஜேந்திரே! எந்தத் தானநாமத்தைப்பற்றி நீ வினவுகிறாயோ இந்த விஷயமானது அப்படிப்பட்ட பெருமையுடையதால் எப்பொழுதும் எனக்கு இஷ்டமானது வேதங்களும தாமசாஸ்திரங்களும சொல்லப்பட்டிருக்கிற தான ரஹஸ்யங்களைக்கேள். யுக்திஷ்டிரா! 1 ஐத்யாசாயியில் 2 அரசமரத்தின் இலைகளால் விசயப்படுகிற (ஐத்யாசாயியில்) எந்த சராததநர்மாவானது செயப்படுகிறதோ அதற்கு உபாசினால் செய்வதை நூற்றிரம் கல்பகாலங்களை குறைவடையமாப்பான வேந்தே! வினவுகிறபொருட்டுப் பொருளைக் கொடுத்தபடி திராமங்களில் நல்லவிடயில் எவன் வஸிக்கச் செய்வானோ அவன் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் தேவதைகளை

1 அக்ஷாஸனபாவம் 480, 663 பக்கம் குறிப்புகளற்ற காண்க

2 வேதபாடம்.

ஆராதிதவனுகிறான். நதியின் பிரவாஹமானது தனக்கு எதிர் முகமாக வளைந்து செல்லுகிற இடத்தில் தகுந்தவனிடம் தானம் செய்யப்பட்ட சிறந்த சூகிரைகள் அக்ஷயபலனைக்கொடுக்கின்றன. அன்னத்திற்காக கருஹஸதனை அடைகிற அதிதி இரதிரானே. அவனும அக்ஷயமான ஸவாககத்தைக் கொடுப்பான். இப்படி தானம் செய்தவர்கள், பெருங்கடலைக் கப்பலால் தானாடுவதுபோல மஹாபாதகங்களை எளிதில் தானாடுகிறார்கள். சிவஹணகாலத்தில் பிராமமணனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற நாயிராடைகள் அக்ஷயமாகின்றன. பாவகாலங்களில் கொடுக்கப்பட்டதானம் இரண்டு மடங்காகிறது. ருதுக்களில் தானம் பதது மடங்காகும். ¹ அயனந்தியூரம், ² விஷுவத்திலும், ³ ஷடசீதி முதலிய புனாரியகாலங்களிலும், தந்திரக்ரஹண ஸூரிய கரஹண காலங்களிலும் தானமாவது அக்ஷயமென்று சொல்லப்படுகிறது. ருதுக்களில் கொடுக்கப்பட்டதானத்தைப் பததுமடங்கு பலனுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். ருது அயனம் முதலிய புனாயகாலங்களில் தானமானது நிசயமாகவே தாமுமடங்கு பலனுள்ளது. ராகுவினுடைய கரஹணகாலத்தில் தானம் ஆயிரம் மடங்காகிறது விஷுவத்தில் தானம் செய்வதால் அக்ஷய பலனை அடைகிறான் அரசர்! பூமியைப் கொடாதவன் பூமியை அனுபவிக்கமாட்டான். வாகனத்தைக்கொடாதவன் வாகனத்தில் ஏறிச்செல்லமாட்டான். விருப்பமான எந்த எந்த வஸதுகளைப் பிராமமணர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அந்த அந்த விருப்பமான வஸதுகளை, கொடுத்த மனிதன் மறு ஜன்மத்தில் அனுபவிக்கிறான். பொன்னானது அகஸிரிணுடைய மூத்த குழந்தை. பூமியானது விஷ்ணுவினுடையமனைவி. பாதகங்கள் ஸூரியனுடைய புசுரிகள். எவன் பொன்னையும் பாதகளை யும் பூமியையும் தானம் செய்கிறானோ அவனுல் மூலகங்களும்தானம் செய்யப்பட்டவைகளாகிவரும். முலகத்திலும் தானத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் ராஸவியமுமான வஸது முன் இரந்ததுமில்லை; இனிமும் இராது. அவ்வாயிருக்க, சித்தகாலத்தில் எப்படி இருக்கமுடிக்? ஆகையால், உலகங்களில் சிறந்த புத்தியுள்ளவர்கள் தானத்தையே நிகரற்றதும் முக்கியமான நாமாய் சொல்லுகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

1 அதிக பாடமான அரைஸலோகம் விடப்பட்டது. அயனம் = ஆடிதை மாதங்களின் பிறப்பு. 2 சித்திரை ஐப்பசி மாதங்களின் பிறப்பு. 3 ஆனி, புரட்டாசி, மாகழி, பங்குனி மாதப் பிறப்புகள்.

இருநூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (நோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் தூந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத்
நோடங்கியதும், உதங்கருடைய தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த
வீஷ்ணு அவருக்கு வரங்களைக் கொடுத்துக் குவலாஸவனால்
தூந்து எள்கிற அஸுரனைக்கொல்வதற்குரிய முறையைச்
சொல்லி மறைந்ததும்)

பரதஸரேஷ்டரே ! மஹாபாஜரே ! யுகிஷ்டிராஜர் ராஜ
ரிஷியான இருதிரதயுமனனுக்கு அபபடிப்பட்ட ஸவாகவாஸம
நொடுககடபட்டதை மகாபாகுகியசாலியான மார்க்கண்டேய
ரிடதத்கிளின்று கேடடு, தவத்கினால் முகிராதவரும் நீண்ட வாழ்
நாளுவாவரும பாவமிலலாதவருமான அவரைப்பாதது, 'தாமஸ
களை அறிந்தவரே ! தேவாகள, நானவாகள, ராக்ஷஸாகள ஆகிய
இவாகளின வமசங்களும பலவித ராஜவமசங்களும சாஸவதமான
ரிஷிவமசங்களும உமமால அறிப்பபட்டிருக்கின்றன. பிராம
மணோததமரே ! இவவுலகில உமமால அறியப்படாதது ஒன்று
மிலலை பிராமமணோததமரே ! முனிவரே ! மனிதர்கள், உடகர்
கள, ராக்ஷஸாகள, தேவாகள, கநநாவாகள, யக்ஷர்கள், கினன
ரர்கள், அபபடியே அபஸரஸுகள ஆகிய இவாகளுடைய வமசங்
களை அறிகிறீர். இவற்றை நான உளளபடி கேடக விருமபு
கிறேன். இக்ஷவாகுகுலததிலபிறந்த குவலாஸவனென்று பிர
ஸித்திபெற்ற அரசன பெயாமாறி எவ்வாறு தூந்துமாரனென
கிற பெயரை அடைந்தான ? பருகுகுலததவாகளுள சிறந்த
வரே ! சிறந்த புத்தியுடையவனை குவலாஸவனுக்கு ஏற்பட்ட
இந்தப பெயாமாறூட்டத்தை உளளபடி அறிய விருமபுகிறேன்'
என்று வினவினார்.

பாரதரே ! யுகிஷ்டிராஜரால இவ்வாறு வினவப்பட்ட மார்க்
கண்டேய மகாமுனிவா தூந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைச்
சொல்லாத நோடங்கினார் மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே ! யுகிஷ்
டிர ! உனக்கு ஸந்தோஷநருடன் இருக்க கதைபைச் சொல்லு
வேன் ; கேள். தாமம மிகுந்தகான அபபடிப்பட்ட இந்தத
தூந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைக் கேள். பூமிகு இறை
வனே ! இக்ஷவாகுகுலததிலபிறந்தவனும் பூமிக்கு அதிபனுமான

அநதக் குவலாஸவராஜன தூந்துமாரனென்று பிரஸித்தியை அடைந்தவிதத்தைக் கேட்பாயாக. அப்பா! பாரத! பிரஸித்திபெற்று உநங்கொன்கிற ஒரு மஹரிஷி இருந்தார். நெளரவி! அழகிய காட்டில் அவருடைய ஆஸரமமிருந்தது. மகாராஜனே! விபுவான உநங்கரோ, விஷ்ணுவை ஆராதிக்க விருப்பங்கொண்டு பல வருஷகாலம் செய்ய மிநஅரிய சுவததைச செய்தாரா. அவா விஷயத்தில் பிரீதியடைந்த அநத விஷ்ணுபகவான அநருக்கு நேரில் காட்சியளித்தாரா. மஹரிஷியான உநங்கார, அநதப பகவானே, 'மிகக் காந்தியுள்ளவரே! தேவரே! தேவாகளோடும அஸுரர்க ளோடும மனிதர்களோடுமகூடின எல்லாப் பிரஜைகளும், அபாடியே ஸ்தாவரங்களாகவும் ஐங்கமங்களாகவுமிருக்கிற பிராணிகளும், பரமமததைச ரொல்லுகிற வேதங்களும், அந்ரியதக்கக் வஸதுவா உமமால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. தேவரே! ஆதாயம் உமமுடைய சலை. சந்திர ஸூரியாகள உமமுடைய கண்கள. அசுத்ரே! காற்று உமமுடைய மூச்சு. நெருப்பு உமமுடைய தேஜஸ். எல்லாத் திசைகளும் உமமுடைய கைகள் மஹாஸமுத் திரம் உமமுடைய வாயி. தேவரே! மலைகள் உமமுடைய தொடைகள். மதுஸூதனரே! அநாசம் உமமுடைய நாரி, தூழியானது உமமுடைய கால்கள். அப்படியே, ஓஷதிகள் உரோமங்கள். இநதிரன், சந்திரன், அசுவி, வருணன், தேவர்கள், அஸுரர்கள், மஹோசகர்கள் ஆகிய எல்லாரும வணக்கமுள்ளவர்களாகப் பலவித ஸகோதகிரங்களால் துதித்ததுகொண்டு உமமைய பூஜிக்கின்றனர். லோகநாதரே! எல்லாப் பிராணிகளும் உம்மால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அநிக சகலியுள்ளவர்களான யோகிகளும் மஹரிஷிகளும் உமமாத துதிக்கிறார்கள். நீ ஸகலிஷை மடைந்தால் உலகம் சாகும்படி இருக்கிறது; நீ கோபிதனாக கொண்டால் மிகக் பயன்பாடு அனைத்துப் புரீஷைத்தானரே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸுகந்தம் உண்டுபண்ணுதிறவாராவ நீ ஒருவரே தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உண்பாதிருப்பவகளைப் போக்குகிறார். லீ, நாரே! உமமால் முன்பு காஸ்டிகளால் மூன்று உலகங்களும் ஆகரமிகப்பாடன். ஸுபரவாயத்தால் நிறைந்தவர்களான அஸுரர்களுடைய விநாசமு உமமால் பெய்யப்பட்டது. அநிகப் பிரகாசமுள்ளவரே! உமமுடைய அழகிய புக்களால் தேவர்கள் சிபந்த ஸுகந்தத்தை அடைந்தார்கள். நீ கோபங்கொண்டவுடன், தைத்யராஜர்கள் அவமானத்தை அடைந்த

தாரகா. நீர் இவ்வுலகில எல்லாவிதத்தாலும் பிராணிகளைப் படைப்பவராகவும் அழிப்பவராகவும் இருக்கிறீர். தேவர்கள் உம்மை நாள்தோறும் ஆராதித்து ஸுகமாக வருத்தி அடைகிறார்கள்' என்று பலவித ஸ்தோத்திரங்களை மகிழ்வித்தார். இவ்வாறு மகாத்மாவான உதங்கரால் துதிக்கப்பட்ட ஹ்ருஷீகேசரான விஷ்ணு உதங்கரைப் பார்த்து, 'நான் உன் விஷயத்தில் பிரீதியடைந்தேன். வரததைப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொல்ல, உதங்கர், 'புருஷ்ரும சாஸுவத்ரும தேவரூபமுளளவரும உலகத்தைப் படைப்பவரும பிரபுவுமான ஹரிபை நான் தரிசனம் செய்ததே எனக்குப் போதுமான வரன்' என்று சொன்னார். விஷ்ணு, 'மிதச சிறந்தவனே! நான் உன்னுடைய உறுதியான பக்தியினால் உன் விஷயத்தில் பிரீதியடைகிறேன். பிராமமண! நீ என்னிடமிருந்து அவஸ்யம் வரனைப் பெற்றுக்கொள்வவேண்டும்' என்று சொன்னார். பரதஸரேஷ்டனே! அப்பொழுது ஹரியினால் இவ்வண்ணம் (வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லி) மகிழ்விக்கப்படுகிற அந்த உதங்கர் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, 'பகவானே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! என விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவராயி நந்தால் தாமத்திலும், ஸத்தியத்திலும், ஐரோபாறி அடக்கத்திலும் எப்பொழுதும் எனக்குப் புத்தியிருக்க வேண்டும். ஈஸ்வரரே! எனக்கு எப்பொழுதும் உமமிடத்தில் தொடாச்சியான பக்தி இருக்கவேண்டும்' என்கிற வரததை வேண்டினார். பகவான், 'பிராமமண! என அனுகரஹத்தினால் இவையெல்லாம் உனக்கு உண்டாகும். எந்த யோகத்தோடுகூடியவனாக நீ தேவர்களுக்கும் மூவுலகங்களுக்கும் பெரிய காரியத்தைச் செய்வாயோ அப்படிப்பட்ட யோகமும் உனக்குத் தானே தோற்றும். தூநது என்கிற மகாஸூரன் உலகங்களை அழிப்பதற்காகக் கடுந்தவம் புரிகிறான். அவனைக் கொல்லுபவனைச் சொல்லு வோன்; கேள். அப்பா! இக்ஷ்வாகுக்குலத்தில் தோன்றியவனும், பகைவரால் நோலவி அடைவிக்கப்பட்டாவனும், சிறந்த சக்தியுள்ளவனும், பருஹஸூவனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான அரசன் பூமிக்கு அதிபதியாவான். பரமமரிஷியே! அந்தப் பிருஹதஸ்வனுக்குப் புத்திரனும் சந்தனும் இரத்திரியங்களை அடக்கினவனும் அரசர்களுள் உத்தமனுமான குவலாஸவனென்கிற பிரஸித்தனான அப்படிப்பட்ட அரசன் எனனுடைய யோகபலத்தை அடைந்திருக்கிற உன்னுடைய கட்டளைபினால் தூந்து என்கிற

அஸுரனைகொன்று அந்நுமாரனென்கிற பெயருள் ளவனாவான்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் உதங்கரைப பார்த்துச் சொல்லி, விஷ்ணுவானவா அநகர்த்தானத்தை அடைந்தார்.

இருநூற்றைந்தாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடந்தீர்)

(உதங்கர், பிருசநஸவன் ராஜ்யத்தில் தன் புத்திரானுக்கு முடிசூட்டி வனத்துக்குப் புறப்பட்டதைத் தடுத்தது. துந்து என்சிற அஸுரனைக் கொல்ல ஏவியது)

அரசனே ! இக்ஷ்வாகுமகாராஜன லோகாந்தரநஸக அடைந்த பிறகு, பரமநாமிகனை சசாதன இருதப பூமிஸய அடைந்து அயோதிகிரியில் அரசனான. சிறநச வல்லமைபுடைய வனை கருதஸகரினென்பவன் சசாதனுடைய புத்திரன. கருநஸ தனுக்கு அனேனஸ எனது ஒரு புத்திரன பிரநநநான. அனேனஸுகுபருது என்கிற புத்திரன உண்டானா. பருதுவி யுடைய புத்திரன விஷ்வஸஸவன் அவிரிடநகிரினியு ஆரநசன பிரநநநான. ஆரநசனுக்கு புவஸஸரினெவது புத்திரன உண்டானா. அவனுக்கு ஸராவஸநரினென்கிற புத்திரன் உண்டானா. ஸராவஸநன அரசனான. அவனால் ஸராவஸதி என்கிற நகரியானது ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஸராவஸதனுக்கு மகாபலராளீயான பருஹதஸவரினென்கிற புத்திரன உண்டானா. குவலாஸஸவன பருஹதஸவனுடைய புத்திரனான எண்ணப்பபுத்திரனா. குவலாஸஸனுக்கு இருபத்திநாசபிரம பிரினைகருநாடானாகா. எலலோசும விநதைரரின ஸமபுத்திரனாகவும நல்ல பலமுள்ளவாகவாகவும பசைவரால் அனுநமுடியாதவாகவாகவும இருநதாராய். குவலாஸஸனும குனாங்களால் பிரிவைககாட்டினும ரெற்பட்டவனாக இருநநான. மகாராஜனே ! பருஹதஸவன அபரொமுது தகச சமயதநில நுரனும சிறநச நாமிகனுமவன அநகச குவலாஸஸனுக்கு ராஜ்யதநில பட்டாரிநேஷகம ரெய்னிதநான. சிறநச புத்திரிள்ளவனும பசைவரைகொல்லுபவனுமான பருஹதஸவரினென்கிற அரசன அரசுச் சொல்வதைப் புத்திரனிடத்தில ஒப்பிததுவிட்டுத் தவமீபுரி வதற்காகத் தீபாவைகதைக் குறிததுச் சொல்லக் கொண்டவக

னன். மனிதர்களுக்குத் தலைவனே! நெருதனே! பிறகு, பிராம
மணே, தமரான உதவகா, பருஹுதஸுவன் என்கிற அநத ராஜரிஷி
வனதகிறகுப புறப்பட்டதைக் கேட்டார். மிகக் தேஜஸுள்ள
வரும அளததற்கரிய ஆற்றலுள்ளவருமான உதவகா சிறந்த அநத
ஸராவஸ்திரசரியை அடைநது, எல்லா அஸ்திரவகனையும் அறிந
தவாகளுள் சிறந்தவனான அநத பருஹுதஸுவனை வனதகிறகுப
போவதின்னு தடுதது, 'அரசனே! நீ பிரஜாபாலனத்தைச் செய்
யதற்ககவன. அதையே நீ செய்யவேண்டும்.' அரசனே! நாங்க
உன்னுடைய தையபினால் பயமற்றவாகனாக வஸிக்கக்கடவோம்.
அரசனே! பூமியானது மகாதமாவான உன்னால் காக்கப்படுமாயின்
பயமற்றதாகும். நீ அரணயத்தை அடைதல் கூடாது. இவ்வுல்கில
பரணைகளைப் பாதுகாப்பது பெரிதான தாமமாகக் காணப்படுகின
றது. அரணயத்தில் வஸிப்பது அப்படி பெரிய தாமமாகக்
காணப்படவில்லை உனக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி உண்டாக
வேண்டாம். ராஜேந்திரனே! இப்படிப்பட்ட தர்மமானது
ஹரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. முறகாலத்தில் ராஜரிஷிகளால்
பிரணைகளைப் பரிபாலனம் செய்வதில் முயற்சி செய்யப்பட்டிருந
கிறது. பிரணைகள் அரசனால் காக்கத்தக்கவைகள் அவைகளை
நீ காப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனாக இருக்கிறாய். அரசனே!
நான் மனக்கலையற்றவனாகித் தவத்தைச் செய்வதற்குச் சகதியற்ற
வனாக இருக்கிறேனேனே? எனனுடைய ஆஸாரஸம்பத்தில
ஸமதரையான கடுகரில ஸமுத்திரமணல்களால் நிரம்பினதும
பலயோஜனை அகனறதும பலபோஜனை நீண்டதூரான¹ உஜ்ஜாலக்
மெனகல் இடம் இருக்கிறது. அரசனே! அநத இடத்
தில் பயங்கரமானவனும் அதிக வீரமும் பராசமமுமுள்ளவ
னும் அஸுரர்களுக்குத் தலைவனும் மதுகைடபர்களுக்குப்
புக்திரனும் மிக்ககொடியவனும் அளவுகடநத வலலமைபுள்ள
வனுமான துநது என்கிற அஸுரன் பூமிகுளு புருநது வாஸம்
செய்கிறான் மகாராஜனே! அவனைக் கொன்றபின் நீ வனத்தை
அடையவேண்டும். அரசனே! தேவர்களையும் உலகங்களைபும்
நாசம் செய்வதற்காகப் பயங்கரமான தவத்தைச் செய்துகொண்டு
உலகங்களை அழிப்பதற்காகப் பூமிகுளு படுததிரக்கிறான்.
அரசனே! அவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹான பரமமா
வினிதமிருந்து வரத்தைப்பெற்றுத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களால்

¹ இது உஜ்ஜானகம் என்றும் வழங்குகின்றது.

லும் ராசூதஸர்க்ளாலும் நாகர்க்ளாலும் யசூதர்க்ளாலும் கந் தர்வர்க்ளாலும் எல்லாவிதத்தாலும் கொலலத தகாதவனாக இருக்கிறான். அவனைக் கொலவாயாக. உனக்கு மங்களம். உன்னுடைய புத்தியானது இவ்விஷயத்தினின்று வேறுவிதமாக வேண்டாம. சாஸவதமானதும் குறைவற்றதும் அசைவற்றதுமான பெரிய சோதனையை அடைவாய். குரூரனும் உறவகுசுறவனும மணலினுள் மறைந்திருப்பவனுமான அவனுடைய மூரர்க்காற்றானது ஓர்நவருஷத்தின் முடிவில் வெளிப்படுகிறது. மலைகளோடும் காடுகளோடும் சோலைகளோடும் கூடிய பூமியானது அவனுடைய மூச்சுக்காற்றினாலே எப்பொழுது எப்பொழுது அசைக்கிறதோ அப்பொழுது அப்பொழுது பெரும் புத்தியானது அசையத்தில் சென்றுகொண்டிருக்கிற ஸூரியனுடைய தேரை நோக்கி மேலே கிளம்புகிறது. நெருப்புப்பொறிகளோடும் கூடியதும் ஜவாலைகளோடும் கூடியதும் புகையோடுகலந்ததும் மிக்க பயங்கரமுமான பூகம்பமானது ஏழுநாள் அஹோராத்திரம் உண்டாகிறது. அரசனே! அந்நூல், அந்நூல் என்னுடைய ஆஸ்ரமத்திலிருப்பதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன் அரசர்களுள் சிறந்தவனே! உலகங்களுக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் அவனைக் கொலவாயாக. அந்நூல் அஸ்ரமக் கொலப்பட்டால் உலகங்கள் தம் நிலைமையை அடைந்திருக்கும். பயங்கரமானதும் அஸ்திரசஸ்திரங்களுள் நெருங்கியதுமான புத்தத்தில் மிகக்கூடிய மானவனும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளவனுமான தூந்து என்று பெயருள்ள அஸ்ரணைப் பெரிய பாணத்தினால் நாசம் செய்வாயாக. நீ அவனை அழிப்பதற்குப் போஷமான திறமைள்ளவனென்பது என எண்ணம். விஷ்ணுவானவா தாம் தேஜஸினால் உன் தேஜஸை வந்ததி அடையச்செய்வாய். பூமிககதிப்பதியே! விஷ்ணுவினால், 'எந்த அரசன் பயங்கரனான அந்நூல் மகாஸ்ரணைக் கொல்லுவானோ அவனுடைய தேஜஸில் ஓர்நூலாலும் அணுகமுடியாத அந்நூல் விஷ்ணு தேஜஸானது பிரவேசிக்கப் போகிறது' என்று முந்தி எனக்கு வரம்கொடுக்கப்படப்படுகிறது. மஹேஜ்ஜுதிரனே! எனனால் கட்டளைபிடப்பட நீ பூலோகத்தில் எவ்விதத்தாலும் தாங்கமுடியாத அந்நூல் விஷ்ணுதேஜஸைச் சேர்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கான பராக்கிரமமுள்ள அந்நூல் அஸ்ரணை நாசம் செய்வாயாக. பூமியைப்பாதுகாப்பவனே! மிக்கதேஜஸையுடைய தூந்துவானவன் தூந்துகருணகான வருஷங்கள் புத்தம்

செய்தாலும் சக்தி குறைந்தவனான எரிபுகறகு ஸாதகியப்படை
தவனனரே' எனரா.

இருநூற்றாவது அத்தியாயம்.

மா ர் க் க ண் டே ய ஸ ம ஸ் ய ா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பிருஹதஸவன் தன்புநல்வன் துநதுவைக் கொல்வானென்று
சோல்லிக் கானகம் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் துந்துவினுடைய
உற்பத்தியைக் குறித்து வினவியதும், மார்க்கண்டேயர்
அவனுடைய உற்பத்திக்கு றேதுவாக மதுகைடபர்
களுடைய வரலாற்றைச் சொல்லியதும்)

கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! உதவகரால இவ்வாறு சொல்
லப்பட்டவனும் பகைவர்களால் ஜபிசுமுடியாதவனும் ராஜ
ரிஷியுமான அநதப பிருஹதஸவன், உதவகரைக குறித்து அஞ்சளி
செய்துகொண்டு, 'பிராமமணரே! எனனுடைய இந்த வனப்பிர
யாணமானது வீணாகக்கூடாது. பகவானே! தைரியமுள்ளவனும்,
காரியங்களை விரைவாகச் செய்பவனும், பூமியில் திறமையினால் நிக
ரில்லாதவனுமான சுவலாஸுவனென்கிற புதரன் எனக்கு இருக்கி
றான். அவன் உமமுடைய இந்த விருப்பமனைதையும் செய்
வான். ஸந்தேஹமில்லை. மிகக் தோள்வரியமைந்த சுவலாஸு
வன் சூராகளும் பரிசாபுதமபோன்ற கைகளுள்ளவர்களும்மான
எல்லாப்புத்திரர்களாலும் சூழப்பட்டு அநதந துநதுவென்கிற
மகாஸுரனைக் கொல்லுவான். பிராம்மணரே! எனனை விட்டு
விடும் நான் இப்பொழுது ஆயுசுமெடுப்பதை விட்டுவிட்டவனாக
இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள
அந்த முனிவரால், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லப
பட்ட ராஜரிஷிபான அவன் அநதப புத்திரனை நோக்கி, 'மகாத
மாவான் உதவகருக்கு வேண்டியதைச் செய்' என்று கட்டளை
யிட்டு உததமமான வனத்தை அடைந்தான்' என்று கூறினார்.

யுதிஷ்டிரா, 'பகவானே! தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்
டவரே! மிகக்கசக்திவாயந்தவனை இந்த அஸுரன் யார்? யாரு
டைய மகன்? யாருடைய பேரன்? இதை அறிவதற்கு விரும்பு
கிறேன். தபோதனரே! எவனுடைய மூச்சுக்காற்றினால் பர்வ
தவசனோடுகூடும் பூம் நடுங்கியதோ இப்படிப்பட்ட மிக்க வளி

மைபுளவ அஸுரனை நான இதற்குமுன ிகேடடதிலலை. பசுவானே ! மஹாமேதாவியே ! தபோதனரே ! இவை எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாக உளளபடி அறிவதற்கு விருமபுகிறேன ' என்று சொன்னார்.

மார்க்கண்டேயர், ' அரசனே ! மனிதர்களுக்கதிபதியே ! மகாபராஜருனே ! விஸ்தாரமாகவும் உண்மையாகவும் உரைக்கப்படுகின்ற இந்த வரலாற்றைத்தையும் நடந்தபடி சொல்லுகிறேன ; கேள். பரதஸரேஷ்டனே ! உலகமானது ஒரே ஸமுத்திரமாகிப் பிரகாசமில்லாமற்போய் ஸநாவரங்களும ஜங்கமங்களும அழிந்து எல்லாப் பூதங்களும் முழுதும் அழிந்துபோகவே, முனிவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேஸ்வரரென்று சொல்லப்பட்டவரும் உலகங்களுக்காக காரணமானவரும் உலகங்களைப் படைப்பவரும் எங்கும் வியாபித்தவரும் நித்தியமாக இருப்பவரும் சூறையதறவரும் நான்கு புஜங்களுள்ளவரும் சிறந்த மேனிபுளவருமான மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டீடவ. மகாபாகசியசாலியே ! பசுவானும், உலகங்களைப் படைத்தவரும், மகிமைபுள்ளவரும், பக்தர்களைக் காக்கிற விரத்தத்தினின்று நமுவாகவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவருமான ஹரியாவவர் அபரிமிதமான தேஜஸுளவ சேஷனென்கிற ஸாப்பத்தினுடைய பெரிய தேகத்தைப் படுகையாகச் செய்துகொண்டு ஒருவராகவே நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார் பெரிதான ஸாப்பத்தெகத்தால இந்தப் பூமியை வியாபித்ததுக்கொண்டு தூங்குகின்ற அந்த விஷ்ணுவினுடைய நாபியிலிருந்து ஸூரியனுக்குச் சமமான ஒளிபுள்ளதும் திவ்யமாயிருப்பதுமான ஒரு தாமரைமலர் வெளியிலவந்தது. மகிமைபொருந்தியவரும் உலகங்களுக்கெல்லாம் குருவாக இருப்பவரும் நிதாமஹரும் ஸூரியனுக்கு ஸமமான ஒளிபொருந்தியவரும் நான்கு வேதங்களைபுடும் அறிந்தவரும் நான்கு மூலத்திக்குளுடனகூடியவரும் நான்கு புருஷார்த்தங்களைநாடுகூடியவரும் நான்கு முகங்களுள்ளவரும் தம் பிரபாவத்தினால் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும் அதிகமான பலத்ததுடனும் பராக்ரமத்ததுடனுங்கூடியவருமான பிரமமதேவா அந்தத் தாமரைமலரில் உண்டானார். அரசனே ! பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில சிறந்த வீர்யமுள்ளவர்களான மது, கைடபன என்கிற இரண்டு அஸுரர்கள் அதிபதமானதும் பல யோஜனைதூரம் விஸ்தாரமுள்ளதும் பல யோஜனைதூரம் நீண்டிருப்பதுமான ஸர்ப்பத்தினுடையசீரமாகிற படுகையில் படுக்கிறுப்பவரும் பிரபுவும் மிக்க கார்த்தியுள்ளவரும்

கிரீடததையும் கௌஸ்துபமெனகிற ரததின் தததையும் தரிததிரூப பவ நம பீதாமபரததைத் தரிததவநம ஸ்ரீ தேவியினால் பிரகாசிப்பவநம தேஜஸினாலும் அப்படியே தேசத்தாலும் ஆயிரம் ஸூரியர்களுக்கு ஒப்பானவரும் அத்தபுதமான காட்சியுள்ளவருமான ஹரியைக் கண்டார்கள். அப்பொழுது, அந்த விஷ்ணுவையும் அவருடைய ருபீகமலத்தில் தாமரைமலபோன்ற கண்களுள்ளவரான பிரம்மதேவரையும் பார்த்து மதுவும் கைப்பணமாகிய இருவருக்கும் மிகப் பெரிதான ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. பிறகு, அவ்விருவரும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள பிரம்மதேவரைப் பயமுறுத்தினார்கள். அவ்விருவராலும் பலவாறு பயமுறுத்தப்படுகின்றவரும் பெருமுகமுள்ளவருமான பிரம்மதேவரையே நோக்கித் தாமரைமலரின் தண்டை அசைத்தாரா. அதனால், தேசவா விழித்துக்கொண்டார். பிறகு, கோவிந்தா மிக்க வீராயமுள்ளவர்களான அந்த இரண்டு அஸுரர்களையும் பார்த்தார். தேவரான விஷ்ணுவானவா அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'மகாபலசாலிகளே! உங்களிருவருக்கும் நலவரவாசுக. உங்களுக்குச் சிறந்த வரத்தைக் கொடுக்கிறேன். எனக்கு உங்களிடம் பரிதிபுண்டாகிற தனரே?' என்று சொன்னார். மகாராஜனே! அதிக கொழுப்புள்ளவர்களும் அதிக பலமுள்ளவர்களும் அவ்விருவரும், ஹ்ருஷீகேசரான விஷ்ணுவைப் பார்த்து உரக்கச்சிரித்து ஒன்றுசேர்ந்து, 'தேவர்களுள் சிறந்தவனே! தேவனே! நீ எங்களிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. நாங்கள் வரன்களைக் கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறோம் ஆதலால், நீ ஆலோசியாமல் சொல்வாயாக. உனக்கு வேண்டியவரத்தை நாங்களிருவரும் கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறோம்' என்று மறுமொழி உரைத்தார்கள். பகவான், 'வீரர்களே! நான் வரத்தை உங்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நான் வரத்தை விரும்புகிறேன். நீங்கள் ஆற்றலால் நிறைந்தவர்கள். உங்களிருவருக்கும் ஸமமான ஆண்பிள்ளை இல்லை. ஸத்தியமான பராகிரமத்துடன் கூடிய நீங்களிருவரும் என்னால் கொல்லத்தக்கவர்களாகவேண்டும். உலகங்களுக்கு நன்மை செய்யும்பொருட்டு இந்தப் பிரியமான வரத்தை நான் அடைய விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். மது கைப்பர்கள், 'புருஷோத்தம! இஷ்டப்படி செய்யும் காரியங்களில்கூட எங்களால் இதற்குமுன் பொய் சொல்லப்பட்டதில்லை. அப்படியிருக்க, இந்த விஷயத்தில் எங்களுடைய சொல்லானது எவ்வாறு வேறு

விதமாக மாறும்? எங்களை ஸ்தத்தியத்திலும் தாமத்திலும் நிலை பெற்றவர்களென்று அறிவாயாக. பலத்திலும் சூரபத்திலும் செனாயத்திலும் சாரத்தியிலும் தர்மத்திலும் தவத்திலும் தானத்திலும் நல்லொழுக்கத்திலும் மனோபலத்திலும் இந்திரிய நிக்ரஹத்திலும் எங்களுக்கு ஒப்பானவனில்லை. கேசவ! எங்களுக்குப் பெரிய அனர்த்தமானது நெருங்கிவந்துவிட்டது. நீ சொன்னபடி செய். காலமானது எவ்விதத்தாலும் தாண்ட முடியாததன்றோ? விபுவே! தேவனே! நாங்கள் உனனால் இது ஒன்றுமாதிரிம செய்யப்பட விரும்புகிறோம். தேவர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! நீ எங்களிருவரையும் மேலமறைவில்லாத இடத்தில் கொலவாயாக அழகிய கண்களுள்ளவனே! நாங்கள் உனக்குப் புத்திரர்நவாயா பிறக்கக்கூடலோம். தேவ! இந்த வரன எங்களால் வேண்டப்பட்து. தேவர்களுள் சிறந்தவனே! அநீனச தெரிந்து கொள். தேவனே! எங்கள் விஷயத்தில் பிரதிஜைஞ செய்யப்பட்து பொய்யாகவேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள். பகவான, 'ஆக, அப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்யவேன். இவை அனைத்தும் நடக்கும்' என்று சொன்ன பிறகு, மதுஸூதனரான அந்தக் கோஷந்தா நவரூக ஆரோசித்ததுபார்த்து அவர்களைக் கொலவதற்குரிய ஆவரணமில்லாத பிரதேசத்தைப் பூமியிலோ ஆகாயத்திலோ காணவில்லை. அரசனே! தேவர்களுள் சிறந்தவரும் மிகக் புகழுள்ளவருமான மதுஸூதனர ஆவரணமில்லாத தம இருந்தோடைகளையும் பார்த்து மதுசூதபர்களை (அவற்றில் வைத்து) அவர்களுடைய தலைகளை முனைகூடமையான சக்கரத்தால் அறுத்தார.

இருநூற்றேழாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடபர்களுக்குப் புத்திரான துந்துவானவன் தவத்திலுல்
பிரம்மதேவரிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர்களை
ஹிம்ஸித்ததும், உதங்கரால் ஏவப்பட்ட குவலாஸவன்
அவனைப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் எரித்ததும், தேவர்கள்
முதலியவர்கள் குவலாஸ்வனுக்குத் துந்துமார
னன்று பெயரிட்டு வரங்களைக்கொடுத்துச்
சேன்றதும், மார்க்கண்டேயர் துந்து
மாரனுடைய உபாக்கியானத்
தைப் புகழ்ந்ததும்)

மகாராஜனே! அந்த மதுகைடபர்களுக்கு மிக்க காந்தி
யுள்ள துந்து என்கிற புத்திரன தோன்றினான். மிக்க சுகுதியும்
பராக்கிரமமுமுள்ளவனான அவன், தேகம இளைத்து நரம்புகள்
தெரிய ஒருகாலால் நின்றுகொண்டு பெருந்தவம் புரிந்தான்.
பிரமமதேவா பிரீதியடைந்து அவனுக்கு வரத்தைக் கொடுக்க
வந்தார். அவன் பிரபுவான பிரமமதேவரைப்பார்த்தது, 'நான்
தேவாகளாலும் அஸுரர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் நாகர்களா
லும் கந்தரவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கொலலதகாதவனாக
இருக்கக்கடவேன்' என்ற வரத்தை வேண்டினான்; 'இந்த வரன
தான எனனால வேண்டப்படுகிறது' என்றும் சொன்னான். பிநா
மஹா, அவனைப் பார்த்தது, 'இப்படியே ஆகட்டும்; போ' என்று
சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்தத் துந்துவானவன்
அவருடைய பாதுககளில் முடிபட வணங்கிச் சென்றான். அந்தத்
துந்துவோ வரத்தைப் பெற்றுச் சுகுதியும் பராக்கிரமமும் அதிகரித்
துத் தன் தந்தைகளுடையவந்ததை நினைத்து விஷ்ணுவினிடம்
விரைவாகச் சென்றான். கோபங்கொண்ட அந்தத் துந்துவானவன்
கந்தாவாகளுடன் கூடின தேவர்களை ஜயித்து அடக்கடி எல்லாத்
தேவர்களையும் விஷ்ணுவையும் மிகவும் துன்புறுத்தினான். பாத
ஸ்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! கெட்டமனமுள்ள அந்தத் துந்துவான
வன் மணல் நிரம்பின கடலில் உஜ்ஜானகமென்று சொல்
லப்படுகிற அந்த இடத்தை வந்தடைந்து தன் சக்தியி
னால் அந்த உதங்கருடைய ஆஸ்ரமத்தை அதிகமாகத்
துன்பம் செய்தான். அந்த உஜ்ஜானகத்தில், பயங்கரமான

பராக்ரீமமுள்ளவனும மதுகைடபாகுருகுப புத்திரனுமான தூந்துவானவன் தவத்தின் பலகைசுப்பறியவனும பூமியினுள் பிரவேசித்ததனும் அப்படியே மனால்களுள் மறைந்தவனுமாகி உலகத்தை அழிப்பதற்காக உதவகருடைய ஆசிரமத்தின் ஸமீபத்தில் நெருப்பு ஜ்வாலைகளை மூச்சினால் வெளியிட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான். இதேஸமயத்தில் பகைவரை அழிப்பவனும மனிதர்களைக் காப்பவனுமான குவலாஸவராஜன் சேனைகளோடும் வாகனங்களோடும் கூடியவனும பலசாலிகளான இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளோடும் உதவகரோடும் கூடியவனுமாக அந்தத் தூதுவின் வதத்தின்பொருட்டுப் புறப்பட்டான். பிறகு, பகவானும் பிரபுமான விஷ்ணும், உதவகருடைய தூண்டிதலால் உலகங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்ய விரும்பித் தம சக்தியினால் அந்தக் குவலாஸவனிடத்தில் பிரவேசித்தார். எவராலும் ஜயிக்கமுடியாத அந்தக் குவலாஸவன் தூதுவின் வதத்திற்காகப் புறப்பட்டவுடனே, ஆகாயத்தில், 'ஸ்ரீமான் இரத ராஜகுமாரன் தூதுமாரன் (= தூதுவைக்கொல்பவன்) ஆவான்' என்கிற பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. தேவர்கள் அவனமீது தேவலோகத்திலுள்ள மலர்களை நிற்புறங்கனிலும் இறைத்தாரகன் தேவ தூதுவிகளும், அடிக்காப்படாமல், தாமீம ஒலித்தன புத்திரமான அந்தக் குவலாஸவன் புறப்படுமபோது குளிர்ந்தகாற்று வீசியது தேவராஜன் பூமியைப் புழுதியிலலாம விருக்கச் செய்தற்காக மழையைப் பொழிந்தான். வனத்திலுண்டான மிருகங்களும் பட்சிகளும் அந்தக் குவலாஸவனுக்கு வலமாகச் சென்றன. புதிஷ்டி! தூதுவென்ற மகாஸூரன் இருக்கிற இடத்திலேயே ஆகாயத்தில் தேவகருடைய விமானங்கள் காணப்பட்டன. குவலாஸவனுக்கும் தூதுவுக்கும் நடக்கப் போகிற புத்தத்தைப் பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களான மஹரிஷிகள் தேவர்களோடும் கந்தவர்களோடும் போந்து அந்த புத்தத்தைப் பார்த்த வந்தார்கள். பூநவாசத்தில் நிறந்தவனே! அந்தக் குவலாஸவமகாராஜன் அப்பொழுது நாராயணரால் தம தேஜஸினால் விருத்திபண்ணப்பட்டவனாக அந்த வல்லாப புத்திரர்களோடும் தூது வளித்தூதர்கொண்டிருக்கும் திசையைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றான குவலாஸவமகாராஜன் உதவகருடைய வசத்திலிருந்துகொண்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்வதற்காக மனாபகடலை நீழ் வெட்டுமபடி செய்

தான். சுவலாஸ்வனுடைய குமாரர்களால் ஏழுதினங்கள் பறிக் கப
 பட்ட அந்த மணற்கடலில் மகாபலசாலியான தூநதுவானவன
 காணப்பட்டான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மணலினுள் மறைந்திருந்த
 அந்தத் தூநதுவினுடைய பெரிய சரிமரானது, ஒளிபினால் ஸூயன
 போலப் பிரகாசிக்கின்றதும் கோரமுள்ள துமாக இருந்தது.
 மகாராஜனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஊழித தீப்போன்ற கார்தியுள்ள
 னுநதுவானவன் மேற்குத்திசையை மறைத்தது தூங்கிக்
 கொண்டிருந்தான். சுவலாஸ்வனுடைய புத்திரர்களால் நூற்
 புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனும், அவர்களால் எதிர்த்துத்தாக்கப்
 பட்டவனும், கூர்மைமுள்ள பாணங்களாலும் கதாயுதங்களாலும்
 உலககைகளாலும் பட்டஸங்களாலும் ராடிகளாலும் பிராஸங்
 களாலும் தீட்டப்பட்ட பனபளப்பான கத்திகளாலும் துன்புறுத்
 தப்படுகின்றவனும், மகாபலசாலியுமான அந்தத் தூநதுவானவன்
 மிக்க கோபங்கொண்டவனாக எழுந்திருந்தான். அப்பொழுது,
 பிரளயகால நெருப்புப்போன்ற நெருப்பை வாயிலிருந்து கக்குகிற
 வனும் கோபமுள்ளவனுமான அந்தத் தூநதுவானவன் அவர்களு
 டைய பலவிதமான ஆயுதங்களை விழுங்கினான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே!
 கோபங்கொண்ட அந்த அஸூரன் வாயிலிருந்து உண்டான நெருப்
 பினால் உலகங்களைத் தலைகீழாகப்புரட்டுகிறவன்போலத் தன்னுடைய
 தேஜஸினால் அந்த ராஜகுமாரர்களை வரையும், முற்காலத்தில்
 கோபங்கொண்ட பிரபுவான கபிலா ஸகரனுடைய குமாரர்களை
 எரித்ததுபோல, நொடிப்பொழுதில், எரித்து விட்டான். அது
 ஆசூயமாயிருந்தது. பரதாசுரன் மிகச் சிறந்தவனே! அந்த
 ராஜகுமாரர்கள் அப்பொழுது கோபாகனியினால் எரிக் கப்பட்ட
 டுடன், வேறு ஒரு குமபகாணனைப்போல விழித்தெழுந்த மகா
 பலசாலியான தூநதுவை அங்குதேஜஸுள்ளவனான சுவலாஸ்வ
 மகாராஜன் எதிர்த்தான். மகாராஜனே! அந்தத் தூநதுவினுடைய
 தேகத்திலிருந்து ஏராளமான தண்ணீர் பெருகியது. அரசனே!
 பிறகு, ¹ யோகமகிமைமுள்ள அந்த அரசன் ஜலமயமான அந்தத்
 தேஜஸை அகனியினால் உறிஞ்சி, (அஸூரன்) யோகத்தாலுண்டு
 பண்ணிய நெருப்பையும் தண்ணீரால் அவித்தான். பரத
 ஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, அரசன் குருநாமான பராக்கிரமமுள்ள
 அஸூரனை எல்லா உலகங்களினுடைய நன்மையின்பொருட்டும்
 பிரமமாஸ்திரத்தால் எரித்தான். பகைவாக்களைக் கொல்பவனும்

¹ வேறுபாட்டம்.

வேறொரு தரிலோகநாதனபோவறவனும ராஜ்ஜிஷ்டியுமான அந்தக் குவலாஸவன தேவசக்துருவான மகாஸூரனை அஸ்திரதகால எரித்து வெற்றியுடன் விவாகினான். பெரியமனமுள்ள குவலாஸவராஜன், அப்பொழுது துருவினுடைய வதக்தினால் துருதுமாரனைக்கிற பெயரால் பிரஸித்தியுள்ளவனானான். அரசனே! பிறகு, பரிதிபுள்ளவர்களான எல்லா மகிஷிகளுடனும் கூடின தேவர்களால், 'வரததைப் பெறுதக கொள்' என்று சொல்லப்பட்ட அந்தக்குவலாஸவன், அப்பொழுது நவாக வணங்கின வனும கைகுவித்துக்கொண்டவனும மிக்க மனக்களிப்புற்றவனுமாகி, அவர்களைப்பார்த்து, 'சிறந்த பிராமணாகளின்பொருட்டுப் பொருளைக் கொடுக்கக்கடவேன்; பகைவர்களால் எவ்விதந்தரமும ஜயிக்கமுடியாதவனாகக்கடவேன்; எனக்கு விஷ்ணுவோடு நேசமுண்டாகவேண்டும்; பிராணிகளிடத்தில் துரோகபுக்தி உண்டாகவேண்டாம். தாமததில் எப்பொழுதும் பற்றுக்கூடுகருகவேண்டும். அப்படியே, அக்ஷயமான ஸவாகவாஸாட எடுபட்ட வேண்டும்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான் பிறகு, பிரிதியடைந்தவர்களான தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் கந்தவர்களாலும் சிறந்த புத்தியுள்ள உதவர்களாலும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்த அரசன் சொல்லப்பட்டான். பிறகு, தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் அந்தஅரசனைப் பலவிதஆசீர்வாதங்களாலவாழ்த்தி விட்டத தங்கள் ஸ்தானங்களை அடைந்ததாகப் பரதகுலத்தில் பிறந்தவனே! புதிஷ்டிர! அந்தக் குவலாஸவனுக்கு அப்பொழுது தருடாஸவன், கபிலாஸவன், பந்தராஸவனைக்கிற மூன்றுபிள்ளைகள் மிகுந்தவர்களாக இருந்தார்கள். வேந்தே! மகாபாக்தியமுள்ளவனே! மகாதமாகளும அபரிமிதமான பராக்ரமசாலிகளுமான இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்த அரசாளுநுடைய வம்சபரம்பரையானது அமரமுவாகளிப்பிரந்தம உண்டாகியது. மிகச்சிறந்தவனே! மதுகைடவாகளுக்கூட புத்திரனான துருதுவென்கிற அந்த மகாஸூரன் அந்தக் குவலாஸவனால் இவ்வண்ணம் கொல்லப்பட்டான். அதுமுதற்கொண்டு, அந்தக் குவலாஸவராஜன் காரணப் பெயரால் துருதுமாரனை என்று எண்ணப்பட்டவனானான். எவனுடைய செய்கையினால் (இந்த) உபாகதியாவமானது நென்றதுமாரமென்று பிரஸித்தியடைந்ததோ, எந்த உபாகதியானதைப் பற்றி என்னைக் கேட்டாயோ, அவனுடைய இஹ முழுமைபும என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவினுடைய கீர்த்தியை

உன்றாக லெளிபபடுததுகிற புணயமான இந்த உபாக்கியானத்தைக
எந்த மனிதன கேட்பேனே அவன தாராமிகனும் புத்திரர்களுட
னும் புத்திரிகளுடனும் கூடியவனும் ஆவான மனிதன பாவகாலங்
காலில இந்த உபாக்கியானத்தைக கேட்டால் தீரக்காயுளுவ வனனும்
ஸமபத்துளளவனும் கவலையற்றவனும்மாகி வியாதிபயத்தைக சிறிதும்
அடையான' எனறு கூறினார்.

இருநூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் பதிவிரதைகளின் மகிமையைச்
சொல்லத் தொடங்கியது)

பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, அந்த யுதிஷ்டியர ராஜர்,
மகாதேஜஸுவியான மாககண்டேயரைப் பார்த்து, 'பகவானே!
பிராமமணரே! உமமால் சொல்லப்படுவதும் துட்பமானதும்
உள்ளபடி தாமததைவிட்டு விலகாததும் சிறந்ததுமான ஸ்திரீ
களுடைய மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' எனறு¹ சொல்லு
வதற்கரிதான தாமரகலயத்தை வினவினார் 'பிரம்மரிஷியே!
ஸாதககளுள் உத்தமரே! பிரகருநகனரே! இவவுலகில ஸூ
யனும் சந்திரனும் வாயுவும பூமியும் அக்னிபும் தந்தையும் நாயும்
மகிமை பொருந்திய² குருவும் இன்னும் கடவுளால் படைக்கப்
பட்ட மற்றவரையும் நேரில உருவெடுக்களுவந்த தேவர்களபோலக்
காணப்படுகின்றனா எல்லாசரயும் நான குருவைப்போல
எண்ணுகிறேன் ஒருவனையே பதியாகக் கொண்ட ஸ்திரீ
களையும் அப்படியே எண்ணுகிறேன். பதிவிரதைகளால் கண
வந்து பணிவிடைபான க செயய முடியாததென்று என்க
குத தோனறுகிறது பிரபுவே!¹ தேவாஷமிலலாதவரே!
இந்திரியங்களுடைய ஸமூகத்தையும் மந்தத்தையும் நன்றாக
அடக்கி எந்த ஸ்திரீகள் கணவனைக் தெய்வத்தைப்போல
நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே அந்தப் பதிவிரதைகளுடைய
பெருமையை எங்களுக்கு நீர் சொல்லவேண்டும். பிரபுவே! பக
வானே! பிராமமணரே! மாதாபிதாக்களின் சரூருஷையும் ஸ்திரீ

¹ 'அறிதற்கரிய' எனபது வேறுபாடதனை பொருள்

² வேறு பாடம்.

களுக்கும் கணவனிடம் செய்யத்தக்க சூளுரைவுடும் செய்வதற்
 கரியவையென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றன. பிராமமணரே!
 நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களும் ஸாதுக்களால் புகழ்ப்பட்டவாடுந்
 தான் ஸ்திரீகள்¹ எதைச் செய்கிறார்களோ ஸ்திரீகளுடைய மிகவும்
 கோரமான அநாதை தாமததைக்காட்டிலும் வேறான செய்யமுடியாத
 காரியமொன்றையும் நான் காணவில்லை. தந்தைகளும்தாய்களும்
 செய்யமுடியாத காரியத்தையன்றோ செய்கிறார்கள்? ஸ்திரீகள் ஒரு
 வனையே கணவனுகக்கொண்டிருப்பதையும் உண்மையைப் பேசு
 வதையும் காப்பததை வயிற்றினால் பத்தாமாதகாலம் சம்பப்பதை
 யுங்காட்டிலும் மிக்க ஆசாரியமான விஷயம் என்ன இருக்கிறது?
 பிரபுவே! ஸ்திரீகள் அதிகமான பிராண ஸம்சயத்தையும் நிக்ரில
 லாத வேதனையுமடைந்து அதிக கஷ்டத்தினால் புத்திராகளைப்
 பெறுகிறார்கள்; பிராமமனோதகமரே! அநாதப்பிள்ளைகளை மிகக்
 அன்புடன் வளர்த்தலையும் செய்கிறார்கள். பிறகும், 'இந்தப் புத்
 திரன் எவ்வித நடைபுள்ளவனாக இருப்பனோ'² என்று கவலையை
 அடைகிறார்கள். ஸ்திரீகள் ரொடியவாகவாவா கணவனைச் சாராத
 எல்லாரிடமுமிருந்துகொண்டு அவர்களை வெறுக்கப்பட்டும்
 தாம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை எப்பொழுதும் செய்வதும்
 மிகக் கஷ்டமானதென்று நான் எண்ணுகிறேன். பிராமமணரே!
 கஷ்டத்திரியாகளின் கடைமையைச் செய்வதன் உண்மையை எனக்கு
 விரித்து உரைப்பிராக பிராமமணரே! மகாத்மாக்களுடைய தாம்
 மானது குரூரான மனிதனால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியா
 தது. பகவானே! பிரஸானங்களை அறிந்தவாகளுள் சிறந்தவரே!
 இந்தப் பிரஸானத்தின் உதந்தைகளை வேட்க விரும்புகிறேன். பிராகு
 குலத்தில பிறந்தவாகளுள் சிறந்தவரே! நல்ல விரத்தையுடைய
 வரே! தேவரீருடைய மறுமொழியைக் கேட்க விரும்புகிறேன்'
 என்று வினவினார்.

மாரக்கண்டேயா, 'பரதர்களுள் சிறந்தவனின்! ஒருவராலும்
 விடைகூற முடியாத இந்த வினாவை நான் உனக்கு ஸந்தோஷத்
 துடன் விடைகூறவேன். உள்ளிய சொல்லுகிற என்னிட
 மிருந்து அதுனை நீ தெரிந்துகொள்வாயாக. ஐயனே! சிலாநாயை
 மேனமைபுடையவனென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தந்தைகளை
 மேம்பாடுடையவர்களை என்று எண்ணுகிறார்கள். எந்தத் தாய்
 குழந்தைகளை வளர்க்கிறாளோ அவள் செய்யமுடியாத காரியத்

¹ வேறுபாடும்.

தைச செய்கிறாள். தாய தந்தைகள் தவத்தினாலும், நேயதைகளின் ஆராதனங்களாலும், வந்தனத்தினாலும், ஸாமங்களைப் பொறுப்பதனாலும், மிகச்சிறந்த உபாயங்களாலும் புத்திரர்களை அடையவிரும்புகிறார்கள். வீரனே! இவ்வண்ணம் மிகக் ஸாமத்தினால் அடைதற்கு மிக அரிய புத்திரனை அடைந்து, 'இவன் எப்படி இருப்பதோ' எனறு எப்பொழுதும் கவலை அடைகிறார்கள். பாரத! தந்தையும் தாயும் புத்திரர்கள் விஷயத்தில் யசஸையும் கீர்த்தியையும் ஐஸ்வரியையும் தேஜஸையும் தாமதத்தையும் விரும்புகிறார்கள். ராஜேந்திரனே! எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்பவர்களான அந்தத் தாய்தந்தைகளுடைய ஆசையை எவன் ஸபலமாகச் செய்கிறானோ அவனே தர்மங்களை அறிந்தவன். ராஜேந்திரனே! எந்தப் புத்திரன் விஷயத்தில் தினந்தோறும் தந்தை தாய் இருவரும் ஸந்தோஷமடைகிறார்களோ அந்தப் புத்திரனுக்கு இம்மையிலும் மயுமையிலும் சாஸவதமான கீர்த்தியும் தர்மமும் ஏற்படுகின்றன; ஒருவிதமான யாகஞ்செய்தலும் வேண்டாம்; ஸராததமும் உபவாஸமும் வேண்டுமெல்லாம். பாததா விடத்தில் சூரநூலை செய்கிறவன் அந்தச்சூரநூலையினால் ஸவாக்கத்தை அடைகிறான்; இது நிச்சயம். அரசனே! புத்திரன்! இந்த ஸந்தாப்பத்தை ஒட்டிப் பதிவிரதைகளுடைய தாம நியமத்தை நீ ஸாவதானமாகக் கேள்.

இருநூற்றென்பதாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மரத்தடியில் தவம்புர்கின்ற கௌசிகன் தன்மீது எச்சமிட்ட கோக்கைப் பார்வையினால் எரித்ததும், பிசுஷ்யிடத்தோம் தீந்ததனால் கோபங்கொண்ட அவனைப் பதிவிரதை யானவன் கோக்கின் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுத்துத் தம் வ்யாதீடம் போகச் சொல்லியதும்)

பாரத! பிராமமணாகளுள் மிகச்சிறந்தவனும் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்தவனும் தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்டவனும் சிறந்த தவமுள்ளவனும் தாமசீலனுமான கௌசிகனென்கிற ஒரு பிராமமணன் இருந்தான். அந்தப் பிராமமணனோத்தமன அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்திகளுடனும் கூடின வேதங்களை அத்திய

யனம செய்தவன். அவன் ஒரு மரத்தினடியில் வேரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் அந்த மரத்தினிடையே ஒரு கொக்கு உட்கார்ந்திருந்தது. அப்பொழுது, அந்தக் கொக்குப் பிராமமணன்மீது எச்சமிட்டுவிட்டது. மகாராஜனே! பிறகு, பிராமமணன் கோபங்கொண்டவனாக மரத்தினுடைய உச்சரிகளில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அந்தக் கொக்கை நன்றாகப்பார்த்து அதற்குத் தீங்கு செய்ய நினைத்தான். கோபம் மிகமீடவிட்ட பிராமமணனால் பாரக்கப்பட்டதும் மலத்தினால் தீங்குநினைக்கப்பட்டதுமான அந்தக் கொக்கானது பூமியில் விழுந்தது. அறிவற்று உயிர்போய விழுந்திருக்கிற அந்தக் கொக்கைப்பார்த்து, பிராமமணன், கருணையினால் மிக்க மனவருத்தமடைந்தவனாக, 'நான் விரும்புவெறுபுக்களால் வலிமைசெய்யப்பட்டு அகாரியத்தைச் செய்து விட்டேன்' என்று மிக்க துயரத்தையடைந்தான் கழறிந்தவனான அவன் இவ்வண்ணம் பலவாறு கூறிப் பிணைக்கக்காக்க கிராமத்தை அடைந்தான். பரதஸரேஷ்டனே! அந்தப் பிராமமணன் கிராமத்தில் சத்தியுள்ள வீடுகளில் பிணைக்க எடுத்ததுக்கொண்டு முன்பிணைக்க எடுத்த வழக்கமுள்ள ஒரு வீட்டில் துறைந்தான். பிறகு, 'பிணைக்க கொடு' என்று யாசிக்கொடு அவன், ஒரு ஸ்திரீயினால், 'சுடுமரின்மீதுள்ள பாத்திரங்களைச் சுந்திரெய்திரிகொண்டு வருகிறவரையில் சூடு எடுக்கொண்டிருக்க' என்று சொல்லப்பட்டான். அரசனே! பரதாசனின் சிறந்தவனே! இங்குச் சமயத்தில் அவருடைய கணவன் மிகவும் பசியினால் டீடிக்கப்பட்டுத் திட்டுவது வீட்டினுள் துறைந்தான். அந்தப்பதிவிரைந்த பாதகனையாபார்த்து, அந்தப் பிராமமணனைக் கவனியாமல், பாதகர்களுக்குக் காலகளை அலம்புவதற்காக ஜலத்தைப்புக அரண்மனைக்குக் கொண்டு வர அப்படியே அவன் தந்தையும் கொடுத்தான். கருணையால் கண்களால் அவன் வணக்கமுள்ளவன் பாதகனைய அஹோ பாதகன் பக்கையங்களாலும் அப்படியே மிகவும் துரமாவ வாகையங்களாலும் உபசரித்தான். யுத்திஷ்டிர! (கணவனால்) நெளரணிகளால் உபசரிக்கணவனுடைய மனத்தை அறுவிரிப்பவருமான அவன் நிகத்தியாகணவனுடைய பிசாசுகளை உண்ணுகிறான், பத்தியைப் தேவநையாசும் எண்ணினான். அந்தப் பத்தியை எல்லாப் பாலகைகளாலும் அடைந்தவனும் பதிபணியினையினால் பதவியுள்ளவருமாவ அந்த ஸ்திரீ செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாகையாலும் பத்தியை மீறிப் போஜனமும் செய்யாள்; ஜலமும் செய்யாள். நல்ல

ஆசாரமுள்ளவனும் சுத்தியுள்ளவனும் ஸாமாதியமுள்ளவனும் குடுமபந்திறகும பாசதாவுககும ஹிததைச செயவதில் விருப்ப முள்ளவனொமான் அவ்வா எப்பொழுதும் எது ஹிதமோ அதையே அனுஸரித்துவந்தாள். தேவதைகளுக்கும் அதிகிகளுக்கும் வேலைக காராகளுக்கும் அப்படியே மாமியா மாமனாகளுக்கும் தினமும் பணிசெய்வதில் பறயுள்ளவனும் எப்பொழுதும் இநதிரியங்களை நனகு அடக்கினவனும் இனியபாரவைபுள்ளவனொமான் அந்த ஸதிரீயானவள பாததாவுககுப் பணிசெய்யும்பொழுது பிசைகூயை விருமபி நிறகின்ற பிராமமணனைப்பார்த்துப் பிசைகூயிட நினை த தாள. பரதாளுள் மிகசுகிறந்தவனே! நீரத்தியுள்ளவளான அநதப் பதிவிரதை அப்பொழுது வெடகமுள்ளவளானாள்; பிராம மணலுககுப் பிசைகூஎடுததுகொண்டு வெலியில் வந்தாள். பிராம மணன், 'உதநமஸதிரீயே! அமமா! இதென்ன? நீ எனனை, 'நில' என்று சொல்லி எனபிசைகூடனத்திறகுத தடையைச செயதாய. எனனை அனுப்பவில்லை' என்று சொன்னான். அரசனே! கோபத தினால் மிககதாபததை அடைந்தவனும், தேஜஸினால் ஜவலிப்பவன் போலிருக்கிறவனுமான பிராமமணனைப் பதிவிரதை பார்த்து, இன் சொல்லைமுன்னிடது, 'பிராமமணைததமரே! பொறுத்துக்கொள ளும் ஸதிரீகளுககுள்ள அறியாமையைப் பொறுத்துக்கொள்ளும். பகவானே! எனவிஷயத்தில் அனுகரஹம் செயவீராக. பிராம மணரே! எனவிஷயத்தில் கருணைபுரிவீராக. கற்றறிந்தவரே! என குற்றத்தை நீர் பொறுக்கவேண்டும். எனககுப் பாததா பெரிய தேவதை பசுத்துக்களைத்து வந்திருக்கின்ற அநத எனபர்த்தநா வுககு நான் பணிவிடை செயதேன்' என்று சொல்ல, பிராமமணன், 'உனககுப் பிராமமணாகளா கௌரவமுள்ளவாகளல்லா. உன் கணவனே உனனால் கௌரவமுள்ளவனாகச செயப்பபட்டான். கிருஹஸததாமத்தில் இருக்கிற நீ பிராமமணாகளை அவமதிககறாய. இநதிரனகூட இவாகளை நமஸகரிககிறுன் அவ்வாறிருக்க, பூமியில் மனிதன் இவானை நமஸகரிப்பதில் ஸமயம்மென்ன? கர்வங் கொண்டவனே! நீ அறியவில்லை. நீ ஞானவருத்தர்களுடைய மஹி மையைக கேட்டதில்லை. அகனிககு ஒப்பாயிருக்கிற பிராமமணர் கள அவமதிககப்பட்டால் மலைகளோடும் காடுகளோடும் தீவுக ளோடும்கூடின பூமியைககூட விரைவாகவே எரித்து விடுவார்கள்' என்று சொன்னான். ஸதிரீ, 'பிராமமரிஷியே! நான் கொக்கலவேன். நபோதனரே! கோபததைவிட்டுவிடும். கோபமுள்ளவரான நீர்

கோபமுள்ள இரதப பார்வைபினூல எனனை எவன செயதுவிந்நீர்; நான் தேவர்களுக்குச்சமானாகளும் பெரிய மனமுள்ளவாகளுமான பிராமணர்களை அவமதிக்கிறதில்லை. தோஷமற்றவரே! பிராமணரே! நீர் இரத அபராத்ததைப் பொறுக்கவேண்டாம். நான் சிறந்த புத்தியுடையவர்களான பிராமணர்களுடைய சகதியையும் மகிமையையும் அறிவேன். பிராமணர்களுடைய கோபத்தினால் ஸமுத்திரமானது உவர்நீருள்ளதும் பானமசெய்வதற்குத் தகாததுமாகச் செய்யப்பட்டதன்றோ? அப்படியே, ஜவலிக்கின்ற தவமுள்ளவர்களும் ஆதமாவைத்தியானிப்பவர்களுமான முனிவர்களுடைய கோபத்தியானது இன்றுங்கூட ஸமுத்திரத்தினுள் தணியாமலிருக்கிறது. அளவுகடந்த சகதியுள்ள அநநபிராமணர்களை எந்தமுடனதான் அவமதிப்பான்? மிகக் கெட...என்கின்ற முள்ளவனும் குரூரனுமான வாதாபி என்கிற மகாஸூரன் பிராமணர்களை அவமதித்ததனால் அநஸ்திய ரிஷியை அடைந்து ஜீரணமானான். மகாதமாக்களான பிராமணர்களுடைய அநீகாரபெருமைகள் கேட்கப்படுகின்றன. பிராமணரே! மகாபலாநகருக்குக் கோபமும மிகவும் அதிகம்; அனுகூலமும அதிகம். பிராமணரே! தோஷமற்றவரே! இரதசகமுற்றததை நீர் பொறுக்கக்கூடாது. பிராமணரே! பாததாஷ்டியுடைய சமூருஷைரினால் உண்டாகும் தாமமே எனக்கு ருசிக்கிறது. எல்லாத்தேவதையுள்ளனரும் எனக்குக் கணவனே பரதேவதை. பிராமணரே! தேவதைகளோடு பேதமின்றி அந்தப் பரதநாவுக்கு நான் எவகடமையைச் செய்வேன். பிராமணரே! பரதநாவுக்குப் பலன் எவவிடமெனப்பதைப் பாரும கொக்கானது உடமால் கோபத்தால் எரிக்கப்பட்டதன்றோ? அது என்னால் அறியப்பட்டது. பிராமணரே! மனிதர்களுக்குக் கோபமாவது உடலிலுள்ள பக்கவா. நீர் கோபித்ததுகொள்ளவேண்டாம். பதிலீரதையான நான் சொக்குப்போலக் கொல்லப்பட்டதற்கவளாகமடலே...என். எவன கோபத்தையும் மோகத்தையும் விடுகிறானோ அவனைத் தேவர்கள் பிராமணர்களை அறிகிறார்கள். எவன் இவ்விலகத்தில ஸந்தியவாக்கியங்களை உரைப்பனோ, ஆசார்யனை ஸந்திநாஷப்படுத்திவைனோ, பிராமணரால் தான் துன்பம் செய்யப்பட்டாலும் பிராமணை துன்பம் செய்யாமலிருப்பனோ அவனைத் தேவர்கள் பிராமணர்களை அறிகிறார்கள். எவன் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாகவும் தர்மத்தில முகநிய நீராக்க முள்ளவனாகவும் வேதாத்தியயனத்தில் பற்றுகிறவனாகவும்

சுத்தனாகவுமிருப்பானே, காமம் கோபமிரண்டும் எவனுக்கு வசப்படாதிருக்குமோ அவனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள். தாமங்களை அறிந்தவனும் சிறந்த மனமுடையவனும் எல்லாத் தர்மங்களுடும் செய்பவனுமான எந்த மனிதனால உலகம்தனக்குச் சமமாக எண்ணப்படுகிறதோ அவனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள் எவன் வேதங்களை அததியயனம் செய்விப்பானே, தானும் அததியயனம் செய்வானே, எவன் யாகம் செய்வானே, பிறர்களுக்கும் யாகத்தைச் செய்விப்பானே, சக்திகளுக்குத் தக்கபடி தானம் செய்வானே, அவனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள். பிராமமசாயத்தையுடையவனும் ¹ சொல்வனமையுள்ளவனும் மதமில்லாதவனும் சிறந்த வேதங்களை ஒதினவனும் வேதங்களை அதயயனம் செய்துகொண்டே இருப்பவனுமான பிராமமணனாகத்தமனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள். பிராமமணனாகளுக்கு எது மகிமையோ அதை இவர்களுக்கு இருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். அப்படி ஸத்தியத்தைப் பேசுகிறவர்களுக்குப் பொய்யில் மனமானது ஸந்தோஷமடையாது. பிராமமணனாகத்தமனே! பிராமமணனுக்கு வேதத்தையும் மந்தனின் அடக்கத்தையும் மனம், வாக்கு, காயம் எனவும் மூன்றினுடைய ஒற்றுமையையும் இந்நிரிய நிகரஹத்தையும் சாஸுவதமான பொருளாகச் சொல்லுகிறார்கள். தாமத்தை அறிந்த ஜனங்கள் ஸத்தியத்தையும் மனோவாகுத்காயங்களுடைய ஒற்றுமையையும் சிறந்த தாமமாகச் சொல்லுகிறார்கள். சாஸுவதமான தாமமானது எவ்விதத்தாலும் அறிய முடியாதது அந்தத் தர்மமானது ஸத்தியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது தாமமானது ஸருதியைப் பிராமமணமாகக் கொண்டிருக்குமென்று பெரியோர்களுடைய உபதேசம். பிராமமணனாகத்தமனே! ஸுகூழ்மான தாமமே பல்வாறுகக காணப்படுகிறது. பசுவானே! தேவரீரும் தாமத்தை அறிந்தவா; வேதாதயயனத்தில் பறந்துள்ளவா, சத்தா. பசுவானே! தாமத்தை நீ உளபடி அறியவில்லை என்பது எனனுடைய எண்ணம். பிராமமணனே! உத்கம தாமத்தை நீ அறியாமலிருந்தால் மிதிலாபுரிகுப்பேயாத தாமவாயாதரைச் சேரும் தாயத்தங்களுக்குச் சஸூருஷை செய்கிறவரும் உண்மையைப் பேசுகிறவரும் ஜிதேந்நிரியமான வியாதர் மிதிலையில் வலிகிறார். அவர் உமக்குத் தாபம்

¹ 'வதாதய:' என்பது மூலம்; 'ராகையுள்ளவன்' என்றும் கொள்ளலாம்

களைச் சொல்லுவார். பிராம்மணோத்தமரே! உமதிஷ்டடப்பயு அவ்விடம் செலலுவீராக. உமகரு மங்களம். பரமதாராயிகரான அநத வியாதர் உம்முடைய ஸம்சயததைப போக்குவார் இகழப் படாதவரே! அதிகமாகச சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எனனுடைய (அபசாரங்கள்) எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவீர். எவாகள தாமததை அறிகுறாகளோ அவர்களனைவருக்கும் ஸதிரீகவ வதம் செய்யத்தகாதவர்களல்லரோ?’ என்று சொன்னான். பிராம்மணன், ‘நான பிரீதிபுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனகரு மங்களம். கல்யாணி! கோபம் போய்விட்டது. உன்னை சொல்லப்பட்ட நிந்தையானது எனக்குச சிறந்த நனமையே ஆயிற்று. உனக்குக் கூதம முண்டாகட்டும். கலயாணி! நான மிதிலைக்குச் செலவேன். என் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொளவேன். கல்யாணி! இப்படிப்பட்ட நடைபுள்ள நீ பாககியவதியாக இருக்கிறாய்’ என்று சொன்னான் அவளால் சொல்லி அனுப்பப்பட்ட பிராம்மணோத்தமனான அநதக கௌசிகன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு, தனனை நிரந்தித்துக்கொண்டு தன் வீட்டையே அடைந்தான்.

இருநூற்றிப்பத்தாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கௌசிகன் பதிவிரதையின் சொல்லால் நர்மவியாநரிடம் சேன்றதும், நர்மவியாதர் அவனுக்கு எல்லாந் நநமங் களையும் உபநேசித்ததும்.)

அநதப பிராம்மணன் ஸதிரீயினால் சொல்லப்பட்ட அநத ஆசசரியத்தை முழுமையும் நினைத்துத் தனனை அதிகமாக நிந்தித்துக்கொண்டு குற்றமசெய்தவனபோலக்¹ காணப்பட்டான். நிறகு, அவன் தாமததினுடைய ஸூகூதமவிதியைச சிந்திக்கின்றவனாக, ‘நான ஸரததைபுள்ளவனாக வேண்டும்; மிதிலைக்குச் செல்லுகிறேன். சததமான மனமுள்ளவரும் தர்மத்தை அறிந்தவருமான வியாதர் அநத மிதிலையில் வஸிக்கிறாரன்றோ? அநதத தபோதனரிடம் தர்மத்தைக கேட்பதனபொருட்டு நான் இப்பொழுதே செல்லுகிறேன்’ என்று சொன்னான். அவன் மனத்தால் இவ்வாறு நன்கு ஆலோசித்து, ஸ்திரீயினுடைய வசனத்தில்

1 ‘சூவேஹ’ என்பது மூலம்.

நம்பிக்கையுள்ளவனாகவும், கொக்கின் செய்தியைக்கேட்டு உண்டான நம்பிக்கையினாலும் தாமதத்தைவிட்டு விலகாத மங்களகரமான அவளுடைய வசனங்களாலும் ஆவலுடன் கூடியவனாகவும் மிதிலையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பிறகு, அவன் காடுகளை யும் கிராமங்களையும் நகரங்களையும் தாண்டி ஜனகல நன்கு காப்பாற்றப்பட்டதும், தாமமாகிற அணையினால் சூழப்பட்டதும், யாகங்களும் உதவவங்களுமுள்ளதும், மங்களகரமானதும், கோபுரங்களும் அட்டாலங்களுமுள்ளதும், உபபரிகைகளாலும் மதில்களாலும் அழகியதுமான மிதிலையை அடைந்தான். அந்தப்பிராமமணன் அழகியதும், அனேக ¹ விமானங்களோடு கூடியதும், அனேகமான வாணிகப் பொருள்களுள்ளதும், நன்றாக வசூலிக்கப்பட்ட ராஜமாகள்களுள்ளதும், குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் அப்படியே யானைகளோடும் அனேக யுத்தவீரர்களோடும் கூடியதும், ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் புஷ்டியுள்ளவர்களான ஜனங்கள் எங்கும் நிரம்பியதும், எப்பொழுதும் உதவவங்கள் நிறைந்ததுமான மிதிலையில் துழைந்து சென்று கொண்டே அனேகவ்ருத்தாந்தங்களுடன் கூடின அந்த மிதிலையைப் பார்த்தான்; தாமவ்யாதரைப்பற்றிக் கேட்கவும் கேட்டான். அந்தத்தர்மவியாதரும் பிராமமணாகளால் இவனுக்குச் சொல்லப்பட்டார். அவ்விடம் சென்று, மிருகங்களைக் கொல்லுமிடத்து நடுவில் இருப்பவரும் மானிசைசிகளை யும் எருமைரிசைசிகளையும் விற்றவரும் தவசியுமான அந்தத் தாமவ்யாதரைக் கண்டான். இறைசசிவாக்ருதிவர்கள் நெருங்கி ஸஞ்சரிப்பதனால் பிராமமணன் ஏகாந்தமான இடத்தில் உட்காந்துகொண்டிருந்தான். அவரோ, பிராமமணன் வந்திருக்கிறதையறிந்து, உடனே, பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து பிராமமணன் ஏகாந்தமாக ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்த இடம் வந்தாரா விபாதர், 'பகவானே! உமமை அபிவாதனம் ரெபகிறேன் பிராமமணே, ததமரே! உமக்கு நலவரவா? நான் வேடனனரே? உமக்கு மங்களம். நான் என்ன செய்யவேண்டும்? எனக்குக் கட்டளை இடும். நீர் மிதிலைக்குப் போமென்று பதிவிரையினால் சொல்லப்பட்டதும் நீர் இந்த இடத்திற்கு வந்த காரியமும் ஆகிய அனைத்தையும் நான் அறிவேன்' என்றார். அவருடைய அந்த வாக்ருதித்தைக் கேட்டு அந்தப் பிராமமணன் மிக வியந்து, 'இது இரண்டாவது ஆச்சாரயம்'

¹ 'எழுமாடியுள்ள வீடு' என்பது பழையவுரை.

என்று எண்ணினான். பிறகு, வியாதர் பிராமமணனைப் பார்த்தது, 'பகவானே! தோஷமற்றவரே! இந்த இடத்திலிருப்பது உமக்குத் தக்கதன்று. உமக்கு விருப்பமிருந்தால், வீட்டுக்குச் செல்வோம்' என்று சொன்னார். பிராமமணன் ஸந்தோஷமடைந்து அவரைப் பார்த்தது, 'ஆக' எனறே சொன்னான். அந்த வியாதா பிராமமணனை முன்னிடங்கொண்டு வீட்டைக்குறித்துச் சென்றார். அழகிய வீட்டின் துழைந்தது, அந்த வியாதரால் அந்தப் பிராமமணோத்தமன் அக்கியததாலும் ஆஸனத்தாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டான். பிராமமணோத்தமன் பாத தீபத்தையும் ஆசமனீயத்தையும் பெற்றுக்கொண்டான்.

பிறகு, ஸாமாக வீற்றிருக்கிற பிராமமணன், அந்தவாய்நரைப் பார்த்தது, 'இந்தத் தொழிலானது உமக்குத் தகுந்ததன்றென்று எனக்குத் தோனுகிறது ஐயா! கோரமான உமமுடைய இத் தொழிலால் நான் மிகவும் பரிதாபத்தை அடைகிறேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். வியாதா, 'நம்பன பாட்டன் பரம்பரையாகச் செய்ப்பட்டுவருவதும் சிறந்ததுமான இந்தத் தொழிலானது எவ் குலத்திற்குத்தக்கது பிராமமணரே! ஸ்வதாமத்திலிருக்கின்ற என்னைப்பற்றி நீ நுகரப்பட்டுவீண்டாய். பிராமமணோத்தமரே! உலகத்தைப் படைத்தவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பழமையான சொந்தத்தொழிலைத் தொடர்ந்து காப்பாற்றிக் கொண்டு நான் வயதுடையனவாகளான தாய்நத்தைகளுக்கு முயற்சியுடன் பணிவிடை செய்கிறேன்; உணமை பேசுகிறேன்; அஸூயைப்படுகிறதில்லை; சக்திக்குத்தக்கபடி கொடுக்கிறேன்; தேவதைகளுக்கும் அறிதிகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் கொடுத்தது பிசுத்திரருக்கும் வஸ்துக்களால் ஜீவனம் செய்கிறேன். நான் ஒவ்வையும் இசுகிறதில்லை. அழகிய பலமுளவானை நிந்திக்கிறதில்லை. பிராமமணோத்தமரே! முற்காலத்தில் செய்த வினையானது செய்தவனைப் பின்பொடுக்கிறது. பரிபிடுதல், பரிபாளைக காப்பாற்றாதல், வியாபாரம் செய்தல் இவைகள் இவ்விலகில் ஜனங்களுக்கு ஜீவன உபாயங்கள். நடைநீதிரினாலும் மூலாறு வேதங்காலும் பரலோகம் லித்திக்கிறது. சூத்திரனிடத்தில் வேலைபுடும், வைரயனிடத்தில் பரிபிடுதலும், சூத்திரியனிடத்தில் யுக்தமும், பிராமமணனிடத்தில் எப்பொழுதும் பிராமமணமும் தவமும் மந்திரமும் ஸத்தியமும் அறிஞர்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அரசன், தமக்குரிய தொழிலில் பற்றுதலுள்ள

பிரஜைகளைத் தர்மத்தால் பரிபாலனம் செய்கிறான். எவர்கள் வேறு தொழில்களில் செலவுகிறார்களோ, அவர்களைத் தங்களுக்குரிய தொழில்களில் அரசன் சேர்ப்பிக்கிறான். பிரஜைகள், அரசர்களிடமிருந்து எப்பொழுதும் பயப்படவேண்டும். அரசர்கள் பிரஜைகளுக்கு அகிபதிக்கல்லரோ? வேட்கள் பாணங்களால் மிருகங்களைக் கொல்லுவதுபோல அரசர்கள் விபீரீத கர்மங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற மனிதர்களைக் கொல்கிறார்கள். பிரம்மரிஷியே! ஜனகனுடைய இந்த மிதிலாநகரில் ஒருவனாவது தனக்கு விதிககப்படாத தொழில்களில் நிலைபெற்றவனாக இருக்கவில்லை பிராமமணோத்தமரே! நான்குவாணத்தார்களும் தமக்குரிய தொழில்களில் பற்றுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜவகராஜன், தன் புத்திரனை இருந்தாலும், கெட்ட நடைபுள்ளவனும் தண்டிக்கப்படத்தக்கவனுமாயிருப்பவனைத் தண்டிக்கிறான், நன்னடைபுள்ளவனைத் துன்புறுத்துவதில்லை. சாரர்களை நன்கு வல்கிற அரசன், எல்லாவற்றையும் தாமததால் பாரக்கிறான். பிராமமணோத்தமரே! கூத்திரியர்களுக்கு ஸம்பத்தம் ராஜ்யமும் தண்டமும் முக்யமானவை. அரசர்கள் ஸ்வதாமத்தினால் ஏராளமான ஸம்பத்தை விரும்புகிறார்கள். அரசன் எல்லாவாணங்களுக்கும் ரக்ஷகனை இருக்கிறான். நிச்சயம். பிரம்மரிஷியே! நான் மறறவனாக கொல்லப்படுகிற பன்றிகள் எருமைகள் ஆகியவற்றின் மாமஸங்களை எப்பொழுதும் விற்கிறேன். நான் கொல்லுவதில்லை. நான் எப்பொழுதும் மாமஸங்களை விற்கிறேன்; நான் பக்ஷிக்கிறதில்லை. அப்படியே, நான் நுதுகாலங்களில் பதனியை அடைகிறேன். பிராமமணரே! அப்படியே, எப்பொழுதும் (பசுவில்) உபவாஸமிருக்கிறேன். எப்பொழுதும் நான் இராககாலத்தில் புணிக்கிறேன். மனிதன் நன்னடையிலலாதவனாயிருந்தாலும் ஒரு காலத்தில் நன்னடைபுள்ளவனாகிறான். தாமிகனகூடப் பிராணிகளைக் கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவனாகிறான். அரசர்களுடைய தவறுதலால் பெரிய தாமமானது அதர்மத்தோடு கலக்கப்படுகிறது. அதாமமும் நிலைபெறுகிறது. அதனால், மனிதர்கள் கலந்துபோகிறார்கள்; பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் குள்ளர்களும் கூனர்களும் அப்படியே பருத்ததலைபுள்ளவர்களும் நபுமஸகர்களும் குருடர்களும் செவிடர்களும் மிகமேலேறின கண்களுள்ளவர்களும்பிழைக்கிறார்கள். அரசர்களுடைய அதாமத்தினால் எப்பொழுதும் பிரஜைகளுக்குத் தீங்கு

விளைகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த ஜனகராஜன பிராஜைநீண்ட தர்மத் தால பாதுகாக்கிறான். பிராமமணைத்தமரீர! இந்த ஜனகராஜன எப்பொழுதும் ஸ்வதாமதத்தில் பற்றுதலுள்ள எல்லாப் பிராஜைகளையும் அணுகுரஹிததுக்கொண்டு தகப்பனரீபால்ப் பாதுகாக்கிறான். எனனைப் புகழ்கிறவர்களும் இகழ்கிறவர்களுமாகிய அனைவரையும் நான் நல்லசெய்கையினால் ஸந்தோஷமடையச் செய்கிறேன். இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களுடைய முன்னேற்றத்திலே நோக்கமுள்ளவர்களும் தமதொழிலால் ஜீவிக்கிறவர்களும் சேனைபை நன்கு சேர்க்கிறவர்களும் ஒன்றையும் அண்டிப்பிழையாதவர்களுமாயிருப்பவர்களே அரசர்கள். எப்பொழுதும் சகதிக்கு, நதககப்படி அன்னமளித்தலும் பொறுமைபும எப்பொழுதும் தாமதத்திலேயே நிலைபெற்றிருத்தலும் தக்கப்படி பெரியோர்களைப் பூஜித்தலும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும்தயையும் மனிதர்களுக்கு அவஸ்யமிருக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்கு ஸதபாததிரத்தில் பொருளைக் கொடுக்கலைக்காட்டிலும் வேறுகுணங்கள் வேண்டும்திலை பொய் சொல்வதைவிட்டு விடவேண்டும். கேட்கப்படாமலே பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். காமத்தாலும் பயத்தாலும் தீவிஷத்தாலும் தர்மத்தைவிடக்கூடாது. பிரியம் நோந்தரீபாது எல்லையற்றிய சந்தோஷமடையக்கூடாது தூய்மை வரும்போது மனவருத்தமடையக்கூடாது. கஷ்டமான காரியங்கள் நோந்தரீபாது மதிமயங்கக்கூடாது. தாமதத்தை விடக்கூடாது. தான் செய்யத்தக்க ஒரு கர்மமிருக்கும் போது அதைவிட்டு வேறு ஒரு கர்மத்தைச் செய்யக்கூடாது. எந்தக்கர்மத்தை நல்லதென்று எண்ணுகிறதோ அதுவேயே மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும் தீமை செய்வவனுக்கும் தீங்கு செய்யக்கூடாது. எப்பொழுதும் தாமசிநதைபுள்ளவனாகவே இருக்கவேண்டும். பாவத்தைச்செய்ய விருமபுந்ற பாவி தனனாலே கெடுக்கப்படுகிறான். இது வயலன்முள்ளவர்களான துஷ்டர்களுடைய கெட்ட செய்கை. தாமமிலையென்று எண்ணிக்கொண்டு சத்தாகளைப் பரிசுவிக்கிறவர்களான தாமதத்தில் நம்பிக்கையற்றவர்களானாசமடைகிறார்கள் ; ஸமரயமிலலை. பாவிபானவன் பெரிய துருத்திபோல் எப்பொழுதும் மாமஸ்தகிலை பருத்த நெருப்புள்ளவனாக இருக்கிறான். பிராமமணைத்தமரீர! எல்லாரிடத்திலும், ஸதபுருஷன் வணக்கமுள்ளவனாகவே இருப்பான். கர்வாக் கொண்டவர்களான மூடர்களுடைய பேச்சானது ஸாரமற்றதாக இருக்கும். ஸூர்யன் பகலில் பொருள்களின் உருவத்தைக் காண

பிப்பதுபோல மூடாகள மனத்திலிருக்கிற எண்ணத்தை வெளியில் காண்பிக்கிறார்கள். மூர்க்கன உலகத்தில் தற்புகழ்ச்சியினாலேயே பிரகாசியாமற் போகிறான். கல்னியில்தேர்ந்தவன அழகக்கடைந திருந்தாலும் பிறனுடைய நிரந்தையச சொல்லாமலும் தன் னுடைய புகழை விரிததுககூறாமலும் இருப்பதனால் இவவுலகில் பிர காசிக்கிறான். குணங்களால் நிறைந்த ஒரு மனிதனாவது பூமியில் ¹ பிரகாசமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. பாவத்தைச் செய்து அனு தாபமடைகிறவன் முன்செய்த பாவத்தினின்று விடப்படுகிறான். 'முன்செய்த கொடிய காரியத்தை மீண்டும் நான் செய்யேன்' என்று எண்ணுகிறவன், இனிச செய்யப்படும் பாவத்தினின்று விடப்படுகிறான். பிராமமணோத்தமரே! பாவத்தைச்செய்தவன பிராயச்சித்தநுபமான ஏதாவதொரு காமத்தினால் பாவத்தி னின்று விடப்படுகிறான். பிராமமணரே! தாமங்களில் ஸ்வதா மத்தை அனுஷ்டிப்பதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட மனிதன இவவுலகில் முன்செய்த பாவங்களை நினைத்துப் பிற்காலத்தில் அவைகளை நாசம் செய்கிறான். பிராமமணரே! தவறுதலால் இவ் வுலகில் பிராமமணர்கள் எந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறார்களோ பிராமமணர்களுடைய அந்தப் பாவத்தைத் தாமம் போக்குகிறது. மனிதன் பாவத்தைச்செய்து, 'நான் பாவம் செய்யவில்லை' என்று எண்ணுவானாகில் அவனைத் தேவர்கள் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்ன்றோ ² அவன் உள்ளத்திலேயே வலிக்கின்ற பரமாதமாவும் அவன்செய்கைக்கு ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது. மனி தன் ச்ரத்தைபுள்ளவனாவும் அஸூபையில்லாதவனாகவும் மங்க ளத்தையே செய்ய விருமப்பேணும். எந்தப் பாவிபானவன் தன னிடமுள்ள தோஷங்களைப் பாராமல் வந்திரத்திலுள்ள ஒட்டை களைப்போல ஸாதுக்களுடைய தோஷங்களை வெளியிடுகிறானோ அவன் மறுமையில் நாசமடைகிறான். மனிதன் அறிவின்மையினால் பாவத்தைச் செய்து மங்களகரமான பிராயச்சித்தத்தைச் செய்வனே யாகில் அவன் பெரிய மேகத்தினின்று சந்திரன் விடுபடுவது போல எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடப்படுகிறான். உதிககிற ஸூயன் இருளைத்தையும் போக்குவதுபோல நலவினைகளைச் செய்பவன் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குகிறான். பிராம் மணோத்தமரே! லோபம் மோஹம் இரண்டையும் பாவங் களுக்கு இருப்பிடமாக அறியக்கடவீர். பிராமமணரே!

¹ அடக்கமாயிருப்பனென்பது.

ஆதலால், பண்டிதன் அவ்விரண்டையும் முடியமாடு விஸ்தர வேண்டுக. அநிகமாகச் சாஸ்திரராததங்களை நேசுடற்றியாத வாகளும் அதர்மத்தைவிட்டு விலகாதவாகளும் பேராசையுள்ள வாகளுமான மனிதர்கள், புறநூலால் ஏற்படப்பட்டிருக்கிற ஆழந்த கிணறுகளைப்போலத் தாமதவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவர்களாகப் பாவத்தைச்செய்ய முயல்கின்றார்கள். அவர்களுடைய இதில் இந்திரியங்களிடையே சந்திரியம் தாமதத்தைச்சாரந்த பேசுகுகளும் ஆகிய எல்லாமிருந்தாலும் சிஷ்டாசாரமானது கிடைப்பது மிக அரிதன்றோ? என்று கூறினார்.

இயநூற்றுப்பதினேராவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி)

(தர்மவியாதீ, சிஷ்டர்களுடைய லக்ஷணமுதலியவற்றைச்

கொள்கிறார்க்குச் சொல்லியது)

பேரறிவாளனே! அந்நகர பிராமமணன் தாமவியாதனைப் பார்த்து, 'புருஷோத்தமனே! நான் எப்படி சிஷ்டாசாரத்தைத் தெரிந்துகொள்வேன்? எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்கலிலுள்ள ஐந்து பவித்திரங்கள் எவை? தாமிகர்களுள் சிறந்தவனே! மகா புத்தியுள்ள வயாதனே! உமக்கு மகசனம் உடையிருந்து அதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதனை உவாபய உரைப்பிராக' என்று வினவி, வ்யாதீ, 'பிராமனே, தானே! சிஷ்டாசாரங்களில் எப்பொழுதும் யஜ்ஞம், தானம், தானம், வேதங்கள், ஸத்தியம் என இவைகள் ஐந்து பவித்திரங்கள். எவர்கள் தாமக்குறோதங்களை யும் டம்பதையும் பேராசையை மனோவாகுரு நாயகருடைய ஒற்றுமையிலைமையையும் வாய்ப்பிடுகுகொண்டு, செயல்வேண்டிய கடமையென்றே கர்மங்களை செயல் செய்துநடைகொண்டிருக்கின்றவனே அவர்கள் சிஷ்டாசாரனை சிஷ்டாசாரம் செய்யக் கொள்ளப்படாதிருக்கிறார்கள் யஜ்ஞானுஷ்டாசாரங்களும் வேதாசத்தியனதையும் இயற்கையாகக் கொண்ட புருஷ சிஷ்டர்களுடைய நடை வேறுபடாது. ஆசாரங்களைப் பார்த்துப் பதும் இரண்டாவதான சிஷ்ட லக்ஷணம். பிராமமணனே! எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்களில் சூருகஸுருஷை, ஸத்தியம்

கோபமினமை, தானம இவை நான்கும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. சிஷ்டாசாரத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி எல்லாவிதங்களாலும் அதில் ஊனறுமபடி செய்து மனிதன எந்த ஸந்தீகாஷத்தை அடைகிறானோ அந்த ஸந்தீகாஷமானது இவை நான்குமில்லாமல் வேறுவிதத்தால் அடையமுடியாது வேதத்திற்கு ஸாரம ஸத்தியம். ஸத்தியத்திற்கு ஸாரம ஐம்பொறியடக்கல். ஐம்பொறியடக்கலுக்கு ஸாரம போகங்களை விடுதல். இவைகள் எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன புத்திமோகத்துடன் கூடின எந்த மனிதர்கள் தாமங்களை வெறுக்கிறார்களோ கெட்டவழியினால் செல்லுகின்ற அவர்களை அனுஸரிப்பவனும் பீடிகப்படுகிறான். இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கினவர்களும், வேதத்தைபும விஷயானுபவங்களை விடுவதையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும், தர்மமாகக்கத்தை அடைந்திருப்பவர்களும், ஸத்தியத்திலும் தாமத்திலும் பற்றுதலுள்ளவர்களும், ஆசாரியருக்கு ஸமமதமான விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும், ¹ சாஸ்திரமுறையினால் அறம்பொருள்களை அறிபவர்களான சிஷ்டஜனங்களே சாஸ்திரத்தில் கூறிய ஆசாரமுள்ளவர்கள். ஞானத்தை அடைந்தும் தார்மிகர்களை அடுத்தும், நாஸ்திகர்களும் தர்மத்தின் எல்லைப்பக்கடந்துசெல்லுகிறவர்களும் குரூரர்களும் பாபபுத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான அபபடிப்பட்ட குஷ்டர்களை விடுவீராக காமமும் லோபமுமாகிற முதலைகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் ஐந்தா இந்திரியங்களாகிற ஜலத்தோடு கூடியதுமான நதியில் தையமாகிற ஓடத்தை ஏறப்படுகதிகொண்டு பிறவித் துன்பங்களைத் தாண்டுவீராக. நாளடைவில் சோகப்பட்டிருக்கிற பெரிதான புத்திபோக ரூபமான தர்மமானது, வெறுப்புறமுள்ள ஆடையில் சாயம் பிடிப்பதுபோலச் சிஷ்டாசாரத்தில் நன்கு பற்றுதலுள்ளதாகும். கொலலாமை, மெய்மமை எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதமசெய்தல் ஆகிய இம்முனையும் சிறந்தவை. இவற்றுள் அஹிமனை என்பது நிகரில்லாத தாமம். அது ஸத்தியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸத்தியத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிரவருக்திகள் ஏறப்படுகின்றன. சிஷ்டாசாரத்தால்

¹ 'ஸத்தியா தாமாதததாசிர' என்பது மூலம் 'ஸத்தியா' என்பதற்கு, 'பொறுமையோடும் ஜாகரதையோடும்' என்பதும், 'தர்மாதததாசிர:' என்பதற்கு, 'சாஸ்திரக் கருத்துகளைச் சிந்திப்பவர்கள்' என்பதும் இவ்விஷய மொழிபெயர்ப்பு

நன்றாக அடையப்பட்டிருக்கிற ஸ்தூதியமே மிகவும் பெரியது. ஆசாரமென்பது ஸாதுகளுடைய தாமம். ஸ்தூருஷ்டாகள் ஆசாரத்தை லக்ஷணமாக உடையவர்கள். எந்தப் பிராணியானது எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதோ அது தன்னுடைய அவ்வித ஸ்வபாவத்தைவே அடைகிறது. சிறந்த சித்தவாருத்தியில்லாதவனுமாவசுசெயலில் புத்தியைச் செலுத்தினவனுமான மனிதன் ஆசை கோபமுதலிய வேதங்களை அடைகிறான். நியாயத்தோடுகூடிய காரியம் தாமமென்றும் அநியாயத்தோடுகூடியது அகாமமென்றும் எண்ணப்படுகின்றன. இது சிஷ்டாகளுடைய உபதேசம். எவர்கள் கோபமில்லாதவர்களாகவும் அஸூயையிலலாதவர்களாகவும் அஹங்காரத்தைபும் மாதஸூய, நலகூபம் விட்டவர்களாகவும் கபடமில்லாதவர்களாகவும் சாத்நியினால் நிறைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் சாஸ்திரத்தில்கூறப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களாகிறார்கள். மூன்று வேதங்களாலும் கூறப்பட்ட யாகமுதலியவற்றைச் செய்பவர்களும் அத்காரங்களும் நன்னடைபுள்ளவர்களும் மனத்தை அடக்கினவர்களும் சூருசூரனுஷ்டசெய்பவர்களும் ஓநதியிவர்களை அடக்கினவர்களும் சாஸ்திரங்களால் சொல்லப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களாகிறார்கள். மனவுறுதியுள்ளவர்களும் அனுஷ்டிப்பதற்கரிய நடைபும் செயலுமுள்ளவர்களும் தமக்குரிய தொழில்களால் கௌரவிக்ஷப்பட்டவர்களுமான மனிதர்களுக்கு ஹிமஸைமுதலிய வேதங்களை நாமடைகின்றன கற்றறிந்தவர்கள் ஆசசரியமானனும் பழமையானனும் சாஸ்வதமானனும் நிரதமானனும் தாமத்தை விட்டகலாதனான அந்த ஸ்தூசாரத்தைத் தாமத்தால் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆஸ்திகாக்களும அஹங்காரத்தை விட்டவர்களும் பிராமமணாகளைப் பூஜிக்கிறவர்களும் சாஸ்திரஞானந்தோடும் நன்னடையோடும் கூடியவர்களுமான அபடிப்பட்ட ஸ்தூருஷ்டிகள் ஸ்வாகந்தத்தை அடைகிறார்கள். வேதங்களால் சொல்லப்பட்டிருப்பது முதன்மையான தாமம். தாமரஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது மற்றொரு தர்மம். சிஷ்டாகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருவது வேறொரு தாமம் இவ்விதமாகச் சிஷ்டாகளுடைய தாமலக்ஷணம் மூன்று விதமாகுள்ளது. வேதங்களை அத்தியயனம் செய்பது மறவாமல் உள்ளததில் தரித்தலும் தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்தலும் பொறுமையும் ஸ்தூதியமும் கபடமினமையும் தூயமையும்

சிஷ்டாசாரத்திற்கு நிகர்சனம். ஸதபுருஷர்கள், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவர்களும் எப்பொழுதும் அஹிமஸையில் பறந்துவள்ளவர்களும் எப்பொழுதும் பிராமமணர்களிடத்தில அன்புள்ளவர்களும் இருப்பதுடன் கடுமையாகப் பேசவும் மாட்டார்கள். ¹ நலவினை தீவினைகளுக்குப் பயனான ஸுகதுக்கங்களுடைய அனுபவத்தினால் அநக வினைகளின் நாசத்தை அறிபவர்கள் சிஷ்டர்க்கால ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சிஷ்டர்கள். யுகதியோடும் சமந்தமாகிடுவாங்கனோடும் கூடியவர்களும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் நன்மையை விருமபுகினறவர்களும் பிராமமணர்க்கத்தில நனகு நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான ஸதபுருஷர்கள் தம் ² சுகதியினால் ஸவாககத்தை ஜயிக்கிறார்கள். கொடுப்பவர்களும் குடுமபங்களில் போஷிதசுகதுக்கவர்களுக்குப் போகங்களைப் பகுத்துக்கொடுப்பவர்களும் தீனர்களிடம் அனுககிரஹத்தைச் செய்கின்றவர்களும் எல்லோராலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் கலவியையே பொருளாகவுடையவர்களும் அப்படியே தவமுள்ளவர்களும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் தயையுள்ளவர்களுமான அப்படிப்பட்ட சிஷ்டர்கள் சிஷ்டர்க்கால ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் தானம் செய்வதில் நிலைத்தவர்கள் விரைவாக ஸுகங்களைபும் ஸம்பத்தையும் அடைகிறார்கள் அடக்கமுள்ளவர்களான ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களால் உதவி வேண்டப்பட்ட போது தம்மனைவி வேலைக்காரர்கள் இவர்களின் ஸௌகரியங்களைக் குறைத்துக்கூடத் தமது சுகதியைமீறி உதவுகிறார்கள். உலகநடையிலும் தாமத்திலும் தம்முடைய ஹிதங்களிலும் நோகத்ததுடன் இவ்வாறிருக்கிற ஸாதுக்கள் பல வருஷகாலம் (புண்ணியத்தால்) விருத்தியடைகிறார்கள். கொல்லாமை, மெய்பேச்சு, காருண்யம், சுபடமினமை, தரோகமசெய்யாமை, காவமினமை, அகாயத்தில வெட்கம், பொறுமை, ஐம்பொறிகளை அடக்குகல், மனத்தை அடக்குகல் ஆகிய இவை அனைத்தும் ஸாதுக்களுக்கு லக்ஷணம் சிறந்த புகதியுள்ளவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் பிராணிகளிடம் தயையுள்ளவர்களும் விருப்புவெறுப்புக்களோடு சேராக்கவர்களுமான அநக ஸாதுக்கள் உலகத்தாரால் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். தரோகமசெய்யாமை,

¹ வேறுபாடம்

² 'சுகலா:' என்பது வேறுபாடம்; 'ஹிமஸையில்லாத தாமதத்தைச் செய்பவர்களும்' என்பது பழையவுரை.

தானமசெய்தல், எப்பொழுதும் உணமைபேசுதல் இம்முன்
 றையே ஸாதுககளுக்கூச சிறந்த லக்ஷணங்களுடன் ஸாதுககள்
 கூறுகின்றனர். எல்லாவற்றிலும் மன இரக்கமுள்ளவர்களும்
 கருணையுள்ளவர்களும் அறியுந்தன்மையுள்ளவர்களும் ஸதபுரு
 ஷாகள், இவ்வுலகில் மிகுந்த திருத்தியுள்ளவர்களாகத் தாமததை
 விட்டு விலகாததும ஒப்பற்றதுமான வழியை அடைகிறார்கள்.
 எவர்களுக்கு நன்றாக நிச்சயிக்கப்படாத தாமதம அஸூயையில்
 லாமையும் பொறுமையும் சாந்தியும் ஸந்தோஷமும் இன்சொல்
 லுடைமையும் காமகரோதங்களை விடுதலும் சிஷ்டாசாரங்களை
 அனுஷ்டித்தலும் இருக்கின்றனவோ அவர்கள் சிஷ்டாசாரத்து
 டன்கூடின மகாதமாகள். எப்பொழுதும் தாமததை அனு
 ஸரிககின்றவர்கள் சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற காம
 வையும் நிகரிலலாத ஸாதுககளுடைய வழியையும் சிஷ்டாசார
 தையும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். சிறந்த பிராமமணர்களுள் உத்த
 மரே! பிராமமணோத்தமாகள் சிறந்தனமான சிற உபபிகையின
 மீதேறிப் புத்திமயக்கமுற்றிருக்கிற மஹாஜனங்களுடைய பறப
 விதமான உலகநடைகளையும் மிகப் பரிசுத்தமான அப்படிப்பட்ட
 தானங்களையும் பார்க்கிறார்கள் பிராமமணரே! பிராமமணோத்த
 மரே! சிஷ்டாசாரங்களையும் குணங்களையும் முன்னிட்டு என் அறி
 வுக்கும் சாஸ்திரஞானத்திற்கும் தக்கபடி இவை அனைத்தும்
 உமக்கு உரைக்கப்பட்டன' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நர்மவ்யாதர் வழிமையானது எவ்வந்தநாலும் விடமுடியாத
 தென்பதை நிறுபிந்து, எல்லா வர்ணத்தார்களுக்கும் தத்தம்
 தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதே நன்மையாகுமென்பது
 முதலிய விஷயங்களைக் கௌரிகளுக்குக் கூறியது)

யுகிஷ்டிரா! அந்தத் தாமவ்யாதா, பிறகு பிராமமணனைப்
 பார்த்தது, 'நான் செய்கிற தொழில் கொடியது. ஸந்தேகமில்லை.
 பிராமமணரே! விதியானது மிகக் வலிமையுள்ளது. முற்பிறப்பில்
 செய்தவினை எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாததன்றோ? இது முன்

செய்த பாவசரிசயலினுடைய தோஷமாக இருக்கிறது. பிராம மணரே! இந்தத் தோஷத்தைப் போக்குவதில் நான் முயற்சிபுள்ள வனாக இருக்கிறேன். ஒரு பிராணியானது முந்தித் தெய்வத்தால் கொல்லப்பட்டுவிடுகிறது. பிறகு, அதைக் கொல்பவன் அந்த வதத்தில் நிமித்தமடடும் ஆகிறான். பிராமமனோத்தமரே! நாங்கள் இந்தக்காமத்திற்கு நிமித்தமாதிரமாக இருக்கிறோமல்லவா? பிராம மணரே! கொல்லப்பட்ட எந்தப் பிராணிகளுடைய மாமஸங்களை நாங்கள் விற்கிறோமோ, (அந்த மாமஸங்களைப்) பக்ஷிப்பதனாலும் தேவதைகள், அதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிதருக்கள் இவா களுக்கு உபயோகித்தப பூஜிப்பதனாலும் அந்தப்பிராணி களுக்கும் தாமமுண்டாகும். 'ஓஷதிகளும் கொடிகளும் பசு களும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் உலகத்திலுள்ள ஜனங் களுக்கு அன்னமுதலியவைவராக இருக்கின்றன' என்கிற ஸ்ருதி வசனம் கேட்கப்படுகிறது. பிராமமனோத்தமரே! பொறுமை புள்ளவனும் உசீனரதேசாதிபதியுமான சிபிராஜன் தன் மாமஸத் தைக் கொடுத்ததனால் அடைவதற்கு அரிதான ஸவர்க்கத்தை அடைந்தான். பிராமமணரே! முற்காலத்தில் ரந்திதேவராஜ னுடைய மடைப்பளளியில் நாள்தோறும் இரண்டாயிரம் (கோக்க ளல்லாத) பிராணிகள் பக்குவம் செய்யப்பட்டன; அப்படியே, நாள்தோறும் இரண்டாயிரம் கோக்களும் பக்குவம் செய்யப்பட் டன. பிராமமனோத்தமரே! பக்ஷிக்கத்தக்க மாமஸத்தை அதிதிகளுக்கு ஒருமாதம் தினந்தோறும் கொடுத்துவந்த ரந்தி தேவராஜனுக்கு நிகரில்லாத கீர்த்தி உண்டாகியது. 'சாதூர்மாஸ யத்தில் நித்தியமாகப் பசுக்கள் கொல்லப்படுகின்றன' என்றும், 'அக்னிகள் மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ளவைகள்' என்றும் ஸ்ருதி கேட்கப்படுகிறது. பிராமமணரே! யஜ்ஞங்களில் பசுக்கள் பிராம மணர்களால் எப்பொழுதும் கொல்லப்படுகின்றன. மந்திரங்களால் ஸமஸ்கரிக்ஷப்பட்ட அந்தப்பசுக்களும் ஸவர்க்கத்தை அடைகின் றனவாம். பிராமமனோத்தமரே! முற்காலத்தில் அக்னிகள் மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ளவைகளாகாமல் போயிருந்தால், ஒரு வருக்காவது மாமஸம் பக்ஷிக்கத்தக்கதாக ஏற்பட்டிருந்தது. இந்த மாமஸபக்ஷணத்திலும், முனிவர்களால், 'எவன் எப்பொழுதும் (மாமஸத்தை) தேவதைகளுக்கும் பிதருக்களுக்கும் சாஸ்திர விதிப்படியும் ஸாததையுடனும் கொடுத்துவிட்டுச் சாப்பிடுவனோ அவன் அதனை உண்பதனால் தோஷமுள்ளவனாகான்' என்கிற

விதியானது கூறப்பட்டிருக்கிறது. ‘ இவ்விதம் (உண்பவன்) மாய ஸத்தைப் பக்திப்பவனான’ என்றும் ஸ்ருதி நிகடகப்படுகிறது. ஸ்ருதுகாலத்திலமடமும் பாரையை அடைகிற பிராமமணன் பிரம்மசாரியாகிறான். இந்த விஷயத்திலும் ஸ்ருதியத்தையும் அஸ்தயத்தையும் (அநாவது உசித்தத்தையும் அனுசித்தத்தையும்) நிச்சயித்து விதி கூறப்படுகிறது. பிராமமணரே! சாபத்தால் மிக ஆகரம்க்கப்பட்ட அரசனை ஸௌதாஸனால் அரசகாலத்தில் மனிதர்கள் பக்திக்கப்பட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராமமணேத்தமரே! ஸ்வதாமமென்று எண்ணி இதை நான் விடவில்லை. முற்பிறப்பில் செய்தவினை என்று அறிந்து இந்தத் தொழிலால் நான் ஜீவிக்கிறேன். பிராமமணரே! இவ்வலகில் தனதொழிலை விடுகிறவனுக்கு அநாமம் காணப்படுகிறது. தன தொழிலில் நிலைபெற்றிருப்பவனுக்கு அது தாமமென்பது நிச்சயம். ஜாதிகளுக்குத் தொழில்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா? தேசமெடுத்தவன் அவற்றைவிடலாகாது. பலவாறான தொழில்களை நிர்ணயிக்கும் விஷயத்தில் பிராமதேவரால் இந்த விதியானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராமமணரே! தொழிலை நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில், ‘நான் எவ்வாறு நல்ல தொழிலை செய்வேன்’ எவ்வாறு அவமானத்தினின்று விடுபடுவேன்?’ என்று தாமத்தை ஆராயவேண்டும். அந்தக் கெட்ட காமமானது¹ பலவிதத்தால் பரிஹாரம் பண்ணப்படலாம். நான் தானத்திலும் ஸத்தியவாகையத்திலும் அப்படியே பெற்றோர் பணிவிடையிலும் பிராமமண பூஜையிலும் தாமத்திலும் எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளவன். பிராமமணேத்தமரே! காலத்தினின்றும் அங்கப்பேசினின்றும் நான் விலகியிருக்கிறேன் பயிபத்தொழில் செய்வதை நல்ல தென்று எண்ணுகிறார்கள். அதில் அங்க ஹிமஸை எண்ணாப்பட்டிருக்கிறது. கலப்பைகனால் பூமியை உழுகின்றவர்கள் பூமிக் குளளிருக்கிற அகைக் ஜீவனகோபும் மறபு அகைந வஸ்துகளையும் நாசம் செய்கிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் உமக்கென்ன தோன்றுகிறது? பிராமமணேத்தமரே! நெல் முதலிய எவைகளைத் தானய வித்துக்கொண்டு தொல்லுகிறார்களோ இவ்வளவளவதும் ஜீவன்களல்லவா? இந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராமமணரே! மனிதர்கள் பல்க்களைக்கூட வலியப்படுத்துகிறார்கள் கொல்லுகிறார்கள்; பக்திக்கவும் பக்திக்கிறார்கள்

¹ வேறுபாடம்

கள் ; அப்படியே மரங்களையும் ஓஷதிகளையும் வெட்டுகிறார்கள் பிராமமணரே ! மரங்களிலும் பழங்களிலும் நீரிலும் பலபல ஜீவனக ளி நுகுகின்றனவல்லவா ? அநத விஷயத்தில் உமககு என்ன தோன்று கிறது ? பிராமமணரே ! இவவுலகமுழுதும் பிரானிகளைத்தினு ஜீவிகுகின்ற பிரானிகளால் வியாபிககப்படடிருக்கின்றது. மீன கள் மீனகளை விழுங்குகின்றன அதில் உமககு என்ன தோன்று கிறது ? பிராமமணரே ! பெருமபானமையாகப் பிரானிக ளால் பிரானிகள் ஜீவிகுகின்றன. பிரானிகள் ஒன்றை மற்றொன்று பசுநிகுகின்றன. அதில் உமககு என்ன தோன்றுகிறது ? பிராம மணரே ! நடக்கின்ற மனிதர்கள் பூமியை அடைந்திருக்கின்ற அனைக ஜீவனகளைக காலகளால் கொல்லுகிறார்கள். அதில் உமககு என்ன தோன்றுகிறது ? உட்காரந்திருப்பவர்களும் படுத கிருப்பவர்களும் அறிந்தோ அறியாமலோ அனைக ஜீவனகளைக கொல்லுகிறார்கள். அநத விஷயத்தில் உமககு என்ன தோன்று கிறது ? இநத ஆகாசமுழுமையும் அப்படியே பூமியும் ஜீவனக ளால் வியாபிககப்படடிருக்கின்றன. அறியாமையால் மனிதர்கள் அநத ஜீவனகளைக கொல்லுகிறார்கள். அதில் உமககு என்ன தோன்றுகிறது ? பிராமமணரே ! முற்காலத்தில் முன் றினோர்களால் கொல்லாமையானது அறியாமையால் விதிககப்பட டது. இநத உலகத்தில் எவர்கள் ஜீவஹிமனை செய்யாமலிருக் கிறார்கள் ? அனைகவிஷயங்களை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்க குங்கால், இவவுலகத்தில் ஹிமனை செய்யாதவன் ஒருவனாவது இல்லை. பிராமமணரே ! ஸநயாஸிகள் அஹிமனையில் நிலை பெற்றிருப்பவர்கள். அவர்களும் ஹிமனையைச் செய்யவேசெய்கி ரூர்கள். அநத ஹிமனையானது (அவர்களுடைய) முயற்சியால் மிகவும் குறைந்ததாகும் நற்குலத்திற்பிறந்தவர்களும் சிறந்தகுணங் களுளாவருமான மனிதர்கள் சிலரே காணப்படுவா. மித்திரர் கள் வேறுமித்திரர்களைப்பற்றியோ விரோதிகள் வேறு விரோதிக ளைப்பற்றியோ மகாக்கோரமான காமங்களைச்செய்து வெட்குகிற தில்லை. நல்லகாயங்களில் பிரவருத்தித்திருக்கின்ற மனிதர்களை மனிதர்கள் நனமையாகப்பார்க்கிறதில்லை பநதுக்கள் செலவழள்ள பந்துகளாலும் ஸநதோஷமடைகிறதில்லை அதிக கர்வங்கொண டவர்களான மூடர்கள் குருக்களையும் அதிகமாக நிந்திக்கிறார்கள். பிராமமணரே ! உலகத்தில் பல மாறுபட்டிருப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. தாமததேதாடுசேர்ந்ததும் அதர்மமாகக்

காண்பபடுகிறது. அந்நவியத்தில உமககு என்னதோனறுகிறது? தாமமாகவும் அகாமமாகவுமிருக்கிற கர்மங்களின் விஷயத்தில பல்விதம் சொல்லமுடியும். எவன தன்னுடைய கர்மங்களில நிலை பெற்றிருப்பானோ அவன பெருமபுகழை அடைவான்' என்று கூறினர்.

இருநூற்றம்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி)

(தர்மவியாதர் முயற்சியை நிந்தித்துத் தேய்வநீரைப்புகழ்ந்து புண்ய

பாபங்கள் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைக்

கூறியது)

யுதிஷ்டிர! தர்மவானகளை வருளாளும சிறந்தவனே! தர்ம வியாதரோ மீண்டுமே பிராமமனோததமரைப பார்த்து, 'பிராமம ணரே! இநதததர்மமானது வேததைப பிரமாணமாகக்கொண்ட தெனபது ஞானததாலமுதிரநதவாகளுடைய உபதேசம். தாமத்தி னுடைய ஸுகதமத்யானது அநேக பிரிவுகளுள்ளதாகவும், முடிவிலலாததாகவும் இருக்கிறதன்றே? பிராணனுக்கு அபாயம் நேருநதருணத்திலும் விவாஹத்திலும் பொய சொல்லாதகதந லாம. பொயரினல ஸத்தியம் நிலைபெறும். ஸத்தியத்தினால பொய ஸமபவிகடும். எது பிராணிகளுக்கு மிகவும் ஹிதமாக இருக்குமோ அது ஸத்தியமெனபது நிச்சயம். மாறிசெய யபபட்டால் அகாமம் தர்மத்தினுடைய தூடபத்தைப பாடும். ஸாதுகளுள் மிசச்சிறந்தவரே! மனிதன் நல்லதையோ கெட்ட தையோ எந்தகாரியத்தைச் செய்கிறானோ அதனுடைய பலனை அவசயம் அடைகிறான், இதில் ஸமசயமில்லை. மனிதன் கெட்ட நிலைமையை அடைந்தவனுனால் தேவர்களை மிகவும் நிர்துகுகிறான். பிராமமனோததமரே! சுற்றறியாதவனும் மூடனும் எஞ்சுகனும் ¹ சபலனுமான மனிதன் அநத ஆபத்தைத் தன்னுடைய காம தோஷத்தால் ஏற்பட்டதென்று அறிகிறதில்லை. நீசசெயலில் மனோ நிசசயமுள்ள மனிதனை நல்ல காமமானது கட்டுப்படுத்தாது.

¹ மனவுறுதியில்லாதவன்; அல்லது, அலைகிறமனமுள்ளவன் உத்தியோச பர்வம் 174 ம பக்கத்திலும் சாரதிபாவம் 375-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளில் காண்க.

நேைத்தமரே! சிறந்த புஜபலமுள்ள மற்ற அநேக ஜனங்கள் கிலேசத்தை அடைகிறார்கள்; கஷ்டத்தினால் போஜனத்தை அடைகிறார்கள். இவ்வாறு உலகமானது ஸஹாயமற்றதாகவும், ¹ அறியாமையும் துயரமும் மேலிட்டதாகவும் மிக பலமுள்ள வினைப் பெருக்கினால் அடிக்கடி தளளி இழுததுககொண்டுபோகப் படுகிறது. தெய்வமொன்று இல்லாமற்போனால் ஜனங்கள் இறக்கமாட்டார்கள்; மூபபடையமாட்டார்கள். எல்லோரும் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைகின்றவராவார்கள்; அபரியத தையும் பார்க்கமாட்டார்கள். எல்லோரும் மற்றவரைக் காட்டி லும (தாம் தாம்) மேல் மேலாகச் செலவதற்கு விரும்புகிறார்கள்; சக்தியுள்ளவரையிலும் முயற்சியும் செய்கின்றார்கள். ஆனால், அது அப்படி ஏற்படுகிறதில்லை. அநேகமபேர்கள் துலயமான நகூத்திரத்துடனும் மங்களத்துடனும் காணப்படுகிறார்கள். கார்யலீத்திகளில் அவர்களுக்குப் பயனில் வேறுபாடானது பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. ஸாதுககளுள் மிகச்சிறந்தவரே! பிராமமணரே! சிலர் தம் பொருளுக்கும் தாம் அதிகாரிகளாவ தில்லை. முன்ஜனமத்தில் செய்யப்பட வினைகளினபயன இந்த ஜனமத்தில் காணப்படுகிறது. பிராமமணரே! ‘உலகில ஜீவன சாஸவதமாக இருப்பவன்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரீரம் நிதயமன்று. சரீரமானது கொல்லப்படுமாகில் அந்தச் சரீரத்துக்குமாதிரம் நாசமுண்டாகிறது. கர்மபந்தத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு ஜீவன் வேறு தேகத்தில் பிரவேசிக்கிறான்’ என்கிற அர்த்தமுள்ள இந்த ஸூத்தியானது இருக்கிறது’ என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், ‘தர்மத்தை அறிந்தவர்களுள் மேன்மைபெற்ற வரே! ஜீவன் எவ்வாறு சாஸவதனுகிறான்? பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! இதை நான் உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன்’ என்று வினவ, வியாதர், ‘தேகமானது அழிந்துபோகும் தருணத்தில் ஜீவனுக்கு நாசமில்லையன்றோ? அறிவீனர்கள், ஜீவன் இறக்கிற னென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பொய். ஜீவனோ வேறுதேகத் தால் மறைக்கப்பட்டு வேறிடத்தில் செலலுகிறான். இந்த ஜீவ னுக்கு வேறு சரீரத்தை அடைவதே மரணம். மாண்டவுலகத் தில் ஒரு மனிதன் செய்த வினையின் பயனை மற்றொரு மனிதன் அனுபவிக்கிறதில்லை. அந்த மனிதனால் செய்யப்பட்டவினையின்

பயனை அவனே அனுபவிக்கிறான். செய்தவினைக்கு அழிவில்லை. நல்லவர்கள் நலவினைகளையே செய்பவராகின்றனர். நராதமர்கள் தீவினைகளையே செய்பவர்களாகின்றனர். இவ்வலகத்தில் மனிதன் தன் வினைகளால் பின்தொடரப்படுகிறான். பிறகு, அந்தக் கர்மங்களாலேயே தூண்டப்பட்டு மறுபடியும் பிறக்கிறான்' என்று சொன்னார். பிராம்மணன், 'ஸாதுக்களுள் உத்தமரே! ஜீவன் எவ்வாறு ¹ பிறப்பை அடைகிறான்? எவ்வாறு புணய பாவங்களின் ஸம்பந்தத்தை அடைகிறான்? எவ்வாறு நல்ல பிறப்புக்களையும் கெட்ட பிறப்புக்களையும் அடைகிறான்?' என்று வினவ, வியாதா, 'பிராம்மணே தமரே! இந்தக் கர்மமானது ஜீவன் கர்ப்பத்தில் சேருமபொழுதே அதனோடு சேர்க்கைபெற்றதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை உமக்குச் சுருக்கமாக விரைவில் சொல்வேன். சேர்க்கப்பட்ட வினைகளுக்குத் தக்கபடி நலவினை செய்தவன் நல்ல பிறப்புக்களிலும் தீவினை செய்தவன் தீய பிறப்புக்களிலும் மறுபடியும் பிறக்கின்றனர். நலவினைகளால் தேவனும், நன்மையும் தீமையும் கலந்தவினைகளால் மனிதனும் ஆகின்றனா. தமோகுணத்துக்குரியவையான தீவினைகளால் விலங்குஜாதிகளிலும் நரகங்களிலும் சோகிறான். மனிதன் பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, துன்பம் இவைகளால் எப்பொழுதும் பின்தொடரப்படவனும் ஸம்ஸாரத்தில் தன்னால் செய்யப்பட்ட தீவினைகளால் வாடப்படுகிறவனுமாகிறான். கர்மபந்தத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட ஜீவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான திரியக் ஜாதிகளில் பிறப்பதும் நரகத்தையே அடைவதுமாக மாறி மாறி வருகிறார்கள். ஜீவனோ, தன்னால் செய்யப்பட்ட அந்த அந்தத் தீவினைகளால் துக்கமுள்ளவனாக மரித்து அந்த அந்தத் துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்காகத் தீய பிறவிகளில் பிறக்கிறான். பிறகு, தீய பிறவிபில் பிறந்தவன் மீண்டும் வேறு பல புதிய தீவினைகளைச் செய்கிறான்; அதனால், ரோகியானவன் அபதயத்தை உட்கொண்டு கஷ்டப்படுவதுபோல மறுபடியும் தீவினைப்பயனை அனுபவித்துக் கஷ்டப்படுகிறான். எப்பொழுதுமே துக்கத்தால் பீடிககப்பட்ட மனிதன் தீவினைக்கட்டு விலகிவிட்டதாலும் நலவினைகள் பயன்கொடுக்கத் தொடங்குவதாலும் துக்கமில்லாதவனும் ஸுகியென்கிற பெயருள்ளவனுமாகிறான். (தீவினையைச் செய்தவன்) பிறப்பிறப்புக்களில் அநேக வேதனைகளுடன் சக்கரமபோலச் சுழல்கிறான்.

¹ 'யோநெள' எனப்பது மூலம்.

பிராம்மணோத்தமரே! அவனே தீவினைககட்டிவிருந்து விடுபட்டால் நலவினைகளால் மிக்க சுததியுள்ளவனாகித் தவத்திலும் யோகத்திலும் தொடக்கத்தைச் செய்கிறான். மனிதன் பல நலவினைகளால் நல்லுலகங்களை அனுபவிககிறான். எந்த உலகத்தில சென்று சோகத்தை அடையமாட்டானே அபபடிப்பட்ட நல்ல உலகங்களை அடைகிறான். பாவநடையுடையவன் பாவத்தைச் செய்கின்றவனாகிப் பாவத்தினுடைய ¹ முடிவை அடைகிறதில்லை. புணயநடையுள்ளவன் புணயத்தைச் செய்கின்றவனாகிப் புணயத்தினுடைய முடிவை அடைகிறதில்லை. ஆதலால், புணயத்தைச் செய்வதற்கு முயல்வேண்டும்; பாவத்தை விட்டுவிடவேண்டும். அஸூயையில லாதவனும் நன்றி அறிவுள்ளவனுமான மனிதன் நலவினைகளையே செய்கிறான்; அதனால், ஸுகங்களையும் தாமதத்தையும் அத்தத்தையும் ஸவாககத்தையும் அடைகிறான். நன்றாக ² ஸமஸகரிக்கப்பட்டவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் சுததியுள்ளவனும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தினவனுமான அறிஞனுக்கு இமமையிலும் மறுமையிலும் ஸுகானுபவம் எளிதில் ஏற்படுகிறது. பிராம்மணன் ஸாதுககளுடைய தர்மத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்; சிஷ்டர்களைப்போலக் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். உலகத்தாருக்குத் துன்பத்தைக் கொடாமல் ஜீவனத்தை அடைய விரும்பவேண்டும். தாமசாஸ்திரங்களில் விசேஷமான அறிவுள்ளவர்களும் மற்றச் சாஸ்திரங்களிலும் ஸமாததர்களுமான சிஷ்டர்கள இருக்கிறார்கள். உலகத்தில் தமக்குரிய ஆசாரத்துடன் கிரியைகளைச் செய்கிற அவர்கள் தாமஸாங்கயத்தை உண்டுபண்ணாதவர்கள். கற்றறிந்தவன் தாமத்தினால் ஸுகத்தை அனுபவிககிறான்; தர்மத்தையே அணடிப்பிழைக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரே! அந்தத் தர்மத்தால் அடையப்பட்ட பொருளால் எந்தத் தர்மத்தில் குணங்களைக் காண்கிறானே அந்தத் தாமத்தின் அடிவேரை நனைக்கிறான். தர்மாத்மாவானவன் இப்படியன்றே இருக்கிறான்? இவனுடைய மனமும் தெளிவடைகிறது. அவன் இவ்வுலகில் மித்திர ஜனங்களுடன் மகிழ்கிறான்; பரலோகத்தை அடைந்தும் ஆனந்திக்கிறான். ஸாதுககளுள் சிறந்தவரே! தார்மிகன சபத்தத்தையும் ஸபாசத்தத்தையும் ரூபத்தத்தையும் இஷ்டமான கந்தங்களையும்

¹ இருவரும் மேலும் மேலும் அதனை அதனையே செய்வரெனப்படும்.

² ஸமஸ்காரங்கள காப்பாதான முதலியன; அவை பத்தென்றும் பன்னிரண்டென்றும் பதினென்றும் கூறுவார்.

பிரபுதனமையையும் அடைகிறான். இதனைப் பெரியோர்கள் தாமததினுடைய பயனாக அறிகிறார்கள். மஹாப்ராமமணரே! தர்மத்தினபலனை அடைந்து தாமிகன களிப்படைகிறதில்லை. பரீதி அடையாத அந்த மனிதன ஞானதருஷ்டியினால் வைராக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். ஞானதருஷ்டியுள்ள மனிதன இவவுலகில் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவைகளுக்கு வசப்பட்டவனாகிறதில்லை; விரகதி அடைகிறான்; தனனிஷ்டததுக்காகத் தர்மத்தை விடமாட்டான்; உலகத்தைக் கர்மஸவரூபமாகக்கண்டு காம பலத்தின தியாகத்தில முயல்கிறான்; பிறகு, உபாயமல்லாததை விட்டு உபாயத்தினால் மோகூத்ததில முயல்கிறான்; இவ்வாறு, வைராக்கியத்தை அடைகிறான்; பாபகர்மங்களை விடுகிறான்; தாமிகனுமாகிறான்; சிறந்த மோகூத்ததையும் அடைகிறான். மனிதனுக்குத் தவமானது மோகூத்ததுக்கு ஸாதனமாயிருக்கிறது. அதற்கு மூலம் சமதமங்கள். அவற்றால் எந்த எந்த விருப்பங்களை மனத்தினால் விருமபுகிறானோ அவைகளைத் ததையும் அடைகிறான். பிராம்மணர்களுள் மிகக் மேன்மைபெற்றவரே! மனிதன் இந்திரியங்களை அடக்குவதிலும ஸத்தியத்தாலும் மனத்தை அடக்குவதாலும் சிறந்ததான பிரம்மத்தினுடைய ஸதானத்தை அடைகிறான்' என்று சொன்னார். பிராம்மணன், 'சிறந்த விரதத்தையுடையவரே! இந்திரியங்களை என்று சொல்லப்படுகின்றவை எவை? இரத்திரியங்களுடைய அடக்கமானது எவ்வண்ணம் செய்யத்தக்கது? அடக்குவதற்கு யாதுபயன்? தாமிகர்களுள் சிறந்தவரே! அவைகளுடைய பயனை எவ்வண்ணம் அடைகிறான்? நல்ல தார்மிகரே! இரத்த தர்மத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு விருமபுகிறேன்' என்று வினவினான்.

இருநூற்றுப்பதின்காவது அத்தியாயம்.

மா ர் க் க ண் டே ய ஸ மா ஸ் யா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதர் பிராணிகளால் செய்யப்படுகிற நல்வினை தீவினைகளின் இயற்கை முதலியவற்றையும் பிராம்மணமகிமை முதலியவற்றையும் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிர! மகாராஜனே! பிராம்மணனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட தர்மவியாதர் சொல்லிய மறுமொழியைக் கேள். வியா

தர், 'பிராமமணோத்தமரே! மனிதர்களுடைய மனமானது அறிவதற்காக முதலில் விஷயங்களில் செலலுகிறது. மனிதன அவற்றை அடைந்து காமத்தையும் கோபத்தையும் அடைகிறான்; பிறகு, அந்த விஷயானுபவததுக்காக முயலுகிறான்; பெரிய கார்யத்தையும் செய்யததொடங்குகிறான்; விருப்பமான ரூபங்களிலும் கந்தங்களிலும் அப்யாஸத்தையும் செய்துவருகிறான். அந்த அப்யாஸத்தால் விருப்பு உண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு, வெறுப்பு உண்டாகிறது. பிறகு, லோபமுண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு, மோஹமுண்டாகிறது. லோபகுணத்தால் கவரப்பட்டவனும், விருப்பு வெறுப்புக்களால் நிரம்பியிருப்பவனுமான அந்த மனிதனுக்குப் புத்தியானது தாமத்தில் செலலுகிறதில்லை. கபடத்தால் தாமத்தைச் செய்கிறான். கபடத்தால் தாமத்தைச் செய்வதுடன் கபடத்தால் பொருளையும் அடையவிரும்புகிறான். பிராமமணோத்தமரே! கபடத்தினால் பொருள்கள் கிடைத்தபோது அந்தப்பொருள்களிலேயே புத்தியானது மகிழுகிறது. பிராமமணோத்தமரே! அதனால், நண்பர்களாலும் பண்டிதர்களாலும் தடுக்கப்பட்டும் பாவத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான். வேதத்திலிலாததை வேதத்தில நன்கு கூறப்பட்டிருப்பதாக மறுமொழி கூறுகிறான். அவனுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்களாலுண்டாகிற அதாமம மூன்றுவிதமாக ஏற்படுகிறது. பாவத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறான்; சொல்லவும் சொல்லுகிறான்; செய்யவும் செய்கிறான். அதர்மத்தில் முயல்கின்ற அந்த மனிதனுக்கு நற்குணங்கள் நாசமடைகின்றன. பாவங்களைச் செய்பவனுக்கு அவனை ஒத்திருக்கிற பாவச்செயலுள்ளவர்கள் நேசராவர்கள். அவன் அந்தப் பாவிகளுடைய நேசத்தால் இவ்வலகில் துககமடைகிறான். லோகாந்தரத்திலும் ஆபத்தை அடைகிறான். பாவகுணமுள்ளவன் இவ்வண்ணமிருக்கிறான். என்னிடமிருந்து தர்மலாபத்தைக் கேட்பீராக. எவன் இந்தத் தோஷங்களைப் புத்தியினால் முந்தியே பார்க்கிறானே, ஸுகதுக்கங்களில் ஸமர்த்தனை இருந்துகொண்டு ஸாதுகளையும் அடைந்து பூஜிப்பனே அவனுடைய நல்லகார்யங்களின் தொடக்கத்தால் புத்தியானது தர்மங்களில் பிரகாசிக்கிறது' என்று கூறினார்.

பிராமமணன், 'வியாதரே! எவராலும் சொல்லுதற்கரிதாயும் பிரியமாயும் ஸத்தியமாயுமுள்ள தர்மத்தைச் சொல்லுகிறீர். திவ்யமான பிரபாவமுள்ள நீர், மிக்க மஹிமைமுள்ள ரிஷியென்றே எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்' என்று சொல்ல, வ்யாதா, 'மகா

பாக்யசாலிகளான பிராமமணர்கள் எப்பொழுதும் முதலில் புஜிக் கினற பிதருக்கள். உலகத்தில் கற்றறிந்தவன் எல்லாவிதத்தாலும் அவர்களுக்கூப பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். பிராம்மணோத்தமரே! பிராமமணர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து அவர்களுக்கு எது பிரியமோ அதை உமக்குச் சொல்லுவேன். பிராம்மணர்களுக்குப் பொருளான வித்தையை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளும். பிராம்மணரே! ஜங்கமஸதாவரங்களான இவவுலக மனைத்தும் ஐந்துமகாபூதங்களுடைய ஸவரூபமாக இருக்கின்றன. இவற்றைக்காட்டிலும் சிறந்த வேறுவஸது ஒன்றுமில்லை. ஆகாயம், காற்று, தீ, ஜலம், பூமி ஆகிய இந்த ஐந்தும் மகாபூதங்கள். சப்த மும ஸபர்சமும் ரூபமும ரஸமும கந்தமும் அவைகளின் குணங்கள். அந்தப்பூதங்களுடைய குணங்களுக்கும அதிகமாதல் குறை தல்முதலிய குணங்களிருக்கின்றன. பஞ்சபூதங்களாலாகிய காணப் படுகின்ற எல்லாப்பொருள்களும் ஒன்றின்குணம் மற்றொன்றில் தீதாற்றுகிறவையாபி ருக்கின்றன. முந்தி முந்தியிருக்கிற பொருள்க ளுடைய எல்லாக்குணங்களும் முறையே குணிகளான ¹ மூன்றில் காணப்படுகின்றன. ஆறாவதான சேதனை என்பது மனமென்று சொல்லப்படுகிறது. புத்தியானது ஏழாவதாக இருக்கும். அதற்கு மேற்பட்டது அஹங்காரம். ஐந்து இந்திரியங்கள், ஜீவாத்மா, ரஜோ குணம், ஸதவ குணம், தமோகுணம் இவ்வாறாகப் பதினேழு அவ யவங்களோடுகூடின இந்தக் கூட்டமானது அவ்யக்தமென்கிற பெயருள்ளது. வெளிப்படையாகவும் மறைவாகவுமிருப்பவை களும் அறியமுடியாதவைகளுமான இந்திரியங்களாலறியப்படுகிற விஷயங்களுள்ளதும் வெளிப்படையும் மறைவுமான இந்த ஜடப் பொருள்களின் ² கூட்டமானது இவ்வண்ணம் ³ இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள் அடங்கியது. இதுமுழுமையும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. மீண்டும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்? என்று வினவினார்.

¹ இங்கு, பழையவுரை விரிவாக இருக்கிறது; பிரம்மத்தின் குணங் கள உலகத்திலும் உலகத்தின் குணங்கள பிரம்மத்திலும் அததியாஸத தால் காணப்படுகின்றன என்பது கருத்து.

² வேறு பாடம்

³ சாந்தி பாவம் 1220-ம் பக்கத்திலும் அநுசாஸன பாவம் 99-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளிற காண்க.

இருநூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸ்த்மாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மவ்யாதர் ஐந்து பூதங்களுடைய குணங்களைச் சொல்லி இந்திரியங்களை அடக்கீதலும் அடக்காமையும் ஸுகதுக்கங்களுக்கு முறையே முக்யமான காரணங்களேன்பதைக் கூறியது.) .

பாரத! இவ்வண்ணம் தர்ம வயாதரால சொல்லப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணன், மனதகிற்குப் பிரியத்தைப் பெருகுகிற சொல்லை மீண்டும் சொன்னான். பிராம்மணன், 'தர்மத்தை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! எவைகளை ஐந்து மகாபூதங்களென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஐந்து பூதங்களும் ஒவ்வொன்றினுடைய குணங்களையும் எனக்கு நன்கு உரைப்பீராக' என்று வினாவு, வ்யாதர், 'பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய எல்லாம் குணங்களால் மேலிட்டவைகள். அவைகளுடைய குணங்களை உமக்குக் கூறுவேன். பூமியானது ஐந்து குணங்களுள்ளது. பிராம்மணரே! ஜலமானது நான்கு குணங்களுள்ளது. அகனியில மூன்று குணங்களி நுககின்றன. காற்றிலும், ஆகாசத்திலும், முறையே இரண்டு குணங்களும் ஒரு குணமும் இருக்கின்றன. சப்தம், ஸ்பாசம், ரூபம், ரஸம், ஐந்தாவதான கந்தம் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் சிறந்த இந்த ஐந்தும பூமியின் குணங்கள். பிராம்மணரே! தமரே! நல்ல விதமுள்ளவரே! பிராம்மணரே! சப்தம், ஸ்பாசம், ரூபம், ரஸம் ஆகிய இவைகள் ஜலத்தினுடைய குணங்களென்று உமக்குச் சொல்லப்பட்டன. சப்தம், ஸ்பாசம், ரூபம் இம் மூன்று குணங்களும் தேஜஸைச் சார்ந்திருக்கின்றன. சப்தம், ஸ்பாசம் இரண்டும் வாயுவிலிருக்கின்றன. சப்தம் ஒன்றே ஆகாசத்தில இருக்கிறது. பிராம்மணரே! எந்த ஐந்து பூதங்களில உலகங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அந்த எல்லாப் பூதங்களிலும் இந்தப் பதினைந்து குணங்களிருக்கின்றன. பிராம்மணரே! இந்தப் பூதங்கள் ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரியாமல் சேர்ந்திருப்பதலை பிரகாசிக்கின்றன. எப்பொழுது ஜீவர்கள் தம் தேகத்தைக்காட்டிலும் விலகாமையான வேறு தேகத்தை நினைக்கிறார்களோ அப்பொழுது முன் தேகத்தை விட்டு வேறு தேகத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் (ஸங்கல்பத்தால்)

முறையே மறைகிராகள; முறையே தோன்றவும் தோன்று கிராகள. ஸ்தாவரங்களானும் ஜங்கமங்களானும் நிறைநகிருக்கிற இவ்வலகமனைத்தையும் வியாதிக்கிருக்கிற ¹ தானுக்கள ஐரதூபுதவகளைச் சேர்த்தவைகளாகவே ஆங்கங்குக காணப்படுகின்றன வன்றோ! இந்திரியங்களால் அறியப்படுவனவெல்லாம் வ்யகதமென்று எண்ணப்படுகின்றன. இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத தும் அனுமானங்களால் அறியத்தக்கதுமாயிருப்பது அவ்யகதமென்று அறியத்தக்கது. சப்தம் முதலிய இங்கு குணங்களை இந்த இந்திரியங்கள் தத்தமக்கு உரியபடி கிரஹிக்கின்றன. தேகத்தூடன கூடின ஜீவன அப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களைத் தரித்துக் கொண்டு இந்த ஜனன மரணச்சுழலில் தாபத்தை அடைகிறான். உயாவுதாழ்வான தத்வங்களை அறிந்தவன, ஆதமா உலகத்தில் பரளிபிருப்பதையும் உலகம் ஆதமாவினிடத்திலிருப்பதையும் பார்க்கிறான். அவனே விஷயங்களில் பற்றுநலுள்ளவனானால் (உலகத்தில்) பஞ்சபூதங்களைக் காண்கிறான். எப்பொழுதும் எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லாபூதங்களையும் பார்க்கிறவனும் பரமமமாகியிருக்கிற வனுமான மனிதனுக்கு இருவினைப்பயன்களோடு சேர்க்கை உண்டாகிறதில்லை. அஜ்ஞான முதலிய கிலேசத்தைத் தாண்டியிருக்கிற யோகிக் கு ஒப்பற்ற உறுதிப்பொருளான மோகூதமானது இவ்வலகில் வாஸம் பயனற்றதென்பதைக் காட்டுகிற ஞானத்தினால் அடையப்படுகிறது சிறந்த புத்தியுள்ளவரான பகவான பிரம்மத்தை ஆதிஅநதமில்லாதிறதன்மும் நனக்குத் தன்னையே காரணமாகக்கொண்டதென்றும் எப்பொழுதும் குறைவற்றதென்றும் தனக்கு நிகரில்லாததென்றும் உருவமில்லாததென்றும் சொல்லுகிறார். பிராமமணரே! நீர் எனனைக் கேட்பது முழுமையும் தவத்தையே மூலமாகக்கொண்டது மனிதன எதை எதை விரும்புகிறானோ அதை அதைத் தவந்தினால் அடைகிறானன்றோ! இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கிக்கொண்டு காமங்களை அனுஷ்டிப்பவனுக்குத் தவம் நிலைபெறுகிறது. வேறுவித்ததால் தவம் கைகூடாது ஸலாகம நரகமென்னும் இரண்டும் முழுமையும் இந்திரியங்களையே சாரநகிருக்கின்றன. அவைகளை அடக்கப்படடால் ஸலாகத்திற்கு ஸாதகமாகும்; வெளியில் விடப்பட்டால் நரகத்திற்கு ஸாதகமாகும். எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி

¹ பீஷம்பாவம் 19, 363, சாந்திபாவம் 629 பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க.

நிலைநிறுத்ததலே ஸமபூர்ணமான யோகவிதி. இது தவததுக் கும் ஸவாக்கததுகரும் நரகததுகரும் மூலமன்றே? இந்திரியங்கள விஷயங்களில் ஸஞ்சரிப்பதினால் மனிதன் ஸமசயமின்றித் தோஷத்தை அடைகிறான். அவைகளை யே நன்றாக அடக்கினால் அதனால் ஸித்தியை அடைவான். எவன் ஆதமாவினிடத்தில் சோபபிக்கததக்க ஆறு இந்திரியங்களை யும் அடக்கவல்லவனாகிறானே ஜிதேந்திரியனான அநதமனிதன் பாவங்களோடு சேர்க்கை அடையமாட்டான்; அவ்வாறிருக்க, அனாததங்களோடு எவ்வாறு சேர்க்கை அடைவான்? சீரமானது ஜீவனுக்கு ரதமாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது; ஜீவாதமா அநத ரதத்திலிருக்கிற ஸாரதி; இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் தீரனும் அஜாககிரதயிலலாதவனுமான மனிதன் அந்த நல்ல குதிரைகளால் சேஷமததுடனகூடினவனாக ரதிகன்போல ஸுகமாகசசெல்லுகிறான். தீரனான எநத மனிதன் சீரமாகிற ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவையும் அபாயத்தை விளைவிப்பதிலே நோக்கமுள்ளவையுமான ஆறு இந்திரியங்களாகிற குதிரைகளுடைய கடிவாங்களை இழுத்துப் பிடிப்பதே அவன் உததம ஸாரதியாவான். வழிகளில் விரைவாகச் செல்லுகிற குதிரைகள போல விஷயங்களில் விரைவாகச் செல்லுகிற இந்திரியங்களை இழுத்துப்பிடித்து ஸாரத்தியம் செய்வதில் மனிதன் தைர்யத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். தைர்யத்தினால் அவைகளை நிச்சயமாக ஜயிப்பான். விஷயங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற இந்திரியங்களை அனுஸரித்து மனமானது தடையின்றி விடப்படுமானால் அந்த மனமானது இவனுடைய புத்தியை, காற்று ஜலத்தில் ஓடத்தை இழுப்பதுபோல இழுக்கிறது. ஸங்கலபம் சோந்த சபதம் முதலிய எநத ஆறு விஷயங்களில் அந்த விஷயங்களின் அனுபவத்தாலுண்டாகிற ஸுகத்தை விஷயப்பற்றுள்ளவர்கள் மதிமயக்கத்தால் ஸுகமென்று கொள்ளுகிறார்களோ அந்த விஷயங்களில் விஷயப்பற்றுற்றவன் அவை நிலையற்றவையென்றெண்ணிப் பிரம்மத்தியானத்தாலுண்டாகிற பலனைப் பெறுகிறான்' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றுப்பதினானூறுவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தர்மவியாதர் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் அத்யாத்ம்

ஸ்வநுபத்தையும் கௌசீகனுக்கீத்சீ சோல்லியது)

பரதவமசததிலுதிததவனே! தர்மவியாதரால இவவண்ணம ஸூக்ஷ்மமானது சொல்லப்பட்டவுடனே, அநதப பிராமமணனே, மனததை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டு, 'ஸதவம, ரஜஸ, தமஸ இவறறின குணங்களை உள்ளபடி கேட்கின்ற எனககு இப்பொழுது உள்ளபடி உரைப்பீராக' என்று மறுபடியும் ஸூக்ஷ்மத்தை வினவினான். வியாதர், 'நீர் எனனைக கேட்டதலை உமக்கு அதை ஸந்தோஷத்தோடு சொல்லுவேன. சொல்லுகின்ற என் னிடமிருந்து அந்தக குணங்களைத் தனித்தனி தெரிந்துகொள்வீ ராக. அநதக்குணங்களுள் தமோகுணமானது விபரீத ஞான மயமாபுள்ளது. இவைகளுள், ரஜஸானது பிரவருத்தியை உண்டு பண்ணுகிறது. இவைகளுள், பிரகாசம மேலீட்டிருப்பதால் ஸதவ குணமானது சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. தமோகுண முள்ளவன அறியாமை மேலீட்டவனாகவும் மூடனாகவும் உறக கத்தை ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவனாகவும் புத்தித்தெளிவில்லாத வனாகவும் கெட்ட இந்திரியங்களுள்ளவனாகவும் அஜ்ஞானத்தால் கெடுக்கப்பட்டவனாகவும் கோபமுள்ளவனாகவும் சோமபேறியாகவு மிருப்பான். பிரமமரிஷியே! எவன நன்னடையும் இன்சொல்லு முள்ளவனும் ஆலோசிப்பவனும் மனிதர்களுள் சிறந்தவனும் அஸூயையிலலாதவனும் லாபத்தை அடைவதில் விருப்ப முள்ளவனும் இறுமாப்புள்ளவனும் அகங்காரமுள்ளவனுமாயிருப் பதேன அவன் ரஜோகுணமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். எநத மனிதன் அதிகப்பிரகாசமுள்ளவனும் தீரனும் லாபத்தை அடைவதில் விருப்பமில்லாதவனும் அஸூயையிலலாதவனும் கோபமில்லாதவனும் சிறந்தபுத்திமுள்ளவனும் ஜிதேந்திரியனுமா யிருக்கிறானே அவன் ஸாதனிகனென்று அறியத்தக்கவன். நல்ல அறிவுள்ளவனான ஸாதனிகனே உலகத்தாருடைய நடைகளோடு ஸம்பநதப்படமாட்டான்; அறியத்தக்கதை அறிந்துகொள்வான். உலக நடையை அருவருப்பான். (அவனுக்கு) வைராக்கியத்தி னுடைய ரூபமோ முந்தியே தொடங்குகிறது. அஹங்காரமானது

தணிவடைகிறது. மனம் தெளிகிறது. மூன்று கரணங்களிலும் ஒற்றுமை உண்டாகிறது. பிறகு, இந்த வீரகதனுக்கு (ஸுகம துககம், லாபம் அலாபம் முதலிய) எல்லா தவற்துவகளும பரஸபரம் விரோதியாமல தணிர்துவிடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட வீரகதனுக்கு ஒரு விஷயத்திலும் ¹ ஒரு ஸமசயமும் உண்டாகி திலலை. பிராமமணரே! சூததிரஜாதியிலபிறந்து நல்ல குணங்களை யே அடைந்திருப்பவனுக்கு வைஸயததனமையும் அப்படியே கூத்ததிரியததனமையும் உண்டாகின்றன. மனத்திலும் வாக கிலும் செய்கையிலும் கபடமில்லாமல உள்ளமபுறமும் ஓதகிருப் பவனுக்கு பராமமண்யம் உண்டாகிறது. உமக்கு எல்லாகுணங களும் கூறப்பட்டன. மறுபடியும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்?' என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், 'சீர்ததிலுள்ள அகனியானது பிருகிவிஸம பந்தமுள்ள தாதுவை அடைந்து எப்படி இருக்கும்? காற்றானது ஸதானவீசேஷங்களை அடைவதனால் எவ்வாறு பிராணிகளை இருந கச செய்கிறது?' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிர! பிராமமணனால் வினவப்பட்ட இந்த வினாவைக்கேட்டு, வயாதா, மகாதமாவான பிராமமணனுசசுச சொல்லலானார். 'சீர்ததைப பரிபாலனம் செயதுகொண்டு அகனியானது சிரலை அடைந்திருக்கிறது. பிரானவாயுவானது தலையிலும் அகனியிலுமிருந்துகொண்டு பலவிதமாக ஸஞ்சரிக்கின்றது. சென்றது, இருக்கிறது, வருவது ஆகிய எல்லாம் பிராணனில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அதுவே பூதங்களுள் சிறந்தது. அதை ஒளிவடிவமான பிராமமாக உபா ஸிக்கிறோம். அது ² ஸமஷ்டிஜீவன். எல்லாபராணிகளுக்கும் அது அந்தராதமா. அது சாரவதமான புருஷன். அது மஹத்ததவம்; புத்தி; அஹங்காரம், பூதங்களுக்குஅதுதாவ விஷயமாக இருக் கிறது. அதுஅவயகதம், ஸதவமென்கிறபெயருள்ளது. அது ஜீவன். அதுவே காலம் பிராமமணோததமரே! பிரகருதியும் புருஷ னும் பிராணனே. அது ஸவபனஸமயத்தில விழித்துக்கொண்டிருக் கிறது. ஸுஷுபதியில் அது உறங்கவும்உறங்குகிறது. விழித்துக் கொண்டிருக்கிற பிராணிகளிடம் வலிமையை உண்டுபண்ணுகிறது. வேலைசெய்கிற பிராணிகளிடம் இயங்குமபடியும் செய்கிறது.

¹ வேறு பாடம்.

² 'சித்தது, விஜ்ஞானம், பிராணன இவற்றின் சோககை' என்பது பழையவுரை.

பிராம்மணோத்தமரே! அந்தப் பிராணவாயுவானது தடுக்கப்பட்டு விட்டால் (மனிதன்) மரித்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். பூதங்களின் சோககையான சரீரத்தைத் தரிகுகிறஜீவன் சரீரத்தை விட்டு மறுபடியும் வேறு சரீரத்தை அடைகிறான். சரீரத்தினுடைய மத்தியில் நாபிமண்டலம் நிலைபெற்றிருக்கும். நாபியில் அகனியானது நிலைபெற்றிருக்கிறது. ¹ இவ்வாறு சரீரத்தினுள்ளிருக்கிற விஜ்ஞானரூபியானஜீவனும வெளியிலுள்ள சரீரம் இந்திரிய முதலியனவும் பிராணவாயுவினால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன அந்த விஜ்ஞானம் உபாதியின் ஸம்பந்தத்தினால் ஜீவனென்னும் பெயரை அடைந்தபிறகு, ஸமானவாயுத் தன்மையை அடைந்து (ஜடராகனியை அடுத்தது உண்டபொருள்களை ஜீரணப்படுத்தி அபானவாயுவாகி அவற்றின் ஸாராஸாரங்களைச்) தத்தம் இடங்களில் சேர்ப்பிக்கிறது. அபானவாயுவானது ² வஸ்தியினடியிலும குத்ததிலும் அகனியை அடைந்து மூதரத்தையும் மலத்தையும் சுழித்துக்கொண்டு சுற்றிவருகிறது. ஒன்றாக இருந்துகொண்டு பிரயத்தனம், செய்கை, வனமைமூன்றிலும் மிருக்கிற வாயுவை அத்தபாதம் ஸவரூபத்தை அறிந்த மனிதர்கள் உதானமென்றுசொல்லுகிறார்கள். அப்படியே, மனிதர்களுடைய சரீரங்கள் முழுமையிலும் ஸந்திதோறும் நன்கு நிலைபெற்றிருக்கிற வாயுவானது வயானமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த அகனியோ, சரீரதாதுகுகளில் பரவியதாகவும் வாயுவினால் நன்றாகத் தூண்டப்பட்டதாகவும் இருந்துகொண்டும் ரஸங்கனையும் சரீரதாதுகுகளையும் வாதபித்தஸிலேஷ்மங்களையும் நடைபெறச் செய்துகொண்டும், எல்லாப்பசுக்கங்களிலும் ஓடுகிறது. பிராண முதலிய வாயுக்கள் சோவதால் ஒன்றோடொன்று உரைதல் உண்டாகிறது. அதனால் உண்டாகிற சூடே பிராணிகளுடைய அன்னத்தைப் பசுவுமசெபுகிற அகனியென்று அறியத்தக்கது அபானத்துக்கும் உதானத்துக்கும் இடையில் பிராணனும் வயானனும் நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அகனியோ, அதிஷ்டானத்தை நன்கு அடைந்ததாக அன்னத்தை நன்றாகப் பசுவமசெய்கிறது. இந்த நெருப்புக்கு (மலத்தைக்கழிக்கிற இந்திரியமான) வாயுவானது கடைசி எல்லையாகும். அது குதமென்று பேருள்ளதாகும். மனிதர்களுடைய பிராணவாயுமுதலிய ஐந்து வாயுக்களுள்ளும் அந்த அபானவாயுவிருந்து நாடிமாசுக்கள் உண்டா

¹ வேறுபாடம்.

² நாபியின் கீழ்ப்பாகம்.

கினறன. அகனியின் வேகததையுடைய பிராணவாயுவானது குதததினுடைய கடைசியில் திருப்பி அடிக்கப்படுகிறது. அப்படி திருப்பி அடிக்கப்பட்ட பிராணவாயுவானது மேலே வந்து மீண்டும் அக்னியை நன்றாக மேலே எழுப்புகிறது. பக்வாசயமோ நாபிக்குக கீழாக இருக்கிறது; ஆமாசயமானது மேலேயிருக்கிறது. சரீரத்தினுடைய நாபியின் மத்தியிலுள்ள ஜாடராகனியில் எல்லா இந்திரியங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பிராணவாயுமுதலான பத்து வாயுகளால் ஏவப்பட்ட எல்லா நாடிகளும் ஹருதயத்தினின்று குறுககாகவும் மேலாகவும் அவ்வாறே கீழாகவும் சென்று அன்னரஸத்தை தேகத்தில் பரவச செய்கின்றன. எந்த வழியினால் அந்தப் பரமாதமஸவரூபத்தை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இநதமார்க்கம யோகிகளுக்கு உரியது. சிரமத்தை ஜயித்தவர்களும் ஸம்புத்தியுள்ளவர்களுமான தீராகள ஸுஷும்நா நாடியுடன் ஸஹஸராரமென்னும் இடத்தை அடைந்து அந்த நாடியின் வழியாகப் பரமாதம ஸவரூபத்தைச் சிரத்தில் தியானம் செய்வதற்காக நிலைநிறுத்துகிறார்கள் இவ்வண்ணம் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் ப்ராணபான வாயுகள் பரவியிருக்கின்றன. அவ விரண்டையும் அகனியுடன் கூடியவைகளென்றும் பிராணவாயுவை ஆதமாவில் நிலைபெற்றதென்றும் அறிந்துகொள்ளும். ஜீவாதமா¹ பதினொரு விகாரங்களுடன் கூடின லிங்கசரீரத்தோடு ஐக்யத்தை அடைந்தவனாகவும்² பதினாறு கலைகளின் கூட்டத்தினால் நிறைக கப்பட்டவனாகவும் இருக்கிறான். யோகத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட புத்தியுள்ள நிதயனான அந்த ஆதமாவை ஸுகூழ்மமாயும் ஸ்தூலமாயும் இருக்கிற தேகத்துடன் கூடியவனென்று அறிவீராக. அந்தக் கலைகளின் கூட்டத்தில் பாததிரத்தில் நெருப்புப்போல எவன எப்பொழுதும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறானே யோகத்தால் சித்தத்தை அடக்கிய அந்த ஜீவாதமாவை நிதயனென்று அறிவீராக. தாமரை

¹ 'நானேந்திரியம் 5, காமேந்திரியம் 5, பிராணன 5, மனம், புத்தி ஆகிய 17-ம் கூடியது லிங்கசரீரம் எனபா வேதாந்திகள்; இவற்றில், பிராணனகளை 10 இந்திரியங்களிலும் புத்தியை மனத்திலும் அடக்கி 11 ஆகக்கூறும் ஸாங்கியாக்களுடைய கொள்கைப்படி இவருக்கூறப்பட்டது' எனபது பழையவுரை

² பிராணன, ஸரத்தை, ஆகாயம், வாயு, ஜோதி, அப்பு, பிருதிவி, இந்திரியம், மனம், அனனம், வீரியம், தவம், மந்திரம், காமா, லோகம், காமம் ஆகப்பதினாறு' எனபது பழையவுரை

இலையில் நீர்ததுளிபோல அந்தக கலைகளின் கூட்டத்தில் எவன நனகு நிலைபெற்றிருக்கிறானோ நிதயம் காம்பலதயாகத்தால் அடக கப்பட்ட மனமுள்ள அவனை சேஷதரஜ்ஞனென்று அறிவீராக. ரஜஸையும் ஸதவததையும் தமஸையும் உபாதிபுடன் கூடின ஜீவன்க னோடு ஸம்பநதமபெற்றவைகளென்று அறிவீராக. ஜீவாதமா வைப் பரமாதமாவுக்கு வேலைககாரனைப் போலப் பராதீனென்று அறிவீராக. அபபடியே, பரமாதமா வைச் சிறநதகுணங்களை நிறைந்தவரென்று அறிவீராக. சைதனயமில்லாத சரீரததைச சைதனயமுள்ளதென்றும் ஜீவனுக்குப் போகயமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அநத ஜீவன் ஸ்வதநதிரானகக் கிரியைகளைச் செய்கிறான்; எல்லாவற்றையும் அசைவுறச் செய்கிறான். எவன் ஏழு உலகங்களையும் படைத்தானோ அநத ஆதமா வை சேஷததிரத்தை அறிந்தவர்கள் பரமாதமாவென்று சொல்லுகிறார்கள். பிராணிக ளிடம் அநதந்யாமியாக இருக்கிற இநதப் பரமாதமா எல்லாப்பூதங் களிலும் பிரகாசிக்கிறதில்லை; பரமமஜ்ஞானத்தைச் சாஸ்திரங் களால் அடைநதிருக்கிற மகான்களாலே ஸூக்ஷ்மமும் சிறந்தது மான புத்தியினால் காணப்படுகிறான். அந்தக்கரணத்தின் தெளிவி னால் மனிதன் நல்லகாமங்களையும் பாபகர்மங்களையும் நாசம் செய்கிறான். தெளிநதமனமுள்ளவன் ஆதமாவிடம் நிலைபெற்று முடிவற்றஸூகததைப்பெறுகிறான். மனம்தெளிந்ததற்கு அடையாளம யாதெனில், மனிதன் திருபதி அடைந்து ஸூகமாகத் தூங்குவான். ஸூகம் துக்கம் இரண்டையும்விட்டு, (புணயம் பாபம், பிறப்பு இறப்பு, முதலிய) இரட்டைகளையும் விட்டு, எல்லா வஸ்துக களிலும் தன்னுடையதென்கிற அபிமானத்தைபுறவிட்டு, சேஷமத தினால் மேன்மேல் பிரகாசத்தை அடைவிக்கப்பட்டவனாகக் காற் றில்லாத இடத்தில் விளக்குப்போல (அசைவற்று) ஜ்வலிப்பான். எப்பொழுதும் இரவின் முன்பாகத்திலும் பின்பாகத்திலும் மனத்தை யோகததில் செலுத்துகிறவனும சொற்ப ஆகாரத்தை உட்கொள்பவனும மாசற்ற மனமுள்ளவனுமான யோகியானவன் தன் உள்ளத்தில பரமாதமா வைப் பார்க்கிறான். மனிதன் நன ருகப் பிரகாசிக்கின்ற தீபத்தினால் பொருள்களைப் பார்ப்பதுபோல மனோமயமான தீபத்தினால் பரமாதமா வை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். பிராம்மணரே! அவன் ¹ வடிவமில்லாத ஆதமா வைக்கண்டு

¹ 'நிராதமாணம்' என்பது மூலம்; 'நிராகருணமான' என்பது பழைய உரை.

பந்தத்தினின்று விடப்படுகிறான். எல்லா உபாயங்களாலும் லோபத்தையும் கோபத்தையும் விலக்கவேண்டும். எது ஞானமோ அது பவிதரம். தவமாதது ஸமஸாரமாகிற கடலைக் கடப்பதற்கு ஒரு வாராவதியாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுதும் தவத்தைக் கோபத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ¹ ஸம்பத்தை மாதஸ்யத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும் விதத்தையே மானுவமானவர்களிலிருந்து காக்கவேண்டும் ஆதமாவை (உண்மை ஞானத்திலிருந்து) தவறுதலினின்று பாதுகாக்கவேண்டும். அண்டினவர்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த தாமம். பொறுமையானது நிகரிலலாத பலம். ஆதமஜ்ஞானமானது சிறந்த ஞானம். ஸத்தியவிரதமானது எல்லா விரதங்களைப்புகாட்டிலும் சிறந்த விரதம் ஸத்தியத்தைச் சொல்லுவது சிறந்தது. ஸத்திய ஜ்ஞானமானது ஹிதமாகும். எது பிராணிகளுக்கும் மிகவும் ஹிதமாயிருக்குமோ அது சிறந்த ஸத்யமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. எவனுடைய எல்லாக் கார்யங்களும் எப்பொழுதுமே பயனில் விருப்பமில்லாதவைகளாக இருக்குமோ, எவனுடைய ஹோமம் முதலிய எல்லாக் கிரியைகளும் பலதயாகத்திலே நோக்குள்ளவையாக இருக்குமோ அவன் தியாகி, அவன் சிறந்த புத்தியுள்ளவன். குருவாக இருந்தாலும் இந்த பரமமேயாதத்தைப் பிறருக்கு இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததலால் அந்த லக்ஷணையினாலேயே தெரிவிக்கவேண்டும். சித்தவியோக ரூபமான இந்த பரமமேயாதத்தை விருத்தலக்ஷணையினால் யோகமென்கிற பெயருள்ளதாக அறியவேண்டும் பிராணிகளில் ஒன்றையும் துன்பம் செய்யலாகாது. ஸநேஹததன்மையாகிற வழியை அடைந்தவனாக நடக்கவேண்டும். இந்த மனித ஜன்மத்தை அடைந்தது ஒருவேளைவது வைரத்தைப் பாராட்டக்கூடாது. 'எனக்கு யாதொன்றுமில்லை' என்கிற எண்ணம், நல்ல ஸநேகாஷம், ஆசை இல்லாமை, சாபலய மில்லாமை ஆகிய இவையே சிறந்த ஞானம் நல்ல ஆதம ஜ்ஞானம் உத்தமமானது. மனிதன் பறவைவிட்டு இமமையிலும் மறுமையிலும் சோகமில்லாததும் அசைவறத்துமான வைராக்கியத்தைக் கைக்கொண்டு புத்தியினால் பரிசுத்த விரதமுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். அடைந்தற்கரிய மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிற மனிதன் தவத்திலே எப்பொழுதும் நிலைபெற்றவனுமே இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமே பிரமமஸவரூபத்தை மனமமசெய்யல

¹ 'தாமத்தை' என்பது வேறுபாடம்

னும் மனததை நனகு அடககினவனும் விஷயங்களில பற்றுதலில லாதவனுமாக இருக்கவேண்டும். அறிஞர்கள் இந்நப பிரமம ஸுகானுபவஸ்தானமான மோக்ஷத்தை, குணங்களாக எண்ணப்படு கின்றவை குணமல்லாதவையாகுமிடமென்றும், ஸ்திரீ முதலிய வஸ்துககரின ஸம்பநதமில்லாததென்றும், ஜீவாதமா ஒன்று லேயே லாதிக்கத்தக்கதென்றும், அஜ்ஞானம் விலகினவுடன் அடையத்தக்கதென்றும், முநதியே ஸித்தமாக இருக்கிறதென றும், ஒன்றென்றே அறிபத்தக்கதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். எந்த மனிதன துககம் ஸுகம இரண்டையும் விடுகிறானே அவன அழிவிலாத பிரமமத்தை அடைகிறான். மற்ற ஒரு வஸ்துவி னிடத்திலும் பற்றுதலை அடைகிறானில்லை. பிராமமனோத்தமமே! பெரியோர்களிடமிருநது கேடவண்ணம் எனனால் இவை எல்லாம் சுருக்கமாக உமககு உரைக்கப்பட்டன. மீண்டும் எதைக கேடக விருமபுகிறீர்?'' என்று கூறிலா

இருநற்றுப்பதினேழாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சீ)

(தர்மவ்யாதர் கேளசீகனைத் தம் வீட்டினுள் அழைத்துப்போய் முதியவர்களான தம் தாய்தந்தையரைக் காண்பித்து அவர் களுக்குத் தாம் பணிசெய்யும் முறையைத் தெரிவித்தது)

யுதிஷ்டிர! இவ்விதம் மோக்ஷதாமம் முழுமையும் சொல்லப் பட்டவுடன், பிராமமண்ண திடமான பிரீதியுள்ளமனததுடன் தாம வ்யாதரைப பாரதது, 'உம்மால் நியாயததுடனகூடின இவை அனைத்தும் நனகு கூறப்பட்டன. உம்மால் தாமங்களில் அறியப படாதது ஒன்றும் காணப்படவில்லை' என்று சொல்ல, வியாதர், '1 பிராமமனோத்தமமே! எனனால் இந்ந ஸித்தியானது எதனால் அடையப்பட்டதோ, எது எனனுடைய தர்மமோ, அதை நீர் நேரில் பார்ப்பீராக. பகவானே! எழுநதிரும. தாமங்களை அறிந்தவரே! விரைவாக என வீட்டினுள் நுழைநது என்னுடைய தாயதந்தைகளைப பாரககக்கடவீர்' என்று சொன்னா. இவ் வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அநதப்ராம்மணன் வீட்டினுள் நுழைந்து, நனருக அர்ச்சிக்கப்பட்டதும் மனதகிற்கு ஸநதோஷத்தை

1 பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு விளி விடப்பட்டது.

உண்டுபண்ணுகிறதும் மிக்க ரம்மியமாயிருக்கிறதும்தான் நான்கு அறை களுள்ளதும் தேவாலயத்திற்கொப்பானதும் தேவதைகளால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டதும் படுககைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் நெருங்கியதும் நிகரிலலாத வாஸனையுள்ள வஸதுக்களோடு கூடியதுமான உப்பரிகையைக் கண்டான். பிராமமணன், அந்த மாளிகையில் வெள்ளைவஸ்திரங்களைத் தரித்தவாகளும் பூஜிக்கப் பட்டவர்களும் போஜனம் செய்தவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் உத்தமமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவாகளுமான அந்த வயாதருடைய தாயதந்தைகளைக் கண்டான். தாமவியாதரோ அந்தத் தாய்தந்தைகளைப் பார்த்து முடிபினால் கால்களில் தண்ட னிட்டார். தாய்தந்தைகள், 'தர்மங்களை அறிந்தவனே! எழுந் திரு; எழுந்திரு. தர்மம் உன்னை நாற்புறங்களிலும் பாதுகாக்கட் டும். நாங்கள் உன்னுடைய சுத்தியினால் பிரீதியுள்ளவாகளாகி ரோம். நீண்ட ஆயுளை அடைவாயாக. நீ இஷ்டமான கதியை யும் தவத்தையும் ஞானத்தையும் சிறந்த மேதையையும் அடைந்திருக்கிறாய். புத்திரா! ஸதபுத்திரனான உன்னால் நியம காலத்தில் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்தை அடைந்தவர் களபோல இந்த இடத்தில் ஸுகமாகவே வஸிக்கிறோம். உனக்கு எங்களைத்தவிர வேறு தெய்வமானது தேவர்களுள் கூட இல்லை. பரிசுத்தனாக இருப்பதுடன், பிராமமணர்களுக்கு குரிய இந்திரியநிகரஹமுள்ளவனாகவும் இருக்கிறாய். புத்திரா! எவர்கள் பிதாவுக்குப் பிதாமஹாகளோ, அப்படியே பிரபிதாமஹர் களோ அவர்கள் உன்னுடைய இந்திரிய நிகரஹத்தாலும் எங்களுக்குச் சூட்சுமியுடைய பூஜையினாலும் பிரீதியடைந்ததாகள். மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் வாக்கினாலும் செய்யப்படுகிற பணிவிடை குறை வடைகிறதேயில்லை. உனக்கு இப்பொழுது எங்களுக்குப் பணி செய்வதைத்தவிர வேறு எண்ணம் இருப்பதாகக் காணப்பட வில்லை. அருமைக்குழந்தாய்! ஜமதகனிபின் குமாரரான பாச ராமரால் வயது முதிர்ந்த தாய தந்தைகள் எவ்வண்ணம் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டார்களோ, அவ்வாறாகவும், அதைவிட மேலாகவும் உன்னால் எங்கள் விஷயத்தில் எல்லாம் செய்யப்பட்டன' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, தர்மவயாதா அவ்விருவருக்கும் அந்தப் பிராமமணனை அறிவித்தார். அவ்விருவரும் அப்பொழுது அந்தப் பிராமமணனை நல்வரவு கூறி அர்ச்சித்தார்கள். பிராம மணன் அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரையும்

பார்த்து, 'நீங்கள் புத்திரருடனும் வேலைக்காரர்களுடனும் வீட்டில்
 கேஷமமாயிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் நோயற்றிருக்கிறீர்களா? இந்த
 (முதுமையில்) உங்கள் சரீரங்கள் லௌகிகமாயிருக்கின்றனவா?'
 என்று வினவினான். முதியோர்கள், 'பிராம்மணரே! எங்களுக்கு
 வீட்டிலும் வேலைக்காராவகையிலும் எல்லாவிதத்தாலும் கேஷமம.
 பகவானே! நீரும் இடையூறில்லாமல் வந்தீரா?' என்று சொன்னார்
 கள். பிராம்மணன், ஸந்தோஷத்துடன் அவ்விருவரையும்
 பார்த்து, 'ஆம்' என்றே மறுமொழி கூறினான். தர்மவயாதரோ,
 அந்த பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'பகவானே! இந்த மாதாபிதாக்கள்
 எனக்குப் பரதேவதை. தேவதைகளை உதேசித்து எது
 செய்யத்தக்கதோ அதை நான் இவர்களுக்குச் செய்கிறேன்.
 எப்படி எல்லா உலகத்தாருக்கும் இந்திரனைத் தலைவனாகக்
 கொண்ட முப்பத்துமுககோடி தேவர்களும் நன்றாகப்
 பூஜிக்கத்தக்கவர்களோ அப்படியே பிராயம் முதிர்ந்தவர்
 களான இந்தத் தாய்தந்தைகள் எனக்குப் பூஜிக்கத் தக்க
 வர்கள். எப்படி பிராம்மணர்கள் பூஜைக்குரிய பொருள்களைக்
 கொண்டுவந்து தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அப்படியே
 நான் ஆலயமில்லாதவனாக இந்தத் தாய்தந்தைகளிருவரை
 யும் பூஜிக்கிறேன். பிராம்மணரே! இந்தத் தந்தை தாயிரு
 வரும் எனக்குச் சிறந்த தெய்வம். பிராம்மணரே! எப்பொழு
 தும் நான் இவர்களைப் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் அன்னங்
 களாலும் ஸந்தோஷமடையச் செய்கிறேன். கற்றறிந்தவர்
 கள் எவைகளை அகனிகளென்று சொல்லுகிறார்களோ, அந்த
 அகனிகள் எனக்கு இவர்களே. பிராம்மணரே! யஜ்ஞங்களுக்குப்
 நான்கு வேதங்களும் மறற எல்லாமும் எனக்கு இவர்களுடைய
 இவர்களுடைய பணிவிடைக்காக எனனுடைய உபிரா, மனைஞர்.
 புத்திரன், நண்பர்கள் எல்லாருமிருக்கிறார்கள். நான் புத்திரன்
 னேம மனைவியோடும் நாள்தோறும் பணிவிடையைச் செயற்
 கிறேன். பிராம்மணரே! நானே இவர்களை நீராட்டுகிறேன்.
 அப்படியே இவர்களுடைய கால்களை நன்றாக அலம்புகிறேன்.
 நானே ஆஹாரதையும் கொடுக்கிறேன். அனுகூலமான வாததை
 களைச் சொல்லுகிறேன். அபரியமான சொற்களை விலக்கு
 கிறேன். நான், அதமத்தோடு சோந்ததாயினும் இவர்களுக்குப்
 பிரியத்தைச் செய்கிறேன். பிராம்மணரே! பிராம்மணரே!
 தாமததையே பெரிதாக எண்ணிச் சோம்பலிலாதவனாக எப்

பொழுதும இவர்களுக்கு நானே நேரில் பணிவிடையைச் செய்கிறேன். பிராமமணோத்தமரே! உலகத்தில சிறப்படைய விருப்பமுள்ள மனிதனுக்கு, பிதாவும் மாதாவும் அகணியும் ஆத்மாவும் ஆசாரியனுமாகிய ஐவரே குருக்களா. பிராமமணோத்தமரே! இவர்களிடம் எவன் நன்றாகவே நடந்துகொள்ளுகிறானோ அவனாலே அக்னிதள நாள்தோறும் பணி செய்ப்பட்டவைகளாகும். இல்லறத்திலிருப்பவனுக்கு இது சாஸுவத தர்மம்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தர்மவ்யாதர் கோசிகனைத் தாய்தந்தையருக்குப் பணிசெய்ய ஏவ், தாம் சூத்திரஜாதியில் பிறந்ததற்குக் காரணத்தைக் கூறியது)

தர்மாத்மாவான அநத வயாதா, குருக்களான அநத மாதா பிதாக்களிருவரையும் பிராமமணனுக்குத் தெரிவித்தது, மீண்டும் பிராமமணனை நோக்கி, 'பிராமமணரே! நீர் மிதிலாநகரத்திற்குச் செல்லும. மிதிலைபில் வஸிக்கின்ற அந்த வியாதன உமக்குத் தர்மங்களைச் சொல்லுவான்' என்று பர்த்தாவினுடைய சுஸ்ரூஷையைப் ப்ரதானமாகுகொண்டவளும் இரத்திரியங்களை அடக்கினவளும் ஸத்தியத்தையே சீலமாகுகொண்டவளுமான அந்தப் பதிவ்ரதையினால் நீர் சொல்லப்பட்டவிஷயத்தில நான் திவ்யக்ருஷ்டியுள்ளவனாக இருக்கிறேன் தாய்தந்தையருடைய பணிக்கு உடனடிபுறமான தவத்தின் வனமையை நன்கு பாபபிராக' என்று சொன்னார். பிராமமணன், 'பரிசுத்த விரதமுள்ளவரே! விராமங்களை அறிந்தவரே! மெய்பேசுகிறவளும் நல்ல ஸ்வபாவத்தாலும் நன்னடைகளாலும் நிறைந்தவளுமான பதிவ்ரதையினுடைய வாக்கியத்தை நன்றாக நினைத்து, 'நீர் சிறந்த குணமுள்ளவரென்று எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்' என்று சொன்னான். வியாதா, 'பிராமமணோத்தமரே! பிரபுவே! நீர் அவளால் எதைப்பற்றி என்னைக்குறித்து ஏவப்பட்டீரோ அநத விஷயம் அந்தப் பதிவ்ரதையினால் நன்கு அறியப்பட்டதே. ஸமசயயிலலை. பிராமமணரே! உம்மை அனுக்கிரஹிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் எனனால் இது காண்பிக்கப்பட்டது. ஐயா! பிராமமணரே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போகிற ஹிதவாக்கியத்தை என்னிடமி

ருந்து கெளம. பிராமமணோத்தமரே! உமமால் தாயும் தந்தையும் பூஜிக்கப்படவில்லை. இகழப்படாதவரே! அவ்விருவராலும் அனுமதி கொடுக்கப்படாமலே வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதற்காக வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டா. அப்படிப்பட்ட தகாத காரியம் உமமால் செய்யப்பட்டது. இரக்கப்படத்தக்கவர்களும் வயது சென்றவர்களுமான அவ்விருவர்களும் உமமுடைய சோகததால் குருடாகளானார்கள். அவர்களை மனங்குளிர்மபடி செய்வதற்கு விரைவாகச் செல்லும். உமமை இந்தத் தாமமானது தாண்டிச் செல்லவேண்டாம். நீர் சிறந்த தவமுள்ளவா; மஹாதமா; எப்பொழுதும் தாமத்தில் பற்றுதலுள்ளவா. இவை அனைத்தும் பயனற்றவை அந்த மாதாபிதாக்களை விரைவாக அடைந்து ஸந்தோஷமடையும்படி செய்வீராக. பிராமமணோத்தமரே! அவர்களை ஸந்தோஷமடையும்படி செய்தால் நன்மையை அடைவீர். பிராம்மணரே! என சொல்லில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடவீர். நீர் வேறுவிதமாக நடப்பது தகாது. பிரமமரிஷியே! இப்பொழுதே போகலாம்; நான் உமக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், 'நீர் சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே. ஸந்தேகமில்லை. தர்மத்தோடும் ஆசாரத்தோடும் குணங்களோடுமகூடியவரே! உமக்கு மங்களம். உம விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவரை இருக்கிறேன்' என்று சொல்ல, வ்யாதர், 'பழமையானதும் சாஸுவதமானதும் திவ்யமானதும் சாஸ்திர ஜ்ஞானமில்லாதவர்களால் அடையமுடியாததுமான தாமததை நீர் அனுஷ்டிக்கிறீர். நீர் தேவதைபோன்றவரன்றோ? பிராம்மணோத்தமரே! நீர் தாய் தந்தைகளிடம் சென்று சோமபலிலலாதவராக அவர்களுக்குப் பூஜையை விரைவாகச் செய்யும். வேறு ஒரு தர்மத்தையும் இதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக நான் காணவில்லை' என்று சொன்னார். பிராமமணன், 'நான் பாககிபவிசேஷத்தால் இலவிடத்திற்கு வந்தேன். எனக்குப் பாககியவிசேஷத்தால் உமமுடன் நட்பு ஏற்பட்டது. உலகத்தில் தாமதத்தைக் காட்டுகின்ற இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் கிடைப்பது அரிது. பலலாயிரம் மனிதர்களுள் ஒரு தாமவான இருப்பனே இராணை. புருஷஸரேஷ்டரே! உமக்கு மங்களம். உமமுடைய ஸத்தியத்தினால் பிரீதியுள்ளவரை இருக்கிறேன். நரகத்தில் விழுகின்ற நான் இப்பொழுது உம்மால் நன்கு கரையேற்றப்பட்டேன். தோஷமற்றவரே! நான் உம்மை இப்படி பார்த்தது என அந்ருஷ்டம். புருஷஸரேஷ்டரே! ஸ்வர்க்கத்தி

னின்று கீழே விழுகின்ற யயாதிராஜன் தர்மவான்களான தெளஹித் திரர்களால எவ்வாறு கரையேற்றப்பட்டானோ அவ்வாறே நான் உம்மால் இப்பொழுது கரையேற்றப்பட்டேன். உமமுடைய வசனத்தினால் தாய் தந்தைகளுக்குச் சஸூருஷை செய்யப்போகிறேன். சாஸ்திர ஜ்ஞானமில்லாதவன தாமாதர்மநிச்சயத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கச் சகதியுள்ளவனாகான். சூததிரஜாதியில் இருக்கிறவனால் சாஸுவதமான தாமமானது அறியமுடியாதது. நான் உம்மைச் சூத்திரராக எண்ணவில்லை. தகக காரணமிருக்க வேண்டுமன்றோ? நீர் இந்தச் சூததிரததனமையை அடைந்ததற் குரிய உமமுடைய வினையை உள்ளபடி அறியவிருமபுகிறேன். விருப்பமுள்ள எனக்குப் பரிசுத்தாதமாவான நீர் எல்லாவற்றையும் கூறுவீராக' என்று வினவ, வ்யாதர், 'பிராமமனோததமரே! என்னால் பிராம்மணர்கள் மீறி நடக்கத் தகாதவர்கள். தோஷ மில்லாதவரே! முந்தின தேகத்தில் நடந்த இந்த எல்லா விருத்தாந தததையும் கேட்பீராக. நான் பூர்வஜனமத்தில் உததமரான ஒரு பிராம்மணருக்குப் புத்திரனும் வேதங்களை அததியயனம செய்த வனும் அவைகளில் நல்ல லாமாததியமுள்ளவனும் வேதாங்கக களுடைய கரையைடைந்தவனுமான ஒரு பிராமமணனாக இருந்தேன். பிராமமணரே! எனனால் செய்யப்பட்ட தீசசெயல்களால் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். முன் ஜனமத்தில் தனுர்வேதத்தில் பற்றுதலுள்ளவனான ஓராசன் எனக்குத் தோழனாக இருந்தான பிராம்மணரே! அவனது சேர்க்கையினால் நான் தனுர்விததையில் மிகச் சிறந்தவனானேன். இதே ஸமயத்தில் அரசன் சிறந்த போர் வீரர்களோடுகூடியவனும் மந்திரிகளால் நன்கு சூழப்பட்டவனுமாக வேடடைக்காகப் புறப்பட்டான். பிறகு, அங்கே ஓர் ஆஸா மத்தின அருகில் பல மிருகங்களைக் கொன்றான். பிராமமனோத தமரே! பிறகு, எனனாலும் கோரமான ஒரு பாணம விடப்பட்டது. வளைந்த கணுக்களுள்ள அந்த அம்பினால் ஒரு ரிஷி அடிக்கப்பட்டார். பிராமமணரே! அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுகின்ற அந்த ரிஷியானர், 'நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை எவனால் இந்தச் தீங்கு செய்யப்பட்டது?' என்று எதிரொலி இடும்படி உரத்த சபதததுடன் சொன்னான். நான் அந்த முனிவரை மிருகமென்று எண்ணிக்கொண்டு அவரிடம் விரைவாகச் சென்றேன். வளைந்த கணுக்களோடுகூடிய அம்பினால் அடிக்கப்பட்டவரும் பூமியில் விழுந்து அலறுகின்றவரும் கடுந்தவமுள்ளவருமான அந்தப் பிராம்ம

ரிஷியைப் பார்த்தேன். அகார்யத்தைச் செய்ததினால் என மனமானது மிகக் துன்பமடைந்தது. பிறகு, நான், அறியாமையினால் இதனைச் செய்கேன்' என்று சொன்னேன். 'என்னுடைய குற்றமனைததையும் நீ பொறுக்கக்கடவீர்' என்றும் அந்த மஹரிஷியை நான் வேண்டினேன். பிராமமணரே! பிறகு, கோபமூண்டவரான அந்த ரிஷியானவா என்னைப் பார்த்தது, 'கொடியவனே! நீ சூத்திரஜாதியில் வியாதனாகப் பிறப்பாய' என்கிற வாகசியத்தை எனக்கு மறுமொழியாகக் கூறினார்.

இருநூற்றுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதரால் பற்பல தர்மங்களை அறிவிக்கப்பட்ட கோளசிகள் தன் வீடு சென்று தன் பெற்றோர்களுக்கும் பணி செய்ததும், மார்க்கண்டேயர் பதிவீரதையின் மகிமை முதலிய வற்றைச்சொல்லிக் கதையை முடித்ததும்.)

பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களுடைய உதமரே! இவ்வாறு ரிஷியினால் அப்பொழுது சபிக்கப்பட்ட நான் வாக்கியத்தை உரைப்பதில் ஸமர்த்தரான அந்த மஹரிஷியைப் பார்த்தது, 'முனிவரே! அறியாதவனான என்னை இப்பொழுது இந்த அகாரியம் செய்யப்பட்டது. பகவானே! அவையனைத்தையும் பொறுக்கக்கடவீர். அருள புரிவீராக' என்கிற சொல்லால் கோபந்தணியும்படி ரிஷியை வேண்டினேன். ரிஷி, 'இந்தச் சாபமானது இவ்விதமே; வேறுவிதமாகாது; ஸமசயமில்லை. நான் கருணையினால் இப்பொழுது உன் விஷயத்தில் சிறிது அணுகுகிறஹம் செயவேன். சூத்திரஜாதியில் நீ பிறந்திருந்தாலும் தர்மங்களை அறிந்தவனாவாய்; தாய்தந்தைகளுக்குச் சர்ப்புணைவு செய்வாய்; ஸமசயமில்லை; அவர்களுடைய சர்ப்புணையினால் மகாஸித்தியை அடைவாய்; முன்பிறப்புக்களை அறிபவனுமாவாய்; ஸ்வர்க்கததையும் அடைவாய். நீ தார்மிகனான வேடனாகப் பிறந்து மாதாபிதாக்களுடைய சர்ப்புணையில் பற்றுதலுள்ளவனாகவுமிருந்து, சாபத்திற்கு அழிவு வந்தவுடன், மீண்டுமபிராமமணனாகப் பிறப்பாய' என்று அணுகுகிறஹித்தார். மனிதருட்சிறந்தவரே! உக்கிர தேஜஸுள்ள அந்த ரிஷியினால் இவ்வண்ணம் நான் முற்காலத்தில் சபிக்கப்பட்டேன். அவரால் எனக்கே

அனுக்கிரஹமும் செய்யப்பட்டது. பிராம்மணோத்தமரே! அநத ரிஷியின தேகத்தில் பாய்ந்திருந்த அம்பையும் பிடுங்கி எடுத்தேன். அநத ரிஷியானவா எனனால் ஆஸ்ரமத்திற்குக கொண்டுவரப்பட்டார். அவர் உயிர் துறக்கவில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! எனக்கு முன்ஜன்மத்தில் நோதவையும் ஸமீபகாலத்தில் எப்படி ஸ்வர்க்கம் செலவேனென்பதும் ஆகிய அனைத்தும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டன' என்று கூறினார். பிராம்மணன், 'மகாபுத்தியுள்ளவரே! இவ்வண்ணம் மனிதர்களா இந்தத் துகக்களையும் ஸுகங்களையும் அடைகிறார்களா. நீர் இதுவிஷயத்தில் கவலை அடையவேண்டாம். உமமுடைய ஜாதியை அறிந்தனொண்டிருக்கிற உமமால் செய்ய முடியாத கார்யம் செய்யப்படுகிறதன்றோ? உலகங்களுடைய விருத்தாந்தங்களின் உண்மையை அறிந்தவரே! எப்பொழுதும் தாமதத்தில் பற்றுதலுள்ளவரே! கற்றறிந்தவரே! காமதோஷத்தாலும் உமது ஜாதியைச் சாராத தொழிலினாலும் சிறிதுகாலம் பொறுக்கக்கடவீர்; பிறகு, பிராம்மணராவீர். இப்பொழுதே எனனால் பிராம்மணராக எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர் இதில் ஸமசயமில்லை. பதிதனுகறகுக் காரணமான கெட்ட காரியங்களில் இருப்பவனும் டம்பமுள்ளவனும் கெட்ட கார்யங்களை அதிகமாகச் செய்வவனும் பிராம்மணன் சூத்திரனுக்கு ஸமானனாவான். எந்தச் சூத்திரன் ஐம்பொறியடக்கலிலும் ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாக இருப்பதோ அவனை நான் பிராம்மணனாக எண்ணுகிறேன். நடையிலை அவன் பிராம்மணனன்றோ? காமதோஷத்திலை உக்கிரமான தகாத நிலைமையை நீர் அடைந்திருக்கிறீரன்றோ? மனிதர்களுள் சிறந்தவரே! நான் உமமை விரைவில் தோஷங்களினைவெனறெண்ணுகிறேன். நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். உலகங்களுடைய விருத்தாந்தங்களின் உண்மையை அறிந்தவர்களும் நித்யம் தாமதத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் உமமைப்போன்ற மனிதர்கள் வியஸனப்படமாட்டார்களன்றோ?' என்று சொல்ல, வயாதர், 'மனிதன் ஞானத்திலை மனோதுக்கத்தைப் போக்கவேண்டும்; மருந்துகளால் சரீரத்திலுள்ள வியாதியைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இது பேரறிவின சிறப்பு மனிதன் பாலாகனோடு ஒப்புமையை அடையக்கூடாது. அற்புத்தியுள்ள மனிதர்கள், விரும்பாதவற்றின் சோகையாலும் விரும்பியவற்றின் பிரிவினாலும் மனோதுக்கங்களை அடைகிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளும் குணகாரியங்களான ஸுகதுக்கமோஹங்க

ளோடு சோகினறன, அப்படியே பிரிவடைகின்றன இது ஒருவ
 னுககுச் சோகத்துக்குக் காரணமாகக் கூடாதன்றே? அனிஷ்டத்
 திவ சேர்க்கைபைப் பார்ப்பவா அப்படி விரைவில் விரகதி அடை
 கிறான். பிறகு, மனிதர்களு, அனிஷ்டம் தொடங்குவதைப் பார்ப
 பானளையானால் பரிஹாரத்தைச் செய்கிறார்கள். துககப்படுகிற
 வனுககு ஒன்றும் உண்டாகாது. அவன் பரிதாபத்திற்குமாததி
 ரம் ஆளாவான். எந்தமனிதர்கள் ஸுகத்தையோ துககத்தையோ
 இரண்டையுமோ விடுகிறார்களோ ஞானத்தினால் தருப்திபுள்ளவா
 களான அந்த அறிஞர்களை ஸுகமாக விருத்தி அடைகிறார்கள்.
 மூடாகள் அதிருப்தியைப் பரதானமாகக்கொண்டிருப்பார்கள். பண
 திதர்கள் திருப்தியை அடைகிறார்கள். அதிருப்திக்கு முடிவு கிடை
 யாது. திருப்தியோ சிறந்த ஸுகம் ஞானமாகக்கத்தை அடைந
 தவர்கள் சிறந்த கதியைப் பார்ப்பவர்களாகிச் சோகத்தை அடைய
 மாட்டார்கள் துககத்தில மனத்தைச் செலுத்தலாகாது. வ்ய
 ஸனமென்பது கொடிய விஷம். வயஸனமானது விவேகமில்லா
 தவனைக் கோபங்கொண்ட ஸாப்பமானது பாலனைக் சொல்லுவது
 போலக் கொல்லுகிறது. ஆபத்து நோந்திருக்கும் தருணத்தில
 வ்யஸனமானது எந்த மனிதனைக் கவருகிறதோ பெளருஷத்தி
 னால் விடுபட்ட அந்த மனிதனுக்குப் புருஷார்த்தம் கிடையாது.
 செய்யப்படுகிற வினையின் பயன் அவஸயம் காணப்படுகிறது. மனி
 தன் கராயங்களில் ஒழிவை அடைந்தால் ஒருவிதமான மங்களத்தை
 யும் அடையமாட்டான். அப்படி இருந்தாலும் துககத்தைவிட்டு
 விலகுவதில் உபாயத்தைக் கண்டறிய விருமபுவனனால் சோகத்
 திற்கு உடன்படாதவனாக நல்ல கராயத்தை ஆரம்பிக்கவே வேண
 டும். நல்லகராயங்களில் முயற்சிபுள்ளவனாகவும் வியஸனமில்
 லாதவனாகவும் இருக்கவேண்டும் பிராணிகளிடங்களில் அழிவுண
 டாவதை நன்கு ஆலோசித்து எவர்கள் தத்துவ ஜ்ஞானத்தால்
 பரபரமத்தை அடைய முயலுகிறார்களோ தேர்ந்த ஞானமுள்ள
 அவர்கள் உத்தமகதியைப் பார்ப்பவர்களாகிச் சோகத்தை அடை
 கிறதில்லை. கறற்றிறந்தவரே! நான் துககப்படுகிறதில்லை; ஸந்தோ
 ஷிக்கிறேன் நான் காலத்தை விருமபிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
 பிராமமணரே! ஸாதுகளுள் சிறந்தவரே! இந்த நிதர்சனங்களால்
 நான் மனந்தளராமலிருக்கிறேன்' என அ கூறினார்.

பிராமமணன், 'நீர் தேர்ந்த அறிவுள்ளவராக இருக்கிறீர். நீர்
 நல்ல மேதைபுள்ளவர். உமது புத்தி விசாலமானது. பாபத்தினினது

எப்பொழுதுமே திருமபினவராக இருக்கிறீர். நீர் ஞானத்தால் முதிர்ந்தவராகவும் தர்மங்களை அறிந்தவராகவும் இருக்கிறீர். உமமிடம் நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உமக்கு கேஷமம் உண்டாகட்டும். தாமமானது உமமைப பாதுகாக கட்டும். தாமிக்களுள் சிறந்தவரே! நீர் தாமத்தில தவறு மையைச செய்வீராக' என்று கூறினான். வியாதா, அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவனைப்பார்த்து 'ஆசுக' எனறே சொன்னா. பிறகு, பிராமமணைத்தமன் அவரைப பிரதக்ஷிணமசெய்து புறப்பட்டான். அந்தப் பிராமமணன் தன் வீட்டை அடைந்து நல்ல நியமத்துடன் கூடியவனாகக் குருடாகளாயிருக்கிற தாய் தந்தையருக்கு அப்பொழுது நியாயப்படி பணிவிடைகளைடுயல லாம செய்தான். புதிஷ்டிரா! தாமிக்களுள் சிறந்தவனே! ஐயா! எந்தத் தர்மத்தைப்பற்றி எனனை வினவினாயோ அவை அனைத்தும் மிச்சமின்றி உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. ஸாதுக்களுள் சிறந்தவனே! பதிவரதை பிராமமணன் இவர்களின் மகிமை யும் தாமவயாதால் சொல்லப்பட்ட தாய்தந்தையாருடைய கஸ ஞ்ஷையும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன' என்று சொன்னா. புதிஷ்டிரா, 'பிராமமணரே! எல்லாததாமங்களையும் அறிந்தவாருள் சிறந்தவரே! முனிவாருள் மிகுந்த மீனவைவாயந்தவரே! மிக வும் ஆச்சாயமாகவும் இதனிலும் சிறந்ததில்லாததுமான இந்தத் தர்ம கதையானது தேவரீரால் உரைக்கப்பட்டது. கற்றறிந்தவரே! கேட்பதற்கு இன்பமாயிருப்பதனால் நீண்ட நேரமானது ஒரு க்ஷணம்போல எனக்குச் சென்றுவிட்டது. பகவானே! உத்தம தாமத்தைக் கேட்கின்ற நான் (போதுமென்ற) திருபுகியை அடைய வில்லை' என்று கூறினா.

இருநூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் ஆங்கீரஸனுடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், அங்கீரஸினுடைய புத்திரான பிரஹஸ்பதியைத் தேவர்கள் அங்கீரஸினுடைய வசனத்தினால் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டதும்)

தீர்மராஜர் தர்மங்களைாடு கூடிய மங்கள கரமான இந்தக் கதையைக்கேட்டு, அப்பொழுது, அந்த மார்க்கண்டேய மஹரிஷி

யைப் பார்த்தது, 'முனிவரே! அகனியானவன் எவ்வாறு கானகம் சென்றான். முற்காலத்தில், மஹா தேஜஸ்வியான அங்கிரஸானவா அகனி ஒளிநதுபோனபோது தாம் அகனியாக இருந்து எவ்வாறு ஹவிஸுகளை (ஏற்றுத தேவாகளிடம்) சேர்ப்பித்தார்? பகவானே! அகனி ஒருவனே. அப்படியிருக்க, இந்த அகனிக்குக் காமங்களில் பலவாயிருந்தால் காணப்படுகிறதே. இவை அனைத்தையும் அறிவதற்கு விருமபுகிறேன் எப்படி ஸுபரமனயா பிழந்தார்? எப்படி அவர் அகனிகுப புத்திரரானார்? எப்படி அவர் ருத்திரரிடமிருந்து உண்டானார்? எப்படி கங்காதேவியினிடத்திலும் கருத்திகாதேவிகளிடத்திலும் தோன்றினார்? பருகுசூலத்தில பிறந்தவர்களுள் உத்தமரே! மஹாமுனிவரே! அவாநிரமபின நான் இதனை உடமிடமிருந்து உள்ளபடி கேட்க விருமபுகிறேன்' என்று மறுபடியும் வினவினார்.

மார்க்கண்டேயா, 'அகனி கோபங்கொண்டு தவம்புரிவதற்காக வனத்தை அடைந்ததும், மஹிமை பொருந்தியவரான அங்கிரஸானவா தாமே அக்னியானதுமாகிய இந்தவிஷயத்தில் அறிஞர்கள் பழமையான இந்த இதிஹாஸத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். மிகப் புஜபலமுள்ளவனே! முற்காலத்தில் மகாமகிமைபொருந்தின அங்கிரஸானவா ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவரும் தம் ஒளியினால் அகனியைக் கீழ்ப்படுத்துகின்றவரும் ஜகத்தைத் தாபமடையும்படி செய்கின்றவரும் இருட்குவிழை நாசம் செய்கின்றவருமாகி உத்தமமான தவத்தைச் செய்தார். அவர் அப்பொழுது தாம் அகனியாகி உலகமனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்தார் தவம்புரிசின்ற தேஜஸ்வியான அகனியானவன் அவருடைய தேஜஸினால் மிக எரிக்கப்பட்டு மிக்க வாட்டமுற்று ஒன்றையும் அறியவில்லை. பிறகு, அகனிபகவான், 'உலகங்களுக்கு பரமமாவினால் படைக்கப்பட்ட வேறு அக்னிபோல அங்கிரஸ பிரகாசிக்கிறார்' என்று நன்கு சிந்திக்கலானான் அந்த அகனிபகவான், 'தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கிற என்னுடைய அகனித்தன்மையானது முழுதும் அழிந்துவிட்டதே. மீண்டு நான் எவ்வாறு அகனியாவேன்?' என்று ஆலோசித்தது, அகனிபோல உலகங்களைத் தேஜஸால் எரிக்கிற மகாமுனிவரைப் பார்த்தான். அவன் அங்கிரஸைப் பார்த்தவுடன் பயந்து நெளிய விலகினான். அப்பொழுது, அங்கிரஸானவர், அவனைப்பார்த்தது, 'அக்னியே! உலகங்களைப் பாதுகாக்கிற தன்மைபுள்ளவனான நீ விரைவாகவே அகனியாகக்கடவாய்.

மூவுலகங்களிலும் ஸ்தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் இருப்பவனாக நீ அறியப்பட்டிருக்கிறாய். நீ முதலில் பிரம்மதேவரால் இருளைப் போக்குகிறவனாகப் படைக்கப்பட்டாய். உன் ஸ்தானத்தை அடைந்து சீக்கிரமாகவே இருளைப் போக்குவாயாக' என்று சொன்னார். அகனி, 'நான் உலகத்தில் புகழ் அழிந்தவனாகிவிட்டேன் நீர் அகனியாகிவிட்டீர். ஜனங்கள் உமமைத்தான அகனியாக அறிவார்கள்; எனனை அறியமாட்டார்கள். நான் எனனிடமுள்ள அகனித்தனமையை உமமிடத்தில் வைத்துவிடுகிறேன். நீர் முதலகனியாக இரும. நான் இரண்டாவதான பராஜாபத்யாக்னியாகவே இருப்பேன்' என்று சொன்னான். அங்கிரஸ, அகனியைப்பாத்ந, 'அகனிதேவனே! பராஜைகளுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிற புணயத்தைச் செய்து. நீ இருட்டை விலக்குகிற அகனியாகக்கடவாய். எனனையும் முதலில் உன்னுடைய மூத்தபிள்ளையாகச் செய்துள்ளீர்' என்று சொன்னார். அங்கிரஸினுடைய அந்த வாகையத்தைக் கேட்டு, அகனிபகவான் அப்படியே செய்தான். அரசனே! பருஹஸ்பதி என்பவா அந்த அங்கிரஸினுடைய புதலவா. பாரத! தேவர்கள், அந்த அங்கிரஸ அகனிபகவானுக்கு மூத்தபிள்ளையாகி விட்டாரென்பதை அறிந்து, அங்கிரஸை அடைந்து அந்தவிஷயத்தில் காரணத்தை வினவினார்கள். தேவர்களால் வினவப்பட்ட அந்த அங்கிரஸோ அந்தவிஷயத்தில் காரணத்தை உரைத்தார். அப்பொழுது, 'என குமாரனான பருஹஸ்பதியை நீங்கள் குருவாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்கிற அங்கிரஸினுடைய அந்த வசனத்தைத் தேவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள் பலவிதமாயிருப்பவைகளும் மிக்க ஒளிபொருந்தியவைகளும் பல காமங்களால் பிரஸித்திபெற்றவைகளும் பிரம்மணங்களில் பறபல பிரயோஜனங்களுடன் கூடியவைகளும் அகனிகளை இப்பொழுது உனக்கு உரைப்பேன்.

இருநூற்றிருபத்தோராவது அதயாயம்.

மார்க்கண டேயஸமாஸ்யா பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிக்ருடைய உற்பத்தி முதலியவைகளைக் கூறியது)

குருவமசுந்தைத் தாங்குபவனே! பிரம்மமேதவருக்கு மூன்றாவது புத்திரரான அங்கிரஸுகு¹ ஸுபை என்கிற மனைவி இருந்தாள். அவளிடத்தில் உண்டான பிரஜைகளை என்கிற இருநது கேட்பாயாக. அரசனே! அநந அங்கிரஸுகரு பருஹதகீர்த்தி, பருஹஜ ஜயோதி, பருஹசுபரமமா, பருஹநமனஸ, ப்ருஹந்மந்தரன, பருஹசுபாஸன, பருஹஸபதி என்று ஏழு புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். ² அவருடைய எல்லா மக்களுள்ளும், ருபததினூல ஒப்பற்றவளான பாணமதிதேவியென்பவள் அங்கிரஸினுடைய மூத்த புதலவியாக இருந்தாள். எல்லாப் பிராணிகளுக்கருமே எவளிடத்தில் அப்பொழுது ராக்ஷசம் (= அன்பு) உண்டாயிற்றே, ராக்ஷசனானதினூல எவளை ராகையென்று சொல்லுகிறார்களோ அநதப்பெண அங்கிரஸின் இரண்டாவது புதலவி. எவளை ஜனகுகள் ³ ருத்ரருடைய புதரியென்றும், ஸுகூழ்மமாயிருப்பதால் பார்க்கத்தக்கவளும் பார்க்கத்தகாதவளும்பிரப்பவளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அநத ஸீனீவாஸி என்பவள அங்கிரஸின் மூன்றாவது பெண். மகிமைபொருந்தியவளான எவளைக்கண்டு ஜனகுகள் ஆனந்தத்தால், 'குஹு, குஹு' என்ற சபதத்தை வெளியிடுகிறார்களோ, எவளை ஒருத்தியென்றும் பலராயிருப்பவளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அநதக்குஹு என்பவள அங்கிரஸின் நான்காவது பெண். ஹவிஸுகளால் ஜவாலையுடன் கூடியவளான ஹவிஷ்மதியென்பவள அங்கிரஸினுடைய ஐந்தாவது பெண். பரிசுத்தையான அங்கிரஸினுடைய ஆறாவது பெண்ணை மஹிஷ்மதியென்று சொல்லுகிறார்கள். சிறந்த காந்தியுடன் கூடின மகாயாகங்களில் மகிமைபுடன் ஜவலிப்பவளான மகாமதி என்று பிரஸித்திபெற்ற பெண்ணானவள அங்கிரஸினுடைய ஏழாவது புத்திரி என்று சொல்லப்படுகிறாள். ப்ருஹஸபதிக்குப் பார்யையான சிறந்த கீர்த்தியுள்ள சாநத்ரமஸி என்பவள பரிசுத்தமான ஆறு

¹ 'வஸுதை' எனபதும் பாடம் ² 'தாஸு' எனபது மூலம்.

³ 'காணப்படும் காணப்படாமலுமிருத்தலால் ருத்ரருடைய புதல்வி போலிருப்பவளும்' எனபது பழையவுரை.

அக்னிகளையும் ஒரு பெண்ணையும் அனருள. பிரதானாஹுதிகளிலும் தர்சபூணமாஸத்திலும் எந்த அகனிக்கு முத்தனமையான ஹவிஸானது விதிககப்படுகிறதோ நான்கு மாதங்காலில் செய்யாதகக (வைரவதேவம், வருணபரகாஸம், ஸாகமேதம், சநாஸீரீயம் எனகிற) நான்கு பாவங்களிலும் அப்படியே அஸ்வமேதத்திலும் எந்த அக்னிக்கு இஷ்டிஸம்பத்தில முத்தப்பச இருக்கிறதோ அனைக காந்திகளுடன் கூடின ஜவாலைகளால் பிரகாசிக்கின்றவனுட ஒருவனையிருப்பவனும் சிறந்த வீரமுள்ளவனும் அதிக ஒளிபொருந்தியவனுமான அந்த அகனியானவன் சமயு எனகிற பெயருள்ளவன். அவன் பிருஹஸபதியின் புதல்வன். சமயுவுக்கு நிகரில்லாதவளுட ஸதயஸவருபியும் தாமருக்குப் புதல்வியுமான ஸதயை எனபவன் மனைவியானா. அவனுக்கு நல்லகாந்தியுள்ளவனை அகனியென்னும் ஒருபுத்திரனும் நல்ல வரதமுள்ள மூன்று கன்னிகைகளும் உண்டானார்கள். எந்த அகனிபாவவன் யாதத்தில் முத்தனமையானத ஆஜ்யபாகததால் பூஜிக்கப்படுகிறதோ அந்த அகனிக்குப் பரதவாஜன் எனகிற அக்னியானவன் மூத்தபுத்திரனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எந்த அகனிக்கு எல்லாப் பெளரணமாஸங்களிலும்¹ ஸருவத்தால் எடுக்கப்பட்ட ஆஜ்யருபமான ஹவிஸானது கொடுக்கப்படுகிறதோ பரதன் எனகிற பெயர்கொண்ட அந்த அக்னிபாவவன் சமயுவினுடைய இரண்டாவது குமாரன். எவர்களுக்கு அந்தப் பரதன் பர்த்தாவோ அப்படிப்பட்ட வேறு மூன்று கன்னிகைகளும் உண்டானார்கள். அந்தப் பரதனைனகிற அகனிக்குப் பாரதனைனகிற ஒரு புத்திரனும் பாரதி எனகிற ஒரு புத்திரியும் உண்டானார்கள். பரதாளுள் சிறந்தவனை! பாரதனைனகிற அகனிக்குப் பெருமையுள்ளவனும் அப்படியே மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டவனுமான பாவகனைனகிற புத்திரன் பிறந்தார். பரதவாஜனைனகிற அகனியினுடைய மனைவியான வீரையானவள் வீரனைனகிற அகனியைப் பெற்றாள். பிராமமணாகா சந்திரனுக்குச் செயவது போல அந்த அகனிக்கு ஆஜ்யத்தினால்² ஹோமத்தை உபாமகஸ்வரத்தோடு மந்திரங்களை உச்சரித்துச் செயவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த அகனியானவன் ஸோமமேண்டு கூட இரண்டாவது ஹவிஸினால் சேர்க்கப்படுகிறதோ அந்த வீரனைனகிற அகனியானவன் ரதபரபு என்றும், ரததவானென்றும், சும்பரேதெனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அந்த வீரனைனகிற

¹ வேறுபாடம்.

² பிறா காந்திகளாமல் உச்சரிக்கப்படுவது

அகனிபானவன ஸரபு எனகிற பாபையினிடத்தில் வித்தி எனகிற புத்திரனை உண்டுபண்ணினான். அவன் ஒளிகளாலே ஸூர்யனை நன்றாக மறைத்தான் ¹ அகனிபைத் தேவதையாகக் கொண்ட யாகத்தைச் சிறப்பிக்கிற இந்த அகனியானவன் நித்யம் அகனிபை அழைக்கிற மந்திரத்தில் நன்றாகக் கீர்த்தனம் செய்யப் படுகிறான். எந்த அகனியானவன் எப்பொழுதும் கீர்த்தியினின்றும் வாசகவினின்றும் சோபையினின்றும் நமுவாமலீடுக்கிறானே அவன் அந்நால் நிர்வாகவனனென்று பிரஸித்திபெற்றான். இந்த அகனி பருஹஸ்திக்கு இரண்டாவது புத்திரன். வாக்குக்கு அபிமானி தேவதாரூபமான அந்த அகனியானவன் பூமியை மாத்கிரம தூதிககிறான். ² அந்த நிர்வாகவனான்குப ³ பாப மிலலாதவனும் தேவதையினால் விடுபட்டவனும் மிகக் பரிசுத்தி புள்ளவனும் ஜவாலையினால் ஜவலிப்பவனும் வாசகங்களுக்கு அர்த்தங்களை நிர்வாகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனான நிஷ்கருதி எனகிற வேறு பெயருள்ள ஸத்தியனெனகிற அகனியானவன் புத்திரனாக உண்டாயினான். தனனை நிந்திக்காத பிரானிகளுக்காக எந்த அகனியானவன் பாவத்திற்குப் பரிஹாரத்தைச் செய்கிறானே அந்த அகனியானவன் நிஷ்கருதி என்ற பெயருள்ளவன். அவன் ⁴ வீடு பூநீதாட்டம் முதலியவற்றில் சோபையை உண்டுபண்ணுகிறான். இவ்வுலகத்தில் வேதனைபினால் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள்தாங்களே எந்த அகனிபினால் வேதனை பொறுக்காமல் அலறுகிறார்களோ அதிக வேதனைபை உண்டுபண்ணுகிற அந்த ஸ்வனெனகிற அகனிபானவன் அந்த நிஷ்கருதிக்குப் புதலவன். எந்த அகனிபானவன் எல்லா உலகத்தாருடைய புத்தியையும் ஆகாமித ஆக்கொண்டு நிற்கிறானே அந்த அகனியை அத்தியாத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் விருவஜித எனகிற அகனியாகச் சொல்லுகிறார்கள். பாரத! எல்லா உலகங்களிலும் பிரானிகளுடைய வயிற்றினுடனென்று எந்த அகனி புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் பக்குவம் செய்கிறானே அவன் யஜஞத்தில் விருவபுக் எனகிற பெயருள்ளவனாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறான். இந்த அகனியானவன் பிரமமசர்யத்தூடன் கூடியவனும் மனத்தை அடக்கியவனும் எப்பொழுதும் அதிக ஒளிபுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். இந்த அகனியைப்

¹ வேறுபாடம். ² வேறுபாடம்.

³ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது

⁴ வேறுபாடம்.

பிராமமணர்கள் ¹ பாக்யஜ்ஞங்களில் பூஜிக்கிறார்கள் பரிசுத்தமான ² கோமதி என்கிற நதியை மனைவியாக உடைய விஸ்வபுக் என்கிற அகனியில் தாமததை அனுஷ்டிப்பவர்களால் (இலலறத்தாருந் குரிய) எல்லாக் கருமங்களும் செய்யப்படுகின்றன. அதிக உககிரமானவனும் ஜலத்தை எப்பொழுதும்குடிக்கிறவனுமான அநதப்படபாககினியானவன் மேலநோக்கின் கதிபுடனகூடி உதானமென்கிற பெயரைப்பெற்று ஊாதவபாக என்கிற பிராமமணரை இருக்கிறான். அவன் பிராண வாயுவுக்கு அபிமானியாக இருக்கிறான். எந்த அகனிகுக்கு வீட்டில் நாளநோறும் ஹவிலின் வடபாதிபிலிருந்து ஹவிலானது எடுத்துக்கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்த அகனிகுக்கு கொடுக்கும் அதனால் பிரமமதேவா திருபதியடைகிறார். ஸவீஷ்டகருத்தானது அந்த அகனி ஸம்பந்தத்தால் ஸாவோத்தமமென்று எண்ணப்படுகிறது. பிருகஸ்பதியென்ற அகனியானவன் பொறுமையில்லாத பிராணிகளிடம் கோபநுபமாகத் தோன்றுகிறான். ³ அப்பொழுது கோபங்சொண்டவனுடைய தேகத்தில உண்டாகிற வோவையை அந்த அகனிகுக்குப் புரிகைபாக எண்ணுகிறேன் அவள் ஸவாஹையென்று பப்பங்கரியாகவும் குருரையாகவும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் நிலைபெற்றிருக்கிறான். ஸவாககத்தில ஸுபத்தால் எந்த அகனிகுக்கு ஸமனாக ஒருவனும் இல்லையோ நிகரில் லாமையால் இந்த அகனியானவன் தேவர்களால் காமனென்று பெயரிடப்பட்டான். எந்த அகனியானவன் உதஸாஹத்தினால் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டவனும் விலலுள்ளவனும் மாலை அணிந்தவனும் சூரில் வீற்றிருப்பவனுமாகி புத்தத்தில பகைவர்களை நாசம் செய்கிறதோ அந்த அகனியானவன் அமோகனென்று பெயருள்ளவன். ⁴ மகாபாக்யமுள்ளவனே! எந்த அகனியை வேதத்தைபரவசனமசெப்கிற ஆசாரியாகவ மோக்ஷவிஷயத்தில ஹேதுவாக அறிகிறார்களோ முன்று உகதவகளாலே அநதபடுகிற உகதயனென்கிற அந்த அகனியானவன் பஸாஸமிற பெயருள்ள நானகாவது பரமமகலைபை உணடுபணைவினான்.

¹ ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களில் பிரமமயஜ்ஞம் நீங்கலான பிதருயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம் ஆகிய நான்கு.

² ³ ⁴ வேதபாடம்

¹ இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மா ர் க் க ண் டே ய ஸ ம ா ஸ்ய ா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் அக்ஷிகளின் உற்பத்திகளைக்கூறியது தொடர்ச்சி)

அந்த உகதனெனகிற அகனியானவன், 'சீர்த்தியினால் பிரமம தேவருக்கு ஒப்பான தாமிகனான புத்திரனை நான அடையக்கட வேன்' எனகிற எண்ணத்தான புத்திரனாகாக அனேக வருஷ காலம் கடுமையான தவம் செய்தனன். அவன் காசியபடுன்னும் வாஸிஷ்டனென்றும் பிராணனுக்குப் புத்திரனாக இருக்கிற பிராண னென்றும் அங்கிரஸினுடைய புத்திரனான சயவனென்றும் தரிஷுவர்ச்சகனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அந்த உகதாசனியானவன் அப்படிப்பட்ட ஐந்து² மஹாவயாஹ்ருதிகளால் அப்பொழுது தியானம் செய்யப்பட்டு அதிக ஜவாலையுடன் கூடிய அகனிபோல ஐந்துவர்ணமுள்ள³ ப்ரபாவனன் எனகிற தேஜோமயமான புத்திரனாகத் தோன்றினன். அந்த அகனிகு நன்றாக ஜவலிக்கின்ற அக்னியானவன் சிரஸாக இருந்தனன். அப்படியே அந்த அகனியினுடைய இரண்டு கைகளும் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பாயிருந்தன. பாரத! தோலும் கண்களும் ஸ்வர்ணத்தின் காரதிபோன்ற காரதி உடையவைகளாக இருந்தன. இரண்டு கண்க்காலங்களும் கருமைநிறமுள்ளவைகளாக இருந்தன. ஐந்து நிறமுள்ளவனும் தவத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டவனுமான அந்த அகனியானவன் ஐந்து ஜனங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்ப தால் பாஞ்சஜனயனென்ற பெயருள்ளவெனன்று கேள்வி. பிரகா சிக்கின்ற அந்த அகனியானவன் ஐந்து வம்சங்களை உண்டுபண்ணு கிறவனான மிக்க தவத்தையுடைய அந்தப் பாஞ்சஜன்யாகனியானவன் பதினாயிரம் வருஷம் தவஞ்செய்து கோரமான தக்ஷிணை னியை உண்டுபண்ணினான். அந்த அகனியானவன் பிதருக்களுக்குப் பிரஜைகளை உண்டுபண்ணினான். அவன் வேகத்தோடு ஆயுள்

¹ இந்த 222-வது அத்தியாயம் தொடங்கி மூன்று அத்தியாயங்கள் மிக்கடினமாக இருப்பதாலும் கிருஷ்ணசாரியா பதிப்பில் வியாக்கியான மில்லாமையால் எவ்விதம் ஆலோசித்தும் திருப்திகரமாகப் பொருள்படாமையாலும் நீலகண்ட வயாக்கியான புத்தகப்'டமே கொள்ளப்பட்டது.

² ஸூர்ய, ஸூர்வ, ஸூர்வ, சிஹி, ஜநி எனபன்.

³ ஜகததை ஸருஷ்டி செய்கிறவன்.

முதலியவற்றை அபகரிக்கின்ற பகலீரவுகளுக்கு அபிமானிதேவதைகளான பிருகத்தையும் ரத்தந்தரத்தையும் முறையே தலையிலும் வாயிலுமிருந்தும், ருத்ரரை நாபியிலிருந்தும், இந்திரனைப் பலத்திலிருந்தும், ¹ வாயுவையும் அக்னியையும் பிராணனிலிருந்தும் உண்டு பண்ணினான். இரண்டு கைகளால் ² பராகருதாறுதாதத்தையும் வைகருதாறுதாதத்தையும் மனதேகாடுகூடின இந்திரியாதிஷ்டான தேவதைகளையும் ஐந்து பூதங்களையும் இவ்வுலகிலுண்டு பண்ணினான்; இவைகளைப் படைத்த பிறகு, பிதருக்களுக்கு ஐந்து புத்திராகளையும் படைத்தான். பருஹுதரதனுக்கு பரணிகியும் காராயபனுக்கு மஹுதரதனும் அங்கிரஸெனகிற சயவகைனிகுப்பானுவும் ஸுவர்ச்சகனுக்குத் தீரண ஸௌபரணெனகிற அகனியும் பிராணனுக்கு அனுதாததனும் புதலவாகளாக ஏற்பட்டார்கள். இவ்வாறாக இருபத்தைந்து அகனிகள் விவரித்து உரைக்கப்பட்டனா. காந்தியுள்ளவாகளும் யஜுருத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸை அபஹரிககிறவர்களும் முதனமை வாயநதவாகளுமான வேறு பதினைந்து ³ அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். பாஞ்சஜன்யனென்று வேறு பெயருள்ள தபஸெனகிற அகனியானவன் தேவர்களுடைய யஜுர்பாகத்தை அபஹரிககின்ற ஸுபீமன், அதிபீமன், பீமன், பீம்பலன், அபலன் என்கிற இந்த ஐந்து அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்தான். அநததபஸெனகிற அகனியானவன் ஸுமிதரன், மிதரவந்தன், மிதரஜனன், மிதரவர்த்தனன், மிதரதாமா என்கிற இந்த அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்தான். அநதத தப

¹ 'பிராணனைப் படைத்தபிறகு, வாயுவையும் அகனியையும் படைத்தது' என்பது பழையவுரை.

² வேதங்களை உச்சரித்ததற்குரிய ஸவரங்கள் உதாததம், அநுதாததம், ஸவரிதம், பரசயம் என நான்கு; உதாததம் = எழுத்துக்களை உச்சரித்ததற்குரிய கண்டம் தாலு முதலிய பதினானூறு இடங்களில் மேறபாகத்தால் உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தினாலே அநுதாததம் = அவற்றிலேயே கீழ்ப்பாகத்தாலுச்சரிக்கப்படும உயிரெழுத்தினாலே ஸவரிதம் = உதாததவம் அநுதாததவம் என்கிற இரண்டு வாண தாமங்களும் கலந்து உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தினாலே பரசயம் = மேலுமில்லாமல் கீழுமில்லாமல் நடுத்தரமாக உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தினாலே. மந்திரத்தில் வருவது பிராகிருதானுதாததம். யஜுரவேதத்தைச் சாராத சதபதபராமணத்தில் வருவது வைகருதானுதாததம்

³ 'தேவாந' என்பது மூலம்.

ஸென்ற அகனியானவன் ஸுரபரவீரன், வீரன், ஸுரேசன், ஸுவாசசஸ், ஸுரஹநகா எனகிற இந்த ஐந்து அஸுரர்களை யும் உண்டுபண்ணினான். மூன்று விதமாக தனித்தனியாக இருக்கின்ற இந்த ஐந்து ஐந்து அஸுரர்களும் ஸவாககத்தில நிலைபெற்ற வர்களாக இருந்துகொண்டு யாகத்தால் தேவர்களை ஆராதிக்கிற வர்களுடைய யாகத்தைக் கவருகிறார்கள். இவர்கள் மஹிமை வாபரத ஹவிஸையும் நாசம் செய்கிறார்கள். அகனிகளோடு வைரத்தினால் இந்த அஸுரர்கள் ஹவிசை நாசம்செய்கிறார்கள்; கவான தும் கொள்ளுகிறார்கள். ஸமர்த்தர்களால் பஹிாவேதியில் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஹவிாபாகமானது நன்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எந்த யாகசாலையில் அந்தர்வேதியில் அகனியானது நிலைபெற்றிருந்ததோ அந்த இடத்தில் இந்த அஸுரர்கள் கிட்ட நெருங்குகிறதில்லை. இரண்டு சிறகுளபோன்ற இரண்டு மண்டலாகாரமான வேதிகளோடுகூடின அந்தசயனமானது நடந்துவரும் தருணத்தில் இவர்கள் சயனம்செய்கின்ற பஜமானனுடைய ஆஜ்யத்தைபும் ஹவிஸையும் அபகரிக்க முயன்றார்கள். பிறகு, ராக்ஷஸர்களை ஹிம்ஸிக்கின்ற மந்திரங்களால் தணிக்கப்பட்டவர்களான இந்த அஸுரர்கள், யஜ்ஞ ஸம்பந்தமான ஹவிசை அபகரிக்கவில்லை. தபனென்ற அக்னியினுடைய புத்திரனான பருஹுதுத்தன் பூமியை அடைந்தான். அந்த ப்ருஹுதுத்தன் பூமியில் ஸாதுக்களால் அகனிகேஹாதிரேஹாமம் செய்யும் தருணத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். தபனென்ற அகனிகுரதநதரனெனகிற அக்னியானவன் புத்திரனாகச் சொல்லப்படுகிறான். மித்ரவந்தனெனகிற இந்த ரதநதராக்னியின் பொருட்டு அதவாபுககள் ஹவிசைக் கொடுக்கத்தக்கதென்று அறிகிறார்கள். மிக்க கீர்த்திமானான தபாகனியானவன் புத்திரர்களோடுகூட நிகரற்ற பரிதிபுள்ளவனாகி ஸந்தேநாஷமடைந்தான்.

இருநூற்றிருபத்துமன்றுவது அத்த்யாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமோஸ்யாபர்வம். (தோடர்க்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிகளின் வம்சத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறியது.)

பெரிய நியமங்களால் பிறந்தவனும் பரிசுத்தனும் புஷ்டியுடையது என்கிற பெயருள்ளவனுமான பரதனென்கிற அக்னியான

வன ஸந்தோஷமுள்ளவனாகிப் புஷ்டியைக் கொடுக்கிறான். இவன எல்லா ப்ரணைகளையும் பரிபத்தலை (=போஷிப்பதனால்) பரத னென்று சொல்லப்படுகிறான். தபாகனியின் மூன்றாவது புதலவ வனான நிராகல்பமாதிரூபமான சிசுசகதிபூஜையில் பற்றுத் துள்ள சிவாகனியானவன் துக்கத்தால் ஹிமஸிககப்பட்ட எல்லா ருக்கும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறான். தப லெனகிற அகனிககு விருத்தியடைந்திருக்கிற பெருந்தவததையும் ஐஸுவர்யத்தையும் கண்டு அந்த ஐஸுவாயத்தை அடைவதற்குப் புத்திமானான புரந்தரன் என்கிற புத்திரன் உண்டானான். தபாகனி யினிடத்தினின்று உஷ்மா என்கிற அகனி உண்டானான். அந்த அக்னியானவன் பூதங்களில் உஷ்ணத்திற்காக அனைவரானா லும் காணப்படுகிறான். மனு என்கிற அகனியும் பராஜாபத யத்தை உண்டுபண்ணினான். பிறகு, வேதங்களின் கரைகடந்த வர்களான பிராமமணர்கள் சமபு என்கிற அகனியைத் தபாகனி யினுடைய நான்காவது புத்திரனாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராம மணர்கள் ஜ்வலிப்பவனும் அதிக காந்தியுள்ளவனுமான ஆவஸத்தி யனைத் தபாகனியினுடைய ஐந்தாவது புதலவனாகச் சொல்லு கிறார்கள். மகாபாக்யசாலியே! அஸதமனகாலத்தில் களைத்த வனான ஸூர்யன் எந்த அகனியாகிறானோ, எவன் கோரர்களான அஸூரர்களையும் பலவகை மனிதர்களையும் உண்டுபண்ணினானோ அந்தத் தபாகனியானவன், பிறகு, இவ்வுலகில் பலத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஒப்பான ஒளிப்புள்ளவர்களும் ரஸத்தை அடையத்தக்கவர்களுமான ஐந்து அகனிகளை உண்டு பண்ணினான். பராஜாபதயமானது தபாகனியினிடத்தினின்று மனு என்கிற புத்திரனை உண்டுபண்ணியது. அங்கிரஸானவன் பானுவை உண்டுபண்ணினான். வேதங்களின் கரை அடைந்தவர் களான பிராமமணர்கள் அந்தப் பானுவை பருஹதபானுவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸூர்யனிடமிருந்து உண்டானவனும் நல்ல பரணைகளுடன் கூடியவனும் பருஹதபானுவை எனப்பவ பானு வினுடைய மனைவி. அவ்விருவர்களும் ஆறு புத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார்கள். அவர்களுடைய பராஜாவிதியைக் கேட்பாயாக. எந்த அகனியானவன் பலஹீனர்களான பிராணிகளுக்கு உயிரைக் கொடுக்கிறானோ, பலதன் என்கிற அந்த அகனியைப் பானுவினு டைய முதற் புத்திரனாகச் சொல்லுகிறார்கள். எந்த அக்னி யானவன் சாந்தியிலலாத பிராணிகளிடம் பயங்கரமான கோப

மாகிருளே அந்த மனயுமான எனகிற அக்னியானவன பானுவினுடைய இரண்டாவது புத்திரன். தாசத்திலும் பெளர்ணமாஸத்திலும் இவவுலகில எந்த அகனிககு ஹவிஸானது சொல்லப்படுகிறதோ அவன விஷ்ணுவென்று பெயருள்ளவன். விஷ்ணு என்கிற பெயருள்ள அக்னியானவன் தருதிமானென்கிற அங்கிரலாக்ச சொல்லப்படுகிறான். எந்த அகனிககு இந்திரனோடு சேர்ந்து ஆகரயண ஹவிஸானது விதிககப்பட்டிருகிறதோ அந்த ஆகரயணென்கிற அக்னியானவன் பானுவினுடைய வமசத்திலேயே பிறந்தவன். சாதாமாஸயங்களில நித்தியமாக இருக்கிற ஆகரேய முதலிய ஹவிஸுகளுக்கு எவன் உதபத்திஸதானமோ அந்த அக்னியானவன் அகரஹன் என்று பெயருள்ளவன். நான்கு புத்திரர்களோடுகூடின ஸதுபனென்கிற அக்னியானவன் பானுவினுடைய வமசத்திலேயே தோன்றினன். பானுவென்கிற வேறு பெயர்கொண்ட மனுவினுடைய மூன்றாவது மனைவியான நிசை என்கிறவள ரோஹிணியென்ற பெண்ணையும் அக்னி லோமன் இருவரையும் மற்ற ஐந்து அக்னிகளையும் உண்டுபண்ணினான். சாதாமாஸயங்களில சிறந்த ஹவிஸினால் எந்த அக்னி பூஜிககப்படுகிறதோ பர்ஜனயனுடன்கூடியவனும் காந்தியுள்ளவனுமான அந்த அக்னியானவன் வைஸுவாணன் என்று பெயருள்ளவன். இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆஹாரங்களும் எவனால் பசுவும் ரெய்யப்படுகின்றனவோ அந்த அக்னியானவன் விஸவபதி என்று பெயாபெற்ற மனுவினுடைய இரண்டாவது புதலவன். எந்த அக்னியில ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட ஆஜயமானது பயனுள்ளதாகிறதோ சிறந்த ரோகினியென்கிற அவள ஸவிஷ்டகருத என்று பெயருள்ள மனுவின புத்திரி. கன்னிகையான அந்த ரோஹிணி எனபவள ஹிரணயகசிபுவின் புதல்வியாயிருந்து தன் கர்மதோஷத்தால் அவனுக்கே பாராயயானாள். அவள்தான் அந்த அக்னி. அவள அந்த பர்ஜாபதி. பிராணிகளுடைய தேகத்தை அடைந்து எந்த அக்னியானவன் பிராணன் முதலிய வாயுகளை நடைபெறச் செய்கிறதோ, சபத ஸவருபத்தை கரஹிப்பதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிறதோ அந்த அக்னியானவன் ஸனனிஹிதன் என்று பெயருள்ளவன். அர்ச்சிராதிமாககத்தையும் தூமாதிமார்க்கத்தையும் அடையச்செய்கிறவனும் பிரகாசிப்பவனும் அக்னியைத் தாங்குகிறவனும் பாவமற்றவனும் காமய கர்மங்களைச் செய்பவனும் கோபத்தை அடைந்திருப்பவனுமான அந்த அக்னியானவன் கபிலெனன்று

பெயர்கொண்டவன். யதிகள எப்பொழுதும் எவரைக் கபில மஹரிஷியாகச் சொல்லுகிறார்களோ, ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திற்கும் யோகசாஸ்திரத்திற்கும் பிரவர்த்தகரான அந்த மஹரிஷியானவா கபிலரென்ற பிரஸித்திபெற்ற அக்னி மனிதர்கள் எப்பொழுதும் இவ்வலகில் பலவகையான காமங்களில் வைபவ தேவத்தின்முடிவில் மனுஷ்யஜ்ஞததுக்காக அகரமென்ற பெயர் கொண்ட ஹவிர்ப்பாகததை எந்த அகனியில் சொப்பிக்கிறார்களோ அந்த அகனியானவன் அக்ரணி என்று சொல்லப்படுகிறான். தோஷத்தால் கெடுக்கப்பட்ட அகனியே ஹாதிரத்தின் பிராயச்சித்தத்திற்காக அதிக விர்யமுள்ளவாகளும் பூமியில் பிரஸித்திபெற்றவர்களுமான இந்த அக்னிகளையும் இன்னும் மற்ற அக்னிகளையும் மனுவென்ற அகனி உண்டுபண்ணினான். அகனிகள் வாயுவினால் எவ்விதத்தாலாவது ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படுமாகில் ¹ அஷ்டாகபாலத்தால் சசியென்ற அகனியில் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது தக்ஷிணாகனியானவன கார்ஹபதயத்தோடும் ஆஹவனீயத்தோடும் சேருவதோ அப்பொழுது வீதியென்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். க்ருஹத்திலிருக்கிற அகனிகள் காட்டுத்தீயினால் தொடப்படுவராகில் அப்பொழுது சசியென்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். அக்னியே ஹாதிராகனியை ரஜஸ்வலையான ஸ்திரீ தொடுவனையானால் வஸுமான் என்கிற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். ஒரு ஜீவன் மரித்ததாகக் கேட்டாலும், பசுக்கள் இறந்தாலும், அப்பொழுது, ஸுரபிமான என்கிற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். ரோகத்தால் பீடிககப்பட்ட எந்த ப்ராமமணன் மூன்று நாள் அகனியில் ஹோமம் செய்யாமலிருப்பதினால் அவன் உத்தராக்ஷினியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். தாசுநதையும் பெளர்ணமாஸதையும் செய்கவன் பதிக்ருத என்கிற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது ஸூத்ரிகாகனியானவன் அகனியே ஹாதிராகனியைத் தொடுவதோ

¹ 'அஷ்டாகபாலே' எனபது மூலம். எட்டுக்கபாலங்களில் வித்தஞ் செய்யப்படுகிற ஹவிஸு; கபாலம்--யாகத்தில் உபயோகிக்கும் ஒருவகைப் பாதகிரம்.

அப்பொழுது அகனிமத என்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலததால இஷ்டியைச் செய்ய வேண்டும்.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னியினுடைய வம்சம் முதலியவற்றைச் சொல்லியது.)

ஜலத்தினுள் வஸிப்பதாக அறியப்பட்ட ஸஹனென்கிற பெயருள்ள அகனிக்ருச சிறப்புள்ள முதிதை என்பவள அனபுள்ள பாராயைனாள். பூலோகத்திற்கும் புவாலோகத்திற்கும் தலைவனான அந்த ஸஹனென்கிற அகனியானவன சிறந்த அதபுதனென்கிற அகனியை உண்டுபண்ணினன. எந்த அகனியைப் பதியாக எண்ணி உபதேசபரமபரையோடுகூடின பிராமமணர்களில் சிறந்தவர்கள் உலகத்தைப் போஷிக்கிறவனென்றும் எல்லாப் பிரானிகளுக்கும் ஆதமாவென்றும் சொல்லுகிறார்களோ, எந்த அதபுதாகினி யானவன பெரிதாயிருக்கிற ஆகாயம் முதலிய எல்லாப் பூதங்களுக்கும் பதியாக இருக்கிறோ, மஹிமைபொருந்தியவனும் மிகக் காந்தியுள்ளவனுமான அந்த அதபுதாகனியானவன் நாள் தோறும் எல்லா இடங்களிலும் ஸஞ்சரிக்ருகிறான். எந்த அக்னியானது இந்த உலகத்தினுள்ள ஜனங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸுகளை ஏற்றுக்கொள்கிறதோ, அந்த கருஹபதி என்கிற தரேதாகனியானது யஜ்ஞங்களில் நித்தியமாகப் பூஜிக்கப்படுகிறது. ஜலஸம்பந்தத்தால் ஆபம் என்கிற வேறு பெயருள்ள ஸஹாகனிக்ருப் புத்திரனும் புத்திகளை ஸம்ஹரிப்பதும் மஹானுமான அதபுதாகனியானது பூலோகத்துக்குப் பதியென்றும் புவாலோகத்துக்குப் போஷகமென்றும் எல்லாப் பெரிய பொருள்களுக்கும் பதியென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அசேதனமான ஆகாயம் முதலிய மகா பூதங்களைத் தரிக்கிறதும் பூதங்களை ஸம்ஹரிக்கிறதமான பரதாகனியானது அந்த அதபுதாக்னிக்ருப் புத்திரனாகத் தோன்றியது. பரதாக்னிக்ருத தைத்திரீயகத்தில சொல்லப்பட்டதும் மரணரூபமான அவபிருதத்தை ஈற்றில் கொண்டதும் தேகஸம்பந்தமெற்ற கரியைகளின் கூட்டமுமாகிய ஸமஸாரமென்கிற யாகமானது தவறாமலிருக்கிறது. பிரபு

வும் முடிவடைந்ததுமான, அந்த ஸஹாகனியானது தேவர்களால் நிதயம் தேடப்படுகிறது. அந்த ஸஹாகனியானது வருகின்ற தனக்குப் பௌதகினான நியதனைனகிற சவாகனியைக் கண்டு தன்னைத் தொட்டுவிடுமென்கிற பயததினால் ஸமுத்திரத்தில் பிரவேசித்தது. தேவர்கள் அந்த அக்னியைத் திசைகளில் தேடிக்கொண்டு அந்த ஸமுத்திரத்திலும் சென்றார்கள். பிறகு, ஸஹாக்னியானது, தீவ்ரமான தவததைச் செய்துகொண்டிருக்கிற அதர்வாவைப்பார்த்து, 'தேவர்களுக்கு ஹவிஸை நீ கொண்டுபோ. வீரனே! நான் மிக்க பலமற்றவனாக இருக்கிறேன். இதற்குமேல நீ மஞ்சளநிறமான கண்களுள்ள அக்னியின் தன்மையை அடைவாயாக. இந்தபரியததை எனக்குச்செய்' என்ற சொல்லைச் சொல்லியது. ஆபமென்கிற ஸஹாக்னியானது அதாவாவை நோக்கி இவ்வண்ணம் கட்டளையிட்டு அவ்விடத்தினின்று வேறிடத்தை அடைந்தது. மீன்கள் அந்த ஸஹாக்னி ஒளிந்த இடத்தை உரைத்தன. கோபங்கொண்ட ஸஹாக்னியானது, அந்த மீன்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் பிராணிகளுக்குப்பலவழிகளாலே உணவாவீர்கள்' என்று சொல்லியது. அப்படியிருந்தும், அந்த ஸஹாக்னியானது, அதாவாவைப் பார்த்து, 'நீ தேவர்களுக்கு ஹவிஸைக்கொண்டுபோ' என்று உரைத்தது. ஹிதமான தேவர்களுடைய வாக்யத்தினால் அந்த அதாவா மிகவும் நல்ல வசனங்களால் வேண்டப்பட்டும், ஹவிஸைக் கொண்டுபோவதற்கும் சரீரத்தைத் தாங்குவதற்கும் விரும்பவில்லை. அது சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டது. அது அந்தச் சரீரத்தை விட்டு அப்பொழுது பூமியில் பிரவேசித்தது. ¹ பூமியைத் தொட்டுத் தனித்தனியாகத் தாதுப் பொருள்களையும் மிகுதியாகப் படைத்தது. சிபிரிருந்து கந்தத்தையும் தேஜஸையும் எலும்புகளிலிருந்து தேவநாருவையும் கபத்திலிருந்து ஸபடிகளையும் அப்படியே அதனுடைய பித்தத்தினின்று மரகதங்களையும் சரீரத்தினுள்ளிருக்கிற ரரலிலிருந்து உருக்கையும் உண்டுபண்ணியது. அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மாஷ்டங்களாலும் பாஷாணங்களாலும் உலோகங்களாலும் பிரஜைகள் பிரநாசித்தன. அதனுடைய நகங்கள் மேகலமுகமாயின நம்மடிகூட்டங்கள் பவளங்களாயின. அரசனே! இதனுடைய சரீரத்தினின்று பற்பலவிதமான ரஸம், பொன், வெள்ளி முதலிய மற்றத

¹ பூமிபுடன கலந்தது.

நூல்க்களும் உண்டாயின. இவ்வண்ணம் சரிததைவிட்டு அதர்வா
 ஒப்பறறதான தவநதில் நிலைபெற்றிருநதான. அப்பொழுது,
 பருகு அங்கிரை முதலியவர்களைக் கீண்டும் ஸாமந்தியத்தினால்
 ஸமாதியிலிருந்து நழுவுமபடி செய்யப்பட்ட அந்த அதாவாவான
 வன, தவநதினால் விருத்தியடையுமபடி செய்யப்பட்டவனும்
 அகிக தேஜஸுள்ளவனுமாகி மிகவும் ஜவலித்தான. அதர்வா
 ரிஷிகளைப்பாத்ததுப பயத்தினால் மஹாஸமுத்திரத்தில் பிரவேசித்த
 தான. அந்த அகனி ஒளிநதுபோனவுடன, உலகமானது பயந்து
 அந்த அதாவரிஷியை அடைந்தது. தேவர்கள் முதலியவர்கள்
 அந்த அதர்வரிஷியைப் பூஜித்தார்கள். அதர்வரிஷியானவா,
 எல்லாப் பிரானிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே,
 ஸமுத்திரத்தை ¹ நன்றாகக்கடைந்தா; அதனால், அகனிபைப
 பார்த்துத் தாமே உலகங்களைப் படைத்தா. முந்தி ஓடி ஒளிந்த
 அதாவாகனியானது, பகவானை அதாவரிஷியினால் அழைக்
 கப்பட்டதாக எல்லாப் பிரானிகளாலும் கொடுக்கப்படுகிற
 ஹவிஸை எப்பொழுதும் கொண்டுபோகிறது அந்தக்கடலில்
 வலிப்பவனும் பறபல தேசங்களில் ஸஞ்சரிககின்றவனுமான
 அதர்வாகனியானவன் இவ்வண்ணம் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட
 பல அகனிகளை உண்டுபண்ணினான். லிந்தநாதம், ஐந்து நதிகள்,
 தேவிகை, ஸரஸ்வதி, கங்கை, சத்குமபை, ஸரபு, கண்டகி, சர்மண்
 வதி, மஹி, மேதயை, மேகாதி, தாமராவதி, வேந்திரவதி,
 கௌசிகி, மூன்று நதிகள், தமஸை, நாமதை, கோதாவரி, வேணை,
 உபவேணை, பீமை, வடவை, பாரதி, ஸுபரயோகை, காவேரி,
 முாமுரை, தாங்கவேணை, கிருஷ்ணவேணை, கபிலை, சோணம ஆகிய
 இருந நதிகள் முறகூறப்பட்டுள்ள அகனிகளுக்கு மாதாக்கள்.
 அதபுதாகனிகளுக்கு பரியை என்கிற மனைவி இருந்தாள். அந்த
 அதபுதாகனிகளுக்கு ² விபூரலி என்கிற புத்திரனுண்டானான். எத
 தனை அகனிகள் கூடப்பட்டிருக்கின்றனவோ லோமயாகங்களா
 அதனையென்றே யாஜ்ஞிகாகவிடம் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கின
 றன். அதரிபினுடைய வம்சத்தில பிரமமதேவருடைய மனத்தி
 னின்று பரணைகள் உண்டாயின. புத்திரர்களை ஸ்ருஷ்டிக்க என்
 ணங்கொண்ட அதரியானவா அந்த அகனிகளைப்பே மனத்தில்
 தரித்தா. அந்த அதரி என்கிற பிராமமணருடைய தேகத்தி

¹ வேறுபாடம்.   ² 'விபு' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

னின்று அக்னிகள வெளிப்புறப்பட்டன. மனத்தினால் இவ்வித மென்று நினைக்கமுடியாதவைகளும் காந்தியுள்ளவைகளும் இருளேப போக்குகின்றவைகளும் மஹாதமாக்களுமான அப்படிப்பட்ட இந்த அகனிகள் உண்டானவிதம் இவ்வாறு என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. அதபுதாககினியினுடைய மகிமையானது எப்படி வேதங்களில் சொல்லப்படடிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட மகிமையை எல்லா அக்னிகளுக்குமிருப்பதாக நீ தெரிந்துகொள். இந்த அக்னிகளுள் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸைப் புஜிப்ப தும் பகவானுமான இந்த அங்கிரஸ் எனற ஓர் அககினியே அகனி களுள் முதன்மைவாய்ந்ததென்று அறியவேண்டும். எப்படி ஜயோதிஷ்டோமமானது உதபித் முதலிய பல யாகங்களாக வெளியில் வந்ததோ அப்படியே பிரமமாவின் புத்திரான அங்கிரஸி னிடத்தினின்று அகனியானது பலவித அகனிகளாக வெளிப பட்டது. பற்பல மந்திரங்களால் அாசசிக்கப்பட்டதாக மனிதர் களால் ஹோமம் பண்ணப்பட்ட ஹவிஸுகளை வஹிககிற மிகக பெரிதான இந்த அக்னிகளுடைய வமசமானது என்னால் உரைக்கப் பட்டது.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸுப்ரம்மண்யருடைய உத்பத்தியைச் சொல்லத் தோடங்கியதும், தேவஸேனகளுக்கு நாயகன் அமைப்பதற்காகக் கவலையுற்ற இந்திரன் மானஸபீவதத்தில் ஒரு கன்னிகை யைப் பார்த்ததும், அவளுடைய குலம் விருப்பம் முதலியவற்றை வினவியதும்.)

தோஷமற்றவனே! அகனிகளுடைய பற்பலவிதமான வமசங் கள் உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. குருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! சிறந்த புத்தியுள்ளவரான ஸுப்ரமண்யருடைய உதபத்தியை யும் கேட்பாயாக. அளவுகடந்த செளர்யமுள்ளவரும் ஸபத ரிஷிகளின மனைவிகளாலே உண்டுபண்ணப்பட்டவரும் பிராம் மணர்களுக்கும வேதத்திற்கும் ஹிததைச செய்பவரும் புகழைப் பெருக்குகிறவரும் அதபுதமெனற அகனியினு டைய அத்புதமான புதரருமான ஸுப்ரம்மண்யரைப்பற் றிச சொல்லுவேன். முற்காலத்தில், தேவாஸுரர்கள், ஒரு

வரோடொருவர் அடித்துக்கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தில் பயங்கரமான ரூபமுள்ள அஸுரர்கள் எப்பொழுதுமே தேவர்களை ஜயித்தார்கள். சத்ருபட்டணங்களை அழிப்பவனும் மகாபலசாலிபுமான அந்த இந்திரன் அந்த அஸுரர்களால் தன சேனை பெருமபாலும் கொல்லப்படுகின்றதை கண்டு, ஸைனிகர்களுக்கு நாயகன் வேண்டுமென்று, 'மகாபலசாலியான எவன் அஸுரர்களால் தேவஸேனை முறிய அடிக்கப்பட்டதை கண்டு வீர்யத்தைக் கைக்கொண்டு (தேவஸேனையை) பாதுகாப்பதோ அந்த ஆணை பிள்ளை என்னால் அறியத் தக்கவன்' என்று ஆலோசித்தான். இந்த விஷயத்தை அதிகமாகச் சிந்திக்கின்ற அந்த இந்திரன், மானஸமென்கிற மலையை அடைந்து, அப்பொழுது, 'என்னை நோக்கி ஒருவன் நேரில் ஓடி வரட்டும்; ஒரு புருஷன் என்னைக் காக்கட்டும்; எனக்குக் கணவனைக் கொடுக்கட்டும்; அல்லது, எனக்குத் தானே பர்த்தாவாகட்டும்' என்று ஒரு ஸ்திரீயினால் வெளியிடப்பட்ட கோரமான தீனஸ்வரத்தையும் கேட்டான். புரந்தரனோ அந்தக் கன்னிகையைப் பார்த்து, 'நீ பயப்படாதே. உனக்குப் பயமில்லை' என்று இவ்வண்ணம் சொல்லி, பிறகு, அந்தக் கன்னிகையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, எதிரில் நிற்கிறவனும் கிரீடமுள்ளவனும் கதாயுத்தத்தைக் கையிலேந்தியவனும் உலோகங்களுடன்கூடின மலைபோன்ற வனுமான கேசியைப் பார்த்தான். பிறகு, இந்திரன், அவனைப் பார்த்து, 'கெட்ட செய்கையுள்ளவனே! யாது காரணத்தால் இந்தக் கன்னிகையை அபஹரிக்க விருமபுகிறாய்? என்னை வஜ்ர பாணியான இந்திரனென்று தெரிந்துகொள. இந்தப் பெண்ணைத் துன்பம்செய்வதின்னு ஒழிந்துவிடுவாயாக' என்று சொன்னான். கேசி, 'இந்திரனே! பாகனென்னும் அஸுரனைக் கொன்றவனே! நீ உயிரோடு உன் பட்டணத்தைக்குறித்துச் செல்லவிரும்பினால் இந்தப் பெண்ணை நீயே விட்டுவிடு. இவள் எனனால் வேண்டப்படடிருக்கிறாள்?' என்று சொன்னான். கேசியானவன் இவ்வண்ணம் உரைத்து இந்திரனைக் கொல்வதற்காகக் கதாயுத்தத்தை எறிந்தான். இந்திரன், வருகின்ற அந்தக் கதாயுத்தத்தை வஜ்ரத்தால் நடுவில் வெட்டி எறிந்தான். பிறகு, கோபங்கொண்ட கேசியானவன், பெரிய மேகத்திற்கொப்பானதும் ஜ்வாலைகளுடன்கூடின நெருப்பினால் சூழப்பட்டதுமான மலையின் சிகரத்தை இந்திரன்மீது எறிந்தான். அரசனே! மஹேந்திரன், அப்பொழுது, தன்னை

நோக்கி வருகின்ற மலையின் சிகரத்தை நனுகுகப்பார்த்தது வஜ்ரா புத்ததால பிளந்தான. அது பூமியில் விழுந்தது. கீழே விழுகின்ற அந்த மலையின் சிகரத்தால் அப்பொழுது கேசி அடிக்கப்பட்டான். மிகக் துன்பமடையும்படி செய்யப்பட்ட கேசியான வன மகாபாக்ஷியவதியான அந்நக கன்னிகையை விட்டுவிட்டு ஓடி விட்டான். அந்த அஸுரன் ஓடிப்போன பிறகு, இந்திரன் அக் கன்னிகையைப் பார்த்து, 'மங்களகரமான முகமுள்ளவளே! நீ யா யாருடைய பெண்? இந்த இடத்தில் என்ன செய்கறாய்?' என்று கேட்டான்.

இருநூற்றிருபத்தாராவது அத்யாயம்.

மாரர்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(கன்னிகை தன்னையும் தன் விருப்பத்தையும் தேர்வித்ததும், இந்திரன் கன்னிகைக்குத் தகுந்த கணவனைப்பற்றி வேண்ட, பிரம்மதேவர் மறுமொழி கூறியதும், அகீன் ஸப்தரிஷிக ஓர்டைய மனைவிகளை விரும்பி அவர்கள் கிடையாமையால் வனஞ்சேன்றதும், ஸ்வாறமாதேவர் அகீனியை வசப்படுத்த நிச்சயித்ததும்)

கன்னிகை, 'நான் கரையபரென்னும் ஸருஷ்டி கர்த்தரின் புதலவி; தேவஸேனையென்று பிரஸித்திபெற்றவர் தைத்யசேனை எனபவள் என ஸகோதரி. அவள் முந்திக் கேசிபிணை அபஹரிக்கப்பட்டாள். ஸகோதரிகளான நாங்களிநுவரும் ஸ்ருஷ்டிகாததரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு விளையாடுவதற்காகத் தோழிகளுடன் மானஸபாவத்திறகு வந்தகொண்டிருந்தோம். பாகாஸுரர்களைக் கொன்றவளே! கேசி என்கிற மகாஸுரன் எங்களிநுவரையும் அபஹரிப்பதற்கு எப்பொழுதும் விருப்பங்கொண்டிருந்தான். தைத்யஸேனை இவளை விருமபிணை; நான் விருமபவிலலை பகவானே! அவள் இவனால் கொண்டிர்பாகப்பட்டாள். உன்பலத்தால் நான் விடுவிக்ஷப்பட்டேன். தேவேந்திரனே! ஸ்ருவராலும் ஜயிக்ஷ முடியாதவனும் உனனால் குறிப்பிடப்பட்டவனுமான பாத்தாவை விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னாள். இந்திரன், 'நீ எவககுடி சிறிய தாயா பெண். என தாய் தக்கநீன் மகன். நான் உனனால் குறிப்படுகின்ற உன் பலத்தையே கேட்க விருமபுகிறேன்' என்று சொல்ல,

கன்னிகை, ' மிகக் தோளவலியமைநவனே ! நான் பலமிலலாதவளா. பிநாவினுடைய வரததினால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸசரிசுகப்பட்ட சிறந்த பலமுள்ள பதியானவன எனக்கு இனி உண்டாகப்போகிறான் ' என்று சொல்ல, இந்திரன், ' தேவி ! உன சுவனலுக்கு எவ்விதமான பலமுண்டாக்கும் ' இகழ்ப்படாநவனே ! நான் உன்னுடைய இந்ந வாககியத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன் ' என்று சொல்ல, கன்னி, ' எவன தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் யக்ஷர்களையும் கிரநரர்களையும் உரகார்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் துஷ்டர்களான தைத்யர்களையும் ஜயிப்பவனோ, எவன மகாவிபமுள்ளவனோ, எவன மகாபலசாலியோ, எவன உன்னுடன் சேர்ந்த எல்லாப் பிராணிகளையும் ஜயிப்பவனோ அப்படிப்பட்டவனும் பிராமமணர்களுக்கு ஹிதநைச செய்வனும் காத்தியைவளாககிறவனுமான புருஷன் எனக்குப் பாத்தாவாக உண்டாவான் ' என்று சொன்னான்.

இந்திரன் அவளுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, மிகவும் துக்கமுள்ளவனாக, ' எப்படிப்பட்ட பதியைப்பற்றி இவ்வ பேசுகிறானோ, அப்படிப்பட்ட பதியானவன் இந்தக் தேவிக்கு (இப்பொழுது) இல்லை ' என்று நன்கு ஆலோசித்தான். பிறகு, ஸூரியனுடைய காந்தி போன்ற காந்தியுள்ள அந்ந மஹேந்திரன் உதயபாவத்ததில் உதிக்கின்ற ஸூரியனையும் ஸூரியனிடம் பிரவேசிக்கின்ற மகாபாகசியசாலியான சந்திரனையும் அமாவாஸையை நேர்ந்திருக்கும் தருணத்தில் ¹ ரொத்திரமுக்ஷாததந்திலேயே தேவாஸூர யுத்தத்தையும் பார்த்தான். தூறு யாகங்களைச் செய்தவனான மஹேந்திரன், சிவந்த மேகங்களைக்கூடின் காலே ஸந்தியையும் ரகத ஜலத்துடன் கூடின் ஸமுத்திரத்தைக்கும் கண்டான். பருகுபுகிராகளால் அகனிகரின்பொருட்டுத் தனித்தனியான மந்நிரங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவயங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு ஸூரியனிடத்தில் பிரவேசிக்கின்ற அக்னியையும் பார்த்தான். இந்திரன் அப்பொழுது ஸூரியனை வந்து அணுகியிருக்கின்ற இருபத்துநான்காவது பர்வத்தையும் அப்படியே அக்னியை அடைந்திருக்கிற ஸூரியனையும் ஸூரியனை அடைந்திருக்கிற அந்தச் சந்திரனையும் சந்திரனுக்கும் ஸூரியனுக்கும் ஏறப்பட்டிருக்கிற ஐகயத்தையும் கண்டான். இந்திரன் பயங்கமான அந்தச்சேர்க்கையைக் கண்டு, ' ஸூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் கோரமும்

¹ ருத்திரராஜ உரிப காலம்

வட்டமுமான ரேகை காணப்படுகிறது. இந்தப் பரிவேஷமானது இந்த இரவின முடிவிலேயே பெரிய யுத்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸிந்தூரதியும், மிக்க இரத்தவெள்ளத்தாடன் எதிர்த்துச் செல்லுகிறது. நரியானது வாயில் அகனியுடன் ஸூர்யனுக்கு எதிராக ஊளை இடுகிறது. இந்தப் பயங்கரமான சேர்க்கையானது பெரிதாயும் தேஜஸோடு கூடியதாயும் இருக்கிறது. சந்திரனுக்கு அக்னியுடனும் ஸூர்யனுடனும் ஏற்பட்ட இந்தச்சேர்க்கையானது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. சந்திரன் எந்தப்புகுதிரனை உண்டு பண்ணுவனோ அவன் இந்தத் தேவிகுபுப் பதியாகலாம். அகனி அநேக குணங்கையுடையவன். அக்னியே எல்லாதேவர்களும். இந்த அகனியானவன் ஒரு குழந்தையை உண்டுபண்ணுவனோ யானால் அவன் இந்தத் தேவிகுபுப் பதியாகலாம்' என்று ஆலோசித்தான். பகவானான இந்திரன் இவ்வண்ணம் ஆலோசித்து அப்பொழுது அந்தத் தேவஸீனையை அழைத்துக்கொண்டு பிரம்மலோகம் சென்று பிரம்மதேவரை வணங்கினான். அவரைப் பாடித்து, 'இந்தத் தேவிகுபு நீர் நல்ல சூரனான பதியைக் கொடுப்பீராக' என்று சொன்னான்.

பிரம்மா 'அஸுரர்களை அழிப்பவனே! உன்னால் இந்தக்காரியம் எண்ணப்பட்டபடியே சிறந்த பலமுள்ளவனும் மிக்க வல்லமையுள்ளவனுமான அப்படிப்பட்ட குழந்தை உண்டாவான். இந்திர! சிறந்த வீர்யமுள்ளவனான அந்தக் குழந்தை உன்னோடு சேர்ந்து சேர்ப்பதியாவான். இந்தத் தேவிகுபுப் பதியுமாவான்' என்று சொன்னார். அந்தத் தேவீந்திரன் இந்த வசனத்தைக் கேட்டு, கன்னிகையுடன் கூட அவரை நமஸ்காரம்செய்து, முத்தனை வாய்ந்தவர்களும் பிரம்மணர்களுள் சிறந்தவர்களும் மிக அதிகமான ஒளியுள்ளவர்களும் வலிஷ்டரைத் தலைவராகக்கொண்டவர்களுமான ஸப்தரிஷிகள் இருக்கிற அவ்விடத்திற்குச் சென்றான். இந்திரனைத் தலைவனாகக்கொண்ட தேவர்கள் அந்த ஸப்தரிஷிகளுடைய அப்படிப்பட்ட யாகத்தில் தவத்தினால் பாகமாக அடையப்பட்டிருக்கிற ஸோமரஸத்தைப் பாணமசெய்ய எண்ணிச் சென்றார்கள். மகாத்மாக்களான அந்த ஸப்தரிஷிகள் நியாயப்படி இஷ்டியைச் செய்து நன்கு மூட்டப்பட்ட அக்னியில் எல்லாதேவர்களுடைய உத்தேசித்து ஹவ்யத்தை ஹோமம் செய்தார்கள். நன்றாக அழைக்கப்பட்டவனும் ப்ரபுஷமான அந்த அக்னியானவன் ஸூர்யமண்டலத்தினின்று வெளியில் புறப்பட்டு விதிப்படி அருகிற்

சென்றான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்த அகனியானவன் ஆஹவனியத்தை வந்து அடைந்து, அந்தப் பிராமமணர்களாலே மந்திரங்களைாடு ஹோமம் செய்யப்பட்ட பற்பலவிதமான ஹவ்யங்களை அந்த யாகததில் ரிஷிகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு தேவர்களுக்குக் கொடுத்தான். வெளியில் செல்லு கின்ற அந்த அகனியானவன், தங்கள் தங்கள் ஆஸனங்களில் வீற்றிருப்பவர்களும், ஸுகமுண்டாகும்படி ஸநானம் செய்தவர் களும், பொன்னாலாகிய யாகமேடைபோன்றவர்களும், சந்திரசலைகள் போல மாசுற்றவர்களும், அகனிஜவாலேக்கு ஒப்பானவர்களும், நக்ஷத்திரங்கள்போல ஆசசரியமாயிருப்பவர்களுமான மகாத்மாக்களான அந்த ரிஷிகளுடைய பத்தினிகளைப் பார்த்தான். அந்த அக்னியானவன் அந்த இடத்தில் பிராமமனோதைதமாகளுடைய பத்தினிகளைக்கண்டு அவர்களிடத்திற் சென்ற மனத்தோடு பொறிகள் கலங்கினவனானான். அவன் காமவசத்தை அடைந்தான். அந்த அக்னியானவன், 'நான் மனங்கலங்கினவனாகி விட்டேன். இது நியாயமன்று. எனனிடத்தில் விரும்பவில்லாத வர்களும் பதிவிரதைகளுமான பிராமமனோதைதமாகளுடைய பத்தினிகளை நான் விரும்புகிறேன். இந்த ஸ்திரீகள் காரணமின்றி எனனால் பாப்பதற்கோ, தொடுவதற்கோ ஸாத்தியப்படாதவர்களா. ஆகையால், கார்ஹபதயாகனியில் நன்கு பிரவேசித்து இந்த ஸ்திரீகளை அடிகடி பார்ச்சுகிறேன்' என்று மீண்டும் எண்ணினான். அதபுதாகனியானவன் கார்ஹபதயத்தை அடைந்து பொன் போன்ற ஒளிபுள்ள அந்த எல்லா ரிஷிபத்தினிகளையும் ஜ்வலைகளால் நன்றாகத்தொடுகிறவனபோலிருந்துகொண்டு அவர்களைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அந்த அக்னியானவன் அந்த யாகததில் இவ்வண்ணம் நெடுங்காலம் வாஸம் பண்ணிவிட்டு அந்த ஸ்திரீகளிடம் மனத்தை வைத்து அந்த உத்தம ஸ்திரீகளை விரும்பினவனாகவே காட்டுக்குச் சென்றான். பிராமமணஸ்திரீகள் கிடையாமற்போகவே, காமனாலே எரிக்கப்பட்டமனமுள்ள வனும் தேகத்தை விடுவதில் நிச்சயம்கொண்டவனான அந்த அகனியானவன் காட்டிற்குச் சென்றான். அப்பொழுது தக்ஷனுடைய மூத்த பெண்ணாகிய ஸ்வாஹை என்பவள் அந்த அக்னியின் மீது ஆசை வைத்தாள். அந்தப் பெண் நெடுநாளாகவே அந்த அக்னியை அடைவதற்குத் தக்க ஸமயத்தை விரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். சிறந்த ஸௌந்தாயமுள்ள ஸ்வாஹை நல்லொழுக்க

கத்தினின்று தவறாமலிருக்கிற அக்னிதேவனை அடைவதற்குத் தக்கஸமயத்தைக் காணவில்லை. அந்தப்பெண, அக்னியானவன உணமையாகவே காமனால் வாட்டப்பட்டுக் கானகம் சென்றதை உளாபடி அறிந்தது, 'நான ஸபதரிஷிபத்தினிகளுடைய ரூபங்களை எடுத்ததுக்கொண்டு காமனால் பிடிக்கப்பட்டவனும் அந்ந ஸத்ரீ களுடைய ரூபத்தால் மோஹித்தவனுமான அகனியை எனமீது காதலுள்ளவனாகச் செயவேன. இப்படிச் செய்தால் இந்த அக்னிக்கும பிரீதி உண்டாகும். எனனுடைய விருப்பமும் நிறைவேறினதாகும்' என்று எண்ணினாள்.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஸ்வாஹா தேவியானவள், ஸப்தரிஷிபத்தினிகளில் அருந்ததியைநீத்தவர் மஹிபதிகளுடைய உருவங்களை எடுத்து அக்னியுடன் சேர்ந்ததும், அவள் அக்னியினுடைய வீர்யங்களை ஸவேதபர்வத்தி வுள்ள ஸ்வீனாகுண்டத்தில் சேர்ந்ததும், அதி னீன்று ஷண்முகனுடையானதும், அவள் பாணங் களால் கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்ததும், வேலாயுத்தத்தினால் ஸவேதகிரியின் சிகரத்தைப் பிளந்ததும்.)

அங்கிரஸ மஹரிஷிகு நல்ல கடைப்பாடும ரூபத்தோடுப் குணங்களோடும் கூடின சிவை என்ஓடு பாண்பை இருந்தாள். ஜனக களுக்கு அதிபதியே! சிறந் அங்கங்களுடனகூடின ஸவாஹாதேவியானவளமுதலில் அந்நச் சிவையின ரூபத்தை எடுத்ததுக்கொண்டு அகனியினருகிறசென்று அவனைப்பாறது, 'அகனியே! காம னுலைநன்றாக எரிக்கப்பட்டிருக்கிற எனனை நீ காதலிக்கக்கூடவாய இப்படி நீ செய்யாமல் போவாயாகில், எனனை மரிதவ்வளாக நிச்சயமசெய்துகொள். அகனியே! உனக்கும் மிரப்பரி, நான அநாமமுண்டாகும். அகனியே! நான சிவை என்கிற அவ்ரிபரி னுடைய மனைவி. நோழிகளுடனகூடி ஆலோசிக்கப்படுகாண்டு நல்ல நிச்சயநதுடன் உன அருகில் வந்தேன' என்று சொன் னாள். அகனி, 'பெண்ணே! நீ எனனைக் காமனால் பிடிக்கப்பட்டவனென்று எவ்வாறு அறிக்றாய்? எவ்வளவு உனனூடு சொல்லப்

பட்டார்களோ அநக ஸப்தரிஷிகளுடைய மனைவிகளான எல்லா ஸ்திரீகளும் எவ்வண்ணம் எனனை அறிக்ருர்கள்?' என்று வினவ, சிவை, 'அகனியே! நீ எப்பொழுதும் எங்களுக்குப் பிரியமான வன். நாங்கள் உன்னிடமிருந்து பயப்படுகிறோம்; இங்கிதங்களால் உன்னுடைய உள்ளத்தை அறிந்துகொண்டு உன்னிடம் நான் அனுபவப்பட்டிருக்கிறேன். நான் காமத்தினால் உன்னுடன் சேர்க்கைக்காக விரைவாக உன்னை அடைந்தேன். மகாவீர்ய முள்ளவனே! நீ முந்தி எனனை மணந்துகொள். அகனியே! என் சுற்றத்தாரான ஸ்திரீகள் எனனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் செல்வேன்' என்று கூறினான். பிறகு, அகனியானவன், பிரீதியோடும் ஸந்தோஷத்தடனும் கூடியவனாக அந்தச் சிவையை விவாகம் செய்துகொண்டான். பிரீதியினால் நன்றாக அக்னியுடன் சேர்ந்தவளான தேவியானவள் அகனியினுடைய வீர்யத்தைக் கையினால் ஏந்தினாள். அவள், 'என்னுடைய இந்த ரூபத்தைக் காட்டில எவர்கள் பாப்பார்களோ அவர்கள் அக்னியைக் காரணமாகக்கொண்டு பிராம்மணஸ்திரீகளின்மீது வீணான நோஷத்தைச் சொல்லுவார்கள். ஆகையால், நான் இந்த வீர்யத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற பெண்கருடபக்ஷியாகிறேன். வனத்தினின்று புறப்படுவதும் எனக்கு ஸுகமாக இருக்கும்' என்று ஆலோசித்தாள். அப்பொழுது, அநக ஸ்வாஹையானவள் பெண்கருடனாகிப் பெரிய காட்டினின்று வெளிப்பட்டாள். பிறகு, அவள் நாணறகொத்துக்களால் நன்றாக மூடப்பட்டிருப்பதும், கண்களில் விஷமுள்ளவைகளும் ஏழுக்கலைகளுள்ளவைகளுமான அதபுதமான ஸாப்பங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதும், ராக்ஷஸர்களாலும் பிசாசங்களாலும் அப்படியே பயங்கரமான சூதகணங்களாலும் ராக்ஷஸிகளாலும் பல மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் நிறைந்திருக்கிறதும், நதிகளோடும் மலை அருவிகளோடும் கூடியதும், பற்பல மரங்களாலும் நொடிகளாலும் நிறைக்கப்பட்டிருப்பதுமான ஸவேதபாவத்தைக் கண்டாள். மங்களத்தைச் சொப்பவளான அந்த ஸ்வாஹாதேவி அநக இடத்தில் பிரவேசிக்கமுடியாத மலையின் மேற்பக்கத்தை விரைவாக அடைந்து அநக அகனியின் வீர்யத்தை ஸ்வர்ணகுண்டத்தில் விரைவுடன் போட்டாள். அந்த ஸ்வாஹாதேவியானவள் மீதியிருக்கிற மகாதமாக்களான ஸப்தரிஷிகளுடைய பதனிகளின் ரூபங்கள்தோன்ற ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு அக்னியை ரமிக்கச்செய்தாள். அந்த ஸ்வாஹாதேவி

யினால், அருந்ததியினுடைய தவத்தின் மகிமையினாலும் பர்த்தாவுக்குச் செய்யும் பணிவிடையினாலும், அவளுடைய தீவயரூபமானது எடுத்துக்கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. கௌரவர்களுள் உத்தமனே! அப்பொழுது காமமுள்வள்ளான ஸவாஹையினால் அந்த ஸவாணகுண்டமென நாம தடாகத்தில் பிரதமாதிகியில் அகனியினுடைய வீரமமானது ஆறு தடவை போடப்பட்டது அந்தக் குண்டத்தில் ஸநநமான (= நமுவிவிழுந்த) அந்த வீரமமானது, தேஜஸினால் சூழப்பட்ட ஒரு புத்திரனை உண்டுபண்ணியது பிறகு, ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த வீரமமானது ஸநநனாயிற்று. அந்தவீரமத்தில் ஆறுதலை கௌரவரும், பன்னிரண்டு காதுகளும் சண்டளும் நைகலும் பாத்தங்களுமுள்ளவரும், ஒருகழுந்தோடும் ஒருகழுந்தோடும் கூடியவருமான குமார தேவானந்தர் நவீகீயாயில் அந்தக் குழந்தை தெரிந்தது தந்தையின் சிவவாக விளங்கியது சதாரத்தித்தியில் அவகங்களைநாடும் அவற்றின் அவயவங்களேநாடும் சோந்த குஹனாயிற்று அந்தக் குஹன மிகப்பெரிதாவ சிவந்தமேகமண்டலத்தில் மின்னலோடுகூடின பெரிய சிவந்தமேகத்தால் மூடப்பட்டவனாக உத்தித்த ஸூரயனப்பால் பிரகாசித்தான். தரிபுரத்தை ஸமஹரித்த ராவரரால் எந்த விலலானது வைக்கப்பட்டிருந்ததோ, தேவசகற்களை நாம செய்யுதும் மயிப்பொடிக்கச்செய்வதும் பெரிதுமான அந்த விலலானது அந்தக் குஹரால் பிடிக்கப்பட்டது. பலசாலியான குஹர், அப்பொழுது வீற்களுள் சிறந்த அந்த விலை எடுத்தது, ஜங்கமங்களேநாடும் ஸதாவரங்களேநாடும்கூடின மூவுலகங்களையும் நன்றாக மயங்கச்செய்து கொண்டு சிவந்தமேகம் செய்யுதா பெரியமேகங்களுடைய கூட்டத்தின் இடிமுழக்கமேபோன்ற குஹருடைய அந்தச் சிவந்தமேகத்தைக்கேட்டு, சிதான, ஐராவகனென்கிற இரண்டு மகாஸாபங்களா எழுந்தது துள்ளி எதிர்த்துவந்தன. ஸூரயனுக்கு ஸமனான ஒளி பொருந்தியவரும் அகனிசுமாரருமான அந்தப்பாலர், எதிர்த்து வருகின்ற அந்த இரண்டு மகாநாகங்களையும் நன்றாகப்பாத்தது, இருகைகளால் பிடித்துக்கொண்டும், மறறொரு கையினால் சகதியைப் பிடித்துக்கொண்டும், வேறொரு கையினால் பிடித்த சார்புள்ளதும் பக்கத்தில் வந்திருப்பதும் பலசாலிகளுள் சிறந்ததும் சிவந்த கொண்டையுள்ளதுமான கோழியைப் பிடித்துக்கொண்டும் பயங்கரமாகக் காஜித்தார். மகாபுஜல

முள்ள குஹர் வினையாடவும் வினையாடினார். பலசாலியான குஹர், சிறந்த பலமுள்ள பிராணிகளையும் பயமடையும்படி செய்கின்ற உத்தமமான சங்கத்தை இருக்கைகளால் பிடித்து உரக்க ஊதினார். இரண்டு கைகளால் ஆகாயத்தைப் பலமுறை அடித்தார். அந்த மஹாலேனா மூவுலகங்களையும் வாய்களால் விழுங்குகிறவா போலவும் அளத்தற்கரிய உருவமுள்ளவராகவும் உதயபாவ தத்தில் ஸ்ரீயன் போல ஸவேதபாவத்தின் சிகரத்தில் விளையாடிக் கொண்டு விளங்கினார். அதடித்தமான விகிரமமுள்ளவரும் மலையினுடைய உச்சியில் வீற்றிருப்பவரும் இரத்திரியங்களால் அறியமுடியாத ஸவருபமுள்ளவருமான அந்தக் குஹர் பலவித முகங்களால் திசைகளைப் பார்த்தார். அவர் பறபல வஸ்துக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மீண்டும் சிங்கநாதம் செய்தார். அவருடைய அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டு ஜனங்கள் பலவாறு கீழே விழுந்தார்கள். பயந்தவர்களும் மனநிலை தப்பினவர்களுமான ஜனங்கள் அவரையே சரணமடைந்தார்கள் பறபல ஜாதி பேதங்களுடன் கூடின எந்த ஜனங்கள் அப்பொழுது அந்தத் தேவரை அடுத்தார் களோ மிக்கநல்ல பலமுள்ளவர்களான அந்த ஜனங்களையும் பிராம் மணர்கள் பாரிஷதர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். மகாபாகுபல முள்ள அந்த ஸநநதர் எழுந்திருந்து அந்த ஜனங்களை இன்சொற்களால் ஆனந்தமடையும்படி செய்து விலகின நாணகயிறறை இழுத்துப் பெரிதான ஸவேதகிரியில் பாணங்களைப் பிரயோகித்தார் அந்த ஸநநதர் ஹிமலயனுடைய புத்திரனை கரேளஞ்சு பாவத்தை அமடிகளால் நொண்டதார் அந்த தவாரத்தினால் அன்னங்களும் கழுத்துகளும் மேருபாவத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றன. அந்த மலையானது அதிகமாகத் தீன்ஸ்வரங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு சிதறுண்டு கீழே விழுந்தது. அம்மலை விழுந்தவுடன், மற்ற மலைகள் பயத்தினால் மிகவும் அலறின. கரேளஞ்சுகிரி பிளக்கப்பட்டதைச் சண்டு மற்ற மலைகள் கோரமான தீன்ஸ்வரத்தைச் செய்தன. பலசாலிகளுள் சிறந்தவரும் அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ளவருமான அந்த ஷண்முகர் மிக்க துன்பமடைந்திருக்கிற மலைகளுடைய நாதத்தைச் செவிபுறுங்கூட மனவருத்த மடைந்தாரிலை சக்திபை எடுத்துக்கொண்டும், சிங்கநாதம் செய்தார். மகாத்மாவான அந்த ஷண்முகரால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த நிராமலமான சக்தியானது அப்பொழுது ஸவேதகிரியினுடைய கோரமான சிகரத்தை விரைவாகப் பிளந்தது. அந்த

ஷண்முகரால் அடித்து உடைக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த ஸ்வேதகிரி யானது மகாதமாவான அந்த ஷண்முகரிடமிருந்து பயந்து பூமியை விட்டு மறற மலைகளோடுகூட ஓடியது. பிறகு, மிக்க மனவருத்த மடைந்த பூமியானது நாற்புறங்களிலும் சிதறியது. துன்பமடைந் திருக்கின்ற பூமியானது ஸ்கந்தரை அடைந்து மீண்டும் வலிமையுள்ளதாக விளங்கிற்று. மலைகளும் அவரையே நமஸ்கரித்துப் பூமியை அடைந்தன. பிறகு, உலகமானது இந்த ஸ்கந்தரைச் சக்லபக்ஷ பஞ்சமி திதியில சரணடைந்தது.

இருநூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சி)

(ஆறு ரிஷிகள் லோகாபவாத பயத்தினால் தத்தம் மனைவிகளைத் தள்ளியதும், விஸ்வாமித்தீரர் ஸ்கந்தருக்கு ஜாதகம் முதலியன செய்ததும், இந்திரன் ஸ்கந்தரோடு போர்புரிந்ததும், வஜ்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட ஸ்கந்தருடைய வல விலாவிலிருந்து விசாகனும், குமாரர்களும் கன்னிகளுமுண்டானதும், இந்திரன் பயந்து ஸ்கந்தரோடு நட்புக் கொண்டதும்.)

அதிக ஆண்மையுள்ளவரும் அதிக பலமுள்ளவருமான அந்த மகாலேசனர் பிறந்தவுடனே, கோரரூபமுள்ள பலவிதமான பெரிய உத்பாதங்கள் மிகத்தோன்றின; ஆண்பெண்களிருவருக்கும் வைரமானது ஏற்பட்டது; அப்படியே அதிசீதம் அத்யுஷ்ணம் முதலியவைகள் உண்டாயின; ஜயோதிகாரஹங்களும் திசைகளும் ஆகாயமும் ஜ்வலிதன; பூமியானது மிகவும் ஒலித்தது. உலகத்தை ரக்ஷிப்பவர்களான ரிஷிகளும், மகாகோரமான உத்பாதங்களை எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்த்து, அதிக பயமுள்ளவர்களாக உலகங்களுக்குச் சாந்தியைச் செய்தார்கள். அந்தச் சைதாரதமெனகிற வனத்தில் வலித்த ஜனங்கள், 'ஸபதரிஷிகளுடைய ஆறு பதனிகளோடு சேர்ந்து அக்னியினால் இங்கப் பெரிய அனர்த்தமானது கொண்டு வரப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அந்த ஸ்வாஹாதேவியானவர் அந்தக்¹ கருடியினு

¹ பெண்கருட பக்ஷி.

டைய ரூபத்தோடு செல்லுகையில் பாதத மற்றவர்கள், 'அந்தக் கருடியினால் இந்த அனர்த்தம் கொண்டுவரப்பட்டது' என்று கரு டியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தக் கார்யமானது ஸ்வாஹை யினால் பண்ணப்பட்டதென்று ஜனங்கள் அறியவில்லை. கருடியான வள அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, 'இவன் என்னுடைய புத்திரன்' என்று (எண்ணி) ஸகந்தரை அணுகி மெதுவாக, 'நான் உன்னுடைய தாய்' என்று சொன்னாள். பிறகு, ஸபதரிஷிகள் மகாபராக்கிரம சாலியான புத்திரன் பிறந்தானென்பதைக் கேட்டு அப்பொழுது அருந்ததீதேவியைத் தவிர மற்ற ஆறு பத்தினிகளையும் தள்ளிவிட் டார்கள். அந்தக்காட்டில் வஸிக்கின்ற ஜனங்கள் அப்பொழுது, '(அவர்) ஆறு ரிஷிபத்தினிகளாலேயே உண்டுபண்ணப்பட்டார்' என்று சொன்னார்கள். அரசனே! ஸ்வாஹாதேவியானவள் ஸப்த ரிஷிகளைப் பார்த்தது, 'இவன் நிச்சயமாக என்னுடைய புத்திரன். நான் இவனுக்குக் காரணம். இந்த வனவாஸிகள் சொல்லுகிறபடி இல்லை' என்று மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தாள். விஸ்வாமித்திர மஹரிஷியோ ஸபதரிஷிகளுடைய யாகத்தைச் செய்துவிட்டு அக்னியினால் காணப்பட்டாவராகக் காமததால் மிகத் தவிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்னியைப் பின்புறத்தில் தொடர்ந்து சென்றார். விஸ்வாமித்திரரோ அந்த அக்னியினால் அது எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி முழுமையும் அறிந்து குமாரரை முதல் முதலில் சரண மடைந்தார். அந்த மகாமுனிவர் மஹாலேனரைக் குறித்துத் திவ்ய ஸ்தோத்திரங்களையும், பாலனுக்குச் செய்யவேண்டிய ¹ பதினமூன்று மங்களகாமங்களையும் முழுமையும் நன்கு செய்தார். விஸ்வாமித்திர மகாமுனிவர் அந்த மஹாலேனருக்கு ஜாதகம்மம் முதலிய வைதிககரியைகளைச் செய்தார். விஸ்வாமித்திரர், உல கங்களுடைய நன்மையின்பொருட்டு ஷண்முகருக்கு மகிமையை யும், கோழியைக் கொடியாக வைத்துக்கொள்ளுதல் தேவஸம்பந்தம் பெற்ற சக்தியைக் கையில் பிடித்தல் பாரிஷிதர்களைப் பரிவாரங் களாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகிய இந்தக் காரியங்களையும் செய்தார். அதனால், விஸ்வாமித்திரரிஷியானவர் குமாரருக்குப் பிரியரானார். விஸ்வாமித்திரமகாமுனிவர், ஸ்வாஹையானவள் தன் ரூபத்தைவிட்டு ரிஷிபத்தினிகளின் வடிவத்தை எடுத்தது அக்னி யோடு ரமித்தானென்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். அவர் ஸப்த

¹ 'ஜாதகாமமுதல் விவாகத்தகு முந்தின வரையில் செய்யப்படும் பதினமூன்று கர்மாகங்கள்' என்பது பழையவுரை.

ரிஷிகளனைவரையும் அணுகி, 'உங்களுடைய ஸ்திரீகளா அபராதிக்க ளல்லர்' என்றும் சொன்னா அந்த ரிஷிகள் அந்த விஸ்வாமித திரரிடமிருந்து உணமையைக் கேட்டுங்கூட (லோகாபவாத பயத் தினால்) எல்லோரும் பத்தினிகளைத் தள்ளிவிட்டார்கள். அப பொழுது, தேவர்கள் ஸகந்தருடைய வல்லமையைக் கேட்டு ஒன்று சேர்ந்தவர்களாக இந்திரனை நாடி, 'இந்திர! ஸஹிகைமுடியாத பலத்துடன் கூடின ஸகந்தனை விமைவாக நாசம் செய்வாயாக விளம்பம் செய்யக்கூடாது. மகாபலராளியான இந்திரனே! இப்பொழுது இவனைக் சொல்லாமற் போவாயாகில மூவுலகங்களை யும், எங்களையும், உன்னையும் அடக்கி நடுநாண்டு இப்பொழுதே இவன இந்திரனாகிவிடுவான்' என்று சொன்னார்கள். அந்த இந்திரன் மனவருத்தமுள்ளவனாக 'மீக்க வலிமையுள்ள இந்தச் சிறுவன் உலகங்களைப் படைக்கிற பிரம்மாவையும் புத்தத்தில எதிர்த்துப் போர்புரிந்து நாசம் செய்வான் பாலனைக் கொல்லுவதற்கு நான் சக்தியுள்ள வனல்லேன்' என்று தேவர்களைப் பாடித்துச் சொன்னான். அவர்கள், 'இவ்வாறு பேசுகிறாயா? தலால் உனக்குச் சக்தியில்லை' என்று சொன்னார்கள் பிறகு, 'இப்பொழுது, லோக மாதாக்களனைவரும் ஸகந்தனை நோக்கிச் செல்லடும் நிறைந்த வீரமுள்ள லோகமாதாகள அந்த ஸகந்தனைக் கொல்லடும்' என்று சொன்னார்கள். அந்த லோகமாதாகள, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு ஸகந்தரிடம் சென்றார்கள். அவர்கள், நிகரற்ற பலமுள்ளவரான அந்த ஸகந்தரைப் பாடித்து, 'இவன் நம்மால் கொல்லத்தகாதவன்' என்று நங்கு எண்ணி, விசனத்தால் வாடியமுகத்துடன், அவரையே சரணமடைந்தார்கள். அவர்கள், ஸகந்தரைப் பாடித்து, 'எங்களால் உலகமானது நிரிகப்பட டிருக்கிறது. நீ எங்களுக்கே புத்திரன்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, பிரபுவான ஸகந்தா, ஸகந்தத்தினால் கணிந்த மனத்துடன் கூடியவர்களும் பால் பெருகுசினறவாகளுமாவ அந்த எல்லா மாதாக்களையும் அங்கநிரிந்து, அவர்களுடைய அந்த வரனத்தைய கேட்டு, அவர்களுடைய ஸ்தனப்பானம் பண்ணவிரும்பினா பல சாலிகளுள் பலசாலியான அந்த மஹாலேனா அவர்களை நன்றாகப் பூஜித்து அவர்களுடைய விருப்பங்களைக் கொடுத்தது, நேரில் வருகின்ற பிதாவான அகனியைக் கண்டார். அந்தக் கந்தரால் நவாகு பூஜிக்கப்பட்ட மங்களகரான அந்த அகனியானவன் அந்த மாத்ருகணத்தோடுகூட மஹாலேனரான அவரைச் சூழ்ந்து

கொண்டு ரக்ஷிதனாக இருந்தான். எல்லா மாதாக்களுள்ளும் கரோதஸமுதபவை என்கிற ஸ்திரீ, சூலதந்தை கையிலேந்தி, தாய் தன் புத்திரனை ரக்ஷிப்பதுபோல ஸகந்தரை ரக்ஷித்தாள். லோஹிதமென்கிற ஸமுத்திரத்தினுடைய புதலவிபும் இரத்தத்தைப் பானமசெய்யவருமான கந்தரை எனப்பவள் மஹாஸேனரைக் கூட்டிக்கொண்டு புத்திரனைப்போலப் பாதுகாத்தாள். அகனியானவன் நைகமேயன், சாநவகந்தன், பஹுபரஜன் என்கிற குமாரர்களாகி அவர்களால் மரப்பாவைகளால் சூழ்ந்தையை ஆனந்தப்படுத்தினதுபோல ஸவேதகிரியிலிருக்கிற ஸகந்தரை ஆனந்தமடையச் செய்தான். க்ரஹங்களும், உபகரஹங்களும், ரிஷிகளும், மாதாக்களும், அகனியை முத்தனமையாக்கக்கொண்டவைகளும் அஹங்காரமுள்ளவைகளும் பாரிஷிதாக்களுடைய கூட்டங்களும் ஆகிய இவர்களும் கோரநுபிகளும் ஸவாநகத்தில் வஸிப்பவாக்களுமான இன்னும் மற்ற அநேகர்களும், மாதருகணங்களைநோடுகூட மஹாஸேனரைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றார்களே தேவராஜன் வெற்றிபுண்டாவது ஸந்தேகமென்றெண்ணி, வெற்றியை அடைய விருப்பமுள்ளவனாக, ஐராவதத்தின் பிடரியின் மீதேறித் தேவதைகளோடு கூடப் புறப்பட்டான். சிறந்த பலமுள்ளவனான இந்திரன் தேவகணங்களால் சூழப்பட்டவனாக வஜராபுத்தத்தை எடுத்து மஹாஸேனரைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக மிக விரைவாகச் சென்றான் அரசனே! இந்திரன் அந்த ஸகந்தருடைய மகாவேகமுள்ள அதிபுத்தமான பராநகரமத்தைக் கண்டு, ஆச்சரியமுள்ளவனான; உக்கிரமான உருவமுள்ள தும், பெரிய அட்டஹாஸத்துடன் கூடிய தும், அதிக ஓரிப்பொருந்திய தும், விசித்திரமான கொடிகளுடனும் கவசங்களுடனும் கூடிய தும் பற்பல வாஹனங்களுடனும் வீற்களுடனும் கூடிய துமான தேவஸேனையை ஸகந்தரோடு போராடிவதற்காக ஏவினான். குமாரர் சிறந்த வஸ்திரங்களை உடுத்தவனும் காந்தியையுடையவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு நேரில் வருகிறவனுமான அந்த இந்திரனை எதிர்த்தான். மிகப் பலசாலியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் பதியுமான அந்த இந்திரனே தேவஸேனையை நன்கு மகிழ்வித்துக்கொண்டு அகனிக்குமாரரான ஸகந்தரைக் கொல்ல எண்ணி விரைவாக வந்தான். இந்திரன் தேவர்களாலும் நிகரற்ற ரிஷிகளாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்படுகின்ற

வனாகி, அக்னிபுத்திரருடைய ஸமீபத்தை வந்தடைந்தான். பிறகு, தேவராஜன் ஒன்றுசோந்திருக்கிற தேவர்களோடு ஸிமமநாதத்தைச் செய்தான். குஹரும், அந்தச் சபதத்தைக்கேட்டுக் கடல் போல உரக்கக் கர்ஜித்தார். பெரிதான அந்தச் சப்தத்தினால் நன்றாக எழுந்தது கொந்தளிகின்ற ஸமுத்திரமபோலப் பிரகாசிக்கின்ற தேவ ஸேனையானது ப்ரஜைஞயை இழந்து ஆங்காங்கு சூழ்ந்து. அந்த அக்னிபுத்தர் தமமைக கொல்ககருதி அருகில் வந்திருக்கின்ற தேவர்களைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு வாயிலிருந்து மூண்டெரிகின்ற நெருப்பு ஜவாலையை வெளியில் விட்டார். அந்த ஸ்கந்தர் பூமியில் நடுங்குகின்ற தேவஸனையங்களை எரித்தார். அந்தத்தேவர்கள் நன்றாகப் பறறி எரிகின்ற தலைகளுடனும் தேகங்களுடனும் கூடியவர்களாகவும், நன்றாக எரிகின்ற அபுத்தங்களுடனும் வாஹனங்களுடனும் கூடியவர்களாகவும், உடனே பூமியில் நடுவிழுந்திருக்கிற விசித்திரமான நகூத திரக்கூட்டங்களபோலப் பிரகாசித்தார்கள். எரிககப்படுகின்ற அந்தத்தேவர்கள் வஜ்ரபாணியான இந்திரனைவிட்டு, அக்னி குமாரரான ஸ்கந்தரைச் சரணமடைந்தார்கள். அதனால், தேவர்கள துக்கசாந்தியை அடைந்தார்கள்.

பிறகு, தேவர்களால் விடப்பட்ட இந்திரன் ஸ்கந்தர்மீது வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். இந்திரனால் விடப்பட்ட அந்த வஜ்ராயுதமானது ஸ்கந்தருடைய வலவிலாவை விரைவாக அடித்தது. மகாராஜனே! வஜ்ராயுதமானது மகாதமாவான அந்தக் குஹருடைய விலாவைப் பிளக்கவும் பிளந்தது. வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட ஸ்கந்தருடைய காயத்தினின்று யெளவனமுள்ள வனும் பொற்கவசம் பூண்டவனும் சுகதியைத் தரித்தவனும் திவ்ய குண்டலங்களுள்ளவனுமான வேறு ஒரு புருஷன் தோன்றினான். அவன் வஜ்ராயுதத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட விசனத்தினின்று (=வஜ்ராயுதம் புகுந்தினின்று) உண்டானதினால் விசாகனென்கிற பெயருள்ளவனானான். ஊழித்தீப்போன்ற காந்தியோடு தோன்றின அந்த வேறு புருஷனைப்பார்த்து இந்திரன் பயத்தினால் கரங்குவித்துக்கொண்டு அந்த ஸ்கந்தரைச் சரணமடைந்தான். ஸாதுககளுள் உக்தமனே! ஸ்கந்தர் சேனைகளுடனகூடின அந்த இந்திரனுக்கு அபயம் கொடுத்தார். பிறகு, மிக்க மனக்களிப்படைந்த தேவர்கள் நானகூவித் வாததியங்களை முழக்கினார்கள். அத்தபுதமானதோற்றமுள்ளவாகளும் கோரமாயிருப்பவர்களுமான

ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்களைக் கேள். பயங்கரர்களான எவர்களா பிறந்த குழந்தைகளையும், கர்ப்பத்திலிருக்கிற குழந்தைகளையும் உயிர்துறக்கச் செய்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட குமாரகர்கள், அச்சமயத்தில், ஸ்கந்தருடைய தேகத்தில் வஜரத்தால உண்டுபண்ணப்பட்ட காயத்தினின்று தோன்றினார்கள். இந்த ஸ்கந்தருடைய வஜராயுதக் காயத்தினின்று மகாபலசாலிகளான கன்னியரும் உண்டானார்கள். அந்த ஸ்கந்தா தம் தேககாயத்தினின்றுண்டான குமாரர்களையும் விசாகளையும் புத்திரர்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டார். அந்த அகனிபகவான் அப்பொழுது¹ சாக முகனாகி, கனயா கணங்களும தன்னுடைய புத்திரர்களுமான எல்லாராலும் சூழப்பட்டு மாதாக்கள்² பாத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே யுத்தத்தில் ஸ்கந்தரைப் பாதுகாத்தான்.³ ஸமாதானை பதரசாகனும் ஸ்கந்தரை ரக்ஷித்தான். அதனால், ஜனங்கள் பூலோகத்தில் ஸ்கந்தரைக்⁴ குமாரர்களுக்கும் பிதா என்று சொல்லுகிறார்கள். புத்திரர்களை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் புத்திரர்களுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள் பல ஸதவங்களில் மஹாபலசாலியான ருத்திரரையும் அகனியை முகமாகக் கொண்ட ஸவாஹையையும் எப்பொழுதும் பூஜிக்கிறார்கள். தபமென்ற அகனியானது எவர்களை உண்டுபண்ணியதோ அந்தக் கன்னியர்கள் ஸ்கந்தரை வந்தடைந்தார்கள். அவர், 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று வினவ, அவர்கள், 'உமமுடைய அருளால் நாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் உத்தமமான மாதாக்களும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஆக்ககடவோம். எங்களுடைய இந்தப் பிரியத்தை நீர் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். உதார புத்தியுள்ளவரான அந்த ஸ்கந்தர் அந்த மாதாக்களைப் பாத்து, 'ஆக, நீங்கள் தனித்தனி மாதிரியுள்ளவர்களும் மங்களமூர்த்திகளும் அம்மங்களமூர்த்திகளும் ஆவீர்கள்' என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னார். பிறகு, அனேக பரஜைகளுடனகூடின அகனியானவன் சாகமுகனாகி மரபபாவைகளால் குழந்தையை ஆனந்தப்படுத்தி வதுபோல ஸவேதகிரியிலிருக்கிற அந்த ஸ்கந்தரை ஆனந்தமடையச் செய்தான்.

¹ சாகம் - வெள்ளாடு.

² வேறுபாடம்.

³ வேறுபாடம்.

⁴ வேறுபாடம்.

இருநூற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்கீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லியதும், இந்திரன் ஸ்கந்தருக்குத் தேவஸேனுபதி ஸ்தானத்தில் முடி சூட்டியதும், ஸ்கந்தர் இந்திரனுடைய பிராந்தீயணியினால் தேவஸேனையை மணந்ததும்)

பிறகு, மாதருகணமானது ஸகந்தரைப புத்திரராக ஏற்படுத்திகொண்டு தங்களிருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றது. காசி, ஹலிமா, மாதா, ஹலீ, ஆயா, பாலா, தாதா இவ்வெழுவரும்கூட என்கிற புத்திரனுக்கு மாதாககள். இந்த மாதாகளுக்கது வீரயமுள்ளவனும் அதிபயங்கரனும் சிவந்த கண்களுள்ளவனும் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டிபண்ணுகிறவனுமான சிசு என்கிற புத்திரன் ஸகந்தருடைய அருளால் உண்டான. ஸகந்தருடைய மாதருகணத்தினிடம் உண்டான இக்குழந்தையானவன் எட்டாவது வீரன் என்று சொல்லப்படுகிறான். அவன் சாகமுதமுள்ளவனுள்பொழுது ஒன்பதாமவனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸகந்தருடைய அந்த ஆறாவது முகத்தைச் சாகமுகம் போலிருந்ததென்று அறிவாயாக. அரசனே! பதரசாகன் எந்தத் தலையினால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேலாபுத்தத்தை உண்டுபண்ணினானோ, எப்பொழுதும் மாதருகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டதும் அந்த ஸ்கந்தருடைய ஆறு தலைகளுள்ளும் மிகச் சிறந்ததுமான இந்தத் தலையானது அந்த ஆறிலும் நடுவில் அமைந்திருப்பதென்று இவ்வலகில் சொல்லப்படுகிறது இப்படிப்பட்ட இந்தப் பறபலவிதமான ஸ்கந்தருடைய சரித்திரமானது சுகலபக்ஷ பஞ்சமியில் நடைபெற்றது. ஜனங்களுக்குத்தலைவனே! அந்தச் சுகலபக்ஷ ஷஷ்டியில் மகாகோரமான புத்தம் நடைபெற்றது. பிறகு, ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், கவசத்தைபும மாலையையும் அணிந்தவரும், ஸவாணமயமான கிரீடநதரித்தவரும், ஹிதமாயும் ரமணீயமாயுமிருக்கிற கண்களுள்ளவரும், அதிககாந்தியுள்ளவரும், சிவந்த வஸ்திரத்தை உடுத்தவரும், சூமையான தெற்றிப்பறகளுள்ளவரும், மனத்துக்கினியவரும், எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவரும், மூவுலகங்களுக்கும் மிகக் பிரியமா

பிரபலவரும், வரங்களைக் கொடுப்பவரும், சூரரும், யெவ்வளவு முள்ளவரும், மெருகிட்ட குண்டலங்களை யணிந்தவருமான அந்நகரத்தைத் தாமரைமலர் நிறமுள்ளவளான லக்ஷ்மியானவள் உரு வெடுத்தவளாகத் தானே வந்தடைந்தாள். லக்ஷ்மியினால் அடையப் பட்டவரும் பெரும் புகழுள்ளவரும் சிறந்தவரும் வீற்றிருப்பவருமான அந்நகர குமாரர், பிராணிகளால், பெளணமாஸிபில சந்திரன் காணப்படுவதுபோலக் காணப்பட்டார் மகாதமாக் களான பிராமமணிகள் மகாபலசாலியான அந்நகரத்தைப் பூஜித் தார்கள். அப்பொழுது, மஹரிஷிகள் அவ்விடத்தில் லகநகரத்தைப் பார்த்து, 'பொன்னிறமுள்ளவரே! உமக்கு மங்களம். உலகங்க ளுக்கு மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறவராகக்கடவீர். பிறந்து ஆறு நாட்களான உமமால் எல்லா உலகங்களும் வசப்படுத்தப் பட்டன. தேவரேஷ்டரே! உமமால் இவர்களுக்கு மீண்டு அபய மும கொடுக்கப்பட்டது ஆகையால், தேவரீர் மூவுலகங்களுக்கும் அபயம் கொடுக்கிற இந்திரனாகக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள்.

லகநகர, 'யுத்தப்பாதனாகளே! இப்பொழுது இந்திரன் எல்லா உலகங்களுக்கும் எதைச் செய்கிறான்? தேவராஜன் நித்யம் தேவ கணங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கிறான்?' என்று வினவினர். ரிஷிகளா, 'இந்திரன், பிராணிகளுக்குப் பலதையும் தேஜஸையும் பிரஜை களையும் ஸுகந்தையும் பெருகுகிறான் தேவராஜன் ஸந் தோஷமுள்ளவனாக, வீருமபிய எல்லாவற்றையும் அப்படியே கொடுக்கிறான், கெட்ட நடைபுள்ளவர்களை ஸமஹரிக்கிறான்; நல் லொழுக்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு வீருமபியவைகளைக் கொடுக்கிறான். வலனென்கிற அஸுரனை அழித்தவனான இந்திரன் பிராணிகளைக் காரியங்களில் கட்டளைபிடுகிறான். ஸூரியனிலலாத ஸமயத்தில் ஸூரியனான; அப்படியே சந்திரனிலலாத தருணத்தில் சந்திரனான; அகனியும் வாயுவும் பூமியும் ஜலமும் ஆகாய மும ஆகிறான். இதனை இந்திரன் செய்யவேண்டும். இந்திரனிடத்தில் மிகப் பலமிருக்கிறதன்றோ? வீரரே! நீர் பலசாலிகளான மேனமை பெற்றவர். ஆகையால், தேவரீர் எங்களுக்கு இந்திரனாகக் கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இந்திரன், 'மிகப் புஜபல முள்ளவரே! எங்களனைவருக்கும் ஸுகந்தைக் கொடுக்கிற இந்திரனாகக் கடவீர் சிறந்தவரே! இப்பொழுது தேவராஜனிடத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும் தேவராஜனாக இருக்கத்தக்க சூரத்தை அடைந்தவராக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான்.

ஸ்கந்தா, 'இந்திர! நீயே கவலையற்று வெற்றியில் பற்றுதலுடன் மூவுலகங்களையும் ஆள்வாயாக. நான் உன்னுடைய வேலைகாரன். எனனால் இந்திரப்பட்டமானது விரும்பப்படவில்லை' என்று சொன்னா. இந்திரன், 'ஶீரரே! உமமுடைய பலம் அதுபுதமானது. நீர் தேவர்களுடைய சந்ருக்களை நாசம் செய்வீராக. உமமுடைய வீரயததால் ஆச்சர்யமடைந்த உலகததார்தர்கள் எனனை அவமதிப்பார்கள் ஶீரரே! தேவர்களுள் சிறந்தவரே! வலிமைகுறைந்தவனும் உமமுடைய தேஜஸினால் தோற்க அடிககப்பட்டவனும் இந்திரப்பட்டத்தில் இருப்பவனுமான என்னை உலகததஜனங்களை அவமதிப்பார்கள். ஆலஸயமில்லாதவர்களான ஜனங்கள் நமமிருவருக்கும அன்யோனயம் விரோதத்தை உண்டுபண்ணுவதில் முயலவார்கள். பிரபுவே! தேவரீர் விரோதியாகிவிடுவீராயின உலகம் இரண்டுபடும். மிககவலிமைபுள்ளவரே! உலகங்கள் தீர்மானத்ததுடன் இரண்டுபட்டுப் போகுமாகில், நமமிருவருக்கும ஜனங்களுடைய வேறுபாட்டினால் முன்போல யுத்தமுண்டாகும். ஐயா! அந்த யுத்தத்தில் தேவரீர் எனனை நிச்சயமாக வெல்வீர். ஆகையால் தேவரீரே இந்திரனாக இருக்கக்கடவீர். ஆலோசிக்க வேண்டாம்' என்று சொன்னான். ஸ்கந்தா, 'இந்திர! உனக்கு மங்கலம். மூவுலகங்களுக்கும் எனக்கும் நீயே அரகன். உன கட்டளையினால் நான் உனக்கு எனன் செய்ககடவேன்? எனக்குச் சொல்' என்று சொன்னா. இந்திரன், 'மிககபலசாளியே! இந்த வாககியம் உண்மையாக இருக்குமாகில், உமமால் நிச்சயித்ததுச் சொல்லப்பட்டிருக்குமாகில், உமமுடைய சொல்லால் நான் இந்திரனாக இருப்பேன். ஸ்கந்தரே! என்னுடைய கட்டளையை நீர் செய்வதற்கு விரும்புவீராகில் கேளும். மிகக வலிமைவாயந்தவரே! தேவர்களுக்கு வேறுபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்துகொள்ளும்' என்று சொன்னான். ஸ்கந்தா, 'அஸுரர்களுடைய வினாசத்திற்காகவும் தேவர்களுடைய காயஸித்திககாகவும் பசுக்களுக்கும் பிராமமணாகளுக்கும் நன்மைககாகவும் எனனை வேறுபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்வாயாக' என்று சொன்னார்.

எல்லாதேவககணங்களோடுகூட இந்திரனால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட அந்த ஸ்கந்தா அசசமயத்தில் மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகி மிகவும் விளங்கினா. அப்பொழுது, தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட பொறகுடையானது நன்றாக மூட்டப்பட்ட அகனிமண்டலம்போலப் பிரகாசித்தது. விஸுவகாமாவினால் பண்ணப்

பட்ட திவ்யமான பொனமலைபானது கீர்த்தியுள்ளவரான சங்கர ரால் நமமாலேயே ஸகந்தருக்குச் சூட்டப்பட்டது. புருஷ ஸரேஷ்டனே! பகைவாகளை வாட்டுபவனே! பகவானான விருஷ பதவஜர் மிககபீர்தியுள்ளவராக உமையவளோடுகூட வந்து ஸகந்தரைப் பெருமைப்படுத்தினார். பிராமமணர்கள் அக்னியை ருத்திரராகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால், மகாதேஜஸவியும் அத புத்தமான காட்சியுள்ளவருமான அந்த ஸகந்தர் ருத்திரருடைய புத்திரராகச் சொல்லப்படுகிறார். ருத்திரரால் விடப்பட்ட அந்த வீரயமானது ஸவேதபர்வதமாகியது. அகனியினுடைய இரத்திரிய மானது ஸவேதகிரியில் கருத்திகைகளால் சேர்க்கப்பட்டது. பிறகு, எல்லாதேவர்களும், ருத்திரரால் பூஜிக்கப்படுகின்றவரும குணசாலிகளுள் சிறந்தவருமான குஹரைப்பார்த்து அவரை ருத்திர புத்திரராகச் சொன்னார்கள். ருத்திரரால் அக்னியினிடத்தில் கலந்து பிரவேசித்து இரந்தகமுமாரா உண்டுபண்ணப்பட்டார். அங்கே அவரிடமிருந்து பிறந்தார். அதனால், ஸகந்தர் ருத்திரபுத்ர ரானார். ருத்திரா, அக்னி, ஸவாஹை, ஆறுகருத்திகாஸதீர்கள் ஆகிய இவர்சளுடைய தேஜஸினால் ஸகந்தா உண்டானார். அதனால், தேவஸரேஷ்டரான ஸகந்தா ருத்திரபுத்திரரானார். மாசமற சிவபு நிறமுள்ள இரண்டு வஸ்திரங்களை உடுத்தவரும் ஜவலிகின்ற திருமேனியுள்ளவரும நல்ல ஒளி பொருந்தியவருமான அகனி யின குமாரா சிவந்த இரண்டு மேகங்களால் சூழப்பட டிருக்கிற ஸூரயனபோலப் பிரகாசித்தார். அகனியினால் கொடுக்கப்பட்ட கோழியானது அவருடைய கொடியை அலங் கரித்தது. ரத்ததில் தூக்கி நிறுத்தப்பட்ட அந்தக் கோழிக் கொடியானது சிவந்த ஊழித்தீப்போல விளங்கியது. எல்லாப் பிரானிகளுடைய செய்கையும் ஒளியும் சகதியும் பலமுமானதும் தேவாளுக்கு ஜயத்தை விருகதிபண்ணுகின்றதுமான சக்தியாயுத் தமானது அந்த ஸகந்தருக்கு எதிரில் வந்தது. அப்படியே, கூடவே தோன்றின கவசமும் அவருடைய சரீரத்தில் அமர்ந்திருந்தது. அந்த ஸகந்ததேவருக்கு யுத்தஞ் செய்யும்பொழுதெல்லாம் அது சரீரத்தில் தோன்றுகிறது. ஜனங்களுக்கு அறிபனே! சகதி, தா மம், பலம், தேஜஸ, காந்தி, ஸத்யம், மேனமை, பிராமமணர்க ளுக்கு ஹிதமாயிருத்தல், மதிமயக்கமில்லாமை, பக்தர்களைப் பாதுகாத்தல், பகைவாகளை அழித்தல், உலகங்களைக் காத்தல் இவைகளெல்லாம் ஸகந்தரோடுகூடவே தோன்றின. இவ்வண

ணம் எல்லாத் தேவகணங்களாலும் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட வரும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் பிரஸித்திபெற்றவரும் நல்ல மனமுள்ளவருமான அந்ந சுகந்தர் பூரணசுகந்திரன்போன்ற தோற்றத்துடன் இஷ்டமான வேத கோஷங்களோடும் தேவாச னுடைய சிறந்த தூராயவாததியங்களோடும் தேவ கந்தாவாச னுடைய கானங்களோடும் எல்லா அபஸரஸுசுளுடைய கூட்டங்களோடும் பிரகாசித்தார். ஸந்தோஷமுள்ளவாசுளும் ஆனந்த முள்ளவர்களுமான மற அனேகம் தேவர்களாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் பிசாசங்களுடைய கணங்களாலும் அப படியே தேவகணங்களாலும் நன்குசு சூழப்பட்டவருமான அந்ந அகனிகுமார் அபபொழுது தேவர்களால் அபிஷேகம் பண்பா பட்டவராக விளையாடிக் கொண்டு பிரகாசித்தார். தேவர்கள், அபி ஷேகம் செய்யப்பட்ட மகாலேனரை இருளை நாசம் செய்துகொண்டு உதித்திருக்கின்ற ஸூரியனைப்போலக் கண்டார்கள். பிறகு, எல்லாத் தேவலேனைகளும், 'எங்களுக்கு நீர் அபிபதி' என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லாத் திக்குகளினின்றும் ஆயிரமாயிரமாக அந்ந ஸுகந்தரை வந்தடைந்தன. எல்லாப் பூதகணங்களாலும் சூழப் பட்டிருக்கிற ஸுகந்தபசுவான அந்நத் தேவலேனைகளை அடைந்து (அவைகளால்) அசசிக்கப்பட்டவராகவும் துதிக்கப்பட்டவராகவும் இருந்துகொண்டு, அந்நச் சேனைகளையும் இன்சொற்களால் ஸந் தோஷமடையச் செய்தார். இருதிரனும் அபபொழுது ஸுகந்தரை லேனாபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்து அந்ந இருதிரனால் எந்த ஸ்திரீ கேசியினிடமிருந்து விடுவிக் கப்பட்டார்களோ அந்நத் தேவலேனையை நினைத்தான். அந்ந இருதிரன் பிரமம்தேவா அவ னுக்கு நிச்சயமாக இவரைப் பதியாகத் தாமே ஏற்படுத்தியிருக்கிறாரென்று நன்கு எண்ணி, அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவ லேனையை அழைத்துவரச் செய்தான். இருதிரன் ஸுகந்தரைப் பார்த்து, 'தேவதைகளுள் உத்தமரே! இந்தப் பெண் நீ பிறவா திருக்குடம்பொழுதே பிரமம்தேவரால் உமக்குப் பந்னிபாக ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டாள். ஆகையால், நீர் இந்தத் தேவியினுடைய வலகையைத் தாமரைமலர்போல விளங்குகின்ற உமமுடைய கையினால் விதிப்படி மந்திரத்தை முன்னிடநிப பிழ்ச்சு அங்கொள ளும்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்ந ஸுகந்தர் அவளை விதிப்படி பாணிக்ரஹணம் செய்தார். மந்திரங் களை அறிந்த பருஹஸபதியோ மந்திரங்களை ஜபித்தார்; ஹோமங்

கூடையும் செய்தாரா. பிராமமணர்கள் எவளை ஷஷ்டியென்றும் இந்நத பரணைகளுக்கெல்லாம் ஸுகந்ததைக கொடுக்கிற லக்ஷ்மியென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட தேவஸேனையை ஜனங்கள் இவ்வண்ணம் ஸகந்தருக்கு மஹிஷியாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்நத தேவஸேனையானவள் ஸீனீவாஸி, குஹூ, ஸதவருத்தி, அபராஜிகை எனனும் இவை முதலிய நாமங்களால் சொல்லப்படுகிறாள். எப்பொழுது ஸகந்தா தேவஸேனையினால் சாஸுவதமான பதியாக அடையப்பட்டாரோ அப்பொழுது லக்ஷ்மீ தேவியானவள் சரீரத்தடனகூடியவளாகத் தானே அவரை அடைந்தாள். பஞ்சமியிலுண்டான ஸகந்தர் லக்ஷ்மியினால் அடையப்பட்டார். அதனால், லக்ஷ்மியானவள் பஞ்சமியென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறாள். ஸகந்தா ஷஷ்டியில் ஜயம் பெற்றவரானா. அதனால், ஷஷ்டியானது மஹிமை பொருந்திய திதியாயிற்று.

இருநூற்றம்முப்பதாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய சரித்திரத்தைக் கூறியது.)

ஸபதாரிஷிபதனிகளான ஆறு தேவிகள் மிக்க பாக்யம் பெற்றவரும் தேவஸேனைகளுக்கூப பதியாகச் செய்யப்பட்டவருமான மஹாலேனரிடம் வந்தார்கள். ரிஷிகளாலே விட்டுவிடப்பட்டவர்களும், தாமதநோடு சோந்தவர்களும், பெரிய வரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் அந்ந ரிஷிபதனிகள் பிரபுவான தேவஸேனையினையை விரைவாக வந்தடைந்து, 'புக்திர! தேவர்களுக்கொப்பான அந்நப பாததாக்களாலே கோபத்தினால் காரணமின்றி நாங்கள் விடப்பட்டோம். நீ எங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டாயென்று யாரோ சொல்லினாராம். அதனை உண்மையென்று நம்பி அவர்களால் நாங்கள் புணயஸநானத்திலிருந்து நழுவுமபடி செய்யப்பட்டோம். அந்ந அபவாதத்தினின்று நீ எங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். பிரபுவே! எங்களுக்கு உன்னுடைய அருளால் அழிவற்றதான ஸவாககமுண்டாகவேண்டும். நாங்கள் உன்னைப் புக்திரருக்க அடையவிரும்புகிறோம். இதைச் செய்து கடனைத் தீர்த்தவனாவாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸகந்தா, அவா

களைப் பார்த்தது, 'நீங்கள் எனக்குத் தாயமாகின்றோ? இரழப் படாதவர்களே! உங்களுக்கு நான் புத்திரன் நீங்கள் விருமபுகிற அனைத்தும் உங்களுக்கு அப்படியே உண்டாகும்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்த ஸகந்தர், 'அபிஜித என்கிற நக்சத்திரமகீழே விழுந்துவிட்டதனால் நக்சத்திரங்களின எண்ணிக்கையானது எவ்வாறு ஸமமாகும்?' எனப்பதைக் கேட்க விருமபின இரத்திரனைப் பார்த்தது, 'உனக்கு எது செய்யவேண்டும்?' என்று கேட்டார். ஸ்கந்தரால், 'சொல்' என்று கூறப்பட்ட அந்த இரத்திரன், பிறகு, ஸ்கந்தரைப் பார்த்தது, 'ரோஹிணியோடு விரோதமுள்ளவனும் ரோஹிணிக்கு மிக இனைய ஸஹோதரியுமான அபிஜித தேவியானவள் ரோஹிணிக்கு மூத்தவளாக இருந்தலை விருமபித தவம் புரிவதற்காகக் கானகம் சென்றாள். அந்த விஷயத்தில் நான் மதிமயங்கினவனாக இருக்கிறேன். உமக்கு மங்களம். அபிஜித என்கிற நக்சத்திரமானது ஆகாயத்தினின்று நழுவி விழுந்தாவிட்டது. ஸ்கந்தரே! பிந்தியதான இந்தக் காலத்தைப்பற்றிப் பிரமமதேவரோடுகூடி ஆலோசனை செய்யும். அபிஜிதநானது கீழே விழுந்த காலத்தில் காலமானது அவிட்டதை ஆதியாகக் கொண்டதாகப் பிரமமதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. எந்த நக்சத்திரத்தின தொடக்கத்தில் சந்திரனுக்கும் ஸூரியனுக்கும் குருவுக்கும் சோகை ஏற்படுமோ அந்த நக்சத்திரம் யுகாதிநக்சத்திரம் எனப்படும. அது முந்தி ரோகிணியாயிருந்தது, அபிஜித நக்சத்திரம் விழுந்த காலத்திலே ஒன்று குறைந்த இரவு பகல்களோடு நக்சத்திரங்களான அமைந்திருந்ததனால் அவிட்டம் யுகாதி நக்சத்திரமாயிருந்தது. இவ்வாறு நக்சத்திரங்களின எண் குறைவுபடினும் நாட்களின எண் ஸமமாயிற்று' என்று சொன்னான் 'கிருத்திகைநால் நக்சத்திரங்களுடைய எண்ணிக்கையின பூர்த்தியைப் பெறும்' என்கிற அபிபராயத்தைக் குறிப்பிடுகிறது இரத்திரனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், (ஸ்கந்தருடைய கட்டளைபினால்) கிருத்திகைகளை ஆகாயத்தை அடைந்தன. அகணியைத் தேவையாகக் கொண்ட அந்த கருத்திகா நக்சத்திரமானது எழ்தலைபுள்ளதுபோலப் பிரகாசிக்கிறது. விவையையாவள் ஸ்கந்தரைப் பார்த்தது, 'எனக்கு நீ பிண்டங்களைக் கொடுக்கிற புதல்வன். புத்திர! நான் நித்தியமாகவே உனனோடுகூட இருக்க விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னார். ஸ்கந்தர், 'அவ்வாறே ஆகுக. உனக்கு நமஸ்காரம். புத்திரரிடத்திலுள்ள நேசத்தால் நீ என்னைக் கட்டளைபிடக்கடவாய். தேவியே!

மரும்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாகி என்றும் (என்னிடம்) வலிப் பாயாக' என்று சொன்னா. பிறகு, வினதை முதலிய எல்லா மாதாக்களுடைய கூட்டமும் ஸகநதரைப்பாதது, 'நாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் மாதாகுகளென்று கணிகளால் துதிககப்பட்டிருக்கிறோம். உனக்கும் மாதாகுகளாக விரும்புகிறோம். எங்களை நீ பூஜிப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸகநதர், அவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, 'நீங்கள் எனக்கு மாதாகுகளன்றோ? நான் உங்களுக்குப் புத்திரன். உங்களுக்கு என்னால் எது செய்யத்தக்கது? உங்களுடைய விருப்பத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். மாதாக்கள் ஸகநதரைப்பாதது, 'பிராமமி மாஹேஸ்வரி முதலிய எந்த மாதாக்கள் முற்காலத்தில் இந்த உலகத்திற்கு மாதாக்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தார்களோ, அவர்களுடைய ஸ்தானமானது எங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு அந்த ஸ்தானம் இருக்கக்கூடாது. தேவஸரேஷ்டனே! உலகத்தாரால் நாங்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாகவேண்டும். அவர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களல்லா. உனக்காக எங்களுடைய பாத்தாக்களைக் கோபிக்கும்படி செய்தவர்களான அந்த பிராமமி முதலிய மாதாக்களாலே எங்களுடைய ¹ பரணைகள் அபஹரிககப்பட்ன அந்த பரணைகளை (ப் பாததாக்களுடைய சேர்க்கையினால்) எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸகநதர், 'என்னால் கொடுக்கப்பட்டாலும் அந்தபரணைகளை நீங்கள் அடைவது ஸாதியப்பட்டது. எந்த பரணைபை மனத்தினால் விரும்புகிறீர்களோ, அப்படிப்பட்ட வேறு எந்தபரணையை நான் கொடுக்கக்கூடவேன்' என்று வினவ, மாதாக்கள், 'நாங்கள் அந்தபிராமமி முதலான மாதாக்களுடைய பிரணைகளையும் அவற்றின் போஷகர்களையும் உன்னுடன் தனித்திருந்துகொண்டு பூஜிக்க விரும்புகிறோம். எங்களுக்கு அவைகளைக்கொடு' என்று சொல்ல, ஸகநதர், 'உங்களுக்கு பரணைகளைக்கொடுக்கிறேன். உங்களால் கஷ்டமன்றோ கூறப்பட்டது? உங்களுக்கு மகநமம் என்னால் நமஸகரிககப்பட்ருக்கிற நீங்கள் (நான் முதலிய) எல்லா பரணைகளையும் பாதுகாக்கக்கடமைபட்டிருக்கிறோம். ஸகநத! பிரபுவே! எங்களுக்கு எப்பொழுதும் உன்னோடுகூடி வலிக்க விரும்பமிருக்கிறது' என்று சொல்ல,

¹ எங்களுக்கு ஸகநதி இல்லாமற் போயின என்பது.

ஸகந்தா, 'பிரஜைகள் பதினூறு வயதுள்ளவர்களாகி யெளவனப் பர்வத்தை அடையும் வரையில் தனித்தனி மாதிரியுள்ள ரூபங்களோடு அவர்களை ஹிமனை செய்புகள். நானும் உங்களுக்குப் பயங்கரமானதும் அழிவற்றதும் நிகரற்றதுமான எனது சக்தியைக் கொடுப்பேன். அதனோடு சோந்தவர்களாகவும் பூஜிக்கப்படவர்களாகவும் ஸுகமாக வலிப்பீர்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, அகனிபோன்ற ஒளிபுள்ளவனும் மகாபலசாஸியுமான அப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷன் ஸகந்தருடைய சரீரத்தினின்று மனிதர்களுடைய சூழ்ந்தைகளைத் தின்பதற்காக வெளியில் தோன்றினான். பிறகு, அந்தப்புருஷன் பிரஜைகளையிலலாதவனும் பசியினால் பீடிக கப்பட்டவனுமாகி விரைவாகப் பூமியில் விழுந்தான். ஸகந்தராலே அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷன் பயங்கரமான உருவமுள்ள கிரஹமானான். பிராமமனோததமாக அந்தக் கிரஹத்தை ஸ்கந்தாபஸமாசமென்று சொல்லுகிறார்கள். மகாபயங்கரியான வினதையோ சகுனிகரஹமென்று சொல்லப்படுகிறார். அந்தச் சகுனிகரஹத்தை மாதாக்களுள் ராக்ஷஸ் கரஹமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பூதனிகரஹமென்றும் அறியவேண்டும். பயங்கரமான ரூபத்தினால் கஷ்டத்தை விளைவிக்கிறவனும் கோர ரூபமுள்ளவனும் இராக்காலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் பயங்கரமான உருவமுடையவனும் பிசாசியானவர் சீதபூதனையென்று சொல்லப்படுகிறார். கோரமான காட்சியுள்ள அந்தப் பிசாசியானவள மானிடப்பெண்களுடைய கர்ப்பங்களை அபஹரிக்கிறார். அதிதியை ரேவதியென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரேவதியினிடமிருந்து ரைவதமென்கிற கரஹமுண்டாயிற்று. மகாகோரமான அந்த மகாகரஹமும் பாலர்களை ஹிமலிக்கிறது. தைதயர்களுக்கு மாதாவான திதிதேவியை முகமண்டிகை என்று சொல்லுகிறார்கள். அவள் சூழ்ந்தைகளுடைய மாம்ஸத்தினால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைகிறவளாகவும் பிறரால் அணுக முடியாதவளாகவும் இருக்கிறார். குருவமசத்தில் பிறந்தவனே! எந்தக் குமாரர்களும் ருமாரிகளும் ஸகந்தரிடமிருந்து உண்டானவர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்களோ, அந்த எல்லா மகாகரஹங்களும் கர்ப்பங்களைப் பச்சிக்கிவறனர். அந்தப் பதனிகளுக்கே பதிகளாகக் கூறப்பட்ட அந்தக் குமாரர்கள் பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களாகி, பிறக்கிற சூழ்ந்தைகளை அபஹரிக்கின்றார்கள். அரசனே! அறிஞர்களால் புகைகளுக்கு மாதாவாகச்

சொல்லப்படுகிற காமதேனுவின்மீது ஏறிகொண்டு சகுனிகரஹு
 மானது பூமியில் குழந்தைகளை அதனுடன் சேர்ந்து புஜிக்கிறது.
 ஜனங்களுக்கு அதிபனே! நாயகளுக்கெல்லாம் மாதாவான ஸரமா
 தேவியும் எப்பொழுதுமே மானிட ஸ்திரீகளுடைய காப்பங்களை
 அபஹிக்கிறாள். மரங்களுக்கு எவள மாதாவோ அவள் கரஞ்ச
 (= புனக) மரத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டவள். அவள்
 எப்பொழுதும் வரங்களைக் கொடுப்பவளாகவும், நல்ல உருவ
 முள்ளவளாகவும், பிராணிகளிடத்தில் தயையுள்ளவளாகவும் இருக்கிறாள்
 என்றே? ஆதலால், புத்திரர்களை விருமபுகின்ற மனிதர்கள்
 அவளைக் கரஞ்ச வருஷத்தில நமஸ்கரிக்கிறார்கள். மாமஸத்திலும்
 சாராயத்திலும் பிரியமுள்ள இந்தப்பதினெட்டு கரஹங்களும்
 மமறகரஹங்களும் ஸூதிகாக்ருஹத்தில் பத்துநாள் முழுவதும்
 இடைவிடாமல் இருக்கின்றன. கதரு எனப்பவள ஸூக்ஷ்ம சரீர
 முள்ளவளாகிக் காப்பிணியினிடத்தில் பிரவேசிக்கிறாள். அவள்
 அநதக்காப்பிணியினிடத்திலுள்ள அநதக் காப்பத்தைப் புஜிக்க
 கிறாள். அநதக்காப்பிணியோ பாம்பைப் பெறுகிறாள். எவள்
 கந்தர்வர்களுக்கு மாதாவோ அவள் காப்பத்தைக் கவர்ந்து
 கொண்டுபோகிறாள். பிறகு, அந்த மனுஷ்யஸ்திரீயானவள் பூலோ
 கத்தில் காப்பமழிந்தவளாகக் காணப்படுகிறாள். எவள் அபஸரஸு
 களுக்கு மாதாவோ அவள் கர்ப்பத்தை நன்றாகப் பிடித்துக்
 கொண்டிருக்கிறாள். அதனால், அறிஞர்கள் காப்பத்தை
 வளாசியினிற் அப்படியே இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.
 எவள் லோஹிதமென்ற ஸமுத்திரத்தினுடைய பெண்ணை அவள்
 ஸ்கந்தருக்கு மாதாவாக எண்ணப்பட்படுகிறாள். லோஹிதா
 யனி என்கிற அநத மாதருதேவதை இவ்வண்ணம் கடம்பமரத்தில்
 பூஜிக்கப்படுகிறாள் என்றே? புருஷர்களுள் ருத்ரா எவ்வாறு
 சிமந்தவரோ அவ்வாறே ஸ்திரீகளுள் ஆரயை சிமந்தவர். குமார்
 ருக்கு மாதாவான ஆர்யையானவள் காமயபலனை உதேசத்துத்
 தனியாகப் பூஜிக்கப்படுகிறாள். இவ்வண்ணம் இந்தக் குமாரர்களை
 ஹிமஸ்கின்ற மகாகரஹங்கள் எனனால் உரைக்கப்பட்டன.
 இந்த கரஹங்கள் பதினாறு வருஷகாலம் வரையில் சிசுக்களுக்கு
 அமங்களத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. பிறகு, (நன்மையைச்
 செய்கின்றன). எந்த மாதர்களுக்களும் எந்தப் புருஷ்கரஹங்
 களும் கூறப்பட்டனவோ அவற்றை மனிதர்கள் எப்பொழுதும்
 ஸகந்தக்ரஹங்களென்று அறியவேண்டும். அந்தக் கரஹங்களுடைய

கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக ஸநானம் வாஸனாதுபம் அஞ்சனம் இவை அனைத்தையும் செய்யவேண்டும். பஸிகாமங்களோடும் உபஹாரங்களோடும் கூடின ஆராதனங்கள் ஸகந்தருக்கு விசேஷிததுச் செய்யத்தக்கவை. ராஜேந்திரனே ! எல்லா கரஹங்களும் நன்றாகப் பூஜைசாளுடனகூடி நமஸ்கரிக்கவும் இவ்வண்ணம் அர்ச்சிக்கவும்பட்டால் மனிதர்களுக்கு மங்களத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் கொடுக்கின்றன. பதினாறுவருஷங்களுக்கு மேல் எந்த கரஹங்கள் மனிதர்களை ஆகரமிக்கின்றனவோ அந்த கரஹங்களை நான் மஹேஸ்வரரை வந்தனம்பண்ணி நன்கு உரைப்பேன்.

எந்த மனிதன் விழித்தனக்கொண்டிருக்குமென்பொழுதோ, உறவுக் கும்பொழுதோ தேவர்களைப் பாப்படுவோ அந்த மனிதன் விரைவாகச் சித்தபரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான கரஹத்தைத் தேவ கரஹமென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த மனிதன் உட்காரந்து கொண்டோ படுகனக்கொண்டோ பிதருக்களைப்பார்ப்புடையவன் விரைவாகச் சித்தபரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாயிருக்கிற கரஹமானது பிதரு கரஹமென்று அறியத்தக்கது. எவன் ஸித்தர்களை அவமதிக்கிறானோ, கோபமுள்ளவர்களான அந்த ஸித்தர்கள் எவனைச் சபிக்கிறார்களோ அந்த மனிதன் சீக்கிரமாக உன்மாதத்தை அடைவான். அதற்குக் காரணமான கரஹமானது ஸித்தகரஹமென்று அறியத்தக்கது. எவன் பலவிதமான கந்தங்களை முகாசுகிறானோ, ரஸங்களையும் சுவைக்கிறானோ அவன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற கரஹமானது ராசூல கரஹமென்று அறியத்தக்கது. பூமியில் எந்த மனிதனைத் தேவ கந்தாவர்கள் பற்று கிறார்களோ, அந்த மனிதன் சீக்கிரமாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான கரஹமானது காந்தாவகரஹமே. எந்த மனிதனய்து பிராசங்களா ஏறுகின்றனவோ அந்த மனிதன் சீக்கிரமாகச் சித்தபரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற அந்த கரஹம் பைசாசமே. எந்த மனிதனிடம் காலகரமத்தில யக்ஷர்கள் பிரவேசிக்கிறார்களோ அந்த மனிதன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான அந்த கரஹமானது யக்ஷகரஹமென்று அறியத்தக்கது. எந்த மனிதனுடைய சித்தமானது தோஷங்களாலே நிலைதவறி மயங்குகிறதோ அந்த மனிதன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான்.

அதற்குச் சாஸ்திரத்தினால் சாந்தியைச் செய்யவேண்டும். எவன அதையிததாலும் பயத்தாலும் கோரமான வஸதுககளைப் பார்ப்பதாலும் விரைவாக உனமாததை அடைகிறானே அந்த உனமாதத்திற்கு இனசொற்களால் அவனைத் தேறலுதல் பரிகாரமாகும். ஒரு கரஹம் விளையாடில் விருப்பமுள்ளது. அப்படியே, மறறொரு கரஹம் புஜிப்பதில் விருப்பமுள்ளது. அப்படியே, மறறொரு கரஹமானது காமவெறியுள்ளது. இவ்வாறு, கிரஹம் மூன்று விதமாகும். மனிதர்களுக்கு எழுபதுபிராயமவரையில் இந்த கரஹதோஷங்களைக் கருகினறன். அதற்குமேல் மனிதர்களுக்கு கரஹங்களுக்கு ஒப்பான ¹ ஜ்வரம் உண்டாகிவிடும். கரஹங்கள் பொறிகளையடக்கினவனையும், மனத்தை அடக்கினவனையும், சத்தனையும், எப்பொழுதும் ஆலையயில்லாதவனையும், தெய்வத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கையுள்ளவனையும், ஸரத்தையுள்ளவனையும் விட்டு விடுகுகினறன். இவ்வண்ணம் மனிதர்களுக்கு ஸம்பவிககக்கடிய இந்த கரஹதோஷமானது உனக்கு நன்றாக உரைக்கப்பட்டது. கரஹங்கள் மஹேஸ்வரனுக்குப் பகதர்களான மனிதர்களைத் தொடுகிறதில்லை.

இருளற்றமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்கந்தர் ஸ்வாஹாதேவீக்த விரும்பியவற்றைக் கொடுத்ததும், பிரம்மதேவர் ஸ்கந்தர் ஸ்வாஹாவுக்குப் புத்திரராதல் முதலிய வற்றை அவருக்குக் காரணத்துடன் தெரிவித்ததும்.)

ஸ்கந்தராலே பிராமமி வினதை முதலிய மாதாக்களுக்கு இவ்வண்ணம் இந்த பிரியம் செய்யப்பட்டபொழுது, ஸ்வாஹையானவள, அவரைப் பார்த்து, 'நீ என வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளை. நான் உனனால் கொடுக்கப்பட்டதும் எவ்விதத்தாலும் அடைய முடியாததுமான பிரீதியை விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, ஸ்கந்தா, அவளைப் பார்த்து, 'எவ்விதமான பிரீதியை விருமபுகிறாய்?' என்றுகேட்க, ஸ்வாஹை, 'நீண்டகைகளுள்ளவனே! நான் தகூறருக்குப் பிரியமான கன்னிகை; ஸ்வாஹையென்று பிரஸித்திபெற்றவள. நான் பாலயமமெதாடங்கியே 'எப்பொழுதும்

¹ வேறுபாட்டம்.

அக்னியிடத்தில் காதலுள்ளவளாக இருந்தேன். புத்திரனே! அந்த அக்னியானவன எனனைத் தன்னிடத்தில் காமமுள்ளவ ளொன்று நனகு அறியவில்லை. புத்திர! அக்னியோடு சாஸுவத் மாகச் சோநதுவஸிப்பதற்கு நான விரும்புகிறேன்' என்று சொன னான். ஸ்கந்தா, 'தேவியே! நன்னடையுள்ளவாகளும் நலவழியில் நிலைபெற்றிருப்பவாகளுமான பிராமமணாகள மந்திரங்களாலே நனறாகத் துதிககப்பட்டிருக்கிற ஹவ்யமோ கவயமோ எதைபும நனறாக எடுத்து இன்றுமுதல எப்பொழுதுமே 'ஸவாஹா' என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி அக்னியில் ஹோமம் செய்து (தாம உதேதேசிதத தேவாகளுககுர) கொடுப்பார்கள. கலயாணி! அக்னிபகவான இவவண்ணம் உனனோடுகூட எப்பொழுதும் வாஸம் செய்வான' என்று சொன்னார். இவவண்ணம் சொல்லப் படவனும் ஸகந்தரால் பூஜிக்கப்பட்டவனான ஸ்வாஹாதேவியானவள, பிறகு, பாததாவான அக்னியோடுசோந்து ஸகந்தரைக் கொண்டாடினாள். பிறகு, பரஜைகளை ஸருஷ்டித்தவரான பிரமம் தேவர், மஹாலேஸனைப்பார்த்தது, 'முப்புறங்களை எரித்தவரும் உனக்குப் பிதாவுமான மஹாதேவரை அடைவாயாக. ருத்ரா அக்னியில் பிரவேசித்தும் உமைபவள ஸவாஹையினிடத்தில் பிரவேசித்தும் எல்லா உலகங்களின நனமைக்குமாகப் பகைவரால் ஜயிக்கப்படாத நீ உண்டுபண்ணப்பட்டாய். மஹாதமாவான ருத் திரரால் ¹ உமைபவளிடத்தில் வீர்யம் விடப்பட்டது. மஹாபாக்ய சாலியே! ருத்ரரிடத்திலிருந்துண்டான அது மிஞ்சிகை மிஞ்சிக னென்கிற பெண்ணும் ஆணுமாகி இந்த மலையில் விழுந்தது. வெளிப்பட்ட வீரயத்தில் மிகுதியுள்ள ஒரு சிறிது லோஹித ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது சூரியனுடைய கிரணங்களில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது பூமியில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது மரங்களில் விழுந்தது இவவண்ணம் அந்தவீரயமானது ஐந்த பரிவாக விழுந தது. அந்த இடங்களில் விழுந்த அந்த வீரயபிரந்துக்கள பலவிதவடி வங்களுள்ள கணங்களும், மாமஸங்களைப்ப கூங்குகளறவார்களும் கோர ஶ்பிகளுமான உன்னுடைய இந்தப் பாரிஷதாக்களும் ஆரீனவென்று அறிஞர்கள் அறியவேண்டும்' என்று சொன்னார் அளந்தற் கரிய ஆற்றலுள்ளவரும் பிதாவினிடம் அன்புள்ளவருமான மஹா லேணர், 'இப்படியே ஆசுட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிதாவான மஹேஸ்வரைப் பூஜித்தார். அந்த ஐந்து கணங்களை, பொருளை

¹ மூலத்தில் வேறு விதமாயிருக்கிறது.

விருமபுகிறவர்கள் எருக்கமபூக்களால் பூஜிக்கவேண்டும். வியாதியின தணிதலை உத்தேசித்து அந்தக் கணங்களுக்குப் பூஜையைச் செய்யவேண்டும். ருத்திரரிடத்திலுண்டான மிஞ்சிகா மிஞ்சிகனென்கிற மிதுனமானது பாலாக்குளுக்கு நனமையைவிருமபுகிறவர்களால் இவ்வுலகில் எப்பொழுதும் நமஸ்கரிககததக்கது. மனுஷ்யாக்குடைய மாமஸங்களைப் பக்ஷிகுகின்ற வருக்ஷகைகள் என்கிற பெயர்கொண்ட ஸதிரீகள் மரங்களில் உண்டானார்கள். அந்த வருக்ஷகாதேவிகள் ஸந்தானத்தை விருமபுகிறவர்களால் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்கள். இந்தப் பிசாசங்களுடைய கூட்டங்கள் எண்ணமுடியாதவைகளைன்று கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசனே! கொடியுடனகூடின மலரியினுடைய உத்பத்தியை எனனிடமிருந்து கேள். இந்திரனுக்கு வாஹனமான ஜராவத மென்கிற யானையினுடைய இரண்டுமணிகளும் வைஜயந்தியென்று பிரஸித்தியுள்ளவைகள் புத்திசாலியான இந்திரனால் தானே முறையுடன் கொண்டுவந்து அந்த இரண்டுமணிகளும் குறுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டினுள் ஒன்று விசாகனுக்கும் மற்றொன்று ஸகந்தருக்கும் கொடுக்கப்பட்டன. கார்த்திகேயருக்கும் விசாகனுக்கும் கொடி சிவப்புநிறமுள்ளது. அப்பொழுது எந்த வஸதுக்கள் மஹாபலசாலியான ஸகந்ததேவருக்கு விளையாடுவதற்காகத் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டனவோ அந்த வஸதுக்களாலேயே அவர் விளையாடுகிறார். பிசாசங்களுடைய கூட்டங்களாலும் அப்படியே தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டவரும் ஸ்ரீயினால் அடையப்பட்டவருமான அந்த ஸகந்தா ஒளியுடன் கூடியவராகப் பொன்மலையில் பிரகாசித்தார். அந்தவீரராலே, அழகிய குகைகளுள்ள மந்தரபாவதமானது கிரணங்களுள்ள ஸூர்யனால் விளங்குவதுபோல மங்களகரமான காடுகளுள்ள அந்த மலையானது, விளங்கியது. ஸவேதபாவதமானது மலாந்திருக்கின்ற ஸந்தானக் வனங்களாலும் கரவீரவனங்களாலும் பாரிஜாதவனங்களாலும் அப்படியே ¹ செவ்வரத்தைக் காடுகளாலும் அசோகவனங்களாலும் கடம்பமரங்களடர்ந்த சோலைகளாலும் திவ்யமான மிருகக் கூட்டங்களாலும் திவ்யமான பக்ஷிகுகூட்டங்களாலும் பிரகாசித்தது. அந்தமலையில் எல்லாத் தேவகணங்களும் அப்படியே எல்லாத் தேவரிஷிகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். கடையப்படுகிற கடல்போல முழங்குகின்றவைகளும் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்

¹ 'ஜபா' எனபது மூலம்.

போன்ற ஒளியுள்ளவைகளுமான தூராயவாததியகோஷங்களும் தோன்றின. அந்தமலையில் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் காணம் செய்தார்கள் ; அப்படியே, அப்சரஸ்திரீகள், நத்தனம்செய்தார்கள். அந்தமலையில் ஸந்தோஷம்டைந்திருக்கின்ற பிராணிகளுடைய பெரிய சபதமானது கேட்டது. இவ்வண்ணம் இந்நிரலேடு கூடிய உலகமனைத்தும் ஸவேதபாவத்ததிலிருப்பவரும் மிக்கமனசுகளிப்படைந்தவருமான ஸகந்தரைத் தாசனம்செய்தது. அவரைப் பாப்பதினினன்று ஒரு பிராணியும் போகுமெனகிற தருப்தியை அடையவில்லை.

இருநூற்றுமூப்பத்திரண்டாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்கந்தர் ஸேனாபதியானபின் மஹாதேவரும் பார்வதியும் இந்திரன் முதலியவர்களும் பத்ரவடூசேன்றதும், ஸுவரர் ஸ்கந்தரைத் தேவஸேனத் தலைவன் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் கட்டளையிட்டதும், தேவர்களூக்கும் அஸுரர்களூக்கும் யுத்தமும், ஸ்கந்தர் மகிஷாஸுரனக் கோன்றதும்.)

ஸ்கந்தபகவான் தேவஸேனாபதி ஸ்தானத்தில முடிசூட்டப் படபொழுது சிறந்த தேஜஸுடன் கூடினவரும் ஸந்தோஷமுள்ளவரும் பாவதியோடிருப்பவரும் பிரபுவுமான பரமசிவன், இந்நிரைத் தலைவனாகக்கொண்ட எல்லாதேவர்களாலும் பின்தொடரப்பட்டவராக ஸூராயன்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ரத்தகுலை பத்திரவாததைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். அவருடைய அந்தச் சிறந்த ரத்ததில் பூட்டப்பட்டிருக்கிற வெண்ணிறமுள்ள ஆயிரம் சிங்கங்கள் காலனிலே ஒட்டப்பட்டவைகளாக ஆகாயத்தை நோக்கி மேலே எழுமபின. அந்தச் சிங்கங்கள் ஆகாயத்தைப் பாணம் செய்கின்றவைபோல, சராசரங்களைப் பயமடையுமபடி செய்பவைகளாகவும் காணிக்கின்றவைகளாகவும் அழகிய பிடரி மயிர்களுள்ளவைகளாகவும் ஆகாயத்தில சென்றன. அந்த ரத்ததில் உமையவளோடுகூட வீற்றிருக்கிற பத்தியானவர் இந்நிரலுடைய விலலோடுகூடின மேகத்தில மின்னலோடு கூடின ஸூராயன்போலப் பிரகாசித்தார். தனங்களுக்கு அகிபதியுள்

பகவானுமான சூரேபரன அழகிய புஷ்பகவிமானத்தினமீதேறிக்
கொண்டு யக்ஷர்களோடுகூட அவருக்கு முன் சென்றான். இந்திர
னும், தேவர்களோடுகூட ஐராவதத்தின் மீதேறிக் கொண்டு,
பகதர்களுக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவரும் செல்பவரும் காளையைக்
கொடியாகக்கொண்டவருமான பரமசிவனைப் பின்புறத்தில் தொட
ர்ந்து சென்றான். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற அமோகனென்
கிற மகாயக்ஷன், மாலையை அணிந்துகொண்டிருக்கிற ஜருமபககர
ஹங்களோடும் யக்ஷர்களோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் வலப்பக்கத்
தை அடுத்தது சென்றான். விசித்திரமாக யுத்தம்செய்கின்ற அனேக
தேவர்கள் வஸுகர்களோடும் ருத்திரர்களோடும் சேர்ந்து அவ
ருடைய வலப்பக்கத்தில் சென்றார்கள். அப்படியே, கோரமான
ரூபத்தையும் சரீரத்தையுமுடைய யமன் மருதயுவோடுகூடிக் கோர
மான அநேகவியாதிகளால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனாகச்
சென்றான் பயங்கரமான உருவமுள்ள தும் மூன்று முனைகளை
யுடையதும் கூடாமையுள்ள தும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான
விஜயமென்கிற ருத்திரருடைய சூலமானது யமனுக்குப் பின் சென்
றது. உக்கிரமான பாசாயுத்தையுடையவனும் ஜலத்திற்கு
அதிதேவதையுமான வருணபகவான் பலவித ஜலஜநதுக்களால்
சூழப்பட்டவனாக ருத்திரரை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு
மெதுவாகச் சென்றான் ருத்திரருடைய பட்டஸமானது, கதை
உலக்கை சக்தி முதலிய உத்தமமான ஆயுதங்களால் சூழப்பட்ட
தாக, விஜயமென்கிற சூலத்தைப் பின்னொடர்ந்து சென்றது. அப
சனே! அதிக ஒளியோடுகூடின ருத்திரருடைய சூடையானது
பட்டஸமென்கிற ஆயுதத்தைப் பின்னொடர்ந்து சென்றது. மஹ
ரிஷிகளுடைய கணங்களால் அடையப்பட்ட கமண்டலுவானது
அந்தக் குடையைப் பின்னொடர்ந்து சென்றது ஸ்ரீயினால் வரிக்
கப்பட்ட தண்டமானது, பருகுக்களோடும் அங்கிரஸுகளோடும்
கூடியதாகவும் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதாகவும், அந்தக்கமண்
டலுக்கு வலப்புறத்தில் பிரகாசித்தது. இவைகளுக்குப் பின்
ப்புறத்தில், ருத்திரா மாசுறற ரத்தத்தில் வீற்றிருந்து எல்லாத்
தேவர்களையும் தேஜஸினால் நன்றாக ஸந்தோஷிக்கும்படி
செய்துகொண்டு சென்றார். ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தாவர்களும்
உரகர்களும் நதிகளும் மடுக்களும் ஸமுத்திரங்களும் அப்ஸர
ஸுகளுடைய கூட்டங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் க்ரஹங்களும்
தேவர்களுடைய சிசுக்களும் பற்பலவிதமான வடிவமுள்ள

ஸ்திரீகளும் பூமாரிபொழிகின்ற அழகிய ரூபமுள்ள உத்தமஸ்திரீகளும் ருத்திரருடைய பின்புறத்தில் சென்றாகள். பாஜனயன பினாகபாணியான ருத்திரரை நமஸ்கரித்து அவரைப் பினதொடர்ந்து சென்றன. சந்திரன அவருடைய தலையில் வெண்குடையைப் பிடித்தான். வாயுவும் அகனியும் சாமரங்களைக் கையிலெடுத்து வீசிக்கொண்டு இருபுறத்திலும் சென்றார்கள. அரசனே! இந்திரனும காந்தியிலை சூழப்பட்டவனாக எல்லா ராஜரிஷிகளோடுங்கூட விருஷபதவஜரைத் துதித்துக்கொண்டு அவருக்குப் பின்புறத்தில் சென்றான். கௌரி, விததை, காந்தாரி, கேசினி, மித்திரை ஆகிய எல்லோரும் ஸாவிதரியோடு கூடப் பார்வதிக்குப் பின்புறத்தில் சென்றார்கள. கவிகளாலே எவைகள் கணங்களாக எண்ணப்பட்டனவோ அந்த எல்லா விதயாகணங்களும் இந்திரனோடுகூடின எல்லாத தேவர்களும், அந்த ஸேனாமுகத்தில் அந்த ருத்திரருடைய கட்டளையைச் செய்தார்கள். ராக்ஷஸ க்ரஹமானது, கொடி பிடித்துக்கொண்டு, சிவனுக்கு முந்திச்சென்றது. இடிகாட்டில் நிதயவாஸம் பண்ணுகிற வனும் ருத்திரருக்கு நண்பனும் உலகங்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவனுமான பிங்களனெனகிற யக்ஷேந்திரனும் இவாகளோடு சேர்ந்து அவவிடத்தில் சேனைகளுக்கு முந்தியும் பிந்தியும் உதலாகத்துடன் ஸுகமாகச் சென்றான். அவனுடைய கதியானது ஸ்திரீமாக இல்லையன்றோ? எவரைச் சிவனென்றும் ஈசரென்றும் ருத்திரரென்றும் பினுகியென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்த ருத்திரதேவதையை மனிதர்கள் இவ்வுலகில் நல்ல கர்மங்களால பூஜிக்கிறார்கள். இவ்வண்ணம் எல்லாத தேவகணங்களும் அப்பொழுது பிரீதியுள்ள மனத்துடன் கூடியவைகளாகப் பற்பல கருத்துக்களுடன் மஹேஸ்வரரைப் பூஜிக்கின்றன. பிராமமணர்களுக்கு நனமையைச் செய்பவரும் தேவஸேனைக்குப் பதியும் கருத்திகாதேவிகளுக்குப் புதலவருமான ஸ்கந்தர் இவ்வாறு தேவஸேனைகளால் சூழப்பட்டவராகத் தேவர்களுக்குப் பிரபுவான ருத்திரரைப் பினதொடர்ந்து சென்றார். பிறகு, மஹாதேவர், மஹாஸேனரைப் பார்த்து, 'நீ நிதயம் ஆலயமில்லாதவனாகத் தேவஸேனைகளுடைய ஏழாவது ஸ்கந்தத்தை ரக்ஷிப்பாயாக' என்கிற பெரிய வசனத்தை உரைத்தார். ஸ்கந்தர், 'பிரபுவே! நான் தேவஸேனையின ஏழாவது வகுப்பைப் பாதுகாப்பேன். தேவரே! செய்யத்தக்க மறறதையும் விளம்பினறிச் சொல்வீராக'

என்று சொன்னார். ருத்ரா, 'புத்திர! கார்யங்களில் நீ எனனை எப்பொழுதுமே பார்க்கக்கடவாய். என தர்சனத்தினாலும் பகதியினாலும் சிறந்த நன்மையை அடைவாய்' என்று சொன்னார். மஹேஸ்வரர், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, உமையவளோடு கூட பரீதியுள்ளவராகத் தேஜஸினால் ஜவலிப்பவர்போலிருக்கிற அந்த லகநத்தை தழுவிக்கொண்டு அனுப்பினார்.

மகாராஜனே! ஸ்கந்தா அனுப்பப்பட்டவுடன், எல்லாத் தேவர்களையும் நன்றாக மதிமயங்கச்செய்கின்ற பெரிதான உதபாதமானது தோன்றியது; பிரபுவே! நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடிய ஆகாயம் ஜ்வலித்தது. உலகமானது மிக்க மதிமயக்கத்தை அடைந்தது. பூமி அசைந்தது; விசேஷமாக ஒலியும் செய்தது. உலகமே இரூளடாந்ததாயிற்று. மகாபாக்யமுள்ளவனே! பிறகு அந்தக் குரூரமான உதபாதத்தைக்கண்டு அப்பொழுது சங்கரரும் உமையவளும் தேவார்களும் மஹரிஷிகளும் கலகத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் மிக மயக்கமடைந்திருக்கும் தருணத்தில், மலைகளுக்கும் மேகங்களுக்கும் ஒப்பானதும் பலவித ஆபுதங்களோடுகூடியதும் கோரமாயிருப்பதுமான பெருஞ்சேனை காணப்பட்டது. கோரமானதும் எண்ணமுடியாததுமான அந்தச் சேனையானது, கர்ஜனம் செய்துகொண்டும், பறபலவிதமான சொற்களை வெளியிட்டுக்கொண்டும், யுத்தத்தில் தேவர்களைக் குறித்தும் பகவானான சங்கரரைக்குறித்தும் எதிர்த்துவந்தது. அவர்களால் தேவசேனைகளினமீது அநேகமான அம்புகூட்டங்களும் மலைகளும் சதகணிகளும் பிராஸங்களும் கத்திகளும் எடிகளும் சதாபுதங்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டன. மேலே விழுகின்ற கோரமான அந்தப் பெரிய ஆபுதங்களாலே தேவஸேனை முழுவதும் ஒரு கணத்தினுள் ஓடியது; புறங்காட்டியதாகவும் காணப்பட்டது. போர்வீரர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் ஆபுதங்களும் மகாரதங்களும் அறுக்கப்பட்ட தேவாளுடைய சேனையானது, அஸுரர்களால் அடிக்கப்பட்டுப் புறங்காட்டி ஓடியது. அஸுரர்களால் வதம் செய்யப்படுகின்ற அந்ததேவசேனையானது நெருப்புக்களால் பெரும்பானமையாக எரிக்கப்பட்டிருக்கிற பெரிய மரங்களடாந்த காடுபோலக் கீழேவிழுந்தது. மகாபுத்தத்தில் கொல்லப்படுகிறவர்களும், தலைகளும் உடல்களும் வெட்டப்பட்டவர்களும், விரைவாக ஓடுகின்றவர்களும்மான தேவர்கள் நாத்தனை அடையவில்லை. பிறகு, பலனென்கிற அஸுரனை நாசம் செய்தவனும்

பகைவர்களுடைய பட்டணங்ளை அழிப்பவனுமான தேவ ராஜன, அஸுரர்களால் அடிக்கப்பட்டு ஓடுகின்ற அநாத தேவசேனையைப் பார்த்துத் தேற்றிக் கொண்டு, 'சூரர்களே! பயத்தை விட்டுவிடுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். ஆபுதங்களை எடுங்கள். பராகிரமத்தில் புத்தியைச் செலுத்துங்கள். உங்களுக்கு ஒருவிதமான மனவருத்தமும் உண்டாகவேண்டாம். மிகக் கெட்ட நடையுள்ளவர்களும் கோரமான தோற்றமுள்ளவர்களு மான இந்தத் தானவர்களைத் தோலவியடையச்செய்யுங்கள். உங்க ளுக்கு மங்களம். எனனோடுகூடப் பெரிய அஸுரர்களை எதிர்த்துச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். இந்திரனுடைய வசனத் தைக் கேட்டுத் தேவதலைநடவர்களான தேவர்கள் இந்திரனை ஆதாரமாகக் கொண்டு தானவர்களை எதிர்த்துப் போரிடத் தார்கள். பிறகு, அநாத எல்லாத் தேவர்களும் அதிக பலசாலிகளான மருத்துக்களும் மகாபாக்யசாலிகளான ஸாததியா களும் வஸுககளை அடிக்டி அஸுரர்களை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். கோபங்கொண்டிருக்கிற அநாத தேவர்களாலே யுத்தத்தில அஸுரப்படைகளில் பிரயோகிக்கப்பட்ட சஸ்திரங்களும் பாணங்களும் அஸுரர்களுடைய தேவங்களில் ரத்தத்தை மிகுதியாகக் குடித்தன. அநாத அஸுரர்களுடைய தேவங்களைப் பிளந்துகொண்டு, அப்பொழுது, வெளியில் போய்விழுகின்ற கூாமையான அநாத அம்புகள் மலைகளிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்ற ஸாப்பங்களபோலக் காணப்பட்டன. வேந்தே! பாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட அநாத அஸுரர்களுடைய சரீரங்கள் நரபுறங்களிலும் துண்டு துண்டாகச் செய்யப்பட்ட மேகங்களபோலப் பூமியில் விழுந்தன. பிறகு, யுத்தத்தில எல்லாத் தேவகணங்களாலும் பலவித அம்புகளால் பயமடையும்படி செய்யப்பட்ட அநாத அஸுரசேனையானது புறங்காட்டி ஓடுமபடி செய்யப்பட்டது. பிறகு, ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் ஆபுதங்களை ஓங்கினவர்களான எல்லாத் தேவர்களாலும் அப்பொழுது உரத்த சிங்க நாதம் செய்யப்பட்டது. ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற தூயவாததியங்களால் பலவாறு நன்கு வாசிக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணம் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்தும் மிகப் பயங்கரமானதும் மாமஸங்களாலும் ரகதங்களாலும் சேயுள்ளதுமான யுத்தமானது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்தது. தேவலோகத்துக்கு அனர்த்தமானது உடனே நேரில் காணப்பட்டது. கோரர்களான

அஸுரர்கள் தேவர்களை மிக நாசம் செய்தார்கள். பிறகு, தூய வாததிய கோஷங்களும் பேர்வாததியங்களுடைய பெருமுழக்கங்களும் தானவேந்திரங்களுடைய பயங்கரமான சிங்கநாதங்களும் உண்டாயின. பிறகு, கோரமான அஸுரப்படையிலிருந்து மிக பலசாலியான மஹிஷனென்கிற அஸுரன் பெரிய மலையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளிப்புறப்பட்டு வந்தான். அரசனே! மேகங்களாலே நன்றாக நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டிருக்கிற ஸூரியைப்போலக் கையில் மலையைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மஹிஷாஸுரனைக்கண்டு, அந்தத் தேவர்கள் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினார்கள். மகாராஜனே! பிறகு, மஹிஷன் தேவர்களை எதிர்த்து ஓடிவந்து ஜலத்தோடுகூடிய மேகம்போன்றதும் பருத்த உருவமுள்ள துமான அந்த மலையைத் தேவர்களின்மீது எறிந்தான். அரசனே! தேவஸையத்தின்மீது விழுகின்றதும் பயங்கரமான உருவமுள்ள துமான அந்த மலையினால் தேவஸேனையில் பதினாயிரவா கொல்லப்பட்ட பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, மஹிஷன் தேவர்களைப் பயமடையச் செய்துகொண்டு அந்தத் தானவர்களோடு சிங்கமானது அலம்பிருக்ககளை நோக்கி ஓடிவருகிறதுபோல விரைவாக புத்தத்தில் எதிர்த்து ஓடிவந்தான். எதிர்த்துவருகின்ற அந்த மஹிஷனைக்கண்டு, இந்திரனோடு கூடிய தேவர்கள், புத்தத்தில் பயந்தவர்களாகவும் ஆபுதங்களும் தவஜங்களும் சித்தின்வர்களாகவும் ஓடினார்கள் பிறகு, அந்த மஹிஷன் கோபங்கொண்டு ருத்ரருடைய தேரைக்குறித்து விரைவாகச் சென்றான்; ரத்ததை எதிர்த்து ஓடி ருத்திரருடைய ரத்ததின் ஏர்க்காலேப் பிடித்துக்கொண்டான். கோபங்கொண்ட மஹிஷாஸுரன் ருத்திரருடைய ரத்ததை விரைவாக எதிர்த்தபொழுது, ஆகாயமும் பூமியும் அலறின. மஹரிஷிகள் மிக மதிமயக்கத்தை அடைந்தார்கள். பருத்த தேகமுள்ளவர்களும் மேகம்போன்றவர்களான தைதயர்கள் வீரவாதம் செய்தார்கள். 'நாம ஜயித்து விட்டோம்' என்று அவர்களுக்கு நிச்சயமுண்டாயிற்று. அப்படியிருக்கையில், ருத்ரபகவான், புத்ரரான சூறரை அழைத்து, 'புத்ர! நீ துராதமாவான் அஸுரனுடைய துஷ்டத்தனத்தைப் பார். கெட்டநடையுள்ளவனான மஹிஷனை விரைவாகக் கொல். உன்பலத்தைப் பரக்கவிடும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். பகவானான மஹேஸ்வரர் இவ்வண்ணம் சொல்லி

விட்டு ஸ்கந்தரைப் புகழ்நது ஆயுளகழிந்தவனான மஹிஷனைக் கொல்லுவதற்காக ஏவினா; அப்பொழுது ஸ்கந்தரைத் துராதமாவான் அந்த மஹிஷனுக்கு யமனாக நினைத்தான். மஹிஷனும், ருத்திரருடைய ரதத்தைக்கண்டு, தேவர்களைப் பயப்படுமபடி செய்து கொண்டும் அஸுரர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டும் பயங்கரமாகச் சிவகந்தம் செய்தான்.

பிறகு, தேவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட கோரமான பயம் நோர்திருக்கையில் பிரபுவும் கோபத்தினால் ஸூரியனபோல ஜவலிக்கின்றவரும் சிவப்புவஸ்திரத்தை உடுத்தவரும் சிவந்தமாலையுடனும் ஆபரணங்களுடன் கூடியவரும் சிவந்த குதிரைகளுள்ளவரும் மிக்க புஜபலமுள்ளவரும் பொற்கவசத்தை அணிந்தவருமான மஹாலேனா, ஸூரியனுக்கு ஒப்பான தும் ஸவாணத்தினால் ஒளிப்பொருந்தியதுமான ரதத்தின்மீதேறி மஹிஷனை எதிர்த்து வந்தான். அவரைக்கண்டு அந்த அஸுரசேனையானது யுத்தத்தில் விரைவாக ஓடியது. ராஜேந்திரனே! மகாபலசாலியான அந்த மஹாலேனரும், நன்றாக ஜவலிக்கின்றதும் மஹிஷனைப் பிளக்கக்கூடியதுமான அப்படிப்பட்ட சக்தியைப் பிரயோகித்தான். விடப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது அந்த மஹிஷனுடைய பெரிதான தலையைக் கொய்தது. தலை அறுக்கப்பட்டவுடன், மஹிஷன் உயிரிழந்து கீழே விழுந்தான். விழுகின்ற தும் மலைபோல விளங்குவதுமான அந்தத் தலையினால் பதினாறு யோஜனை தூரம் வழியானது மறைக்கப்பட்டது அப்பொழுது, அந்த வழியானது நடந்துசெல்லத்தகாததாகியது. இப்பொழுது, அந்த வழியினால் உத்தரகுருதேசத்து ஜனங்கள் ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். சுழற்றி எறியப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது ஆயிரமாயிரமாகப் பகைவர்களைக் கொன்று ஸ்கந்தருடைய கையை அடைந்ததைத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கண்டார்கள். சிறந்த யுத்தியுள்ள மஹாலேனராலே பெரும்பான்மையாக அமட்களால் அடக்கப்பட்டவைகளும் கோரமானவைகளும் மாண்டவை போக மீது இருப்பவைகளுமான அஸுரக் கூட்டங்கள் பயந்தன. கிட்ட அணுகமுடியாதவர்களான ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதங்களால் பயந்த அஸுரர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கொன்று தினப்பட்டார்கள். மிக்களித்தவர்களும் தானவர்களைத் தினப்பவர்களும் இரத்தத்தைக் குடிப்பவர்களுமான அந்த ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்கள் ஒரு கூணத்தில் அந்த எல்லா யுத்தங்கள்களையும் அஸுரர்களில் லாமல் செய்தனர். சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரான ஸ்கந்தா, ஸூர்பன்

இருள்களைப் போக்குவதுபோலவும், அகனி மரங்களை எரிப்பது போலவும், காற்று மேகங்களைச் சிதறச் செய்வதுபோலவும், தம வீரயத்தால் பகைவர்களை அழித்ததா. தேவர்களாலே நன்கு பூஜிக்கப்படுகிறவரும் கருத்திகாதேவிகளின் புத்திரருமான ஸ்கந்தர் மஹேஸ்வரரை வந்தனம் செய்து, கிரணங்கள் பரவுகின்ற ஸூர்யன் போலப் பிரகாசித்ததா பகைவர்களை அழித்தவரான ஸ்கந்தர், மஹேஸ்வரரை அடைந்தபொழுது, இந்திரன் (அந்த) மஹாலேன ரைக்கடிகொண்டு, 'ஸ்கந்தரே! யுத்தத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்க முடியாதவனும் பிரம்மாவினால் வரங்கொடுக்கப்பட்டவனும் மிகப் பலசாலியுமான அப்படிப்பட்ட இந்த மஹிஷாஸூரன் உமமால் கொல்லப்பட்டான். ஜயிப்பவர்களுள் கிறந்தவரே! மகாபாகுபல முள்ளவரே! தேவர்கள் எவனுககுத தூருமடி போலானார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்தத் தேவ சதருவான மஹிஷன் உம்மால் ஒழிக்கப்பட்டான். யுத்தத்தில் எவர்களால் நாங்கள் முன்பு தவிக் குமடி செய்யப்பட்டோமோ அப்படிப்பட்ட மஹிஷனுக்கு ஒப் பானவாகளும் தேவசதருக்களுமான அநேக தானவர்கள் உமமால் கொல்லப்பட்டார்கள். மற்றத்தானவர்கள் தூறு தூறுகவும் கூட்டங்கூட்டமாகவும் உமமைச் சோந்தவர்களால் தினன்ப பட்டார்கள். பிரபுவான உமாபதிபோல நீர் யுத்தத்தில் பகைவர்களால் வெல்லப்படத்தகாதவா. தேவரே! இந்தக் காரியமானது, உமமுடைய முதலாவது வெற்றியென்று பிரஸித்தியடையும். மூவுலகங்களிலும் உமமுடைய புகழும் அழிவற்றதாகும். மிக்க வலிய தோள்களுள்ளவரே! தேவர்கள் உமக்கு வசப்பட்டவர்களா வார்கள்' என்று சொன்னான். சசிபதியான இந்திரன் இவ்வண்ணம் மஹாலேனரைப் பார்த்து உரைத்ததுவிட்டு, பகவானான முக கண்ணரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று, தேவர்களோடு திருமபி னான். ருத்திரா பதரவடத்தைக் குறித்துச் சென்றார். தேவர்களும் திருமபினான்கள். ருத்தரா, தேவர்களை நோக்கி, 'ஸ்கந்தனை என்னைப்போலப் பாருங்கள்' என்று சொன்னார். அக்னிபுத்திரரான அந்த ஸ்கந்தா தானவகணங்களைக் கொண்டு மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகி, மூவுலகங்களை முழுமையும் ஒரு பகவீல் ஜயித்தார்.

எந்தப் பிரம்மணன் மனத்தை அடக்கி இந்த ஸ்கந்த ருடைய உத்பத்தியைச் சொல்லுகிற உபாக்கியானத்தைப் படிப்பதோ, அல்லது, பிரம்மணனிடமிருந்து கேட்பதோ, எவன் அறியாதவனைக் கேட்கும்படி செய்வதோ அந்தப் பிரம்மணன் தனங்

களையும் ஆயுளையும் கீர்த்தியையும் காந்தியையும் புத்திரர்களை யும் சததுரு ஜயதகையையும் புஷ்டியையும் இவ்வுலகில நன்றாக அடைந்து மறுமையில் ஸ்கந்தருடைய ஸாலோகயததை அடை வான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய நாமங்களைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! பிராமமணோததமரே! மகாதமா வான இநத ஸ்கந்தருடைய மூவுலகங்கனிலும் பிரஸித்திபெற்ற நாமங்களைக் கேடக விருமபுகிதேன' என்று வினவினா பாண்டு புத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் மகாத மாவும் மிகக தவமுள்ளவருமான மார்க்கண்டேய பகவான, அப பொழுது அவரைப் பார்த்தது, 'எநத மனிதன காத்தகிகேயரு டைய ஆகனேயன, ஸ்கந்தன, தீபதகீதகி, அனாமயன, மபூரகேது, தர்மாதமா, பூதேசன, மஹிஷார்த்தனன, காமஜித, காமபுன, காந்தன், ஸத்தியவாக, புவனேஸவரன, சிசு, சீககிரன, சுகி, சண டன, தீப்தவர்ணன், சபானனன, அமோகன், அநகன, ரௌத திரன, பரியன, சந்திரானனன, தீபதசகதி, பரசாநதாதமா, பதரகுககுடமோஹனன, ஷஷ்டபரியன, தாமாதமா, பவிகரன, மாத்ருவத்ஸலன், கனயாபர்த்தா, விபகதன, ஸவாதேஹபன, ரேவகீஸுதன, பரபு, நேகா, விசாகன, நைகமேயன, ஸுதுஸ சரன், ஸுஹ்ரதன, லஸிதன, பாலக கிரீடநகபிரியன, கசாரி, பரமமசாரி, சூரன, சரவணோதபவன, விஸுவாமிதரபரியன, தேவஸேனாப்ரியன, வாஸுதேஃபரியன, பரியன, பரியகருச எனகிற திவய நாமங்களைப் படிப்பதேன அலன ஸவாககததையும கீர்த்தியையும் பொருளையும் அடைவான இஹில ஸமசயமில்லை. கௌரவர்களுள் சிறநக வீரனே! தேவாநகாலும் ரிஷிகளாலும் அனபுடன அடையப்பட்டவரும் சகதியுடன கூடியவரும் அளததற்கரியவரும் ஆறுமுகங்களுள்ளவரும் சிறநக வீரரு மான குஹரை நான துதிசெய்யப்போகிறேன். இநதந குஹ ருடைய நாமதேயங்களை நீ அறிந்துகொள்வாயாக. (அந்நததுகி,) 'ஸ்கந்தரே! நீர பிராமமணர்களுக்கு ஹிதகைச செய்பவர்;

பிரமமத்தினிடமிருந்து உண்டானவா, பிரமமத்தை அறிந்தவா; (காம) பிரமமத்தினிடத்தில படுத்திருப்பவர்; வேதமுள்ளவாக ள்ள மிகச்சிறந்தவர். நீ பிராமமணபரியா; பிராமமணாகளுக்கு எல்லாவித்ததாலும் மந்திரியாக இருப்பவா. நீ வேதங் களுக்கும் பிராமமணாகளுக்கும் தலைவா. நீ ஸவாஹையாகவும் ஸவதையாகவும் ஒப்பற்ற பரிசுத்த வஸ்துவாகவுமிருக்கிறீர். நீ மந்திரங்கனால துதிகப்படுகிறீர். நீ ஆறு நாககளுள்ளவரென்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறீர். நீ ஸமவதஸரம; ஆறு ருதுக்கள். நீரே மாதங்கள்; பக்ஷங்கள்; பகல; திசைகள். நீர் தாமரைக்கண் ணர். நீ தாமரைமலர்போன்ற முகங்களுள்ளவா; ஆயிரம கணனுள்ளவா; ஆயிரம கைகளுள்ளவா. நீ லோகபாலா; சிறந்த ஹவிஸ. நீ தேவாஸுராகளனைவரையும் போஷிப்பவா. நீரே ஸேனாதிபதி; பாசண்டா; பரபு; விபு. நீ இந்திரனை ஜயித்த வா. நீ ஆயிரம காலகளுடன் கூடியவர். நீரே தரணி, ஸஹஸர துஷ்டி; ஸஹஸ்ரபுக; ஆயிரம தலைகளுள்ளவா; அநந்தரூபர், நீ ஸஹஸ்ரபாத. நீ பததுச சக்திகளைத் தரித்திருப்பவா. நீ உமதிஷ்டத்தினால் கங்கைக்குப் புத்திரரானவா. அப்படியே, ஸவாஹைக்கும் பூமிகும கருத்திக்கைகளுக்கும் புத்திரர். ஷண் முகரே! இஷ்டப்படி பற்பலவிதமான ஞுபங்களைத் தரித்துக் கொண்டு நீ கோழியோடு விளையாடுகிறீர். தேவரீர் தீகைப்பாக வும் ஸோமனாகவும் மருத்தங்கனாகவும் எப்பொழுதும் தம் மாகவும் வாயுவாகவும் பாவநராஜனாகவும் இந்திரனாகவும் இருக்கிறீர். நீர் ஸனாகன வஸ்துகளுள்ளும் ஸனாகன வஸ்து வாக இருப்பவர்; பிரபுகளுக்கும் பிரபுவாக இருக்கிறீர்; உக்கிர மான விலலுள்ளவா; பிரபஞ்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறவா; அஸுரர்களை அழித்தவர்; சக்துருக்களை ஜயிப்பவா; தேவா களுள்சிறந்தவர். நீரே அப்படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ஒப்பற்ற தவமாக இருக்கிறீர்; பராபரவஸ்துகளை அறிந்தவராக இருக் கிறீர், நீ பராபர வஸ்து மகாதமாவே! தாமததுக்கும் காமத் துக்கும் சிறந்த மற்ற வஸ்துகளுக்கும் (தேவரீரே ஆதாரமாக இருக்கிறீர்) இவவுலகமனைத்தும் உமமுடைய தேஜஸால் விளங்கு கிறது. எல்லாத் தேவாகளுள்ளும் சிறந்த வீரரே! என்னால் துதிகப்பட்டவரே! லோகநாதரே! உலகமனைத்தும் உமது சக்தியினால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பன்னிரண்டு கண்களை யும் கைகையுமுடையவரே! உமக்கு வந்தனம். இதற்கு மேற்

பட்ட உம்முடைய கதியை நான அறியேன்' என்பது. எந்தப் பிராமமணன் மன அடக்கமுள்ளவனாக இந்த ஸ்கந்த ரூடைய ஜனனத்தைப் படிப்பதோ, எவன் பிராமம்ணாகளைக் கேட்கும்படி செய்வதோ, எவன் பிராமம்ணர்களால் சொல்லப்பட ஸ்கந்தரூடைய ஜனனத்தைக் கேட்பதோ அவன தனதையும் ஆயுளையும் கீர்த்தியையும் ஒளியையும் புத்திரர்களையும் அபபடியே சததுரு ஜயத்தையும் புஷ்டியையும் துஷ்டியையும் நன்றாக அடைந்து ஸ்கந்தரூடைய ஸாலோகயத்தை அடைவான்' என்று கூறினார்.

மாரீக் கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம்முற்றிற்று.

இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்ரோளபதீஸ்த்யபாமாஸம்வாதபர்வம்.

(ஸத்யபாமை பரீத்தாவை வசப்படுத்துகிற உபாயத்தை வினவியதும், த்ரோளபதி அதற்கு விடை கூறுமுகத்தால் பதிவீரதைகூறூடைய தர்மத்தைக் கூறியதும்)

பாரதரே! பாண்டவர்களும் பிராமம்ணர்களும் உட்கார்ந்த பிறகு, த்ரோளபதியும் ஸத்யபாமையும் அப்பொழுது அந்த ஆசிரமத்தில் ஓரிடத்தில் பரவேசித்தார்கள். உததமஸ்திரீகளான அவ்விருவரும், புண்யாஸிரமத்தில் பரவேசித்து, ஒருவரைவிட ஒருவர் சிரிப்புமேலிட்டவர்களாகவும் அன்புமிக்கவர்களாகவும் அந்த ஆசிரமத்தில் ஸுகமாக வீற்றிருந்தார்கள். ராஜேந்திரரே! ஒரு வரோடொருவர் பிரியவசனங்களைச் சொல்பவர்களான அவ்விருவரும், நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு பார்த்ததனால், கௌரவர்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும் தகுந்த விசித்திரமான கதைகளைப் பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு, கிருஷ்ணனுடைய பிரிய மஹிஷ்டியும் ஸதாராஜித்தினுடைய குமாரியும் அழகிய இடைபுள்ளவருமான ஸத்யபாமையானவள், ஏகாந்தத்தில் யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான த்ரோளபதியைப்பார்த்து, 'த்ரோளபதி! லோகபாலர்களுக்கு நிகரானவர்களும் வீரர்களும் நிச்சயமாக (எல்லராலும்) நன்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படவாகளுமான பாண்டவர்களை எந்தநடையினால் நீ ஆளகிறாய்? கலயாணி! எவ்வாறு உனக்குப் பாண்டவர்கள் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள்? உன் விஷயத்தில் அவர்

கள் எப்படி கோபிகாமலிருக்கிறார்கள்? பரிமமான காட்சி புள்ளவளே! பாண்டவர்கள் உனக்கு எப்பொழுதும் வசப்பட் டிருக்கிறார்களல்லவோ? அழகிய இடையையுடையவளே! அவர்கள் எவ்வாறு ஒருவரிடத்தொருவர் அஸூயைப்படாம லிருக்கிறார்கள்? விரதானுஷ்டானமா? அல்லது, தவமா? ஸ்நானமா? மந்திரமா? ஓஷதங்களா? விதையினுடைய சக தியா? தளராத யௌவனமுதலியவற்றின சகதியா? ஜபமா? ஹோமமா? அபபடியே, (மை முதலிய) மருந்துகளா? எதனால் அநதப பாண்டவாக்களெல்லாரும் உன்முகந்தைப பாபபவர்க ளாக இருக்கிறார்கள்? இந்த உண்மையை எனக்குச் சொல்லுவா யாக. கிருஷ்ணையே! பாஞ்சாலி! எதனால் எனக்குக் கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் வசப்பட் டிருப்பாரோ அபபடிப்பட்ட கீர்ந்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதும் ¹ ஸௌபாக்கியத்தை வருத்தி அடையச் செய்கின்றதுமான ஸௌரவரதமுதலியவற்றை எனக்குச் சொல் வாயாக' என்று வினவினான் உததம கீர்த்தியையுடையவளான ஸதயபாமை இவ்விதம கூறிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான்.

மகாபாக்கியமுள்ள பதிவ்ரதையான திரௌபதி அநத ஸதய பாமையைப்பார்த்தது, 'ஸதயா! கெட்ட ஸ்திரீகளுடைய நடையைப் பற்றி என்னைக்கேட்கிறாய். துஷ்டர்களாலே நடக்கப்பட்டிருக்கிற வழியில் எவ்வாறு (எனனால்) விடைகூற முடியும்? இந்த வினாவாவது ஸமசயமாவது உன்னிடத்தில் பொருந்தாது. கிருஷ்ண னுடைய பரியமஹிஷியான நீ எவ்விதம இந்தப் புத்தியோடுகூடியவளாக இருக்கிறாய்? கணவன மந்திரங்களாலாவது மூலிகைகளாலாவது தன்னை வசப்படுத்த முயல்கிறார்களென்று மனைவியை அறிவ னேயானால் அப்பொழுதே சூடியிருக்கிற வீட்டை அடைந்திருக்கிற ஸாபபத்தினிடம் நடுங்குவதுபோல அந்த ஸ்திரீயினிடமிருந்து நடுங்குவான். பபந்த புருஷனுக்கு மனவமைதி ஏது? அமைதியில்லாதவனுக்கு ஸுகமேது ² கணவன ஒருபொழுதும் மந்திரத்தினால் மனைவிக்கு வசப்படமாட்டான். பகைவர்கள் பயங்கரமான வியாதிகளை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். கொல்ல எண்ணங் கொண்டவர்கள் மூலிகாபரயோகங்களால் விஷத்தைக் கொடுக்கிறார்கள் அல்லவோ? புருஷன் எவைகளை நாக்கினாலோ தோலினாலோ அனுபவிக்கிறானோ அவைகளில் போடப்பட்ட சூர்ணங்கள் அவனை விரைவாகக் கொன்றுவிடும். ஸமசயமில்லை. ஸ்திரீ

¹ வேறுபாடம்.

களால் புருஷர்கள் உதர ரோகததுடன் கூடியவர்களாகவும், குஷ்டரோகமுள்ளவர்களாகவும், அபபடியே நரையுள்ளவர்களாகவும், ஆணமைத்தனமில்லாதவர்களாகவும், ஞானமில்லாதவர்களாகவும், குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் செய்யப்படுகிறார்கள். பாபஸ்திரீகளை அனுஸரிககின்ற அந்தப் பாபஸ்திரீகள் பர்த்ததாகளைத் தோஷங்கோடு சேருமபடி செப்கிறார்கள். ஸ்திரீயினால் பர்த்தாவுக்கு ஒருபொழுதும் எவ்விதத்தினாலும் அபரியமான கார்யம் செய்யத்தக்கதன்று. கீர்த்தியுள்ள ஸத்தியபாமையே! நான் மகாத்மாகளான பாண்டவர்களிடம் எந்த நடைபுடனிருக்கிறேனோ உணமையான அந்த நடைமுழுமையும் எனவிடமிருந்து கேட்பாயாக.

நான், அஹங்காரத்தையும் காமகிரோதங்களையும் எப்பொழுதும் விட்டுப் பரிசுத்தையாக இருந்துகொண்டு நிதமம் மனைவிகளுடன் கூடின பாண்டவர்களை உபசரிககிறேன். பொறாமைபை விட்டுச் சித்தத்தை எனவிடத்தில நன்கு நிலைபெறச்செய்து அபிமானத்தை விட்டவளாகப் பதிகளுடைய சித்தத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறேன். கெட்ட சொல்லினினறும், கெட்ட இடத்தில நிற்பதினினறும், கெட்டவர்களைப் பாபபதினினறும், கெட்ட இடத்தில உட்காவதினினறும், கெட்டவர்களோடு செல்வதினினறும், இவ்விதத்துடன் கூடின பார்வையினினறும் அச்சமுள்ளவளாக, ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பானவர்களும், மஹாரதாக்கும் பார்த்த மாதரத்தினாலேயே பகைவர்களைக் கொல்பவர்களும், உக்கிரமான வீர்யமும பிரதாபமுமுள்ளவர்களும் பார்த்தாக்களை அடைந்து சுஸூருஷை செய்கிறேன். தேவனோ மனுஷ்யனோ கந்தர்வனோ யௌவனமுள்ளவனோ நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவனோ திரவியமுள்ளவனோ அழகுள்ளவனோ எப்படிப்பட்டவனாக இருந்தாலும், அன்ய புருஷன் எனனால் நினைக்கப்படமாட்டான். பாத்தா போஜனம் செய்யாமலும் ஸ்நானம் செய்யாமலும் படுக்காமலும் மிருக்கும் தருணத்தில, ¹ வீட்டு வேலைகளை நான் செய்துகொண்டே இருப்பேன்; படுக்கவும் மாட்டேன்; புஜிக்கவும் மாட்டேன்; ஸ்நானம் செய்யவும் மாட்டேன். விளைநிலத்தினினறோ வனத்தினினறோ கிராமத்தினினறோ வீட்டிற்கு வந்திருக்கிற பாத்தாவை,

¹ 'எங்கள் வேலைகாரர்கள் நீராடி உண்டு உறவகு முன்னும்' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

விரைந்து எழுந்திருந்து, ஆஸனத்தாலும் தீர்த்தத்தாலும் நான் உபசரித்து ஆநந்தமடையச செய்கிறேன். பாததிரங்களை நன்றாகச் சுத்தி செய்பவனும், ருசியுள்ள அன்னங்களைப் பக்குவம் செய்பவனும், காலத்தில போஜனங்களைக் கொடுப்பவனும், நல்ல அடக்கமுள்ளவனும், தானயங்களைப் பாதுகாப்பவனும், வீட்டை நன்கு மெழுகிப் பெருக்கிச் சுத்திசெய்பவனும், அவமதியாத பேசுகள்ளவனும், கெட்ட ஸ்திரீகளை அனுஸரியாதவனும், எப்பொழுதும் ஆலஸ்யமில்லாதவனும், என்றும் அனுக்ஷல காரியத்தைச் செய்பவனுமாயிருக்கிறேன்; பரிஹாஸமில்லாத சிரிப்பையும், அடிக்கடி தலைவாசலீவிருப்பதையும், வீட்டைச்சேர்ந்த பூநதோட்டங்களில் நெடுங்காலமிருப்பதையும் விலகல்கூடுகிறேன்; அளவுமற்றின பேசுசையும், மகிழ்ச்சியில்லாமையையும், அனய மனிதர்களுடைய செய்கைகளைப்பற்றின கதைகளையும், அதிகச் சிரிப்பையும், அதிக கோபத்தையும், கோபத்திற்குக காரணத்தையும் விலகல்கூடுகிறேன். நான், எப்பொழுதும், ஸத்தியத்திலும் பாபங்களை விலகல்கூடுகிறேன். பற்றுதலுள்ளவளாக இருக்கிறேன். பர்த்தாவுக்கு எது ஹிதமில்லாததோ அது எனக்கு எவ்விதத்தாலும் ஒருபொழுதும் இஷ்டமாக இராது. பர்த்தா ஏதாவது ஒரு குடும்ப கார்யத்தை உத்தேசித்துத் தேசாந்தரம் போவாரேயாகில் நான் புஷ்பங்களை அணியாதவளாகவும் (சந்தனம் முதலியவைகளைப்) பூசிக்கொள்ளாதவளாகவும் வரத்ததை அனுஷ்டிப்பவளாகவுமிருக்கிறேன். எதை என பர்த்தா பானம் செய்யமாட்டாரோ, எதை என பர்த்தா அனுபவிக்கமாட்டாரோ, எதை என பர்த்தா புஜிக்கமாட்டாரோ அவையெல்லாவற்றையும் நான் விலகல்கூடுகிறேன். உத்தமஸ்திரீயே! பெரியோர்களுடைய உபதேசப்படி நியமத்தாட்கூடி இருப்பவளாகவும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்படவளாகவும் நல்ல பரிசுத்தி புள்ளவளாகவும் பர்த்தாவினுடைய பிரியத்திலும் ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவளாகவுமிருக்கிறேன். ஸதையே! முற்காலத்தில் என் மாமியாரால் குடும்பங்களில் எந்தத் தாமங்கள் சொல்லப்பட்டனவோ அவைகளை எப்பொழுதும் ஆலஸ்யமில்லாதவளாக அனுஷ்டிக்கிறேன். பர்வகாலங்களில் பிணைப்பிடுதல், பவியிடுதல், ஸ்ராதத்த கார்யங்கள், ஸ்தாலீபாகங்கள், பூஜ்யர்களுக்கு மரியாதையுடன் கூடின பூஜைகள் ஆகிய இவைகளும் இன்னும் மற்ற என்னுள் அறியப்பட்டவைகளாகிய எல்லாவற்றையும் சோம்பலில்லாதவளாகப் பகலிலும் இரவிலும் அனுஸரிக்கிறேன். வினயங்களை

பும் நியமங்களையும் எப்பொழுதும் எல்லாவிததாலும் அடைந்திருக்கிறேன். மெதுவாக இருப்பவர்களும் ஸத்தியத்தையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தாமதங்களையும் பரிபாலனம் செய்பவர்களும் பலலில் விஷமுள்ள ஸாப்பங்களைப் போலக் கோபிக்கிறவர்களுமான பதிகளை நான் உபசரிக்கிறேன். ஸ்திரீகளுக்குப் பதியை அண்டியிருத்தலெனகிற தாமமே ஸனாதன தாமமென்று எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்திரீகளுக்கு அந்தப் பதிதான் தேவதை. அவன்தான் கதி. எவள அந்தக் கணவனுக்கு அபரியதத்தைச் செய்வாள்? எப்பொழுதும் கட்டுப்பட்டவளான நான் கணவர்களை மீறமாட்டேன்; அவர்களை மீறிப் புணிகமாட்டேன்; அவர்களை மீறி அலங்கரித்துக்கொள்ளமாட்டேன்; மாமியாரை ஒருபொழுதும் நிந்திக்கமாட்டேன். ஸௌபாககியவதீ! அவதானதாலும் நித்யமான சுறுசுறுப்பினும் பெரியோருக்குச் செய்யும் பணியினும் பர்த்தாககன எனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். வீரர்களைப்பெற்றவளும் ஸத்தியத்தைப் பேசுவளும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான இந்தக் குருதிக்குப் பாணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் நானே பணிசெய்கிறேன். ஒருபொழுதும் இந்தக் குருதியை வஸ்திரங்களாலும் பூஷணங்களாலும் போஜனங்களாலும் மீறினவளாக இருக்க மாட்டேன். பூமிகு ஒப்பானவளான அந்தக் குந்தியை மிதமிஞ்சின சொற்களால் நான் பேசமாட்டேன். யுதிஷ்டிராருடைய அரண்மனையில் நிதகியம் முதலில் எண்ணியிரம் பிராமமணர்கள் ஸ்வர்ணபாததிரங்களில் புஜிப்பார்கள். எண்பததெண்ணியிரம் ஸ்ராதகர்களும் கருஹஸ்தர்களும் புஜிப்பார்கள். யுதிஷ்டிரா எவர்களை அன்னபானங்களால் போஷிக்கிறாரோ அந்த மனிதர்களுள் ஒவ்வொருவரும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளைமுடையவா, ஊதவசிரதஸுகளான எந்த யதிகளுக்கு நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னமானது பொற்பாததிரங்களால் பரிமடம்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட யதிகள் பதினாயிரவர்கள் புஜிப்பார்கள். வேதவாதிகளான அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களையும் வைஸுவதேவமானவுடன் முதலில் கொடுக்கிற அன்னத்தினாலும் பாணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் தகுதிப்படி பூஜித்தேன். மகாதமாவான குந்தீபுத்தருக்கு லக்ஷம் வேலைக்காரிகள். அந்த ஸ்திரீகள் சங்கிலை செய்யப்பட்ட தோளவீன்களை அணிந்தவர்களும் பொனமாலைகளைக் கழுத்தில் பூண்டவர்

களும நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவாகளும் மிகச்சிறந்த மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்தவாகளும் நல்ல நிறமுள்ளவாகளும் சந்தனங்களால் பூசப்பட்ட மேனியை உடையவாகளும் மணிகளையும் பொன்னையும் தரித்தவர்களும் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவாகளுமாயிருந்தார்கள். அந்த எல்லா ஸ்திரீகளுடைய பெயரையும் ரூபத்தையும் போஜனங்களையும் வஸ்திரங்களையும் செய்யப்பட்ட காயங்களையும் செய்யப்படாத கார்யங்களையும் நான் அறிவேன். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான குருதீபுத்திரருடைய லக்ஷம் வேலைக்காரிகள் பாததிரங்களைக் கையில் எடுத்தப பகலிலும் இரவிலும் அதிகிகளைப் போஜனம் செய்விப்பார்கள். இந்திரபரஸத்தில வஸிக்கின்ற யுதிஷ்டிரருடைய ஒவ்வொரு பிரயாணத்திலும் லக்ஷம் குதிரைகளும் லக்ஷம்யானைகளும் கூடவேசென்றன. யுதிஷ்டிரமகாராஜா பூமியைப் பரிபாலனம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இது இவ்வாறாக இருந்தது. அந்தப்புரஸ்திரீகளும் வேலைக்காரர்களுமாகிய எல்லாருடைய எண்ணிக்கையையும் அவர்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறையையும் நானே ஏற்படுத்துகிறேன் ; (அவர்களுடைய குறைகளைக்) கேட்கவும் கேட்கிறேன். மாட்டிடையர் ஆட்டிடையர் வரையில் (எல்லாருடைய) செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமாகிய அனைத்தையும் நான் அறிவேன். கலயணியே ! கீர்த்தியோடு கூடியவளே ! பாண்டவர்களுள் நான் ஒருத்தியே அரசருடைய வரவையும் செலவையும் சொதது முழுமையையும் அறிவேன். சிறந்த முகமுள்ளவளே ! பரதஸரோஷ்டர்களனைவரும் எனனிடத்தில் குடுமப் முழுமையையும் ஒப்பித்தது ¹ தேவதோபாஸனத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களாகக் கவலையற்றிருக்கிறார்கள். எனனிடத்திலவைக்கப்பட்டதும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களால் நிர்வகிக்க முடியாததுமான அபபடிப்பட்ட பொறுப்பை நான் எல்லாஸுகத்தையும் விட்டு இரவு பகலாக நிர்வஹிக்கிறேன். நிக்களால் நிறைந்திருக்கின்றதும் குறைக்கமுடியாததுமான வருணனுடைய ஸமுத்திரமபோன்றதும் தாமததை அனுஷ்டிப்பவர்களான பதிகளுடையதுமான குறைவற்ற பொக்கசத்தை நான் ஒருத்தியே அறிகிறேன். குருகுலத்தில் தோன்றினவர்களான பாததாக்களைப் பகலிலும் இரவிலும் பரிதாங்களைப்பாராமல் ஆராதிக்கின்ற எனக்கு இரவும் பக

¹ 'பரியத்தை அடைய முயலுகிறார்கள்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

லும் ஸமமாக இருக்கின்றன. ஸதமையே! நான் நிதயம் பர்ததாக்களுக்கும் விழித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் படுததுக கொண்டபிறகு படுததுக்கொள்ளுகிறேன். இது பாததாக்களை வசப்படுத்துகிற எனனுடைய உபாயம். நான் பாததாக்களை வசப்படுத்துகிற இந்தப் பெரிதான உபாயத்தைச் செய்வதற்குத் தெரிநதுகொண்டிருக்கிறேன். கெட்ட ஸ்திரீகளுடைய செய்கையை நான் செய்ய மாட்டேன்; விருமபவும் மாட்டேன்' என்று சொன்னான். திரௌபதியினால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடின அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ஸதமையானவள, தாமத்தைச் செய்வளான பாஞ்சாலியைக் கௌரவித்து, 'பாஞ்சாலீ! நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். யஜ்ஞஸேனனுடைய புத்திரியே! எனனுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கக்கடவாய். ஸகிகளுக்கூட பரிஹாஸத்துடன் கூடின ஸல்லாபமானது இஷ்டப்படி நடக்கிறதன்றோ?' என்று சொன்னான்.

இருநூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்ரௌபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(த்ரௌபதியானவள் கணவனை வசப்படுத்துகிற உபாயத்தை உபதேசிக்கும் முகத்தால் பதிவ்ரதா தர்மங்களைக் கூறியது; தோடர்ச்சி.)

திரௌபதி, 'தோஷமில்லாத இரதவழியைப் பர்ததாவினுடைய சித்தத்தைக் கவருதற்காக உனக்குச் சொல்லுவேன். தோழியே! இரதவழியில் உள்ளபடி நிலைபெற்றிருந்து சுககந்தகுகளிடமிருந்து பாததாவை வலீநது வசப்படுத்துகிகொள்வாய். தேவர்களோடு கூடின எல்லா உலகவகவிலும் கணவன போன்ற இப்படிப்பட்ட தேவதை ஒன்றும் இல்லை. அந்தப்பாத தாவினுடைய அருளிருந்தால் ஸ்திரீகளுக்கு விருமபியவையெல்லாம் அடையப்படவைகளாகும் அவன கோபித்துகொண்டால் கெடுததுவிடுவான். அந்தப் பர்ததாவிடமிருந்து ஸ்திரீகளுக்குக் குழந்தைகளும் பலவிதபோகங்களும் அதபுதமானகாட்சியுள்ள சயனங்களும் ஆஸனங்களும் வஸ்திரங்களும் புஷ்பங்களும் கந்தங்களும் ஸ்வாககலோகமும் பெரும்புசமும் உண்டாகின்றன.

இவ்வுலகத்தில ஒருகாலும் ஸுகத்தால் ஸுகம அடையத்தக்க தாகாது. பதிவரதையானவள் கஷ்டத்தால் ஸுகங்களை அடை கிறாள். அப்படிப்பட்ட நீ, நட்பினாலும் அன்பினாலும் காயக கிலேசத்தாலும் ஸநானங்களாலும் ஆஸனங்களாலும் அழகிய சிறந்த புஷ்பங்களாலும் ஸாமர்த்தியமான உபாயங்களாலும் பலவிதகந்தங களாலும், 'இவளுககு நான ப்ரியகை இருக்கிறேன்' என்று கிருஷ்ணன் உன்னை அறிந்துகொண்டு முழுமனத்தோடும் உன்னையே வந்து அடையும்படி அவரை நீ பூஜிப்பாயாக. வாயி லில் வந்திருக்கிற பர்த்தாவினுடைய குரலைக் கேட்ட வுடன், எழுந்திருந்து வீட்டின் மத்தியில் நிற்பாயாக; கணவர் உள்ளே வந்ததைக்கண்டு விரைவுடன் ஆஸனத்தாலும் பாத தீர்த்தத்தாலும் அவரைப் பூஜிப்பாயாக. வேலைக்காரிகள் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பார்களாகில எழுந்திருந்து எல்லாக கார்யங்களையும் நீயே செய்யவேண்டும். ஸதையே! 'எல்லாவிதத்தாலும் இவள் என்னை அடைந்திருக்கிறாள்' என்று இந்த உன்னுடைய மனோதாமததைக் கிருஷ்ணன் அறியட்டும். உன்னிடம் உன் கணவர் சொல்வது ரஹஸ்யமில்லாத தாரினும் அதனை நீ வெளியிடாமல் நன்கு பாதுகாக்கவேண்டும். ஏனெனில், உன்னுடைய யாராவது ஒரு சககரத்தியானவள், வாஸுதேவரிடம் அதனைச் சொல்லக்கூடும் அதனால், அவர் உன்னிடத்தில் பிரியமில்லாதவராவா. உனபர்த்தாவுககு நணபர் களையும் அவரால் ¹ அனபுபாராட்டப்படுகிறவர்களையும் அவ ருடைய நன்மையை நாடுகிறவர்களையும் பலவித உபாயங்களால் போஷிப்பாயாக. அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு எவர்கள் பகைவர் களோ எவர்கள் உபேக்ஷிக்கத்தக்கவர்களோ எவர்கள் அஹிதர்களோ அவர்களோடும் வஞ்சகங்களோடும் கர்வமுள்ளவர் களோடும் விலகியே இருப்பாயாக. புருஷர்களிடம் மத்த தையும் அஜாககிரதையையும் விட்டு ² மௌனத்தைக் கைக கொண்டு உன் உள்ளக்கருத்தை வெளியிடாமலிருப்பாயாக. உனக்குப் புத்திரர்களாக இருந்தாலும் பிரதயுமனமும் ஸாமப னும் ஏகாந்தத்தில் ஒருபொழுதும் நெருங்கத்தக்கவர்களல் லா. பெரியகுலத்தில் பிறந்தவர்களும் பாலஸமபந்தமில்லாத வாகளுமான பதிவரதாஸ்திரீகளோடு உனக்கு நேசமிருக்க

¹ 'ரம்யாந்' என்பது மூலம்; 'அவரிடம் பற்றுள்ளவர்கள்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு. ² வேறு பாடம்

வேண்டும். குரூராகளும் பிறரை அவமதிப்பதில் ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களும் பெருந்தீனிகாரர்களும் திருட்டுத்தனமுள்ளவர்களும் பகைமுதலியன மேலிட்டவர்களும் ¹ சாபல்யமுள்ளவர்களும் விலகத்தககவர்கள். இது கீததியை உண்டுபண்ணக்கூடியது; பாக்கியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது; எப்பொழுதும் உனக்குப் பயனைத் தருவது; பகைவர்களை நாசம்பண்ணக்கூடியது. சிறந்த புஷ்பங்களுடனும் ஆபரணங்களுடனும் சந்தனமகஸ்தூரி முதலிய வாஸனைப் பொருள்களுடனும் கூடியவளாக நல்ல வாஸனைப் பொருள்களால் பர்த்தாவை ஆராதிப்பாயாக' என்று கூறினாள்.

இருநூற்றிழுப்பத்தாருவது அத்தாயம்.

த்ரோளபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம். (தோடீச்சீ)

(ஸத்யபாமை தீரோளபதீக்த இன்சோநீகறியதும், கிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையுடன் தன் நகரம் சென்றதும்)

ஜனாததனா, மாககண்டேயர் முதலிய பிராமமணர்களோடும் மகாதமாககளான பாண்டவர்களோடுகூடி அனுக்லமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். பாரதரே! மதுஸூதனர், பிறகு, அவர்களோடு உள்ளபடி ஸம்பாஷணம் செய்துவிட்டு, தேரிலேறக்கருதி ஸத்யபாமையை அழைத்தார். பிறகு, ஸத்யபாமை, அந்தச்சமயத்தில், தருபதராஜகுமாரியைத் தழுவிக்கொண்டு, 'கருஷ்ணேயே! உனக்கு மனக்கவலை வேண்டாம்; வருத்தம் வேண்டாம்; உறக்கமினமை வேண்டாம். தேவர்களுக்கொப்பான பாததாக்களால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியை நீ அடைவாய். கருமையான கண்களுள்ளவளே! இமமாதிரியான ஒழுக்கத்தோடும் சிறந்த லக்ஷணங்களோடுகூடிய உன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகள் நெடுங்காலம் துன்பத்தை அடையமாட்டார்கள். பகைவரை அழிக்கப்பெற்றதும் விரோதியிலலாததுமான இரதப் பூமியை நீ பாததாக்களோடுகூடி அவஸ்யம் அனுபவிப்பாய் என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். தருபதராஜகுமாரியே! த்ருதராஷ்டிரகுமாரர்களை வதம் செய்து பகைகளைத் தீர்த்துக்

¹ உத்யோகபாவம் 174-ம் பக்கம், சாரதிபாவம் 375-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க.

கொண்டு, யுதிஷ்டிராபிததில் பூமி நிலைபெற்றிருப்பதைப் பாப்பாய். எந்த ஸ்திரீகள், கானகம் செல்லுகின்ற உன்னைப் பார்த்து, கொழுப்பினால் மதிமயக்கமுள்ளவர்களாகி, உரக்கச் சிரித்தார்களோ அந்தக் கௌரவ ஸ்திரீகள் எண்ணம் குலைக்கப் பட்டதை நீ விரைவில் பாப்பாய். கருஷ்ணையே! துகக்கத் தோடுகூடியவளான உனக்கு எவர்களால் அபரியமான கார்யம் செய்யப்பட்டதோ அவர்களனைவரையும் யமலோகத்திற்குப் புறப் பட்டவர்களாக அறிந்துகொள். உன்னுடைய குமாரனான பிரதி விந்தியன், அப்படிப்பட்ட ஸுதஸோமன், ஆரணுனுடைய புதல்வனான ஸ்ருதகர்மா, நகுலனுடைய குமாரனான சதாநீகன், ஸஹதேவனிடத்தினின்று உனக்குப் பிறந்த ஸ்ருதஸேனன் ஆகிய உன் குமாரர்களைவரும், சேஷம்முள்ளவர்களாகவும் வீரர்களாகவும் அஸ்திரங்கலில் தோசகி அடைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அபிமனபுவைப்போல பரீதியுள்ளவர்களாகவும் தவாரகையில் அதிகப் பற்றுதலுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்தப் புத்திரர்களிடம் உன்னைப்போல ஸுபதராதேவியானவள் எல்லாவிதத்தாலும் அன்புள்ளவளாக இருக்கிறாள். எதிரிலலாத ஸுபதரையானவள் உன் விஷயத்தில் பரீதியுடையவளாக இருக்கிறாள்; அந்த உன்னுடைய புத்திரர்களவிஷயத்திலும் மனவருத்தமில்லாதவளாக இருக்கிறாள்; அந்த உன் புத்திரர்களுடைய துகக்கத்தால் துகமுள்ளவளாகவும் அப்படியே ஸுகத்தால் ஸுகமுள்ளவளாகவும் எல்லாவிதத்தாலும் உன் குமாரர்களைப் பிரீதியுடன் பாதுகாக்கிறாள். அப்படியே, பிரத்யுமனனுடைய நாயாரான நுகமிணியும் நடந்துகொள்ளுகிறாள். கேசவர், பாணு முதலிய புத்திரர்களுடன் இவர்களை முக்யமாகப் பாதுகாக்கிறார். இந்தப் பிள்ளைகளுக்கெப் போஜனவிஷயத்திலும் வஸ்திரவிஷயத்திலும் நித்யம் என மாமனா ஊக்கமுள்ளவராக இருக்கிறார். பலராமரை முதன்மையாகக்கொண்ட அந்தகாக்கும் வருஷணிகளுமாகிய அனைவரும் உன் குமாரர்களை அன்புடன் அடைகிறார்கள். பெண்ணே! அவர்களுக்கும் பரத்யுமனனுக்கும் (உன் பிள்ளைகளிடம்) நேசமானது ஸமானமாக இருக்கிறதன்றோ?" என்றாள்; இவ்வண்ணம் பிரியமாயும் ஸத்தியமாயும் மனத்தகுகினியதாயும் உள்ளக்கருத்தைப் பின்பற்றியதாயுமுள்ள வசனத்தை உரைத்து வாஸுதேவருடைய சத்ததை நோக்கிப் பிரயாணத்தில் மனம் வைத்தாள். கருஷ்ணனுடைய மஹிஷியான ஸத்ய

பாமையானவள் அந்த தரௌபதியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தாள். பிறகு, அழகிய ஸதயபாமை செளரியின தேரிலேறினாள். பகைவர்களைத் தவிர்த்துச் செய்வதும் யாதவர்களுள் மிகச்சிறந்தவருமான கிருஷ்ணன் புன்னகை செய்து தரௌபதியை இனசொற்களால் ஸமாதானம் செய்து அவ்விடமிருந்து திரும்பி வேகமுள்ள குதிரைகளால் தவாரகைக்குப் பிரயாணமானான்” என்று கூறினாள்.

தீ ரௌ ப தீ ஸ த்ய பா மா ஸ ம் வா த ப ரீ வ ம் மு ற் றி ற் று.

இருநூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

1 கோஷ்யாத்ராபர்வம்.

(ஒரு பிராம்மணனிடத்தினின்று பாண்டவர்களுடைய வரலாற்றைக் கேட்ட திருநாராஷ்டிரன் அவர்களைப்பற்றித் துக்கப்பட்டதும், அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்துத் தன் புத்திரர்களுக்கே வதம் நிச்சயமென்றெண்ணி அவர்களைப் பற்றித் துக்கித்ததும்)

ஜனமேஜயா, “ இவ்வாறு வனத்திலிருப்பவர்களும், புருஷஸரேஷ்டர்களும், சூளிராலும் வெப்பத்தினாலும் காற்றினாலும் வெய்யிலாலும் துன்புறுத்தப்பட்ட அங்கங்களை அடையவர்களுமான பார்த்தர்கள் அந்த தவைதவனத்திலுள்ள குளத்தையும புண்யமான காட்டையும அடைந்து அதற்குமேல என்ன செய்தார்கள் ?” என்று வினவினாள்.

வைசம்பாயனா, “ பிறகு, பாண்டுபுத்திரர்கள் அந்தக் குளத்தை அடைந்து ஜனகூட்டத்தை விட்டுவிட்டு இஷ்டமான காரியங்களைச் செய்துகொண்டு அப்பொழுது அழகிய காடுகளிலும் மலைகளிலும் நதிதீரங்களிலும் ஸஞ்சரித்தார்கள். அப்படி வனத்தில் வஸிப்பவர்களான அந்தச் சிறந்த வீரர்களை வேதாத்தியயனம் செய்தவர்களும் தவதைப் பொருளாகக்கொண்டவர்களும் பழமையாக இருப்பவர்களுமான வேதாத்தங்களை நனகு அறிந்தவர்கள் வந்தடைந்தார்கள். பிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அவர்களைப் பூஜித்தார்கள். பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில், உலகத்தில் கதைகளில் ஸமாதானை ஒரு பிராம்மணன்,

¹ அரசன பசுமறதைகளைக் காணச் செல்லுதல்.

பூமியில் குருவம்சத்தில பிறந்தவர்களான பாண்டவர்களை அடைந்தான். அவன், அவர்களோடு சேர்ந்திருந்துவிட்டுத் தம் செயலாக விசித்திரவீர்யனுடைய குமாரனை திருதராஷ்டிரமகாராஜனை அடைந்தான். பிறகு, உட்கார்ந்திருப்பவனும் மரியாதை செய்யப்பட்டவனுமான பிராமமணன், கௌரவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனும் வயதுசென்றவனுமான திருதராஷ்டிரமகாராஜனால் ஏவப்பட்டவனாகி, தாமன் வாயு இரதிரன் இவர்களுடைய புத்திரர்களான யுதிஷ்டிரரும் பீமலேனனும் அாஜுனனும் நகுல ஸஹதேவர்களும், காற்றினாலும் வெய்யிலாலும் வருத்தப்பட்ட அங்கங்களுடன் மெலிந்து உக்கிரமான துக்கத்தினுடைய வாயில் விழுந்திருப்பதாகவும், வீரர்களை நாதர்களாகக்கொண்ட திரௌபதி நாதனற்றவளபோலிருந்துகொண்டு பலவித கிலேசங்களை அனுபவிப்பதாகவும் சொன்னான். பிறகு, திருதராஷ்டிரமகாராஜன், அவனுடைய சொற்களைக்கேட்டு, இரக்கத்தினால் தாபமடைந்தவனும், அப்படிப்பட்ட ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபௌத்திரர்களும் காட்டில் அவவிதமான துக்கநதியை அடைந்திருக்கிறார்களென்பதை எண்ணி மனத்தில் தையம் மேலிட்டவனும், அப்பொழுது உஷ்ணமான பெருமூச்சுக் காற்றினால் தாக்கப்பட்டவனுமாகி, மனத்தில் தையத்தை அரிதில் அடைந்து, அவை அனைத்துக்கும் தானே காரணமென்றெண்ணிப் பின்வருமாறு புலம்பலானான்.

‘உணமைபேச்சிறவனும் ஈததனும் புகழ்ததக்க நடை யுள்ளவனும் என்னுடைய புத்திரர்களுள் மிகச்சிறந்தவனும் அஜாகசதருவும் முற்காலத்தில் ஹம்ஸ தாளிகாசயனத்தில் படுததுறங்கினவனுமான தர்மராஜன் எவ்வாறு தரையில் படுக்கிறானே? இந்திரனுக்கொப்பானவனும் உறங்குகின்றவனுமான எந்தத் தர்மராஜன் அதிகாலையில் துதிக்கின்ற மாகதர்களாலும் ஸூதபுத்திரர்களாலும் நிதயம் எழுப்பப்படுவனே அவன் இப்பொழுது நிச்சயமாகத் தரையில்படுத்திருந்து விடியற்காலத்தில் பக்ஷிகளுடைய கூட்டங்களால் எழுப்பப்படுகிறான். காற்றினாலும் வெய்யிலாலும் சரீரம் இளைத்தவனும், கோபத்தினால் நிரம்பிய சித்தமுள்ளவனும், அப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களில் பழக்கமில்லாத மேனியுடையவனுமான பீமலேனன் திரௌபதிக்கெதிரில்¹ எவ்விதம் தரையில் படுக்கிறானே? அப்படியே மென்மைத்

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

தன்மைபுள்ளவனும் நல்லமனமுள்ளவனும் அரசனான தர்மநந்தன னுடைய வசத்திலிருப்பவனும் மிகக் துன்பத்தை அடைந்தவை போன்ற எல்லா அங்கங்களை யுமுடையவனுமான அர்ஜுனன் கௌரவாகளமீது உள்ள கோபத்தினால் இராக்காலங்களில் நிச்சயமாகப் படுததுறங்கமாட்டான். உக்கிரமான தேஜஸுள்ள அர்ஜுனன், ஸுகத்தாலவிடுபட்டிருக்கிற நகுலஸஹதேவர்களை யும் துரோள பதியையும் யுதிஷ்டிரரையும் பீமனையும் பார்த்து, ஸர்ப்பமபோலப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கோபத்தினால் நிச்சயமாக இராசகாலங்களில் படுதது உறங்கமாட்டான். அப்படியே, ஸுகத்துகளே தகுந்தவர்களும், ஸுகத்தை இழந்தவர்களும், அழகு நிரம்பினவர்களும், தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களபோன்றவர்களும், விழித்துக்கொண்டேயிருப்பவர்களும், மனத்திற்கு ஆறுதலில்லாதவர்களும், கோபத்தாலும் ஸத்தியத்தாலும் தடுக்கப்படுகின்றவர்களான நகுல ஸஹதேவர்களைப்பார்த்து நிச்சயமாகப் படுததுறங்கமாட்டான். பலத்தினால் வாயுவைப்போன்றவனும சிறந்த பலமுள்ளவனுமான வாயுகுமாரனான பீமன், ஜயேஷ்டனை யுதிஷ்டிரனால் தாம் பாசத்தால் கட்டப்படவகைப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நிச்சயமாகக் கௌரவாகளமீதுள்ள கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டிருப்பான். யுத்தத்தில் மறறவர்களைக்காட்டிலும் வீரத்தினால் மேற்பட்டவனை அந்தப் பீமனேனனும், பூமியில் புரளுகின்றவனும் என பிள்ளைகளுடையவதத்தை விருமபுகின்றவனும் ஸத்தியத்தாலும் தாமதத்தாலும் தடுக்கப்படுகின்றவனுமாகிக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறான். அஜாதசத்துருவானவன் கபடமான சூதாட்டத்தால் ஐயிக்கப்பட்டபோது துச்சாஸனன் சொல்லிய கடுஞ்சாறகள் விடுகோதரனுடைய அங்கத்தில் பிரவேசித்துக் காட்டுசூரியானது விறகுகளை எரிப்பதுபோல எரிக்கின்றன. தர்மபுத்திரன் தீவகு நினைக்க மாட்டான். தனஞ்சயனும் அவனை அனுசரிப்பான். பீமனுடைய கோபமானது காற்றினால் நெருப்பு மூளவதுபோல அரண்ய வாஸத்தினால் மூள்கிறது. வீரனான அந்தப் பீமன் அந்தக் கோபத்தினால் பிளக்கப்படுகின்றவனாகிக் கையினால் கையை முறுக்கிப் பிசைந்துகொண்டு என புத்திரனுடைய இந்தச் சேனையை எரிக்கிறவன போல உஷணமாகவும் மிகக் கோரமாகவும் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். கோபமுள்ளவர்களும் அந்தக் கண்களும் காலனுக்கும் ஒப்பானவர்களான அர்ஜுனனும், பீமனும், வஜ

ராபுதமபோலப் பிரகாசிக்கின்ற அமட்களை இறைத்துக்கொண்ட யுத்தத்தில் பகைவாருடைய படையை மிச்சம் வைக்கமாட்டார்கள். தூயோதனனும் சகுனியும் காணனும் மிக்க மந்தபுத்தியுள்ளவனான துச்சாலனனும் கொம்புநுனியிலிருக்கின்ற தேனைப்பாக்கிறார்கள்; கீழே பீமலேனன தனஞ்சயனென்கிற படுகுழியிருப்பதைப் பார்க்கவில்லை மனிதன் நல்ல காயத்தையோ கெட்ட காயத்தையோ செய்து பரிபாககாலத்தில் பயனை எதிர்பார்ப்பனையாகில், அவன தனவசமில்லாமலே அந்தப்பயனோடு சோக்கப்படுகிறான்; மனிதனுக்கு அந்தப் பயனிலிருந்து எப்படி விடுதலுண்டாகும்? நிலமானது நன்றாக உழப்படும் விதைவிதைக்கப்படும் பர்வ காலத்தில் தக்கபடி மழை பொழிந்துமிருக்க, பயிரிட்டவனுக்குப் பலனானது கைகூடாமல் போமாகில் தெய்வத்தைத் தவிர வேறு யாது காரணமிருக்கிறது? கெட்டகாரியத்தைச் செய்தவனும் சூதாட்டத்தில் வல்லவனுமான சகுனியினனும், நல்ல கார்யங்களில் சென்றவனான தாமபுத்திரனானும், கெட்டபிள்ளைகளுக்கு வசப்பட்டு அவர்களை அனுஸரித்த எனனனும் கௌரவர்களுக்கு இது நாசகாலமாக எற்படுத்தப்பட்டது. அக்கினியானது தூண்டப்படாமலிருந்தும் நிச்சயமாகத் தானாகவே எரிந்து தணிகிறது. கர்ப்பினியானவள் நிச்சயம் பிரஸுவிப்பாள். பகலின் தொடக்கத்தில் நிச்சயமாக இரவானது அழிந்துவிடுகிறது. அப்படியே, இரவின் தொடக்கத்திலும் பகல் நாசமடைகிறது. ¹ (மனிதர்களுக்கு விவேகமிருக்குமானால்) நமபோன்றவர்கள் எதற்காக அநீதியினாலாவது பொருளைத் தேடுகிறார்கள்? மற்ற அரசர்களும் எதற்காகப் பொருளைத் தேடுகிறார்கள்? தேடிய பொருளை மனிதர்கள் (ஸாதுககளாயிருந்தாலும்) எவ்விதத்தாலும் அறம் இன்பம் முதலியவைகளுக்காக ஏன் செலவிடுவதில்லை? ஆதலால், மனிதர்களுக்குப் பொருளைத் தேடுவதிலும் பாதுகாப்பதிலும் விலக்கமுடியாதபடி இயற்கையாகவே புத்தி அமைந்திருக்கிறது. ‘பொருளைத் தேடாவிட்டால் அதனால் ஸாதிக்கத்தக்க விவாகமுதலியவற்றுகூரிய காலத்தையடைந்தால், தனமில்லாதவனான எனக்குப் பொருளால் ஸாதிக்கத்தக்க கலியாணம் முதலியன எப்படி நடக்கும்? அந்தப் பொருளானது எந்த உபாயத்தால் கிடைக்கும்?’ என்கிற வியாகுலமானது மனத்தில் உண்டாகும். மனிதனால், பொருளானது, ‘எவ்வாறு பிரிவுபடாமலிருக்க

¹ வேறு பாடம்.

கும்? எவ்வாறு அழியாமலிருக்கும்? எவ்வாறு சிறிது சிறிதாகச் செலவாகாமலிருக்கும்?’ என்று பாதுகாக்கப்படவேண்டும்; பாதுகாக்கப்படாமற்போனால் நூறு துண்டாகச் சிதறிப்போயவிடும். உலகத்தில் செய்தவினையானது பயன கொடாமல் அழிவதில்லை; நிச்சயம். தனஞ்சயன் காட்டிலிருந்தும் இருதிரலோகம் சென்றான; நான்குவிதமான திவ்யாஸ்திரங்களையும் அறிந்தது மீண்டும் இவ்வுலகத்தை அடைந்ததுவிட்டான். இவனுடைய வீர்யத்தைப் பாருங்கள். காலத்தால் அடிக்கப்பட்டவர்களும் மரிக்கப்போகிறவர்களுமான கௌரவர்களைப் பராககிற (அர்ஜுனனைத்தவிர) வேறு எந்தமனிதன் சரீரத்தோடுகூடவே ஸவாககத்தை அடைந்தது மறுபடியும் திருமபி வருவதற்கு விருமபுவான? விற்றபிடித்தவனோ இருக்கைகளாலும் அமபெய்பவனாகிய அர்ஜுனன்; வில்லோ பயங்கரமான வேகத்துடன் கூடின அப்படிப்பட்ட காண்டவம், அஸ்திரங்களோ அப்படிப்பட்ட மஹிமையுள்ள திவ்யாஸ்திரங்கள். அந்த மூன்றுனுடைய தேஜஸையும் இவ்வுலகில் எவன் தாங்குவான்?’ என்று சொன்னான். அரசனுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, பிறகு, சகுனி ஏகாந்தத்தில் தூயோதனனுக்குத் தெரிவித்ததுடன் காண்டையும் அடைந்தது அவை அனைத்தையும் தெரிவித்தான். அலப்பத, திபுள்ள அந்தக் காணனும் ஸந்தோஷ மில்லாதவனானான்.

இறுநூற்றுமூப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷ்யா த்ராபர் வம். (தோடீச்சீ)

(தன் செல்வத்தைக் காட்டிப் பாண்டவர்களுக்கு மனவருந்தத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக த்வைத வனத்திற்குப்போதும்படி கர்ணனும் சதுனியும் தூயோதனை ஏவியது.)

திருதராஷ்டிரனுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, சகுனி, அப்பொழுது கர்ணனோடு கூடியவனாகித் தககலம்பகத்தில் தூரியோதனைப் பார்த்து, ‘பரதகுலத்திற்பிறந்தவனே! உன் வீர்யத்தினால் வீரர்களான பாண்டவர்களைக் காட்டிற்கு ஓட்டிவிட்டமையால், ஸவாக்கத்தை இருதிரன் அனுபவிப்பதுபோல, நீ ஒருவனாக இந்தப் பூமியை அனுபவிப்பாயாக. அரசனே! ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்டதும் மலைகளும் காடுகளுமுள்ளதும் ஸதாவரங்

களோடும் ஜநகமங்களோடுமகூடியதுமான பூமிபானது இப பொழுது உனக்கு முழுமையும் வசப்படடதாயிற்று. அரசனே! சீழ் நாட்டிலும் தெனனாட்டிலும் மேலநாட்டிலும் வடநாட்டிலுமுள்ள எல்லா அரசாசுகளும் உனக்குக் கப்பங் கொடுப்பவாகளாகச் செய்யப் பட்டார்கள். அரசனே! முற்காலத்தில் எந்த லக்ஷமியானவள் பிரகாசிப்பவள்போலப் பாண்டவர்களை அடைந்திருந்தாளோ அந்த லக்ஷமியானவள் இப்பொழுது உன்னால் பிராதாககளோடு அடையப் பட்டாள். அரசனே! மிகக் தோளவவியமைந்தவனே! இந்திர பரஸத்ததை அடைந்த புதிஷ்டிரனிடத்தில் பிரகாசித்ததுக்கொண்டிருந்த எந்த லக்ஷமியை நாம் நெடுங்காலம் துக்கத்தால் வாடின வர்களாகப் பாததோமோ அப்படிப்பட்ட இந்த லக்ஷமியானவள், உன்னால் புத்திபலத்தினால் அப்படிப்பட்ட அரசனிடமிருந்து கவரப்பட்டு, ஜவலீககிறவள்போலக் காணப்படுகிறாள். ராஜேந்திரனே! பகைவீரர்களைக்கொல்பவனே! அப்படியே, அரசர்கள் அனைவரும், 'நாங்கள் எதைச் செய்கக்கடவோம்?' என்று சொல்லிக்கொண்டு உன் கட்டளையில் நிலைபெற்றிருக்கிறார்கள். அரசனே! அப்படிப்பட்ட நாங்களும் உனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறோம். கடலால் சூழப்பட்டதும், மலைகளோடும் வனங்களோடுமகூடியதும், கிராமங்களும் நகரங்களுமுள்ளதும், சுரங்கங்களோடுமகூடியதும், பலவித வனப்ரதேசங்களுள்ளதும், பட்டணங்களால் விளங்குகின்றதும், ¹ பிரகாசிக்கின்றதுமான இந்தப் பூமியும் உன் கட்டளையில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. அரசனே! நக்ஷத்திரங்களுக்கு அரசனான சந்திரனபோலப் பிராம்மணர்களால் மகிழ்விக்கப்படுகின்றவனாகப் பிரகாசிக்கிறாய். ஸவாககத்தில் தேவர்களுள் ஸாயன் பிரகாசிப்பதுபோலப் பராகரமத்தால் நீ பிரகாசிக்கிறாய். அரசனே! ருத்ரர்களாலே சூழப்பட்ட யமன்போலவும், ² மருத்தங்களால் சூழப்பட்ட இந்திரனபோலவும், கௌரவர்களால் சூழப்பட்ட நீ நக்ஷத்திரங்களினிடையில் சந்திரனபோலப் பிரகாசிக்கிறாய். எவர்களால் உன்னுடைய ஆணையானது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லையோ, எவர்கள் உன்னுடைய ஆணையில் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லையோ அந்தப்பாண்டவர்களை ஸமபத்தை இழந்தவர்களாகவும் வனவாஸிகளாகவும் பாக்கிறோம். மஹாராஜனே! பாண்டவர்கள் வனவாஸிகளான பிராம்மணர்களோடுகூட தவைதவனத்திலுள்ள

¹ அதிகபாடமான அரைஸலோகம் விடப்பட்டது.

² 'மருத்தி' எனப்பது மூலம், 'தேவர்களால்' என்றும் கொள்ளலாம்

தடாகத்தினருகில வலித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்பது கேட்கப் படுகிறதன்றோ? மகாராஜனே! அப்படிப்பட்ட நீ சிறந்த ஸமபத தோடுகூடியவனாகத் தேஜஸினால் ஸூர்யன்போலப் பாண்டு புத்திரர்களை ஸந்தாபததை அடையமுமடி செய்துகொண்டு தவைத வனம் போவாயாக. அரசனே! இராஜ்யத்தில நிலைபெற்றவனும செழிப்புள்ளவனும பரிபூர்ணமான தனங்களோடுகூடினவனு மான நீ, ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவர்களும் செழிப்பிலலாதவர் களும் ஸம்பத்திலலாதவர்களுமான பாண்டுபுத்திராகளைப் பார்ப்பா யாக. பாண்டவர்கள் மகிமைதங்கிய வமசத்திலுதித்தவனும் பெரிதான மங்களத்தில நிலைபெற்றிருப்பவனுமான உன்னை நகுஷ னுடைய புதல்வனான யயாதியைப்போலப் பாககட்டும். பிரஜை களுக்கு அதிபதியே! பெளருஷங்களால் பிரகாசிக்கின்ற எந்த ஸம்பததை நண்பர்களும் பகைவர்களும் பார்க்கிறார்களோ அந்த ஸமபததே சிறப்புள்ளதாகிறது. மலையினமீதுருப்பவன் தரையி லிருப்பவர்களைப் பார்ப்பதுபோல நல்ல நிலைமையிலிருக்கிற எந்த மனிதன் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கிற பகைவர்களைப் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு அதைக்காட்டிலும் சிறந்த ஸுகமேது? அரசர் களுள் சிறந்தவனே! மனிதன பகைவர்களுடைய கஷ்டத் தைப் பார்ப்பதனால் எந்த ப்ரீதியை அடைகிறானோ அந்த ப்ரீதி யைப் புத்திரலாபததாலும் தனலாபததாலும் ராஜ்யலாபததாலும் அடைகிறானில்லை. காயஸித்தியைப் பெற்றிருக்கிற எந்த மனிதன மரவுரியையும் மான்தோலையுமுடுத்தவனும் ஆஸ்ரமத்திலிருப் பவனுமான தனஞ்சயனைப் பார்ப்பனோ அவனுக்கு என்ன ஸுகம் உண்டாகாது? நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களான உன னுடைய பார்யைகள், மரவுரியையும் மான்தோலையுமுடுத்தவனும் துககமுள்ளவளுமான கிருஷ்ணையைப் பாககட்டும். அவனும் (உயிரில்) வெறுப்பை அடையட்டும். ஜனங்களுக்கு அதிபனே! இப்பொழுது, உன் மனைவிகளுடைய ஜ்வலிக்கின்ற செலவத் தைப் பார்த்து அப்படியே தனனையும் செலவத்தினின்று நழுவி யிருக்கிற ஜீவனத்தையும் விசேஷமாக நினைத்துக்கொள்ளட்டும். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னுடைய பார்யைகளைப் பார்த்து எப்படிப்பட்ட மனவருத்தமுண்டாகுமோ அப்படிப் பட்ட மனவருத்தமானது அவளுக்கு ஸபைநடுவில் துகிலுரிந்த பொழுதும் உண்டாயிராது' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! கர்ணனும் சகுனியும் அரசனான தூர்யோதனனைப் பார்த்து

இவ்வண்ணமுரைத்துப் பேசுக முடிந்தபின் இருவரும் பேசாமலிருந்தார்கள்.

இருநூற்றிழுப்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கர்ணன், சகுனி முதலியவர்கள் த்வைதவனஞ் செல்லும் விஷயத்தீர்

கோஷயாத்வையை உபாயமாக நிச்சயித்தது.)

கர்ணனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு அரசனான துரியோதனன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாகி மீண்டும் தைன்யமுள்ளவனாக ராதாபுத்திரனான கர்ணனைப் பார்த்தது, 'கர்ண! நீ சொல்லுகிறதெல்லாம் ஏன் மனதிலிருக்கிறது. ஆனால், எவ்விடத்தில் பாண்டவர்கள் வளிக்கிறார்களோ அவ்விடம் போவதற்குப் பிதாவினுடைய அனுமதி எனக்குக் கிடைக்காது. அரசரான திருதராஷ்டிரர் அந்த வீரர்களைப்பற்றிப் புலம்புகிறார்; அவர்களைத் தவத்தினால் நமமைவிட மேற்பட்டவர்களென்றும் நினைக்கிறார். அல்லது, அரசர் நமமுடைய விருப்பத்தை அறிந்திருக்கக்கூடும். வருஷ காலத்தில நேரக்கூடிய இந்த அனாதத்தை விலக்க எண்ணி எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக் கூடாதவராயிருக்கிறார். வனத்திலிருக்கின்ற பகைவர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுவதைத் தவிர வேறு ஒரு பிரயோஜனமும் த்வைதவனத்திலில்லையன்றோ? சூதாடுகிற சமயம் வந்தவுடன், விதூரர் எனனையும் உன்னையும் சகுனியையும் பார்த்து அப்பொழுது சொல்லிய வசனத்தை நீ அறிந்திருக்கிறாயன்றோ? அந்த எல்லா வாக்கியங்களையும் வேறான புலம்பலையும் நன்றாக ஆலோசித்தும் த்வைதவனத்தைக் குறித்துச் செலவதற்கோ செல்லாமலிருப்பதற்கோ நிச்சயத்தை¹ நான் அடையவில்லை. அரசனயத்தில் துன்பப்படுகிறவாகளும் திரௌபதியுடனிருப்பவாகளுமான பீமராஜனர்களை நான் பார்ப்பேனென்பதில் எனக்கும் அதிகமான ஸந்தோஷமுண்டு. மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பாண்டபுத்திரர்களைப் பார்த்தால் எவ்விதமான ப்ரீதியுண்டாகுமோ அவ்விதமான ப்ரீதியை இந்தப் பூமியை அடைந்து

¹ வேறுபாடம்

கூட நான் அடையமாட்டேன். காண! வனத்தில காஷாயத்தை உடுத்தவனும் த்ருபதனுடைய குமாரியுமான தரௌபதியை நான் பார்ப்பேனென்பதைக காடடிலும் மேலானது எனன இருக்கிறது? தர்மராஜனும், பாண்டுநந்தனான பீமஸேனனும், நிகரற்ற ராஜ்ய லக்ஷமியோடு சோநதிருக்கின்ற என்னைப் பார்ப்பார்களாகில அப்பொழுதுதான் எனக்கு உயிர் உண்டாகும். நாம அந்த வனத்திற்குச் செல்லக்கூடியதும் நான வனத்திற்குச் செல்லும்படி அரசா எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கூடியதுமான உபாயத்தை நான காணவில்லை. எந்த உபாயத்தால் அந்த வனத்திற்குச் செல்லுவோமோ அந்த உபாயத்தைச் சகுனியோடும் அப்படியே துச்சாலனனோடும் கூடி ஸாமர்த்தியமாக ஆராயக்கடவாய். நானும் பிரயாணத்தாகுகோ இங்கேயே இருப்பதற்கோ உன்னை அனுஸரிக்கிறேன். அரசரான திருதராஷ்டிரரிடம் அதிகாலையிலேயே செல்வேன். நானும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவரான பீஷ்மரும் அந்த ராஜஸபையில் இருக்கும் பொழுது உனலை காணப்பட்ட உபாயத்தைச் சகுனியோடு சேர்ந்து சொல்வாயாக. அதற்குமேல, நான, பீஷ்மா திருதராஷ்டிரர் இவர்களுடைய அபிபராயத்தைக் கேட்டுப் பிதாமஹரான பீஷ்மரை நயமாக வேண்டிக்கொண்டு வனப்பிரயாணத்தைக் குறித்து முயற்சியைச் செய்வேன்' என்று சொன்னான். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களைல்லாரும் தத்தம் வீடுகளைக்குறித்துச் சென்றார்கள்.

இரவு விடிந்தவுடன், காண்ன் தூயோதனராஜனை வந்தடைந்தான். பிறகு, காண்ன், தூரியோதனைன்ப பார்த்து உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டு, 'அரசனே! இந்த உபாயம் நன்கு கண்டறியப்பட்டது. அதை நீ தெரிந்துகொள். வேந்தே! தவைதவனத்தில் எல்லா இடைச்சேரிகளும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. கோஷயாததிரை என்கிற வியாஜத்தினால் தவைதவனத்திற்குச் செல்வோம். ஸம்சயமில்லை. பிரணைகளுக்கு நாதனே! எப்பொழுதுமே அரசர்களுக்குக் கோஷயாததிரை செல்வது தகுதியன்றோ? அரசனே! இவ்வண்ணம் நீ சொல்வாயாகில பிதா உனக்கு தவைதவனம் செல்வதற்கு அனுமதி கொடுப்பார்' என்று சொன்னான். அவ்வாறு கோஷயாததிரை விஷயமாக நிச்சயத்தை இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், காந்தாரதேசாதிபதியான சகுனி, சிரித்துக்கொண்டு, 'தூரியோதன! தவைதவனப்

பிரயானத்தின்பொருட்டு இந்த உபாயத்தைக் குற்றமற்றதென்று நான காண்கிறேன். அரசா நமக்கு அனுமதி கொடுப்பாரா. மேலும், அவரே நமமைப் போகுமபடி ஏவுவாரா. அரசனே! தவைதவனத்தில எல்லாப் பசுக்கூட்டங்களையும் பாதுகாக்கின்ற இடையர்களைவரும உனனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறா கள். கோஷ்யாததிரை என்கிற வியாஜத்தினால் தவைதவனத்தி லுள்ள தடாகத்தினருகில் செல்வோம்' என்று சொன்னான். பிறகு, அவர்களைவரும உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவருக் கொடுவாரா கைகொடுத்துக்கொண்டார்கள். அதையே தக்க தென்று நிச்சயித்து எல்லாரும ஒன்றுசேர்ந்து திருதராஷ்டிரனைக் கண்டார்கள்.

இருநூற்றாற்பதாவது அத்தாயம்.

கோஷ்யாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கோஷ்யாத் திரை என்கிற வியாஜத்தினால் தம்பிமார் முதலியவர்களோடு த்வைதவனத்துக்குச் சென்றது.)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, எல்லோரும் திருதராஷ்டிரனைக் கண் டார்கள். பாரதரே! பிறகு, ¹ அரசனுடைய ஸுகத்தைக்கேட்டு அரசனாலும் ஸௌககியத்தை வினவப்படடார்கள். பிறகு, அவர் கனால் முன் ஏவப்பட்டிருக்கிற ² ஸங்கவன என்கிற இடையன் அப்பொழுது தருதராஷ்டிரனிடத்தில் பசுக்கள் ஸம்பத்கில் வந்தி ருப்பதாகத் தெரிவித்தான். அரசரே! பிறகு, காணலும் சகுனி யும், அரசர்களுள் சிறந்தவனும் ஜனங்களுக்கு அதிபதியுமான தருத ராஷ்டிரனைப் பார்த்து, 'கௌரவரே! அழகிய இடங்களில் இப் பொழுது பசுக்கூட்டங்கள் (வந்து) இருக்கின்றன. பசுக்களுடைய எண்ணிக்கையை முன்னிட்டு வயது, நிறம், ஜாதி, பெயர் இவைகளை எழுதுவதற்கும் கனறுகளை அடையாளமிடுவதற்கும் ஸமயம் நோந்திருக்கிறது. அரசரே! இந்த ஸமயத்தில் உமமுடைய புத்திர னுக்கு வேட்டை உசிதமானது. நீர் துரியோதனனுடைய பிரயா ணத்தைப்பற்றி அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். திருதராஷ்டிரன், 'ஐயா! வேட்டை நல்லது. பசுக்களை நன்றாகப் பரிசீலனம் செய்வதும் சிறந்ததே. இடையர்களிடத்தில்

¹ வேறுபாடம்.

² 'ஸமங்கன்' எனப்பது வேறுபாடம்.

நமபிக்கை வைககலாகாதென்று நான் நினைக்கிறேன். புருஷ ஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் ஸமீ பத்திலிருக்கிறார்களென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். ஆகையால், அவ்விடத்தில் நீங்கள் செல்வதற்கு நான் அனுமதி கொடுக்கமாட்டேன். கர்ண! திறமையுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களும் அந்தப் பாண்டவர்கள், கபடத்தால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களும் பெரியகாட்டில் துன்பத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் தவத்தில் நிலைபெற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். தாமராஜன கோபித்துக்கொள்ளமாட்டான். பீமஸேனனோ மிருநத கோப முள்ளவன். துருபதனுடைய குமாரியானவள தனித்த தேஜ லாகவே இருக்கிறாள். கொழுப்பும அறியாமையுடையவாக ளான நீங்கள் குற்றமசெய்வீர்கள். பிறகு, தவமுள்ளவர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் உங்களை எரித்தாவிடுவார்கள். அன்றியும், ஆயுதங்களையுடையவர்களும் கோபம் மிக்மேலிட்டவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களும் கத்தி கட்டிக்கொண்டவர்களும் அந்த வீரர்கள் சஸ்திரங்களுடைய தேஜஸினால் எரிப்பார்கள். ¹ பிறகு, நீங்கள் அனேகர்களாக இருப்பதனால் எவ்விதத்தாலாவது அவர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யப்போவீர்கள். அப்படி பாண்டவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யப்போவது மிகவும் இகழ்ததக்கதாகும். அதுவும் முடியாததென்பது எனதெண்ணம். மிக்க தோள்வலிமையுள்ள தனஞ்சயன் இந்திரலோகத்தில் வாஸம் செய்தானன்றோ? திவ்யாஸ்திரங்களைப்பெற்று அந்த ஸ்வர்க்கத்தினின்று காட்டிற்குத் திரும்பிவந்திருக்கிறான். முற்காலத்தில், அஸ்திரங்களில் விசேஷப் பயிற்சியில்லாதபொழுதே அாஜுனனால் பூமி ஜயிக்கப்பட்டது. அவன் இப்பொழுது அஸ்திரங்களில் விசேஷமாகத் தோசசி அடைந்திருக்கையில் சொல்லவேண்டுமா? மஹாபதனால் அாஜுனன் உங்களைக் கொல்லமாட்டானா? என் வசனத்தைக்கேட்டு நீங்கள் ஜாக்கிரதையாபிருப்பீர்களானாலும், வனவாஸத்தினால் மிக்க மனவருத்தமடைந்திருக்கிற பாண்டவர்களிடம் நமபிக்கை வைத்து அங்கு வஸிப்பதனால் உங்களுக்குத் துன்பம் நேரும். அல்லாமலும், சில போர்வீரர்கள் யுகிஷ்டிரனிடத்தில் அபகாரத்தைச் செய்வார்கள். அறிவீனத்தால் செய்யப்பட்ட அந்தச் செய்கையானது, உங்களுக்குத் தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். ஆதலால், நமபிக்கையுள்ள வேறு மனிதர்கள் பசுக்களை எண்ணுவதற்

¹ வேறுபாடம்.

காகப் போகடமும். பாரத! தூர்யோதனன் தானே நேரில அநத வனததிற்குப்போவது எனக்கு ருசிக்கவில்லை' என்று சொன்னான்.

சகுனி, 'பாரதரே! பாண்டவர்களுள் மூத்தவனான யுதிஷ்டிரன் தாமததை அறிந்தவன். அவன், ஸபையில், பன்னிரண்டு வருஷ காலம் காட்டில் வஸிப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறான். தாமசாரிகளான எல்லாப் பாண்டவர்களும் அவனை அனுஸரித் திருக்கிறார்கள். குருதீபுத்திரனான யுதிஷ்டிரனே, நம் விஷயத்தில கோபத்தைப் பாராட்டமாட்டான். எங்களுக்கோ வேடடையைக் குறித்துச் செல்வதற்கு விருப்பம் பெருகுகிறது. நாங்கள் பசுக்க ளுடைய எண்ணிக்கையைச் செய்ய விரும்புகிறோம்; பாண்டவர் களைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அந்த இடத்தில் கெட்ட செய்கை ஒன்றும் நடைபெறுது. எந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு வாஸமோ அநத இடம் நாங்கள் செல்லமாட்டோம்' என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரமகாராஜன், மந்திரியுடன் கூடின தூர்யோதனனுக்கு, 'இஷ்டப்படி போகலாம்' என்று அனுமதி கொடுத்தான்; ஆனால், முழுமனத்தோடு கொடுக்க வில்லை. அப்பொழுது, கர்ணனோடுகூடின சகுனி அனுமதிக்கொடுக் கப்பட்டான். பரதஸரேஷ்டனான தூர்யோதனனும், பெரிய சேனையினாலும் சிறந்த புத்தியுள்ள சகுனியினாலும் துச்சாஸன னாலும் மற்றத தம்பிமார்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளா லும் சூழப்பட்டவனாகப் புறப்பட்டான். தவைதவனமென்கிற ஸரஸையும் அநதக காட்டையும் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டவனும் மஹாபாகுபலமுள்ளவனுமான அந்தததூயோதனை நகரவாஸிக ளானரும் மனைவிகளோடு கூடியவர்களாகப் பின்தொடர்ந்தார் கள். எண்ணாயிரம் ரதங்களும் முப்பதியாயிரம் யானைகளும் பல லாயிரம் காலாட்களும் ஒன்பதியாயிரம் குதிரைகளும் வண்டி களும் கடைகளும் தாதிகளும் வியாபாரிகளும் துதிபாடகர் களும் வேடடையாடுவதையே தொழிலாகக்கொண்ட மனிதர் களும் தூறுதூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் தூயோதனைப பின் தொடர்ந்தார்கள். அரசரே! பிறகு, தூர்யோதனராஜனுடைய பிரயாணத்தில் மழைக்காலத்தில் எழும்பின பெருங்காற்றினுடைய ஒலிபோல மிகப் பெரிதான ஆரவாரமுண்டாயிற்று. பிறகு, தூர் யோதனராஜன் எல்லா வாகனங்களோடும் த்வைதவனமெனனும் தடாகத்தை அணுகி ஒரு ¹ கவயூதி தூரத்தில் வஸித்தான்.

¹ இரண்டு கரோசம்; அதாவது, நான்குமைல்.

இருநூற்றாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தூர்யோதனன் த்வைதவனஸரஸ்க்கருகில் விளையாட்டிடங்களை அமைக்க ஏவியதும், கந்தர்வர்கள் தூர்யோதனனுடையவேலைக் காரர்களைத் தடுத்ததும், தூர்யோதனன் அவர்களைத் தூர்த்தும்படி தன் சேனையை அனுப்பியதும், கந்தர்வர்கள் அவர்களைப் பயமுறுத்த அவர்கள் தூர்யோதனன்டம் தேர்வித்ததும்.)

பிறகு, தூர்யோதனராஜன், வனத்தில் ஆங்காங்கு வசித்ததுக் கொண்டு மாட்டுமந்தைகளை அடைந்தான்; அங்கே, நாற்புறங்களிலும் சேனையை இறக்கினான். வேலைக்காரர்கள், அழகியதும் நன்றாக அறியப்பட்டிருப்பதும் ஜலமுள்ளதும் மரங்களோடும் எல்லாக் குணங்களோடும் கூடியதுமான இடத்தில் விடுதிகளை ஏற்படுத்தினார்கள் அப்படியே கர்ணனுக்கும் சகுனிகும தூர்யோதனனுடைய எல்லாத் தம்பிமார்களுக்கும் அவைகளுக்கெல்லாம் பத்தி விருப்பவைகொருத்த தனித்தனியான பலவிடுதிகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள் அப்பொழுது, அவர்கள் நூறுநூறுபடி ஆயிரமாபிரமாவும் பசுக்களைப் பார்வையிட்டார்கள். அரசன், அந்த எல்லாப் பசுக்களையும் அடையாளங்கொண்டுக் கணக்கிட்டான்; இளங்கன்றுகளையும் அப்படியே நுகுத்தடிவைத்துப்பழக்கக்கூடியகளைக் கன்றுகளையும் அடையாளமிட்டான், இளங்கன்றுகளுள் பசுக்களையும் எண்ணினான். குருகுலத்தில் பிறந்த அவன் பசுக்களை எண்ணிவிட்டு, பிறகு, மூன்றுவயதுசேறகன்றுகளை அடையாளமிட்டு, ஆரம்பப்பவர்களால் சூழப்பட்டவருடைய பரிதிபுள்ளவனாகவும் களித்திருந்தான். அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்களைவரும் ஆயிரக்கணக்கான படைவீரர்களும் அக்காட்டில் தேவர்களிப்பால் இனிது விளையாடினார்கள். பிறகு, வழிநடையினுக் களைப்படைந்த தூர்யோதனனை ஸமீபத்தர்களான இடையார்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கணிக்கைகளும் நாத்தனங்களாலும் வரத்தியங்கொளலும் ஆனந்தமடையச் செய்தார்கள். அந்தப்புரஸ்திரீகளின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட அந்த அரசன் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவனாக அவர்களுக்குத் தக்கபடி தனத்தையும் பற்பல விதமான அனன்பானங்களையும் கொடுத்தான். பிறகு, அவர்களால்

லாரும் ஒருங்குசேர்து சிறுததைகளையும் எருமைகளையும்
 மானகளையும் கவய மிருகங்களையும் கரடிகளையும் பன்றிகளையும்
 நாற்புறங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டார்கள். அந்தத் தூயோ
 தனன், காட்டில் அநேகமான அந்த மிருகங்களையும் யானைகளை
 யும் அம்புகளால் பிளந்தது, அழகான இடங்களில் மிருகங்களைப்
 பிடிப்பித்தான். பாரதரே! வஜரத்தைக் கையில்தாங்கின மடேஹர்
 திரனபோலச சிறந்த செல்வத்துடன் கூடின தூர்யோதனராஜன்,
 பால தயிர் ரெய்களையும் அனுபவிககததக்க ருசியுள்ள வஸ்துகளை
 யும் அனுபவித்துக்கொண்டும், மதங்கொண்ட வணடுகளால்
 அடையப்பட்டும் மயில்களால் ஒலியுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டுமிருக்
 கிற அழகிய காடுகளையும் பூந்தோட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்
 டும், மதங்கொண்ட வணடுகளால் வரிசையாக நனகு சூழப்
 பட்டிருப்பதும் மயில்களுடைய ஒலிகளால் நிரப்பப்பட்ட
 தும் ஏழிலைமபாலேமரங்களால் சூழப்பட்டதும் புனைமரங்
 களோடும் மகிழ்மரங்களோடும் கூடியதும் புணயமானதுமான
 தவைதவன தடாகத்தை அடைந்தான். அரசரே! கௌரவர்
 களுள் சிறந்தவரே! அந்த இடத்திலிருப்பவரும் சிறந்த புத்தி
 யுள்ளவரும் தர்மநநநருமான யுகிஷ்டியர், சுற்றறிந்தவர்களும்
 வனத்தில வஸிப்பவர்களுமான பிராமமணர்களோடுகூடித்
 திவ்யமும் வனத்தில வஸிப்பவர்களுக்குத்தக்க முறையோடு
 கூடியதும் ஒரு பகலால் முடிக்கத்தக்கதுமான ராஜரிஷிகள்
 செய்யத்தக்க யஜ்ஞத்தினால் தற்செயலாக (தேவதைகளை) ஆரா
 தித்தார். கௌரவரே! சிறந்த புத்தியுடையவரான தர்மராஜர்
 தர்மபதனியான திரௌபதியுடன்கூட அந்தத் தடாகத்தினரு
 கில் வீட்டை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, இளைய
 ஸஹோதரர்களோடு கூடின தூர்யோதனன், வேலைக்காரர்களைப்
 பார்த்தது, 'இந்தத் தடாகத்திற்கருகில் உதயானவனங்களையும்
 விடுதிகளையும் விரைவாக ஏற்படுத்துவர்கள்' என்று கட்டளையிட்
 டான். குற்றேவலசெய்கிறவர்களான அவர்கள், 'அப்படியே'
 என்று தூயோதனனைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது
 உதயானங்களையும் விடுதிகளையும் ஏற்படுத்துவதற்காக த்வைத
 வனஸரலை அடைந்தார்கள். வந்துகொண்டிருப்பவர்களும்
 தவைதவன ஸரலில் பிரவேசிக்கின்றவர்களுமான தூர்யோதன
 னுடைய சிறந்த சேனைதலைவர்களை தவைதவனத்தின் வாயி
 லில் கந்தர்வர்கள் தடுத்தார்கள். அரசரே! அவ்விடத்தில் பரி

வாரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற கந்தர்வராஜன் குபேரனுடைய அரண்மனையிலிருந்து முந்தியே வந்திருந்தான். அநதக் கந்தர்வராஜனால் அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களோடும் அப்படியே விளையாட்டையே இயற்கையாகக்கொண்ட தேவகுமாரர்களோடும் கூடி விளையாடுவதற்காக அந்த ஸரஸானது நன்றாகச் சூழப்பட்டிருந்தது. அரசரே! அந்தக் கந்தர்வராஜனால் அநதகளும சூழப்பட்டதைக்கண்டு அந்த ராஜபரிசாரகர்கள் தூயோதனமகாராஜனிருக்கிற இடத்திற்குத் திரும்பிப்போனார்கள். குருகுலத்தில் பிறந்தவரே! அநதத் தூயோதனனோ, அவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, யுத்தத்தில் கெட்ட மதங்கொண்டவர்களான படை வீரர்களைப்பார்த்தது, 'அநதக கந்தாவர்களை ஓடிவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பினான். சேனையின முந்திச் செல்பவர்களான வீரர்கள் அந்த அரசனுடைய அநத வசனத்தைக்கேட்டுத் தைவதவன ஸரஸை அடைந்து கந்தர்வர்களைப்பார்த்தது, 'திருத ராஷ்டிரருடைய குமாரரும் மிகுந்தபலசாலியும் தூயோதனரென்று பிரஸித்திபெற்றவருமான அரசர் விளையாடவிருமபி இவ்விடம் வருகிறார். அதற்காக நீங்கள் விலகிச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கந்தாவர்கள், உரககச சிரித்துக்கொண்டு அநத ஆட்களைப்பார்த்தது, 'தேவலோக வாஸிகளான எங்களைத் தனக்கு அடங்கினவர்களைப்போல எண்ணி இவ்வாறு கட்டளையிடுகிற உங்களுடைய அரசனான தூயோதனன் மநதபுத்தியுள்ளவன்; விஷயங்களை அறிவதில்லை. புத்தியற்று அவனுடைய வசனத்தினால் இவ்வண்ணம் எங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறவர்களும் மரிகக எண்ணங்கொண்டவர்களுமான நீங்களும் மநதபுத்தியுள்ளவர்கள்; ஸமசயமில்லை. அநதக கௌரவராஜனிருக்கிறவிடத்திற்கு நீங்கள் விரைவாக ஓடுங்கள். இல்லாவிடில், இப்பொழுதே யமனுடைய வீட்டிற்குப் போகவேண்டும்' என்ற கடுமையான சொல்லை மறுமொழியாக உரைத்தார்கள். கந்தர்வர்களாலே இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசனுடைய சேனையினவர்கள் திருதராஷ்டிரகுமாரனான தூயோதனராஜனிருக்கிறவிடத்திற்கு விரைவாக ஓடினார்கள்.

இருநூற்றுநூற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(கௌரவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் யுத்தமும், சித்திரஸேனன்
முதலியவர்களால் கர்ணன் ரதத்தை இழந்து யுத்தாங்கத்தை
வீட்டு ஓடியதும்)

மகாராஜரே! பிறகு, அவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடித்
தூயோதனனருகில ஓடிவந்தார்கள்; (கந்தாவர்கள்) தூயோ
தனனைப்பற்றிச் சொல்லியதையும் கூறினார்கள். பாரதரே! கந்தர்
வர்களால் தன்னுடைய படை தடுக்கப்பட்டவுடன், சிறந்த பிரதாப
முள்ள தூயோதனன், கோபம் மூண்டவனாக லையங்களைப்
பார்த்து, 'இந்திராணியின் பாததாவான இந்திரன் எல்லாதேவர்
களோடுகூட விளையாடுபவனாயிருந்தாலும், எனக்கு அபரியத
தைச் செய்கின்றவர்களும் தர்மங்களை அறியாதவர்களுமான இவர்
களைச் சினைசெய்யுங்கள். நாம் இந்த இடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்
களாகத் தடையற்ற விளையாடுவோம்' என்று மறுமொழி கூறி
னான். தூயோதனனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, மகாபலசாலிக
ளான திருதராஷ்டிரகுமாரர்களும் ஆயிரக்கணக்கான எல்லாயுத்த
வீரர்களும் யுத்தலனனத்ததர்களான பிறகு, அவர்கள் அந
தக கந்தர்வர்களைவரையும் மிக அடித்துப் பெரிய சிங்கராதத
தினால் பத்தததிசைகளையும் நிரப்பிக்கொண்டு பலாதகரத்தினால்
அந்தக் காட்டில் நுழைந்தார்கள். பிரபுவே! பிறகு, அந்த இடத்
தில் பராகரமத்தை வெளிப்படுத்துகிற கௌரவசேனைவீரர்கள்
சில கந்தர்வர்களால், 'ஸாஹஸம் செய்யாதீர்கள்' என்று நலவார்
ததையினாலேயே தடுக்கப்பட்டார்கள். பூமிக்கிறைவனே! கந்தாவர்
களால் நலவாததையினாலேயே தடுக்கப்படுகின்ற அந்தக் கௌரவ
ஸேனாவீரர்கள் அந்தக் கந்தாவர்களை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டு
அந்தப் பெரியகாட்டில் நுழைந்தார்கள். அரசனோடு கூடின
திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் சொல்லால் நிலலாமற்போனபொழுது,
ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களான எல்லாக் கந்தாவர்களும் சித்
திரஸேனனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். கந்தாவராஜனான சித்திர
ஸேனன் கோபம் மூண்டு அவர்களைவரையும் பார்த்து, 'துஷ்டர்
களான இந்தக் கௌரவர்களை நன்றாகச் சிஷ்டியுங்கள்' என்று சொன
னான். பாரதரே! சித்திரஸேனனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட கந்தர்

வர்களெல்லாரும், ஆபுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு திருதராஷ்டிர புதரர்களை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றாகள. ஆபுதங்களெடுத்துக்கொண்டு விரைவாகவருகின்ற அநதக கந்தாவாகளைப்பார்த்து, அநதக கெளரவஸைனிகர்களைவரும, தூர்யோதனன பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே திசைகளில் ஓடினாகள. புறங்காட்டி ஓடுகின்ற அநத எல்லாத தார்த்தராஷ்டிராகளையும் பார்த்தும் அப பொழுது வீரனான காணன அநத ஆபுதத்தில புறங்காட்டின வகைவில்லை. நேரில் வருகின்ற கந்தர்வாகளுடைய பெரிய சேனை யைக்கண்டு, காணன பெரிய அம்பு மழையினால் அவர்களைத் தடுத்தான். ஸூதபுத்திரனும் மஹாரதனுமான காணன கூடும்பரங்களாலும் அம்புகளாலும் அரத்தசந்திரபாணங்களாலும் உருக்கு மயமான வதஸ்தந்தங்களாலும் லாகவததால் நூறு நூறுக்க கந்தர்வாகளை அடித்துக்கொண்டும் அவர்களுடைய தலைகளைத் தள்ளிக்கொண்டும் சித்திரஸேனனுடைய ஸைனயமனை ததைபும ஒரு கூணத்தினுள் ஊதிவிட்டான். சிற்றந்த புத்தியுள்ளவனான கர்ணனால் அடிக்கப்படுகின்ற அநதக கந்தாவாகள நூறுநூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் மீண்டுமே எதிர்த்து வந்தார்கள். எதிர்த்து வருகின்றவாகளும் மிக வேகமுள்ளவாகளுமான சித்திரஸேனனுடைய சேனைவீரர்களால் பூமியானது ஒருகூணத்தினுள் கந்தர்வமயமாகியது. பிறகு, தூர்யோதனராஜனும் துசசாஸனனும் விகர்ணனும் இன்னும் திருதராஷ்டிரனுடைய மற்றபுத்திரர்களும் ஸுபலனுடைய புத்திரனான சகுனியும் கருடன் போலச் சப்திக்கின்ற ரதங்களோடுகூடியவர்களாக அபபொழுது கந்தர்வஸேனையை மிக அடித்தாகள. அரசரே! யுத்தத்தில் எதிர்த்துப் போரிடிகின்ற கந்தாவஸைனயத்தைக் கண்டு காணன பொறுக்கவில்லை. கந்தாவாகள ஸூயகுமாரனைப் பிடிக்க எண்ணிப் பெரிய தோக்கூட்டத்தாலும் ரதங்களைய கதி விசேஷங்களாலும் நரபுறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு, கந்தர்வர்களனைவரும் தூயோதனை நோக்கி நன்றாக எதிர்த்தாகள. அபபொழுது மயிர சிலிரத்தலை உண்டுபண்ணுகிற மிக்க கைகலந்த போர நடந்தது. பிறகு, பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அநதக கந்தாவர்கள மெதுவானாகள். கெளரவாகள, அடிக்கப்பட்டிருக்கிற கந்தாவாகளைப் பார்த்துப் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். கெளரவர்களால் பயமடைவிக் கப்பட்ட கந்தர்வாகளைப் பார்த்துப் பொறுதவனான சித்திரஸேனன கோபங்கொண்டு அநதக் கெளர

வாகளுடைய வதததில் மனததைச செலுத்தினவனாக ஆஸனத்தி லேருந்து எழுந்திருந்தான்.

பிறகு, விசித்திரமான யுத்தமாககளை அறிந்தவனை சித்திரவேனன் மாயாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துப் போர் புரிய லானான்; அந்த மாயாஸ்திரங்களால் ஆகாயத்தை நன்றாக மூடினான். அந்த இடத்தில் காற்று வீசவில்லை. பரதகுலத் தில் பிறந்தவரே! யானைபின்மீது ஏறியிருந்த ¹ மகாமாத்ரர்கள் கொல்லப்பட்டு யானைகளோடு கீழே விழுந்தார்கள். அப்பொழுது, சூதிரைவீரகளை சூதிரைகளோடு விழுந்தார்கள். ரதிகாளை ரதங்களைவிட்டு விழுந்தார்கள். அப்படியே, காலாட்களும் அம்பு மழைகளால் கொல்லப்பட்டுக் கீழே விழுந்தார்கள். கௌரவர் கள் சித்திரவேனனுடைய அந்த மாயையினால் மயக்கத்தை அடைந்தார்கள். பாரதரே! அப்பொழுது தூர்யோதனனுடைய ஒவ்வொரு போர்வீரனும் யுத்தங்களத்தில் பததுப் பததுக் கந்தா வர்களால் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டார்கள். பிறகு, பெரிய கந்தர்வ னேனையினால் யுத்தத்தில் நன்றாக அடிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கௌரவவீரர்கள் அப்பொழுது பயந்து யுதிஷ்டிரரிருக்கிற இடத் துக்கு ஓடினார்கள். அரசரே! தூர்யோதனனுடைய படைகள் நாற்புறங்களிலும் அடித்து நாசம் செய்யப்படும் தருணத்தில், சூரியகுமாரனை காண மலைபோல அசைவற்று நின்றான். யுத்தத்தில் மிகவும் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களான கர்ணனும் தேஜஸவியான தூர்யோதனனும் ஸுபலனுடைய யுத்திரனை சகுனியும் கந்தர்வர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். எல்லாக் கந்தர்வர்களுமே கோபமுள்ளவர்களாகவும் கொல்ல எண்ணங் கொண்டவர்களாகவும் நூறு நூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் யுத் தத்தில் கர்ணனை எதிர்த்தோடி வந்தார்கள். மகாபலசாலிகளான கந்தர்வர்கள் கத்திகளாலும் பட்டஸங்களாலும் சூலங்களாலும் கதைகளாலும் ஸூதபுத்திரனைக் கொல்ல எண்ணி எல்லாபக்கத் திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சிலர் அந்தக்காணனுடைய ரதத்தி லுள்ள றுகததடியை வெட்டினார்கள். சிலர் தவஜத்தை அறுத் துத் தள்ளினார்கள். சிலர் ஏக்காலையும், சிலர் சூதிரைகளையும், சிலர் ஸாரதியையும் அடித்துத் தள்ளினார்கள். சிலர் குடையை யும் சிலர் பொருத்துக்களையும் ரதகுபதியையும் அடித்துத் தள்ளி னார்கள். பல்லாயிரக் கணக்கான கந்தர்வர்கள் கர்ணனுடைய

¹ யானைப்பாகர்கள்.

ரதத்தை எள்ளளவெள்ளளவாகப் பொடிசெய்தாகள். பிறகு, தோள்களில் தொங்குசின்ற விலலுடன் கூடியவனும ஓடுகின்றவனும மகாபலசாலியும் ஸூதபுத்திரனுமான கர்ணன், கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்தகுகொண்டு ரதத்தினின்று துள்ளிக் குதித்து விகர்ணனுடைய ரதத்தை அடைந்து கந்தர்வாகளிடத்தினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதற்சாகக குதிரைகளை விரைவாக ஓட்டினான்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோஷயா த் ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(சீத்திரஸேனன் துர்யோதனனை வேன்று கட்டித் தேரில் ஏற்றிய தும், மற்றக் கந்தர்வர்கள் துர்யோதனனுடைய பிராதாக் களையும் அவர்களூடைய மனைவிகளையும் கட்டியதும், துர்யோதனனுடைய மந்திரிமுதலியவர்கள் யுதிஷ்டிராடம் அதனைத் தேர்வித்ததும், பீமன் அதனைக் கொண்டாடியதும்)

மகாராஜரே! கந்தாவாகனால மகாரதனை காணன் முறிய அடிக்கப்படவே, தூயோதனன் பார்த்துகொண்டிருக்கமுட பொழுதே, சேனை எல்லாம ஓடியது. புறங்காட்டி ஓடுகின்ற அந்நக திருதராஷ்டிரகுமாராகனனைவரையும் பார்த்தும் தூயோதனமஹா ராஜன் அநத யுததரங்கத்தில் புறங்காட்டி ஓடவில்லை. சதநூருக களை அடக்குகிறவனை அநதத துர்யோதனன், எதிர்த்து வருகின்ற கந்தாவாகளுடைய அநதப பெருட சேனையை நன்றாகப் பார்த்துப் பெரிய அம்புமழையினால் அடித்தான். கந்தாவாகள அம்புமழையைப் பொருட்டாக எண்ணாமல் தூயோதனனைக் கொல்ல எண்ணி அவனுடைய அந்தத தேரை எல்லாப்பக்கங் களிலும் சூழ்நடுகொண்டாகள். கந்தாவாகள் பாணங்கனால துர்யோதனனுடைய ரதத்தின் நுகத்தையும் ஏககாலையும் ரத குப்தியையும் கொடியையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் தரி வேணுவையும் அச்சையும் எள்ளளவெள்ளளவாகப் பொடி பண்ணினார்கள். மிகசு தோளவலிமைபுள்ள சித்திரஸேனன், ரதத்தை இழந்து பூமியில் நிற்கிற தூயோதனை எதிர்த்தோடி வந்து அவனை உயிரோடு பிடித்தான். மிகசு புஜபலமுள்ள அந்நக சித்திரஸேனன் துர்யோதனனுடைய இருகைகளையும் கயிற்றினால்

கடடி அவனைத் தன்னுடைய பெரிய ரத்ததில் ஏறுமபடி செய்து சிவகநாதம் செய்தான. ராஜேந்திரரே! அவன் பிடிபட்டவுடன், ரத்ததிலிருக்கிற துச்சாலனைக கந்தாவாகள எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்நது பிடித்ததாகள. சிலா விவிமசதியைப் பிடித்துக் கொண்டு சித்திரலேனனிடம் அதிக வேகத்துடன் ஓடினார்கள். சிலா விநதானுவிநதர்க்கையும ராஜமஹிஷிகளனைவரையும் பிடித்ததாகள. கந்தர்வர்களால் நன்றாக எதிர்த்துத் துரத்தப்பட்டவர்களான தூரியோதனனுடைய சேனைவீரர்களா, அப்பொழுது, முன்பே முறிய அடிககப்பபடிருக்கிறவர்களோடுகூடிப் பாண்டவர்களிடம் ஓடி வந்தாகள. அரசன் பிடிபட்டவே, வண்டிகளும் கடைகளும் தாதுகளும் வாகனங்களும் வண்டிகககளைகளும் வண்டிககுதுரைகளும் பாண்டவாகளைச் சரணமடைந்தன.

லைனிகாகள, ‘பார்த்தர்களே! இனிய தோற்றமுள்ளவனும மகாபாகுபபுமுள்ளவனும மகாபலசாலியுமான தூயோதனராஜனைக் கந்தாவாகள கொண்டுபோகினறனா. அந்தச் சித்திரலேனைப்பிந்தொடர்நது ஓடுங்கள். கந்தாவாகள் துச்சாலனையும் தூர் விஷ்ணுையும் தூமுகனையும் அப்படியே தூர்ஜயனையும் ராஜபதனிகள் எல்லாரையும் கடடிக் கொண்டுபோகிறார்கள்’ என்று சொன்னார்கள். தூரியோதனராஜனிடம் அதிக அன்புள்ளவர்களான அவனுடைய மந்திரிகளனைவரும், இவ்வாறு அலறுகினறவர்களும் மனவருத்தமுள்ளவாகளும் எளிமையை அடைந்தவாகளும்மாக, யுதிஷ்டிரரருகில் வந்தாகள. அப்படி துன்பத்தை அடைவிககப்பட்டவாகளும் தீனர்களும் யுதிஷ்டிரரை ராஜபிகைக் கேட்பவர்களும் பிராயமுதிர்ந்தவர்களுமான தூரியோதனனுடைய மந்திரிகளைப் பார்த்துப் பீமலேனன, ‘பெரியபிரயத்தனத்தால் யானைகளோடும குதுரைகளோடும (புத்தத்திறகாக) லன்னுகத்தைச் செய்து வேறு எண்ணத்துடன் இங்குவந்த கௌரவர்களுக்கு இந்தக் கார்யம் மற்றொரு விதமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. நாம் செய்யவேண்டியதைக் கந்தாவாகள் செய்தாகள. இது முழுமையும், தீனர்களான நம்மைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவனும கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக் கொண்டவனுமான தூயோதனராஜனுடைய தூராலோசனை. ‘சுகதியற்றவனைப் பகைக்கிறவனைப் பிறா கொலவாகள்’ என்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். மனிதர்களால் செய்வதற்கரிய இந்தக் காரியம் கந்தர்வர்களால் நமக்கெதிரில் செய்யப்பட்டது. சும்மா இருக்கின்ற

வர்களான நம்முடைய காரியப் பொறுப்பானது எந்த ஆண் பிள்ளையால் ஸுகமாக வாங்கிக்கொள்ளப்பட்டதோ நம்முடைய பிரியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற அப்படிப்பட்ட ஒருவன தெய்வா தீனமாக இவ்வுலகத்திலிருக்கிறான். கெட்ட புத்தியுள்ளவனான தூர் யோதனன் நல்ல நிலைமையிலிருந்துகொண்டு, குளிரையும் காற்றை யும் வெய்யிலையும் பொறுததுகொண்டிருப்பவாகளும் தவத்தி னால் இளைத்தவர்களும் தூர்த்தசையிலிருப்பவாகளுமான எங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறானறோ? அநியாயவழியில் நடப்பவனும மதி கெட்டவனுமான தூரயோதனனுடைய நடையை எவர்கள் அனு ஸரிக்கிறார்களோ அவர்கள் அவமானத்தை அடைகிறார்கள். எவ னால் இரதச் செய்கையானது (தூரயோதனனுக்குச்) சொல்லப்பட டதோ அவனால் அதாமமானது செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? குந்தீநந்தனர்களோ கருணையுள்ளவர்களென்று உங்களுக்குநெரில் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லுகிறவ னும் கோபத்தால் குரலமாறினவனுமான பீமலேனை நோக்கி யுதிஷ்டிரராஜா, 'கடுஞ்சொல்லுகரு இது காலமன்று' என்று சொல்லலானார்.

இருநூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோஷயரத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ)

(பீமன் தூரயோதனனுடைய அன்யாயங்களை நீனைவுழட்டி அவனை விடுவிப்பது தகாதென்றுசொல்ல, யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் தூரயோதனை விடுவீக்தும்படி ஏவிய தும், அர்ஜுனன் தான் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்)

யுதிஷ்டிரர், 'ஐயா! நமமேநோக்கி வந்திருப்பவர்களும் பயச் சினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் ரக்ஷணத்தைவிருமபுகினறவர்களும் கெட்ட நிலையை அடைந்திருப்பவாகளுமான கௌரவர்களைப் பார்த்து நீ இப்படிப்பட்டவசனத்தை எவ்வாறு சொல்லலாம்? விருகோதர! ஜ்ஞாதிகளுள் வேறுபாடுகளும் கலகங்களும் இருக் கின்றன; பகைகளும் திடமாக ஏற்படுகின்றன. ஆனாலும், ஜ்ஞாதி தர்மமானது அழிகிறதில்லை. ஜ்ஞாதியலலாத அயலான ஒருவன் குலத்தைக்கெடுக்க விரும்புவானாகில, அன்னியனால ஏற்படக்கூடிய

அந்த அவமானத்தை ஸாதுகுகள பொறுககமாட்டார்கள். கெட்ட புத்தியுள்ள இவன நாம இவ்விடத்தில் நெடுநாளாகவஸிப்பதை அறிந்திருக்கிறானன்றோ? இவன நமமை இவ்வண்ணம் அவமதித்து இந்த அபரியததைச் செய்தான. யுத்தத்தில் கந்தாவன பலாத் காரத்தால் தூயோதனனைப்பிடித்ததனாலும் ராஜஸ்திரீகளை ஜ்ஞாதி களல்லாத அனனியாகள தொடுவதாலும் நமமுடைய குலமானது கெடுக்கப்பட்டதாகிறது. புருஷஸரேஷ்டர்களை! சரணமடைந் தவர்களையும் குலத்தையும் காப்பதற்காகக் கிளம்புங்கள். தாமதியாமல் ஸன்னததாகளாகக்கடவீர். பீம! புருஷப்புகளை! அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் சததுருக்களால் ஜயிக்க முடியாதவனான நீயும், கொண்டுபோகப்படுகிற தூயோதனனை விடுவியுங்கள். புருஷஸரேஷ்டர்களை! எல்லாச் சஸ்திரங் களோடும்கூடியவைகளும் பிரகாசமுள்ளவைகளும் பொன்மய மான கொடிகளுள்ளவைகளும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடைய தோகள இதோ இருக்கின்றன. சஸ்திரங்களில் நல்ல தோச்சி யுள்ளவாகளான இந்திரஸேனன முதலிய ஸூதர்களால் இருந்து நடத்தப்பட்டவைகளும் சபத்ததுடன் கூடியவை களும் எப்பொழுதும் யுத்தஸன்னததமாக இருப்பவை களுமான இந்தத் தேர்களில் ஏறுங்கள். இந்த ரதங்களில் ஏறிகொண்டு யுத்தரங்குகளில் கந்தர்வர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிவதற்கு முயற்சியுள்ளவாகளாகவும் ஆலஸயமில்லாத வாகளாகவும் தூயோதனனை விடுவிப்பதில் முயலுங்கள். அனனி யாகளால் அவமானமானது வரும்போது நாம தூறறைந்துபோர் கள ஒன்றுபட்டவர்கள். நமக்குள் அனயோனயம் விரோதமேற் படுமபோது நாம ஐந்துபோகளை; அவர்கள் தூறுபோகள். பீம ஸேன! ஸாமானய க்ஷத்ரியனகூடச் சரணமடைந்தவனைத் தனது முழுவலமையினாலும் காப்பாற்றுவான். அவ்வாறிருக்க, நீ காப்பாற்றுவாயென்பதில் ஸந்தேஹமென்ன?' என்று சொன் னார். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பீமஸேனன, கோபத்தால் கண்கள சிவந்து முந்தின வைரத்தை நினைத்துக்கொண்டு மீண் டும் யுகிஷ்டிரரைப்பாதது, 'யுகிஷ்டிரரே! வீரரே! முற்காலத் தில் நமமை அரசுகுமாளிகையில் எரிப்பதற்கு இவன் கெட்டஎண் ணம் கொண்டானன்றோ! அப்பொழுது தெய்வத்தால் காப்பாற் றப்பட்டோம். பரதவம்சத்திலுத்திதவரே! பிரபுவே! என் னுடைய உணவில் கடுமையான காலகூடவிஷத்தைப்போட்டுப்

புஜிக்கச்செய்து கொடிகளால் கடடிக கவகையில் போட்டான். ராஜேந்திரரே! அபபொழுது நான பாதாளத்தை அடைந்து அந்தஇடத்தில் வாஸுகியைப்பார்த்து அவவிடத்தினின்று மீண்டும் விரைவாகப் பூலோகத்தை அடைந்தேன். குருதீரநதனரே! சூதாடுகிறகாலத்திலும் பாவசெயல்கள் செய்யப்பட்டன. ஸபையினருவில் திரௌபதியைதொடுதலும் மயிராபிடித்தலும் துகிலுரிதலும் செய்யப்பட்டன. ராஜேந்திரரே! நமமுடைய ராஜ்யத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு கடுஞ்சாற்கீளையும் சொன்னான். தூரியோதனன் முற்காலத்தில் செய்தபாவங்களின் பயனை அனுபவிக்கிறான். நாமே தூயோதனனுடைய சிகைப்பைச் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய நேசத்தை விருமபுகின்ற வேறொருவனால் அந்தச் சிகைப் செய்யப்பட்டது. அரசரே! கந்தர்வன் நமக்கு உபகாரியன்றோ? அவனவிஷயத்தில் நீர் மனவருத்தமடைய வேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! இந்தஸமயத்தில் சித்திரஸேனனால் தூரியோதனன் கொண்டுபோகப்பட்டான். கொண்டுபோகப்படுகின்ற ஸுயோதனன் அதிக துகக்கதால் மனவருத்தமுள்ளவனாக, 'யுதிஷ்டிர! மிகக புஜபலமுள்ளவனே! தாமவான்களைவருளளும் சிறந்தவனே! கௌரவாக புத்திரர்களோடும் மனைவிகளோடும் கந்தர்வர்களால் வலிந்து கொண்டு போகப்படுகின்றதைப் பார்ப்பாண்டுநதன்! மகாபாகுபலமுள்ளவனே! கௌரவாகளுக்காக கீர்த்தியை உண்டு பண்ணுகிறவனே! தாமவான்களைவருளளும் சிறந்தவனே! கந்தர்வனால் பலாத்கரித்துக் கொண்டுபோகப்படுகிற எனனைப் பாதுகாப்பாயாக. புருஷஸுரேஷ்டனே! யுதிஷ்டிர! மகாகீர்த்தியுள்ளவனே! மிககதோளவலியமைந்தவனே! இநதக்கந்தர்வன் உன்னுடைய பிராதாவான எனனைக் கட்டிக்கொண்டுபோகிறான். கந்தர்வர்கள் துச்சாஸனையும் தூர்விஷஹ்ணையும் தூமுக்ஷணையும் தூஜயணையும் எமமையும் மனைவிகளைவர்க்கையும் கடடிககொண்டுபோகிறார்கள். புருஷஸுரேஷ்டர்களே! சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவருங்கள். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். எனனை ரக்ஷிப்பதற்காக நகுல ஸஹதேவாகளிருவரும் ஆபுத்தங்களுடன் கூடினவர்களாக எனனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவரக்கடவர். பாண்டவர்களே! வீரயத்தினால் கந்தாவாகளை ஜபித்துக் குருவமசத்திற்கு நேர்ந்திருக்கிற இப்படிப்பட்ட மிசப்பெரிதான அபகீர்த்தியைப் போக்குங்கள்' என்று புலம்பினான்.

துன்பக்குரலுடன இவ்வாறு புலம்புகின்ற தூர்யோதனனுடைய புலம்பலைக்கேட்டு, யுகிஷ்டிரா, பரபரப்புள்ளவராகவும் க்ருணமேலிட்டவராகவும் மீண்டும் பீமலேனைப் பார்த்தது, 'ஸுயோதனை விடுவிப்பதற்காக ஆலஸயமிலலாமல் நன்கு முயலுங்கள். 'எனனைப் பாதுகாப்பதற்காக ஓடிவா' என்று அழைக்கப்பட்டவனும் உதமனமான எந்தமனிதன், சததுருவாக இருந்தாலும், கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு சரணமடைந்திருப்பவனைப்பார்த்துத் தன் பிராணனில் தயைபாராட்டுவான்? பாண்டவர்களே! வரனகளைப் பெறுதல் அரசாட்சி புத்திரஜனனம் இமமுனமும், ஆபத்தினின்று சததுருவை விடுவிப்பதொன்றும் ஒப்பானவை. இது நிச்சயம். ஸுயோதனை ஆபத்தை அடைந்தவனாகி உன் புஜபலத்தை அடுத்து உயிரைத்தேடுகிருன்னென்பதைவிடப் பெரியது என இரங்கிறது? விருகோதர! வீர! விஸ்தாரமாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிற இந்த யாகமில்லாமலிருக்குமானால் நானே ஓடுவேன். எனக்கு இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை இல்லை யன்றோ? பீம! குருநாதன்! எப்படியும் தூரியோதனை ஸாமோபாயத்தினாலேயே விடுவிப்பதற்கு முயலவாயாக. அந்தக் கந்தர்வராஜன் ஸாமோபாயத்தினால் ஸமமதிக்காமற்போனால் மெதுவான பராக்ரமத்தால் தூர்யோதனை விடுவிப்பாயாக. பீம! அப்படியின்றி, அவன் இலேசான யுத்தத்தினால் கௌரவர்களை விடாமற்போனால் எல்லா உபாயங்களாலும் பகைவர்களை அடக்கி அந்தக் கௌரவர்களை விடுவிகவேண்டும். விருகோதர! பாரத! விஸ்தாரமான யாககாரியம் நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, இவ்வளவுதான் எனனால் சொல்லியனுப்ப முடியும். யாசகனுக்கு வேண்டியவரனைக் கொடுப்பது மிகப் பெரியதென்று சொல்லப்படாதிருக்கிறது' என்று கூறினார். அஜாதசததுருவினுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அராஜுனன், 'கந்தர்வர்கள் ஸமாதானத்தால் திருந்தராஷ்டிரபுத்திராசனை விடாமல் போவார்களாகில், இப்பொழுது, கந்தாவராஜனுடைய இரத்தத்தைப் பூமியானது குடிக்கப் போகிறது' என்று, தமையனருடைய சொற்படி, கந்தர்வர்களிடமிருந்து கௌரவர்களை மீட்பதைப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தான். அரசே! ஸத்தியவாதியான அர்ஜுனனுடைய அந்தப் ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேட்டு, அப்பொழுது கௌரவர்களுடைய மனமானது மீண்டு திரும்பிவந்ததாகியது.

இருநூற்றாற்பத்தைத்தாவது அதயாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ)

(பீமன் முதலிய நால்வருக்கும் சித்திரஸேனன்
முதலியவர்களுக்கும் யுத்தம்)

யுதிஷ்டிரருடைய வசனத்தைக கேட்டுப் பீமஸேனனை முதன்மையாகக்கொண்ட புருஷாரேஷ்டர்களனைவரும் மிகக் மனக்களிப்புடனும் முகமலாச்சிபுடனும் கிளம்பினார்கள். பாரதரே! பிறகு, மகாரதர்களான பாண்டவர்களனைவரும் உடைக்கமுடியாதவைகளும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கவசங்களைப் பூண்டுகொண்டார்கள; பற்பலவிதமான திவ்யாயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். கவசம்பூண்டவர்களும் தவஜமுள்ளவர்களும் விற்பிடித்தவர்களுமான அநாத் பாண்டவர்களனைவரும் ரதங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அகனிகள் போலக் காணப்பட்டார்கள். ரதிகர்களுள் சிறந்த பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களால் நன்கு நிறைக்கப்பட்டவையும் வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டினவையுமான அநாத் ரதங்களிலேறிக் கொண்டு அங்கிருந்து விரைவாகவே சென்றார்கள். பிறகு, ஒன்றுசேராதவர்களும் யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டவர்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டுபுத்திரர்களைப் பார்த்தது, கௌரவஸைனிகர்களுடைய பெரிய ஆரவாரம் தோன்றியது. ஜயத்தால் பிரகாசிப்பவர்களும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் மஹாரதர்களுமான கந்தாவர்கள் விரைவுள்ளவர்களாகப் பயமிலாதவர்களபோல ஒருகூணைத்தில் அநாத வனத்தில் போர்புரிவதற்காக வந்தார்கள். பிறகு, வெற்றியோடு விளங்குபவர்களான கந்தர்வர்களனைவரும் போர்புரிவதற்காக ரதத்திலேறிப்பிரகுகிற நான்கு பாண்டவவீரர்களைக்கண்டு திருமயினார்கள். லோகபாலா கள்போல முயற்சியுள்ளவர்களும் மிக விளங்குபவர்களுமான அநாத் பாண்டவர்களைக் கண்டு கந்தமாதனத்தில் வலிப்பவர்கள் அணிவகுத்துக்கொண்டு யுத்தஸனனத்தர்களாக இருந்தார்கள். பாரதரே! சிறந்த புத்தியுள்ள அரசரான தர்மபுத்திரருடைய வசனத்தைக் கேட்டு மெதுவான முறையோடு யுத்தம் தொடங்கப்பட்டது. மந்தபுத்தியுள்ளவர்களான கந்தர்வராஜனுடைய போரவீரர்கள் அப்பொழுது மெதுவான யுத்தத்தினால் நன்மையை அடைவிக்கப்படக்கூடியவர்களாயிலலை. பிறகு, பகைவர்களைத்

தவிக்கச் செய்கிற ஸவயஸாசியானவன, யுத்தத்தில் எளிதில் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான அந்தக் கந்தர்வர்களைப் பார்த்தது ஸமாநானத்தை முன்னிட்டு, 'அருவருக்கப்பட்ட இந்தக் காயமானது கந்தாவராஜனுக்குத் தகுந்ததன்று. பரதாரங்களைத் தொடுவதும் மனிதர்களோடு எதிர்ப்பதும் தகுந்தவையல்ல. தர்மராஜருடைய கட்டளையினால் சிறந்த வீரர்களான இந்தத் திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரர்களையும் இவர்களுடைய மனைவிகளையும் விட்டு விடுங்கள்' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தான். புகழ்பெற்ற பாண்டவனால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட கந்தாவர்கள், அப்பொழுது மிகச் சிரித்துக்கொண்டு பார்த்தனைப் பார்த்து, 'ஐயா! நாங்கள் பூமியில் ஒருவனுடையவசனத்தையே செய்யக்கடவோம். பாரத! எவனுடைய கட்டளையை அறிந்து அனுஷ்டித்துக் கவலையற்றவர்களாக ஸஞ்சரிக்கிறோமோ அவனொருவனுடைய கட்டளைப்படி இருக்கிறோம். அந்தத் தேவராஜன்க்காட்டிலும் வேறொருவன் எங்களுக்கு அதிகாரியல்லன்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தார்கள். கந்தாவர்கள் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அந்தக் குந்தீபுத்திரனை தனஞ்சயன், மீண்டுமே அந்தக் கந்தாவர்களைப் பார்த்து, 'கந்தாவர்களே! நலவசனத்தினால் திருதராஷ்டிரருடைய குமாரர்களை விடாமற்போவீர்களாகில் நானே பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்தித் தூய்யோதனை விடுவிப்பேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். பிறகு, குந்தீபுத்திரனும் ஸவயஸாசியுமான தனஞ்சயன் இவ்வாறு கூறி ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களான கந்தாவர்களின்மீது கூாமையுள்ள அம்புகளை எய்தான். பலத்தினால் மேற்பட்டவர்களான அந்தக் கந்தாவர்களும் அப்படியே அம்புமழையினால் பாண்டவர்களை நான்குபக்கங்களிலும் அடித்தார்கள் பாண்டவர்களும் கந்தாவர்களை அடித்தார்கள். பாரதரே! பிறகு, பலசாலிகளான கந்தர்வர்களுக்கும் பயங்கரமான வேகமுள்ள பாண்டவர்களுக்கும் மிகவும் நெருங்கின யுத்தம் நடந்தது.

இருநூற்றாற்பத்தாராவது அத்தயாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்கீச்.)

(மாயையினால் மறைந்து யுத்தம்செய்கின்ற சித்திரஸேனன்மீது அர்ஜுனன் அஸ்திரம்தோடுத்ததும், சித்திரஸேனன் அர்ஜுன னிடம் தன்னை அவனுக்குத் தோழனென்று சொல்லி யதும், அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களைத் திருப்பியழைக்கவே பீமன்முதலியவர்கள் யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு அவனோடு ஸல்லாபம் செய்ததும்)

பிறகு, திவ்யாஸ்திரங்களோடுகூடினவர்களும் பொன மாலைகளை அணிந்தவாளுமான கந்தாவர்கள் பிரகாசிக்கின்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு, பாண்டவர்களை நாடி புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அரசரே! வீரர்களான நான்கு பாண்டவர்களை ஆயிரக்கணக்கான கந்தாவர்கள் யுத்தத்தில நன்றாக எதிர்த்துப் போரிடநதாகாள். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. காணன தூயோதனன இருவருடைய ரதங்களும் கந்தாவர்களால் நூறுதுணுகுகுகளாக வெட்டி எறியப்பட்டதுபோலவே அந்தக் கந்தர்வாளுடைய ரதங்களும் பாண்டவர்களால் துண்டாடப்பட்டன. வேந்தரே! புருஷஸுரேஷ்டாகளான பார்த்தாகள், யுத்தத்தில நூறுநூறு எதிர்த்து வருகின்ற அந்தக் கந்தாவர்களைப் பலவாறுகளால் சரமாரிகளால் எதிர்த்து அடித்தார்கள். பாணவாஷ்டங்களால் நாற்புறங்களிலும் சித்த அடிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வாளை பாண்டுபுத்திரர்களினருகில் திருமபுவதற்குச் சுகுடியுள்ளவர்களாக விலலை. அப்பொழுது கோபங்கொண்ட அர்ஜுனன், கோபங்கொண்ட கந்தாவர்களைக் குறிவைத்துத் திவ்யமான மநாஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கினான். பலத்தினால் மேற்பட்டவனான அர்ஜுனன் யுத்தத்தில ஜயிக்கமுடியாதவர்களான கந்தாவர்களை ஆயிரமாயிரமாக யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அரசரே! நெடுந்தூரத்திலிருந்தே லக்ஷயங்களில் அம்புகளை எய்யும் திறமையுள்ளவனும் பலசாலிகளுள் சிறந்தவனுமான பீமன், யுத்தத்தில கூர்மையான பாணங்களால் கந்தர்வர்களை நூறுநூறு வதம செய்தான். வேந்தரே! அப்படியே, பலததால் அதிகரித்தவர்களும்

புத்தமசெய்யவாகளுமான மாதரீபுத்திராகளும புத்தமுனையில பகைவாகளை எதிர்த்து நூறுநூறுக்க கொன்றார்கள். மகாரதா களால் திவ்யாஸ்திரங்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்தக கந்தாவா கள் அங்கிருந்து திருதராஷ்டிரபுத்திராகளை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் எழும்பினார்கள். சூரதியின புத்திரனை அந்தத் தனஞ்சயன், ஆகாயத்தில் எழும்பின அந்தக கந்தர்வர்களைக்கண்டு, பெரிய அம்புமழையினால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண் டான. கூட்டில் கிளிகளபோல அம்புகூட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப் பட்ட அந்தக கந்தர்வர்கள், கோபத்தால், ஆஜுனன்மீது கதைகளையும் சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளின மழையையும் பொழிந் தார்கள். சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிந்தவனை தனஞ்சயன் அந் தக கதைகள் சக்திகள் ரிஷ்டிகளாகிய இவைகளுடைய மழைகளை அடித்து நாசமசெய்து அர்த்தசந்திரபாணங்களால் கந்தர்வர்க ளுடைய சரீரங்களை அடித்தான். தலைகளும் கால்களும் அப்படியே கைகளும் விழுவது கலமாரிபோல விளங்கியது. பகைவார்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. மிகக் தைரியமுள்ளவனை பாண்டவனால் வதம் செய்யப்படுகின்ற அந்தக கந்தாவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து சொண்டு பூமியிலிருக்கிற ஆஜுனன்மீது அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவனும் தேஜஸ் விபுமான ஸ்வயஸாசியானவன், கந்தர்வர்களுடைய பாணவர்ஷங் களை அஸ்திரங்களால் தடுத்தது அவர்களைத் திருப்பியடித்தான். சூருந்தனைனை ஆஜுனன் ஸ்தூணகர்ணத்தையும் இந்திரஜாலத் தையும் அப்படியே ஸௌராஸ்திரத்தையும் ஆகநேயாஸ்திரத்தையு ம் ஸௌமயாஸ்திரத்தையும் பிரயோகம்செய்தான். இந்திரனால் எரிக்கப்படுகின்ற அஸுரர்கள்போலக் சூந்தீபுத்திரனுடைய அம்பு களாலெரிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் அதிகத் துய ரத்தை அடைந்தார்கள். மேலே எழும்புகின்ற கந்தர்வர்கள் ஸ்வயஸாசியினால் பாணஸமூகத்தால் தடுக்கப்பட்டார்கள் ; ஓடுகின்ற வர்கள் அர்த்தசந்திரபாணங்களால் தடுக்கப்பட்டார்கள். பார தரே! சூந்தீபுத்திரனால் பயமடையும்படி செய்யப்பட்ட கந்தர்வர்களைக்கண்டு, சித்திரஸேனன் கதையை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்வய ஸாசியை நோக்கி எதிர்த்து ஓடிவந்தான். புத்தத்தில் விரைவாக எதிர்த்து வருகின்றவனும் கதையைக் கையில் பிடித்தவனுமான அந்தச்சித்திரஸேனனுடைய முற்றிலும் உருக்குமயமான கதையைப் பார்த்தன அம்புகளால் ஏழாகத் துண்டாடினான். அந்தச்

சித்திரஸேனன பலசாலியான அர்ஜுனனூல பாணங்களால் கதை யானது பலவாறு அறுக்கப்பட்டதைக்கண்டு ¹ திரஸகரிணீவிததையினால் தனனைமறைததுக்கொண்டு பாண்டவனோடு போபுரிந தான. வீரனான அர்ஜுனன சித்திரஸேனனூல நனகுபிரயோகிக் கப்பட்ட எலலாத திவயாஸதிரங்கனையும் அபபொழுது திவயாஸ திரங்கனால தடுததான. மிக்க வலிமைபுள்ள அர்ஜுனனூல அந்த அஸ்திரங்கனால தடுக்கப்படுகின்றவனும் சிறந்த பலமுள்ள வனுமான அந்தக கந்தர்வராஜன மாயையினால் அப பொழுது மறைந்தான. பிறகு, அர்ஜுனன மறைந்தது கொண்டு அடிக்கின்ற அந்தக கந்தர்வராஜனைக் குறிவைத் துத் திவ்யாஸதிரமந்திரங்கனால அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்டு ஆகாயத்தில ஸஞ்சரிக்கின்ற பாணங்களால் அடித்தான. அப பொழுது, கோபங்கொண்டவனும அநேக ரூபங்களுள்ளவனும தனஞ்சயனென்கிற பிரஸித்தியைப்பெற்றவனுமான அர்ஜுனன, சப்தவேதமென்கிற அஸ்திரத்தை எடுத்தது, மறைந்திருக்கிற அந தக் கந்தர்வராஜனுடைய வத்ததைசு செய்யத் தொடங்கினான். மகாத்மாவான அர்ஜுனனூல அந்த அஸ்திரங்களால் வதம் செய் யப்படுகின்ற இனிம நண்பனான அந்தசு சித்திரஸேனனூல அபபொழுது தனஸவரூபத்தை அர்ஜுனனுக்குக் காண்பித்தான. பிறகு, சித்திரஸேனன, யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைப் பார்த்தது, 'எனனை ² நண்பனென்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னான். அர்ஜுன னும் சித்திரஸேனைக்கண்டு, 'இவன் தோழன்' என்று ஆசுச ரியமடைந்தான. பாண்டவஸரேஷ்டனான அர்ஜுனன, பிறகு, பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத் தான். பாண்டவாக்களைவரும், தனஞ்சயன அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத்ததைப்பார்த்தது, யுத்தங்கள்தில வேகமாகச் செல்லு கின்ற குதிரைகளையும் பாண வேகங்களையும் விறங்களையும் ஓய்சு செய்தார்கள். சித்திரஸேனனும் பீமனும் ஸவ்யஸாசியும் நகுல ஸஹதேவாக்களும் ஒருவரை ஒருவர் குசல பரஸனம் செய்து கொண்டு ரத்தங்களிலேயே இருந்தார்கள்.

¹ மறைப்பது.

² 166-ம் பக்கம் பார்க்க.

இருஊற்றநாற்பத்தேழாவது அத்தயாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சித்திரஸேனன் தூர்யோதனனைக் கட்டினதற்குக் காரணத்தைக் கூறி யுதிஷ்டிரரீடம் போனதும், யுதிஷ்டிரர் தூர்யோதனன் முதலியவர்களைக் கட்டிலிருந்து விடுவீத்ததும், தூர்யோதனன் தன் நகரம் சென்றதும்.)

பிறகு, பெரியவில்லைக கையிற்பிடித்தவனும் அதிக காந்தி புள்ளவனுமான அர்ஜுனன் சிரித்துக்கொண்டு கந்தாவ சேனை வீரர்களின் நடுவில் சித்திரஸேனைப பாதது, 'வீர! கௌரவர் கூளைத் தண்டுக்கும் விஷயத்தில் உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? எதற்காக இந்தத் தூரியோதனன் மனைவிகளுடன் கூடக் கட்டப்பட்டான்?' என்று வினவ, சித்திரஸேனன், 'தனஞ்சய! இந்திரன், காணோடுசோதவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனு மான தூரியோதனன், வனவாஸததுக்குத் தகுதியற்றவாகளும வனத்தில் வலிப்பவாகளுமான நீங்கள் துன்பப்படுவதை அறிந்து, 'நல்ல நிலைமையிலிருக்கிற நான் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களைப் பாப்பேன்' என்றெண்ணின இரத அபிப்பிராயத்தை ஸவாககத்திலிருந்தே அறிந்தான். 'நிலை தப்பினவர்களான இரதப் பாண்டவர்களையும், கோததிபுள்ளவளான திரௌபதியையும் பரிஹஸிப்பதாக இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்' என்கிற இவர்களுடைய கருத்தை அறிந்து தேவராஜன் என்னைப்பார்த்தது, 'போ; தூரியோதனை மந்திரிகளுடன் கட்டிக்கொண்டுவா. யுத்தத்தில் தனஞ்சயனைப் ப்ராநாகககளோடுகூட நீ காககவேண்டும். அரதப் பாண்டவன் உனக்கு பரியனை தோழன். உனக்குச் சிஷ்யனாகவுமிருக்கிறான்' என்று சொன்னான். தேவராஜனுடைய வசனத்தினால் நான் ஸவாககத்தினின்று விரைவாக இங்கு வந்தேன். இந்தத் தூராதமாவான தூரியோதனன் கட்டப்பட்டான். தேவலோகத்திற்குச் செல்லுவேன். பாகசாஸனனுடைய கட்டளையினால் இந்தத் தூராதமாவைக் கொண்டுபோவேன்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன், 'சித்திரஸேன! எனக்குப் பிரியத்தை நீ விருமபுகிரூயாகில தாமராஜருடைய கட்டளையினால் நமமுடைய பிராதாவான ஸுயோதனை அவிழ்த்துவிடவேண்டும்' என்று சொல்ல, சித்திரஸேனன், 'தனஞ்சய! தாமராஜன் விஷயத்தி

லும் திரௌபதிவிஷயத்திலும் வஞ்சகனும் ஸாதுகளுடைய துயரத்தினால் நித்தியம் ஸந்தோஷப்படுகிறவனுமான இந்தப்பாவி யானவன் விடுதலை அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவனல்லன். தர்மத்தால் பிரகாசிப்பவனும் சூருதியின புத்திரனுமான யுகிஷ்டிரன், அவனுடைய இரதக் கெட்ட எண்ணத்தை அறியான். இரத விஷயத்தைக் கேட்டு நீ விருமபுகிறதைச் செய்வாயாக' என்று சொன்ன அவர்களைவருமே யுகிஷ்டிரராஜரை அடைந்தார்கள. அவரை அணுகி அரதத் தூயோதனனுடைய செய்கையினைத்தையும் சொன்னார்கள். அஜாத சததுருவானவா கந்தாவனுடைய அந்த வசனத்தை அப்பொழுது கேட்டுத் தூரியோதனன் முதலியவர்களைக் கட்டிவிட்டு அவிழ்த்துவிடுமபடி செய்தார்; அந்த எல்லாக் கந்தர்வர்களையும் புகழ்ந்தார். சித்திரவேனன், அப்பொழுது, கந்தாவர்களைப்பார்த்து, கம்பீரமான சொல்லால், 'இளைய ஸ்ரீஹாதராகளுடனும் மந்திரிகளுடனும் மனைவிகளுடனும் கூடத் தூயோதனை விட்டுவிடுங்கள்' என்கிற வாகசியத்தை உரைத்தான். கந்தர்வர்களோ சித்திரவேனனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு இருபுச்சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிற தூயோதனராஜனை மனைவிகளுடனும் பரிஜனங்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் விரைவாக அவிழ்த்துவிட்டார்கள். மற்றும் எவர்கள் சணல் வலைகளால் கட்டப்பட்டிருந்தார்களோ அவர்களைவரும் அப்பொழுது யுகிஷ்டிரருக்கருகில் கீழே விழுந்த தரையிலுபுரண்டு வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். யுகிஷ்டிரரும், அரத நிலைமையை அடைந்திருக்கிற அரதக் கௌரவர்களைத் தயையுடன் பார்த்து, கந்தாவர்களை நோக்கி, 'பாகசியவிசேஷத்தால் பலசாலிகளும் வலலமை யுள்ளவர்களுமான உங்களைவராலும் கெட்ட நடைபுள்ளவனும் மந்திரிகளோடும் ஞாநிகளோடும் பந்துக்களோடும் கூடினவனுமான இரதத் தூரியோதனை கொல்லப்படவில்லை. அப்பா! கந்தர்வ! எனக்கு இரதப் பெரிய உபகாரம் உனனால் செய்யப்பட்டது. தூராதமாவான் இரதத் தூரியோதனை விட்டதனால் எனனுடைய குலமானது அவமதிக்கப்படாததாயிற்று. உங்களைப் பார்த்ததனால் பார்த்தியுள்ளவனான என்னை நோக்கி உங்களுடைய இஷ்டங்களைப்பற்றிக் கட்டளை இடுங்கள். எல்லா அபிஷ்டங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு, விளமபயின்றிச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்.

புத்திமாண பாண்டுபுத்திரரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட சித்திரஸேனன் முதலிய கந்தர்வர்கள் அதிக சந்தோஷமுள்ளவர்களாக அபஸ்ரஸுகளோடு கூட ஸ்வர்க்கலோகத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். பிறகு, சித்திரஸேனன் கந்தாவர்களோடு சேர்ந்து அப்பொழுது தேவலோகத்தை அடைந்து இந்திரனிடத்தில் அவை அனைத்தையும் தெரிவித்தான். தேவராஜனும், எவர்கள் கௌரவர்களால் புத்தகத்தில் கொல்லப்பட்டார்களோ மரித்த அந்த எல்லா கந்தர்வர்களையும் திவ்யமான அமிருத வர்ஷத்தினால் பிழைக்கச் செய்தான். பாண்டவர்கள் அந்த ஜ்ஞாதிக்களையும் எல்லா ராஜஸ்திரீகளையும் விடுவித்து ஒருவராலும் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். ஸ்திரீகளுடனும் குமாரர்களுடனும் கூடிய கௌரவர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் மகாரதாக்களுமான பாண்டவர்கள் யாகசாலைபிணமத்தியில் அகனிகளபோலப் பிரகாசித்தார்கள். பிறகு, கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட தூயோதனனைப்போல, புதிஷ்டிரர், பிரதாக்களோடு கூடியவராக அப்பொழுது அமைதி, 'அப்பா! மீண்டும் இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸத்தை ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் செய்யாதே. பாரத! ஸாஹஸகார்யத்தைச் செய்பவர்கள் ஸுகமாக விருத்தியடைகிறதில்லையன்றோ? குருவமசத்தை ஆனந்தமடையச் செய்வனே! எல்லாபராதாக்களோடும்கூடி கேஷமமாக இஷ்டப்படி வீட்டுக்குச் செல்வாயாக. மனவருத்தத்தைப் பாராட்டாதே' என்று சொன்னார். புதிஷ்டிரரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட தூயோதனராஜன் அப்பொழுது தாமபுத்திரரைத் தண்டனீட்டு விபாதிபுள்ளவன்போல இந்திரிய சுகதியை இழந்தவனாகவும் (துக்கத்தால்) பிளக்கப்படுகின்றவனாகவும் வெட்கமுள்ளவனாகவும் நகரத்தைக்குறித்துச் சென்றான். கௌரவனான அந்தத் தூயோதனன் சென்ற பிறகு, குருதீபுத்திரரும் வீரருமான புதிஷ்டிரர், பிரதாக்களோடு கூடியவராகவும், பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகவும், தேவர்களால் இந்திரன் சூழப்பட்டதுபோல அப்படிப்பட்ட எல்லாத் தவசிகளாலும் சூழப்பட்டவராகவும், ஸந்தோஷமுள்ளவராகவும் அந்த தவதை வந்ததில் அவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்தார்'' என்று கூறினார்.

இருநூற்றாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தூர்யோதனன் நடுவழியில் தங்கியதும், கர்ணன் வந்து, கந்தர்வர்கள் கட்டியதையும் விட்டதையும் அறியாமல் தூர்யோதனன் வேற்றி பெற்றதாக எண்ணி அவனைப் புகழ்ந்ததும்)

ஜனமேஜயா, “பகைவாகளால் வெல்லப்படடுக கட்டப் படவனும், பிறகு, மகாதமாகளான பாண்டவர்களால் புத்ததத தால் விடுவிககப்படவனும், அகவகாரமுள்ளவனும், மிகக கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும், தறபுகழ்ச்சி செய்பவனும், கொழுப்புள்ள வனும், எப்பொழுதுமே காவமுள்ளவனும், எப்பொழுதும் ஆண்மை களாலும் ஒளதாராயங்களாலும் பாண்டவர்களை அவமதிக்கின்றவனும், பாவிபும், நிததியம் அகவகாரததுடன் பேசுபவனு மான தூர்யோதனனுக்கு ஹஸுகிபுபட்டணததில் பிரவேசமானது செய்ய முடியாதென்று எனக்குத தோன்றுகிறது. வைசம்பாயனரே! வெட்கததுடன் கூடியவனும் சோகததால் மனம் கலவ கினவனுமான அநதத தூர்யோதனனுடைய நகரபரவேசத்தை எனக்கு நீர் விஸதாரமாக உரைக்கக்கடவீ” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனா, “தாமராஜரால் விடுவிககப்பட்ட திருதராஷ்டிரபுகதிரனான ஸுயோதனன் வெட்கததால் தலைகுனிந்தவனாகவும் வாட்டமுற்றவனாகவும் மிகக துககமுள்ளவனாகவும் நகரத திற்குசு செல்லலானான். சதுரங்கசேனையினால் பினதொடர்புபட்ட தூர்யோதனராஜன் சோகதததால் திககப்பட்ட புத்ததியினால் அவமானத்தை நினைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணததிற்குசு சென்றான். வழியில் நல்லபுலவனும் தணணீருமுள்ள ஓரிடத்தில வாகனங்களை விட்டுவிட்டு, மவகளகரமானதும் அழகியது மான பூமியில் தனனிஷ்டப்படி உடகாரநதான; யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் காலாடகளையும் இருக்க வேண்டிய இடங்களில் அமாந்திருக்கச் செய்தான. பிறகு, அக்னி போல ஜ்வலிக்கின்ற கடடிலில் வீற்றிருப்பவனும் விடியற் காலத்தில ராகுவினால் விழுங்கப்பட்ட சந்திரனபோன்றவனு மான தூர்யோதனை அணுகிக் கர்ணன் அப்பொழுது, ‘காந்தாரீ நரதன்! பாக்கியவிசேஷததால் பிழைத்திருக்கிறாய். பாக்கியவிசேஷததால் நமக்கு மீண்டும் சோககை ஏற்பட்

டது காமரூபிகளான கந்தாவாகள் தெய்வாதீனமாக உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். குருநாதன்! ரணகைத்தில் சததுருஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் தக்க முயற்சியுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான உன்னுடைய பிராதாக்களனைவரையும் பாக்கிய விசேஷந்தால் சததுருகளை ஜயித்தவர்களாகக் காண்கிறேன். நானே நீ பாததுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே எல்லாக் கந்தர்வர்களாலும் எதிர்த்துத் தாக்கப்பட்டவனாகப் பிளக்கப்படுகிற சேனையை நிலைநிறுத்துவதற்குச் சகதியுள்ளவனாகவிலை. பாணகுகால உடம்பு காயப்படுத்தப்பட்டவனும் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டவனுமாகி யுத்தத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டேன். பாரத! இந்த இடத்தில் உங்களை நான் பாப்பதை அதிக ஆச்சர்யமாக நினைக்கிறேன். உங்களை சேஷமமுள்ளவர்களாகவும் ஆயுதக் காயமில்லாதவர்களாகவும் தாரகுகளோடும் லைன்யங்களோடும் வாகனங்களோடும் கூடினவர்களாகவும் அந்த அமானுஷமான யுத்தத்தில் இருந்து விடுபட்டவர்களாகவும் பாக்கிறேன். பாரதனே! மகாராஜனே! யுத்தத்தில் பராதாக்களோடு கூடின உன்னால் செய்யப்பட்ட இகனைச் செய்கிற மனிதன் இவ்வுலகத்தில் இல்லை' என்று சொன்னான். அரசனே! காணலால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்ட அரசனான துரியோதனன், அப்பொழுது தலை குனிந்து கொண்டு கண்ணீரால் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடன் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்.

இருநூற்றுநாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் யுத்தத்தில் தம்பிமார்களுடன் கூடத் தான் கந்தர்வர்களால் கட்டப்பட்டதையும் யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளை யினால் பீமன்முதலியவர்கள் யுத்தத்தில் கந்தர்வர்களைத் தோல்வியடையச் செய்ததையும் சொல்லியது)

துர்யோதனன், 'காண! அறியாதவனாகப் பிருகுகிற உன்னுடைய வசனத்தைப்பற்றி நான் அஸூயையப்படவில்லை. நீ என்னால் சொளாயத்தினால் பகைவர்களான கந்தர்வர்கள ஜயிக்கப்பட்டார்களென்று நினைக்கிறாய். ரெடுநேரம் என்னோடுகூட என்னுடைய தம்பிமார்கள் கந்தர்வர்களுடன் போர்புரிந்தார்கள்.

மிகக் புஜபலமுள்ளவனே ! இருதிறத்திலும் நாசம உண்டுபண்ணப் பட்டது. மாயை மிகுந்தவர்களான கந்தர்வ சூரர்கள் ஆகாசத்தை அடைந்து போர்புரிந்தபொழுது எங்களுக்கு ஆகாயத்தில் ஸ்ஞ்சரிப்பவர்களோடு ஸமமான யுத்தம் ஏற்படவில்லை யுத்தத்தில் தேர்வியை அடைந்தோம் ; கட்டவும் பட்டோம். அதிக துககத்தை அடைந்தவர்களான நாங்கள் வேலைக்காரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் புத்திரர்களோடும் கூடியவர்களாகவும் தாரவர்களோடும் சேனைகளோடும் வாகனங்களோடும் கூடினவர்களாகவும் கந்தாவர்களால் ஆகாயமாகத்தலை மேலே கொண்டுபோகப்பட்டோம். பிறகு, நமமுடைய சில ஸைனிகர்களும் மந்திரிகளும் மகாரதர்களும் தீனாகளாக, அபயம் கொடுப்பவர்களான பாண்டவர்களை அணுகி, ' திருதராஷ்டிரகுமாரனான இரத்த தூயோதனராஜன் தமபிமாகளோடு கூடியவனாகவும் அமாதியாகளோடும் தாரவகளுடனும் கூடியவனாகவும் தேவலோகவாஸிகளான கந்தாவர்களால் கொண்டுபோகப்படுகிறான். மனைவிகளுடன் கூடின அந்த அரசனை விடுவிப்புகள். உங்களுக்கு மங்களம். குருகுலத்தில் பிறந்த அரசர்களுடைய தாரவகளை வைரையும் அன்புபுருஷர்கள் தொடாமலிருக்கட்டும் ' என்று சொன்னார்கள் யுத்தத்தினை விடுபட்டவர்கள் தாமராஜனை அணுகி இவ்வண்ணம் கூறினார்கள்.

இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், தாமாதமாகவும் பாண்டவின் மூத்த குமாரனுமான யுதிஷ்டிரன், அப்பொழுது, நல்ல வசனங்களால் ஸந்தோஷத்தை அடையச் செய்து, தமபிமாரெல்லாரையும் கொள்வார்களை விடுவிக் கும விஷயத்தில் கட்டளையிட்டான பிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களும் சுகதியுள்ளவர்களும் தாமிகர்களும் மகாரதர்களும் பாண்டவர்கள் அந்த இடத்தை வசு தடைந்து நல்லாததை முன்னிட்டுக்கொண்டு எங்களை விட்டுவிடவேண்டுமென்று கந்தாவர்களை வேண்டினார்கள். ஆகாசத்தில் ஸ்ஞ்சரிப்பவர்களும் வீரர்களும் மேகங்களபோலக் காஜிப்பவர்களும் கந்தாவர்கள் இனிசாதங்களால் வேண்டப்பட்டும் எங்களை விடாமற்போனபொழுது அர்ஜுனனும் பீமனும் பலம் மிகுந்த நகுல ஸஹதேவர்களும் கந்தாவர்களின் மீது அனேகமான சரமாரிகளை விடுத்தார்கள். பிறகு, எல்லாக்கந்தர்களும் மனக்களிப்புடன் யுத்தத்தை விட்டுவிட்டுத் தீனாகளான எங்களை இழுத்துக்கொண்டே ஸ்வாககத்தை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். பிறகு, எல்லாப் பகவங்களிலும் அம்புவலையால் சூழப்பட்டவனும்

அமானுஷமான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்பவனுமான தனஞ்சயனைக் கண்டோம். பாண்டுநந்தனனால் கூர்மையான அம்புகளால் திசைகள் நன்றாக மூடப்பட்டதைக்கண்டு அப்பொழுது தனஞ்சயனுக்குத் தோழனை சித்திரஸேனன தன ஸவருபத்தைக் காண்பித்தான். சித்திரஸேனனும் அராஜுனனும் ஒருவரையொருவா தழுவிக்க குசலபரஸனம் செய்தார்கள. மற்றப பாண்டவர்களாலும் சித்திரஸேனன க்ஷேமம் விசாரிக்கப்பட்டான். அந்த வீரர்களான கந்தாவர்கள் அப்படி ஒன்று சேர்ந்து யுத்தஸனனாகங்களை முழுதும் விட்டுப் பிறகு பாண்டவர்களோடு அந்நியாயம் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். சித்திரஸேனனும் தனஞ்சயனுமாகிய இருவரும் ஒருவரோடொருவா சேர்ந்து அதிக பரிதிபுள்ளவர்களாக ஒருவரையொருவா பூஜித்தார்கள்.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(துர்யோதனன் தான் கட்டுண்ட விஷயத்தில் சித்திரஸேனனும் அராஜுனனும் பேசிக்கொண்டதையும் யுதிஷ்டிரர் தன்னை விடுவதற்கையும் கூறிப் பிராயோபவேசந் செய்ய நிச்சயித்துத் துச்சாஸனனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பித்ததும், கர்ணன் துர்யோதனனைத் தீர்ப்புவதற்காக அவனுக்கு இன்சொல் கூறியதும்)

பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான அராஜுனன், அப்பொழுது சித்திரஸேனனுடன் சேர்ந்து சிரித்துக்கொண்டு, 'கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனே! வீர! என்னுடைய பிராதாககளை நீ விடவேண்டும். பாண்டவர்கள் உயிரோடிருகுகுமொழுது இவர்கள் பகைவர்களால் அவமதிக்கப்படாத தக்கவர்களல்லரன்றோ?' என்கிற இப்படிப்பட்ட கம்பீரமான வசனத்தை உரைத்தான். கர்ண! மஹாத்மாவான பாண்டவனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட கந்தாவன, 'ராஜ்யத்திலிருப்பவனும் ஸ்ரீயினால் வரிக்கப்பட்டவனுமான நான் ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவாகளும் ஸ்ரீயினால் கைவிடப்பட்டவர்களும் ஸுகத்தை இழந்தவர்களும் வீரர்களும் மனைவியுடன்கூடினவர்களும் பாண்டவர்களைப் பாப்பேன்' என்று எந்த விஷயத்தை நாம் ஆலோசித்துக்கொண்டு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டோமோ

அந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். கந்தர்வனால் அந்தவிஷயமானது அவ்வாறு சொல்லப்படும் மையத்தில் வெடகததுடன் கூடியவனாகப் பூமியிலுள்ள ஒரு வீளையில் துழைய விருப்பங்கொண்டேன். பிறகு, கந்தாவர்கள் பாண்டவர்களோடு கூட யுதிஷ்டிரனை அணுகி அவனுக்கு நமமுடைய துராலோசனையையும் நாம் கட்டப்பட்டதையும் தெரிவித்தார்கள். கட்டப்பட்டவனும் சத்தருவின் வசத்தை அடைந்தவனும் தீனனுமான நான் ஸ்திரீகளுக்கும் எதிரில் யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கந்தர்வர்களால் கொடுக்கப்பட்டேன். இதைவிடப் பெரிதான துக்கமென்ன இருக்கிறது? எவர்கள் எனனால் எப்பொழுதும் நிராகரிக்கப்பட்டார்களோ, எவர்களுக்கு நான் எப்பொழுதும் பகைவனே அவர்களால், தூய புத்தியுள்ளவனான நான் விடுவிக் கப்பட்டேன். அவர்களாலேயே உயிரை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. வீர! அந்த மகாபுத்தத்தில் நான் வதத்தை அடைந்திருந்தால் அந்த வதமானது எனக்கு நன்மையாக இருக்கும். இப்படி அவமதிக்கப்பட்டிருக்கிற எனக்கு உயிர் சிறந்ததாகாது. கந்தாவர்களிடத்திலிருந்து ஏற்படும் வதத்தால் எனக்குப் பூமியில் புகழ் பரவினதாகும். இந்திரலோகத்தில் எனனால் அக்ஷயமான புண்பலோகங்கள் அடையப்படவைகளாகும். புருஷஸரேஷ்டர்களே! இப்பொழுது எனனுடைய முயற்சியைக் கேளுங்கள். இந்த இடத்தில் நான் பிராயோபவேசம் செய்தேன். நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். எனனுடைய பிராதாக்கள் அனைவரும் இப்பொழுது தங்கள் பட்டணத்துக்குச் செல்லக்கூடா. காணாமலாகிய நண்பர்களும் உறவினர்களும் துச்சாலனை முன்னிட்டுக் கொண்டு இப்பொழுது பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லக்கூடா. நண்பர்களுக்குக் கௌரவத்தை உண்டிப்பண்ணுகிறவனாகவும் பகைவர்களுடைய கௌரவத்தை அழிப்பவனாகவுமிருந்து, இப்பொழுது பகைவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட நான் பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லமாட்டேன். இப்பொழுது நான் யுத்தமுனையில் பகைவர்களால் இஷ்டப்பட்ட அவமதிக்கப்பட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் நண்பர்களுக்குத் துயரத்தைக் கொடுப்பவனும் பகைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்க்கிறவனுமாகிவிட்டேன். ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைந்து அரசரான திருதராஷ்டிரரை அணுகி என்ன சொல்லுவேன்? பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் அஸ்வததாமாவும் விதூரரும் ஸஞ்சயனும் பாஹஸீகளும் பூரிஸரவஸும் பெரியோர்

களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மற்றவீரர்களும் பிராமமணர்
 களும் சிலபிககூட்டத்தலைவர்களும் ஸ்வதந்திரஜீவனமுள்ளவர்
 களும் எனனைப்பாராதது எனன சொல்லுவார்கள்? நான
 அவர்களைப்பாராதது எனன மறுமொழிசொல்லுவேன்? பகை
 வர்களுடைய தலைபிலின்று அப்படி அவர்களமார்பில் பராகசிர
 மத்தைக காட்டி உயாநத நிலைமையிலிருந்து என்குற்றத்தால்
 நழுவிக்கீழே விழுந்திருக்கின்ற நான் அரசர் முதலானவர்களுக்கு
 எனன சொல்லுவேன்? துஷ்டாகள ஸூயையும் விததையையும்
 ஸமபததையும்டைநதால், மதத்தினால் காவங்கொண்டவனான
 எனனைப்போல நெடுங்காலம் நல்ல பதத்திலிருக்கமாட்டார்கள்.
 எதனால் பிராணஸமசயத்தை அடைந்தவனானே அப்படிப
 பட்ட இந்தக கஷ்டமான கெட்காயமானது கெடுமதிபுள்ள
 வனான எனனால் அறியாமையால் செய்யப்பட்டது. அநதோ!
 கஷ்டம்! ஆகையால், பிராயோபவேசம் செய்வேன். உயிரோடு
 இருப்பதற்கு நான் சுகதியுள்ளவனல்லேன். அபததினின்று பகை
 வர்களால் கரையேற்றிவிடப்பட்ட அறிவுள்ள எந்த மனிதன உயி
 ரோடிருப்பான? கர்வமுள்ளவனான நான் பகைவர்களாலும் நகைக
 கப்படேன்; ஆணமையினாலும் விடப்பட்டேன். வலிமைமிக்க
 வர்களான பாண்டவர்களாலும் அவமதிப்போடு பார்க்கப
 பட்டேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வண்ணம் சிந்தையினால் கவரப்பட்டவனான துரியோ
 தனன, பிறகு, துச்சாலனைப்பாராதது, 'பாரத! துச்சா
 ஸன! எனனுடைய இந்த வசனத்தைத் தெரிநதுகொளவாயாக.
 நீ எனனால் கொடுக்கப்படுகிற இந்த ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகத்தைப்
 பெற்றுக்கொள். ராஜாவாக இரு. காணாலும் சகுனியினாலும்
 பாதுகாக்கப்பட்டதும் ஸமபததால் நிறைந்ததுமான பூமியைஆள
 வாயாக. இந்திரன தேவர்களை ரக்ஷிப்பதுபோலத தம்பிமார்களை
 அன்புடன் பரிபாலனம் செய்வாயாக. தேவர்கள் இந்திரனை அண்டிப்
 பிழைப்பதுபோலப் பநதுக்கள உனனை அண்டிப் பிழைக்கட்டும்.
 அஜாகசிரகையில்லாமல் எப்பொழுதும் பிராமமணர்களுக்கு ஜீவ
 னத்தை ஏற்படுத்தவாயாக. உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்
 கும நீ எப்பொழுதும் சுதியாக இரு. விஷ்ணுவானவர் தேவகணங்
 களைப் பார்த்ததுக்கொளவதுபோல ஞாதிக்களையும் பார்த்ததுக்கொள்
 வாயாக. நீ பெரியோர்களைப் பரிபாலனம் செய்யவேண்டும்; போ.
 நண்பர்களை ஆனந்தமடையச் செய்துகொண்டும் பகைவர்களை

வரையும் வெருட்டிக்கொண்டும் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்றுசொல்லி அவனைக் கழுத்தில் தழுவிக்கொண்டு, 'போகலாம்' என்றும் சொன்னான்.

அவனுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டுத் துச்சாஸனன் மனந்தளர்ந்தவனும கண்ணீரால் குரல தடைப்பட்டவனும மிகக் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுமாகிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு தண்டனிட்டுக் கூறலானான். துச்சாஸனன், 'கருணைபூர்வாயாக' என்று தமையனைநோக்கிப் பரிதாபமுள்ள மனத்தடனும் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடனும் ஒருவாக்கியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான துச்சாஸனன் துக்கத்துடன் அந்தத் தூயோதனனுடைய காலகளில் கண்ணீரை வடிக்கின்றவனாகி, 'இது இப்படி நேரக்கூடாது. பூமியானது முழுமையும் வெடித்துப்போகலாம். ஆகாசமும் துண்டுதுண்டாகப்போகலாம்; சூரியனும் தனனுடைய ஒளியை இழக்கலாம்; சந்திரன் சூரியநத கிரணங்களுடனிருந்ததலை இழக்கலாம்; வாயுவும் விரைவாகச் செல்லும் தன்மையை விட்டுவிடலாம்; இமயமலையும் சூளிர்ச்சியை இழக்கலாம்; ஸமுத்திரங்களில் ஜலமும் வறண்டுபோகலாம்; நெருப்பானது வெமமையை விட்டுவிடலாம்; அரசனே! நீ இல்லாமலநான் பூமியைப் பரிபாலனம்செய்யமாட்டேன். வேந்தனே! நீயே பகைவார்களுக்குச் சோகத்தை உண்டிபண்ணிக்கொண்டும் நண்பர்களுக்குச் சோகத்தைப் போக்கிக்கொண்டும் நமமுடைய குலத்தில் தூறுவருஷகாலம் அரசனாக இருப்பாய். கிருபைசெய்வாயாக' என்கிற இந்தவாக்கியத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான்.

பாரதரே! அந்தத் துச்சாஸனன் தூயோதனராஜனைப் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்துப் பூனைக்குத் தகுதியுள்ள தமையனுடைய பாதங்களை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு இனியகுரலாக அழுதான். அவ்வாறு துக்கமடைந்திருக்கின்ற அந்தத் துச்சாஸனனையும் தூயோதனனையும் பார்த்துக் காணன் மனவருத்தமுள்ளவனாக அவர்களை அணுகி, 'குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களை! மூக்க ஸவபாவத்தால் அலபமனிநாகன்போல ஏன் விசனப்படுகிறீர்கள்? துக்கப்படுகின்ற மனிதனுடைய சோகமானது ஒருபொழுதும் அவனைவிட்டு விலகாது. சோகமானது சோகத்திற்கு உடன்பட்டிருக்கிற மனிதனுடைய விசனத்தைப் போக்குகிறதில்லை. ஆதலால், சோகத்தை அனுபவிக்கின்ற நீங்கள் சோகத்தில் என்ன பயனைக் காணுகிறீர்கள்? தைய்யத்தை அடையுங்கள். சோகத்திற்கு

உடன்பட்டவர்களாக இருந்துகொண்டு பகைவர்களை ஆனந்த மடையுமபடி செயயாதீர்கள். அரசனே! பாண்டவர்களால் உனக்குச் செய்யத்தக்கதாக இருக்கிற விடுவித்தலன்றோ செய்யப்பட்டது? அரசனுக்குத் தேசத்திலவலிப்பவர்கள் எப்பொழுதுமே பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் உனலை பரிபாலனம் செய்யப்பட்டன்றோ கவலையற்றவர்களாக வலிக்கிறார்கள்? இது இவ்வாற்றுகக, ஸாமான்யமனிதன்போல நீ சோகத்தைப் பாராட்டுதல தகாது. நீ பிராயோபவேசம்செய்வதில் உன்னுடைய ஸஹோதரர்கள் துயரத்தை அடைகிறார்கள். அரசனே! ஆகையால், பிராயோபவேசம் போதும். துககத்தில முழுகியிருக்கிற இவர்க ளனைவரையும் கரையேறறுவதற்காக எழுந்திரு; புறப்படு. உனக்கு மங்கலம். ஸஹோதரர்களைத் தேறுதலடையச் செய்வாயாக.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்த்யயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

{ கர்ணன் பலவாறு வேண்டியதும், துர்யோதனன் பிராயோப வேசத்தை விடாமலிருந்ததும் }

வேந்தனே! ஒப்பொழுது உனக்கே மனத்தளர்ச்சியையும் அப்படியே அலப்படித்தியையும் காரியங்களில் விவேகமில்லாமை யையும் அறிகிறேன். நாமங்களை அறிந்தவனே! பகைவர்களைக் கொல்பவனே! தீமரென்று பகைவர்களின் வசத்தை அடைந்த நீ, பாண்டவர்களால் விடுவிக்கப்பட்டவனாகிறு யென்பதில் என்ன ஆச்சாயம்? சூருவமசத்திலுதித்தவனே! அறியப்படாதவர்களானு லும் அறியப்பட்டவர்களானுலும் சேனையிறசேர்ந்து பிழைப்பவா களும அப்படியே தேசத்தில் வலிப்பவாகளும அரசனுக்கு விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும். தலைவர்களான மனிதர்கள் பணவாக்குடையபடையை பெருமபாலும் கலசகி புத்தவங்களில் பிடிக்கப்படுகிறார்கள்; தமபடைவீரர்களால் விடுவிக்கவுமபடுகிறா கள். அரசர்களுடைய தேசத்தில் சேனையிலசேர்ந்து பிழைக்கிற மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து உள்ளபடி ராஜகாரியத்திற்காக முயலவேண்டும். அரசனே! இப்படியிருக்க, உன்னுடையதேசத்தில் வலிப்பவர்களான பாண்டவர்களால் தற்செயலாகச் சததுருக் களிதத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறாய். அநதவிஷயத்

தில் புலம்புவான் ஏன்? அரசனே! உனசேனையோடு யுத்தத்திற்
காசுச்செல்லுகின்ற ராஜஸரேஷ்டனை உனனைப் பாண்டவர்கள்
பின்புறத்தில் தொடர்ந்துவராமலிருந்தது ஸரியன்று. சூராகளும்
பலசாலிகளும் யுத்தங்களில் புறங்காட்டிஓடாதவர்களுமான அந்தப்
பாண்டவர்கள் முந்தியே ஸபையில் உனக்கு அடிமையாகிவிட்டா
கள். அவர்களுடைய சிறந்தபொருள்களை நீ இப்பொழுதும்
அனுபவிக்கிறாய். (ஆயினும்) பாண்டவர்கள் உயிரோடிருக்கிறார்
கள்; பார். அவர்கள் பிராயோபவேசம் செய்யவில்லை. மிக்க
புஜபலமுள்ளவனே! ஆகையால், நீ இப்படிப்பட்ட துகுகத்தைப்
பாராட்டலாகாது. வேந்தனே! எழுந்திரு. உனக்கு மங்களம்.
நீ கவலையடையதக்கவனல்ல. அரசே! தேசவாசிகள அரசனுக்கு
அவசியம் பிரியத்தைச்செய்யவேண்டும். அந்தவிஷயத்தில் புலம்பு
வதேன்? பகைவாகளை நாசம்செய்யவனே! ராஜேந்திரனே!
என்னுடைய இந்தலாககியத்தை நீ இவ்வண்ணம் செய்யாமற்
போவாயாகில, உன்னுடைய பாதங்களுக்கூட பணிவிடைசெய்து
கொண்டு இவ்விடத்திலிருப்பேன். உனனைப்பிரிந்து நான்
உயிரோடிருக்கவிருமபவிலை புருஷஸரேஷ்டனை நீ அப்படி
பிராயோபவேசம் செய்வாயாகில அரசாசனங்கூட பரிஹஸிக்கத்
தக்கவனாவாய்' என்று சொன்னான். காணனால் இவ்வாறு
சொல்லப்பட்ட துரியோதனராஜன் அப்பொழுது ஸவர்க்கத்தை
அடைவதில் நிச்சயமுள்ளவனாகி எழுந்திருப்பதற்கு மனத்தைச்
செலுத்தவேயில்லை.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சதுனிமுதலியவர்களால் பலவாறு தேற்றப்பட்டும் துரியோதனன்
பிராயோபவேச நிச்சயத்தினின்று திரும்பாமலிருக்கையிற் பாதா
ளத்தில்வலிக்கின்ற தைத்யர்களும் தானவர்களும் அவனை
அழைத்துவநவதற்காக ஒரு பிசாசத்தை உண்டுபண்ணி
யதும், அது துரியோதனைப் பாதாளத்திற்கு
அழைத்துக்கொண்டுபோனதும்.)

அரசரே! பிராயோபவேசத்திலிருப்பவனும் (அவமானத்
தைப்) பொருதவனுமான துரியோதனராஜனை அப்பொழுது

ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியானவன், இனசொற்கூறிக் கொண்டு, 'கௌரவ! காணலால் நன்றாக உரைக்கப்பட்டதன்றோ? அதனை நீ கேட்டாயா?' எனலால் (பாண்டவர்களிடத்திலிருந்து) பறிக்஑ப்பட்ட அப்படிப்பட்ட பெருஞ்செல்வத்தை மதிமயக்கத்தால் ஏன் இழக்கிறது? ராஜஸுரேஷ்டனே! நீ புத்திக்஑ுறைவினால் பிராணனை விட விருமபுகிறது. அறிவுமுதிர்ந்தவர்களை நீ அடுக்கவில்லை யென்பதை இப்பொழுதுதான் அறிகிறேன். எவன் மிக அதிகப் படுகின்ற ஸந்தோஷத்தையோ துக்கத்தையோ அடக்கவில்லையோ அவன் ஐஸுவர்யத்தைப்பெற்றால் ஜலத்திலபோடப்பட்ட சுடாத மண்பாண்டமபோல அழிந்துபோகிறது. மிகக்஑யமுள்ளவனும் மென்மைதகனமைபுள்ளவனும் சுக்தியற்றவனும் கராயங்களைத் தாமதமாகச் செய்பவனும் அவதானமில்லாதவனும் சூது குடி வேடடைமுதலிய விசனங்ககாரணமாக ஸ்திரீமுதலியவிஷயங்களால் கவரப்பட்டவனுமான அரசனுக்கு அடுத்தவர்கள் அன்புடன் ஊழியம்செய்யாரா. நன்மை செய்ப்பெற்ற உனக்கு எப்படி விபரீதமாகச் சோக்஑ுண்டாகலாம்? பார்த்தநாகனால் செய்யப்பட்ட நல்லகாரியத்தை நீ சோகத்தை அடைந்து கெடுததுவிடாதே. ராஜேந்திரனே! எந்தவிஷயத்தில் உன்னால் ஸந்தோஷம் பாராட்டப்படத்தக்கதோ பாண்டவர்களும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர்களோ அந்தவிஷயத்தில் சோகத்தைப் பாராட்டுகிறது. உன்னுடைய இந்நக்காரியம் விபரீதமாக இருக்கிறது. தயைசெய்வாயாக. உயிரை இழக்காதே. ஸந்தோஷமுள்ளவனாக நன்றியை நினைப்பாயாக. பார்த்தர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடு. கீர்த்தியையும் தாமத்தையும் அடைவாயாக. இந்நக்காரியத்தை நீ நன்றாக அறிந்தால் நன்றிமற்றவனாகமாட்டாய். பாண்டவர்களோடு ஸஹோதர ஸநேகத்தைச் செய்துகொண்டு அவர்களை நல்லநிலைமையிலிருக்஑ குமப்படிசெய்து அவர்களுக்குத் தங்கள் பிதாவைச் சேர்ந்ததான ராஜ்யத்தைக் கொடுததுவிடு. பிறகு, ஸுகத்தை அடைவாய்' என்று கூறினான்.

துரியோதனன், சகுனியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு, கால்களில் விழுந்திருப்பவனும் வீரனும் தமையனிடத்திலுள்ள அன்பினால் வாட்டமுள்ளவனுமான துசசாஸனனைப்பார்த்தது, பகைவர்களை நாசம்செப்பவனான அவனை நன்கு திரண்டிருக்கிற இருக்கைகளாலும் எடுத்துநிறுத்தி அன்புடன் நன்றாகத் தழுவிக்கொண்டு உச்சியில் முகாந்தான். அந்தத் துரியோதன

ராஜன, காண்னம சகுணியுமாகிய இவர்களின் வசனங்களை நன்குகேட்டு அப்பொழுது (ஜீசித்திருப்பதில்) மிககவராகக் கியதை அடைந்து லஜ்ஜையினால் சூழப்பட்ட மனமுள்ளவனாக ராஜயலாபத்தில் அதிகமான ¹ நரராஸயத்தை அடைந்தான். தூர்யோதனன, நண்பர்களுடைய அநதவசனத்தைக் கேட்டுநீ தீனத்தனமையுள்ளவனாக, 'தாமத்தினாலும் தனத்தினாலும் செளக்கியத்தினாலும் ஐஸுவாயத்தினாலும் ஆஜ்ஜையினாலும் போகங்களாலும் எனக்குச் செயவேண்டுவது ஒன்றுமே இல்லை. எனனுடைய ஸங்கலபத்தைக் கெடுக்காதீர்கள், போங்கள். பிராயோபவேசத்தில் எனனுடைய இநதப்புத்தியானது நிசசயமுள்ளதாயிருக்கிறது. எனக்குப் பூஜயாகளும் குருக்களுமாயிருக்கிற நீங்கள் எல்லாரும நகரத்திறஞ்ச செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டவர்களான அநதசசகுணி காண்ன்முதலியவர்கள், பகைவர்களைவருத்துபவனான தூர்யோதனைப்பார்த்து, 'ராஜேநதிரனே! பாரத! உனக்கு எநதக் கதியோ அது எங்களுக்கமுண்டாகட்டும். உன்னை இழந்தவர்களாக நாங்கள் எவ்வண்ணம் பட்டனத்தில் நுழைவோம்?' என்று மறுமொழிகூறினார்கள். நண்பர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் பிராதாக்களாலும் உறவினர்களாலும் பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டும், தூர்யோதனன பிராயோபவேசநிசசயத்திலிருந்து அசைக்கப்படவில்லை. திருதராஷ்டிரனுடையகுமாரனும் அரசர்களான சிறந்தவனுமான தூர்யோதனன நிசசயத்தினால் தர்ப்பங்களைப்பரப்பித் தீர்த்ததை ஆசமனம்செய்து பரிசுத்தனாகிய பூமியில் நன்கு உட்காராதவனும் தாப்பங்களாலும் மரவுரிகளாலும் செய்தவஸ்திரத்தை உடுதவனும் சிறந்தநியமத்தைக் கைக் கொண்டவனும் மொனவிநதத்துடன் கூடியவனுமாகி ஸவாகத்தை அடையவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் ஸமீபத்தில் (தன தேசத்தை எரிப்பதற்காக) காஷ்டங்களுடைய ஸமூகத்தை ² மனத்தினால் ஸங்கலபித்து ஸகானபானுகளை

¹ ஆசையினமை

² 'உந்ஸொவலிதிம் கூஸ்கா' எனபது மூலம்; இவ்வனம் பொருளசெய்து, 'அவசியம் மரிககவே வேண்டுமென்று நிசசயித்து எனபது கருத்தி' எனபது பழையவுரை. 'உந்ஸொவலிதிம்' என்று பாடங்கொண்டு, 'மானவிகமாக ஜபிக்கவும் பூஜிக்கவும் தொடங்கினான்' எனபது இவ்விஷ மொழிபெயர்ப்பு

விலக்கி பராயோபவேசத்தில் மிக்க உறுதியுள்ள புத்தியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

பிறகு, அவனுடைய அந்த நிச்சயத்தை அறிந்து பாதாளத்தில் வலிக்கிறவர்களும் பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் முற்காலத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டிருப்பவர்களுமான அந்தத்தையர்களும் தானவர்களும் தங்களுடைய பக்தத்திற்கு நாசமுண்டாகுமென்று அறிந்து தூயோதனனை அழைப்பதற்காக அப்பொழுது ¹ பல அகணிகளால் செய்வனவான ² நவகுண்ட முதலிய கிரியைகளைச் செய்தார்கள். மந்திரங்களில் தோந்தவர்கள் ³ உபநிஷதங்களுக்கால் சொல்லப்பட்டவையும் மந்திர ஜபங்களோடு கூடினவையுமான அந்த எல்லாக் கிரியைகளையும் பிருஹஸ்பதியினாலும் சக்கிராசார்யராலும் சொல்லப்பட்டவையும் அதாவணவேதத்தில் சொல்லப்பட்டவையுமான மந்திரங்களால் அப்பொழுது செய்தார்கள். வேதவேதாங்கங்களில் கரைகண்டவர்களும் மிகவுறுதியான விரதமுள்ளவர்களுமான பிராமமணர்கள் மனத்தை நன்கு அடக்கி, அகநியில் பாலுருபமான ஹவிசை மந்திரத்துடன் ஹோமம் செய்தார்கள். பிறகு, தானவர்களுடைய அதவர்புககள் கிரியைகளை நடைபெறச் செய்தனர். அரசரே! அந்த யாகத்தில் காமாவின்புலில் மிக்க ஆசக்யகரமான தும் கொட்டாவிவிடுகின்ற துமான ஒரு பெண்பேய் தோன்றியது; 'நான் என்ன செய்யக்கடவேன்?' என்றும் சொல்லியது. தையர்கள் மிகமகிழ்ந்த மனத்தோடு அந்த ⁴ கருதையைப் பாதது, 'பிராயோபவேசம் செய்திருக்கிற திருதராஷ்டிரபுத்திரனை தூரியோதனராஜனை இங்கே கொண்டுவா' என்று சொன்னார்கள்; அந்த கருதையானது, 'அப்படியே' என்று

¹ 'கேட்புவெதாந ஸாலவம்' எனபது மூலம்; 'பல அகணிகளால் செய்யத்தக்க நவகுண்ட முதலியவற்றைச் செய்தல்; அவை அதர்வணவேதமந்திரங்களால் செய்யப்படுவன; மற்ற மூன்று வேதங்களால் செய்யப்படுவனவல்ல' எனபது பழையவுரை.

² ஒன்பது அகணிகுண்டங்களமைத்துச் செய்யும் ஒருவித யாகம்.

³ ஆரணயகத்தில் சொல்லப்பட்டவையும், 'ஸவ-ஓ ப்ரவிய்யு ஹுஷ்யம் ப்ரவிய்யு ஸிரொஷி ப்ரஹீ யபீஃ ப்ரஹீ' என்பது முதலிய மந்திரங்களால் தெரிவிக்கப்பட்டவையும் பகைவரைக் கொல்லுதற்கானவையும் இந்த மந்திரங்களின் ஜபம் ஹோமம் முதலியவையுமான கிரியைகளை' எனபது பழையவுரை.

⁴ 'ஏவினதைச் செய்யும் தேவதை' என்பது பழையவுரை.

பிரதிஜைஞ்செய்து அப்பொழுது புறப்பட்டது. ஒருநிமிஷத்திற்குள் தூயோதனராஜனிருக்குமிடத்தை அடைந்தது; அரசனை எடுத்ததுகொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசித்தது; ஒரு முகூர்த்த சாலத்தில் தானவர்களுக்கெதிரில் அந்தத் தூரியோதனனைக் கொண்டுபோய்ச் சோதனாத தெரிவித்தது. இரவில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற அந்த அரசனைப் பார்த்துத் தானவானை வரும் அருகிறசென்று மிகமகிழ்ந்தமனமுள்ளவாகளும் சிறிதுமலாந்த கண்களுள்ளவாகளுமாகி, அப்பொழுது அவனைத் திடீர்மாதிரிக் கொண்டும், சேஷமம் விசாரித்தும், பிறகு, இந்தவாக்கியத்தை அபிமானத்தோடு உரைத்தார்கள்.

இருநூற்றைம்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோஷ்யா த் ராபர் வம். (தோடீச்சீச)

(பாதாளத்தில் தைத்தீயர்களும் தானவர்களும் காரணங்களையெடுத்துரைத்துப் பிராயோபவேசநீச்சயத்திலிருந்து தூரியோதனனைத் திருப்பியதும், பேய் தூரியோதனனை முன்னிருந்த இடத்திற்கு மறுபடியும் கொண்டுவந்ததும், மறுநினம் கர்ணன் முதலியவர்களின் வேண்டுகூலால் தூரியோதனன் எல்லாப் பரிஜனங்களுடனும் தன் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிவந்ததும்)

தானவர்கள், ‘ஐயா! தூயோதன! ராஜேந்திரனே! பரதகுலத்தைத் தாக்குபவனே! சூரர்களாலும் மகாதமாகளாலும் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டிருக்கிற நீ, யாதுகாரணத்தால் பிராயோபவேசமாகிற இந்த ஸாஹஸத்தைச் செய்தாய்? தற்கொலை செய்துகொள்பவன் சீழானகதியை அடைகிறான் அப்போத்கியை உண்டுபண்ணுகிற நிரதையையும் அடைகிறானன்றோ? உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிகள் சதநூறுபத்துக்கு விரோதமானவையும் பலபாவங்களுள்ளவையும் வேரை அறுப்பவைமுமான காரியங்களில் பிரவேசிக்கமாட்டார்கள். அரசனே! தர்மத்தையும் அந்தத்தையும் ஸுகத்தையும் நாட்டுசெய்கின்றதும் புகழையும் பிரதாபத்தையும் வீர்யத்தையும் அழிக்கின்றதும் பகைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்க்கிறதமான இந்தப் புத்தியை விட்டுவிடுவாயாக. பிரபுவே! உண்மையைக்கேள். அரசனே! உன்னுடைய தெய்வத்தனமையையும் சரீரத்தின் அமைப்பையும் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு, தையத்தைய அடைவாயாக. அரசனே! முற்

காலத்தில் நீ மஹேஸ்வரிடத்திலிருந்து எங்களால் தவத்தினால் அடையப்பட்டாய். உன்னுடைய (தேகத்தில்) நாபிக்கு மேற்பாகமானது முழுவதும் வஜ்ரக குவிபலங்களால் நிர்மிசுக்கப்பட்டதும், அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் பிளக்கமுடியாததுமாயிருக்கிறது உன்னுடைய (தேகத்தில்) நாபிக்ருக கீழ்ப்பாகமானது தேவியினால் புஷ்பமயமாகவும் ரூபத்தால் ஸ்திரீகளுடைய மனத்தைக் கவரும் தன்மை பொருந்தியதாகவும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அரசாக்களுள் உத்தமனே! இவ்வண்ணம் உன்னுடைய தேகமானது ஈஸ்வரராலும் தேவியினாலும் சோதது அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜஸரேஷ்டனே! ஆதலால், நீ தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவன்; மனிதனல்ல. மகாவீரமுள்ளவர்களுள் சூரர்களுமான பகததன் முதலிய க்ஷத்திரியர்கள் திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்திருக்கிற உன் பகைவர்களைக் கொல்லுவார்கள். ஆகையால், உன்சக்த துயரம் வேண்டாம். உனக்குப் பயம் இல்லை. உனக்கு உதவிசெய்வதற்காக வீரர்களான அபபடிப்பட்ட தானவர்கள் பூமியில் பிறந்திருக்கிறார்கள். மற்ற அஸுரர்கள், பீஷ்மா துரோணர் கிருபர் முதலியவர்களிடம் பிரவேசிக்கப்போகிறார்கள். அவர்களால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற பீஷ்மர் முதலியவர்கள் கருணையைவிட்டு உன்னுடைய பகைவர்களோடு போர் புரிவார்கள். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! புத்தத்தில் (பகைவர்களை) நன்கு அடிக்கப்போகிறவர்களான அவர்கள், புத்திரர்களையோ பிராதாகளையோ தகப்பனமாகளையோ உறவினர்களையோ சிஷ்யாகளையோ ஞாதிகளையோ இனோருகளையோ முதியோர்களையோ விடப்போகிறதில்லை. தானவர்களால் பிரவேசிக்கப்பட்ட கௌரவவீரர்கள், சித்தமானது தானவர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவுடன், அன்பில்லாதவர்களாகி ஸநேகத்தைத் தூரத்தில் விலக்கி உறவினர்களை அடிப்பார்கள். கௌரவஸரேஷ்டனே! புருஷஸரேஷ்டர்கள், ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும், கலக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களும், ¹ செய்யத்தக்கது செய்யத்தகாததென்னும் பகுத்தறிவினமையால் மயங்கினவர்களும், முன் வினையினாலுண்டு பண்ணப்பட்ட அதிருஷ்டவசத்தால், 'உயிரோடு என்னிடமிருந்து நீ விடுபடமாட்டாய்' என்று அனயோனயம் விருத்தமாகப்பேசுகின்றவர்களும், எல்லாரும் சஸ்திரங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பிரயோகிப்பதனால் ஆணமையில் நிலைபெற்றவர்களும், புகழ்கின்றவர்

¹ வேதுபாடம்.

களுமாகி ஜனங்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணுவார்கள். மகாத
 மாகுகளான அந்த ஐந்துபாண்டவர்களும் எதிர்த்துப் போர்புரி
 வார்கள். தெய்வபலத்தையுடையவர்களும் மகாபலசாலிகளுமான
 அவர்கள் இவர்களை வதம்செய்வார்கள். அரசனே! அஸூர ராக்ஷ
 ஸர்களுடைய கூட்டத்தினாகள சூத்திரியஜாதிகளில் தோன்றி
 யுத்தத்தில் பராகரமஞ்செய்து உன்னுடைய பகைவர்களைடு
 போர்புரிவார்கள். மகாபலசாலிகளான அந்த வீரர்கள் உன்னு
 டைய பகைவர்களைக் கதாயுதங்களாலும் உலகைகளாலும்
 சூலங்களாலும் பறபல சஸ்திரங்களாலும் அடிப்பார்கள்.
 வீரனே! அராஜுனனிததிலிருந்து உண்டான எந்தப்பயம
 உன்னுடைய மனத்தினுள் இருக்கிறதோ அந்தப் பயவிஷயத்
 திலும் எமமால் அராஜுனனுடைய வதோபாயமானது ஏற்படுத்ப
 படயிருக்கிறது. கொல்லப்பட்ட நரகாஸூரனுடைய ஆதமா
 வானது கர்ணனுடைய மூாததியை அடைந்திருக்கிறது. வீரனே!
 அந்த வைரத்தை நினைத்துக்கொண்டவனாகக் கேசவனேடும் அரா
 ஜுனனேடும் கர்ணவடிவங்கொண்ட நரகன போர்புரிவான். அடிப
 பவர்களுள் சிறந்தவனும் மகாரதனும் பகைவரை வெல்வதில் வல்ல
 வனுமான அந்தக் காணன் யுத்தத்தில் அராஜுனனையும் உன்னு
 டைய சததுருக்களைவரையும் ஜயிப்பான். வஜரபாணியான
 இரதிரன், இதை அறிந்து அராஜுனனைக் காப்பதற்காகக் கபடத்
 தால் கர்ணனுடைய குண்டலங்களைபும் கவசத்தையும் அபஹரிப
 பான். ஆகையால், எங்களாலும் இந்த விஷயத்தில் லக்ஷக்கணக்
 கான அஸூரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஏவப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
 அவர்கள் ¹ ஸம்சபதகர்களைன்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறார்கள்.
 பிரஸித்தர்களான அவர்கள் வீரனான அராஜுனனை யுத்தத்தில்
 கொல்லுவார்கள். நீ விசனப்படாதே. அரசனே! பகைவாக
 ளில்லாத இந்தப் பூமியானது உன்னால் அனுபவிக்கத்தக்க
 தன்றே? ஆகையால், நீ வியஸனமடையாதே. இந்தத் துககம்
 உனக்குத் தகாது. கௌரவ! நீ அழிந்தால் எங்களுடைய
 பகூழும் குறைவடைந்துவிடும். வீரனே! நீ போ. எவ்விதத்தா
 லும் நீ வேறு எண்ணத்தைச் செய்யலாகாது. நீ எங்களுக்கு
 எப்பொழுதும் கதியாக இருக்கிறாய். தேவதைகளுக்குப் பாண
 டவர்களா கதி' என்று சொன்னார்கள். பாரதீரே! தானவா

¹ வெல்வது அல்லது இறப்பது என்று சபதம்செய்து போர்புரியும் வீரர்கள். துரோணபாவம் 62-ம் பக்கம் சூறிப்பிறகானக.

களுள் சிறந்தவர்களான அஸுரர்கள் இவ்வாறு சொல்லி ராஜஸரேஷ்டனான அந்நத தூரியோதனனைத் தழுவிக்கொண்டு (எவராலும்) வெல்லமுடியாதவனான அவனைப் புத்திரனைத்தேற்றுவது போலத் தேற்றி அஸுரரைய புத்தியை நிலைபெறச்செய்து பிரிய வசனங்களையும் சொல்லி, 'போகலாம்' என்று அனுமதி கொடுத்தது, 'ஐயத்தை அடைவாயாக' என்றும் சொன்னார்கள். அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட மிகக் புஜபலமுள்ள தூரியோதனனை அந்தக் கருதையானது அப்பொழுது அவன் பிராயோபவேசம் செய்துகொண்டிருந்த இடத்திலேயே கொண்டுவந்து சேர்த்தது. அந்தக் கருதையானது அந்த வீரனை அந்த இடத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டு அவனைப்பூஜித்து அரசனான அவனால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அந்த இடத்திலேயே மறைந்துபோயிற்று.

பாரதேரீ! அது மறைந்துபோனபிறகு, தூரியோதனராஜன் இந்த விருத்தநாதங்களைத்தையும் ஸ்வபனமகண்டதுபோல எண்ணினான். தானவர்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த வாகுகியங்களை நன்றாக ஆலோசித்து, 'யுத்தத்தில் பாண்டவர்களை ஐயிப்பேன்' என்று துஷ்டபுத்தியுள்ள தூரியோதனனுக்கு எண்ண முண்டாயிற்று. அவன் காணையும் ஸம்சபதகர்களையும் பகைவர்களைக்கொல்பவனான அராஜுனனுடைய வதத்தில் நோக்குள்ளவர்களை என்றும் வல்லமைபுள்ளவர்களென்றும் எண்ணினான். பரதஸரேஷ்டேரீ! கெட்டபுத்தியுள்ளவனான அந்தத் தூரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்களை ஐயிக்கும் விஷயத்தில் இவ்விதம் திடமான ஆசை உண்டாயிற்று. நரகனுடைய அந்தராதமாவினால் பிரவேசிக்கப்பட்ட மனமுள்ள காணனும் அப்பொழுது அராஜுனனைக் கொல்வதில் கருமமானபுத்தியைச் செலுத்தினான். வீரர்களான அந்த ஸம்சபதகர்களும், ராக்ஷஸர்களால் பிரவேசிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களும் ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்களுமாகிப் பலகுணனுடைய வதத்தைச்செய்ய விருப்பமுற்றார்கள். அப்பொழுது, பீஷ்மர் துரோணர் கருபர் முதலிய வீரர்களும் தானவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மனத்தூண்டுகூடினவர்களாகப் பாண்டுவின் புத்திரர்களிடம் முன்போல் அப்படி அன்புள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. கருதையினால் அழைத்துக்கொண்டுபோய் இராக்காலத்தில் தானவர்களால் இந்தத் தூரியோதனராஜனுக்கு எந்தவிஷயம் சொல்லப்பட்டதோ அதை இவன் ஒருவனுக்கும் சொல்லவில்லை. ஸூர்யகுமாரனும்

மிக்க தோள்வலிமையுடையவனுமான அந்தக கர்ணன் விடியற் காலத்தில் அரசனான தூய்யோதனனை அடைந்து புன்சிரிப்புடன் இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு, 'மரித்த மனிதன பகை வர்களை ஜயிக்கிறதில்லை. உயிரோடிருப்பவன நன்மைகளைப் பார்க்கிறான். கௌரவ! மரித்தவனுக்கு நன்மைகள் எங்கிருந்து உண்டாகும்? வெற்றி எங்கிருந்து உண்டாகும்? துயரத்திற்கோ பயத்திற்கோ மாணத்திற்கோ இது ஸமயமன்று' என்று சொல்லி, இருகைகளாலும் அவனைக்கட்டிக்கொண்டு, 'வேந்தே! எழுந்திரு. ஏன் படுகதிருக்கிறாய்? பகைவரைக் கொல்பவனே! யாது காரணத்தால் சோகத்தை அடைகிறாய்? வலலமையால் சத துருக்களை மிகவாட்டி வெற்றிபெற்றவனான நீ எவ்வாறு மரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன்? அல்லது, அாஜுனனுடைய பராக் கிரமத்தைப்பார்த்து உனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கலாம். நான் உண்மையாக பரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். பதினமூன்றுவர்ஷம் சென்றபிறகு, நான் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைக் கொல்வேன். இது ஸதயம். ஆயுத்ததைத்தொட்டு ஆனை இடுகிறேன். ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! நான் பார்த்ததர்களை உனக்கு வசப்படவா களாகச் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

கர்ணனால் இவ்விதம் உரைக்கப்பட்ட தூய்யோதனன், தைதயர்களுடைய அபபடிப்பட்ட வசனத்தினாலும் துச்சாஸனன் முதலியவர்களுடைய வரதனைத்தாலும் பிராயோபவேசத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான். புருஷஸரேஷ்டனான தூய்யோதனன் தைதயர்களுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, மனத்தில் உறுதிசெய்துகொண்டு, பிறகு, ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் காலாட்களாலும் நெருங்கிய சேனையை நகரத்தைக் குறித்துச் செல்வதற்காக வரிசைப்படுத்தினான். அவனுடைய பிரயானத்தில் சேனையானது கங்கையின் வெள்ளத்துக்கு ஒப்பாக விளங்கியது. வெள்ளைக்குடைகளாலும் கொடிகளாலும் மிக்க வெண்ணிறமுள்ள சாமரங்களாலும் ரதங்களாலும் யானைகளாலும் காலாட்களாலும் நெருங்கிய சேனையானது, நெருங்கிய மேகங்களிலலாதகாலத்தில் அன்னப்பறவைகளின் வரிசைகளால் நாற்புறங்களிலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் வட்டமிடுகின்ற லாரஸபட்சிகளால் பிரகாசிக்கிறதுமான சரதகாலத்தைச்சார்ந்த ஆகாயம்போல அதிகமாகப் பிரகாசித்தது. ராஜேந்திரரே! திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரனும் ஜனங்களுக்கு அதிபதியுமான அந்தக தூய்யோதனன்

பிராமமணோததமர்களால், 'ஐய, ஐய' எனனும் ஆசீர்வசனங்களால் சகரவாததிபோலத் துதிககப்படுகின்றவனும் ஜனங்களுடைய அஞ்சலி வரிசைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றவனும் நிகரிலலாத காந்தியினால் ஜவலிக்கின்றவனுமாகக் காணோடும சூதாடியான சகுனியோடும முந்திச் சென்றான். குருஸரேஷ்டர்களான துச்சாஸனன் முதலிய எல்லாத தம்பிமார்களும் பூரிஸரவஸும ஸோமதததனும் மகாராஜனான பாஹலீகனும் செனறுகொண்டிருக்கின்ற அந்த ராஜஸரேஷ்டனை ரதங்களோடும பலவிதமான வடிவங்களுள்ள குதிரைகளோடும சிறந்த யானைகளோடும பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். ராஜேந்திரரே! தூயோதனை முந்திச்செல்பவனாகக் கொண்ட எல்லாக்கொளவர்களும் அப்பொழுது மிக்க மனக்களிப்புள்ளவர்களாகச் சிறிது காலத்தில் தங்களுடைய பட்டணத்தில பிரவேசித்ததாகள் ” என்று கூறினார்.

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் தூயோதனைடம் பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களோடு நட்பைச் செய்வீக்க முயன்றதும், கீணனை நிந்தித்ததும், தூயோதனனுடைய அனுமதியினால் கீணன் தீக்குவியத் திற்காகப் புறப்பட்டதும்.)

ஜனமேஜயர், “மகாதமாகளான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் இவ்வண்ணமிருக்கும்பொழுது, பெரியவில்லைக்கையில் தாங்கியவர்களும் மிகச் சிறந்தவர்களுமான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் ஸூயகுமாரனான கர்ணனும் மிக்க பலசாலியான சகுனியும் பீஷ்மரும் தூரோணரும் கிருபரும் யாதுசெய்தனர்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“பார்த்தகர்கள் இவ்வாறு சென்றபின், அவர்களால் விடுவித்து அனுப்பப்பட்ட தூயோதனை ஹஸ்தினாபட்டணத்திற்கு வந்தவுடன், பீஷ்மர் தூயோதனைப் பார்த்தது, ‘மகாராஜனே! ஐயா! முன்பு, தபோவனத்தைக்குறித்ததுப் புறப்படும் பொழுது உனக்கு என்னால் கூறப்பட்டது. என்னுடைய அந்த

வசனமானது உன மனததுக்குப் பிடிக்கவில்லை. (அதனால்) நீ அதனைச் செய்யவில்லை. வீரனே! அதனால், நீ பகைவர்களால் வலிநது பிடிக்கப்பட்டாய். தாமதங்களை அறிந்த பாண்டவர்களால் விடுவிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறாய். உனக்கு வெட்கமில்லையா? பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகனே! காந்தாரீந்தன! அப்பொழுது, காணன், போர்வீரர்களுடனகூடின நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, கந்தர்வர்களிடம் பயந்தவனாக யுத்தத்திலிருந்து ஒடின ராஜஸரேஷ்டனே! வைணிகர்களுடனகூடின நீ அலறி அழைக்கும் பொழுது, பின்புறத்தில் அடிக்கடி திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு அந்தயுத்தத்தினின்று காணன் ஒடினான். மிககீதோளவலியுள்ளவனே! உனனால் மகாதமாக்களான பாண்டவர்களுடையவல்லமையும் தூய்புத்தியுள்ளவனும் ஸூதபுத்திரனுமான காணனுடையவல்லமையும் பாக்கப்பட்டன. தாமதத்தில் அதிகவிருப்பமுள்ளவனே! தனுர்வேதத்திலும் சௌர்யத்திலும் தாமதத்திலும் காணன் மகாதமாக்களான பாண்டவர்களுடைய நாலில் ஒருபாகத்துக்கும் ஒப்பாகான் ஸந்தியை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனே! ஆகையால், இந்தகருவத்தின் அபிவிருத்தியினொபாருட்டு மகாதமாக்களான அந்தப்பாண்டவர்களைாடு நட்பை நான் தக்கறிதன்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! பீஷ்மரால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட தூரியோதன ராஜன், உரக்கச்சிரித்தவிட்டு, உடனே சகுனியுடன் கூடி அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான். அந்தத் தூரியோதனன் புறப்பட்டதைத் தெரிந்துகொண்டு கர்ணன் துச்சாலனன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகள் மகாபலசாலியான அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். வேந்தரே! கௌரவர்களுக்குப்பிதாமஹரான பீஷ்மர், அவர்களை அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டதைக்கண்டு ஸ்ரீஹனுயினால் மனவருத்த மடைந்து தமமாங்கைக்குச்சென்றார். மகாராஜரே! பாரதரே! பீஷ்மரோ போனபிறகு, ஜனங்களுக்குத் தலைவனான தூரியோதனன் மீண்டு அந்தஇடத்திற்குவந்து மந்திரிகளொடுசேர்ந்து, 'நமக்கு எது நன்மையைப்பயக்கக்கூடியதாக இருக்கும்? செய்வேண்டியது எது மிச்சமிருக்கிறது? எவ்வாறு அந்தக்காராயம் நம்மால் நன்குசெய்யப்பட்டதாகும்?' என்று ஆலோசனைசெய்தான். காணன், 'தூரியோதன! குருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்வாயாக. பீஷ்மரோ எப்பொழுதும் நம்மை இகழ்கிறார்; பாண்டவர்களைப் புகழ்கிறார்; மிகக் தோளவலிமையுள்ள

வனே! உன்னிடத்திலிருக்கின்ற பகைமையால் எனனையும் பகைப் பவராகிறார். அரசனே! உன்னிடம் நாளதோறும் எனனை நிரந்திர கிறார். பாரத! பகைவர்களை அழிப்பவனே! அரசனே! பாண்டவர்களுடையபுகழ்ச்சியைப்பற்றியும் உன்னுடைய இகழ்ச்சியைப்பற்றியும் பீஷ்மரால் உனளதிரில் சொல்லப்பட்ட அவருடைய அநத வசனத்தை அப்படிப்பட்ட நான் பொறுக்கவில்லை அரசனே! 'வேலைக்காரர்களோடும் படைகளோடும் வாசனங்களோடும்சோநது யுத்தத்திற்குப்புகழப்பட எண்ணங்கொண்டிருக்கிற எனக்கு அனுமதிக்கொடுப்பாயாக. அரசனே! மலைகளோடும் வனங்களோடும் பெருங்காடுகளோடும் கூடின பூமியை ஜயிப்பேன். மஹாபலசாலிகளான நான்குபாண்டவர்களால் பூமியானது ஜயிக்கப்பட்டது. அநதப்பூமியை உனக்காக நான் ஒருவனே ஜயிப்பேன்; ஸந்தேகமில்லை. குருவம்சுந்திலிபிறந்தவர்களுள் அதமநும மிக்கதுர்ப்புத்தியுள்ளவருமான பீஷ்மர் நன்றாகப்பார்க்கட்டும். எவா இகழ்த்தகாதவனான எனனை இகழ்கிறாரோ, புகழ்த்தகாதவனான அராஜனனைப் புகழ்கிறாரோ அவர் எனனுடைய பலத்தை இப்பொழுது பாரக்கட்டும்; தமமைநிரந்திரத்துக்கொள்ளட்டும், அரசனே! எனக்கு அனுமதிக்கொடுப்பாயாக. உனக்கு ஜயமானது நிச்சயமன்றோ? அரசனே! உன்னிடத்தில் ஸத்தியமாக பரதிஜைரூபண்ணுகிறேன். ஆயுதத்தைத் தொடுகிறேன்' என்று சொன்னான்.

வேந்தரே! பரதாக்களுள் சிறந்தவரே! கர்ணனுடைய அநத வசனத்தைக்கேட்டு, அரசனான துரிதோதனன், அதிகபரிதிபுடன கர்ணனைப்பார்த்து, 'மிக்க பலசாலியான நீ எனனுடைய ஹிதங்களில் எப்பொழுதும் ஸன்னத்தாக இருத்தலால், நான் பாக்கியவானாக இருக்கிறேன்; அனுகரஹிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். எனனுடைய பிறப்பு இப்பொழுது பயனுள்ளதாயிற்று. வீரனே! நீ எல்லாச்சுதருக்களுடைய நாசத்தையும் எண்ணுகிறாயாதலால் புறப்படுவாயாக. உனக்கு மங்களம். எனனை நோக்கி (வேண்டியவற்றைக்) கட்டளையிடுவாயாக' என்று சொன்னான். பகைவர்களை அழிப்பவரே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனான துரியோதனனால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்ட காணன அப்பொழுது பிரயாணத்துக்கு உரிய (வண்டிகள் கடைவீதிகள் முதலிய) எல்லாவற்றையும் கட்டளையிட்டான். பெரிய வில்லைக் கையில தாங்கியவனான காணன நல்லத்தியில நல்லமுகூர்த்தத்தில் சுபமான தேவதையுடனகூடின நகூத்திரத்தில பிராமமணர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறவனாகவும் மங்களகரமான பரிசுத்தவல்ல

துக்களால் ஸநானமசெய்தவனாகவும் வாக்குக்களாலும் நனகு துதிககப்பட்டவனாகவும் தேரினஒலியினால் சராசரங்களுடன் கூடின மூவுலகங்களையும் ஒலியிடுமபடிசெய்துகொண்டு திகுருவிஜ யத்திற்காகப் புறப்பட்டான்.

இருநூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தீக்த விஜயத்தீர்த்துப் புறப்பட்ட கர்ணன் எல்லா அரசர்களையும் வசப்படுத்தி மீண்டும் ஹஸ்தினபட்டணத்தீர்த்து வந்தது)

பரதாசுளுசிறநதவரே! பிறகு, பெரிதானவிலலைக்கையில தாங்கின காணன, பெரியசீனையினால் சூழப்பட்டவனாக, தருபதனுடைய அழகியநகரத்தை முற்றுகைபோட்டான். ராஜ ஸரேஷ்டரே! வீரனான இந்தத்ருபதனைப் பெரியபுத்தத்தினால் தனக்குவசப்படும்படிசெய்தான்; ஸவாணங்களையும் வெள்ளிகளையும் பறபல ரத்தினங்களையும் கப்பமாகக்கொடுக்கும்படியும் செய்தான். ராஜேந்திரனே! அந்தத்ருபதனைஜயித்தது அவனை அனு சரித்தவந்தவர்களனைவரையும் தனக்கு வசப்பட்டவர்களாகச் செய்தான்; அவர்களைத் தனக்குக் கப்பம் கொடுக்கும்படியும் செய்தான். பிறகு, வடதிசையை அடைந்தது அரசர்களைத் தன வசப்படுத்தினான். பகைவர்களோடுபோர்புரிகின்ற ராதாபுத் திரனான கர்ணன பகைத்தனைஜயித்து மலைகளுசிறத்த இமய மலையினமீது ஏறினான் அவனே அவன எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று எல்லா அரசர்களையும் வசமாக்கிக்கொண்டான். அவன இமயமலையில் வஸிப்பவர்களனைவரையும் ஜயித்தது கப்பத் தைக் கொடுக்கும்படி செய்தான்; நேபாளதேசத்திலிருந்த அரசு க்களையும் வென்றான் பிறகு, அந்த இமயமலையிலிருந்து சீழை இறங்கிக் சீழ்த்திசையில் விரைவாகச் சென்றான். அவன் அவசு தேசத்தையும் வங்கதேசத்தையும் களிங்கதேசத்தையும் சண்டிக தேசத்தையும் மிதிலாதேசத்தையும் மகததேசத்தையும் காக்ககண்ட தைகளையும் ஜயித்தது வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆவசீரதேசத்தையும் யோந்யதேசத்தையும் அஹிக்ஷத்ரதேசத்தையும் ஜயித்தான். சீழ்த்திசையை நன்றாக ஜயித்தது அப்படியே வதஸதேசத்தையும் அடைந்தான். வதஸதேசத்தை ஜயித்ததுக் கேவலையையும் ம்ருத்

திகாவதியையும் மோஹன பட்டணத்தையும் தரிபுரியையும் கோஸிலையையும் ஜயித்தான். ஸூதபுத்தரான கர்ணன் இந்தத் தேசங்களினைத்தையும் ஜயித்து எல்லாத் தேசத்தரசர்களிடமிருந்து மகப்பததைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்திசையை அடைந்து மஹாரதர்களை ஜயித்துத் தென்னாட்டிலுள்ள வீரர்களுள் நுக்மியோடு போராடிந்தான். அந்த நுகமியானவன் ஸங்குலபுத்ததைச் செய்து ஸூதபுத்தரினைப் பார்த்து, 'ராஜேந்திர! உன்னுடைய விகிரமத்தாலும் பலத்தாலும் ப்ரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு இடையூறறை நான் செய்யமாட்டேன். கூத்த திரியநாமத்தைப் பாதுகாத்தேன் எவ்வளவு ஸவர்க்கத்தை நீ விருமபுகிருடியோ அவ்வளவை நான் அன்புடன் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அந்தக் காணன் நுகமியுடன்சேர்ந்து பாண்டியநாட்டையும் ஸூதசைலத்தையும் அடைந்தான் அந்தக் காணன் புத்தபுத்தில தனித்திருக்கிற நீலனென்கிற அரசனையும் வேணுதாரியின் புத்திரனையும் மற்றுமுள்ள சிறந்த அரசர்களை யும் ஜயித்தான். தென்திசையிலுள்ள அரசர்களின்வரையும் கப்பல்களைக் கொடுக்கும்படி செய்தான். மகாபலசாலியான ஸூதபுத்திரன், பிறகு, சிசுபாலனுடைய புத்திரனை அடைந்து அவனை ஜயித்தான். அவனுக்குப் பகததுணையாக வந்த அரசர்களை யும் தன் வசத்திலிருக்கச் செய்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! ஸாமோபாயத்தால் அவந்திதேசத்தரசர்களையும் தன்வசத்திலிருக்கச்செய்து வருஷணிகளுடன்சேர்ந்து மேல்திசையையும் ஜயித்தான். வருணனை அபிபதியாகக்கொண்ட மேல்திசையை நாடி மேற்குத்தேசத்திலிருப்பவர்களான யவனராஜர்களையும் பர்ப்பர மன்னர்களையும் ஜயித்துக் கப்பல்கொடுக்கும்படி செய்தான். வீரனும் நீதிபசுசெலுத்துகிறவனும் ஸூதநந்தனனுமான கர்ணன், கீழநாடுகளுடனும் மேலநாடுகளுடனும் தென்திசைகளுடனும் கூடின பூமிமுழுமையையும் ஜயித்துச் சீரிககிறவன்போலிருந்து கொண்டு அனுபாஸமாகவே மிலைசச அரசர்களையும் காட்டரசர்களையும் மலைபிலவஸிப்பவர்களையும் பதரசர்களையும் ரோஹிதகர்களையும் ஆகவேயர்களையும் மாளவர்களையும் எல்லாக் கூட்டங்களையும் ஜயித்து மகாரதர்களான நகனஜிதமுத்தலிய வீரர்களுடைய கணங்களுடையஜயித்துச் சசகர்களையும் யவனர்களையும் ஜயித்தான். மஹாரதனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான அந்தக்கர்ணன் இவ்வண்ணம் பூமிமுழுமையையும் ஜயித்துத் தன்வசத்திலிருக்கும்படி

செய்துகொண்டு ஹஸ்திநாபட்டணத்திற்கு வந்தான்.

மகாராஜே! ஜனங்களுக்கு அகிபதியான தூரியோதனன், புத்தத்தில் விஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும் வந்திருக்கின்ற மகாவீரனுமான அந்தக் காணனைப் பிராதாகுகளோடும் பிதாவோடும் உறவினர்களோடும் எதிராகொண்டுபோய் விதிப்படி அரசித்தான். ஜனங்களுக்கு அரசவரனான தூரியோதனன் பிரீதிபுள்ளவனாக அவனுடைய ஜயத்தை (நகரில்) பறையறைவித்தான். அவன், 'பீஷ்மரிடமிருந்தும் துரோணரிடமிருந்தும் கருபரிடமிருந்தும் பாஹலீகரிடமிருந்தும் எதனை நான் அடையவில்லையோ அதனை அடைந்தவனாகிறேன். உனக்கு மங்களம். அது உன்னிடத்திலிருந்தனறே எனனால் அடையப்பட்டது? காண! அதிகமாகப்பேசுவதனால் யாது பயன்? எனனுடைய வசனத்தைக்கேட்பாயாக. மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே? மிக்கசிறப்புவாய்ந்தவனே! நாதனான உனனால் நாதனுள்ளவனாக இருக்கிறேன். புருஷஸுரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களனைவரும் மேலும் மேலும் விருத்தியடைந்துவருகிற மறற அரசர்களும் உன்னுடைய ஸாமாத்தியத்தில் பதினூறில் ஒரு பாகத்துக்கும் ஈடாகார். காண! பெரியவில்லை கையில்தாங்கியவனே! அப்படிப்பட்ட நீ இருதிரன் அதிதியைப் பாடப்பதுபோல அந்தத்திருதராஷ்டிரரையும் புகழ்நிபற்றவளான காந்தாரியையும் பா' எனமுன். பிரஜைகளுக்கு அகிபதியே! பிறகு, ஹஸ்திநாபட்டணத்தில் கலகல என்னும் ஒலியும், ஆ! ஆ! என்னும் ஒலியும் பலவாகத்தோன்றின. ஜனங்களுக்கு அகிபதியே! அந்த நகரத்தில் இந்தக்கண்ணைச் சிலர் புகழ்ந்தார்கள; சிலர் இகழ்ந்தார்கள். சில அரசர்கள் பேசாமலிருந்தார்கள். ராஜேந்திரரே! பூபதியே! சஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களுள் சிறந்தவனான கண்ணன், பாவதங்களோடும் வனபரதேசங்களோடும் கூடியதும் ஸமுத்திரங்களுள்ளதும் வீடுகளைச்சாராத பூநதோட்டங்களுடன் கூடியதும் பறபல தேசங்களாலும் பட்டணங்களாலும் நகரங்களாலும் நிறைந்ததும் நீர்ப்பாங்கான தரைகளால் நிறைந்திருக்கின்ற தீவுகளால் நிரம்பியதுமான பூமியை இவ்வண்ணம் ஜயித்துச் சிறிது காலத்தினுள் அரசர்களைத் தன் வசத்திலிருக்கச்செய்து குறைவற்ற பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு தூரியோதனராஜனை வந்தடைந்தான். மன்னரே! பகைவர்களை அடக்கும் திறமையுள்ளவரே! வீரனான அந்தக்காணன் அரணமணியில் உளவோ பிரவேசித்துக் காந்தாரியுடன் சோந்திருக்கிற திருதராஷ்டிரனைக் கண்டான்.

புருஷஸரேஷ்டரே! தாமங்களை அறிந்த காணன், புத்திரனபோல அலனுடைய இருகாலகளையும் பிடித்து வணங்கினான். திருநராஷ்டிரனாலும் அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு விடப்பட்டான். பாரதரே! அந்த ஸமயம் தொடங்கி, தூரியோதனராஜனும் ஸுபலனுடைய புத்திரனை சகுனியும், புத்தத்தில் காணனூல பாரத்தாக்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாக எண்ணினார்கள்.

இருநூற்றைம்பத்தாருவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தூர்யோதனன் ராஜஸூய யாகத்தைச் செய்கீதும்படி பிராயம்மணர்களே வேண்டியதும், அவர்கள் காரணங்களைச் சொல்லி ராஜஸூயயாகம் செய்வதை மறுத்து அவனை வேறு யாகத்தைச் செய்ய ஏவியதும்)

அரசரே! ஜனங்களுக்குத் தலைவரே! பகைவீரர்களை நாசம் செய்பவனும் ஸூதபுத்திரனுமான காணன், பூமியை ஜயித்துத் தூரியோதனைப்பார்த்து, 'தூர்யோதன! கௌரவ! நான் உனக்குச்சொல்லும் வசனத்தைத் தெரிந்துகொள். பகைவர்களை அடக்குபவனே! என சொல்லுகேட்டு அப்படியே எல்லாவற்றையும் நீ செய்யவேண்டும். வீர! அரசர்களில் சிறந்தவனே! இப்பொழுது உன்னுடைய பூமியானது பகைவார்களிலலாததாக இருக்கிறது. பகைவரையழித்தவனும் பெரிய மனமுள்ளவனுமான நீ இந்நிரனபோல இந்நபபூமியைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். காணனூல இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட தூரியோதனராஜன், மீண்டும் கர்ணனைப்பார்த்து, 'புருஷஸரேஷ்டரே! எவனுக்கு நீ உதவிப்பிடுவனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் இருக்கிறாயோ அவனுக்குக் கிடைக்க அரியது ஒன்று மில்லை. நீ எனனுடைய சேஷமத்திறங்காகவே நல்ல முயற்சியுள்ளவனாக இருக்கிறாய் ஆனால், எனக்கு ஓர் அபிப்பிராயமிருக்கிறது. அதனை உள்ளபடி கேட்பாயாக. ஸூதநரசன்! அப்பொழுது பாண்டவனுடைய யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூயத்தைக்கண்டு எனக்கு ஆவலுண்டாயிற்று. அந்த ஆவலை நீ நிறைவேற்றி வைப்பாயாக' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட கர்ணன், பிறகு, அரசனை நோக்கி, 'அரசர்களுள் உத்தமனே! அரசர்

களைவரும் இப்பொழுது உனக்கு வசப்படடிருக்கிறார்கள். குருஸாரேஷ்டனே! பிராம்மணோத்தமர்களை அழைக்கலாம். சாஸ்திரவிதிப்படி ஸம்பாரசுகளையும் யாகததிறகுவேணடிய உபகரணங்களையும் சேகரிப்பாயாக. அரசனே! பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வேதங்களின் கரைகண்டவர்களும் நனகு அழைக்கப்பட்டவாளுமான ரிதவிக்ஞ்சுக்களும் சாஸ்திரப்படி உனக்கு யஜ்ஞத்தைச செயலிக்கக் கடவர். பரதஸாரேஷ்டனே! மிகுதியான அன்னபானங்களுடன் கூடியதும் மிக நிரமபின குணங்களோடுகூடியதுமாக உன்னுடைய மஹாயாகமும் தொடங்கப்படலாம்' என்றுசொன்னான்.

பிரஜைகளுக்குப்பதியே! காணலை இவ்வண்ணமுரைகப்பபட்ட துரியோதனன புரோஹிதரை அழைத்து, 'நிரமபின சிறந்த தகூழிணைகளையுடைய ராஜஸூயமெனகிற சிறந்த யாகத்தைச சாஸ்திரப்படியும் நியாயப்படியும் முறைப்படியும் செய்வீராக' என்று சொன்னான். அரசரே! இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தபராமமணோத்தமர் அந்தச்சமயத்தில் அங்குவந்திருந்த பிராம்மணர்களோடு கூடி அரசனைப்பாத்து, 'ராஜஸூரேஷ்டனே! கௌரவஸாரேஷ்டனே! யுதிஷ்டிரா உயிரோடிருக்கும்பொழுது உன்னுடைய குலத்தில் அந்தராஜஸூயமெனகிற சிறந்தயாகமானது செய்வதற்கு ஸாத்தியப்படாதது. வேந்தே! உன்னுடையபிதாவான திருந்த ராஷ்டிரரும் நீண்ட ஆயுளுள்ளவராக ஜீவித்திருக்கிறார். அரசாளுள் உத்தமனே! அதனாலும், இந்தயாகமானது உனக்கு விலக்கானது. பிரபுவே! ராஜஸூயத்திற்குஸமமாகப் பெரியதான வேறு ஒருயாகமிருக்கிறது. ராஜேந்திரனே! நீ அதனால் தேவதைகளைப் பூஜிப்பாயாக. எனதுடைய இந்தவசனத்தைக கேள். அரசனே! உனக்குக் கப்பம்கொடுக்கிற இந்த அரசர்கள் உனக்கு ஸுவர்ணத்தையும் சிற்பிகளாலசெய்யப்பட்டிருக்கிற (அலங்காரமுதலிய) வஸதுகளையும் சிறப்பவேலைசெய்யப்பட்டிராதவஸதுகளையும் கப்பங்களாகக் கொடுக்கட்டும். ராஜஸூரேஷ்டனே! ஆகலால், இப்பொழுது உனக்குக் கலப்பை செய்யப்படலாம். பாரத! அதனால் உன்னுடைய யாகசாலை அமைத்தற்குரியபூமியானது உழப்படலாம். மன்னவர்களுள் மிக்கமேன்மைவாய்ந்தவனே! அந்த இடத்தில் ஏராளமால் அன்னங்களுள்ளதும் (மந்திரங்களால்) நனகு பரிசுத்திசெய்யப்பட்டதும் எல்லாபககங்களினாலும் தடையற்றதுமான யாகமானது நியாயப்படி நடக்கலாம்.

உனலை செய்யப்படப்போகிற வைஷ்ணவமென்று பிரஸித்திபெற்ற இந்தயாகமானது ஸதபுருஷர்களுக்குத் தகுந்தது. புராணபுருஷரான விஷ்ணுவைத்தவிர வேறுஒருவரும் இந்தயாகத்தால் தேவதை களைப் பூஜித்ததில்லை. இந்நமகாயாகமானது யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூயத்திற்குச் ¹ சமமானது பாரத! எங்களுக்கு இந்த யாகம் ருசிக்கிறது; உனக்கும் உனமையானது. இது இடையூறின்றி நடைபெறும். உன்னுடைய ஆசையும் ஸபலமாகும். மிகப் பாகுபலமுள்ளவனே! ஆகையால், உன்னுடைய இந்தயாகம் 'நொடங்கப்படலாம்' என்று கூறினார். அந்த பராமம்ணர்களால் இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அரசனான தூயோதனன், கர்ணனையும் சகுனியையும் பிராதாக்களையும்பார்த்தது, 'பிராமம்ணாகளுடைய இந்தவசனம் முழுமையும் எனக்கு ருசிக்கிறது; ஸம்சயமில்லை. உங்களுக்கு ருசிக்குமாகில் தாமதியாமல் சொல்லுங்கள்' என்கிற இந்தவசனத்தை உரைத்தான். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அவர்கள் எல்லோரும், அரசனைப்பார்த்தது, 'அபபடியே' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, அரசன் சிறபிகளைக் கிரமப்படி கட்டளைபிட்டான். கலப்பையைச் செய்வதிலும் எல்லாச்சிற்பிகளும் கட்டளை யிடப்பட்டார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாம் சொல்லிய படி கிரமமாகச் செய்யப்பட்டன.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தூயோதனன் யாகத்தை முடித்தபிறகு யாகத்துக்கு வந்திருந்து பிராமம்ணர்களையும் அரசர்களையும் மரியாதை செய்து அனுப்பிவிட்டுத் தன் நகரத்தில் பிரவேசித்தது.)

பிறகு, சிறபிகள், அரசனைப்பார்த்தது, 'எல்லாம் செய்யப்பட்டுவிட்டன' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பாரதரே! அறிவிறசிறந்தவரான விதுரரும் திருதராஷ்டிரானிடத்தில கரணுக்களுள் சிறந்ததான வைஷ்ணவயாகத்தைச் செய்வதற்குத் தக்க ஸமயம் வாயத்திருப்பதாகவும் ஸனனத்தமாக இருப்பதாகவும் அதிகவிலைமதிப்புள்ள பொனமயமான கலப்பையும் முழுதும் செய்து முடிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தாரா. பிராணிகளுக்குப் பதியே! அரசர்களுள் சிறந்த திருதராஷ்டிரமகாராஜன், இந்த

¹ 'ஸபாதத்தி' என்பது மூலம்.

வசனத்தைக்கேட்டு, ஸர்வோத்தமமான யாகத்தைச் செய்யக் கட்டளையிட்டான. பிறகு, அளவில்லாத தனங்களுடன் கூடியதுமன்றாக ஸமஸ்கரீககப்பட்டிருப்பதுமான யாகமானது நடக்கத் தொடங்கியது. காந்தாரீபுத்திரனை தூரியோதனன சாலதிரப்படியும் கிரமப்படியும் தீக்ஷிதனனை. திருதராஷ்டிரனும் பெரும்புகழுள்ளவரான விதுரரும் பீஷ்மரும் துரோணரும் க்ருபரும் கர்ணனும் கீர்த்தியுள்ளவரான காந்தாரீபும் மிக்க மனக்கலரிப்புற்றவர்களானார்கள். ராஜேந்திரரே ! (தூரியோதனன) அரசார்களையும் அப்படியே பிராமமணர்களையும் அழைப்பதற்காக விரைவாகச் செல்வாக்கான தூதர்களையும் அனுப்பினான். அந்தத் தூதர்கள், கட்டளையிடப்பட்டவண்ணம், விரைவாகச் செல்லும் வாகனங்களுடன் புறப்பட்டார்கள். அந்தத் தூதர்களுள் புறப்படுகின்ற ஒரு தூதனைப்பார்த்து, துச்சாஸனை, அப்பொழுது, ' தூத ! விரைவாக தவைதவனத்திற்குப் போ. பாப்புருஷாக்களான பாண்டவர்களையும் அந்த வனத்தில் வஸிக்கின்ற பிராம்மணர்களையும் நியாயப்படி அழைப்பாயாக ' என்று சொன்னான். அந்தத்தூதன், தவைதவனம் சென்று எல்லாப் பாண்டவர்களையும் அடைந்து நமஸ்கரித்து, ' மஹாராஜே ! கௌரவாக்களுள் மிக்கமேனமைவாயந்தவனும் அரசாக்களுள் சிறந்தவனுமான தூரியோதனன தனதுகிறமையால் தேடப்பட்ட பொருட்குவியலைப்பெற்று யாகம்செய்கிறான அந்தயாகத்திறுக்காக அரசாக்களும் பிராமமணர்களும் அந்த அந்த இடங்களிலிருந்து செல்லுகின்றார்கள். அரசரே ! நாளை மகாத்மாவான கௌரவலை அனுப்பப்பட்டீன். ஜனங்களுக்குத் தலைவனை தூரியோதனராஜன் உங்களை அழைக்கிறான். அரசனுடைய மனத்தினால் விருமப்பபட்டிருக்கிற அந்தயாகத்தை நீங்கள் பாக்கக்கடவீர் ' என்று கூறினான்.

பிறகு, ராஜஸரீரஷ்டரான யுதிஷ்டிரராஜர், அந்தத் தூதனுடையவசனத்தைக்கேட்டு, ' முன்கூறாததையெழுதப்பெருகுகிற தூரியோதனராஜன் கெய்வாதினமாக யாகங்களுள் முக்கியமான வைஷ்ணவயாகத்தினால் தேவதைகளை ஆராதிக்கிறான். நாங்களும் வருவேமம் ; ஆனால், எவ்விதத்தாலும் இப்பொழுது வரமுடியாது. பதினமுன்றுவர்ஷகாலம் முடிவடையும்என்று நாங்கள் வனத்தில்வஸிக்கக்கடவோடுமென்கிற எங்களுடையசபத்ததை நாங்கள் பாதுகாக்கவேண்டும் ' என்று சொன்னான்.

னா. தாமராஜருடைய இந்நவசனத்தைக்கேட்டு, பீமன, தூதனை நோக்கி, 'தாமங்களால் பிரகாசிக்கிற யுதிஷ்டிரராஜர் அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் எப்பொழுது அந்தத் துரியோதனனை ஜவலீகுகின்ற அகநியில் விழுமபடிசெய்வரோ அப்பொழுது வருவாரா. பாண்டநகனரான யுதிஷ்டிரமகாராஜர் பதினமூன்றாவது வாஷத்திறகுமேல திருதராஷ்டிரபுத்திராகளிடமுள்ள கோபமாகிற ஹவிஸை எப்பொழுது யுத்தமாகிற யாகத்தில் ஹோமமசெய்வாரோ அப்பொழுது நாவகள வருவோம் என்று நீ அநத்ததுரியோதனனுக்குச் சொல்' என்று சொன்னான். வேந்தரே! மறறப்பாண்டவாகள அபரியமான வசனம் யாதொன்றையும் சொல்லவில்லை. தூதனும், நடநவண்ணம் இந்ந வரலாற்றைத் தூரியோதனனிடம் தெரிவித்தான். மகாபாக்யசாலியே! பிறகு, புருஷஸரேஷ்டாகளான பற்பலதேசாதிபதிகளும் பிராமமணர்களும் துரியோதனனுடைய நகரத்தைநோக்கி வந்தார்கள். சாஸ்திரப்படியும் விதிப்படியும் முறைப்படியும் அரசுக்கப்பட்டவர்களான அந்ந அரசர்கள் அதிகஸநதேஷத்தையுடையவர்களும் பிரீதியுள்ளவாகளுமானார்கள். ராஜஸரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரனும், எல்லாக்கொளரவாகளாலும் சூழப்பட்டவனாகவும் அதிகஸநதேஷமுள்ளவனாகவும் விதுரைப்பாதது, 'விதுர! எப்படி எல்லாஜனங்களும் யஜ்ஞவாடத்தில் மிருஷ்டானன போஜனம் செய்வார்களும் ஸுகமுள்ளவாகளுமாகி மகிழ்வார்களோ அப்படி நீதியானது ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான். பகைவாக்களை அடக்குகிறவரே! கற்றறிந்தவரும் தர்மங்களை அறிந்தவருமான விதுரரோ அதனை அறிந்து எல்லா வாணததாரர்களையும் சாஸ்திரப்படி பூஜித்தார். விதுரர், ஸநதேஷமுள்ளவராக, உண்ணவும் பருகவும் தக்க அனைபானங்களாலும் நறுமணம் பொருந்திய புஷ்பங்களாலும் பலவித வஸ்திரங்களாலும் எல்லாரையும் ஸநதேஷமடையச் செய்தார். வீரனான ராஜஸரேஷ்டன் சாஸ்திரப்படியும் முறைப்படியும் அவப்ருத்ததைச்செய்து எல்லாருக்கும் இனசொறகூறியும் பலவித தனங்களைக் கொடுத்தும் ஆயிரவர் ஆயிரவராக அரசார்களையும் பிராமமணர்களையும் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பினான். துரியோதனன் எல்லா அரசர்களையும் அனுப்பிவிட்டுத் தம்பிமாகளால் சூழப்பட்டுக் கர்ணனுடனும் சகுனி முதலியவர்களுடனும் சேர்ந்து ஹஸ்திநாபட்டணத்தில் பிரவேசித்தான்.

இருநூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தூர்யோதனனுடையஸபையில் கர்ணன் அர்ஜுனனுடையவந்தத்தை
பரதிஜீஞ்செய்ததும், பாண்டவர்கள் சாரீசுரமுகமாக
அதைக் கேட்டதும்.)

மகாராஜரே! நகரத்தில பிரவேசிக்கிறவனும் பிரஜைகளைப்
பாதுகாப்பதினினு நமுவாதனும் சிறந்தவில்லாளியும் அரசாச
னாள் மிகச்சிறந்தவனுமான தூர்யோதனனை ஸூதாசனும் ஜனங்
களும் ஸீதாததிரம செய்தாகா. ஜனங்களைப் பொரிக்கையும சந்த
னப்பொடிகளையும் அரசனமீது வாரிஇறைத்தது, 'அரசனே! உன
னால தொடங்கப்பட்ட இந்தயாகமானது பாக்கியவிசேஷத்தால்
இடையூறில்லாமல் முடிவடைந்தது' என்று சொன்னார்கள். அந்த
நகரத்தில் நடந்ததைப்பற்றிப்பேசுகிறவர்கள், அந்த அரசனைப்
பார்த்தது, 'உன்னை செயப்பட்ட இந்தயாகமானது யுகிஷ்டிர
ரால் செய்யப்பட்ட யாகத்திற்கு ஸமமாகாது' என்று கூறினார்கள்.

அந்த நகரத்தில் உசிதமாகப்பேசுந்ததேரியாத சிலா, அந்ததூர்
யோதனமகாராஜனைப்பார்த்தது, 'உன்னை செய்யப்பட்ட இந்த
யாகமானது யுகிஷ்டிரரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட அந்தராஜஸூய
யாகத்தின் பதினாறில் ஒர் அம்சத்துக்கும் ஈடாகாது' என்று
இவ்வண்ணம் உரைத்தார்கள். அந்தநகரத்தில் தூர்யோதன
னுடைய நண்பர்கள், 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவனான தூர்யோதன மகா
ராஜனால செய்யப்பட்ட இந்தயாகமானது எல்லாயாகங்களுக்கும்
மேற்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னார்கள். 'நருஷ்ணுடைய
புத்திரனான யயாதியும் மாந்தாதாஷம பரதனும் இந்தயாகத்தைச்
செய்து பரிசுத்தாகனாகி எல்லாரும ஸவாககத்தை அடைந்தா
கள்' என்றும் சொன்னார்கள். பரதாசனாள் சிறந்தவரே! தூர்
யோதனராஜன், நண்பர்களுடைய மங்கலகரமான இந்தவசனங்
களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் பட்டணத்தில
துழைந்து தன்அரண்மனையிலும் பிரவேசித்தானான். அரசனே! பிரா
தாசுகளுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனான தூர்யோத
னன் அரண்மனையிலிருவேசுத்தபிறகு, மாதாபிதாக்கள், பிஷ்மர்
தரோணர் கிருபர் முதலிய பெரியோர்கள், சிறந்தபுத்தியுள்ளவ
ரான விதூர் இவர்களுடைய பாதங்களில் தண்டனிட்டு இளை

ஸவேஹாதரர்களால் அபிவாதனம் செய்யப்பட்டவனும் அந்நத தம்பிரமர்களால் சூழப்பட்டவனுமாக முக்கியமான ஆஸனத்தில் உட்காந்தான். ஸுதபுத்திரனானகாணன், அபொபொழுது எழுந் திருந்து, அந்தத் தூயோதனமகாராஜனைப் பார்த்தது, 'பரதாசுருள் மேனமைவாபந்தவனே! தொடங்கப்பட்ட இந்த உன்னுடைய மகாயாகமானது பாககியவிசேஷத்தால் முடிவடைந்தது. புருஷர் களுளசிந்தவனே! புத்தத்தில் பாண்டவர்கள் கொல்லப்பட்ட பிறகு, உனனூ அபபடிப்பட்ட ராஜஸூயாகமானது செய்யப் படுமொபொழுது, நான மீண்டும் உனனைப்பூஜிப்பேன' என்று சொன னான. மகாராஜனும் பெருமபுகமுள்ளவனுமான தூரியோதனன், அந் தக் கர்ணனைப்பார்த்தது, 'நரஸூரேஷ்டனே! உனனூ கூறப்பட்ட இந்ந விஷயம் உனமை. வீர! தூராத்மாககளான பாண்டவாகள கொல்லப்பட்டபிறகு, ராஜஸூயமென்கிற மகாயாகமும் என்னால் செய்யப்பட்டபொழுது, நீ மறுபடியும் இவவண்ணம் எனனைப் புகமு வாய' என்று சொனனான மகாராஜரே! பாரதரே! கௌரவ ராஜன இவவண்ணம் உரைத்ததுக் காணனைத்தமுவிக்கொண்டு ராஜ ஸூயமென்கிற சிறநதயாகத்தைச் சிந்திக்கலானான். அரசர் களுள மிக்சிந்தவனான அந்தத் தூயோதனராஜன், பக்கத்தி லிருக்கிறவாகளும் கர்ணனையும் சகுனியையும் தலைவர்களாகக் கொண்டவர்களுமான கௌரவாகளைப்பார்த்தது, 'கௌரவர்களே! எப்பொழுது பாண்டவர்களைவரையும் கொன்று பெரும்பொரு ளால் செய்புத்தகக ராஜஸூயமென்கிற சிறநதயாகத்தைச் செய் வேனோ?' என்று சொனனான். அபொபொழுது, காணன், அந்நத் தூரியோதனைப்பார்த்தது, 'ராஜகுஞ்சர! எனசொல்லைக் கேள். அர்ஜுனன் கொல்லப்படுகிறவரையில், நான காலகளை அலம்பு கிறதில்லை; மாமஸுததையும் பசுபிக்கிறதில்லை; மதுவில்லாமல உன்கிற வீரத்ததைக் கைக்கொளளுவேன். எவனூல்யாசிக்கப் பட்டாலும் நான இல்லை என்கிறசொல்லைச் சொல்லமாட்டேன்' எனது சொனனான.

பிறகு, காணனால் புத்தத்தில் அர்ஜுனனுடையவதம் பிரதிஜனூசெய்யப்பட்டவுடன், மகாவிலலாளிகளும் மகாரதர்களு மான திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் பேராரவாரம் செய்தார்கள். அப் பொழுது, ஸுதபுத்திரனூ பிரதிஜனூயில் நின்று பற்குன னுடையவதம்சொல்லப்பட்டவுடன், திருதராஷ்டிரனுடையபுத்திரர் ளுள பாண்டவாகளை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவே நினைத்தார்கள்.

ராஜேந்திரரே! தூர்யோதனனும நரசுரேஷ்டர்களை அவரவர்க ளிருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, நிதிகளுக்கதிபதியும் பிரபுவமான குபேரன் சைதரரதமென்கிற பூநீதோட்டத்தில பிரவேசிப்பதுபோல அரண்மனையில் துழைந்தான். பாரதரே! மகாராஜரே! பீஷ்மர் தரோணர்முதலிய அந்தமகாவில்லாளிகளனைவரும் தங்களை தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். பெரியவிற்களையுடைய பாண்டவர்களும் தூதர்களுடையசொற்களால் நன்கு தூண்டப்பட்டவர்களாகவும் அந்தவிஷயத்தையே சிந்திப்பவர்களாகவும் ஓரிடத்திலும் ஒரு ஸமயத்திலும் ஸுகததை அடையவில்லை. ராஜஸுரேஷ்டரே! விஜயனுடைய வதத்தைக்குறித்ததுக காணலை செய்யப்பட்ட பிரதிஜைஞ்செய்தி மீண்டும் சாராகளால் பாண்டவர்களுக்கு அறி விக்கப்பட்டது. அரசரே! இதைக்கேட்டு, தாமபுத்திரா, மிகப் பயந்தவரும், 'யாதுசெய்யத்தக்கது?' என்று ஆலோசிப்பவரும் கீழ்நோக்கும் முகமுள்ளவருமாக நெடுநேரம் இருந்தாரா; கர்ணனை உடைக்கத்தகாதகவசமுள்ளவனென்றும் அதபுதமான பராக்ஷிரம முடையவனென்றும் எண்ணித் தமக்குநோந்திருக்கிற கிலேசங்களை நினைத்து ஆறுதலை அடையவில்லை. சிந்தையினாலகவரப்பட்டிருக்கிற மகாதமாவான அந்தபுதிஷ்டிரருக்கு அனைக துஷ்டமிருக்களால் வியாபிக்கப்பட்ட தவைதவனத்தை விடுவதற்கு எண்ணம் உண்டாயிற்று. தூர்யோதனராஜனும, பிராதாக்களோடும் அப்படியே வீரர்களான பீஷ்மரோடும் துரோணரோடும் கிருபரோடும்சேர்ந்து பூமியை ஆண்டுவந்தான். தூர்யோதனன யுத்தத்தில பிரகாசிக்கின்ற ஸூதபுத்திரனான கர்ணனோடும் சூதாடியான சகுனியோடும் சேர்ந்து எப்பொழுதும் ப்ரீதியுள்ளவனும அரசர்களுக்கு பரியத தைச்செய்வதில் எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளவனுமாகி ஏராள மான தக்ஷிணைகளோடுகூடின யாகங்களால் பிராமமணோத்தமர் களைப் பூஜித்தான். அரசரே! பகைவர்களை ததவிககசெய்பவ னும் வீரனுமான அந்தத்தூர்யோதனன் தனத்ததைத் தானத்தையும் போகத்தையும் பலனுகக்கொண்டதென்று மனத்தினால் நிச்சயித்தது, ப்ராதாக்களுக்கு பரியததைச் செய்தான்'' என்று சொன்றா.

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ம்ருகஸ்வப்நோத்பவபர்வம்.

(பாண்டவர்களால் கொல்லப்பட்டவைபோக மிச்சமிருக்கிற மிருகங்கள் யுதிஷ்டிரிடம் ஸ்வப்னத்தில்வந்து தங்கள் குலத்தில் மிச்சம் வைப்பதற்காக வேறிடம் செல்லும்படி வேண்டியதும், யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களிடம் தாம் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சொல்லி மீண்டும் காம்யகவனம் சேன்றதும்)

ஜனமேஜயர், “மகாபலசாலிகளான பாண்டுபுத்திரர்கள் தூரியோதனனை விடுவித்துவிட்டு அநத தவைதவனத்தில யாது செயதனா? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்” என்று வினவ வைசமபாயனா சொல்லாத தொடங்கினார்.

“பிறகு, தவைதவனத்தில் இரவில் படுத்தது உறங்குக்கொண்டிருக்கிற சூரதீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரை மிருகங்கள கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுடன் தூக்கத்தின முடிவில் (தம்மை) காணும்படி செய்தன. ராஜேந்திரரான அவர், நடுங்குகின்றவைகளும் அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டிருப்பவைகளுமான அந்த மிருகங்களைப் பார்த்து, ‘சொல்லவிருமபியிருப்பதைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார்? எதைவிருமபுகிறீர்கள்?’ என்று சொன்னார். கீர்த்தியுள்ள சூரதீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவைகளும் கொல்லப்பட்டவைகளே போக மிச்சமிருப்பவைகளுமான மிருகங்கள் அங்கே யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, ‘பாரதரே! நாங்கள் தவைதவனத்தில கொல்லப்பட்டவைகளே போக மிகுந்திருக்கின்ற மிருகங்கள். மகாராஜரே! நாங்கள் அடியோடு நாசமடைபாமலிருப்போமாக. நீங்கள் (வேறிடத்துக்கு) வாஸம் மாறறுதலைச் செய்துகொள்ளுங்கள். சூரர்களும் எல்லாருமே அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவர்களும் பிராநாகுகளுமான நீங்கள் வனத்தில வலிக்கின்ற மிருகங்களுடைய குலங்களைச் சிறிதே மிகுந்திருக்கமுடிய செய்துவிட்டீர்கள். பேரறிவாளரே! மிச்சமிருக்கிற நாங்கள் சிலரே விததாக இருக்கின்றோம். ராஜேந்திரரே! யுதிஷ்டிரரே! உம்முடைய அருளால் விருத்தியடையக்கடவோம்’ என்று மறுமொழி சொல்லின. நடுங்குகின்றவைகளும் மிகப் பயந்தவைகளும் விததுமாதிரிமாக மிகுக்கப்பட்டவைகளுமான அநத மிருகங்களைப்பார்த்து மிக்க துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட

வரும் பிரஜைகளை ஆனந்தமடையச்செய்யவரும் எல்லாப் பிராணி களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதில் பற்றுள்ளவரும் தாமராஜரு மான யுகிஷ்டியார், 'அப்படியே ஆகட்டும். அதனை நீங்கள் சொல்லு கிறபடியே செபவேன்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் விடியற் காலத்தில் கனவுகண்டு விழித்தவரும் அரசாருள் உத்தமரு மான அந்த யுகிஷ்டியார், மிருகங்களினமீது கருணையுள்ளவராக, ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற எல்லாபராதாககளையும் பார்த்து, 'இரவில் நித்திரையின் முடிவுக்காலத்தில், கொல்லப்பட்டவைபோக மிகுந் திருக்கிற மிருகங்களால், 'நாங்கள் எண்ணிக்கையினால் குறைந்து விட்டோம். உமக்கு மங்களம். எங்கள்மீது தயையெய்யக்கட வீர்' என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று சொன னார். அவர்கள், தாமநந்தனரைப்பார்த்து, 'மிருகங்கள் உண்மை சொல்லின. நாம் வனத்திலவஸிக்கின்ற மிருகங்களினமீது தயை பாராட்டவேண்டும் ஒருவருஷம் எட்டுமாதகாலமாக இந்த மிரு கங்களைக்கொன்று நாம் உபயோகித்துவந்தோம். பல மிருகங்க ளுள்ளதும் காடுகளுள் உத்தமமானதும் பாலைவனத்தின் தொடக கத்திலிருப்பதும் தருணபிந்து எனனும் ஸரஸுகு அருகிலிருப பதுமான காமயகவனம் சமணியமாக இருக்கிறது. அதில் விளை யாடிக்கொண்டு, மிகுதியிருக்கிற இந்த வனவாஸத்தை ஸுகமாகப் போக்குவோம்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பிறகு, தாமங்களை அறிந்தவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் அந்தத்தைத் தவனத்தில் உடனவஸித்துக்கொண்டிருந்தவர்களான அந்தபராம மணாகளோடு சேர்ந்தவர்களாகவும் இந்திரவேனன் முதலிய வேலைக்காரர்களால் பின்தொடரப்பட்டவர்களாகவும் அப்பொ முது காமயகவனத்தைக்குறித்து விரைவாகச்சென்றார்கள். அவர் கள் நல்லஸுகத்தைக் கொடுப்பவைகளும் நல்லஉணவுப்பொருள் களுள்ளவைகளும் சத்தமானஜலத்தைப்புடையவைகளும் மான்க கங்களால் சென்று புணயமானதும் தவசிகளோடு சேர்ந்ததுமான காமயகவனத்திலுள்ள ஆஸரமத்தைக் கண்டார்கள். குருவம்சத்தி லுதித்தவர்களும் பரதஸரேஷ்டர்களும் அவர்கள், பிராமம னோத்தமர்களால் சூழப்பட்டவர்களாக, புணயசாலிகள் ஸவர்க கத்தில் நுழைவதுபோல அந்தக் காமயகவனத்தில் அப்பொழுது நுழைந்தார்கள்.

ம் ரு க ஸ் வ ப் நோ த் ப வ ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று .

இருநூற்றறுபதாவது அத்தியாயம்.

வ் ரீ ஹி த் ரே ள ணி க ப ர் வ ம்.

(ஓருஸ்மயம் காம்யகவனத்தில் பாண்டவர்களிடம் வந்த வியாஸர் யுதிஷ்டிரரிடம் தானத்தின் பேருமையைக் கூறியது.)

பரதாசுரனா சிறந்தவரே! வனததில வஸிககினற மகாத மாககளான அந்தப பாண்டவா஁ருககு பரயாஸததால பதினொரு வருஷங்கள செனறன. ஸுகததிறகே தகுந்தவர்களும் உததம புருஷாசுரமான அந்தப பாண்டவாகள, கணிகிழங்குகளைப புஜிக் கினறவாகளாகவும், 'அனுபவிக்கவேண்டிய காலம்' எனறு நினைத துககொண்டவாகளாகவும் கடுமையான துககததைப பொறுத தாரகள. நீண்ட கைகளுள்ளவரும் ராஜரிஷியுமான அந்த யுதிஷ்டிரரோ, பிராதாககளுககு நோந்திருக்கிற மிகபபெரிய துக்கம தமது செயகையாகிய குறறததினால உண்டானதென்பதை எண்ணி மாாபில இருபபுமுளைகள பாயசசபபட்டாற்போல ஸுகமாக உறங்கவிலலை. பாண்டுநந்தனரான யுதிஷ்டிரா, அந்தச் சூதாடும் தருணததில சூதாட்டததிற்குக காரணமாக இருந்த சகுனி முதலியவாகளுடைய கெட்ட எண்ணததை ஆலோசிபப வரும் ஸூதபுத்திரானுடைய கடுமசொறகளை நன்கு நினைப்பவ ரும் பெருமூசசவிடுகினறவரும் தைனயததையடைந்தவருமாகிப் பெரிய கோபமாகிறவிஷததை வெளிவிடாமல அடக்கிககொண டிருந்தார். அர்ஜுனனும இரடடைபபிளளைகளான நகுலஸஹ தேவாகளிருவரும் சூதததியுள்ளவளான தரேளபதியும் எல்லாரைக காட்டிலும் பலததில மிககவனும மகாதேஜஸவிபுமான அந்தப் பீமனும, மூததவராகப பிறந்திருபபவரும் தாமங்களை அறிந்தவரு மான யுதிஷ்டிரரை அபபொழுது வெறுப்போடு பார்க்கினறவர் களாகப பொறுககமுடியாத துககததைப பொறுததார்கள். புருஷஸரேஷ்டாகள வனவாஸகாலததைச சிறிது மிகுந்திருப்ப தாக எண்ணி உதலாஹததாலும் கோபததாலும் செயகைகளா லும் தேகங்களை வேறுதேகங்களபோலவே செயதார்கள். சிறிது காலம் செனறபிறகு, ஸதயவதியின புதலவரும் மகாயோகியுமான வியாஸர் பாண்டவர்களைப பார்க்க விருப்பமுள்ளவராக வந்தார்.

சூநதியின்புதலவரான யுதிஷ்டிரர், வந்திருக்கிற அந்த வியாஸ ரைப்பார்த்து எதிரகொண்டுசென்று, மகாதமாவான அந்த மஹ

ரிஷியை விதிப்படி வரவேற்றா. உட்காந்துகொண்டிருக்கிற அந்த வியாஸமஹரிஷியை, ஸமீப ரதிலுட்காந்திருப்பவரும் ரிஷி வசனத்தைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பாண்டவர்களை ஆநந்தமடையச் செய்பவருமான யுதிஷ்டிரார் தமது நல்லொழுக்கத்தினால் ஸநதேதாஷமடையசெய்தார். மஹரிஷியான வியாலா, இளைத்திருப்பவர்களும் வனத்தில அங்குண்டான பொருள்களால் ஜீவீக்கினறவாளுமான அந்தப் பேரனமாகிளைப்பார்த்ததுக் கருணைகூர்ந்து கண்ணீரால் தடைய பட்ட குரலுடன் பின்வருமாறு கூறலானா.

‘மகாபாகுபலமுள்ளவனே ! தாமிகாருள் சிறநதவனே ! யுதிஷ்டிரா ! கேள. கடுநதவம் புரியாதவர்கள் உலகத்தில பெரிய ஸுகத்தை அடையமாட்டார்கள். மனிதன் ஸுகதுக்கங்களை மாறிமாறி அனுபவிககிறான். புருஷஸுரேஷ்டனே ! ஒருவனாவது கடைசிவரையில் துக்கத்தை அனுபவிககமாட்டான். விவேகியான மனிதனே சிறநத புத்தியுடனகடியவனாகவும் ¹ உதயாலதமயங்களை அறிந்தவனாகவும் ஸநதேதாஷத்தையடைகிறதும்யிலை ; துக்கத்தை அடைகிறதும்யிலை. மனிதன் தானாகவநத ஸுகத்தை அனுபவிககினறவனாகவும் தானாகவநத துக்கத்தைப் பொறுக்கிறவனாகவும் இருந்துகொண்டு, பயிரிடுகிறவன் பயிரின் பலன்களை அனுபவியுபதுபோல அநத அந்தக காலங்களில் கிடைத்ததை அனுபவிககவேண்டும். தவத்தைவிடச சிறந்தது ஒன்றுயிலை. ஞானத்தினால் பிரமமத்தை அடைகிறான். பாரத ! தவத்தினால் ஸாதிககத்தகாதது ஒன்றுயிலையென்று அறிவாயாக. மகாராஜனே ! புண்ய கர்மங்களுடன்கூடின மனிதாருநககு ஸதயம், மனமொழிமெய்களின் ஒற்றுமை, கோபயிலலாமை, அனுபவிககத்தகக வஸதுகளை எல்லாருககும பேதமின்றிப் பகுத்தறித்தல், தமம், சமம், அஸூயையிலலாமை, ஹிமஸைசெய்யாமை, தூயமை, இநதிரியங்களினடக்கம் ஆகிய இவைகள் ஸாதனங்கள். அகாமத்தில் ருசியுள்ளவாளும மூடாளும விலங்குகளுடைய நடையிலபற்றுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள் கஷ்டமான பிறப்பை அடைந்தவாளுக ஸுகத்தை அடைகிறதில்லை. இவவுலகில் எந்த வினை செய்யப்படுகிறதோ அதன்பயன் மறுமையில் அனுபவிககப்படுகிறது. வேரில (தண்ணீரால்) நனைக்கப்பட்ட மரத்ததுக்குக்

¹ ‘உயிவாழககையின உயாவுகளையும் தாழவுகளையும்’ என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கிளைகளில் பலன காணப்படுகிறது. ஆகையால், சரீரத்தைத் தவத்தோடும் நியமத்தோடும் சோக்கவேண்டும். அரசனே! காலம் நோந்தபொழுது, ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தைபுடைய வனாகவும் மாத்ஸர்யமில்லாதவனாகவும் நன்கு பூஜித்தும் நேரில் நமஸ்கரித்தும் சக்திக்குத்தக்கபடி (ஸதபாததிரத்தில) தானம் செய்யவேண்டும். உண்மை பேசுகிறவன நீண்டவாழ்நாள்களையும் ஸரமமில்லாமையையும் மனமொழிமெய்களின் ஒற்றுமையையும் அடைவான். கோபத்தையும் பொறாமையையும் விட்டவன சிறந்த ஸுகத்தைஅடைவான். இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் சாந்தியை பரதானமாகக்கொண்டவனும் அடக்கடி கிலேசத்தை அடைகிறதில்லை. மனத்தை அடக்கினவன அயலாநிடத்திலிருக்கிற ஸமபத்தைப்பார்த்துப் பரிதாபத்தை அடையான். போக்ய வஸதுககளை எல்லாருக்கும் விதயாஸமின்றிப் பகுத்தளிப்பவனும் கொடையாளியுமான மனிதன் சிறந்த போகத்துடனகூடியவனும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனும் ஹிமஸைசெய்யாதவனுமாகிறான்; சிறந்த ஆரோக்கியத்தையும் அடைகிறான். பூஜிக்கத்தக்கவனைப்பூஜிப்பவன் மகாகுலத்தில் பிறப்பை அடைகிறான்; இவவுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் அளத்தற்கரிய ஸுகத்தை அடைகிறான். இரத்திரியங்களை அடக்கினவன் விசனங்களோடு சேர்க்கையை அடைகிறதில்லை. நன்மையையே நாடின புத்தியுள்ள மனிதன் இம்மண்ணுலகில் உயிராதுறநதபிறகு, அந்தப்புத்தியின் ஸம்பந்தத்தால் நல்லபுத்தியுள்ளவனாகவே பிறக்கிறான்' என்று சொன்னார்.

புதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாமுனிவரே! தானதர்மங்கள் (காயக்லேசத்தால் செய்யத்தக்க க்ருசசிரம சாந்திராயனம் முதலியவையான) தவம் இவற்றினுள் பரலோகம் சென்றவனுக்கு எது மிகச்சிறந்தது? எது செய்வதற்கு அரியதென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, வியாஸர், 'ஐயா! பூமியில் தானத்தைக் காட்டிலும் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. பொருளில் ஆசை பெரியதாக இருக்கிறது. அநதப்பொருள் கஷ்டத்தால் அடையப்படுகிறது. அரசனே! இந்த விஷயம் உலகத்தை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டதாக நேரிலேயே காணப்படுகிறது. பிரியமான உயிரில் (ஆசையை) விட்டுப் போக்களத்தில் புகுகிறார்கள்; அப்படியே பெருங்கடலையும் கப்பலால் கடக்கிறார்கள்; அப்படியே அரணயத்தையும் தாண்டிச்செல்லுகிறார்கள். சிலமனிதர்கள் வேளாண்மையையும் பசுக்காத்தலையும் செய்கிறார்கள். சில

மனிதர்கள் தனததில் விருப்பமுள்ளவாகனாகப் பிறருக்கு அடிமைப்படுகிறார்கள். ஆகையால், கஷ்டத்தால்தேடப்பட்டிருக்கிற தனததைத்தியாகமசெய்வது எவ்விதத்தாலும் முடியாததே. ஆகையால், தானம் எவ்விதத்தாலும் செய்ய மிகஅரியதென்று நான எண்ணுகிறேன். இரத்தவிஷயத்தில் ஒருவிதேஷம் அறியத்தக்கது. நியாயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனததைப் பரிசுத்தியுடன்தக்க ஸமயத்திலும் தக்க இடத்திலும் தக்கபாததிரத்தில் தானமசெய்ய வேண்டும். எவன் அநீதியினால்தேடப்பட்ட தனத்தால் தானதாமங்களைச் செய்கிறானோ அநதக்காததாவை அநதத்தானதாமங்ககள் மஹாபயத்தினின்று ஒருகாலும் பாதுகாக்கமாட்டா. புத்திஷ்டிர! காலத்தில் தக்கபாததிரத்தில் பரிசுத்தமனததுடன் கொடுக்கப்பட்டபொருள் சிறிதாக இருந்தாலும், பரலோகமசென்றபின், அநதமனிதனுக்கு மகாபலனகளைக் கொடுக்கிறதாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. தாமததை அனுஸரித்த ஸரத்தையானது பிரகாசமுள்ளது; பரிசுத்தமானது; உலகங்களைத் தரிகுகிறது; விரும்பியவைகளை உண்டுபண்ணுகிறது; சிறநதகாமபலனகளைப் பயக்கிறது; ஸமஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்ததைச் சுடக்கச் செய்கிறது. மகானகனால் சிரத்தையினால் தாமம் தரிகுகப்படுகிறது; பொருளில் நோக்கமுள்ளவாகனால் தரிகுகப்படுகிறதில்லை. தனமுள்ளவர்களாக இருந்தும், ஸரத்தையிலலாத அரசாக்கள நரகத்தை அடைந்தார்கள். தரித்திரர்களாக இருந்தும் ஸரத்தையுள்ளமுனிவர்கள ஸவாககத்தை அடைந்தார்கள். ¹ முதகலா தேசத்திலும் காலத்திலும் ஸத்பாததிரத்தில் பதக்குநெல்லை ஸரத்தையுடன் தானம் செய்து பரமபதத்தை அடைந்தார். இரத்தவிஷயத்திலும் முசகலா பதக்குநெல்லை ஸத்பாததிரத்தில் தானமசெய்ததனால் நல்ல பயனை அடைந்தாரெனகிற இரதப் பழமையான இதிறாஸத்தை எடுத்துச்சொலுகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

¹ இவருக்கு மௌதகல்யநேனும் பெயா காணப்படுகிறது.

இருநூற்றம்பத்தோராவது அத்தாயம்.

வர் ஹித் ரௌணிகபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(முத்கலருடைய சித்தத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகத் தூர்வாஸமுனிவர் ஆறு நடவையாசித்தும், முத்கலர் மனம்வேறுபடாமல் அவ்வப்போது அன்னமளித்து அவரை மகிழ்வித்ததும், அவருடைய மகிமை யினால் விமானத்துடன் வந்த தேவதூதன் சரீரத்துடன் முத்கலரை ஸ்வர்க்கத்துக்கு அழைத்ததும், முத்கலர் அந்தத் தேவதூதனைநோக்கி ஸ்வர்க்கம் எப் படியிருக்குமென்பதைச் சொல்லும்படி வேண்டினதும்.)

புதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாதமாவான அந்த முத்கலரால் பதக்குடுநல்லானது எவ்வண்ணம் தானம் செய்யப்பட்டது? எந்த விதியினால் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது? எனக்குச் சொல்லீராக. மனிதர்களுடைய தாமதங்களை நேரில் காண்பவரான ஈஸ்வரர் எந்த மனிதனுடைய செய்கைகளால் ஸந்தோஷமடைகிறாரோ நல்ல தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவனான அவனுடைய பிறப்பைப் பயனுள்ளதென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று வினவ, வியாஸர், 'அரசனே! குருக்கூத்திரத்தில முத்கலரெனனும முனிவர்¹ ஸிலக தாலும் உஞ்சுத்தாலும் ஜீவனமசெய்பவரும தர்மத்திலேயே மனத்தைசெய்யுத்தினவரும பொறிகளை நனகு அடக்கினவரும் ஸதயவாதிபும அஸுயையிலலாதவருமாயிருநகார். அத்தி களைப்பூஜிக்கிற விரதத்தையுடையவரும நல்லசெய்கைகையுடைய வரும்² காபோதிவருத்தியுள்ளவரும மகாதபஸவியுமான முத கலர் (பசுமுதஸியவற்றூலலாமல) இஷ்டிகளாலேயே நிறைவேற் றதக்க யஜ்ஞத்தை நனகு செய்துவநதார. புத்திரர்களோடும புதரிகளோடும மனைவிபோடுமகூடின அந்தமுத்கலா பதினைந்து நாள்களுக்கு ஓர்முறை ஆஹாரமசெய்துகொண்டுவந்தார். காபோதிவருத்தியினால் பதினைந்துநாள்களில் ஒரு³ தரோண அள

¹ கதிர்நெற்றுமுதலியவையாகப் பொறுக்கிவநது அவறறைகொண்டு ஜீவிப்பது விலவருத்தி; தானயமணிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்தவநது அவறறூல ஜீவிப்பது உஞ்சுவருத்தி; சாந்திபாவம் 1359-ம பக்கம், ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 246-ம பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க.

² சாந்திபாவம் 555-ம பக்கம், ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 248-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க. ³ பதக்கு அதாவது இரண்டு மரக்கால

வுள்ள தானயத்தைச் சேர்ப்பார். மதஸரமில்லாதவரான அந்த முத்தகலர் அநதநெலலினால் தர்சத்தையும் பெளாணமாஸத்தையும் செய்து தேவதைகளையும் அத்திகளையும் பூஜித்து மிருதத்தலை தேகயாததிரையைச் செய்துகொண்டிருந்தார். மஹாராஜனே ! மகிமைபொருந்தியவனும முவுலகங்களுக்கும் தலைவனுமான இந்திரன், தேவர்களோடுசேரநது ஒவ்வொரு பாவத்திலுமநடக்கிற தாச பெளர்ணமாஸ இஷ்டிகளில் ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெறறுக்கொண்டான. அந்தமுத்தகலர், பாவகாலத்திலசெய்யத்தக்க வைதிககாமா வைசசெய்து முனிவ்ருத்தியுடன் கூடியவராக மிக்கஸநதேஷ முளள மனததோடு அத்திகளுக்கு அன்னத்தை அளித்தாரா. பரீதியுடன் அன்னத்தைக் கொடுப்பவரும் மஹாதமாவும மாதஸாய மில்லாதவருமான முத்தகலரிஷியினுடைய பதக்களவுள்ள நெல்லால் செய்யப்பட்ட அநத அன்னமானது, அத்திகளைக் கண்டவுடன் வளாநதுவந்தது. அநத அன்னத்தைக் கற்றறிநத வாகளான நூறறுக்கணக்கான பிராமமணர்கள் போஜனமசெய்தார்கள். அநத அன்னமானது ரிஷியினுடைய தானசத்தியினால் விருத்திஅடைநதுவநது. அரேசீ ! திகமபரரான தூர்வாஸ மகரிஷியானவா தாமிசரும் விரதத்தை நனகுஅனுஷ்டிப்பவருமான அநதமுத்தகலருடைய வரலாறறைக்கேட்டு அவரிடம் வநது சேர்ந்தாரா. பாண்டவ ! பைத்தியமபிடித்தவனபோல நிலைஇல்லாத வேஷத்தைத்தரித்தவரும் தலைமயிரில்லாதவரும் பலவிதமான கடுஞ்சொற்களைச் சொல்பவரும் பிரம்மஸவருபத்தை மனனமசெய்பவரும் முனிசுளுள மிக்கசிறப்புவாயந்தவருமான தூர்வாஸமஹரிஷியானவர், அநதமுத்தகலரென்னும் பிராமமணரிடம் வநது, ‘முனிசுளுள் சிறநதவரே ! எனனை அன்னத்தைவிருமபிக்கொண்டு உம மிடமவந்திருப்பவனாக அறியக்கூடவீர்’ என்று சொனனாரா. முத்தகலர் தூர்வாஸமுனிவரைப்பார்த்தது, ‘உமதுவரவு நலவரவாகுக’ என்றுகூறினாரா விரதத்தைத்தரித்தவரும் அத்திகளிடத்தில் அன்புள்ளவருமான அநதமுத்தகலர் பாதயத்தையும் ஆசமனீயத்தையும் ஸமாபபித்தது மிக்கஸரத்தையைக்கொண்டு தவத்தினால் தேடப்பட்ட அநத உத்தமமான அன்னத்தைப் பசியுள்ளவரும் உனமத்தருமான தூர்வாஸமகரிஷிகக்குக் கொடுத்தார். பிறகு, பசியுள்ளவரும் உன்மத்தருமான அநதத்தூர்வாஸமுனிவர் ருசியுள்ள அநத அன்னத்தை முழுமையும் புகித்தாரா. முத்தகலரும் அவருக்கு எல்லா அன்னத்தையும் அளித்தார்.

முனிவர், எல்லா அன்னததையும் புஜிதது, பிறகு, உச்சிஷ்டமான அன்னததைத் தமமுடைய அங்கத்தில பூசிக்கொண்டார்; வந்தபடி திருமபிபும சென்றார். ¹ இவ்விதமே இரண்டாவதுபாவம வந்தபோதும் தூவாஸா வந்து உஞ்சவருத்தியினால் ஜீவிப்பவரும சுற்றறிந்தவருமான முதகலருடைய அன்னமனைததையும் புஜித்தார். அதத முதகலமுனிவரோ ஆகாரமில்லாதவராகவே மீண்டும் தானயங்களைப் பொறுக்கிச் சோத்தார். பசியானது அந்தமுதகலரை வேறுபாடடை அடைவிககத திறமையுள்ளதாகவில்லை. புத்திரர் களோடும் புத்திரிகளோடும் தாரததேதோடும் உஞ்சவீருத்தியினால் ஜீவிககிற பிராமமனேததமரான முதகலரைக கோபமாவது மாத ஸாயமாவது அவமானமாவது பரப்பாவது அடையவில்லை. அவ்வாறு உஞ்சவருத்தியை எவ்வாறவமாக உடையவரும முனிக ஞா மிகவும் சிறந்தவருமான முதகலரிடம் தூவாஸமகரிஷியான வா நிச்சயத்தடனகூடியவராகப் பாவகாலந்தோறும் தவறாமல் ஆறுதரம் வந்தார் முனிவரான அந்தமுதகலருடைய மனததுக்கு ஒருவேறுபாடும் காணப்படவில்லை சத்தவதவகுணமுள்ளவரான முதகலருடைய சத்தமானமனதை அந்தததூவாஸமகரிஷியானவர் மாசுற்றதென்று கண்டார். பிறகு, மகிழ்ச்சியடைந்தவரான அந்த தத தூவாஸமுனிவா அப்பொழுது அந்தமுதகலரைப்பார்த்தது, 'உலகத்தில் உமக்கொப்பான மாதஸாயமில்லாத கொடையாளி ஒரு வருமில்லை. பசியானது தாமசநதையை விலக்குகிறது, தைர்யத் தையும் கவாந்துகொள்ளுகிறது. நாவானது விஷயங்களை அனு ஸரிப்பதாக ரஸங்களைக்குறித்து மனிதனை இழக்கவேசெய்கிறது. பிராணன்கள ஆகாரங்களால் நிலைபெறுகின்றன. சஞ்சலமான. மனமானது எவ்விதத்தாலும் அடக்கமுடியாதது மனததுக்கும இநதிரியங்களுக்கும் விஷயங்களில் பிரவ்ருத்தி இல்லாமல் தியானிக கத்தகக பிராமமத்தினிடத்திலேயே அசைவற்று இருத்தல் தவம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸரமத்தரல ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளை நல்லமனத்தோடு ² கொடுப்பதென்பது கஷ்டமானது. ஸாதுவே! அதுமுழுமையும் உமமால் உள்ளபடி அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. உமமோடு சேர்க்கைபெற்று மகிழ்ச்சியுற்றவரும் அனுக்ர ஹிக்கப்பட்டவருமாகிறோம். இநதிரியஜ்யம, தையம, போக்ய வஸ்துக்களை எல்லாருக்கும் தன்னோடு ஸமமாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத் தல், தமம், சமம், தயை, ஸத்யம், தர்மம் இவை அனைத்தும் உம்மி

¹ அதிகபாடமான ஒரு ஸ்லோகம் விடப்பட்டது. ² வேறுபாடம்.

டத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தர்மத்தால் சராசரங்களுடன் கூடின எல்லா உலகங்களும் தரிக்கப்படுகின்றன. தையதையுடையவரே! உமமால் அந்தத் தர்மங்கட மனத்தினால் தரிக்கப்படுகிறது. சததவத்வகுணத்தால் நிறைந்தமனிதன் உமமைத்தவிர வேறு ஒருவனும் இல்லை. உமமுடையகாமங்களால் உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. உத்தமகதியை அடைந்தவராக இருக்கிறீர். ஆசசர்யம். ஸ்வாககத்தில் வஸிப்பவர்களால் மிகவும்பெரிதான உம்முடைய தானமானது விசேஷமாகப் புகழ்ந்துகூறப்பட்டது. விரத்ததைநன்குஅனுஷ்டித்தவரே! நீர் சரீரத்துடன்கூடியவராக ஸ்வாககத்தை அடைவீர்' என்று சொன்னார். அந்தத் தூவாஸமுனிவா அப்பொழுது இவ்வண்ணம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே, தேவதூதன், ஹமஸங்களுமஸாரஸங்களுமபூட்டியதும்¹ கிண்கிணித்திரளகளாலமைந்த மாலைகளையுடையதும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகிறதும் விசித்திரமானதும் திவ்யகந்தமுள்ளதுமான விமானத்துடன் முத்தகலரிடம் வந்தான். அந்தத்தேவதூதன், அந்தபரமமரிஷியைப்பார்த்து, 'முனிவரே! நலலகாமங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட இந்தவிமானத்தில் ஏறும். சிறந்தஸித்தியை அடைந்தவராக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற அந்தத் தேவதூதனைப்பார்த்து, முத்தகலரிஷியானவா, 'ஸ்வாக்கவாஸிகளுடைய குணங்கள் உன்னால்சொல்லப்படவிருமபுகிறேன். அங்கே வஸிப்பவர்களுடையகுணங்கள் எவை? தவம் எது? நிச்சயம் எது? தேவதூதனை! அந்தஸ்வாக்கத்தில் ஸுகமா? அல்லது கஷ்டமா? நற்குலத்திற்குத்தக்க நன்னடையுள்ள ஸாதுக்கள், 'ஸாதுக்களுடைய நேசம் ஏழு² பதங்களால் அடையப்படுகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். பிரபுவே! மித்தரத்தனமையைமுன்னிட்டு உன்னை நான் கேட்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் எது உண்மையோ, எது நன்மையோ, அதை ஆலோசியாமல் கூறுவாயாக. நீ சொல்வதைக்கேட்டு உன்வசனத்தினால் அப்படி நிச்சயத்தைச் செய்வேன்' என்று கூறினார்.

¹ சிறிய மணிகள்.

² சொற்கள் அல்லது கால்டுகள்.

இருநூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

வ் ரீ ஹி த் ரே ள ணி க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தேவதூதனிடமிருந்து ஸ்வர்க்கஸுகம் நிலையற்றதென்றறிந்த முத்கலர் ஸ்வர்க்கத்தைவரும்பாமல் தேவதூதனைத் திருப்பியனுப்பியதும், வியாஸி முத்கலோபாக்கியானத்தை முடித்துத் தமதாஸரமம் சேன்றதும்.)

தேவதூதன, 'மஹரிஷியே! தானாகவே வந்திருப்பதும் விருமபத்தக்கதும் மிகசுகிறந்ததுமான ஸவர்க்கஸுகத்தைப்பற்றி நீர் அறிவிலலாதவர்போல ஆலோசிக்கிறீராதலால், நீர் அகாரியத்தில புத்தகியைச்செலுத்தினவா. ஸவர்க்கமென்று பெயருள்ள இந்த உலகமானது எல்லா உலகங்களைபும் காட்டிலும் மேலானது. முனிவரே! ஸவர்க்கத்தைக்குறித்து மேலேசெல்லுகின்ற நல்லவழியானது அடிககடி விமானங்களால் ஸஞ்சரிககத்தக்கது. முத்கலரே! தவமசெய்யாதவர்களும் பெரியயாகங்களால் தேவதைகளை ஆராதியாதவர்களும் பொய்சொல்லுகிறவர்களும் நாஸ்திகர்களும் அங்கே செல்வதில்லை. தர்மத்தில மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும் மனத்தைஅடக்கினவர்களும் சாந்தியுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் மாதஸாயமில்லாதவர்களும் தானதர்மத்தில நோக்குள்ளவர்களும் சூரர்களும் குணங்களால் பிரஸித்தி பெற்றவர்களுமான மனிதர்கள் சமமும் தமமுமாகிய சிறந்ததாமத்தைச்செய்து அந்தஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். பிராமமணரே! ஸாதுககளானமனிதர்களால் அடையப்பட புண்ணிய புருஷர்களுடைய உலகங்களைபும் அடைகிறார்கள். மொதகல்யரே! தேவர்கள், ஸாததியர்கள், விஸுவேதேவர்கள், மஹரிஷிகள், யாமர்கள், தாமர்கள், கந்தர்வர்கள், அபஸரஸுகள் ஆகிய இந்த தேவகணங்களுடைய ஆலயங்களுள்ள உலகங்கள தனித்தனியாகவும் பலவாகவும் பிரகாசமுள்ளவைகளாகவும் விரும்பிய பொருள்கள் நிரமபினவைகளாகவும் தேஜோமயமாகவும் மங்களகரமாகவுமிருக்கின்றன. முத்கலரே! அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் முப்பத்துமூவாயிரம்யோஜனம் விஸதாரமுள்ள பொன்மயமான மேரு வென்கிற சிறந்த பாவதமும் தேவோதயானங்களும் இருக்கின்றன. முத்கலரே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில எல்லாராலும் விரும்பப்படத்தக்க பழங்களடர்ந்த மரங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும்

பிரகாசிக்கின்றவைகளும் மிக அழகியவைகளும் மகிழ்ச்சியைச் செய்பவைகளுமான உதயானந்தன் இருக்கின்றன. புண்ணிய காமங்களைச் செய்தவர்களுக்குப் புண்யமான நந்தன்ம முதலிய உதயானந்தர்கள் விளையாட்டிடங்கள் அங்கே பசிதாகங்கள் இல்லை; வாட்டம் இல்லை; சீதோஷ்ணங்களும் இல்லை. அபபடியே, பயமும இல்லை. அநதஸவாககலோகத்தில் அருவருப்பை உண்டுபண்ணு கிறபொருளாவது அமங்களமாவது ஒருரோகமாவது இல்லை. ஸ்வர்க்கத்தில் எல்லாவிதத்திலும் ஸுகமான தொடுகையுள்ளவை யும் மனத்தகுக்கு இன்பத்தைவிளைவிக்கின்றவையுமான நறுமண முள்ள (காறுகுகள்) எங்கும் வீசுகின்றன. முனிவரே! அநத ஸ்வர்க்கத்தில் காதுகளாலும் மனத்தினாலும் அறியத்தக்க இனி மையானசபதங்கள் எல்லா இடங்களிலும் கேட்கப்படுகின்றன. சோகமாவது முதுமையாவது களைப்பாவது அழுகையாவது அநத இடத்திலில்லை. முனிவரே! இப்படிப்பட்ட அநதஉலகத்தையடை வது தனநலவினைப்பயனைக் காரணமாகக்கொண்டது. மனிதர்கள் தம்முடைய நலவினைகளால் அங்கே செல்லுகின்றாராகா மெளத கல்யரே! அநதஸ்வர்க்கத்தில் வாஸம் செய்பவர்களுக்குத் தேஜோ மயமானசீரங்கா வினைகளாலேயே உண்டாகின்றன; தாய்தந்தை களால் உண்டுபண்ணப்படுகின்றனவல்ல. முனிவரே! அநதஸ்வர்க் கத்திலிருப்பவர்களுக்கு வேர்வையாவது தூக்கநதமாவது மலமா வது மூத்திரமாவது இல்லை. முனிவரே! அநதஸ்வர்க்கத்தில் அவா களுடைய வஸ்திரங்களைப் புழுதியானது மங்கச்செய்கிறதில்லை தேவலோகத்து மணமுள்ளவைகளும் மனத்தைக்கவருகின்றவை களுமான அவர்களுடையமலைகள் வாடுகிறதில்லை பிராமமணரே! இப்படிப்பட்ட அநததேவர்கள் விமானங்களால் தாங்கப்படுகி ருர்களன்றோ? மகாமுனிவரே! ஸ்வர்க்கத்தைப் புண்யங்களால் அடைந்தவர்கள் பொருமையையும் சோகத்தைபும் வாட்டத்தை யும் விட்டுவிட்கின்றவாகனாகவும் மோகத்தாலும் மாதஸாயத்தா லும் விடப்பட்டவர்களாசவும் அங்கே ஸுகமாக வலிக்கிறார்கள். முனிவர்களுள் சிறந்தவரே! அப்படிப்பட்ட அநத உலகங்களுக்கு மேன்மேல திவ்யமானவையும் குணங்களோடுகூடியவையுமான இந்திரனுடைய லோகங்கள் இருக்கின்றன. அநத லோகங்களுக்கு அப்புறத்தில் தேஜோமயமாகவும் மங்களகரமாகவும் இருக்கிற பிரம்ம தேவருடைய உலகமிருக்கிறது. பிராம்மணரே! அநத உலகத்திற் குத் தங்களுடைய நலவினைகளால் பரிசுத்தர்களான ரிஷிகள்

செல்லுகிறார்கள். அந்த உலகத்தில் தேவர்களுக்கும் தேவதைகளான ருபுகளேனது பிரஸித்திபெற்ற மறறவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அந்த லோகத்தில் எவர்களைத் தேவர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய லோகங்கள் மிகப்புகழப்படுகின்றன. அந்த உலகங்கள் ஸ்வயம்பிரகாசமுள்ளவைகள்; உத்தமமான ஒளிபுள்ளவைகள்; விரும்பினவைகளைக் கொடுப்பவைகள்; மேனமைவாய்ந்தவைகள். அவர்களுக்கு ஸ்திரீகளால் செய்யப்படும்தாபம் இல்லை. அவர்களுக்குப் போகங்களிலும் ஐஸ்வரியங்களிலும் மாதஸாயம் இல்லை. அவர்கள் ஆகுதிகளால் ஜீவிக்ஷித்திலை; அமிருதபானம் செய்கிறதிலை அவர்கள் அபப்படிப்பட்ட திவ்ய சரீரமுள்ளவர்கள்; (இந்திரியங்களால் காணத்தக்க) வடிவமைந்த சரீரமுள்ளவர்களல்ல; அஸௌக்சியமில்லாதவர்கள். அவர்கள் ஸுகத்திலேயே விருப்பமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தேவர்களுக்குத்தேவர்கள், சாஸ்வதமாக இருப்பவர்கள். அவர்கள் கற்பங்கள் மாறுதலடையுங்காலங்களிலும் மாறுபாடின்றி அப்படியே இருக்கிறார்கள். மூப்பும மரணமும் அவர்களுக்கு எங்கிருந்தாவரும்? அவர்களுக்கு ஸந்தோஷமும் பரிதியும் ஸுகமும் இல்லை. முனிவரே! துகமும் ஸுகமும் அவர்களுக்கு இல்லை. விருப்பு வெறுப்புக்கள் எங்கிருந்தாவரும்? மெளத்கல்யரே! சிறந்த அந்தக்கதியானது தேவர்களாலும் விரும்பப்பட்டது. நிகரற்றதும் அடைதற்கரிதுமான வித்தியானது காமத்திற்கு வசப்பட்டிருப்பவர்களால் எவவித்ததிலும் அடையமுடியாதது; அணுகவுமமுடியாதது. இந்தலோகங்கள் முப்பத்தமுன்று; மற்ற உலகங்கள் கற்றறிந்தவர்களால் சிறந்தநியமங்களாலும் விதியை முன்னிட்ட தானங்களாலும் அடையப்படுகின்றன. தானத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அப்படிப்பட்ட இந்தஸம்பத்தானது உம் மால் ஸுகமாக அடையப்பட்டிருக்கிறது. தவத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியுடனகூடினரீர் ஸுகந்தங்களால் அடையப்பட்டிருக்கிற அந்தஸம்பத்தை அனுபவிப்பீராக. பிராம்மணரே! இது ஸ்வர்க்க ஸுகம். அப்படியே உலகங்கள் பலவிதமானவைகள். ஸ்வர்க்கத்தினுடையகுணங்கள் உமக்குக் கூறப்பட்டன. தோஷங்களையும் என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்ததுகொள்ளும்.

(இவ்வுலகில்) செய்த வினையின்பயனே அவ்வுலகில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அங்கே வேறுவினையானது செய்யப்படுகிறதில்லை; அடிவேர் அறுந்துபோகும்படி (வினையானது) மிகுதியின்றி அனுப

விக்கப்படுகிறது. அந்தக் கர்மபலானுபவத்தினமுடிவில் பூமியில் விழுதலென்பதே இந்தஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தோஷமென்று எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. முதகலரே! மிகபரகாசிக்கின்ற ஐயுவாயங்களைப்பார்த்து ஸுகம நிரம்பின மனதைஉடையவாகளாயிருந்து பிறகு கீழேவிழுந்து கீழானஸ்தானத்திலிருப்பவாகளான அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியினமையும் பரிதாபமும் வருவதென்பது பொறுக்க முடியாதது. ஸவர்க்கத்தினின்று கீழே விழுகின்றவர்களுக்குப் புத்திமயக்கமும் ரஜோகுணம மிகுதலும் மலாமலைகள் வாடுதலும் உண்டாகின்றன. அதனால், கீழே விழப்போகிறவனுக்குப் பயம வந்துவிடுகிறது. மௌதகலயரே! பிரமமாவினுடைய வாஸஸ்தானமான ஸதயலோகமவரையில், பயங்கரமான இந்தத்தோஷங்கள் இருக்கின்றன. ஸவாக்கலோகத்தில ஸுகருதம் செய்தவர்களான மனிதர்களுக்குக் குணங்கள் பதினாயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. முனிவரே! ஸவர்க்கத்தினின்று நழுவினவர்கள் நலவினைப்பயன்களில் மிகுதியுள்ளவற்றின் ஸம்பந்தத்தால் மானிடஜாதியில் மீண்டும் பிறக்கிறார்களென்னும் இது எல்லாக்குணங்களைபுங்காட்டி-லும் சிறந்த வேறு ஒருகுணம். அதிலும், மகாபாகுகியமுள்ளவன் மகாகுலத்தில பிறக்கிறான். அந்த மகாகுலத்தில பிறந்திருந்தும் நல்ல அறிவுடையவனாக இராவிடில் அதிலிருந்து அதமமானகதியை அடைகிறான். இந்த மண்ணுலகில் எந்த வினை செய்யப்படுகிறதோ அது பரலோகத்தில அனுபவிக்கப்படுகிறது. பிராம்மணரே! இது காமபூமியென்றும் அது பலபூமியென்றும் எண்ணப்படாதிருக்கின்றன' என்று சொன்னான்.

முதகலர், 'தேவதூதனே! உன்னால் ஸ்வர்க்கத்திற்கு இந்தப் பெரியதோஷங்கள் கூறப்பட்டன. வேறு எந்த உலகம் தோஷமில்லாததாகவே இருக்கிறதோ அந்த உலகத்தை எனக்குச்சொலவாயாக' என்று வினவ, தேவதூதன், 'பிராம்மணரே! எதைச் சுத்தமானதென்றும் பழமையானதென்றும் சிறந்த ஒளியென்றும் ப்ரம்மமென்றும் அறிகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய நிகரில்லாத ஸ்தானமானது பிரம்மலோகத்திற்கு மேலே இருக்கிறது. பிராம்மணரே! விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தினவர்களும் டம்பம், பேராசை, அதிககோபம், மோகம், தரோகம் ஆகிய இவைகளால் கவரப்பட்டவர்களும் அங்கே செல்லுகிறதில்லை. (என்னுடையதென்கிற) மமகாரமில்லாதவர்களும் (நான் என்கிற) அஹங்காரமில்லாதவர்

களும் ஸுகதுக்கங்களில்லாதவர்களும் இந்திரியங்களை நனகு அடக்கினவர்களும் தியானயோகத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களுமான மனிதர்கள் அங்கே செல்லுகின்றார்கள். முத்தகலரே! எதைப் பற்றி எனனை நீர் கேட்கலரே அநதவிஷயம் முழுதும் உமக்கு என்னை உரைக்கப்பட்டது. ஸாதுவே! உம்முடையதையையிலை தாமதியாமல் நனகு செல்வோம்' என்று சொன்னான். மௌத கல்யர் இநதவாக்கியத்தைக்கேட்டு, புத்தியிலை ஆலோசித்தார். முனிவர்களுள் மிகக மேன்மைவாய்ந்த மௌதகல்யர் நன்றாக ஆலோசித்தது, தேவதூதனைப்பார்த்தது, 'தேவதூத! உனக்கு வந்தனம். அப்பா! ஸுகமாகத் திருமபிச்செல். அதிக தோஷங்க ளோடுகூடிய ஸவர்க்கத்தாலாவது ஸுகத்தாலாவது எனக்குச் செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை. விழுதலை முடிவாகக்கொண்ட ஸ்வர்க்கத்தில் அதிகதுக்கமுண்டாகிறது. மிகக கொடுமையான பரிதாபமும் நோகிறது. ஸ்வாக்கத்தை அடைந்திருப்பவர்கள் இங்கே விழுகிறார்கள். ஆகையால், ஸவர்க்கத்தை நான் விரும்ப வில்லை. எந்த இடத்தில்சென்று சோகத்தையும் மனவருத்தத் தையும் சலனத்தையும் மனிதர்கள் அடைகிறதில்லையோ, அந்த அழிவற்ற ஸ்தானத்தையே நான் தேடப்போகிறேன்' என்று சொன்னார். அந்தமுனிவர் தேவதூதனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் வாக்கியத்தை உரைத்தது அவனை அனுப்பிவிட்டு ¹ ஸிலோஞ்ச வ்ருத்தியைவிட்டு உத்தமமான ஒழிவை அடைந்தார். புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக் கருதுகின்றவரும் மண்ணுங் கட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஸமமாக எண்ணுகின்றவருமாகிச் சுத்தமான ஜ்ஞானயோகத்தால் எப்பொழுதும் பரம்மத் தியானத்தில் நிலைபெற்றிருந்தார். இந்திரிய ஸமூகங்களை அடக்கி ஜீவாத்மாவினிடத்தில் மனத்தைச் சேர்ப்பித்ததா. சேர்க்கப்பட்டமனமுள்ள ஜீவாத்மாவைப் பரமேஸ்வரனிடத்தில் சேர்த்தார். தியானயோகத்தால் வலிமையை அடைந்து சிறந்த புத்தியையும்டைந்து அழிவற்றதும் நிர்வாணம் (=மோக்ஷம்) என்று சொல்லப்படுவதுமான சிறந்த ஸித்தியைப்பெற்றார். குந்தீநந்தன! ஆகையால், நீயும் சோகத்தைப்பாராட்டாத தகுதியுள்ளவன் அல்லை. ஐஸ்வர்யத்தால் நிறைந்த ராஜ்யத்தினின்று நழுவின நீ தவத்தினால் அதனை அடைவாய். ஸுகம் முதலிலுண்டாகிறது. அதற்கு அடுத்தது துக்கம். துக்கத்திற்கு அடுத்தது ஸுகம்.

¹ 965-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

சக்கரத்தின்முனையை அடைந்திருக்கிற ஆரங்கள்போல ஸுகதுக்கங்கள் மனிதனை மாறி மாறி அடைகின்றன. அளவுகடந்த விககிரம முள்ளவனே! பதின்முன்று வருஷத்திற்குமேல, தகபபன் பாட்டன்முறையாக ஆளப்பட்டுவந்திருக்கிற ராஜ்யத்தை அடைவாய். உனக்கு மனத்திலுள்ள வருத்தமான்து விலகட்டும்' எனறுசொன்னார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அந்த விபாஸபகவான் பாண்டவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிற யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்தது மீண்டுமே தவளுசெய்வதற்காக ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றார்" என்றார்.

வீ ரீ ஷ் தீ ரே ள ணீ க பீ வ மீ மு ற் றி ற் று

இருநூற்றயபத்துமுன்றாவது அத்யாயம்.
த ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ரீ வ மீ.

(ஒரு ஸமயம் பதினாயிரம் சிஷ்யர்களுடன் தூர்வாஸமகர்ஷ்யானவர் தூர் யோதனனிடம் சென்றதும், தூர்யோதனன் அவரை உபசரித்து மகிழ்வத்து அவரைப் பிராம்மணர் முதலியவர்களும் த்ரேள பதியும் போஜனம் செய்தபிறகு போஜனத்திற்காகப் பாண்டவர்களிடம் செல்லவேண்டினதும், அவர் அவனுக்கு வரங்கோடுத்துப் பாண்டவர்களிடம் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர், “ மகாமுனிவரே! மகாதமாக்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், இவ்வண்ணம் வனத்தில வஸித்ததுக்கொண்டு, ரிஷிகளோடுகூட விசித்திரமான கதைகளால் ஆரந்தத்தை அடைகின்றவர்களாகி அன்னத்தை விரும்பிவருகிற பிராம்மணர்களை, தரேள பதியின் போஜனமவரையில் வளர்ந்துவருகின்றதும் ஸூர்யனால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அக்ஷயபாததிரத்திலுள்ள அன்னத்தாலும் அரண்யத்திலுள்ள மிருகங்களின் பற்பலவிதமான மாம்ஸங்க ளாலும் திருப்தியடையச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, துச்சாலனன், கர்ணன், சகுனி இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தில நிலை பெற்றிருப்பவர்களும் கெட எண்ணமுள்ளவர்களும் கெட்டநடையுள்ளவர்களும் திருதராஷ்டிரபுதரர்களுமான தூரியோதனன்முதலிய அனைவரும் அந்தப்பாண்டவர்களிடம் எவ்விதம் இருந்தார்கள்? மகிமைபொருந்தியவரே! வைசம்பாயனரே! எனக்கு இதனை உரைப்பீராக” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், “மகாராஜரே! நகரத்தில் வலிப்பவர்கள் போலக காட்டில் ஸுகமாக வாஸம்செய்கின்ற அந்தப் பாண்ட வர்களுடைய அப்படிப்பட்ட ஜீவனத்தைக் கேட்டுத் தூர்யோதனன் அப்படி வஞ்சனையில் நுண்ணறிவுள்ளவர்களான அந்தக் கர்ணன் துசசாஸனனமுதலியவர்களுடன் அந்தப் பாண்டவர்களிடம் கெடுதியைச் செய்வதற்கு விருப்பமுள்ளவனானான். கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களான அந்தத் திருதராஷ்டிரகுமாரர்கள் பல உபாயங்களால் அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக் கெடுதியைச் செய்வதற்காகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், தாமதத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவரும் சிறந்த தவமுள்ளவரும் மிகப்பெரிய புகழுள்ள வருமான தூர்வாஸரென்கிற மஹரிஷியானவர் தம்மிசையினால் பதியிரம் சிஷ்யர்களோடுகூடியவராகத் தூர்யோதனனை அடைந்தார். வந்தவரும் அதிககோபமுள்ளவருமான தூர்வாஸமுனிவரைப்பார்த்துச் சிறந்த செல்வமுள்ளவனும் நன்கு கறபிக்கப்பட்ட தன்மையுள்ளவனுமான தூர்யோதனன் வணக்கத்தோடும் மனத்தின் அடக்கத்தோடும் தம்பிமார்களுடன் சேர்ந்து முனிவரைத் தான் செய்யும் ஆதிதகியத்தைப் பெறறுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அழைத்தான்; வேலைக்காரன்போல நின்றுகொண்டு தானே முனிவரை விதிப்படி பூஜைசெய்தான். அந்த முனிஸரேஷ்டர் சிலதினங்கள் அந்த இடத்திலிருந்தார். மஹாராஜரே! தூர்யோதனராஜன் அந்தமுனிவருடைய சாபத்திற்குப் பயந்து ஆலஸ்யமில்லாமல் அல்லுமபகலும் அந்தமுனிவருக்குப் பணிவிடையைச் செய்தான். அந்தத் தூர்வாஸமகரிஷியானவர், ‘அரசனே! நான் பசியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். எனக்குச் சீக்கிரமாக அன்னத்தைக்கொடு’ என்றுசொல்லிவிட்டு நீராடசு சென்றார்; நெடுநேரங்கழித்துத் திரும்பிவந்தார். வந்தவுடன், ‘நான் போஜனம்செய்யமாட்டேன். எனக்கு இப்பொழுது பசிலில்லை’ என்றுசொல்லிவிட்டு மறைந்துபோய்விட்டார்; திடீரென்றுவந்து, ‘விரைவுடன் நமமைப்புஜிப்பிப்பாயாக’ என்று சொன்னார். அந்தமுனிவர் ஒருசமயத்தில் நடுஇரவில் எழுந்திருந்து வஞ்சனையில் நிலைபெற்றவராகி முன்போல அன்னத்தைச்செய்வித்து அந்த அன்னத்தைப் போஜனம்செய்யவில்லை; அந்த அன்னத்தை இகழ்வுமிகழ்ந்தார். அவர் அவ்விதமிருந்தும் தூர்யோதனராஜன் வேறுபாட்டையும் கோபத்தையும் அடையாமலிருந்தபொழுது, முனிவர் மகிழ்ச்சியுள்ளவரானார். பரதவம்சத்தில்

உதித்தவரே ! தவத்தின் பெருமையால் எவ்விததாலும் அவமதிக்கமுடியாதவரான தூர்வாஸமுனிவா அந்தத்தூர்யோதனனைப்பார்த்தது, 'நான வரன்களைக்கொடுப்பவனாகவிருக்கிறேன். உன் மனத்திலிருக்கிற வரத்தை வேண்டிக்கொள். உனக்கு மங்களம். நான ப்ரீதியை அடைந்திருக்கையில், எது தர்மத்தைவிட்டு விலகாததோ அது உனனால் அடையத்தகாததாகாது' என்று சொன்னார். பரமாதமாவைத்தியானிப்பவரான அந்த மஹரிஷியினுடைய இந்தவசனத்தைக்கேட்டு, அந்தத்தூர்யோதனன் தன்னை மீண்டும் பிறந்தவனாக எண்ணினான். முனிவர் ஸந்தோஷமுள்ளவரான போது வரம்கேட்கவேண்டுமென்று கர்ணன் துச்சாஸனன்முதலிய வாகளால் முந்தியே ஆலோசிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசரே ! தூர்புத்தியுள்ள தூர்யோதனன பின்வருமாறு வரம்கேட்கத்தக்க தென்று நிச்சயித்தது, அதிகஸந்தோஷத்தோடுகூடியவனாக, முனிவரைப்பார்த்தது, 'பிராம்மணரே ! தேவரீர் சிஷ்யர்களோடுகூட எனக்கு அதிகதியாகவந்ததுபோலவே, எங்கள் குலத்தில் மஹாராஜனும மூதகவனும் மிக்க சிறப்புடையவனும் வனத்தில் வஸிப்பவனும் தாமாத்மாவும் தமபிமார்களால்சூழப்பட்டவனும் உதமகுணங்களுள்ளவனும் நன்னடைபுள்ளவனுமான யுதிஷ்டிரனுக்கு அதிகதியாகக்கடவீர். எனனிடத்தில் தேவரீருக்கு அனுக்கிரஹமிருக்குமேயாகில், ராஜபுத்திரியும் மெல்லியதன்மையுள்ளவனும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனும் சிறந்த நிறமுள்ளவனுமான திரௌபதியானவள் பிராம்மணர்களைபும் எல்லாப்பர்த்தாககளையும் புஜிப்பித்தது தானும் போஜனமசெய்து களைப்பாறிக் கொண்டு ஸுகமாக உட்கார்த்திருக்கும்பொழுது, தேவரீர் அந்த இடத்திற்குச செல்வீராக' என்ற வரத்தை வேண்டினான். பிராம்மணேதமரான தூர்வாஸமகரிஷியும் தூர்யோதனனைப்பார்த்தது, 'உன்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியினால் அப்படியே செய்வேன்' என்று இவ்வண்ணமுரைத்தது வந்தபடியே சென்றார். தூர்யோதனன் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவனாகக் கர்ணனுடைய கையைத் தன்கையினால்பிடித்துக்கொண்டு தன்னை அப்பொழுது விருப்பம் நிறைவேறினவனாகவும் எண்ணினான். காணாமு ப்ராதாககளுடன் சேர்ந்திருக்கின்ற தூர்யோதனராஜனைப்பார்த்தது ஸந்தோஷத்துடன், 'கௌரவ ! பாக்கியவிசேஷத்தால் விருப்பம் நிறைவேறியது. தெய்வாதீனமாக நீ விருத்தியடைகிறாய். பாக்கியவிசேஷத்தால் உன்னுடைய பகைவர்கள் தாண்டமுடியாத துயரக்கட

லில் முழுகிவிட்டார்கள். பாண்டுபுத்திரர்கள் தூர்வாஸருடைய கோபத்தினாலுண்டான நெருப்பில் விழுந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் தங்களுடையபாவங்களாலேயே எவ்விததாலும் தாண்ட முடியாத அநாதகாரத்தை அடைந்தார்கள்' என்று சொன்னான். அரசரே! இவ்வண்ணம் வஞ்சனையில் நுண்ணறிவுள்ளவர்களான அநாத தூர்யோதனன்முதலிய துராதமாக்கள் சிரித்துக்கொண்டு மனத்தில் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகத் தத்தம் வீடுகளைக் குறித்துச் சென்றார்கள்.

இருநூற்றறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த் ர ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சீ.)

(தூர்வாஸர் அகாலத்தில் பாண்டவர்களை அடைந்து அன்னத்தை வேண்டியதும், த்ரௌபதிவேண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்வந்து தூர்வாஸர் செய்தியறிந்து தம்பசிக்கீது அன்னம் வேண்டி அன்னபாத்தீ ரத்தை வநவித்து அதிலோட்டியிருந்த கீரையையும் பருக்கையையும் புஜித்து அதனால் தூர்வாஸருக்கும் சீஷ யர்களுக்கும் திருப்தியை உண்டுபண்ணியதும் பீமன் போஜனத்திற்காகத் தூர்வாஸரை அழைக்கவே அவர் சீஷயர்களுடன் வேட்கி ஓடியதும்.)

பிறகு, தூர்வாஸமஹரிஷியானவர் ஒரு ஸமயத்தில் அந்த வனத்தில பாண்டவர்கள் ஸுகமாக இருக்கிறார்களென்றும் க்ருஷ்ணையும் . போஜனம் செய்துவிட்டு ஸுகமாக வீற்றிருக்கிறா ளென்றும் அறிந்து, பதினாயிரம் சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராகப் பாண்டவர்களை நோக்கிவந்தார். வருகின்ற அந்த அபிதியைக் கண்டு, ஸ்ரீமானும் (தர்மத்தினின்று) நமுவாதவருமான யுதிஷ்டிர ராஜர் தமபிமார்களோடுகூட எதிர்கொண்டுசென்றார். இருகரங் களையும் குவித்து அவரை நமஸகரித்துச் சிறந்த ஆஸனத்தில் நன்றாக வீற்றிருக்கச்செய்து சாஸ்திரவிதிப்படிபுஜித்து ஆகித்தி யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார். 'பகவானே! ஆஹ்னிகத்தைச் செய்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வருவீராக' என்றும் சொன்னார். தோஷமில்லாதவ ரான அந்த முனிவரும், 'சிஷ்யர்களுடன்கூடின என்னை எவ்

வாறு போஜனம் செய்விப்பார்' என்று ஆலோசியாமல் சிஷ்யர் களோடுகூட நீராட்ச்சென்றார். முனிவர்களுடைய கூட்டமானது மன அடக்கத்தாடன் நீராடியது.

அரசரே! இந்தஸமயத்தில் ஸ்திரீகளுள் உததமிழும் பதிவர தையுமான திரௌபதியானவள் அன்னததுக்காக அதிகமான கவலை யை அடைந்தாள. கவலைபுற்ற திரௌபதியானவள் அன்னததிற்கு ஹேதுவை அறியாமற்போனபொழுது, கமஸனை அழித்தவரான கிருஷ்ணனை, 'கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மிகக தோள்வலிமைபுள்ள வரே! தேவகிந்தனரே! அழிவற்றவரே! வாஸுதேவரே! ஜகந் நாதரே! வணங்கினவர்களுடைய துன்பத்தை நாசம்செய்பவரே! உல கத்தை வடிவாகக் கொண்டவரே! உலகத்தைப் படைத்தவரே! உல கத்தை அழிப்பவரே! பிரபுவே! குறைவில்லாதவரே! சரண மடைந்தவர்களைக் காப்பவரே! கோபாலரே! பிரஹைகளைப் பாது காப்பவரே! சிறந்த வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவரே! ¹ஆகுகி களென்றும் ² சித்திகளென்றும் சொல்லப்படுகின்ற மனத்தின செய்கைகளை உண்டுபண்ணுகிறவரே! உம்மை வந்தனம்செய கிறேன். சிறந்தவரே! வரன்களைக் கொடுப்பவரே! முடிவில்லா தவரே! கதியற்றவர்களுக்காக கதியைக்கொடுப்பவரே! புராண புருஷரே! ஜீவாதமாவுக்கும் மனோவ்ருத்தி முதலியவைகளுக்கும் எட்டாதவரே! எல்லாவற்றுக்கும் அதிபதியே! பிரமமாதிகளுக்கா அதிபதியாக இருப்பவரே! உம்மை நான் சரணமடைந்தேன். தேவரே! சரணம்புகுந்தவர்களிடம் அன்புள்ளவரே! கரு நெய்தல புஷ்பத்தின் இதழ்போலக் கருமையானவரே! தாமரை மலரின் நடுப்போலச் சிவந்த கண்களுள்ளவரே! பீதாம பரத்தை உடுத்தவரே! பிரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துபரத்தனத்தைப் பூஷணமாகக் கொண்டவரே! நீர பிராணிகளுக்கா ஆதி; அநதம. நீரே கதியாக இருப்பவா; சிறந்த ஜோதியைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்த ஜோதியாக இருப்பவா. உலகத்தில் அந்தாயாமி யாக இருப்பவா. எல்லாததிசைகளிலும் முகங்களுள்ளவர். உம மையே சிறந்த வித்தாகவும் எல்லாஸம்பத்துக்களுக்கும் இருப பிடமாகவும் சொல்லுகிறோகள். தேவர்களுக்கு நாதரே! நாத

¹ வீரபபம்; கருதியது முடித்தல். ² நினைத்தல்; ஆலோசித்தல். 'இவ்விரண்டு சொற்களும் அறிவின திறத்தைபும் நீதியின திறத்தை யும் தெரிவிப்பனவாக வேதத்தில் வழங்குவன' எனபது இவகிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

ரான உமமால எல்லா ஆபத்துக்களினின்றும் பயமுண்டாகிற தில்லையன்றோ? எப்படி எனனை முற்காலத்தில் ஸபையில் துச்சா ஸன்னிடத்தினின்று விடுவித்தீரோ அப்படியே இப்பொழுது இந்த ஸங்கடத்தினின்று எனனைக கரையேற்றிவிடக்கடவீர்' என்று மனத்தினால் தியானித்தாள். கருஷ்ணையினால் அப்பொழுது இவ்வண்ணம் துதிக்கப்பட்டவரும் தேவரும் பக்தர்களிடம் அன்புள்ளவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் உலகங்களுக்குப் பதியும் பிரபுவும் மனத்தினால் சிந்திக்கமுடியாத கதிபுள்ளவரும் ஈஸ்வரருமான கேசவர் தரோளபதியின் ஸங்கடத்தை அறிந்து படுகையில் பக்கத்திலிருக்கிற ருகமிணியை விட்டுவிட்டு வேகத்தோடும் அந்தத் தரோளபதியிருந்தவிடத்துக்கு வந்தார்.

பிறகு, தரோளபதி, வாஸுதேவரைப்பார்த்தது அதிக ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்காரமசெய்து அவரிடம் தூர்வாஸமுனிவருடைய வரவு முதலியவற்றைத் தெரிவித்தாள். பிறகு, கிருஷ்ணன் அந்தத் தரோளபதியைப் பார்த்தது, 'நான் பசியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்; மிக்க துன்பத்தை அடைந்திருக்கிறேன். கருஷ்ணயே! என்னைச் சீக்கிரம போஜனம் செய்விப்பாயாக. எல்லாவற்றையும் பிறகு செய்வாய்' என்று சொன்னாள். கிருஷ்ணன் அந்த வசனத்தைக்கேட்டு வெட்கினவளாகக் கண்ணபிராணைப்பார்த்தது, 'ஸூர்யனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற பாததிரத்தில் நான் சாப்பிடுகிறவரையில்தான் அன்னம் இருக்கும். தேவரே! நான் போஜனம் செய்துவிட்டேன். ஆகையால், அன்னம் இல்லை' என்று சொன்னாள். பிறகு, செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள பகவான், தரோளபதியைப் பார்த்தது, 'கருஷ்ணயே! நான் பசியாலுண்டான ஈஸ்வரத்தால் துன்பமடைந்திருக்கையில், இது பரிஹாஸத்திற்கு உரிய காலமன்று. சீக்கிரம போ. பாதரத்தைக்கொண்டுவந்து எனக்குக் காண்பிப்பாயாக' என்று சொன்னார். யதுந்தனரான அந்தக் கேசவர் இவ்வண்ணம் நிர்ப்பந்தத்தினால் பாதரத்தைக் கொண்டு வரச்செய்து, அதன் கழுத்திலொட்டிக்கொண்டிருக்கும் கீரையையும் பருகுகையையும் பார்த்தது அவற்றை எடுத்துப்புஜித்தது தரோளபதியைப்பார்த்தது, 'இந்தக் கீரையாலும் பருகுகையாலும் ஈஸ்வரரும் உலகத்தைத் தம சரீரமாகவுடையவரும் தேவரும் யஜ்ஞத்தில் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புஜிப்பவருமான ஹரியானவர் பிரீதியடையட்டும். திருப்தியுள்ளவருமாகட்டும்' என்று சொன்னார். 'மகா பாஹுபலமுள்ளவரும்' துன்பத்தை அழிப்பவருமான கிருஷ்ணன்,

பீமஸேனனைப்பாத்து, ‘முனிவர்களைப் போஜனம்செய்வதற்காகச் சீக்கிரம் அழைத்ததுவா’ என்றும் சொன்னா. ராஜஸுரேஷ்டரே! பிறகு, பெருமபுகமுள்ளவனான பீமஸேனன ஸநானம் செய்வதற்காகத் தேவநதியைநோக்கிச் சென்ற தூவாஸர்முதலிய அந்த ரிஷிகளனைவரையும் போஜனத்தினபொருட்டு அழைப்பதற்காக விரைந்துசென்றான். ஜலத்திலிற்றங்கினவர்களும் ¹ அகமர்ஷண ஸூக்தங்களை ஜபிக்கின்றவர்களுமான அந்த முனிவர்கள் அன்ன ரஸத்தூடனகூடன ஏப்பங்களைக்கண்டு அதிகதிருப்தியுடன் அந்த ஜலத்தினின்று கரையேறி ஒருவரைஒருவர் பாத துக்கொண்டார்கள். அந்த எல்லாமுனிவர்களும், தூர்வாஸமஹ ரிஷியைப்பார்த்தது, ‘பிராமமனோதமரே! அரசனை அனனத்தைச் செய்விக்கச்சொல்லி நாம் ஸநானத்திற்காக வந்தோம். இப்பொழுது நாம் கழுத்தவரையில் அனனத்தால் நிறைந்த திருப்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். எதை நாம் புஜிக்கப்போகிறோம்? வீணாக நம் மால் சமையல செய்விக்கப்பட்டது. அந்தவிஷயத்தில் என்ன செய்யக்கடவோம்?’ என்று சொன்னார்கள். தூர்வாஸர், ‘சமையல் வீணாக்கப்பட்டதனால் ராஜரிஷிகுபு பெரிய குற்றம் செய்யப்பட்டது. பாண்டவர்கள் க்ரூரமானகண்ணால் பார்த்தமாதிரித்தலை நம்மை எரிக்காமலிருக்கவேண்டுமே. பிராம்மணர்களே! உயர்ந்தபுத்தியுள்ளவரும் ராஜரிஷியுமான அம்பர்ஷ்ருடைய மகிமையை நினைத்து, ஹரியினுடைய பாதத்தை அடுத்திருக்கிற பக்தனிடத்திலிருந்து மிகவுமபயப்படுகிறேன். பாண்டவர்களெல்லாரும் மகாதமாகுகள்; தர்மத்தைபே சரணாகுகொண்டவர்கள்; சூரர்கள்; வேதவிதையை நன்குதற்றறிந்தவர்கள்; வேதவ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள்; தவத்திலநிலிபெற்றிருப்பவர்கள்; ஸதா சாரத்தில் பற்றுள்ளவர்கள்; நிதயம் வாஸுதேவரையே கதியாக அடைந்தவர்கள். அவர்கள் கோபிததுக்கொள்வார்களாகில, நெருப்பு பஞ்சுகுஷியலை எரிப்பதுபோல நமமை மிச்சமின்றி எரித்துவிடுவார்கள். ஆகையால், சிஷ்யர்களே! இவர்களிடம் சொல்கிக்கொள்ளாமலே நீங்கள் விரைவாக ஓடிவிடுங்கள்’ என்று சொன்னா.

இவ்வாறு குருவானமுனிவரால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட அந்தப்பிராம்மணர்களெல்லாரும் பாண்டவர்களிடமிருந்து மிகப்பயந்தவர்களாகப் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினார்கள். பீமஸேனன தேவநதியில் முனிஸுரேஷ்டர்களைக் காணாமல் அந்த

¹ பாவங்களைப்போக்கும் வேதமந்திரங்களின் தொகுதி.

நதியினுடைய துறைகளில் இங்கும்ங்கும் தேடிக்கொண்டு திரிந்தான். அந்த இடத்திலிருக்கிற தாபதாகளிமிருந்து அவர்கள் ஓடிவிட்டார்களென்பதைக்கேட்டு, பிறகு, யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்தான். பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் அவர்கள் திருமபிவருதலை விருமபிச சிறிதுகாலம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மனஅடக்கத்துடன் இருந்தார்கள். 'நடுஇரவில் திடீரென்றுவந்து அவர் நமமை வஞ்சிப்பாரா. தெய்வத்தாலேறப்படுததபபட்டிருக்கிற இந்தக்கஷ்டத்தினின்று எவ்வாறு கரையேறுவோம்?' என்று கவலைபுற்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகின்ற பாண்டவர்களைக்கண்டு இணைபிரியாதலக்ஷ்மியுடன் கூடின ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நேரில்வந்து அவர்களைப்பார்த்து, 'பார்த்தீர்களே! மகாகோபமுள்ளவரான ரிஷியினிடத்தினின்று உங்களுக்குநேர்ந்த ஆபத்தை அறிந்து திரொளபதியினால் சிந்திக்கப்பட்ட நான் விரைவுடன் வந்தேன். அந்தத் தூர்வாஸரிஷியினிடத்தினின்று உங்களுக்குப் பயம் சிறிதுமில்லை. உங்களுடைய தேஜஸால் பயந்து முந்தியே அவர் ஓடிவிட்டார். தர்மத்தில் நிலைபெற்றவர்களாக இருக்கிறவர்கள் ஒருஸமயத்திலும் வருத்தமடைகிறதில்லை. உங்களிடம் விடைபெற்றுச்செல்வேன். உங்களுக்குத் தவறாமல் மங்களமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னார்.

கேசவரால் சொல்லப்படாத வசனத்தைக்கேட்டு த்ரொளபதியுடன்கூடின பார்த்தர்கள் நல்லநிலைமையை அடைந்தவர்களானார்கள். மனக்கவலை நீங்கினவர்களாக அந்தக்கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'கோவிந்தரே! பிரபுவே! பெருங்கடலில் முழுகுகிறவர்கள் தெய்வத்தை அடைந்து கடலைக்கடப்பதுபோலத் தாண்டமுடியாத ஆபத்தை அடைந்து நாதரான உம்மால் அந்த ஆபத்தைத் தாண்டினோம். க்ஷேமமாகச் செல்லக்கடவீர். உமக்கு மங்களம்' என்று அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவராகத் தமநகரிகைக்குறித்துச் சென்றார். மகாபாக்யமுள்ளவரே! பிரபுவே! பாண்டவர்களும் த்ரொளபதியுடன் மிக்கமனக்களிப்படைந்து காடுகள்தோறும் விளையாடிக்கொண்டு வஸித்துவந்தார்கள். அரசரே! உம்மால் இப்பொழுது நான் எதைப்பற்றி வினவப்பட்டேனோ அது உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. வனத்தில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களிடம் தூரத்தாங்களான திருதராஷ்டிரகுமாரர்களால் செய்யப்பட்ட இவ்விதத்தீங்குகள் பயனற்றவைகளாயின.

இருநூற்றறுபத்தைந்தாவது அந்யாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பாண்டவர் ஜவரும் வேட்டைக்குப் போயிருக்கையில் பரிவாரங் களுடன் சேன்ற ஜயந்தரதன் வழியில் அவர்களுடைய ஆஸ்ரமத் தில் நுழைந்ததும், அவன் திரௌபதியைப் பார்த்து மனங் கலங்கி அவளுடைய வரலாற்றை அறிய விரும்பிக் கோடிகாசயனை அனுப்பியதும்)

ஏராளமான மிருகங்களோடுகூடின அநதக்காமயகவனத்தில திரிகினறவர்களும் மகாரதர்களுமான அந்தப் பரதஸுரேஷ்டர்கள் தேவர்கள் ஸவர்க்கத்தில் விளையாடுவதுபோல விளையாடினார்கள். இந்திரனுக்கொப்பானவர்களும் பகைவர்களைக் கொல்பவர்களும் வேட்டையாடுவதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பலவிதமான வனப்பரதேசங் களையும் பருவத்தால் ரமணியமாக இருப்பவைகளும் நன்கு பூத திருப்பவைகளுமான வன ஸமூகங்களையும் பாரததுக்கொண்டு அந்தப் பெரிய வனத்தில சிறிதுகாலம் விளையாடினார்கள். பிறகு, பகைவர்களைவாட்டுபவர்களான அநதப் புருஷஸுரேஷ்டர்களெல்லா ரும் பிராமமணர்களுக்காக வேட்டையாடும்பொருட்டு மஹரிஷியும் ஜவலிககின்ற தவமுள்ளவருமான த்ருணபிந்துவும் புரோகித ரான தெளமயருமாகிய இவர்களுடைய கட்டளையினால் தரௌ பதியை ஆஸ்ரமத்தில் இருக்கச் செய்து ஒரேஸமயத்தில் நான்கு திசைகளிலும் சென்றார்கள். பிறகு, மிக்ககீர்த்தியுள்ளவனும் விருதத கூத்தரனுடைய குமாரனும் அந்த ஸிந்துதேசாதிபதியுமான ஜயத் ரதன் அப்பொழுது விவாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டுமெனகிற விருப்பமுள்ளவனாக ஸால்வதேசத்தைக்குறித்துச் சென்றுகொண் டிருந்தான். அவன் அரசர்களுக்குத்தக்க பெரியவையான குடை, சாமரம், சேனைகள், வாகனங்கள் முதலிய பரிவாரங்களால் சூழப் பட்டவனாக அனேக மனனர்களோடு காம்யகவனத்தை அடைந் தான். ஜனங்களில்லாத அந்தக் காட்டில் ஆஸ்ரமத்தின் வாயிலில் நிற்பவளும் நல்லபுகழுள்ளவளும் பாண்டவர்களுடைய அனுபுள்ள மனைவியும் சரீரத்தால் அதிகமாகப் பிரகாசிப்பவளும் உதமமான ரூபத்தைத் தரிககின்றவளும் கருமையான மேகத்தை விளங்கச் செய்கின்ற மின்னல்போலக் காட்டிடங்களை விளங்கச் செய்கின்ற வளமான திரௌபதியைப் பார்த்தான். 'இவள் அபஸரஸோ?

தேவகன்னியோ? அல்லது, தெய்வத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாயையோ?’ என்று நினைத்து எல்லாரும் கைகுவித்துக்கொண்டு சிறந்த அழகுள்ளவளான அந்தப் பாஞ்சாலியைக் கண்டார்கள். பிறகு, லிந்துதேசத்திற்கு அரசனும் வருத்தக்கூதரனுடைய குமாரனுமான அந்த ஜயதரதன், ஆச்சர்யத்தை அடைந்து, தோஷமில்லாத அங்கங்களுள்ளவளான அந்த தரோளபதியைப் பார்த்துக் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனாகவும் காமனால் மதிமயக்க முற்றவனாகவும் கோடிகாசுயனென்கிற அரசனை நோக்கி, ‘தோஷமில்லாத அங்கங்களுள்ள இந்தமாதா யாரைச்சேர்ந்தவர்? ஒருகால், இவர் மானிடப் பெண்ணையிராமற்போல அதிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவளான இவளைப்பார்த்து எனக்கு விவாஹரூபமான பிரயோஜனம் யாதொன்றும் ஏற்படாது. நான் இவளை எடுத்துக் கொண்டே எனனுடைய வீட்டுக்குச் செல்லப்போகிறேன். அப்பா! போ. இவளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள். இவர் எவனுடைய மனைவி? இந்த இடத்திற்கு எங்கிருந்து வந்திருக்கிறார்? அழகிய புருவங்களுள்ள இந்த மாதா முட்களால் நிறைந்த இந்த வனத்திற்கு எதற்காக வந்திருக்கிறார்? ¹ சிறந்த இடையுள்ளவரும் லோகஸுந்தரியும் நீண்ட கடைக்கண்களை யுடையவரும் அழகிய பற்களுள்ளவரும் மெலிந்த இடையுள்ளவளுமான இந்தப் பெண் இப்பொழுது என்னை பரீதியோடு அடைவாளா? இந்த உதமஸ்திரீயை அடைந்து நான் விருப்பம் நிறைவேறினவனாவேனா? கோடிகா! போ. இவளுக்கு நடதன் யார் என்றே அறிவாயாக’ என்று சொன்னான். குண்டலங்களை அணிந்த அந்தக் கோடிகாசுயன், அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, அப்பொழுது ரத்ததினின்று கிழே குதித்து, நரியானது பெண்புலியினருகிற் செல்வதுபோல, அந்தப் பெண்ணினருகிற் சென்று பின்வருமாறு வினவலானான்.

இருநூற்றறுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

த் ரோ ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கோடிகாசுயன் த்ரோளபதியை அணுகி அவளுடைய தகப்பன் கணவன் துலழதலியவைகளை வினவியது.)

கோடிகன, ‘அழகிய புருவங்களுள்ளவளும், காற்றினால் மிக அசைக்கப்படுகின்றதும் இரவில் மிகவும் பிரகாசத்துடன் கூடியது

¹ ‘வராரோஹா’ எனபது மூலம்.

மான அக்னிஜ்வாலபோலப் பிரகாசிப்பவனுமான நீ யார்? கடப்பமரத்தின கிளையை வணக்கிக்கொண்டு ஏன் ஆஸ்ரமத்தில் நிற்கிறாய்? நீ மிக்க அழகுள்ளவளாக இருக்கிறாய். அரண்யங்களில் எப்படி பயப்படாமலிருக்கிறாய்? நீ தேவஸ்தரீபோ? இயக்கியோ? தானவப் பெண்ணோ? சிறந்த அபஸரஸோ? சிறந்த கைதயப் பெண்ணோ? நல்லதேகமுள்ள நாகராஜ கன்னியையோ? காட்டில் ஸஞ்சரிககின்ற ராக்ஷஸ ஸ்தரீயோ? நீ தேவராஜனுடைய பதனியோ? வருணனுடைய பதனியோ? யமன், சந்திரன், சூபேரன், ¹ தாதா, விதாதா, பிரபுவான சூரியன், இந்திரன் இவர்களுடைய மாளிகையினின்று நீ இந்த அரண்யத்திற்கு வருகிறாய்? நான்கள் எவர்களென்பதை நீ கேட்கவில்லை. இந்த வனத்தில் உன்னுடைய நாதனை நாங்கள் அறியவில்லை. கலயாணி! உன்னுடைய கௌரவத்தை வளரச்செய்துகொண்டு வினவுகிறோம். உன்னுடைய பிரபுவான பிதாவையும் உறவினர்களுடையும் பதியையும் குலத்தையும் ஜாதியையும் இந்த வனத்தில் செய்கிற காரியத்தையும் சொல்வாயாக. சிறந்த தொடையுள்ளவளே! நான் ஸுரதனென்கிற அரசனுடைய குமாரன். மனிதர்கள் எனனைக் கோடிகாஸ்யனென்று அறிகிறார்கள். நான் இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; ஸத்தியத்தில் பற்றுள்ளவன்; ஞானத்தினால் முகிர்ந்தவர்களை உபாஸித்தவன். குருக்களைப் பூஜிப்பவன். பொன்போன்ற மேனியுள்ளவளே! குண்டத்தில் ஹோமம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அக்னிபோல ரதத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பவனும் கமலங்கள் போல அகன்றும் மலர்ந்தாயிருக்கிற கண்களுள்ளவனுமான இந்த வீரன் திரிகர்த்ததேசத்தது அரசன்; கேசுமங்கரனென்கிற பெயருள்ளவன். பெரிய விலைக் கையிலேந்தியவனும் இவனைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனுமான இந்த வீரன் மிக்க சிறப்புடையவனான குளிந்தாதிபதியினுடைய புத்திரன். அகன்றும் நீண்டுமிருக்கிற கண்களுள்ளவனும் நல்ல மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்டிருப்பவனும் பர்வதத்தில் நிதயவாஸம் செய்பவனுமான இந்த ராஜகுமாரன் உன்னைப் பார்க்கிறான். அழகிய மேனியுள்ளவளே! கருமை நிறமுள்ளவனும் யௌவனமுள்ளவனும் இனிய தோற்றமுள்ளவனும் புஷ்கரிணியின் ஸமீபத்திலிருக்கிறவனும் பகைவர்களைக் கொல்பவனுமான இந்த வீரன் இக்ஷ்வாகு குலத்தரசன்;

¹ 'தாதா—பிரஜாதிபதி' என்றும், 'விதாதா—கல்யாபா' என்றும் கூறுவது பழையவுரை.

ஸுபலனுடைய புத்திரன். கலயாணி! எவனுடைய படையெடுப்புத் தோறும் ஸௌவீரதேசத்தைச் சாரந்தவர்களான அங்காரகன், குஞ்சரன், குபதகன், சதருஞ்சயன், ஸஞ்சயன், ஸுப்ரவ்ருததன், பரபங்கரன், பரமரன், ரவி, சூரன், பரதாபன், குகனன் என்கிற பன்னிரண்டு ராஜகுமாரர்கள் த்வஜததுடன் கூடினவர்களாக யாகங்குகளில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போல அனைவரும் சிவரத குதிரைகள் பூட்டின ரதங்குகளிலேறிக்கொண்டு செல்லுகிறார்களோ, எவனை ஆரூயிரம் தேராளிகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் ¹ பதாதிர்களும் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்த ² ஸௌவீரதேசாதிபலுன ஜயதரதனைன்பவன் உன்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கலாம். தளராத மனமுள்ளவர்களான வலாஹகன், அநீகவிதாரணன் முதலிய அவனுடைய மற்றப்ராதாகுகளும், மிகச் சிறப்புற்றவாகுகளும் யௌவனமுள்ளவர்களும் பலசாலிகளுமான இந்த ஸௌவீரவீரர்களும் அரசனான ஜயதரதனைப் பின்தொடர்ந்து செலலுகின்றார்கள். தேவகணங்குகளால் நாற்புறங்களிலும் பாதுகாக்கப்பட்ட இந்திரனபோல இந்தத் துணைவீரர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவனாக ஜயதரதராஜன் அருகிறசெல்லுகிறான். அழகிய கூந்தலுள்ளவளே! நீ யாருடைய பார்வை? யாருடைய புதலவி? அறியாதவர்களான எங்களுக்கு இந்த விஷயத்தை வெளிப்படுத்தது வாயாக' என்று கூறினான்.

இருநூற்றடித்தேழாவது அத்தியாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்கீசீ.)

(திரேளபதி தன்னுடைய பிறப்பு முதலியவற்றைக்

கோடிகாஸ்யனுக்குக் கூறியது.)

பிறகு, சிபிகளுள் சிறந்தவனான அந்தக் கோடிகாஸ்யனால் வினவப்பட்ட ராஜபுத்திரியான திரேளபதியானவன் அவனைப் பார்த்து மெதுவாகக் கிளையை விட்டுவிட்டு வெண்பட்டினாலாகிய மேலாடையை நன்கு இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு, 'ராஜபுத்திர ரனே! என்னைப்போன்றவள உன்னுடன் பேசுதற்குத் தகுதியுள்ள வளாகாளென்பதை நான் புத்தியினால் தெரிந்துகொண்டிருக்கி

¹ 'கால்களாலேயே எப்பொழுதும் செல்லுந் தன்மையுடையவர்கள்' என்பது பழையவுரை. ² இது விரததேசத்தைச் சாரந்தது.

றேன். ஆயினும், இந்த இடத்தில் இந்தச்சமயத்தில் உனக்கு மறு மொழி கூறுவதற்கு வேறு ஆண்பிள்ளையாவது பெண்பிள்ளையாவது இல்லை. நான் இப்பொழுது தனிமையாக இருக்கிறேன். அதலை, உனக்கு மறுமொழி சொல்லவேண்டியவளாகிறேன். ¹ ஐயா! இதனை நீ தெரிந்துகொள்வாயாக. ஸ்வதர்மத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிற நான் அரண்மனையில் தனித்திருந்துகொண்டு தனித்திருக்கிற உன்னோடு எவ்வாறு பேசுவேன்? மனிதர்கள் கோடி கார்யனென்கிற பெயருள்ளவென்று அறிகின்ற நீ ஸுரதனுடைய புத்திரனென்பது எனக்குத்தெரியும். சிபிவமசத்தில் பிறந்தவனே! ஆகையால், நான் அப்படியே உனக்கு என்னுடைய பந்துக்களையும் பிரஸித்தமான குலத்தையும் சொல்லுகிறேன். சைப்ய! நான் துருபதராஜனுடைய புத்திரி. மனிதர்கள் என்னைக் கருஷ்ணையெனலும் பெயருள்ளவென்று அறிவார்கள். அப்படிப்பட்ட நான் காண்டவபரஸ்தத்திலிருந்தவர்களாக உன்னால் கேட்கப்பட்ட ஐந்து புருஷர்களைப் பதிகளாக வரித்திருக்கிறேன். யுகிஷ்டிரரும், பீமஸேனரும், அர்ஜுனரும், மாதீ புத்திரர்களும் புருஷர்ரேஷ்டர்களுமான (நகுலஸதேவாகளுமாகிய) அவர்கள் என்னை இந்தக் கானகத்திலிருக்கச்செய்து வேட்டையாடுவதற்காக நான்கு திக்குக்களையும் பகுத்துக்கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள். அரசர் கீழ்த்திசையையும் பீமஸேனர் தென்திசையையும் அர்ஜுனர் மேல்திசையையும் நகுல ஸஹதேவர்கள் வட திசையையும் குறித்தது சென்றிருக்கிறார்கள். தேராளிகளில் சிறந்தவர்களான அவர்கள் இந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்று நெடுநேரமாகிவிட்டது. அவர்கள் இந்த இடத்திற்கு வரும் நேரமாகிவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். வாகனங்களைவிட்டு இறங்குகங்கள். அவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு இஷ்டப்படி செல்லுவீர்கள். அத்திகளிடைதில் பரீதியுள்ளவரும் மகாதமாவுமான தர்மபுத்திரர் உங்களைப்பார்த்து பரீதியுள்ளவராவார்' என்று சொன்னான். சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவனும் பிரஸித்திபெற்றவளுமான அந்த த்ருபதராஜகுமாரியானவள் சைபயகுமாரனைப் பார்த்து இவ்வளவுமாத்திரம் சொல்லிவிட்டு, அவர்களுக்கு ஆதித்யம் செய்யவேண்டிய தன்கடமையை நினைத்து அந்தச் சிறந்த பர்ணசாலையில் பிரவேசித்தாள்.

¹ 'ஹி' எனபது மூலம். இது மரியாதையாக அழைக்கும் ஒரு சொல்.

இருநூற்றறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

த் ரோ ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கோடிகாப்யன்டத்தீனின்று திரௌபதியின் வரலாற்றை அறிந்த ஜயதரதன் அவளை அணுகித் தனக்கு மனைவியாதும்படி வேண்டியது.)

பாரதரே! அந்த அரசர்களனைவரும் அவ்வாறு உட்கார்ந்திருக்குமபொழுது, கோடிகாப்யன் ஸிந்துராஜனிருப்பிடத்தைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றான்; திரௌபதியினால் சொல்லப்பட்டவையும் அர்த்தத்ததுடன் கூடினவையுமான அனைத்தையும் தெரிவித்தான். கோடிகாப்யனுடைய சொல்லக்கேட்டு ஜயதரதன் அவனைப்பார்த்தது, 'சைப்ய! இவள் வாய்திறநது பேசும் பொழுதே என மனம் ரமிககிறதே. பெண்கள்நாயகமான இவளிடமிருந்து எவ்வாறு நீ திருமயினாப? மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! இந்தமங்கையைப் பார்த்த என் மனத்துக்கு மற்றப் பெண்கள் பெண்குரங்குகள்போலத் தோன்றுகிறார்கள். இதனை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். பார்த்ததினாலேயே அவளால் என மனம் அதிகமாகக் கவரப்பட்டது. சைப்ய! அந்தக் கல்யாணி மானிடப் பெண்ணையிருந்தால அவளைப்பற்றி நன்றாகச் சொல்' என்று வினவ, கோடிகாப்யன், 'சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளான இந்தப்பெண் தருபதராஜகுமாரி; கிருஷ்ணை என்கிற பெயருள்ளவள். பாண்டுபுத்திராகளைவருக்கும் மிகவும் மனத்துக்கு இனிய மஹிஷி. பதிவ்ரதையான இவள் எல்லாப் பார்த்தர்களுக்கும் மதிப்புக்குரிய மனைவி. ஜயதரத! நீ அவளோடுசேர்ந்து ஸௌவீரதேசத்தை நோக்கிச் செல்வாயாக' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவனும் ஸௌவீரதேசத்துக்கும் ஸிந்துதேசத்துக்குமதிபதியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான ஜயதரதன், 'திரௌபதியை நான பாக்கிறேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். ஆறுவீரர்களுடன்சேர்ந்து ஏழாமவனாக இருக்கிற அந்த ஜயதரதன், சிங்கமிருக்கும்சூகையில் ஓராய் நுழைவதுபோலப் புணயமான ஆசுரமத்தில் நுழைந்து, திரௌபதியைப்பார்த்து, 'சிறந்த இடையுள்ளவளே! உனக்கு மங்களம். உன்னுடைய பர்த்ததாககள் ¹ அநாமயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா? எவர்

¹ இது க்ஷத்திரியர்களைக் கேஷமம விசாரிக்கும் முறை; 581-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

களுடையகேஷமததில நீ விருப்பமுள்ளவளாக இருக்கிறாயோ அவர்களும் அநாமயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா? என்று வினவினான். திரௌபதியானவளா, 'அரசனே! உன்னுடைய நாட்டிலும் கோசத்திலும் சேனையிலும் கேஷமமா? செலவததால் நிறைந்த சிபிதேசத்தையும் ஸிந்துதேசத்ததுடன் ஸௌவீரதேசத்தையும் இன்னும் உன்னுடையபபட்ட மற்றதேசங்களையும் நீ ஒருவனே தாமத்தினால் பாதுகாக்கிறாயா? குருவமசத்திலுதித்த வரும் குந்தியின்புதலவருமான யுகிஷ்டிரமகாராஜா கேஷமமாக இருக்கிறார். நான் ஸுகமாக இருக்கிறேன். இந்தயுகிஷ்டிரருடைய பிராதாககளும் மற்ற எவர்களைப்பற்றிக குசலபரஸனம பண்ணுகிறாயோ அவர்களும் ஸுகமாக இருக்கிறார்கள். ராஜ குமார! பாதயத்தையும் இந்தஆஸனத்தையும் பெற்றுக்கொள்வாயாக. ஆணமான்களையும் பெணமானகளையும் உனக்குக் காலையாகாரமாகக் கொடுக்கிறேன். குந்திபுத்திரரானயுகிஷ்டிரா உனக்கு ஏணமான்குட்டிகளையும் புளளிமானகளையும் நயங்குமான்களையும் ஹரிணமான்களையும் சரபங்களையும் முயலகளையும் கரடிகளையும் நுருமானகளையும் சமபரமானகளையும் கவயங்களையும் பலமிருகங்களையும் பன்றிகளையும் காட்டுருமைகளையும் இன்னும் வேறுஜாதிமிருகங்களையும் தாமாகவே கொடுப்பார்' என்று சொன்னான். ஜயகரதன, 'என்னுடைய காலைய சாப்பாட்டுக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. உன்னால் எனக்கு எல்லாம் கொடுப்பதற்கு வீருமப்பபட்டிருக்கிறது. வா; என ரதத்தில் ஏறு; ஸுகத்தையே அடை. செலவததை இழந்தவர்களும் ராஜ்யத்தை இழந்தவர்களும் தரித்திரர்களும் புத்தியிலலாதவர்களும் காட்டில் வஸிப்பவர்களுமான பார்த்தாகளை அனுஸரிப்பதற்கு நீ தகுதியுள்ளவளல்லீ. கற்றறிந்த ஸதிரீகள் செலவததை இழந்தவனைப்பர்த்தாவாக உபயோகித்ததுக்கொள்ளுகிறதில்லை. செல்வத்தேதாடிருப்பவனைச் சேரவேண்டும். செலவததுக்கு அழிவு வரும் பொழுது அவனிடத்தில் வஸிக்கக்கூடாது. உன்னுடைய பர்த்தாக்கள் செலவமற்றவர்களானார்கள். அநேக வாஷகாலங்களாக ராஜ்யத்தினின்றும் விலகிவிட்டார்கள். பாணடுபுத்திரர்களிடத்திலுள்ள பகதியினால் நீ கிலேசத்தை அனுபவிககவேண்டாம. அழகிய பினதட்டுக்களுள்ளவளே! எனக்கு நீ பார்யையாகிவிடு; இவர்களை விட்டு விடு. ஸுகத்தை அடைவாயாக. நீ என்னுடன்கூடி ஸிந்துதேசத்தையும் ஸௌவீரதேசத்தையும்

முழுமையும் அடைவாயாக' என்று சொன்னான். ஸ்ரீநந்தராஜனால் இவ்வாறு மனம் நடுங்கக்கூடிய வசனத்தை உரைக்கக்கேடட திரௌபதியானவள், புருவெநரித்தலுடன் கூடின முகமுள்ளவளாக அந்த இடத்தினின்று விலகினாள். அழகிய இடையுள்ள திரௌபதியானவள் ஸைந்தவனுடைய அந்த வாக்கியத்தை அவமதித்தும் மறுத்தும், 'இப்படியன்று; வெட்கத்தையடை' என்று அவனைப் பார்த்து உரைத்தாள். இகழ்த்தகாதவளான அந்த கருஷ்ணையானவள் பர்த்தாக்களுடைய வரவை விரும்புகின்றவளாக அந்த ஸைந்தவனுடைய சொற்களுக்கு மறுமொழி உரைத்துக்கொண்டு அதிகமாகக் காலதாமதமசெய்தாள். திரௌபதி, 'மகாபாகுபலமுள்ளவனே! நீ இவ்வண்ணம் சொல்லாதே. நீ நியாயத்தை விட்டு விலகாதமார்க்கத்தை நீனைக்கவில்லை. துச்சலையென்பவள் பாண்டவர்களுக்கும் தார்த்தராஷ்டிரர்களுக்கும் இனையஸஹோதரி. ராஜகுலத்தைத்தாங்குபவனே! அந்தத் துச்சலைக்கு நீ கணவன். எனக்கும் நீ முறையினால் பிராதா. மகாரதனே! உன்னால் நான் பாதுகாக்கப்படத்தக்கவன். தர்மிஷ்டர்களுடைய குலத்தில் பிறந்திருக்கிற நீ தர்மத்தைப் பார்க்கவில்லை' என்று சொன்னாள். இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேடட ஸ்ரீநந்தராஜன், பிறகு, திரௌபதியைப்பார்த்து, 'நீ அரசர்களுடைய தர்மத்தை அறியவில்லை. விதவானகள் இந்த உலகத்தில ஸ்திரீகளையும் ரத்தினங்களையும் எல்லாருக்கும் பொதுவென்று சொல்லுகிறார்கள். அரசர்கள் ஸஹோதரிகளையும் ஸஹோதரிகளின் புத்திரிகளையும் அப்படியே பிராதாக்களின் மனைவிகளையும் ஸுகமாக எடுத்ததுக்கொள்ளுகிறார்கள். அரசர்க்கிடத்தினின்று பிறந்திருப்பவர்களான அந்தப்பெண்களும் அந்தவிஷயத்தில் அப்படியே செய்கிறார்கள்' என்று மறுமொழி உரைத்தான்.

இருநூற்றம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்ரௌபதிஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி தன்னிடம் காதல்கொண்ட ஜயந்தான நிந்தித்ததும், தன் முன்தானையை வலியப் பிடித்தீழ்த்த அவனை விலக்கித் தள்ளியதும், பின்னும் அவன் விடாமலிழக்க அவள் அந்தாதத்தில் ஏறினதும்.)

துருப்தராஜகுமாரியானவள், பிறகு, கோபத்தால் சிவந்ததும் வாடியதும் அழகியதும் சிவந்த கண்களுள்ளதும் வீணந்து
C கடநு

மேலேறிய புருவங்களுள் ளதுமான முகத்தால் சீறிக்கொண்டு ஸுவீரதேசாதிபதியான அந்த ஜயதரதனைப்பார்த்தது மீண்டும் உரைக்கலானாள். ‘மூடா! சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவர்களும் கொடிய விஷம்போனவர்களும் மகேந்திரனுக்கொப்பானவர்களும் தம் முடைய காரியங்களில் விடாமுயற்சியுள்ளவர்களும் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய கூட்டங்களிலும் (சண்டையில்) அசைவற்று நிற்பவாகளுமான மஹாரதர்களைப்பற்றி இகழ்வான வசனங்களைச் சொல்லுகின்ற நீ எவ்வாறு லஜ்ஜையை அடையாமலிருக்கிறாய்? சிறந்தவீரனே! (பாவத்தினின்று நெடுநூரம் விலகிச் செல்பவர்களான) ஆர்யர்கள் காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவனாக இருந்தாலும் வீட்டில் மனைவியுடன் சேர்த்திருப்பவனாயிருந்தாலும் கலவிநிரம்பின தவசியைப்பற்றி ஒருவிதமான தோஷத்தையும் சொல்லமாட்டார்கள். நல்லமனிதர்கள் அவனை இவ்வண்ணம் பீர்த்தியுடன் அடைகிறார்கள். பெரியபடுகுழியில் விழுகின்ற உன்னை இப்பொழுது கையில்பிடித்துத் தடுக்கக்கூடிய மனிதன் இந்த அரசாக்கடத்தில் உனக்கு ஒருவனுமில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். நீ தர்மராஜரை ஜயிப்பதற்கு விருமபுவது தண்டத்தைமட்டும் ஆபுதமாகக்கொண்டு மதப்பெருக்குள்ளதும் மலையின் சிகரத்திற்கொப்பானதும் இமயமலையின் தாமவரையில் ஸஞ்சரிப்பதுமான யானையை யானைக்கூட்டத்தினின்றுவிலக்கி இழுப்பதுபோலிருக்கிறது. நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருப்பதும் அதிகபலமுள்ளதுமான சிங்கத்தைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு அதன் முகத்தினின்று இமைமயிரகளை அறியாமையால் பிடித்திழுக்கிறாய். கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற பீமலேனரை நீ பார்த்தவுடன் ஓடிவிடுவாய். கோபங்கொண்டவரும் உக்கிரமானவருமான அர்ஜுனரை எதிர்த்துப்போபுரியப்போகிற நீ மகாபலமுள்ளதும் மிக்ககீகாரமானதும் மிகவளர்ந்ததும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பதும் மலைகளின்குகைகளில் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதும் கொடியதுமான சிங்கத்தைக் கால்துனிபினால் மிதிக்கிறாய். கடைசியில் பிறந்தவர்களும் புருஷஸரேஷ்டர்களுமான நகுலஸஹதேவர்களோடு புத்தம்செய்யவிருமபுகிற நீ மதங்கொண்டவனாகக் கடுமையானமுகமுள்ளவைகளும் இரண்டுநாவுள்ளவைகளுமான இரண்டுகருநாகங்களைக் காலால் வாலில் மிதிக்கிறாய். மூங்கிலும் வாழையும் கோரையும் எவ்வாறு தம்நாசத்தின்பொருட்டுப் பவிக்கின்றனவோ, தம்நன்மையின்பொருட்டுப் பவிக்கிறதில்லையோ,

பெண்ணெடு (எவ்வாறு தனநாசத்தின்பொருட்டுக்) காப்பததை (ததரிக்கிறதோ) அவ்வாறே அந்தப்பாண்டவாகளால் எல்லாப்பக கங்களிலும் பாதுகாக்கப்படுகின்ற என்னை (உனவிநாசத்தின்பொருட்டு) எடுக்கப்போகிறாய்' என்றுசொன்னான்.

ஜயதரதன, 'கிருஷ்ணையே! நான அறிவேன். அந்தராஜ குமாரர்கள் எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளவர்களென்பது என்னால் அறியப்படாதிருக்கிறது. உனனால் இப்பொழுது இவ்விதமான இநதப பயததை உண்டுபண்ணுகிறவசனத்தால் நாங்கள் பயததை அடையச்செய்வதற்கு ஸாததியப்படாதவாகள். கிருஷ்ணையே! நாங்கள் எல்லாரும் ¹ எட்டுக்காமங்களோடும் ² ஒன்பது சக்தி முதலியவைகளோடும் கூடிய சிறந்தகுலங்களில் பிறந்திருக்கிறோம். செளயம முநலிய ³ ஆறுகுணங்களால் நாங்கள் மேம்பாடுள்ளவாகளாக இருக்கிறோம். திரௌபதி! பாண்டுபுத்திரர்களை ஆறுகுணங்களால் விடுபட்டவர்களாக எண்ணுகிறோம். அப்படிப்பட்ட நீ விரைவாக யானையினமீதாவது ரத்ததினமீதாவது ஏறுவாயாக. நாங்கள் பேச்சினுலமாத் திரம தடுக்கப்பட முடியாதவாகளானோ? நீ தீனமான வசனத்தைச்சொல்லி ஸௌவீரராஜனான எனனுடைய அருளை மீண்டும் பிராத்திப்பாயாக' என்று சொன்னான். திரௌபதி, 'நான மகாபலமுள்ளவள். ஆனால், இப்பொழுது, ஸௌவீரராஜனான உனனால் பலமில்லாதவளபோல எண்ணப்பட்டிருக்கிறேன். நல்ல பிரஸித்திபெற்றவளான நான் இப்பொழுது மீறப்படுவதனால் ஸௌவீரராஜனைக்குறித்துத் தீனமான வசனத்தை உரைக்கமாட்டேன். ஒரு ரத்ததில் சோந்து வீற்றிருப்பவர்களான சருஷ்ணன அர்ஜுனா இருவரும் எவ்வுடைய வழியை அனுஸரித்துச் செல்லுவார்களோ அப்படிப்பட்ட திரௌ

¹ 'கிருஷ்ண, வாத்தகம், தூக்கம், அணைகட்டுதல், யானையிடித்தல், சரங்கமெடுத்தல், கப்பம் வாங்குதல், பாழ் நிலங்களில் குடியேற்றுவது ஆகிய எட்டும அரசாக்களுக்குப் பொருள் வருவாய்க்கு வழிகள்' எனப்பது பழையவுரை

² 'பிரபுசக்தி, மந்தரசக்தி, உதஸாஹசக்தி, பிரபுவிததி, மந்த்ரவிததி, உதஸாஹவிததி, பிரபுதயம், மந்தரோதயம், உதஸாஹோதயம் ஆகிய ஒன்பதும் ரூபத்தாலும் திறமையாலும் பயனாலும் அந்தக்குலங்களில் என்றும் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன' எனப்பது பழையவுரை.

³ 'சௌயம, தேஜஸ, தையம், ஒளதாயம், தானம், ஐஸுவாயம்' எனப்பது பழையவுரை

பதியை இந்திரன்கூட எவ்விதத்தாலும் அபஹரிக்கச் சக்திபுள்ள வனாகான். அபபடிப்பட்ட திரௌபதிவிஷயத்தில் அல்பனான வேறு ஒரு மனிதன என்னசெய்யமுடியும்? சததுருவீரர்களைக் கொல்பவரும் ரதத்திலிருப்பவரும் பகைவர்களுடைய மனங்களைத் துன்பமடையச் செய்பவருமான கிரீடியானவர் கோடைக்காலங்களில் உலாந்த காட்டை எரிக்கிற நெருப்புப்போல என்னமித்தம உன்னுடைய சேனையில் புகுந்து நாசம்செய்வார். அந்தகவீரர்களுடனும் வருஷ்ணிவீரர்களுடனும்கூடின கிருஷ்ணனும பெரிய விற்களைப் பிடித்தவர்களான எல்லாக கேகயாகளும் இந்த எல்லா ராஜகுமாரர்களும் மிக்களித்த தோற்றமுள்ளவர்களாக எனனுடையவழியைப் பின்பொருவர்கள். நாண்கயிற்றில் வைத்து நன்றாக இழுத்துவிடப்பட்டவைகளும் மேகம்போலக் கர்ஜிக்கின்றவைகளும் காண்டவததினின்று விடுபட்டவைகளும் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் அச்சந்தருபவைகளுமான அம்புகள், தனஞ்சயருடைய கையில் நன்றாக மோதி மிக்க கோரமாக ஒலிக்கும். காண்டவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் விட்டிற்றூசுகளின கூட்டங்கள போல மிக்கவேகத்துடன் கூடியவைகளுமான பெரிய பாணஸமூகங்களையும் வீரயசாலியான அர்ஜுனரையும் எப்பொழுது நீ பார்ப்பாயோ அப்பொழுது நீ உன்புத்தியை நிந்தித்துக்கொள்ளுவாய். சங்கவாததிய முழுகத்துடன்கூடியவரும் உள்ளங்கையுறையில் நாண்கயிறு மோதுவதனுணடாகும் சபதமுள்ளவரும் அடிக்கடி உரக்கச் சிக்கநாதம் செய்பவரும் காண்டவத்தை வில்லாகக் கொண்டவருமான அர்ஜுனர் எப்பொழுது உன்னுடைய மார்பில் அம்புகளைப்போடுவரோ அப்பொழுது உன்னுடையமனமானது எப்படியாகுமோ? அதம! கதாயுத்ததைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு உன்னை எதிர்த்தோடிவருகின்ற பீமஸேனரையும் பொறாமையினுண்டான கோபமாகிற விஷததைக் கக்கிக் கொண்டு பகைவர்களிருக்கிற திசைகளைக்குறித்து எதிர்த்து விரைவாகவருகின்ற மாதிரீபுத்திரர்களான ரகுலஸஹதேவர்களுயும் பார்த்து நெடுங்காலம் மனவருத்தத்தை அடைவாய். நான் மிக்க மேன்மைபெற்றவர்களான கணவர்களை மனததால்கூட ஒரு பொழுதும் எவ்விதத்தாலும் மீறி நடக்கிறதில்லையென்கிற ஸத்தியத்தினால், இப்பொழுது நீ பார்த்தர்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு எல்லாபபக்கங்களிலும் இழுக்கப்படுகின்றதைப் பார்ப்பேன். நான் க்ரௌணன் உனனால் வலிந்து இழுக்கப்பட்டாலும் பயத்தை

அடையமாட்டேன். நான் கௌரவர்களுள் மிகச் சிறந்த வீரர் களான பார்த்ததர்களோடு சேர்ந்து மீண்டும் காமயகவனத்தை வந்தடைவேன' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அநதஸிந்துராஜனோ விசாலமான கண்களுள்ள அநதததிரௌபதியைப்பார்த்து, 'திரௌபதி! நான் உன்னைப் பலாதகாரமாக இழுக்கவில்லை. எனதேரில் விரைவாக ஏறு' என்றான். விசாலமானகண்களுள்ள அந்தத்திரௌபதி, பிடிக்கஎண்ணங்கொண்ட அவர்களைப்பார்த்து அதட்டுகின்றவ ளாகவும் பயந்தவளாகவும், 'என்னைத்தொடாதீர்கள்' என்று சொன்னாள். அவள் புரோகிதரான தெளம்யரை அலறி அழைத்தாள். ஜயதரதன் அந்தத்திரௌபதியை மேலாடையில் பிடித்தான். அவள அவனை விலக்கித்தள்ளினாள். அந்தத்திரௌபதியினால் நனகுவிலக்கித தள்ளப்பட்ட சரீரமுள்ள அநதப பாபியான ஜயதரதன் அடியற்றமரம்போல விழுந்தான். மிக்கவேகத்தூடன் கூடின ஜயதரதனால் வலிந்து பிடித்திழுக்கப்படுகின்ற ராஜபுத்திரியான கிருஷ்ணையானவள அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும் பொறுத்துக்கொண்டும் தெளம்யருடைய சரணங்களில் தண்டனிட்டு ரத்திலேறினாள். தெளமயர், 'ஜயதரத! மகாரதர்களான பார்த்தர்களை ஜயிக்காமல் இவனை நீ கொண்டுபோதல முடியாது. பழமையான கூத்திரியதர்மத்தைப் பார்ப்பாயாக. அலப்பமான கார்யத்தைச் செய்து தர்மராஜரை முதனமையாகக் கொண்ட வீரர்களான பாண்டவர்களை அடைந்தவுடன் நீ தீமையின்பயனை அடைவாய். ஸமசயமில்லை' என்று கூறினார். தெளமயர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கொண்டுபோகப்படுகிறவளும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளுமான அநத ராஜபுத்திரியை அப்பொழுது காலாட்கூட்டங்களின் நடுவை அடைந்தவராகப் பின்தொடர்ந்தார்.

இருநூற்றேழுபதாவது அத்தாயம்.

த் ரௌ ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் கேட்டநிமித்தங்களைக்கண்டுவிபத்துநேருமேன்ற ஸந்தே கத்துடன் விரைவாக ஆஸரமத்துக்கீதவந்ததும், திரௌபதிக்கு நேர்ந்ததை வேலைக்காரியினால் அறிந்து ஜயந்தரதனைத் தோடர்ந்து சேன்று அவனைச் சண்டைக்கழைத்ததும்.)

விற்பிடித்தவர்களும் பூமியில் மிக்கசிறப்புவாய்ந்தவர்களுமான பார்த்ததர்கள் தனித்தனிஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாக எல்லாத்

திசைகளையும் நன்றாகக் குழந்துகொண்டு மான்களையும் பன்றிகளையும் எருமைகளையும் கொண்டு, பிறகு, ஒன்றுசேர்ந்தவர்களானார்கள். பிறகு, மான்களாலும் துஷ்டமிருகங்களின் கூட்டங்களாலும் பரவப்பெற்றதும் பறவைகளின் ஒலிகளால் எதிரொலியிடுவதுமான பெரியகானகத்தை அடைந்திருக்கிற அந்தததம்பிமார்களை நோக்கி யுதிஷ்டிரா பேசுகின்ற மிருகங்களுடைய சொற்களைக் கேட்டுப் பின்வருமாறு உரைக்கலானார். ‘ இந்தமிருகங்களும் பசுளிகளும் கொடிய துயரத்தையும் பெருமபயத்தையும் பகைவார்களால் ஏற்படக்கூடிய அவமானத்தையும் தெரிவிக்கின்றவைகளாக ஸூரியனால் பிரகாசிக்கின்றதிரையை நோக்கிவந்து சூரமராகப் பேசுகின்றன. சீக்கிரம் திரும்புகள. நமக்கு மிருகங்களபோதும், என்மனமானது பரிதாபத்தை அடைகிறது; எரிக்கவும்படுகிறது. தேகத்தில் இரத்திரியங்களுக்கெல்லாம் பதியான முக்யபராணானது தினஸவபாவத்துடனகூடியதாக என்புத்ததியை மயக்கிக்கொண்டு மிகநடுங்குகிறது. எனக்கு இச்சமயத்தில் இப்படிப்பட்ட காமயகவனமானது, கருடனல் சிறந்த ஸர்ப்பம் பிடிக்கப்பட்ட தடாகம் போலவும் அரசனுடனழிந்த ராஜ்யம்போலவும் குடிசாராகளால் கள்குடிக்கப்பட்ட குடம்போலவும் தோன்றுகிறது ’ என்றார். அந்த வீரகளை அகணிபோலவும் காற்றுப்போலவும் கொடிய வேகமுள்ளவைகளும் அதிக வேகத்தையுடையவைகளுமான ஸிந்துதேசத்தில் பிறந்த குதிரைகளோடு சேர்த்துப் பூட்டப்பட்டவையும் பெரியவைமுமான நல்லரதங்களால் சுமக்கப்படுகின்றவர்களாக அப்பொழுது ஆஸரமத்தையே நோக்கி வருவாராயினார். திரும்பிவருகின்ற அவர்களுடைய இடப்பறத்திலவந்து நரியானது அதிகமான சத்தத்துடன் பேசியது. அரசரான தாமநந்தனார், அதனை நன்றாக ஆலோசித்து, பீமனையும் தனஞ்சயனையும் பார்த்து, ‘ மிக்க இழிவானஜாதியில் பிறந்த இந்த நரியானது நம்முடைய இடப்பறத்திலவந்து பேசுவதனால் பாவிக்களான கௌரவர்களால் நம்மை அவமதித்துப் பலாதகாரத்தால் வெளிப்படையாகவே தீமை செய்யப்பட்டுவிட்டது ’ என்று சொன்னார். பெரியகாட்டில் வேடையாடி, பிறகு, திரும்பிவந்து அந்த வனத்தில் பிரவேசிக்கின்ற அந்தப் பார்த்தகளை அப்பொழுது அழுதுகொண்டிருப்பவளும் பிராணநாயகியான திரௌபதிக்கு ஊழியம்செய்பவளும் சிறுமியுமான ¹ தாதரேயிகையென்பவளைக் கண்டார்கள். இந்திர

¹ வளாப்புத்தாயின் மகளை என்றும் கொள்ளலாம்.

லேனன், விரைவாக எதிரிலவந்து ரதத்தினின்று குதித்து, பிறகு, அவ்ளேநோக்கி ஓடினான். அரசரே! இந்திரலேனன் மிகுந்த மனவருத்தமடைந்தவனாக அப்பொழுது அந்தத் தாதரேயிகையைப் பார்த்து, 'ஏன் நீ பூமியில் விழுந்தது அழுகிறாய்? ஏன் உன்னுடைய முகமானது நிறமகுன்றி வறட்சியை அடைகிறது? மிக்க கொடுமைகளைச் செய்கின்ற பாவினளால் ராஜபுத்திரியான திரௌபதியானவள் துன்புறுத்தப்படாமலிருக்கிறாளா? பாண்டுவின் குமாரர்கள் கானகம் சென்றிருக்கையில் இந்தக்காட்டில் பகைவர்களால் தீமை செய்யப்படாமலிருந்ததா?' என்று வினவினான். மனங்கலங்கின தாதரேயிகையானவள், வேகத்துடன் தன்னருகில்வந்த லாரதியான இந்திரலேனை நன்றாகப் பார்த்து, மிக்ககஷ்டத்துடன் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, அப்பொழுது, 'தேவியானவள் கவரப்பட்டாள்' என்று உரக்க அலறினாள். இந்திரலேனன், 'இகழ்த்தகாத ரூபமுள்ளவளும் விசாலமான கண்களையுடையவளும் குருரரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களுக்குச் சரீரம்போன்ற வளமான ராஜபதியை ஸமயம் பார்த்து எந்தமனிதன் தன் அழிவின்பொருட்டுக் கவர்தான்? தேவியானவள் பூமியினுள் சென்றாலும் ஸ்வாக்கத்தை அடைந்தாலும் கடலினுள் சென்றாலும் அவளுடைய இருப்பிடத்தில் பார்த்தர்கள் செலலுவார்கள். தாமராஜா அப்படியன்றோ ஸந்தாபத்தை அடைகிறார்? இப்படிப்பட்டவர்களும் பகைவர்களை அழிக்கின்றவர்களும் துன்பங்களைப் பொறுப்பவர்களும் பகைவர்களால் ஜயிக்கமுடியாதவர்களுமான பாண்டவர்களுக்கு பராணனுக்கு ஸமமாக இருப்பவளும் மிகவும் இஷ்டமானவளும் நிகரிலலாத ரத்தினம்போன்றவளுமான பாஞ்சாலியை எந்த மூடன் கவரவிருமபுவான்? பாண்டவர்களுக்கு வெளியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மனமாக இருக்கிற திரௌபதியை இச்சமயத்தில் இந்த இடத்தில் நாதனையுடையவளென்று அறியவில்லை. கூருள்ளவைகளும் கோரமானவைகளும் சிறந்தவைகளுமான பாண்டவர்கள் இப்பொழுது எவனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து கொண்டு பூமியில் பிரவேசிக்கப்போகின்றனவோ? பயந்தவளே! அந்தக்ருஷ்ணையைப் பற்றி நீ வியஸனப்படாதே. கிருஷ்ணையானவள் இப்பொழுது திரும்பிவரப்போகிறாளென்று அறிவாயாக. பார்த்தர்கள் எல்லாப்பகைவர்களையும் மிச்சமில்லாமல் கொன்று, பிறகு, யஜ்ஞலேனனுடைய குமாரியான கிருஷ்ணையுடன் திரும்பி வருவார்கள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, தாதரேயிகையானவள் அழகிய முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸாரதியான இந்திரவேணைப்பார்த்தது, 'இந்திரனுக்கொப்பான ஐவரையும் அலக்கியம்செய்து கிருஷ்ணையானவள் ஜயதரதனால் வலிந்து கவரப்பட்டாள். புதியவழிகள் இதோ இருக்கின்றன. அப்படியே ஒடிக்கப்பட்ட மரங்களும் வாடவில்லை. (தேர்களைத்) திருப்புங்கள். சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து செல்லுங்கள். ராஜபுத்திரியானவள் (அதிக) தூரம்செல்லவில்லையன்றோ? இந்திரனுக்கொப்பான நீங்களனைவருமே பெரிய அழகிய கவசங்களைப் பூட்டிக்கொள்ளுங்கள். அதிகவில்லைமதிப்புள்ள விற்களையும் அம்புகளையும் கையிற் பிடியுங்கள். சீக்கிரம் (இந்த) வழியிற் செல்லுங்கள். கிருஷ்ணையானவள் அத்துதலாலும் தண்டபயத்தாலும் மதிமயக்கமடையும்படி செய்யப்பட்டவளும் நன்றாகமயங்கின மனமுள்ளவளுமாகி வறட்சியடைகிற முகத்ததுடன், சிறந்த நெய்யினால் நிறைந்த ¹ ஸ்ருக்கைச் சாம்பலிலசேர்ப்பதுபோலத் தகுதியற்ற ஒருவனுக்குத் தந்தேகத்தைக் கொடுத்துவிடப்போகிறாள். பார்த்தார்களே! உமிநெருப்பில் ஹவிஸானது ஹோமம் செய்யப்படப்போகிறது. இடுகாட்டில் மாலையானது எறியப்படப்போகிறது. பிராமமணாகள் மிகமயங்கியிருக்கும் தருணத்தில யாகத்தை அடைந்திருக்கிற ஸோமரஸமானது நாயினால்நக்கப்படப்போகிறது. காராம்பசவின்பாலினது தாரையானது தேர்ப்பையில் வார்க்கப்படப்போகிறது. முயலுங்கள். நரியானது பெரிய காட்டில் வேட்டையை உத்தேசித்து அலைந்துதிரிந்து தாமரைஒடையில் இறங்கப்போகிறது. மந்திரங்களுடன் கூடின ஆகுதிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட ஹோமாக்கினிவேதியில் காககையானது உட்காரப்போகிறது. மகாயாகத்தில் நன்றாக ஸவரத்ததுடன் உச்சரிக்கப்பட ஸருதியைப் பாமரன்செடுப்பதுபோல இந்த ஜயதரதன் (திரௌபதியைக்) கெடுக்காமலிருக்கவேண்டும். நல்ல மூககுள்ளும் அழகிய கண்களுள்ளதும் சந்திரனுடைய ஒளிபோல மாசற்றிருப்பதும் தெளிவுள்ளதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான உங்களுடைய காதலியின் முகத்தை, தீவினைசெய்கிற ஒருவன், யாகத்திலிருக்கிற புரோடாசத்தை நாய்தொடுவதுபோலத் தொட்டுவிடப்போகிறான். இந்தவழிகளைச் சீக்கிரமாகத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். இங்கேயே உங்களுக்கரு நேரமானது விரைந்துசெல்லவேண்டாம். அரசார்களே! பாவியான ஜயதரதன் இங்கிருந்து அதிக

¹ ஸருக் = ஹோமம் செய்வதற்கு ஸாதனமான கரணடி.

தூரம்செல்வதற்குள் சீக்கிரம ஓடுங்கள். புருஷஸுரேஷ்டர்களே ! பகைவர்களுடையபக்கத்திலிருந்து லக்ஷ்மியைப்போன்ற ப்ராண நாயகியான திருௌபதியை மீட்டுக்கொண்டுவாருங்கள் ' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், ' கலயாணி ! திருமபி இருப்பிடம் போவாயாக. பேச்சை அடக்கிக்கொள். நமமிடம் குரூரமான சொற்களைச் சொல்லாதே. பலத்தால் மதங்கொண்டிருக்கிற அரசார்களோ ராஜ புத்திரர்களோ மாணத்தை அடைவார்கள் ' என்று சொன்னார். பாண்டவர்கள் இவ்வளவுமட்டில் சொல்லிவிட்டு, அந்தவழிகளையே அனுஸரிக்கின்றவர்களாகவும், அடிககடி பெருமூச்சுவிடுகின்றவர்களாகவும், பெரியவிற்களினின்று அம்புகளை எய்வதற்காக நாணகயிற்றை இழக்கின்றவர்களாகவும், சீக்கிரமாகச் சென்றார்கள். பிறகு, சூதிரைகளின் குளம்புகளால் தூற்றிவிடப்பட்டதும் மேலே எழுந்ததுமான அந்த ஜயதரதனுடைய சேனையின் புழுதியையும், காலாட்களின் நடுவிளிர்நதுகொண்டு, ' பீம ! பாதக ! ' என்று அடிககடி அலறி அழைக்கின்ற தெளமயரையும் கண்டார்கள். அந்த ராஜகுமாரர்கள் மனநளர்ந்தவர்களாக, ' நீர் ஸுகமாக வாரும ' என்று தெளமயரை நல்வார்த்தைகளால் தேறுதலடையச்செய்து, பக்ஷிக்கத்தக்க மாமஸத்தில மிக்க ஆவலுள்ள கழுகுகள்போல வேகத்துடன் அந்த ஸையத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியாகிய கிருஷ்ணையை அவமதித்ததினால் மிகுந்தகோபமுள்ளவாகளும் மஹேந்திரனுடையவல்லமைபோன்ற வல்லமையுள்ளவாகளுமான அந்தப்பார்த்தாகளுக்கு ஜயதரதனை யும் அவனுடைய தேரிலிருக்கிற அனபிற்சூரியபாஞ்சாலியையும் பார்த்துக கோபமானது அதிகமாக ஜவலித்தது. பிறகு, பெரிய விற்களைக் கையில் பிடித்தவர்களான விருகோதரனும் தனஞ்சயனும் நகுலஸஹதேவர்களும் யுதிஷ்டிரமகாராஜரும் ஸிந்து ராஜனை ஜயதரதனை உரத்த சத்தத்துடன் கூவி அழைத்தார்கள். பிறகு, பகைவர்களுக்குத் திசைமயக்கமுண்டாயிற்று.

இருநூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(திரௌபதியானவள் ஜயத்ரதனுக்கு யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்களை
அடையாளங்களுடன் குறிப்பிட்டுக் காட்டியது)

பிறகு, பீமஸேனையும் அர்ஜுனையும் பார்த்ததுக கோபம மூண்ட கூத்திரியர்களுடைய மிகவும் கோரமான சபதமானது வனத்தில அப்பொழுது உண்டாயிற்று. கெட்ட எண்ணமுள்ள வனான ஜயதரதராஜன, குருஸரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்ட வர்களுடைய கொடிகளின் துனிகளைப்பாராதுச சக்தி ஒடுங்கின வனாகித் தேரிலிருக்கிறவளும் காந்தியுள்ளவளுமான பாஞ்சாலியைநோக்கி, 'இதோ ஐந்து பெரிய தேராளிகள் வருகின்றனர். கிருஷ்ணையே ! இவர்களை உன்னுடைய பதிகளென்று நினைக்கிறேன். அழகிய கூந்தலுள்ளவளே ! தெரிந்தவளான நீ தேரிலிருக்கிற பாண்டவர்களைத் தனித்தனியாக எனக்குக் கூறுவாயாக' என்று தானே சொன்னான்.

திரௌபதி, 'மூட! ஆயுளுக்குநாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற மிக்க கோரமான காரியத்தைச்செய்து நாசமடையப்போகிற உனக்குப் பெரிய வீற்களைத் தரித்தவர்களான பாராதர்களை அறிவதனால் யாது பயன்? வீரர்களான இந்த என்னுடைய பதிகள் வந்துவிட்டார்கள். உங்களுள் யுத்தத்தில் இப்பொழுது ஒருவராவது மிகுந்திருக்கப் போகிறதில்லை. வினவப்படாநகுகிற என்னால் சாகப்போகிற உனக்கு எல்லாம் சொல்லத்தக்கதே. இது தர்மம். எனக்கு, தம்பிமார்களுடன்கூடின தர்மராஜரைப் பார்த்தபின் மனவருத்தமாவது உன்னிடத்தில் பயமாவதுஇல்லை. எவருடைய தவஜத்தின நுனியில் நன்றாக அமைக்கப்பட்ட நந்தம உபநந்தமென்கிற மிருதங்கங்கள் இனிமையான ஒலியுடன் ஒலிக்கின்றனவோ தமமுடைய அறம்பொருள்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவரான இவரை நல்ல காரியங்களைச் செய்கிற ஜனங்கள் எப்பொழுதும் அனுஸரிக்கிறார்கள். சுதமமான பொன்போன்ற நிறமுள்ளவரும் உயர்ந்த மூக்குள்ளவரும் மெலிந்த தேகமுள்ளவரும் அகன்ற கண்களையுடையவருமாக இங்குக் காணப்படுகிற இந்தப் புருஷஸரேஷ்டரைக் கௌரவர்களுள் மிக்க மேன்மை

வாய்ந்தவரும் தர்மதேவதையின புதலவரும் எனனுடைய பதியு
 மான யுதிஷ்டிரரென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். மூட! தர்
 மத்தை அனுஷ்டிப்பவரும் வீரரும் பகைவனுயிருந்தாலும் சரண
 மென்றடைந்தவனுக்கு உயிரைக்கொடுப்பவருமான இந்த யுதிஷ்டி
 டிரரை உன் கீழ்ததைக்கருதி ஆபுதங்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு
 அஞ்சலிபந்தம் செய்து கொண்டு விரைந்து சரணடைவாயாக.
 மேலும், நீண்டகைகளுள்ளவரும் ஆசசாமரம்போல வளர்ந்திருப்
 பவரும் பற்களால் உதட்டை நனகு கடித்துக்கொண்டிருப்பவரும்
 நெரிததலால் ஒன்று சோக்கப்பட்ட புருவங்களுள்ளவரும் ரத்ததி
 லீருப்பவரும் நீ பாகக்கிற ஆண்சிவகமுமான இவா எனனு
 டைய கணவரான விருகோதரா. நல்ல பலமுள்ளவைகளும்
 நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவைகளும் அபரிமிதமான தேகபலமுள
 ளவைகளுமான உத்தமஜாதிக குதிரைகள் இரத்தச்சூரரைச் சமநது
 செல்லுகின்றன இவருடைய செய்கைகள் மனிதன்செய்கைகளை
 மீறி இருப்பவைகள். அதனால், இவருக்குப் பூமியில் பீமனென்று
 பிரஸித்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவரிடம் தீங்கழைத்தவர்கள்
 மிச்சமிருக்கமாட்டார்கள். இவா ஒருபொழுதும் வைரத்தை
 மறக்கமாட்டா. வைரத்திற்கு முடிவை நன்றாகச் செய்தே பிறகு
 சாந்தியை அடைகிறார். ஆதலால், (வீணை) வருத்திக்கொண்டிருக்க
 மாட்டார். விற்றிடித்தவர்களுள் சிறந்தவரும் சிறந்ததையமுள
 ளவரும் கீர்த்தியுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பெரி
 யோர்களுடன் பழகினவரும் புருஷஸூரேஷ்டரும் யுதிஷ்டிரருக்கு
 பராதாவும சிஷ்யருமான இவா எனனுடைய கணவரான தனஞ்
 சயா. எவர் காமத்தாலும் பயத்தாலும் பேராசையினாலும் தர்மத்
 தைவிடமாட்டாரோ, கொடியசெய்கையையும் செய்யமாட்டாரோ
 அகனிக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ளவரும் பகைவர்களின் (எதிர்ப
 பைத) நாங்குபவரும் பகைவர்களை நாசம் செய்பவருமான அப
 படிப்பட்ட இந்தவீரர் குருதியின புதலவரான அர்ஜுனரென்று
 சொல்லப்படுகிறார். விவேகமற்ற மனமுள்ளவனே! எவர் அறம்
 பொருள்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவரே, பயத்தால் துன்ப
 மடைந்தவர்களுடைய பயத்தைப் போக்குபவரே, நற்றறிந்த
 வரே, பந்துக்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரே, சஸ்திரங்களைத்
 தரித்தவர்களுள் மிகக் மேன்மைவாய்ந்தவரே, பெரிய யுத்தங்க
 ளில் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத வீரயமுள்ளவரே, பூமியில் எவ
 ருடையருபத்தை உத்தமமென்று சொல்லுகிறார்களோ, தங்களை

அனுஸரிக்கின்ற எவரை எல்லாபபாண்டவாகளும் உயிரைக்காட்டிலும் பெரியவராக எண்ணிப் பாதுகாக்கிறார்களோ, எவர் கத்திகளால் சண்டை செய்வதில் மிக்க திறமையுள்ளவரும் லாகவமுள்ள ஆச்சர்யகரமான கைகளைபுடையவரும் மகானும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் ¹ ஸஹதேவரைத் தம்பியாகவுடையவருமாயிருக்கிறாரோ, புத்தததில் அஸுரசேனைகளில் இந்நிரனுடைய செய்கையைப்போல எவருடைய செய்கையை இப்பொழுது பார்க்கப்போகிறாயோ அப்படிப்பட்ட இந்நதவீரர் எனனுடைய பதியான நகுலர். ² சூரரும், அஸ்திரங்களில் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றவரும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும், உதாரமான மனமுள்ளவரும், அரசரான தர்மநந்தனருக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவரும், அகனிபும் சந்திரனும் ஸூர்யனும்போன்ற ஒளியுள்ளவரும், பாண்டவா்களுக்கடைசியில் பிறந்தவரும், அனபுககுரியவரும், புத்தியிலும் அப்படியே கற்றவர்களின் கூட்டத்தில் பேசுவதிலும் ஒப்பில்லாதவரும், நிச்சயத்தை நன்கு அறிந்தவரும், சூரரும், எப்பொழுதும் பகைவர்கள் செய்த அபகாரத்தைப் பொறுத்தவரும், சிறந்த புத்தியுள்ளவரும், மிகுந்த அறிவுள்ளவருமான இவா எனனுடைய கணவரான ஸஹதேவா. இவா பிராணனைகளை இழந்தாலுமிழப்பார்; நெருப்பில் புருந்தாலும் புகுவா; தாமதத்தைவிட்டு விலகியிருக்கிறவிஷயத்தைச் சொல்லவேமாட்டா. இந்தவீரபுருஷர் எப்பொழுதும் உதாரமனமுள்ளவா; கூத்தரியதாமதத்தில் பற்றுள்ளவர்; குந்திக்குப் பிராணனைக்காட்டிலும் அதிகப்பரியமானவர். உன்னுடைய இந்தச்சேனை ரத்தினங்களால் எங்குமநிறைக்கப்பட்டதும் ஸமுத்திரத்தினமத்தியில் சுறாமீனுடையமுதுகில் மோத்ச சிதறிப்போகின்றதுமான கப்பலபோலப் பாண்டுபுத்திரர்களால் எல்லா புத்தவீரர்களும்கொல்லப்பட்டுக் கலக்கப்படுவதைப் பாப்பாய. எவர்களை நீ அறியாமையால் அவமதித்து அறியாததில் பிரவ்ருத்தித்தாயோ அப்படிப்பட்ட இந்தப்பாண்டுபுத்திரர்கள் இவ்வண்ணம் உனக்கு உரைக்கப்பட்டார்கள். புண்படுத்தப்படாத தேகத்துடன் இவர்களிடத்தினின்று விடுபடுவாயாகில் மீண்டும் பிறப்பையும் உயிரையும் அடைந்தவனாவாய் என்று சொன்னான். பிறகு, ஐந்துஇந்திரா்களுக்கு ஒட்பான அந்த ஐந்துபார்த்தாகளும், பயந்தவா்களும் அஞ்சலி செய்கின்றவர்களுமான அந்தக்காலாட்

¹ 'ஸஹதேவத்தீய' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது

² இரட்டித்தது வருகிறது.

களை விடநிவிட்டுக கோபமூண்டவர்களாகச சேனையை எல்லாப பகவகனிஹம தடுத்ததுகொண்டு இடைவிடாத சரமாரியினால் உண்டான இருளால் மூடினார்கள்.

இருநூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராமுதலியவர்களுக்கு ஜயந்தரன்முதலியவர்களோடு யுத்த மும், துணைவீரர்கள் கொல்லப்படவே ஜயந்தரன் திரேள பதியை விட்டுவிட்டு ஓடியதும், பீமனும் அர்ஜுனனும் கடுஞ்சொற்சொல்லிக்கொண்டு ஜயந்தரனைத் தூர்த்தியதும்.)

அரசனான ஸைந்தவன், 'எதிர்த்தது நிலலுங்களை ; அடியுங்கள் ; விரைவாக எல்லாபபகவகனிஹம எதிர்த்தது ஓடுங்கள்' என்று அந்த அரசர்களைத் தூண்டினான். பிறகு, யுதிஷ்டிராருடனகூடின பீமனையும் அர்ஜுனனையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் பார்த்து ஸைனிகர்களுடைய மிக்ககோரமானசத்தமானது அப்பொழுது போர்க்களத்தில் தோன்றியது. பலமமிசூந்திருக்கிற புலிகள் போன்றவர்களான அந்தப்புருஷஸரேஷ்டாகளைக்கண்டு, சிபிகளுக்கும் ஸிந்துதேசத்துவீரர்களுக்கும் தரிகர்த்தகளுக்கும் துயர முண்டாயிற்று. பீமன் பொற்புள்ளிகளுள்ளதும் மிக நீண்ட தும் முழுதும் உருக்கினும் செய்ததுமான கதாயுதத்தை எடுத்ததுகொண்டு காலனாலேவப்பட்டிருக்கிற ஸைந்தவனேநோக்கி எதிர்த்தது விரைவாகச்சென்றான். பிறகு, கோடிகாஸயன், பீமன் ஜயந்தரன் இருவருடைய மத்தியில பிரவேசித்ததுப் பெரியதேர்க்கூட்டத்தால் பீமனேனைச்சூழ்ந்துகொண்டு, அவ்விருவருக்கும் இடைவெளியை உண்டுபண்ணினான். வீரர்களுடையகைகளால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அனேகசக்திகளாலும் தோமரங்களாலும் நாராசங்களாலும் அடக்கப்பட்டானாலும் பீமன் அசையவில்லை. பீமன் ஸைந்தவனுடைய ஸேனாமுகத்தில் பாகனுடனகூடின ஒரு யானையையும் பதினானுகூலாட்களையும் கதையினால் கொன்றான். அர்ஜுனன் ஸௌவீரதேசாதிபதியான ஜயதரனைப் பிடிக்க எண்ணங்கொண்டு படைமுகத்தில் சூரர்களும் மகாரதர்களும் ஐந்தூறு மலைநாட்டுவீரர்களைக் கொன்றான். அரசரான யுதிஷ்டிரா

அப்பொழுது யுத்தத்தில் பகைவர்களை அடிப்பவர்களும் மிகவும் சிறந்தவர்களுமான தூறு ஸௌவீரர்களைத் தாமே நொடிப் பொழுதில் கொன்றா. நகுலன் அந்த யுத்தத்தில் கத்தியை எடுத் துக்கொண்டு ரத்ததினின்று தூளளிக குதித்துப் பதாகிகளுடைய தலைகளைக் கொய்து போர்க்களத்தில் அடிக்கடி விதைகளைப்போல விதைப்பவனாகக் காணப்பட்டான். ஸஹதேவனே பகைவர்களால் நிறைந்த படைபைத் தேரினால் எதிர்த்துச் சென்று மரங்குளி லிருந்து மயில்களைக் கீழே விழச் செய்வதுபோல யானைகளினின்று போர்வீரர்களைக் கீழே விழும்படி செய்தான். பிறகு, தரிகாத தன விலலுடன்கூடியவனாகப் பெரிய ரத்ததினின்று கீழே இறங் கிக் கதையினால் அந்த அரசரான யுதிஷ்டிரருடைய நான்கு குதிரைகளையும் அப்பொழுது கொன்றான். குந்தியின் புதல் வரும் அரசருமான தாமராஜா, பதாகியாகத் தமமை எதிர்த்து வருகின்ற அந்த தரிகாதனை ஓர் அரத்தசந்திரபாணத்தால் மாப்பிலடித்தாரா. மாப்பு பிளக்கப்பட்ட அந்த வீரன், வாயினால் இரத்தத்தை வெளியில் கக்கிக்கொண்டு, வோ அறுக்கப்பட்ட மரம் போல, நேரில் விழுந்தான். குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட தாம ராஜா, இரத்திரஸேனனேடு ரத்ததினின்று தூளளிககுதித்து ஸஹ தேவனுடைய பெரிய ரத்தத்தை அடைந்தாரா. சேஷமங்கரன் மகா முகன் இருவரும் நகுலனை எதிர்த்துத் தடுத்தது இரண்டு பக்கங் களிலும் கடுமையான அம்புமழைகளை அவன்மீது பொழிந்தாரா கள். மாரீசகாலத்து மேகங்களிப்போல அம்பு மழைகளைப் பொழிகின்ற அவவிருவரையும் மாதரீபுத்திரனான நகுலன் ஓவ் வொரு விபாடபாணத்தால் அடித்தான். பிறகு, யானையின் மீதேறியிருப்பவனும யானையை நடத்தும் விதத்தை அறிந்த வனும தரிகாதத்தராஜனுமான ஸுரத்தன் யானையினால் நகுலனு டைய ரத்தத்தைத் தூக்கி எறியச்செய்தான நகுலனே, பயமில் லாமல் கத்தியையும் கேட்கத்தையும் கையில்கொண்டு அந்த ரத்த திவிருந்து உயர எழும்பி வட்டமாகச்சுற்றிப் பூமிபை அடைந்து மலைபோல அசைவற்று நின்றான். பிறகு, ஸுரத்தன், கோபத்தை அடைந்ததும் அதிகமாக மேலே தூக்கப்பட்டிருக்கிற துதிசு கையைபுடையதுமான அந்தக் கஜராஜனை நகுலனைக் கொல்வதற் காகத் தூண்டினான். நகுலன் தன்னுடைய ஸமீபத்தில் வரு கின்ற அந்த யானையினுடைய கொம்புகளுடன்கூடின துதிசு கையை அடியில் கத்தியினால் நன்கு அறுத்தான். கிங்குணிகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த யானையானது பெரிய சத்தத்துடன் விரிட்டுக்கொண்டு தலைகீழாகப் பூமியில் விழுந்து மாவூதனை நகர கும்படி செய்தது. மகாரதனும சூரனுமான அந்த மாதரீபுத் திரன், அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் செய்து, பீமலேனனுடைய ரதத்தை அடைந்து, ஸுகத்தை அடைந்தான். பீமனோ, யுத்தத்தில் எதிர்த்துவருகின்ற கோடிகாப்யனென்கிற அரசனுடைய குதிரைகளை ஓட்டுகின்ற ஸாரதியினுடைய தலையைக் கத்தியினால் அறுத்தான். அந்த அரசன், பாசுபலமுள்ள பீமனால் ஸாரதி கொல்லப்பட்டதை அறியவில்லை. ஸாரதி கொல்லப்பட்ட அவனுடைய குதிரைகள் யுத்தத்தில் ஆங்காங்கு ஓடின. பகைவர்களை அடிப்பவர்களுள் உத்தமனும் பாண்டுந்தனனுமானபீமன், ரதத்தை இழந்தவனும் ஸாரதி கொல்லப்பட்டவனுமான அந்தக் கோடிகாப்யனை எதிர்த்துவந்து கைப்பிடியுடனகூடின பிராஸாயுத்தால் கொன்றான். தனஞ்சயன் கூர்மையுள்ள அர்த்தசந்திரபாணங்களால் ஸௌவீரவீரர்கள்¹ பன்னிருவருடைய விறகளையும் தலைகளையும் அறுத்தான். அதிரதனை தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அம்புகளுக்கு இலக்காக வந்திருக்கின்ற சிபிகளையும் இக்ஷ்வாகுக்களுள் முக்கியமானவர்களையும் தரிகர்த்தர்களையும் ஸைந்தவர்களையும் கொன்றான். ஸவயஸாசியினால் கொடிகளுடனகூடின அனேகயானைகளும் தவஜங்களுடனகூடின அனேகமகாரதங்களும் நாசம் பண்ணப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. தலையிலலாத உடல்களும் உடலிலலாத தலைகளும் போர்க்களமுழுமையும் தரையை நன்றாக மூடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தப்போர்க்களத்தில் நாய்களும் கழுத்களும் பருந்துகளும் காகோலங்களும் பாருண்டவர்களும் நரிகளும் காககைகளும் கொல்லப்பட்டிருக்கிறவீரர்களுடைய மாமலங்களாலும் இரத்தங்களாலும் திருபதியடைந்தன. இவ்வண்ணம், கோபத்துடனகூடின அராஜுனென்கிறநெருப்பானது காண்டலெமென்கிறகாற்றினால் தூண்டப்பட்ட கூர்மையுள்ள அம்புகளாகிற ஜவாலைகளால் ஜயதரதனுடைய சேனையாகிற விறகை விரைவாக எரித்தது. வேந்தரே! பிராஜைகளுக்குத் தலைவரே! அந்தப்போர்க்களத்தில் விழுந்திருக்கிற சககரங்கள், நுகங்கள், அம்புத்தூணிகள், கொடித்தூணிகள், ரதங்களோடுகூடின கொடிகள், ஏக்காலகள், மூக்கணைகள், தரிவேணுக்கள், அச்சுக்கள், பூட்டாம வாகனங்கள், கொறடாக்கள், குண்டலங்களையும் தலைப்பாகை

¹ ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

களையும்தரித்தவையும் விழுந்திருப்பவைபுமான தலைகள், தேரள் வளைகளுடன் கூடின கைகள், கிரீடங்கள், ஹாரங்கள், குடைகள், விசிறிகள், கேடகங்கள், சுவசங்கள், அறுககப்பட்ட விற்கள், பட்ட ஸங்கள், சகதிகள், கத்திகள், தோமரங்கள், உருட்டுத்தடிகள் ஆகிய இவற்றின குவியல்கள் ஆங்காங்குக் காணப்பட்டன. மலைபோல விழுந்திருக்கின்ற வீரர்களுடன்கூடின யானைகளாலும், அப்படியே ஆயுதங்கள் பிடித்த குதிரைவீரர்களோடுகூட இரண்டாகப்பிளக்கப்பட்ட குதிரைகளாலும், அடித்துப்புரட்டித்ததள்ளப்பட்ட ரதங்களாலும், கொல்லப்பட்டகாலாட்களாலும் ரணபூமியானது நடந்து செல்லக்கூடாததும மாம்ஸங்களுடன் கலந்த ரத்தசேஷையுள்ளது மாயிற்று.

அந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டவுடன், லிந்தராஜனான ஜயதரதன், கிருஷ்ணையைவிட்டுவிட்டு, மிகப்பயந்துஒடுவதில்நோக்கங் கொண்டவனானான். அந்த நராதமனான ஜயதரதன் நெருங்கியிருக்கிற அந்தஸையத்தில் அந்தத்திரௌபதியை ரத்தத்தினின்று இறக்கி விட்டு அச்சமயத்தில் பிராணனைப்பாதுகாப்பதில் விருப்பமுள்ளவனாக வனத்தில் ஓடினான். தாமராஜரோ தெளமயரை முன்னிட்ட திரௌபதியைப்பார்த்தது, அப்பொழுது, வீரனான மாதீபுத்திரனான ரத்தத்திலேற்றுவித்தார். ஜயதரதன் ஓடிப்போனவுடன், அந்தபுத்தகளைத்தினின்று ஓடுகின்ற அந்த ஸையத்தைப் பீமஸேனன் (தன்பெயரைச்) சொல்லிச்சொல்லி நாராசங்களால் கொன்றான். ஸவ்யஸாசியோ, அந்த ஜயதரதன் ஓடுவதைக்கண்டு, அவனுடையசேனைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற பீமனைத் தடுத்தான். அர்ஜுனன், 'எவனுடைய கெட்டநடையினால் எவ்வித்தத்தாலும் அடையத்தகாத இந்தத்துன்பம் நம்மை அடைந்ததேதோ அந்தஜயதரதனை இந்தபுத்தபூமியில் காணவில்லை. மூடனும் வஞ்சகனும் துஷ்டனும் திரௌபதிக்குத்தனபத்தை உண்டுபண்ணினவனுமான அந்தஜயதரதனையே தேடுவாயாக. உனக்கு மங்களம். (மற்றப) போவீரர்களை அடித்துக்கிழேதள்ளுவதால் உனக்கு யாதுபயன்? இந்தக்காயம் பயனற்றது. நீதான் எப்படி எண்ணுகிறாய்?' என்று சொன்னான். சிறந்தபுத்தியுள்ள அர்ஜுனனால் இவ்விதஞ்சொல்லப்பட்டவனும் பேசுகிற திறமைபுள்ளவனுமான பீமஸேனனோ, யுதிஷ்டிரரை அடைந்து, 'பகைவர்கள், சிறந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டுப் பெருமபான்மையாகத் திசைகளில் ஓடிவிட்டார்கள். வேந்தரே! நீங்கள் திரௌபதியை அழைத்துக்கொண்டு இந்த இடத்திலிருந்து திரும்ப

புங்கள். ராஜஸுரேஷ்டரே ! நகுலஸஹதேவர்களுடனும் மகாத
மாவான தௌமயருடனும் ஆஸரமத்தை அடைந்து திரௌ
பதியை ஸமாதானப்படுத்தும். மூடனும் அலபனுமான ஸைந்
தவராஜன், பாதாளத்தை அடைந்திருந்தாலும், அவனுக்கு
இந்திரன் ஸாரதியாக இருந்தாலும், உயிரோடு என்னிடமிருந்து
விடுபடமாட்டான்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். யுதிஷ்
டிரர், ' மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே ! ஸைந்தவன் கெட்டஎண்ண
முள்ளவனாக இருந்தாலும் துச்சலையையும் சிறந்த கீர்த்தி
யுள்ளவளான காந்தாரியையும் உத்தேசித்துக் கொல்லப்படத்
தக்கவனல்லன்' என்று சொன்னார். வெட்கப்படுகிறவளும் சிறந்த
அறிவுள்ளவளும் பொறிகள் கலக்கினவளுமான திரௌபதி
யானவள் அந்த வசனத்தைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்ட
வளாகிப் பர்த்தாக்களான பீமார்ஜுனாக்களிருவரையும் பார்த்து,
' எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதாயிருந்தால் மனிதர்களுள்
அதமனும் பாஷியும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் குலத்தைக்
கெடுக்கிறவனும் அபசதனுமான அந்த ஸைந்தவனைக் கொல்ல
வேண்டும். எவன் பார்யையை அபஹரித்தவனோ, எவன் தீர்க்க
வைரமுள்ளவனோ, எவன் ராஜ்யத்தைப் பறித்ததுக்கொண்ட பகை
வனோ அவன் புத்தத்தில் கெடுசினுனாயினும் எவ்விதத்தாலும்
விடத்தகாதவன்' என்று பயங்கரமாக உரைத்தாள். இவ்வாறு
சொல்லப்பட்டவர்களும் புருஷஸுரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும்
ஸைந்தவனிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார்கள்.

யுதிஷ்டிரராஜர் புரோஹிதரோடு கிருஷ்ணையை அழைத்துக்
கொண்டு திரும்பினார். அவர் வனத்தில் துழைந்து நிலைகுலைந்திருக்
கிற ரிஷிகளுடைய ஆஸனங்களோடும் பாய்களோடும் கூடியதும்
மாககண்டேயா முதலிய பிராமமணர்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்ப
துமான ஆஸரமத்தைக் கண்டார். பிராதாக்களான நகுல ஸஹ
தேவர்களுடைய மத்தியத்தை அடைந்தவரும் பார்யையோடு
சோந்திருப்பவரும் மகாபராஜருமான யுதிஷ்டிரர், திரௌபதி
யைப்பற்றி விபஸனப்படுகின்றவர்களும் திரௌபதியைக் கண்ட
தனால் மனவமைதி அடைந்தவர்களுமான அந்தப் பிராமமணர்
களோடு சேர்ந்தார். அந்தப் பிராமமணர்கள், அந்த ஸைந்தவர்
களையும் ஸௌவீரர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் மீட்டுக்கொண்டு
வரப்பட்ட திரௌபதியையும் திரும்பிவந்த அந்த யுதிஷ்டிரராஜ
ரையும் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்தத் தாமராஜர்

அவர்களால் சூழப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்தார். கோபமுள்ளவளான கிருஷ்ணையானவன் நகுல ஸஹதேவர் களோடுகூட ஆஸரமத்தினுள் சென்றான். அந்தப் பீமஸேன னும் அர்ஜுனனும் பகைவன் ஒரு குரோசதூரத்திலிருக்கிறு னென்பதைக் கேட்டுத் தாங்களே குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு வேகத்துடனே ஓடினார்கள். அதிரதனான அர்ஜுனன் இந்த யுத்தத்தில் ஒரு க்ரோசதூரம் சென்ற ஸைந்தவனுடைய தேர்க் குதிரைகளைக் கொன்றதாகிய அந்த மிக்க அத்துமமான காரியத் தைச் செய்தான். திவ்யாஸ்திரங்களால் நிறைந்த அந்த அர்ஜுனன் ஸங்கடம் நேர்ந்தகாலத்திலும் மனங்கலங்காமல அஸ்திர மந்திரங் களால் அபிமந்திரணமசெய்யப்பட்ட பாணங்களால் செய்தற்கரிய காரியத்தைச் செய்தான். பிறகு, வீரர்களான பீமன் தனஞ்சயன் இருவரும், குதிரைகளைப்பறிகொடுத்தவனும் பயந்தவனும் ஸஹாய மற்றவனும் மனங்கலங்கினவனுமான ஸைந்தவனை எதிர்த்து ஓடி னார்கள். ஸைந்தவனோ, அப்படித் தன்குதிரைகள் கொல்லப் பட்டதைக்கண்டு, மிக்கதுக்கமுள்ளவனாக ரதத்தினின்று கீழே குதித்துக் காலகனாலேயே ஓடுவானாயினான். மிக்க வீரச்செயல களைச் செய்கின்ற தனஞ்சயனைக்கண்டு ஸைந்தவன் ஓடுவதில் விருப்பம் வைத்தவனாக வனத்தைக்குறித்து ஓடினான். மிக்க புஜ பலமுள்ள பல்குனன் ஓடுவதில் அதிக பராக்கிரமசாலியான ஸைந் தவனைப்பார்த்துப் பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டு, 'ராஜபுத் திர! இந்த வீரதன்மைபினால் எவ்வாறு ஸ்திரீயைப் பலாதகாரம் செய்யவிரும்புகிறாய்? திரும்புவாயாக. ஓடுவது உனக்குத் தகுந்த தன்று. உன்னைப் பின்தொடர்ந்துவந்த வீரர்களை எவ்வாறு பகைவர்களுடைய மத்தியிலவிட்டு ஓடுகிறாய்?' என்றுசொன்னான். பார்த்தனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்படுகின்ற ஸைந்தவன் திரும்ப வில்லை. பலசாலியான பீமன், அவனை, 'நில, நில' என்று சொல் லிக்கொண்டு விரைந்து ஓடினான். கருணையுள்ளவனான அர்ஜு னன், 'அவனைக்கொல்லாதே' என்று பீமனைப்பார்த்துச் சொன் னான்.

இருநூற்றெழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஜயத்ரத விமோக்ஷண பர்வம்.

(பீமன் ஜயத்ரதனை மயிரில் பிடித்துக் கீழேதள்ளித் தலையில் உதைத்து அவனுக்கு ஐந்து குடும்வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்ததும், யுதிஷ்டிரர் அவனை விடுவித்ததும், ஜயத்ரதன் தவத்தினால் மஹாதேவரிடம் வரம்பெற்றதும்.)

ஜயத்ரதனோ, ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன்னைத் தொடர்ந்துவருகின்ற பிராதாக்களான பீமாஜுனர்களைப் பார்த்து மிக்க துன்பமுற்றவனும் தப்பிப்பிழைப்பதில் விருப்பமுள்ளவனும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனுமாக விரைவாக ஓடினான். கோபமுள்ள பீமலேனனோ கொடிகளால் சூழப்பட்டிருக்கிற புதரில் ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடம் நழுவிவிழ ஒடுகின்றவனும வனத்தின மத்தியில் பதுங்குகின்றவனும புதரில் ஒடுங்குகின்றவனும பயததால் மனக்குழப்பமுள்ளவனுமான அந்த ஜயத்ரதனைத் தேடிக்கொண்டு ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தினவீரனாக விரைவாகக் கீழே இறங்கி ஓடி அவனை மயிரில்பிடித்தான். பீமன் அவனை மேலேதூக்கிப் பூமியில்போட்டுத் தேய்த்தான். அரசனான ஸைந்தவனைக் கழுத்திற்பிடித்ததுக கீழேதள்ளினான். மிக்க புஜபலமுள்ள அந்தப் பீமன், உயிரோடிருப்பவனும் மேலே எழும்புவதற்கு விருப்பமுள்ளவனும புலமபத தொடங்குகிறவனுமான அந்த ஜயத்ரதனுடைய தலையில் மீண்டும் காலால் உதைத்தான். பீமன் அவனை இரண்டுமுழங்கால்களால் நன்றாக இடித்துக் கைப்பிடியினால் குத்தினான்.

அரசனான ஸைந்தவன் நல்ல அடியினால் துன்புறுத்தப்பட்டு மயக்கத்தை அடைந்தான். பலகுனன் கோபத்துடன் கூடின பீமலேனனை, 'கௌரவ! அரசரான யுதிஷ்டிரர் துச்சலைக்காக உன்னைப் பார்த்து என்னசொன்னார்?' என்றுசொல்லி விலக்கினான். பீமன், 'துன்பத்தை அடையத் தகாதவளான கிருஷ்ணைக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணினவனும் பாவச்செயலுள்ளவனும் மனிதரில் இழிந்தவனுமான இந்தஜயத்ரதன் என்னிடத்தினின்று உயிர்தப்பிப்பிழைப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனல்லன். யுதிஷ்டிரராஜரோ எப்பொழுதும் கருணையுள்ளவர். நீயும் சிறுபிள்ளைப்புத்தியினால் எப்பொழுதும் என்னைத் தொந்தரை செய்கறாய். நான் என்ன செய்யக்கூடும்?'

என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, விருகோதரன் அப் பொழுது ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கிற அந்தஜயதரதனுக்கு அராதசந்திரபாணததால தலையில் ஐந்துகுடுமிகளை ஏற்படுத்தினான். பிறகு, விருகோதரன் அரசனான ஜயத்ரதனை விகாரப்படுத்தி, 'மூட! நீ உயிரோடிருக்க விரும்புகிறாயாகில் அதற்கு உபாயத்தைச சொல்லுகின்ற என்னிடமிருந்து கேள். ஜனக்கூட்டங்களிலும் ஸபைகளிலும், 'நான் பாண்டவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டேன்!' என்று சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லுவாயாகில் உயிரைக் கொடுப்பேன். இதுதான் யுத்தத்தில் ஜயிதவன செய்யவேண்டிய முறை' என்று சொன்னான். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிற ஜயதரதராஜன, யுத்தத்தில் பிரகாசிப்பவனும புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான பீமனைப்பார்த்து, 'இப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, சூந்தீநந்தனனான விருகோதரன் பல விதமாகப்புரளுகிறவனும் பிரஜைஞ இல்லாதவனும் புழுதிபடிந்த தேகமுள்ளவனுமான, அந்த ஜயதரதனைக் கயிற்றிலைகட்டித் தேரில் ஏற்றினான். பிறகு, பீமன், அவனை ரதத்தில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு, அப்பொழுது அாஜுனன தொடர்ந்துவர, மூத்தவரும் ஆஸரமத்திலிருப்பவருமான யுதிஷ்டிரரை வந்தடைந்தான்.

பீமனே, அந்த நிலைமையிலிருக்கிற ஜயதரதனை யுதிஷ்டிரருக்குக் காண்பித்தான். அரசர் அவனைப் பார்த்து உரக்கச்சிரித்து, 'விட்டுவிடு' என்றும் சொன்னார். பீமன், அரசரைப்பார்த்து, 'பாவ புத்தியுள்ளவனான இந்த ஜயத்ரதன் பாண்டவர்களுக்கு அடிமையாக இருந்தலை அடைந்தான் என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லும்' என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனான தர்மநந்தனா, அந்தப் பீமனைப்பார்த்து, 'உனக்கு நாம பிரமாணமாயிருந்தால, இழிவானசெய்கையுள்ள இவனை விட்டுவிடு' என்று நயமுள்ளசொல்லைச் சொன்னார். திரௌபதியும், யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துவிட்டு, பீமனை நோக்கி, 'அரசரான யுதிஷ்டிரருக்கு அடிமையான இந்த ஜயதரதனை விட்டுவிடுங்கள். உமமால் ஐந்து குடுமிகளுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டுவிட்டான்' என்று சொன்னார். பிராதாவினாலும் கிருஷ்ணையினாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமனே, மகாபாவிபும் பிரஜைஞயிலலாதவனுமான ஜயதரதனை அவிழ்த்துவிட்டான். விடப்பட்ட அந்த அரசனான ஜயதரதன், மனவருத்தத்துடன், அருகில் வந்து யுதிஷ்டிரராஜரை அபிவாதனம் செய்து அப்பொழுது முதியவர்களான அந்த முனிவர்களையும் அபிவாதனம் செய்து

தான். கருணையுள்ளவரும் தர்மரந்தனரும் அரசருமான யுகிஷ்டிரர், அபபடிப்பட்ட நிலைமையிலிருப்பவனும் ஸவ்யஸாசியினால் பிடிக்கப்பட்டிருப்பவனுமான அந்த ஜயதரதனைப் பார்த்தது, 'அடிமைதீர்த்தவனாகச் செல. விடப்பட்டாய். இவ்விதமான கெட்ட கார்யத்தை மீண்டும் ஓரிடத்திலும் செய்யாதே. ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசையுள்ள உன்னை நிந்திக்கவேண்டும். நீ அல்பன்; ¹ அல்பர்களைத் துணைவர்களாக உடையவன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! உன்னைவிட வேறான எந்தப்புருஷாதமன் தாமவிரோதமானதும் உலகத்தால் தூஷிக்கப்படுவதுமான இபபடிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்வான்?' என்றார். பரதஸ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் கெட்டகாரியத்தைச் செய்தவனான அந்த ஜயதரதனை மரித்தவனைப் போல் எண்ணி நன்றாக உற்றுப்பார்த்துக் கருணைபாராட்டினார். 'ஜயதரத! தர்மத்தில் உனக்குப் புத்தி விருத்தியடையட்டும். அதர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் காலாட்களோடும் சேஷமமாகச் செல' என்று சொன்னார்.

பாரதரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசன துக்கத்தால் அதிகமனவருத்தமுள்ளவனாகவும் ஒன்றும் பேசாமல் தலைகுனிந்தவனாகவும் வெட்கத்துடன் கங்காதவாரம்சென்றான். அவன் விருபாக்ஷரும் உமாபதியுமான மகாதேவரைச் சரணமடைந்து பெருந்தவம்புரிந்தான். அவன் விஷயத்தில் விருஷபததுவஜரும் ப்ரீதியுள்ளவரானார். ப்ரீதியுள்ளவரான முக்கண்ணர் ஜயதரதனுடைய பூஜையைத் தாமே நேரில்தோன்றிப் பெற்றுக்கொண்டார். மகாதேவர் அந்த ஜயதரதனுக்கு வரத்தையும் கொடுத்தார். அவனும் பெற்றுக்கொண்டான். அதனைக் கேட்கக்கடவீர். அரசனான ஜயதரதன், 'ரதங்களுடன் கூடின பாண்டவர்களைவரையும் யுகத்தத்தில் ஜயிக்கக் கடவேன்' என்று மகாதேவரைப் பிரார்த்தித்தான். மகாதேவர் அவனைநோக்கி, 'அது முடியாது' என்று சொன்னார். 'பதரிகாஸ்ரமத்தில் தவம்புரிந்தவனும் நாராயணரை ஸஹாயமாகக்கொண்டவனும் எல்லா உலகங்களாலும் ஜயிக்கப்படாதவனும் தேவர்களாலும் எதிர்க்கமுடியாதவனும் நானென்று பெயருள்ள ஸுரேஸுவரனும் மகா பாகுபலமுள்ளவனுமான அர்ஜுனனைத் தவிர ஜயிக்கத்தகாதவர்களும் கொல்லத்தகாதவர்களுமான அந்த மற்றப் பாண்டவர்களை யுத்தத்தில் நீ தடுப்பாய்; என்னால் அந்த அர்ஜுனனுக்கு ஒப்பற்ற திவ்யமான பாசபதால்

¹ வேறு பாடம்.

திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அர்ஜுனன் லோகபாலர் களிமீருந்து வஜ்ரமமுதலிய மகாஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். தேவதேவரும் அழிவற்ற உருவமுள்ளவரும் தேவர்களுக்குக் குருவும் பிரபுவும் பிரதானபுருஷரும் அவ்யக்தரும் உலகங்களுக்கு அந்தராத்மாவும் உலகத்தைத் தமது மூர்த்தியாகக் கொண்டவருமான விஷ்ணுவானவர், யுகார்த்தகாலம்வந்தவுடன், காலாகனிநுபியாக இருந்துகொண்டு மலைகளோடும் கடல்களோடும் தீவுகளோடும் குலாசலங்களோடும் வனங்களோடும் கானகங்களோடும் கூடிய உலகத்தை எரிககிறார்; பாதாளத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற நாகர்களையும் எரிககிறார். அதற்குப் பிறகு, ஆகாயத்தில் மிக்க பெரியவையும் பற்பல நிறமுள்ளவையும் கோரமான முழக்கமுள்ளவையும் அதிகமாகக் காஜிக்கின்றவையும் மின்னல்களின் வரிசைகளுடன் கூடியவையுமான மேகங்கள் நன்குகிளம்பி எல்லாத் திசைகளிலும் எங்கும் மழையைப் பொழிகின்றன. பிறகு, பிரளயகாலாக்கினியை அடக்குகின்றவைகளான மேகங்கள் தேரசுக்கள்போன்ற நீர்த்தாரைகளால் எல்லாத் திசைகளிலும் மழையைப் பொழிந்து பூமியை ஜலத்தால் முழுமையும் நிரப்பி நின்று அக்னியை அவிக்கின்றன. அப்பொழுது, ஒரே ஸமுத்திரமயமானதும் சராசரங்கள் ஒடுங்கியதும், சந்திரனும் ஸூரியனும் காற்றமில்லாததும், க்ரஹங்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் விதிபட்டிருக்கிறதுமான ஆயிரம் சதுர்புகங்களின் முடிவில பூமியானது ஜலத்தால் நிறைக்கப்படுகிறது. பிறகு, ஆயிரம் கண்களுள்ளவரும் ஆயிரம்கால்களுள்ளவரும் ஆயிரம்தலைகளுள்ளவரும் புலன்களுக்கெட்டாதவரும் நாராயணரென்கிற பெயருள்ளவருமான புருஷர் யோகநித்திரைசெய்ய விருப்பமுள்ளவராகிறார். பகவானும் தேவரும் விபுவமான அந்தநாராயணர், விசாலமான ஆயிரம் படங்களுள்ளவனும் கட்டிலப்போலமைந்த உடலுள்ளவனும் ஆயிரம் ஸூரியர்கள் கூடியதுபோலிருப்பவனும் அளவற்ற கார்தியுடையவனும் குருக்கத்திப்பூ, சந்திரன், முதலுவடும், பசுவினபால், தாமரைத்தண்டு, அலலிப்பூ இவைகளின் ஒளிபோன்ற ஒளிபொருந்தியவனுமான சேஷனைப் படுக்கையாக அமைத்துக்கொண்டு, அப்பொழுது, ஸமுத்திரத்தில் அந்தச சேஷன்மீது படுதது யோகநித்திரைசெய்கின்றவராக இரவினுண்டாகிற இருளால் வியாபிக்கப்பட்ட தம்முடைய இரவை உண்டுபண்ணுகிறார்; ஸத்வகுணத்தினது மேலீட்டினால் விழித்துக்கொண்டு உலகம் சூன்யமாயிருப்பதைக்

கண்டார். இவ்வுலகில் அந்த நாராயணரைப்பற்றி, 'ஜலங்கள் அந்தநரருக்குச் சரீரங்களாக இருப்பதுபற்றி ஜலங்களுக்கு நாரங் ளெனகிற பெயர் ஏற்பட்டதென்று கேட்டிருக்கிறோம்; அந்த நாரங்கள் அந்தநரருக்கு அயனம (=வாலஸ்தானம) ஆகவிருப்பதால் அவர் நாராயணரென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறார்' என்கிற பொருளுள்ள இந்தபாலோகத்தை உதாஹரிக்கின்றனா. சாஸுவதரான நாராயணர், 'பிரஜைகள் பெருகுவதற்காக நான் சராசராத்தமகமான உலகமாகக் கடவேன' என்று தியானம் செய்தார். நினைத்த அளவில், பகவானுடைய நாபியில் ஒரு தாமரைமலர் தோன்றியது. அந்த நாபிகமலத்திலின்று நான்குமுகங்களுள்ள பிரம்மதேவர் வெளியில் வந்தார். உலங்களுக்குப் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர், விரைவாக அந்தத்தாமரைமலரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, உலகமனைத்தையும் சூனயமாகக் கண்டு, பிறகு, தமக்கு ஸமானர்களான மரீசிமுதலிய ¹ ஒன்பது மஹரிஷிகளை மனத்தினால் படைத்தார். அவர்கள் யக்ஷாகளும் ராக்ஷஸர்களும் பூதங்களும் பிசாசங்களும் ஸர்ப்பங்களும் மனிதர்களும் மற்றுமுள்ள ஸதாவராஜங்கமங்களுமான எல்லாப்பொருள்களையும் உண்டுபண்ணினார்கள். பிரஜைகளுக்குப்பதியான பரமாதமாவுக்கு மூன்று நிலைமைகள் இருக்கின்றன. பிரம்மமூர்த்ததியானது படைக்கிறது; விஷ்ணுமூர்த்தியானது காக்கிறது; ருத்திரமூர்த்தியானது தன்சக்தியினால் அழிக்கிறது. ஸிந்தராஜனே! ஆசசரியமான செய்கைகளுள்ள விஷ்ணுவினுடையவையும் முனிவர்களும் வேதங்களின் கரையை அடைந்தவர்களுமான பிரம்மணர்களால் சொல்லப்படுகின்றவையுமான (செய்கைகளை) நீ கேட்டதில்லையா? பூமியானது எங்கும் ஜலத்தால நன்றாகவியாபிக்கப்படவே, அப்பொழுது, ஒரே ஸமுத்திரமாயும் ஒரே ஆகாசமாயுமிருக்கிற அந்தஜலத்தில் மாரிக்காலத்தது சாத்ரியில் நாலாபக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்ற மினமினிப்பூச்சி போல ஸஞ்சரிக்கிற பிரபுவான விஷ்ணுவானவர், அப்பொழுது நிலைநாட்டுவதற்காகப் பூமியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். பூமி ஜலத்தில் முழுகியிருப்பதைப் பார்த்தது, 'எந்தருபத்தை எடுத்து ஜலத்திலிருந்து பூமியை மேலே தூக்கிவரலாம்?' என்று மனத்தில் ஆலோசித்து அதனை மேலேஎடுத்ததுவருவதற்கு விரும்பினார். இவ்வண்ணம் மனத்தினால் நன்றாகஆலோசித்துத் திவ்யதருஷ்டியினால்

¹ 'மரீசி, அதரி, அநகிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹா, க்ரது, வலிஷ்டா, நாரதா, ப்ருகு' என்பது பழையவுரை.

பார்த்து ஜலததில் விளையாடுவதில் மிக்கவிருப்பமுள்ள வராஹரூபத்தை நினைத்தார். பிரபுவான விஷ்ணுவானவர், நான்குவேதமயமாக இருப்பதும் வேதங்களால் சொல்லப்பட்டயஜ்ஞரூபமாக இருப்பதும் பததுயோஜனைதூரம் அகன்றதும் நூறுயோஜனை தூரம் நீண்டதும் பெரியமலைபோன்ற தேகத்தின்காந்தியுள்ளதும் கூரியதெற்றிப்பற்களுள்ளதும் அதிக காந்தியுள்ளதும் பெரிய மேகக்கூட்டத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற முழக்கமுள்ளதும் கார்மேகம்போன்ற துமான பன்றியின வடிவத்தையெடுத்து யஜ்ஞவராஹராகி ஜலததில் இறங்கினார். ஒருதெற்றிப்பல்லால் பூமியை மேலேதூக்கி அதன் ஸ்தானத்தில நிலை பெற்றிருக்கச்செய்தார். மிககதோள்வலிமையமைந்த பிரபுவான விஷ்ணுவானவர் மீண்டுமே கழுததுககுக்கீழ் மனுஷ்யசரீரமுள்ளதும் கழுததுக்குமேல் ஸிம்மசரீரத்ததுடன் கூடியதுமான அபூர்வமான சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டும் ஒருகையினால் மற்றொருகையை முறுக்கிக்கொண்டும் தைத்யராஜனுடைய ஸபையை அடைந்தார். தைத்யர்களுக்கு ஆதிபுருஷனும் ¹ தேவசத்தருவும், திதியின் புதல்வனும், அபூர்வதேகத்துடன் கூடிய விஷ்ணுவைப்பார்த்துக் கோபத்தால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனும், சூலத்தைகையிலெடுத்தவனும், மாலையை அணிந்தவனும், வீரனுமான ஹிரண்யகசிபுவானவன் மேகமுழக்கம்போன்ற கர்ஜனத்ததுடன் கூடியவனாகவும் கருமையானமேகங்களின் கூட்டத்திற்கு ஒப்பானவனாகவும் நரஸிம்மத்தை எதிர்த்தோடிவந்தான். பிறகு, அதிகபலசாலியும், மனுஷ்யசரீரத்துடனும் ஸிம்மசரீரத்துடனும் கூடியதுமான சிங்கத்தினால் மேலேபாய்ந்து கூர்மையுள்ள நகங்களினால் ஹிரண்யகசிபுவானவன் நன்றாகப் பிளக்கப்பட்டான். பகவானும் செந்தாமரைமலாபோன்ற கண்களுள்ளவரும் பிரபுவான ஸ்ரீமந்நாராயணர், சத்தருககளைக்கொல்பவனான தைத்யராஜனை இவ்வண்ணம்கொன்று மீண்டும் உலகங்களுக்கு நன்மையைச்செய்வதற்காகக் கரையருககுப் புத்திரராக அதிதியினால் கர்ப்பத்தில் தாங்கப்பட்டார். ஆயிரமவருஷகாலம் நிரமபின்பிறகு, உத்தமமானகர்ப்பத்தை அதிதிதேவியானவளான்றாள். ஸூர்ய பிரகாசமில்லாததினத்திலிருக்கிற மேகத்திற்கு ஒப்பான தேக காந்தியுள்ளவரும் பிரகாசிக்கின்றகண்களுள்ளவரும் குட்டையான வடிவத்தையுடையவரும் தண்டமுள்ளவரும் கமண்டலு

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

வைத்தரித்தவரும் ஸ்ரீவதஸமெனகிற மசசததால் மார்பில அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் ஜடைகளுள்ளவரும் யஜ்ஞோபவீதத்தைத் தரித்தவரும் பாலனுடையவடிவத்தைத் தரித்தவருமான பகவான நாராயணர், அப்பொழுது அஸூரராஜனான பஸிசக்கரவர்த்தியினுடைய யாகசாலையை அடைந்தார். அந்த வாமனவடிவத்தைத் தரித்தவரான பகவான், பிருஹஸ்பதியைத் துணைக்கொண்டு பஸிபின யாகத்தில பிரவேசித்தார். பஸியானவன், குட்டையானசரீரமுள்ள அவரைப்பார்த்து, மிகமனக்களிப்படைந்து, 'பிராம்மண! உன்னைப்பார்த்ததனால் ப்ரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். நீ சொல். உனக்கு எதை நான் கொடுக்கக்கூடவேன்?' என்று வினவினான். பஸியினால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட தேவரான வாமனர் பஸியைப்பார்த்து, 'ஸ்வஸ்தி (=மங்களம்)' என்று சொல்லிவிட்டுப் புனசிரிப்புடன, 'தானவர்களுக்குப்பதியே! இப்பொழுது எனக்கு என்காலால் மூன்றடி அளவுள்ள பூமியைக்கொடு' என்று சொன்னார். பஸியானவன் மனமகிழ்ந்து அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள பிராமமணருக்கு அவாகேட்டவண்ணம் கொடுத்தான். பிறகு, காலடிகளால் பூமியை அளக்க எண்ணங்கொண்டபோது, ஹரிக்குத் திவ்யமாயும் மிகக் அதபுதமாயுமிருக்கிற உருவம் உண்டாயிற்று. கலங்கச்செய்யமுடியாதவரான அவர், மூன்று காலடிகளால் பூமியை விரைவாகக் கவர்த்துகொண்டார். சார்வதரும் தேவருமான விஷ்ணுவானவர் பூமியை இந்திரனுக்குக் கொடுக்கவுமசெய்தார். இந்த வாமனருடைய அவதாரமும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த வாமனாவதாரத்தால் தேவர்கள் அபிவிருத்தி அடைந்தார்கள். விஷ்ணுவினால் பஸியினிடத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டு இந்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டபடியால், உலகமும் வைஷ்ணவமென்று சொல்லப்படுகிறது. அவர் துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பதற்காகவும் தாமத்தைக்காப்பதற்காகவும் யதுக்களின்வீட்டில் மானிடர்களுள் அவதரித்திருக்கிறார். இவ்வண்ணம் அவதரித்திருக்கிற அந்தப் பகவானான விஷ்ணுவானவர் கருஷ்ணனென்று சொல்லப்படுகிறார்.

ஸைந்தவ! ஆதியநதமில்லாதவரும் பிறப்பில்லாதவரும் தேவரும் பிரபுவும் உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான பகவானுடைய செய்கைகளை விதவான்கள் கானம்செய்கிறார்கள். எவரை ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரென்றும் கிருஷ்ணனென்றும் சங்கத்தையும் சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவரென்றும் ஸ்ரீவதஸ்வ

மென்கிற மறுவையுடையவரென்றும் பீதாம்பரதாரியென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்தக் கிருஷ்ணனால் அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனான அந்த அர்ஜுனன் பாதுகாக்கப்படுகிறான். ஒப்பற்ற ஆற்றலுள்ளவரும் ஸ்ரீமானும் செந்தாமரைமலர்போன்ற கணகளுள்ளவருமான பகவான் துணையாக இருந்து ஒரே ரதத்தில் பார்த்தனை ரதிகளுகை வைத்துக்கொண்டு சத்துருவீரர்களைக் கொல்லப்போகிறார். அந்தப் பகவானுடைய உதவியினால், பிறரால் தாங்க முடியாத அந்த அர்ஜுனன் தேவர்களாலும் ஜயிப்பதற்கு ஸாத்தியப்படாதவகை இருக்கிறான். அவ்வாறிருக்க, மனுஷ்யத தன்மையுள்ள எந்த மனிதன் யுத்தத்தில் பார்த்தனை ஜயிப்பான்? வேந்தனை! அவனொருவனை விட்டுவிட்டு யுகிஷ்டிரானுடைய எல்லாச் சேனையையும் பகைவர்களான நான்கு பாண்டவர்களையும் ஒரு தினம் ஜயிப்பாய். ஆகையால், நீ அர்ஜுனனைத் தவிர மற்றப் பாண்டவர்களைத் தடுப்பாய். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! என்னால் இந்த வரம் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது' என்று சொன்னார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸிந்தூராஜனைப்பார்த்தது இவ்வண்ணமுரைத்தது எல்லாப் பாவங்களையும் அபஹரிப்பவரும் உமையவளுக்குப்பதியும் பசுபதியும் (தக்ஷணுடைய) யாகததை அழித்தவரும் முப்புரங்களை நாசம்செய்தவரும் பகனனுடைய கண்களைக் கீழேதள்ளினவரும் உமையவளைத் துணையாகக்கொண்டவரும் பகவானும் முக்கண்ணருமான பரமசிவன், குள்ளர்களும் பெரிய ரூபத்தைத் தரித்தவர்களும் கூனர்களும் உக்கிரமான காதுகளும் கண்களுமுள்ளவர்களும் கோரரூபிகளும் பலவித ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்திருப்பவர்களுமான பாரிஷதர்களால் சூழப்பட்டவராக, அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார். இவ்வண்ணமுரைக்கக்கேட்ட அரசனான ஸைந்தவன் தன் வீட்டையே நோக்கிச் சென்றான். பாண்டவர்களும் அப்படியே அந்தக் காம்பகவனத்தில் வனித்தார்கள்” என்று சொன்னார்.

இருஊற்றெழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர், தமக்கோப்பான துக்கமுள்ளவன் உலகத்தீ
லநக்கிறனுவென்று மார்க்கண்டேயரை வினவியது.)

ஜனமேஜயர், “இவ்வணம் அதிகதூன்பத்தை அடைந்து கிருஷ்ணை மீட்கப்பட்ட பிறகு, புருஷ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் யாதுசெய்தனர்?” என்று வினவ, வைசம்பாயனர், “தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், ஐயதரத்தை ஜயித்து க்ருஷ்ணையை இவ்வணம் விடுவித்து முனிவர்களுடைய கணங்களோடு வீற்றிருந்தார். பாண்டவர்களுடைய விருததாந்தங்களைக் கேட்பவர்களும் அனுதாபத்தை அடைகிறவாருமான அந்த மஹரிஷிகளின் மத்தியில் பாண்டுந்தனரான யுதிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, பின்வருமாறு வினவலானார். ‘பகவானே! தேவரிஷிகளுரை நீர் பிரஸித்திபெற்றவர்; சென்றதையும் வருவதையும் அறிந்தவர். என் உள்ளத்திலுள்ள ஸந்தேசத்தை வினவுகிறேன். (அதனைப்) போக்குவீராக. இந்த த்ருபதனுடையபுத்திரியோ யாகவேதியின் மத்தியிலிருந்து உதித்தவர்; மனிதகர்ப்பத்தினின்று உண்டானவளல்லள்; மகாபாக்கியவதி; மஹாதமாவான பாண்டுவின் மருமகள். மகிமைபுடைய காலமும், தெய்வமும், பிராணிகளுக்கது அவசியம் வருவனவான நன்மை தீமைகளும் மீறமுடியாதவை. அவற்றுக்கு மாறுதலில்லையென்கூ எனணுகிறேன். எங்களுக்கு மனைவியும் தர்மங்களை அறிந்தவரும் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவருமான பாஞ்சாலியை, சுத்தனைப் பொய்யான திருட்டுகூற்றம் அடைவதுபோல, இப்படிப்பட்ட அபகரிக்கப்படுதலென்னும் துன்பமானது எவ்வாறு அடைந்தது? த்ரௌபதியினால் ஒரு பாவமும் செய்யப்படவில்லை; ஒரு ஸமயத்திலாவது இகழப்பட்ட கார்யம் செய்யப்பட்டதில்லை. பிராம்மணர்கள் விஷயத்திலேயே மிக்க தர்மம் நன்கு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திரௌபதியை, மூடபுத்தியுள்ள ஐயதரதராஜன் பலாத் காரமாகக் கவர்ந்தான். அவளைக் கவர்ந்ததனால் ஸஹாயர்களோடு கூடின பாவியான ஐயத்தரதன் தலையில் மயிர்சுதைத்தலைபும் யுத்தத்தில் தோல்வியையும் அடைந்தான். அந்த ஸைந்தவனுடைய சேனையைக் கொன்று எங்களால் அப்படியே திரௌபதி மீட்டுக்

கொண்டுவரப்பட்டாள். எங்களால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிராத அப் படிப்பட்ட மனைவிகவரப்படுதலாகிய துககமும் இந்தத் துக்ககரமான வனவாஸமும் வேடையாடி ஜீவிபப்தம பந்துக்களைப் பிரிந்து வேறிடத்தில் வஸித்தலும் அடையப்பட்டன. வீணாகத் தவவேஷம பூண்டவர்களான எங்களால் காட்டில் வஸிப்பவர்களுடன் சேர்ந்து காட்டிலுள்ள மிருகஜாதிகளின் இந்த வதமும் செய்யப்படுகிறது. எனனோடொத்த மிக்க பாக்கியவீனனான ஒரு மனிதன் உலகத்திலிருக்கிறானா? எங்கேயாவது தேவரீரால் முன்னம பார்க்கப்பட்டிருக்கிறானா? அல்லது, கேட்கப்பட்டிருக்கிறானா? என்று வினவினார்.

இருநூற்றொழுபத்தைந்தாவது அந்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மாரீக்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரைக்குறித்து ராமோபாக்யானத்தைக் சொல்லத் தொடங்கியதும், ராமர்முதலியவர்களுடைய அவதாரமும், ராவணனுடைய உத்பத்தியைக் கூறுமுறையிலும் துபேரனுடைய உத்பத்தியும்.)

மாரீக்கண்டேயா, 'பரதஸ்ரேஷ்டனே! ராமரால் நிகரில்லாத துக்கம் அடையப்பட்டது. அவருடைய (பார்யையான) ஜானகியானவள், மிக்க பலசாலியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனுமான ராவணனென்கிற ராக்ஷஸனால் மாயையைக் கைக்கொண்டு பலத்தினால் ஜடாயுவென்கிற கழுகைக் கொன்று ஆஸரமத்திலிருந்து அபஹரிக்கப்பட்டாள். ராமாஸுக்ரீவனுடைய பலத்தை அடுத்துக் கடலுக்கு அணைகட்டிக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் லங்கையை எரித்து அவளை மீட்டுக் கொண்டு வந்தார்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! ராமர் எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்? எவ்விதமான வீராயமுள்ளவர்? எவ்விதமான பராக்கிரமமுள்ளவர்? ராவணன யாருடைய புத்திரன்? அவனுக்கு அந்த ராமரோடு என்ன வைரம்? பகவானே! இவை அனைத்தையும் எனக்கு நன்கு சொல்லக்கடவீர். உம்மால் எல்லாம் உள்ளபடி நேரில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. புகழத்தக்க செய்கைகளுள்ள ராமருடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, மாரீக்

கண்டேயர், ' இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் தோன்றினவனும மகானு
மான அஜனென்கிற ஒரு வேந்தன் இருந்தான். அவனுக்கு
எப்பொழுதும் வேதாததியயனமசெய்பவனும் சததனுமான
தசரதனென்கிற ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவனுக்கு அறம்
பொருளகளை அறிந்தவர்களான ராமன், லக்ஷ்மணன், மிக்க பல
சாலியான பரதன், சத்துருக்கனன் என்கிற நான்கு புத்திரர்கள்
உண்டானார்கள். கௌஸலயை என்பவள ராமனுடைய மாதா,
கைகேயியானவள் பரதனுடைய தாயார். ' ஸுமித்ரைக்குப் பகை
வர்களை வாட்டுபவர்களான லக்ஷ்மணனும் சத்துருக்கனனும் புத்தி
ராகள். பிரபுவே! ஜனகன் விதேகதேசத்தது அரசன். பிரம்மதேவர்
தாமே எந்த ஸீதையென்பவளை (ஸங்கலபத்தினாலேயே) ராம
ருக்கு அன்புக்குரிய மனைவியாகப் படைத்தாரோ, அவள் அந்த
ஜனகனுடைய புதல்வி. ராமர் ஸீதை இவர்களின் இந்தப் பிறப்ப
பானது உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. ஜனகருக்கு ஈஸ்வரனே!
ராவணனுடைய பிறப்பையும் உனக்கு விரிவாகச் சொல்லுவேன்.

தாமாகத் தோன்றினவரும் எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவரும்
பிரபுவும் மிக்க தவமுள்ளவருமான பிரம்மதேவர் ராவண
னுக்கு நேரே பாட்டனார். அந்தப் பிரம்மதேவருக்கு புலஸ்த்ய
யரென்கிற அன்புள்ள புத்திரர் மனத்திலிருந்து உண்டானார்.
அவருக்குக் கோ என்கிற பார்யையினிடத்தில வைஸ்ரவணனென்கிற
பிரபுவான புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பிதாவை விட்டு
விட்டுப் பிதாமஹரை அடைந்தான். அரசனே! பிதாவான புலஸ்த்யர்
வைஸ்ரவணன்மீதுண்டான கோபத்தால் தம ஸ்வரூபத்தை
யோகபலத்தால் விஸ்ரவஸென்கிற வேறு தேகமாகப் படைத்தார்.
அந்தப் புலஸ்த்யருடைய சரீரத்தின் பாதியினால் வைஸ்ரவணன்மீதுண்டான
கோபத்தைத் தீர்ப்பதற்காகக் கோபத்துடன் கூடின அந்த விஸ்ரவஸென்கிற
பிரம்மமணர் உண்டானார். பிரபுவான பிதாமஹரோ பரீதியுள்ள மனத்துடன்
வைஸ்ரவணனுக்கு அமரத்தன்மையையும் தனங்களுக்கு ஈஸ்வரனாக
இருத்தலையும் லோகபாலனாக இருத்தலையும் ஈஸ்வரரோடு நட்பையும்
நளகூபரனென்கிற புத்திரனையும் ராக்ஷஸர்களுடைய கணங்களோடுகூடின
லங்கை என்கிற ராஜதானியையும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகின்ற
புஷ்பகமென்கிற விமானத்தையும் யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியாக
இருத்தலையும் அரசர்களுக்கரசனாயிருக்கும் பெரும்பதத்தையும்
கொடுத்தார்.

தனி ஆசைகாட்டித் தவத்தினின்று தடுத்தார். பிரமமா, 'அருமையான புத்திரர்களே! உங்கள்விஷயத்தில் நான் பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். திரும்புங்கள். வரனகளைக் கேளுங்கள். சாகாம விருப்பதொன்றைத்தவிர, எது எது இஷ்டமோ அது அது அப்படி அப்படியே உண்டாகட்டும். பெரியபதத்தை அடைய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் எந்த எந்தத் தலையானது அக்னியில் ஹோமம்செய்யப்பட்டதோ அந்த அந்தத்தலை முழுமையும் அப்படியே உன்னுடைய தேகத்தில் உன்னிஷ்டப்படி உண்டாகும். உந்தேகத்தில் விகாரமும் உண்டாகாது. நினைத்தவண்ணம் ரூபங்களைத் தரிப்பவனாவாய். யுத்தத்தில் சத்துருக்களை ஜயிப்பாய். ஸம்சயமிலலை' என்று சொன்னார். ராவணன், 'கந்தர்வர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், நாகர்கள், கின்னரர்கள், பூதங்கள் இவர்களிடத்திலிருந்து எனக்கு அவமானம் உண்டாகக் கூடாது' என்று வேண்டினான்.

பிரம்மதேவர், 'உன்னை சொல்லப்பட்ட கந்தாவர்கள் முதலான இந்த வீரர்களைவரிடத்தினின்றும் உனக்குப் பயம் இல்லை. மனிதனைத்தவிர மறறவாகளிடத்தினின்று உனக்கு நன்மையுண்டாகும். உன்னை அது அவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினார். இவ்வண்ணம் உரைக்கக்கேட்ட தசகரீவன அப்பொழுது ஸந்தோஷமுள்ளவனானான். கெட்ட புத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸன மனிதர்களை மதிக்கவில்லை. பிறகு, பிரசிதாமஹர், அப்படியே சும்பகர்ணனைப்பார்த்து, 'வரத்தைப் பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்களம். பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னார். தமோகுணத்தால் கவரப்பட்ட புத்தியுள்ளவனான அந்தக் குமபகாணன் பெரிய தூக்கத்தை வரித்தான். பிரம்மா, 'அப்படியே ஆகும்' என்று சொல்லிவிட்டு, விபிஷணனை அடைந்து, 'புதர! நீ வரத்தைக்கேள். பிரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று அடிக்கடி சொன்னார். விபிஷணன், 'அதிகமான ஆபத்தை அடைந்திருந்த போதிலும் என்புத்தியானது அதர்மத்தில் செல்லவேண்டாம். பகவானே! குருவின் உபதேசமில்லாமலே பிரம்மாஸ்திரமானது எனக்குத் தோற்றவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டான். பிரம்மா, 'சத்துருக்களை நாசம்செய்வனே! ராக்ஷஸஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும் உன்னை அகர்மத்தில் புத்தியானது வைக்கப்படவில்லையாதலால் உனக்கு மரணமில்லாமையைக் கொடுத்தேன்.

என்றார். பிரஜைகளுக்குப்பதியே ! ராக்ஷஸனான தசக்ரீவனோ, வரததைப் பெற்று யுத்தத்தில் குபேரனை ஜயித்து அவனை லங்கையைவிட்டு ஓடச்செய்தான். பகவானான அந்தத் தனேசுவரன் லங்கையைவிட்டுக் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் பின் தொடரப்பட்டவனாக ராக்ஷஸர்களோடும் கிம்புருஷர்களோடும் கந்தமாதனத்தில் பிரவேசித்தான். ராவணன் அந்த வைப்ரவணனுடைய புஷ்பகவிமானத்தையும் பலாத்காரத்தால் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அந்தக் குபேரன், அவனை நோக்கி, ' இந்த விமானம் உன்னைச்சும்மக்காது. எவன் உன்னை யுத்தத்தில் கொல்லுவனோ அவனையே இந்தவிமானம் சும்மக்கும். மேலும், குருவையும் என்னையும் அவமதித்ததனால் நீ விரைவாக நாசமடைவாய் ' என்று சபித்தான். மஹாராஜனே ! தர்மாதமாவான விபீஷணனோ, தார்மிகர்களுடைய வழியைநினைத்துக்கொண்டு நிகரற்ற செல்வத்துடன்கூடிக் குபேரனை அனுஸரித்தான். சிறந்த புத்தி யுள்ளவனும் ப்ராதாவும பகவானுமான அந்தத் தனேசுவரன் மகிழ்ச்சியுடன் அந்த விபீஷணனுக்கு யக்ஷராக்ஷஸ ஸேனைகளுக்குத் தலைமையைக் கொடுத்தான். ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களைத் தின்னுகின்ற மகாபலமுள்ள பிசாசுங்களும் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ராவணனை அரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். நினைத்தவண்ணம் உருவதையெடுப்பவனும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் பலத்தால் அடங்காத மதமுள்ளவனுமான தசக்ரீவன், தைதயர்கள் தானவர்கள் இவர்களுடைய சிறந்த ம்பாருள்களை வலிமைசெய்து கவர்ந்தான். உலகத்திலுள்ளோர்களைத் தன் கொடிய செய்கைகளால் ராவம்செய்ய(=அலற)ச செய்ததனால் ராவணனென்று சொல்லப்படுகிறான். தசக்ரீவன் தன் இஷ்டப்படி பலததைப்பெற்றுத் தேவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணினான்.

இருநூற்றொழுபத்தேழாவது அத்தாயயம்.

ரா மோ பாக் யான பர் வம். (தொடர்கீச்.)

(ராவணன் தேவர்களைத் துன்பப்படுத்தியதும், அவர்கள் பிரம்மதேவரிடம் முறையிட்டதும், அவர், ஸ்ரீமந்நாராயணர் ஸ்ரீராமராக அவ தரிப்பாரேன்றும் அவருக்கு உதவிக் காகத் தேவர்களை வானரங்கள் முதலியவையாகப் பிறக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியதும்.)

பிறகு, எல்லா ப்ரம்மரிஷிகளும் ஸிததர்களும் அப்படியே தேவரிஷிகளும் அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரமமாவைச் சரணமடைந்தார்கள். அக்னி, ‘மகாபலசாலியும் விஸ்ரவஸின் புத்திரனுமான தசக்ரீவன் முற்காலத்தில் பகவானான தேவரீரால் வரதானததால் கொல்லத்தகாதவனாகச் செய்யப்பட்டான். மகாபலசாலியான அந்தத் தசக்ரீவன் எல்லாப் பிரஜைகளையும் பல விதங்களால் துன்பம்செய்கிறான். பகவானான தேவரீர் எங்களை அவனிடமிருந்து காப்பாற்றவேண்டும். வேறு காப்பவன் இல்லை அன்றோ?’ என்று சொன்னான். பிரமமா, ‘அகனியே! அந்த ராவணன் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் புத்தத்தில் ஐயிக்கப் படுதற்கு முடியாதவன். அந்தவிஷயத்தில் நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்துவிட்டேன். அந்தத் தசக்ரீவனுக்கு மரணம் நெருங்கிவிட்டது. அதற்காக, என்னுடைய தூண்டுதலால், நான்கு புஜங்களுள்ளவரும் பகைவரைக் கொல்பவர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த விஷ்ணுவானவர் அவதரித்திருக்கிறார். அவர் அந்தக் காரியத்தைச் செய்வார்’ என்று கூறினார்.

பிறகு, பிதாமஹர், அந்தத் தேவர்களுடைய முன்னிலையில் இந்திரனைப்பார்த்து, ‘எல்லாத் தேவகணங்களோடும் நீ பூமியில் பிறப்பாயாக. பெண்காடிகளிடமும் எல்லாப் பெண்குரங்குகளிடமும் நினைத்தவண்ணம் உருவத்தை எடுப்பவர்களும் நல்ல பலத்துடன் கூடினவர்களும் வீரர்களான புத்திரர்களை விஷ்ணுவுக்கு ஸஹாயர்களாக உண்டுபண்ணுங்கள்’ என்று கட்டளை யிட்டார். அந்தத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பகவானான பிரம்மதேவரால் எப்படி சொல்லப்பட்டார்களோ அப்படியே அவருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகப் பிரதிஜைஞ செய்து வானரரூபிகளான புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார்கள். பிறகு, எல்லாத் தேவர்களும் கந்தாவர்களும் தானவர்களும் தம் அம்சங்களால் பூமியில் அவதரிப்பதற்காகச் சீக்கிரம் ஆலோசித

தார்கள். தேவர்கள் தம் அம்சங்களால் ஸவர்க்கத்தினின்று அவ தரிததார்கள். மகாதமாககளான ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கினன ரர்களும் சாரணர்களும், கோரூபமுள்ளவைகளும் காட்டில் ஸஞ் சரிக்கின்றவைகளுமான வானரங்களை உண்டுபண்ணினார்கள். எந்த எந்த தேவதைகளுக்கு ரூபம் எப்படியோ, வேஷமும் தேஜஸும் எவவிதமோ அந்த அந்த தேவதைக்கு ஸமானர்களாகவே அதே ரூபத்துடனும் வேஷத்துடனும் தேஜஸுடனும் அப் பொழுது புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பக்தர்களுக்கு வரன்களைக் கொடுக்கிற பிரம்மதேவர், அவர்களுடைய முன்னிலையில் துந் துபி என்கிற கந்தர்வஸ்தரீயைப்பார்த்து, 'நீ தேவகார்ய ஸித்தியின்பொருட்டுப் போ' என்று கட்டளையிட்டார். பிதா மஹருடைய சொல்லைக்கேட்டு, பிறகு, துந்துபி என்கிற கந் தர்வஸ்தரீயானவர் அப்பொழுது மானிடவலகத்தில் மந்தரை என்கிற கூனியாகப் பிறந்தான். இந்திரன் முதலிய அப்படிப் பட்ட எல்லாத் தேவஸரேஷ்டர்களும், சிறந்த பெண்களுக்கு களிதமும் பெண்கரடிகளிதமும் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணி னார்கள். அவர்களைவரும் கீர்த்தியினாலும் பலத்தாலும் பிதாக்களை அனுசரித்தவர்களாக இருந்தார்கள். எல்லாரும் மலைகளின் சிகரங்களைப் பிளக்கக்கடியவர்களும் ஆச்சாமரங் களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண் டவர்களும் வஜ்ரமபோலத் திடமான சரீரமுள்ளவர்களுமாயிருந் தார்கள். அப்படியே, எல்லாரும் வீண்போகாத பலமுள்ளவர் களும் நினைத்தவண்ணம் வீர்யத்தையும் பலத்தையும் அடைபவர் களும் எல்லாரும் புத்தித்திறமையுள்ளவர்களும் பதினாயிரம் யானைகளுக்கு ஸமமான பலமுள்ளவர்களும் வாயுவின் வேகத் துக்கு ஸமமான வேகமுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். இந்த வான ரர்களுள் சில வானராகள இஷ்டப்படி பாய்ந்து செல்லக்கடிய சக்தியுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். உலகங்களைப் படைப்பவரும் பகவானுமான பிரம்மதேவர், இவ்வண்ணம் எல்லாவற்றையும் செய்து, மந்தரையைப்பார்த்து, 'உன்னால் எது எது செய்யத்தக் கதோ அதை அதை அப்படியே செய்யவேண்டும்' என்று தெரி வித்தார். அவள், அவருடைய வசனத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, மனோவேகமுள்ளவளும் இங்குமங்கும் செல்லுகின்ற வளும் வைரத்தை விருத்தி செய்வதில் பற்றுள்ளவளுமாகி, அப் படியே செய்தாள்' என்றார்.

இருநூற்றெழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தசரதன் ராமருக்கு இளவரசுப் பட்டம்கட்ட முயன்றதும், மந்தரையினால் கோபழப்பட்டபட்ட கைகேயியின் சோல்லால் ராமர் ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் கானகம் சென்றதும் லக்ஷ்மணன் தூர்ப்பணகையின் முக்கையரிந்ததும், ராமர் யுத்தத்திற்கு வந்த கரன்முதலியவர்களைக் கொன்றதும், ராவணன் ராமருக்குத் தீமை செய்ய விரும்பி மாரீசனிடம் சென்றதும்.)

யுகிஷ்டிபார், 'பகவானே! தேவரீரால் தனித்தனியாக ராமர் முதலியவர்களுடைய பிறப்பானது சொல்லப்பட்டது. பிராம்மணரே! அவர்கள் வனத்துக்குச் சென்றதற்குக காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். சொல்லக்கடவீர். பிராம்மணரே! தசரதகுமாரர்களும் வீரர்களும் பிராதாக்களுமான ராமரும லக்ஷ்மணனும் கீரத்தியுள்ளவளான ஸீதையும் எவ்வாறு கானகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்?' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! நற்காரியங்களில் பற்றுள்ளவனும் தர்மத்தில் பற்றுள்ளவனும் எப்பொழுதும் ஞானவ்ருததர்களை உபாஸிப்பவனுமான தசரதன், புத்திரர்கள் பிறந்ததனால் மகிழ்ச்சியுள்ளவனானான். அந்த தசரதனுடைய அந்தப் புத்திரர்கள் நாளடைவில் அதிக பலமுள்ளவர்களும் வேதங்களிலும் ரஹஸ்யங்களுடன் கூடிய தனுர் வேதங்களிலும் கரையை அடைந்தவர்களுமாக வளர்ந்தார்கள். அரசனே! அவர்கள், பிரம்மசர்யத்தை நிறைவேற்றித் தாரங்களை மணந்துகொண்டார்கள். தசரதன ராமரைப் பார்த்து ப்ரீதியுள்ளவனும் ஸுகமுள்ளவனுமானான். அந்தப் புத்திரர்களுள் ராமர் முதலவராயிருந்தார்; பிரஜைகளை (த்தம் குணங்களால்) மகிழ்வித்தார். சிறந்த புத்தியுள்ள ராமர், மனத்தைக் கவருந்தன்மையுடையவராதலால், பிதாவின் உள்ளத்தை ஆனந்திக்கச் செய்தார்.

பாரத! பிறகு, நல்ல புத்தியுள்ள அந்தத் தசரதராஜன் தான் வயது முதிர்ந்தவனானதை எண்ணி, ராமருக்கு இளவரசுப்பட்டதில் அபிஷேகம் செய்விப்பதற்காக மந்திராலோசனை முறையை அறிந்தவர்களான மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் ஆலோ

சுனை செய்தான். மந்திரிகளுள் சிறந்தவர்களான அவர்களனைவரும் (முடிசூட்டுதற்கு) அது தகுந்தஸமயமென்று நினைத்தார்கள். சிவந்த கண்களுள்ளவரும் நீண்டபுஜங்களுள்ளவரும் மதயானைபோல நடப்பவரும் வலம்புரிச்சங்கம்போன்ற கழுத்தாள்வரும் அகன்மமார் புள்ளவரும் கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கிற தலைமயிர்களையுடையவரும் காந்தியினுலஜ்வலிப்பவரும் வீரரும் பலததில் இந்திரனைக்காட்டிலும் குறைவிலலாதவரும் எல்லாததாமங்களின் கரையையும் அடைந்தவரும் புத்தியில்பிருஹஸ்பதிபோன்றவரும் பிரஜைகளால் எல்லாவிதத்தாலும் அனபுகாட்டப்பெற்றவரும் எல்லாவிததைகளிலும் ஸமர்த்தரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பகைவர்களின் கண்களையும் மனததையும் கவர்ப்பவரும் துஷ்டர்களைச்சிசுழிப்பவரும் தர்மசாரிகளைப்பாதுகாப்பவரும் சிறந்த தைர்யமுள்ளவரும் ஒருவராலும் மீறப்படமுடியாதவரும் (சததுருககளை) ஜயிப்பவரும் சததுருககளால் வெல்லப்படாதவரும் கௌஸல்யைக்கு ஆந்தததைவிருத்திசெய்ப்பவரும் குலத்தைஸந்தோஷிக்கச்செய்ப்பவருமான புத்திரரைப்பார்த்தது, தசரதராஜன், மிககமகிழ்ச்சியை அடைந்தான். ¹ உனக்கு மங்களம். மகாதேஜஸ்வியும் சிறந்தவீர்யமுள்ளவனுமான தசரதன், ராமருடையகுணங்களைச் சிந்தித்து மகிழ்ச்சியுடன் புரோகிதரைப்பார்த்தது, 'பிராம்மணரே! இன்று இரவில் புஷ்யநக்ஷத்திரமானது பரிசுத்தமான யோகத்தை அடையப்போகிறது. அபிஷேகத்திற்குரிய ஸாமக்ரிகளைச் சேகரிக்கவேண்டும். ராமனையும் என்னிடம் அழைத்தது வரவேண்டும். எந்தப் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் புத்திரனான ராமன் மந்திரிகளோடும் பட்டணத்தது ஜனங்களோடும் சேர்ந்து என்னால் யௌவராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கத்தக்கவனோ அந்த நக்ஷத்திரமானது நாளேததினமே வரப்போகிறது' என்று சொன்னான். பிறகு, மந்தரையானவள், இவ்வாறான தசரதராஜனுடைய வசனத்தைக்கேட்டுக் கைகேயியிடம் சென்று, 'கைகேயி! இப்பொழுது அரசனால் உன்னுடைய பெரிதான தூர்ப்பாக்கியமானது வெளியிடப்பட்டது. தூர்ப்பாக்கியமுள்ளவளே! கேசபம் மிகுந்த கருநாகமானது மறைந்திருந்து உன்னைக் கடிக்கிறது. எந்தக்கௌஸல்யையினுடையபுத்திரன் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டப்போகிறானோ அவளல்லவோ நல்ல பாக்கியவதி?

¹ இந்த வாக்கியத்தை இறநனம் யுதிஷ்டிரருக்காகுவது பழைய வுரை; புரோஹிதருக்காக்குவது இறகிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

எவளுடையபுத்திரன், ராஜ்யத்தை அடையவில்லையோ அப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸௌபாக்கியமேது?' என்று ஸமயத்தில் இந்த வசனத்தை உரைத்தார். எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் யாகவேதிபோல் மெல்லியஇடையுள்ளவரும் உத்தமமான ரூபத்தைத்தரிக்கிறவளுமான அந்தக்கைகேயியானவள், அநதமந்தரையின் சொல்லை அறிந்துகொண்டு, ஏகாந்தத்தில் பர்த்தாவை அடைந்து நகைப்பவள்போலவும் அழகியபுன்னகையுடன் ¹ அசசத்தை விளைவிப்பவள்போலவும், 'சொல்தவறாதவரே! நீர் எனக்கு முன்பு விருமபிய ஒன்றைக்கொடுப்பதாக (ச்சொல்லியிருக்கிறீர்). அரசரே! அதனை இப்பொழுது கொடுத்து அப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தினின்று (உம்மை) விடுவித்துக்கொள்வீராக. வரத்தைக்கொடுப்பவரே! அரசரே! எனக்குக்கொடுத்த அந்தவரத்தை இப்பொழுது ஸததியமாகச்செய்யும்' என்று இனிமையான சொல்லைச்சொன்னார்.

அரசன், 'உனக்கு ஸந்தோஷத்தோடு வரத்தைக்கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எதை விருமபுகுறையோ அதைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. இப்பொழுது கொல்லப்படாதகாதவன் எவன் கொல்லப்படவேண்டும்? கொல்லப்படாதக்கவன் எவன் இப்பொழுது விடப்படவேண்டும்? இப்பொழுது எவனுக்கு நான் தனத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்? எவனுடையபொருள் இப்பொழுது பறிக் கப்படவேண்டும்? இந்தப்பூமியில் பிராம்மணர்களுக்கு உரியதைத்தவிர வேறானசொத்து ஒருசிறிது எனக்கு இருக்கிறது. பூமியில் அரசாக்கரசனாக இருக்கிறேன்; நான்குவர்ணத்தார்களையும் காப்பவனாக இருக்கிறேன். கலயாணி! உனனால் எந்தவஸ்து விருமப்பபட்டதோ அதை விளம்பமில்லாமல் சொலவாயாக' என்று சொன்னான். அந்தக்கைகேயி, அரசனுடைய வசனத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டும் அவனைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டும் தன்னுடைய பலத்தை அறிந்துகொண்டும், பிறகு, அரசனான அவனைப்பார்த்து, 'ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக எந்தவாமகரிகள உமமால் சேசுக்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளைப் பரதனடையவேண்டும். ராமன் வனம் செல்லவேண்டும். ராமன் மரவுரியையும் மான்தோலையும் உடுத்துச் சடைதரித்துத் தாபஸவேஷம்பூண்டு பதினான்குவருஷகாலம் தண்டகாரணயத்தை அடைந்திருக்க

¹ 'காதலைக் காட்டுகிறவள்போலவும்' எனபது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

வேண்டும்' என்று சொன்னான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த அரசன் அப்ரியமானதும் பயங்கரமாகத் தோன்றியதுமான அந்தவரததைக்கேட்டுத் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாக ஒன்றும் பேசாமலிருந்துவிட்டான். சிறந்த வீரமுள்ள ராமர், பிதாவினிடம் கைகேயி அவ்வாறு சொன்னதையறிந்து, 'தர்மாதமாவான அரசர் சொல்தவறாதவராகட்டும்' எனறெண்ணி வனததுக்குப் புறப்பட்டார். ஸ்ரீமானு லக்ஷ்மணன், அப்பொழுது கையில்விற்றிபிடித்தவனாக அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். விதேஹராஜனான ஜனகனுடையகுமாரியும் (ராமருடைய) பாயையுமான ஸீதையும், அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். உனக்கு மங்கலம். அப்பொழுது, ராமர் அங்கிருந்து வனத்திற்குப் போனவுடன், தசரதராஜன் சரீரத்தாக்குரிய காலகதியை அடைந்தான். ராமர் கானகம் சென்றபொழுதும் தசரதன் உயிர்துறந்தானென்றும் அறிந்து ராஜமஹிஷியும் இழிகுணமுள்ளவருமான கைகேயியானவள் பரதனையடைந்து, 'தசரதா ஸ்வாக்கததை அடைந்துவிட்டார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டில் இருக்கிறார்கள். விசாலமானதும் பகையற்றதுமான ராஜ்யத்தைக் க்ஷேமமாகப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னான்.

தர்மாதமாவான அந்தப் பரதன் அந்தக் கைகேயியைப்பார்த்து, 'குலத்தைக்கேடுதத பாவியே! பொருளில் பேராசைகொண்ட உன்னால் பதியைக்கொன்றும் இந்தக் குலத்தை நாசமசெய்தும் என் தலையில் அபகிராததியை விழ்ச்செய்தும் கொடியகாரியம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கஷ்டம். என்னுடைய தாயே! நீ விரும்பினதை அடைந்தவளாக இரு' என்று சொல்லி உரக்க அழுதான். அந்தப் பரதன் எல்லாககுடிக்கருகருகெதிரில் தன் நடையை ஸந்தேகத்துக்கு இடமில்லாததாகச் செய்துகொண்டு பிராதாவான ராமரைத் திருப்பி அழைத்தவருவதில் விருப்பமுள்ளவனாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அந்தப் பரதன், அதிகதுக்கமுள்ளவனாகக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் முன்னால் புறப்பட்டுப் போகும்படிசெய்து, சத்துருக்களோடு கூடியவனாகி வஸிஷ்டரோடும் வாமதேவரோடும் ஆயிரக்கணக்கான மற்றப் பிராம்மணர்களோடும் பட்டணத்து ஜனங்களோடும் நாட்டு ஜனங்களோடும் ராமரை அழைத்துவரவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் வாகனங்களோடு சென்றான். அந்தப் பரதன், சித்ரகூடத்திலிருப்பவரும் லக்ஷ்மணனோடு சேர்ந்திருப்பவரும் தவசிகளுடைய வேஷத்தைத் தரித்தவரும் வில்லேந்திய

வருமான ராமரைக் கண்டான். அந்தப் பரதன் ரகுசுலததில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமரான ராமரை நமஸ்கரித்ததுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு அரசனுடைய மரணத்தையும் கோஸலநாடு அரசனில்லாமலிருப்பதையும் தெரிவித்தான்; ‘நாதரே! நீர் உம முடைய ராஜ்யத்தை அடையக்கடவீர்’ என்றும் சொன்னான். அந்த ராமா அவனுடைய சொல்லைக்கேட்டு அதிக துக்கமுள்ளவ ராக ஸ்நானம்செய்து தேவனுக்கு ஸமானரான பிதாவுக்கு உதகக் கிரியையைச் செய்தார். அப்பொழுது, அந்த ராமர், பிராதாவி னிடம் வாதஸல்யமுள்ள பிராதாவான பரதனைப்பார்த்தது, ‘பகை வர்களை வாட்டுபவனே! என்னுடைய பாதுகைகள் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறவைகளாகும்’ என்று சொன்னார். அப்பொழுது, பரதன், அந்த ராகவரை நமஸ்கரித்து, ‘இப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொன்னான். பிதாவின் சொல்லைச்செய்பவரான ராமரால் அனுப பப்பட்ட பரதன், அவருடைய பாதுகைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்தில் ராஜ்யபரிபாலனத்தைச் செய்தான். ராமரோ, பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டு ஜனங்களும் மீண்டும் வருவார்க ளென்று ஸந்தேகித்துத் தண்டகாரணயத்தில் நுழைந்து சரபங் காப்ரமத்தை அடைந்தார். தண்டகாரணயத்தை அடைந்த அவா, சரபங்கரைப் பூஜித்தது அழகிய கோதாவிரிநதியை அடுத்தது அப்பொழுது அங்கு வஸித்தவந்தார். பிறகு, அங்கு வஸித்ததுக் கொண்டிருக்கிற அந்த ராமருக்கு ஜனஸ்தானத்தில் வஸிக்கின்ற கரணோடு பெரியவைரமானது சூர்ப்பணகையினால் உண்டுபண்ணப் பட்டது. தர்மத்தில் அதிக விருப்பமுள்ள ராகவர், தவசிக் களைக் காப்பதற்காகப் பூமியில் பதினாலாயிரம் அரசுகர்களைக் கொன்றார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான ராகவர், மிகுந்த பலசாலிக் களான தூஷணனையும் கரணையும் கொன்று மீண்டும் தபோவனங் களை ஸுகமுள்ளவையாகச் செய்தார். அந்தராக்ஷஸர்கள் கொல லப்பப்பட்டபிறகு, மூக்கும உதடும் அறுக்கப்பட்ட சூர்ப்பணகை யானவள் மீண்டும் பிராதாவான ராவணனுக்கு இருப்பிடமான லங்கையை நோக்கிச் சென்றாள். பிறகு, துககம்மேலிடவளான ராக்ஷஸியானவள் இரத்தம் உலர்ந்திருக்கிற முகத்துடன் ராவ ணனை அணுகித் தமையான அவனுடைய கால்களில் விழுந்தாள். அப்படி விகாரப்படுத்தப்பட்ட அவளைப்பார்த்து, ராவணன் மிக்க கோபமமுண்டு பற்களால் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு ஆஸனத்தி லிருந்து எழுந்தான். அந்த ராவணன், தன்மந்திரிகளை விட்டு

விட்டு ஏகாந்தமான இடத்தில் அந்தச் சூர்ப்பணகையைப்பார்த்தது, 'கல்யாணி! என்னை நினைக்காமலும் அவமதித்தும் எவனால் இவ்வண்ணம் செய்யப்பட்டாய்? எவன் கூருளள சூலாயுதத்தை எடுத்தது எல்லா அவயவங்களிலும் சூததிக்கொளளுகிறான்? எவன தலையில் நெருப்பை வைத்துக்கொண்டு கவலையற்று ஸுகமாகத் தூங்குகிறான்? இப்பொழுது எவன் மிக்க கோரமான ஸர்ப்பததைக் காலால் தீண்டுகிறான்? மதங்கொண்ட எவன் பிடரிமயிர்களுடன் கூடின சிங்கத்தைத் தெற்றிப்பறகளில் தொட்டுக்கொண்டு நிற்கிறான்?' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்த ராவணனுடைய கண்களினின்று அக்னிஜ்வலைகள் இரவில் எரிககப்படுகின்ற மரத்தினுடைய துவாரங்களிலிருந்து வெளிப்படுவதுபோல வெளிப்பட்டன. ஸுஹோதரியான சூர்ப்பணகையானவள், ராமருடைய பராக்கிரமம், கரதூஷணர்களுோடு கூடின ராக்ஷஸர்களுடைய தோலவி ஆகிய அவை அனைத்தையும் அவனுக்கு உரைத்தாள். பிறகு, பந்துகளுடைய வதததைக் கேட்டு, காலனால் தூண்டப்பட்டவனான ராவணன், ராமருடைய வதததை விரும்பி, மனத்தினால் மாரீசனை நினைத்தான். பிறகு, அந்த ராவணன், செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்து நகரத்தில் தகுந்த பாதுகாவலைச்செய்து மாரீசனை அடைவதற்காக உபயுக்ததிரத்திற்கு மேலே ஆகாயத்தில் எழுப்பினான். அவன், தரிகூடத்தையும் காலபர்வததையும் தாண்டி, மகரங்களுக்கிருப்பிடமானதும் ஆழ்ந்த தண்ணீருள்ளதுமான மகோத்தியைக் கண்டான். அவன் அதைத்தாண்டி அதற்கு அபயுததிலுள்ள மகாதமாவான சூலபாணிக்ருபரியமான இருப்பிடமாயிருக்கிற கோகர்ணத்தைக் கவலையற்று அடைந்தான். தசானன், முந்தி ஒரு ஸமயத்தில் நேர்ந்த ராமபயததாலேயே தவசியானவனும், பிழைத்திருப்பதில் பிரியமுள்ளவனும், முன்னே தனக்கு மந்திரியாயிருந்தவனுமான மாரீசனை அந்தக் கோகாணத்தில் அடைந்தான்.

இருநூற்றெழுபத்தொன்பதாவது அத்தாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(ராவணன் ஸந்யாஸியாகி மான்வடிவமெடுத்த மாரீசனோடு ராமநுடைய ஆஸரமம் வந்ததும், ராமர் மாணப்பிடிக்கத் தோடீந்து சேன்று அதனை ராக்ஷஸனென்றறிந்துகொன்றதும், அவன் ஸுதையையும் லக்ஷ்மணனையும் கூவீ இறந்ததும், ஸுதையின் கடுஞ்சோல்லால் லக்ஷ்மணன் ராமரைத் தேடிப்போனதும், ராவணன் ஸுதையைத் தூக்கீச் சேன்றதும்.)

பிறகு, மாரீசனோ, வந்திருக்கிற ராவணனைக் கண்டு பரபரப்புள்ளவனாகக் கிழங்கு வேர்முதலிய பூஜைக்குரிய பொருள்களால் அவனைப் பூஜீததான். வீற்றிருக்கின்றவனும இளைப்பாறினவனும் வாக்கியங்களை அறிந்தவனுமான ராவணனை நோக்கி உடனுட்கார்ந்திருப்பவனும் வாக்கியங்களை அறிந்தவனுமான அந்த மாரீசனென்கிற ராக்ஷஸன் வணக்கமுள்ள வாக்கியத்தைப் பின் வருமாறு உரைக்கலானான். ‘உன்னுடைய நிறமானது இயற்கைப் படி இருக்கவில்லையே. உன்னுடைய பட்டணத்தில் கேஷமமா? (மந்திரிகள்முதலிய) எல்லா வேலைக்காரர்களும் உனக்கு முன்போல் பரீதியோடு வேலைசெய்கிறார்களா? ராக்ஷஸேஸ்வர! இங்கே வருவதற்குக் காரணம் யாது? என்ன காரியம்? செய்ய மிக அரியதாக இருந்தாலும் அந்தக்கார்யத்தைச் செய்யப்பட்டதென்றே நீ அறிந்துகொள்வாயாக’ என்று கூறினான். ராவணன் கோபத்தோடும் பொறாமையோடுங்கூடினவனாக அந்த ராமனுடைய செய்கை அனைத்தையும் செய்யவேண்டியவைகளையும் சுருக்கமாகவே அவனிடம் சொன்னான். மாரீசனோ, சுருக்கமாகவே அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ராவணனை நோக்கி, ‘நீ ராமனை அணுகாதே. நான் அந்த ராமனுடைய வீர்யத்தை அறிந்திருக்கிறேன். மகாதமாவான் அந்த ராமனுடைய பாணவேகத்தைத் தாங்குவதற்கு எவன் திறமையுள்ளவன்? எனது ஸந்யாஸத்துக்கு அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டனே காரணம். கெட்ட எண்ணமுள்ள எவனால் விராசத்துக்கு வாயிலாக இருக்கிற இந்தவிஷயம் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது?’ என்று சொன்னான். பிறகு, ராவணன், கோபத்துடன் கூடியவனாகவும் பயமுறுத்துகின்றவனாகவும் அந்த மாரீசனைப்

பார்த்து, 'நம்முடைய சொற்படி செய்யாமற்போனால் உனக்கு மரணமும் நிச்சயமாக உண்டாகும்' என்று சொன்னான். மாரீசன், 'மரணம் அவசியமே நேருவதாயிருக்கையில் மேலானவனிடமிருந்து மரணமேற்படுவது சிறந்தது. ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் இவனுடைய விருப்பத்தைச் செய்வேன்' என்று ஆலோசித்தான். பிறகு, மாரீசன், ராக்ஷஸர்களுள் சிறந்தவனான அந்த ராவணனை நோக்கி, 'உனக்கு என்ன உதவி என்னால் செய்யத்தக்கது? நான் உனக்கு வசப்பட்டவனில்லாவிடிலும் அதைச் செய்வேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். தசக்ரீவன், அந்த மாரீசனைப் பார்த்து, 'போ. ரத்தினமயமான கொம்புகளுள்ளதும் ரத்தினங்களால் விசித்திரமான மயிர்களுள்ளதுமான மாணிக் லீதையை ஆசைப்படச்செய். லீதையானவள் உன்னைப்பார்த்து நிச்சயமாக ராமனை ஏவுவாள். ராமன் விலகிச்சென்றவுடன் லீதையானவள் என் வசப்படுவாள். அவளை நான் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவேன். பிறகு, கெட்டபுத்தியுள்ள அந்த ராமன் மனைவியின் பிரிவினால் உயிரோடிருக்கமாட்டான். இந்த உதவியை எனக்குச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட மாரீசன், மிகமனவருததமுள்ளவனாகத் தனக்கு (எள்ளுந்) தண்ணீரும் இறைத்துவிட்டு, முன்னால் செல்லுகின்ற ராவணனைப் பின்தொடர்ந்துசென்றான்.

பிறகு, புகழப்பட்டசெய்கைகளுள்ள அந்த ராமருடைய ஆர்ரமத்தை அடைந்து அவ்விருவரும் முந்தி ஆலோசித்தபடியே எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள். ராவணனோ, மொட்டைதலைபுள்ளவனும் கமண்டலுவையுடையவனும் தரிதண்டத்தைத் தரித்தவனுமான ஸந்யாஸியாகியும் மாரீசன் மாணிகியும் அந்த இடத்தை அடைந்தார்கள். பொன்மான்வேஷத்தைத் தரித்திருப்பவனான மாரீசன் விதேஹ ராஜகுமாரியான ஜானகியைத் தன்னைப்பார்க்குமபடி செய்தான். தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்ட அந்தலீதையானவள், அந்த மாண்பிபிடிப்பதற்காக ராமரைத் தூண்டினாள். ராமர் அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவராகி வில்லை எடுததுக்கொண்டு (லீதையைப்) பாதுகாப்பதற்காக லக்ஷ்மணனை வைத்துவிட்டு மாண்பிபிடிக்கும் விருப்பத்துடன் விரைந்து சென்றார். அந்த ராமர் விற்பிடித்தவரும் தூணிகட்டிக் கொண்டவரும் கத்தியும் உடும்புதேதாலால்செய்யப்பட்ட விரலுறையுமுள்ளவருமாகி ¹ ருத்திரர் நக்ஷத்ரமாணைத் தொடர்ந்ததுபோல

¹ 'பிரம்மதேவர் தமது குமாரியைக் காமத்தினால் மான்உருவெடுத்தது

(மாரீச) மாண்பு பின்தொடர்ந்தார். அந்த ராக்ஷஸன் மறைந்தும் மறுபடியும் அவருக்கெதிரில் தோன்றியும் (அவரை) நெடுந்தூரம் இழுத்துவிட்டான். பிறகு, ராமர் அவனைத் தெரிந்துகொண்டார். ஸமயத்தில்தோன்றுகிற புத்தியையுடையவரான ராமர் அவனை ராக்ஷஸனென்று அறிந்து வீணாகாத ஓர் அம்பை எடுத்து மான் உருவத்துடனிருக்கிற அவனை அடித்தார். ராமபாணத்தாலடிக்கப் பட்ட அவன், அப்பொழுது, ராமருடையகுரூல அமைத்துக் கொண்டு, 'ஆ! ஸீதையே! லக்ஷ்மணா!' என்று இவ்வண்ணம் துன்பக்குரலுடன் அலறினான். பிறகு, வைதேஹியானவள் அவனுடைய அந்தத் தீனமான சொல்லைக் கேட்டாள். அதனால், அந்தஸீதை கீழே விழுந்தாள். பிறகு, லக்ஷ்மணன் அவளைப் பார்த்து, 'பயந்தவளே! உனக்கு ராமர்விஷயத்தில் பயம் வேண்டாம். எவன் ராமரை அடிப்பான்? நீ, பர்த்தாவான ராமர் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் புன்னகையுடன் வரக்காண்பாய்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவளும் சுததமான நடையையே பூஷணமாகக்கொண்டவளுமான அவள் பெண்தன்மையால் தாக்கப்பட்டு மிகஅழகின்றவளாகி லக்ஷ்மணன்மீது ஸந்தேகம் கொண்டாள். ஸாதவியும் பதிவரதையுமான அவள் அந்த லக்ஷ்மணனைப்பார்த்துக் கடுமையாகப் பேசத்தொடங்கினாள். 'மூடனே! நீ மனத்தினால் விருமபுகிற இந்த விருப்பம் கைகூடாது. நான் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு எனனை நானே மாய்த்துக்கொள்வேன். மலையின் சிகரத்திலிருந்தாவது விழுவேன்; தீயிலாவது புகுவேன். பெண்புலியானது ஆண்நரிக்குட்டியை அடைவதுபோல நான் பர்த்தாவான ராமரைவிட்டு அகமனன உன்னை எவ்விததாலும் அடையமாட்டேன்' என்று சொன்னாள்.

இப்படிப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு ராகவருக்கு பரியனும் நன்னடையுள்ளவனுமான லக்ஷ்மணன், காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு, ராமர் சென்ற வழியினால் புறப்பட்டான். விற்பிடித்தவனான அவன் ராமருடைய காலடியைப்பிடித்துக்கொண்டு நடந்தான். லக்ஷ்மணன் அப்பொழுது கோவைப்பழம்போன்ற உதடுள்ள ஜானகியைப் பாராமல் சென்றான். இதனிடையில், சாமபலால் மூடப்பட்ட நெருப்புப்போலக் கொடிய உருவத்தை

தொடர்ந்தா- பரமசிவன் அந்த மிருகத்தின் (=மானின்) சீரஷத்தை (=தலையை) வெட்டினான்; அது ஆகாயத்தில் மிருகசீர்ஷக்ஷதரமாயிற்று' எனபது பழையவுரை.

நல்ல உருவத்தால் மறைததுக்கொண்ட ராவணனென்கிற ராக்ஷஸன் காணப்பட்டான். பாவச்செயலில் நிச்சயங் கொண்ட ராவணன், ஸந்யாஸிவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவனும் புகழ்த் தக்கவளான அந்த ஜானகியை அபஹரிக்க எண்ணமுள்ள வனுமாகி அருகில வந்தான். தர்மங்களை அறிந்தவளான அந்த ஜானகியானவள், வந்திருக்கிற அவனைப்பார்த்தது அப் பொழுது பழங்களுமே கிழங்குகளுமாகிய உணவுப்பொருள் முதலிய வற்றால் (அவனுக்கு) ஆதிதயம செய்தாள். பிறகு, காமியான ராக்ஷஸேந்திரன் அவை அனைத்தையும் அலக்ஷ்யம்செய்து தன்னுடையதான (ராக்ஷஸ) உருவத்தை எடுத்ததுக்கொண்டான்; ஸீதையை நோக்கி, 'ஸீதையே! நான் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசன்; ராவணனென்று பிரஸித்திபெற்றவன். ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையிலிருக்கிற அழகியதான லங்கை என்கிற பெயருள்ள பட்டணம் என்னுடையது. அங்கே, நீ மானிடமங்கையரின் மத்தியில் என்னோடுகூட விளங்குவாய். அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ளவளே! எனக்கு நீ மனைவியாகக்கடவாய். தவசியான ராக்ஷஸ விட்டுவிடு' என்று நலவார்த்தையாகச் சொன்னான். பிறகு, அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ள ஜானகியானவள் இவைமுதலான அவனுடைய வாக்கியங்களைக்கேட்டுச் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு, 'இது முறை அன்று' என்று (பின்வரும்) வசனத்தை உரைக்கலானாள். 'நக்சத்திரங்களுடன் கூடின ஆகாயமானது விழுந்தாலும்விழும். பூமியானது துண்டுதுண்டாகச் சிதறிப் போனாலும்போகும். ஸமுத்திரத்தில் ஜலமானது வறண்டு போனாலும்போகும். சந்திரன் குளிர்ந்த கிரணங்களுள்ளவனாயிருத்தலை விட்டாலும்விடுவான். ஆதிதயன் உஷ்ணமான கிரணங்களுள்ளவனாயிருத்தலை விட்டாலும்விடுவான். நெருப்பானது உஷ்ணமாக இருத்தலைவிட்டுக் குளிர்ச்சியை அடைந்தாலுமடையும். நான் ரகுநந்தனரை ஒருகாலும் விடமாட்டேன். பெண்யானையானது, மதம் பெருகுகின்ற கபோலங்களுள்ளதும் காட்டில் ஸஞ்சரிகுகின்றதும் புள்ளிகளையுடையதுமான பெரிய ஆண்யானையை அடைந்துவிட்டு, எவ்வாறு பன்றியைத்தொடும்? ஒரு ஸ்திரீயானவள் இலுபபைப் பூவிழிருந்து இறக்கப்பட்ட சாராயத்தையும் தேனிலிருந்து இறக்கப்பட்ட சாராயத்தையும் குடித்து விட்டுக் காடியில் எப்படி ஆசை வைப்பாள்? இதனை நினைத்துப் பார்' என்றாள். அவள், அவனைப்பார்த்து 'இவ்வண்ணமுரைத்து

விட்டு, பிறகு, கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க அடிக்கடி கைகளை உதறிககொண்டு ஆபரமத்தில நுழைந்தாள். அழகிய பின்தட்டுக களையுடையவளான அவளை, ராவணன் எதிரில ஓடி மறைத் தான். பயங்கரமான குரலால் வெருட்டி பரஜ்ஞையை இழந்த வளான (ஜானகியைத்) தலைமயிர்களில் பிடித்தான் ; பிறகு, ஆகாய மார்க்கத்தில் செலவதற்கு ஆரம்பித்தான். பிறகு, (பிரஸ்ரவண மென்கிற) மலையில வளிப்பவனுை ஜடாயுவென்கிற கமுகரசன், ‘ராம! ராம!’ என்று கதறுகிறவரும் கொண்டுபோகப்படுகிற வளும் இரங்கப்படத்தக்கவளுமான அவளைக் கண்டான்.

இருநூற்றெண்பதாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சீ)

(சீதையை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற ராவணன் வழியில் போர்புரிந்த ஜடாயுவைக் கொன்று லங்கையில் நுழைந்ததும், திரும்பி வருகின்ற ராமர் நடுவழியில் வந்த லக்ஷ்மண னுடன் தமதாபரமந் சென்றதும், சீதையைக் காணாமல் இருவரும் தேடிச்செல்லுகையில் ராமர் கபந்தனைக் கொன்றதும், அவன் கந்தர்வனுக் அவர்களை ஸுகீரீவ னீடம் செல்லச்சொல்லியதும்)

கமுகுகளுக்கு அரசனும் மகாவீரனும் ஸம்பாதிக்கு ஸகோ தரனும் அருணனுக்குக் குமாரனுமான ஜடாயுவானவன் தசரத னுக்கு நண்பனாக இருந்தான். அவன், அப்பொழுது ராவணனு டைய மடியை அடைந்திருப்பவளும் (தசரதனது தோழமையால் தனக்கு) மருமகளுமான ஸீதையைக் கண்டான். பக்ஷிராஜன் கோபத்துடன் கூடியவனாக ராக்ஷஸேஸ்ரவரனுை ராவணனை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றான். பிறகு, கமுகுகளுக்கரசனுை ஜடாயு, அந்த ராவணனைப் பார்த்தது, ‘ராக்ஷஸ! மைதிஸியை விடு; விடு. நான் உயிரோடிருக்கையில் நீ எப்படி ஸீதையை அபஹரிப் பாய்? மைதிஸியை விடாமல் போவாயாகில் நீ உயிரோடு என்னிட மிருந்து விடுபடமாட்டாய்’ என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, சிறகுகளின் அடிகளாலும் மூக்கின் குத்துக்களாலும் பலமுறை காயப்படுத்தப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸராஜனை நகங்

களால் அதிகமாகக் கிழித்தான. ராமருக்கு ப்ரியதையும் ஹிததையும் விரும்புகிற ஜடாயுவினால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்த ராவணன், மலையானது அருவிகளைப் பெருகுவதுபோல இரத்தத்தை அதிகமாகப் பெருக்கினான். அந்த ராவணன் கத்தியை எடுத்தது அந்தப் பறவையினுடைய இரண்டு சிறகுகளையும் வெட்டினான். அந்த ராக்ஷஸன் கமுகரசனைப் பிளந்து விழுந்த மலைச்சிகரமபோல வெட்டித் தளளிவிட்டு ஸீதையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு மேலே எழுமபுவதற்கு முயன்றான். வைதேஹியானவள் ஆஸ்ரம மண்டலத்தையோ தடாகத்தையோ நதிகளையோ பார்க்கும்படித் தோறும் தன்னுடைய ஆபரணங்களைப் போட்டாள். அவள் ஒரு மலையின் சிகரத்தில் ஐந்து வானராதிபதிகளைக் கண்டாள். உதார மனமுள்ள மைதிலியானவள் அந்த இடத்தில் (தனது) திவ்யமான ஒரு பெரிய வஸ்திரத்தை எறிந்தாள். காற்றினால் அடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட அந்த நல்ல பீதாம்பரமானது மேகங்களுடைய மத்தியில் மினனலபோல அந்த ஐந்து வானரேந்திரர்களுடைய மத்தியில் விழுந்தது. ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிககின்றவனான ராவணன், ஆகாச ஸஞ்சாரியான தேவனபோல அதிசீக்கிரமாகச் சென்றான். பிறகு, அழகியதும் அனேக கோட்டைவாசல்களுடன் கூடியதும் மனதைக்கவருகின்றதும் மதில்களாலும் கொத்தளங்களாலும் நெருங்கியதும் விஸ்வகாமாவினால் படைக்கப்பட்டதுமான லங்காநகரியைக் கண்டான். ராக்ஷஸேஸ்வரன் ஸீதையுடன் லங்காபுரியில் புகுந்தான்.

இவ்வண்ணம் வைதேஹியானவள கொண்டுபோகப்பட்டதும், ராமர் பெரியமானைக் கொண்டு திரும்பி வருகையில் தூரத்தில் தமபியான லக்ஷ்மணனைக் கண்டார். அவர், பிராதாவான அந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, 'ராக்ஷஸர்களால் வியாபிக்கப்பட்ட காட்டில் எவ்வாறு வைதேஹியை விட்டு வந்தாய்?' என்று நிந்தித்தார். அவர், மான் வடிவம் பூண்ட ராக்ஷஸனால் (தாம்) இழுக்கப்பட்டதையும் தம்பி வந்ததையும் நினைத்துப் பரிதாபத்தை அடைந்தார். ராமரோ, 'லக்ஷ்மண! வைதேஹியானவள் உயிரோடிருக்கிறாளா? அவளை நான் பார்ப்பேனா?' என்று அவனை நிந்தித்துக்கொண்டே விரைவாக அருகில் வந்தார். லக்ஷ்மணன், விதேஹராஜகுமாரியான ஸீதை சொல்லிய தகாத இழிவான வசனமனைத்தையும் ராமரிடத்தில் தெரிவித்தான். 'ராமர் எரிக்கப்படுகின்ற உள்ளத்துடன் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றார். அந்த ராமர், அப்பொழுது, கொல்லப்

பட்டிருப்பதும் மலைபோன்றதுமான கழுதைக் கண்டார். பிறகு, அவர் லக்ஷ்மணனோடுகூடியவராக அந்தக் கழுதைப் பார்த்து ஸந்தேகத்துடன் விலை உறுதியாக இழுத்துக்கொண்டு அதனை நோக்கி ஓடினார். தேஜஸ்வியான அது, சேர்ந்திருக்கிற அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்தது, 'உங்களுக்கு மங்களம். நான் கழுக்கு களுக்கு அரசன். தசரதனுக்குத் தோழன்' என்று சொல்லிற்று. அதனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அவ்விருவரும், சிறந்த விற் றை நானே தள்ளாத்திவிட்டு, 'இவன் யார்? நம்முடைய பிதாவின் நாமதேயத்தைச் சொல்லுகிறான்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அவர்கள் அந்தப் பறவை இருசிறகுகளும் அறுக்கப்பட்டிருப்ப தைக் கண்டார்கள். கழுக்கோ ஸீதைநிமித்தம் ராவணனிடத்தி லிருந்து தனக்கு நேர்ந்த வதத்தை அவ்விருவருக்கும் தெரிவித்தது. ராகவர், கழுதைப்பார்த்தது, 'ராவணன் எந்தத்திசையை நோக்கிச் சென்றான்?' என்று கேட்டார். கழுக்கானது, தலை அசைத்தல் களால தெரிவித்ததுவிட்டு உயிரையும் துறந்தது. ராகவர், 'தென் திசையில்' என்று அதன் குறிப்பினால் தெரிந்துகொண்டு, 'இது பிதாவுக்கு நண்பன்' என்று நன்குமதித்தது (அதற்கு) ஸம்ஸ்காரத் தைச் செய்வித்தார். பிறகு, பகைவர்களைத் தவிர்த்துச் செய்வார்களான அவ்விருவரும் தாபபாஸனங்களும் பாய்களும் புரண்டுகிடப் பதும் கலசங்கள் உடைக்கப்பட்டிருக்கிறதும் சூன்யமானதும் அனேக நரிகளால் வியாபிக்கப்பட்டதுமான ஆஸ்ரமஸ்தானத் தைப்பார்த்துத் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டவர்களும் வைதேஹி கொண்டுபோகப்பட்டதனால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும்அதி தென்திசையை நோக்கித் தண்டகாரணயத்தில பிரவேசித்தார் கள். ராமர் லக்ஷ்மணனோடுகூட அந்தப் பெருங்காட்டில் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடுகின்ற மிருகங்களின் கூட்டங்களைக் கண்டார்; மூள்கின்ற காட்டுத்தீயின் சப்தமபோலக் கோரமான பிராணிகளு டைய சப்தத்தைதழும் கேட்டார். ஒரு முகூர்த்தகாலத்தினுள் கோரமான காட்சியுள்ளவனும் மேகமடாந்த மலைபோலிருப்பவ னும் ஆச்சாமரமபோன்ற தோள்களுள்ளவனும் நீண்டபுஜங்க ளுள்ளவனும் மாபில விசாலமான கண்களுள்ளவனும் பெரியவயி றுள்ளவனும் பெரியவாயுள்ளவனுமான கபந்தனைக் கண்டார்கள். பிறகு, அந்த ராக்ஷஸன்¹ தற்செயலாகக் கையில் லக்ஷ்மணனைப் பிடித்தான். பாரத! பிறகு, லக்ஷ்மணன் உடனே துயரம்

¹ 'சிறி தும் ஸ்ராமலிலாமல்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

அடைநதான். அநதக கபநதன, ராமரைப்பார்த்துகுகொண்டே லக்ஷ்மணனைத் தனவாயிருககுமிடததுக்கு இழுத்தான். லக்ஷ்மணன், துயரமடைந்தவனாக, ராமரைப்பார்த்து, 'என்னுடைய இரத நிலைமையைப் பாரும. வைதேஹியை(ப பிறன்) கவர்ந்ததும், என்னுடைய இரதவிபத்தும், உமக்கு அரசாட்சியினின்று நழுவுதலும், பிதாவின் மரணமும் (எவவிதம் பொறுக்கத்தக்கவை?) வைதேஹியுடன் சேர்ந்து கோஸலநாட்டை அடைநது தகப்பன் பாட்டன்மாரகளுடைய பிரஸித்தமான ராஜ்யத்தில நீர் நிலை பெற்றிருப்பதை நான் பார்க்கப்போகிறதிலலை. எவாகள பாக்கிய சாலிகளோ, அவர்கள், தர்ப்பங்களுடனும் பொரிகளுடனும் வனனித்தனளிகளுடனும் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட ஆர்யரான உறகளுடைய முகத்தை மேகங்களிலலாத ஆகாயத்திலிருக்கிற சந்திரமண்டலத்தைப்போலப் பாப்பார்கள்' என்றான். சிறந்தபுத்தி சாலியான அந்தலக்ஷ்மணன் இப்படிப் பலவாறு புலமபினான். பிறகு, ஆபத்தகுகளில கலங்காத ராமா, அநத லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து, 'புருஷஸரேஷ்ட! நீ துயரப்படாதே. வீர! ஸுமித்திரையின் ஆநதத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனே! நான் உயிரோடிருக்கையில் ஒருவனும் உனை அவமதிப்பதில் சக்தியுள்ளவனாகான். இவனுடைய வலகையை வெட்டி விடு. இடககை எனனால் வெட்டப்பட்டுவிட்டது' என்று சொன்னார். இவவண்ணம் சொல்லுகின்ற ராமரால் அந்தக் கபந்தனுடைய கையானது மிக்கசூமையுள்ள கத்தியினால் எள்ளுக கட்டைபோல (அவவளவு எளிதாக) அறுத்தது தள்ளப்பட்டது. பிறகு, பலசாலியான லக்ஷ்மணனும், நிற்கின்ற பிராதாவான ராகவரைப்பார்த்துக கத்தியினால் அநதக கபந்தனுடைய வலக்கையை வெட்டினான். மறுபடியும் லக்ஷ்மணன் அநத ராக்ஷஸனை விலாவில நன்றாக அடித்தான். பிறகு, மிகப்பருத்தவனான கபநதன் உயிர்போயப் பூமியில விழுந்தான். அவனுடைய தேகத்தினின்று வெளிப்புறப்படடுத திவயமான தோற்றமுள்ள ஒருபுருஷன் ஆகாயத்தில ஸூர்யனபோல ஆகாயத்தையடைநது ஜ்வலித்ததுகொண்டு காணப்பட்டான். நன்றாகப்பேசுகிறவரான ராமா, அவனைப்பார்த்து, 'நீ யார்? விருப்பத்துடன் கேட்கின்ற எனக்குச் சொலவாயாக. இது என்ன விசித்திரம்? எனக்கு ஆச்சாயமாகத் தோன்றுகிறது' என்று வினவினார். அவன், அவரைப்பார்த்து, 'அரசரே! நான் விஸ்வா

வஸுஎன்கிற கந்தாவன. பிராமமணசாபததால ராக்ஷஸாகளால் அடையப்பட்ட பிறப்பை அடைந்தேன். ஸீதையானவள், ராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்டு லங்கையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஸுகீர்வனை நீர் அடைவீராக. அவன் உமசகு உதவியைச் செய்வான். நல்லஜலமுள்ளதும் அன்னங்களோடும் காரண்டவங்க ளோடும் சேர்ந்திருப்பதுமான பம்பை என்கிற பெரியகுளமானது இதோ ரிசியமுகபர்வதத்தினருகிலிருக்கிறது. வானரராஜனும பொன்மாலையை அணிந்தவனுமான வாலியின் தம்பியான ஸுகீர்வன் நான்குமந்திரிகளுடன் அங்கு வலிக்கிறான். அவனோடு சேர்ந்து உமமுடைய துககத்திற்குக் காரணத்தைத்தெரிவிக்கக்கடவீர். உமமோடு ஒத்த நிலைமையிலிருக்கிற அந்தஸுகீர்வன் உதவிசெய்வான். இவ்வளவுமட்டும் நம்மால் சொல்வதற்கு முடியும். ஜானகியை பாப்பீர். ராவணனுடைய இருப்பிடமானது வானரராஜனுள் ஸுகீர்வனுக்கு நிச்சயமாகத்தெரிந்திருக்கும்' என்று சொன்னான். மிக்ககாந்தியுள்ள அந்தத் திவ்யபுருஷன் இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு மறைந்தான். மகாசூரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்தோராவது அத்தாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராமர் ஸுகீர்வனோடு நட்பைச்செய்து வாலியைக் கொன்றதும், ராவணன் ஸீதையை அசோகவனத்திலவைத்து அவளை வசப்படுத்துவதற்காக ராக்ஷஸிகளை ஏவியதும், அங்கே தீர்ஜடையானவள் தான் கண்ட கனவைக் சொல்லி ஸீதையைத் தேற்றியதும்.)

பிறகு, ஸீதை கவரப்பட்டதனுண்டான துக்கத்தால் பீடிககப்பட்ட ராமா, ஸமீபத்திலிருப்பதும் ஏராளமான தாமரை மலர்களும் உத்பலமலாகளுமுள்ள துமான பம்பா ஸரணை அடைந்தார். அவர், மிக்ககுளிர்ச்சியானதும் ஸௌகரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் அமிருதம்போன்றதுமான காற்றினால் அந்தவனத்தில வீசப்பட்டவராகி மனத்தினால் காதலியை நினைத்தாரா. ராஜஸ்ரேஷ்டரான அந்தராமர் அந்த இடத்தில் தம பிராணநாயகியை நினைத்துக்கொண்டு புலம்பினார். பிறகு, மனமதபாணங்களாலடிக்கப்பட்டு ஸந்தாபத்தை

அடைந்திருக்கிற அந்தராமரைப்பாதது, லக்ஷ்மணன், 'பகைவர்களுடைய காவத்தைப்போக்குகிறவரே! பலமுள்ள மனிதனை வியாதி தொடதகாததுபோலப் பெரியோர்களுடன் பழகியிருக்கிற உமமை இப்படிப்பட்ட எண்ணமானது தொடுதற்குத்தகுதியுள்ளதன்று. ஜானகி, ராவணன் இவர்களுடையசெய்தியானது உம்மால் அறியப்பட்டுவிட்டது. அந்த ஜானகியை நீர் முயற்சியாலும் புத்தியாலும் அடைவீராக. மலையிலிருப்பவனும் வானர ஸரேஷ்டனுமான ஸுகீர்வனை அடைவோம். நான் சிஷ்யனும் வேலைக்காரனும் துணைவனுமாயிருக்கையில் நீர் மனக்கவலை அடையவேண்டாம். தேறுதலடைவீராக' என்று சொன்னான்.

அந்தராகவர் லக்ஷ்மணனால் இவ்வண்ணம் பலவிதமான வாக்கியங்களால் (தேறுதல) சொல்லப்பட்டுத் தம்நிலைமையை அடைந்தார்; (அடுத்ததுச்செய்யவேண்டிய) காரியத்தையும் செய்யத் தொடங்கினார். வீரர்களும் பிராதாககளுமான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் பம்பாஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து, பிதருக்களுக்குத் தாபபணமும்செய்து புறப்பட்டார்கள். வீரர்களான அவ்விருவரும் ஏராளமான கிழங்குகளும் பழந்தருமமரங்களுமுள்ள ரிசிய மூகத்தை அடைந்த மலையுச்சியில்தங்கியிருக்கிற ஐந்துவானரர்களுடும் அப்பொழுது பாததாக்கள். ஸுகீர்வன் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் மந்திரியும் இமயமலைபோலிருப்பவருமான ஹனுமானென்கிற வானரவீரரை அவர்களிடம் அனுப்பினான். ராமலக்ஷ்மணர்கள முதலில் அவரோடு ஸம்பாஷித்தது, பிறகு, ஸுகீர்வனை அடைந்தார்கள். அரசனே! ராமர், அப்பொழுது, ஸுகீர்வனோடு நட்புச்செய்துகொண்டார். பிறகு, ஸுகீர்வன், ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டதைக்கேட்டு வாலியினால் செய்யப்பட்ட துக்ககரமான கார்யங்களினைத்தையும் அதிக தேஜஸவியான ராமருக்குச்சொன்னான்; கொண்டுபோகப்படுகிற ஸீதையானவள் வானரர்களுடையமத்தியில் போட்ட வஸ்திரத்தை, காயம் தெரிவிக்கப்பட்ட பிறகு, ராமருக்குக் காண்பித்ததான ராமா நம்பிக்கையை உணர்பண்ணுகிற அந்த வஸ்திரத்தைப்பெற்று, வானராதியான ஸுகீர்வனைப் பூமியில் வானர அரசாட்சியில் தாமே அபிஷேகம் செய்வித்தார். ராமரும், யுத்தத்தில் வாலியின்வதத்தைப் பரதிஜைபண்ணினார். அரசனே! ஸுகீர்வனும் வைதேஹியை மீட்டுக் கொண்டு வருவதாகப் பரதிஜைசெய்தான். இவ்வண்ணம் சபதத்தைச் செய்துகொண்டு ஒருவரிடத்தொருவர் நம்பிக்கை

யுள்ளவர்களாக எல்லாரும கிஷ்கிந்தையை அடைந்து (வாலியுடன்) யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். ஸுகீவன் கிஷ்கிந்தையை அடைந்து ¹ ஜனக்கூட்டத்தினுடைய சபதத்துக் கொப்பான சபதத்துடன் கர்ஜித்தான். வாலியானவன் அவனுடைய அந்தக் கர்ஜனையைப் பொறுக்கவில்லை. தாரையானவன், 'ஸுகீவன் கர்ஜிப்பதனால் அவன் நல்லபலத்துடன் கூடியிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். ஸஹாயபலமுள்ளவனாக வந்திருக்கிறான். நீர் (சண்டைக்காகப்) புறப்படுதல தகாது' என்று அந்த வாலியைத் தடுத்தான். பிறகு, பொன்மாலையை அணிந்தவனும் நன்றாகப் பேசுகிறவனும் வானரங்களுக்கு அரசனும் கணவனுமான வாலியானவன், சந்திரன்போன்ற முகமுள்ள அந்தத் தாரையைநோக்கி, 'நீ எல்லாப்பிராணிகளுடைய சபதத்தையும் அறிந்தவள. புத்தியினால் ஆராய்ந்து பார். எனக்குத் தம்பியென்று சொல்லப்படுகிற இந்த ஸுகீவன் எவனால் துணைவலியுள்ளவனாக வந்திருக்கிறான்?' என்று வினவினான். சந்திரன்போன்ற ஒளிபொருந்தியவனும் அறிவுடையவருமான தாரையானவன் ஒருமுகூர்த்தநேரம் ஆலோசித்துத் தன்கணவனைப்பார்த்து, 'வானராதிரே! எல்லாவற்றையும் கேட்பீராக. மனைவியை இழந்தவனும் மகாவீர்யமுள்ளவனும் தசரதனுடைய குமாரனும் வில்லாளியுமான ராமன், ஸுகீவனோடு ஒத்தபகைவரையும் நண்பரையுமுடைமையை அடைந்திருக்கிறான். மகாபாகுபலமுள்ளவனும் பகைவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவனும் மேதாவியும் ஸுமித்ரையின் புத்திரனும் இந்த ராமனுக்குப் பராதாவுமான லக்ஷ்மணன், ராமனுடைய கார்யத்தின் பயன்கைகூடும்பொருட்டு ஸன்னதத்தை இருக்கிறான். மயிந்தனும் தவிவிதனும் வாயுபுத்திரனை ஹனுமானும் கரடிகளுக்கரசனான ஜாமபவானும் ஸுகீவனுக்கு மந்திரிகளாக இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாரும மகாதமாக்கள்; நல்ல புத்தியுள்ளவர்கள்; மகாபலசாலிகள்; ராமனுடைய வீரயத்தை அடுத்திருப்பவர்கள்; உமமை அழிப்பதற்கு ஸாமாதியமுள்ளவர்கள்' என்று உரைத்தான். வானராதிரனை வாலியானவன் ஹிதமாக உரைக்கப்பட்ட அந்தத்தாரையின் அந்தவசனத்தை மறுத்து, அஸூயையுள்ளவனாகி, அந்தத்தாரையை ஸுகீவனை நாடின மனமுள்ளவனென்று ஸந்தேகித்தான். அந்த வாலியான

¹ 'மலையருவிபோல' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வன், தாரையைப்பார்த்ததுக் கடிந்துசொல்லிவிட்டுக் குகையின் வாயிலிலிருந்து வெளியில புறப்பட்டான். அவன், மால்யவானென் று மலையினருகிலிருக்கிற ஸுகரீவனைப்பார்த்தது, 'சக்தியறற வனை! உயிரில் ஆசையுள்ளவனான நீ எனனால் பலமுறை வெல்லப் பட்டாய். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! நீ எவ்வாறு யுத்தத்தில் மீண்டும் விடுபட்டுச் செல்லப்போகிறாய்?' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட ஸுகரீவன், பிராதாவைப்பார்த்தது, நேர்ந்தவிஷயத்தைப் பகைவரைக் கொல்பவரான ராமருக்குத் தெரிவிப்பவன்போல, 'அரசனே! உன்னால் ராஜ்யமும் மனைவியும் கவரப்பட்ட எனக்கு உயிர்வாழ்வதில் என்னபெருமையென் றெண்ணி வந்திருக்கிறேனென்பதை நீ அறி' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு பலவிதமாகப் பேசிவிட்டு, பிறகு, அந்த வாலியும் ஸுகரீவனும் ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டு போரில் எதிர்த்தார்கள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவா அடித்தார்கள். இருவரும் பூமியில் விழுந்தார்கள். இருவரும் விசித்திரமாகத் துள்ளிக்குதித்தார்களா; முஷ்டிகளால் நன் றாகக் குத்தினார்கள். நகங்களாலும் பற்களாலும் காயப்படுத்தப் பட்ட அந்த இரண்டு வீரர்களும் இரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவர் களாகிப் பூத்திருக்கிற பலாசமரம்போல அப்பொழுது விளங்கி னார்கள். யுத்தத்தில் அவ்விருவருள்ளும் ஒருவிதமான வேற்று மையும் காணப்படாமற்போனபொழுது, ஹனுமான் ஸுகரீவ னுடைய கழுத்தில் மாலையைப்போட்டார். அப்பொழுது, கழுத் தில் மாட்டப்பட்டிருக்கிற மாலையினால் அந்தவீரன், மேகமாலையி னால் சூழப்பட்டதும மிகக் ஒளிபொருந்தியதுமான மலயமென் று பெரியமலைபோல விளங்கினான். பெரியவிலலேந்திய ராமர் ஸுகரீவன் அடையாளமிடப்பட்டதைக்கண்டு வாலியை உத்தே சித்தாக குறிபார்த்துச் சிறந்த விலலை இழுத்தார். அப்பொழுது அந்த விலலினுடைய ஒலியானது யந்திரத்தின் ஒலிபோல விளங் கியது. அப்பொழுது, அமபினால் மார்பிலடிக்கப்பட்ட வாலி யானவன் அதிகமாகப் பயந்தான். மாபுரிளக்கப்பட்ட அந்த வாலியானவன், வாயினால் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, லக்ஷ் மணனோடு எதிரில்நிற்கிற ராமரை அச்சமயத்தில் கண்டான். அவன் ராமரை நிந்தித்தது மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான். தாரையானவன் ஆகாயத்தினின்று நழுவிவிழுந்திருக்கிற சந்திரன் போலப் பூமியில் விழுந்திருக்கிற அந்த வாலியைக் கண்டான்.

வாஸி கொல்லப்பட்டபிறகு, ஸுகரீவன, கிஷ்கிந்தையையும் சந்திரனுக்கு ஸமமான முகமுள்ளவனும் கணவனையிழந்தவனும் அந்தததாரையையும் அடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள ராமரோ, ஸுகரீவனால் பூஜிக்கப்பட்டு மங்களகரமான மாலயவானென்கிற மலையினமேல் நான்குமாதகாலம் வாஸமசெய்தாரா.

காமத்துக்கு வசப்பட்ட ராவணனும் லங்காபுரியை அடைந்தது, அசோகவனத்தினிடையில நந்தனவனத்திற்கொப்பானதும் முனிவர்களின் ஆஸாரமம்போன்றதுமான ஒருமாளிகையில் ஸீதையை இருசகும்படி செய்தான். பிறகு, விசாலமானகண்களுள்ள அந்த ஸீதையான்வள், பர்ததாவைநினைத்தது உடம்புமெலிந்தவனும் தவசிவேஷத்தை தரித்தவனும் உபவாஸத்தையும் தவத்தையும் மேற்கொண்டவனும் பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் ஆகாரம் செய்பவனாக முனிவர்களின் ஆஸாரமம்போன்ற அசோகவனத்தினருகில துயரத்துடன் வாஸமசெய்தாள். ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியான ராவணன், அங்கே ஸீதையைக்காப்பதற்காக, பராஸமிகளையும் கத்திகளையும் சூலங்களையும் கோடாலிகளையும் உலக்கைகளையும் எரிகொளளிகளையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களான இரண்டு கண்களுள்ளவனும் மூன்றுகண்களுள்ளவனும் நெறறியில கண்ணுள்ளவனும் நீண்ட நாக்குள்ளவனும் நாககிலலாதவனும் மூன்று கொங்கைகளுள்ளவனும் ஒருகாலுள்ளவனும் மூன்று சடைகளுள்ளவனும் ஒருகண்ணுள்ளவனும் இப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸிகளை ஏற்படுத்தினான். அந்த ராக்ஷஸிகளும், ஜ்வலிக்கின்ற கண்களுள்ளவர்களும் ஒட்டகத்தினரோமம்போல மேல்லேநாக்கின் தலைமயிருள்ளவர்களான மற்றராக்ஷஸிகளும், இரவும் பகலும் அயராதவர்களாக ஸீதையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பயங்கரமான குரலுள்ளவர்களும் குரலாகளுமான அந்தப்பெண்பேய்களோ, கடுமையைத் தெரிவிக்கிற குரலுடன் நீண்டகண்களுள்ள அந்தஜானகியை, 'நமமுடையமகாராஜனை அவமதித்தது இவ்விடத்தில் உயிரோடிருக்கிற இவளைத் தினனுபோம். இவளைப்பிடிநது எள்ளளவெள்ளளவாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வோம்' என்று எப்பொழுதும் வெருட்டினார்கள். இவ்வண்ணம் அதட்டுகின்றவர்களும் அடிக்கடி பயமுறுத்துகின்றவர்களான அந்தராக்ஷஸிகளைப்பார்த்தது, பாததாவைப்பிரிந்த சோகத்தால் நனசுகவரப்பட்ட ஜானகியானவள், பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, 'ராக்ஷஸிகளே! என்னை விரைவாகத்தினனுங்கள்.

செநதாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும் கறுததுசசுருண்ட தலைமயிரகளைபுடையவருமான அநதராமரைவிட்டு ஜீவித்திருப்ப தில் எனக்கு ஆசையிலலை. நான இப்பொழுதே ஆகாரமில்லாத வளும் உயிரில் ஆசையிலலாதவளுமாகி உலாந்தமேட்டுத்தரையை அடைந்திருக்கிற கொடிபோல எனனுடையஅங்கங்களை வறளச் செய்யப்போகிறேன். ராகவரைத்தவிர வேறுபுருஷனை நான் அடைய மாட்டேனென்று அறியுங்கள். இது ஸதயம். அநிததுசசெய்ய வேண்டியதைச் செய்யுங்கள் ' என்று இந்த வசனத்தை உரைத்தாள். அவளுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டுக் கடுமையான சத்தத்துடன் கூடின அந்தராக்கூஸிகள் அவை அனைத்தையும் ஆகியோடநதமாக ராக்கூஸராஜனிடம் சொல்வதற்குச் சென்றார்கள்.

அவர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு, தர்மங்களை அறிந்தவளும் பரியவசனங்களைச் சொல்லுவவளுமான தரிஜடை என்கிறராக்கூஸியானவள, ஸீதையைப்பாதது, 'ஸீதையே! உனக்கு ஒரு விஷயத்தை உரைப்பேன். தோழி! என்னிடம் நம்பிக்கை வைக்கக் கடவாய். அழகியதொடைகளுள்ளவளே! பயத்தை விட்டுவிடு. இந்த எனவசனத்தைக் கேட்பாயாக. நல்ல புத்தி சக்தியுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனும் ராமருக்கு ஹிதத்தைத் தேடுவதில் நோக்குள்ளவனுமான அவிந்தயனென்கிற ராக்கூஸஸரேஷ்டன் உன்னைத் தேறுதலடையச்செய்து ஸந்தோஷப்படுத்தி, 'ஸீதையானவள, 'பலசாலியும் உன்னுடையபாததாவுமான ராமா லக்ஷ்மணனோடுகூட ஸௌக்யமாக இருக்கிறார். ஸ்ரீமானானராகவா இந்திரனுக்கொப்பான பலமுள்ள வானரராஜனான ஸுகீவனோடு நட்பைச் செய்துகொண்டார். உன்னை மீட்டுக்கொண்டுபோவதில் நல்லமுயற்சியுள்ளவராக இருக்கிறார். பயந்தவளே! உலகத்தாராலிகழப்பட்ட ராவணனிடமிருந்து உனக்குப் பயம் வேண்டாம். பெண்ணே! நன்குபரசாயத்தால் நீ காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறாய். முற்காலத்தில் இந்தப்பாவியான ராவணன் ரம்பைஎன்கிற மாதைப் பலாதகரித்து அனுபவித்ததனால் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறானன்றோ? இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவனான ராவணன் வசப்படாதபெண்ணை நெருங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகான். உன்னுடையபாததா ஸுகீவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு விரைவாக வரப்போகிறார். லக்ஷ்மணனோடுகூடின புத்திமானானராமர் உன்னை இந்த ஆபத்திலிருந்து விடுவிப்பார்' என்று எனவசனத்தால் சொல்லப்படத்தக்கவள்' என்று சொல்லி

உனக்காக என்னை அனுப்பினான். மிகக் கோரமானவைகளும் தீமையைத் தெரிவிக்கின்றவைகளுமான ஸவப்னங்களும் கெட்டபுத்தியுள்ள இந்த ராவணனுக்கும் புலஸதயகுலத்துக்கும் அழிவின்பொருட்டு என்னால் காணப்பட்டன. இந்த ராக்ஷஸன் பயங்கரகைவும் கெட்டமனமுள்ளவகைவும் இகழ்ததக்க காரியங்களைச் செய்கிறவகைவும் இருக்கிறான். இயற்கையாலும் நடைக்குற்றத்தாலும் எல்லாருக்கும் பயத்தை விருத்திபண்ணுகிறவகை இருக்கிறான். காலத்தால் கெடுக்கப்பட்டபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாத் தேவர்களோடும் விரோதத்தைப்பாராட்டுகிறவனுமான ராவணனுடைய விநாசத்திற்கு அறிகுறிகள் எனனால் ஸவப்னத்தில் காணப்பட்டன. தசானன் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டவகைவும் தலைமயிரிலலாதவகைவும் சேற்றிலமிழகிறவகைவும் அடிககடி கழுதைகளூட்டப்பட்ட ரத்ததில் கூததாடுகிறவன்போல நின்றுகொண்டிருந்தான். கும்பகர்ணன்முதலிய இவர்கள் ஆடையில்லாதவாகளாகவும் தலைமயிருதிராந்தவாகளாகவும் சிவந்த புஷ்பங்களைச்சூடிச் சிவந்த மேற்பூசுகளாவாகளாகவும் தென்திசையை நோக்கிச் செலவாகினராகள். விபீஷணன் ஒருவனே வெண்மையான குடைபிடித்தவகைவும் வெள்ளைத் தலைப்பாகையுடையவகைவும் வெண்ணிறமுள்ளபுஷ்பங்களை அணிந்தவகைவும் வெள்ளைச் சந்தனப்பூசுகளாவகைவும் வெண்ணிறமுள்ளமலையினமீது ஏறிஇருந்தான். இந்த விபீஷணனுடைய நான்கு மந்திரிகளும் வெண்ணிறமுள்ள புஷ்பங்களையும் சந்தனங்களையும்ணிந்தவர்களாக வெண்ணிறமுள்ளமலையினமீது ஏறி இருந்தார்கள். (இந்த ஐவரே) இந்த மஹாபயத்தினின்று விடுபடப்போகிறார்கள். ராமருடைய அஸ்திரத்தினால் கடலசூழ்ந்த பூமியானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டது. உன்னுடைய பர்த்தா கோத்தியினால் பூமிமுழுமையையும் நிரப்பப்போகிறார். லக்ஷ்மணனும் ¹ யானையின் தொடையின்மீதேறினவகைவும் தேனையும் பாயஸத்தையும் புஷ்பவகைவும் எல்லாத்திசைகளையும் எரிக்க எண்ணுகொண்டவகைவும் என்னால் காணப்பட்டான். அழுகின்றவளாகவும் இரத்தத்தாலநனைந்த மேனியுள்ளவளாகவும் புலியினால் பாதுகாக்கப்பட்டவளாகவும் வடதிசையேநோக்கிச் செல்பவளாகவும் நீ அடிககடி எனனால் பார்க்கப்பட்டாய். வைதேஹி! ஸீதையே! நீ

¹ 'எலும்புகுவியலின் மேலிருந்து' எனபது வேறுபாட்தகின்ற பொருள்.

தம்பியுடனிருக்கும் பர்ததாவான ராகவரோடு சோநது சீக்கிரம் ஸந்தோஷத்தை அடைவாய்' என்று சொன்னான். மானகுடடியின் கண்போன்ற கண்களுள்ளவனும் சிறுமியுமான ஸீதையானவள், அந்ததரிஜடையினுடைய அப்படிப்பட்ட இநதவசனத்தைக்கேட்டு, மீண்டும் பர்ததாவோடு சேருவதில் ஆசையுள்ளவளானான். பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் மிகக் உக்கிரஸ்வபாவமுள்ளவர்களான அநதப பிசாசிகள் வந்து முனபோல தரிஜடைபுடன் கூட உட்காராதுகொண்டிருக்கிற அநத மைதிவியை அப்பொழுது கண்டார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ராவணன் ஸந்தையினருக்கீவந்து பலவாறு ஆசைகாட்டியும் அவள் மறுத்து அவனை அவமதித்ததும், அவன் திரும்பிச்சேன்றதும்)

பிறகு, பர்ததாவைவிட்டுப் பிரிந்த சோகததால பீடிககப் பட்டவனும் எளிமைபுற்றவனும் அழககடைநத ஆடையை உடுத்த வனும் (தாலிககயிறறில் கோக்கப்பட்ட) மணிமாததிரமான அலங்காரமுள்ளவனும் அழகிறவனும் பதிவ்ரதைபும ராசுஷஸிகளால காககப்படுகிறவனும் கலலில உட்காரந்திருப்பவனான அநத ஸீதையை மனமதபாணததால பீடிககப்பட்ட ராவணன் கண்டு கிட்டநெருங்கினான். யுத்தத்தில் கேவாகளாலும் அஸூரர்களாலும் கந்தாவாகளாலும் யசுஷர்களாலும் கிம்புருஷர்களாலும் ஜயிககப்படாத ராவணன், மனமததூல துன்பமடையச்செய்யப்பட்டவனாக, அசோகவனத்தை அடைநதான். திவயவஸதிரம் தரித்தவனும் நல்ல ஒளிப்பொருந்தியவனும் நனறாகக் கடையப்பட்ட ரத்தினங்கரிழைத்த குண்டலங்களுள்ளவனும் விசித்திரமான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மகுடந்தரித்தவனும் உருவெடுத்த வந்திருக்கிற வஸந்தனபோன்றவனும் ¹ முயறசியினால் அலங்கரிக்க

¹ வேறுபாடங்கொண்டு, 'ராவணன் முயறசியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இரத்திரனுடைய நநதனவனத்திலுள்ள கலபகவிருக்ஷம்போல விளங்கினான். ஆனால், எல்லா அலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தும், சுடுகாட்டினிடையிலுள்ள மேடை கட்டிய மரம்போல அசசத்தையே விளைவித்தான்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

கப்பட்டிருந்தும் கல்பகவருக்கூத்திற்கு ஸமானாக இல்லாதவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தும் இடுகாட்டிலுள்ள மேடைகட்டினமரம் போலப் பயததை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான அந்தராக்கூஸன், மெல்லிய இடையுள்ள அந்த லீதையின ஸமீபத்தில் ரோஹிணியை அடைந்திருக்கிற சனிக்ரஹம்போலக் காணப்பட்டான். மன்மதனுடைய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த ராணன் அழகிய இடையுள்ளவனும் பயந்திருக்கிற பெண்மான போன்றவனும் தேகபலமில்லாதவனான அவளை அழைத்து, 'லீதையே! இவ்வளவுமட்டுமே போதுமானது. பர்த்தாவிஷயத்தில் அனபு செய்யப்பட்டது. மெலிந்த மேனியையுடையவளே! என் விஷயத்தில் தயைசெய்வாயாக. நீ அலங்கரித்துக்கொள். 1 சிறந்த இடையுள்ளவளே! விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு என்னை அனபுடன் அடைவாயாக. என்னுடைய எல்லா ஸ்திரீகளுள்ளும் நீ மேனமைபெற்றவளாக இரு. என்னிடம் தேவகனனிகைகளும் கந்தர்வஸ்திரீகளும் தானவகனனிகைகளும் தைதயஸ்திரீகளும் இருக்கிறார்கள். அகன்ற கண்களுள்ளவளே! இப்பொழுது என்வசத்திலுள்ள அந்த எல்லாஸ்திரீகளுக்கும் நீ தலைவியாக இருப்பாயாக. பதினான்கு கோடி பிசாசஸ்திரீகள் என்வசனத்தில் கட்டுப்பட்டு நிற்கிறார்கள். பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களும் மனிதர்களைத்தின்பவர்களுமான ராக்கூஸர்கள் பிசாசுகளுடைய எண்ணிக்கையைவிட இரண்டு மடங்குள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். என்னுடைய சொற்படி நடக்கிற யக்கூர்கள் அதைவிட மூன்றுமடங்காக இருக்கிறார்கள். சிலரே, தனிபினும் என்பிராதாவுமான குபேரனை அடைந்திருக்கிறார்கள். கல்யாணி! அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! மதுபான கோஷ்டியை அடைந்திருக்கிற என்னை எப்பொழுதும் கந்தாவஸ்திரீகளும் அபஸரஸுகளும் என்பிராதாவை உபாஸிப்பது போல உபாஸிக்கிறார்கள். நானும் விஸரவலென்கிற முனிவரான பிரம்மரிஷியின் ஸாக்கூதப் புத்திரன். லோகபாலர்களுள் 2 ஐந்தாமவனென்று எனக்குக் கீததி பிரஸித்தமாக இருக்கிறது. கோபமுள்ளவளே! தேவராஜனுக்கிருப்பதுபோலவே எனக்கும் தில்யமான பக்கூயபோஜயங்களும் பற்பலவிதமான பாணங்களும்

1 மூலம் வேறு.

2 நான்கு திக்குக்கு நால்வா முக்யமானவா ராவணன் சிறப்பினுல தனனை ஐந்தாமவன் என்றான்.

இருக்கின்றன. வனவாஸததை உண்டுபண்ணின உன்னுடைய பாபசுசெயலானது நாசமடையட்டும். அழகிய இடையுள்ளவளே! மந்தோதாரியைப்போலவே நீ எனக்கு மனைவியாக இரு' என்கிற இந்த வாக்கியத்தை உரைத்தான.

அந்த அரக்கனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டவரும் அழகிய முக முள்ளவளுமான வைதேஹியானவள், அப்புறம்திரும்பிக்கொண்டு ஒரு துருமபை நடுவிலடோட்டு, அந்தராக்ஷஸனை உதேதேசிததுப் பின் வருமாறு உரைக்கலானாள். மிக்க அழகிய இடையுள்ளவளும், சிறு மியும், சேர்ந்திருப்பவைகளும் சாயாமலிருப்பவைகளுமான இரண்டு கொங்கைகளின்மீதும் அமங்களகரமான கண்ணீரால் ஒழிவில்லாமல் பொழிகின்றவளும், துக்கத்தால் மிக்கமயக்கத்தை அடைந்தவளும், பதியைத் தெய்வமாகக் கொண்டவளுமான அந்த வைதேஹியானவள், அதிகபிரயாஸத்தால் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, அலபனா அந்தராவணனைக்குறித்தது, 'ராக்ஷஸேஸுவர! அடிக்கடிசொல்லுகிற உன்னுடைய துக்ககரமான இப்படிப்பட்ட வாக்கியமானது, பாகசியமில்லாதவளான என்னால் கேட்கப்பட்டது. (சொந்தமனைவியை அடைவதாகிற) ¹ மங்களகரமான ஸௌக்யமுள்ளவளே! உனக்கு மங்களம். மனத்தைத் திருப்படி. நான் அன்யருடைய மனைவியாக இருக்கிறேன். எப்பொழுதும் பதிவ்ரதையானநான் உன்னால் அடையத்தகாதவள். ராக்ஷஸ¹ மானிடப்பெண்ணாகியநான் உனக்கு உபயோகிக்கத்தக்க மனைவியுமல்லேன். ஸ்வாதீனப்படாதவனைப் பலாதகரித்து என்னப்ரீதியை அடைவாய்? உன்னுடைய பிதா பிரம்ம தேவருக்கொப்பானவா; பிரம்மமணர்; பிரம்மாவின் புதல்வர். லோகபாலனுக்கொப்பான நீ எவ்வாறு தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்யாமலிருக்கிறாய்? ராஜராஜனும் மஹேஸுவரருக்குத்தோழனும் பிரபுவான அந்தத்தனேஸ்வரனைப் பிராதாவென்று சொல்லிக்கொண்டு நீ இந்தவிஷயத்தில எவ்வாறு வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்?' என்று சொன்னாள். மெலிந்ததேகமுள்ள ஸீதையானவள், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கழுத்தையும் முகத்தையும் வஸ்திரத்தினால் மூடிக் கொண்டு, இருகொங்கைகளுக்குலுங்க மிக அழுதாள். அழுகின்ற அநதப்பெண்ணரசியினுடைய நீண்டதும் நன்றாகப்பின்னப்பட்ட தும் மிகக்கருமையானதும் பளபளப்புள்ள துமான பின்னலானது தலையில் கருநாகம்போலக் காணப்பட்டது. தூர்ப்புத்தியுள்ள ராவணன், ஸீதையால் சொல்லப்பட்டதும் அதிகரிஷ்டுரமாயுள்ளது

¹ வேறு பாடம்.

மான அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, ஸீதையால மறுக்கப்பட்டிருந்தும் மீண்டுமே பின்வருமாறு வசனத்தைச் சொல்லலானான். 'ஸீதையே! மன்மதன் எனனுடைய அங்கங்களை வேண்டியபடி ஹிமஸிக்கட்டும். விருப்பமில்லாதவளும் அழகிய இடையுள்ளவளும் அழகிய புன்னகையுள்ளவளுமான உன்னுடன் நான் சேர மாட்டேன். நீ இன்னமும் எமக்கு ஆகாரமாக இருக்கிற மனிதனான ராமனையே அனுஸரிக்கிறாய். நான் என்ன செய்யக்கூடும்?' என்று சொன்னான். அந்த ராக்ஷஸராஜன், இகழ்த்தகாத அங்கங்களுள்ளவளான அந்த ஸீதையைப்பார்த்தது இவ்வண்ணமுரைத்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்தவனாகி, இஷ்டமான திசையைநோக்கிச் சென்றான். ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டவளும் சோகததால் பீடிககப்பட்டவளுமான வைதேஹியானவள், தரிஜடையினால் தேற்றப்படுகின்றவளாகி அந்த இடத்திலேயே வஸித்தாளா.

இருநூற்றெண்பத்துமன்றாவது அத்தாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராமர் ஸுகீர்வன்வராமையால் அவனிடம் லக்ஷ்மணனை அனுப்பியதும், லக்ஷ்மணன் ஸுகீர்வனோடு ராமரிடம்வந்து அவன் ஸீதையைத் தேடுதற்காக வானரர்களை அனுப்பினதைத் தெரிவித்ததும், ஸீதையைக் கண்டுவந்த ஹனுமான், அங்கதன் முதலியவர்க ளோடு மதுவனத்தை அழித்து ராமருக்கு ஸீதையின் வரலாறு முதலியவற்றைத் தெரிவித்துச் சூடா மணியையுங் கொடுத்ததும்)

லக்ஷ்மணனோடு சேர்ந்திருக்கிற ராகவா, ஸுகீர்வனுலபாது காககப்பட்டு மாலபவானெனகிறமலையின்மீது வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசம மாசற்றிருப்பதைக் கண்டாரா. பகைவர்களைக் கொல்பவரும் மலையிலிருப்பவரும் தர்மாதமாவுமான அந்தராமர், நிாமலமான ஆகாயத்தில மாசற்றிருப்பதும் கரஹங்களாலும் (அஃப்சிமிமுதலிய) நக்ஷத்திரங்களாலும் மறற நக்ஷத்திரங்களாலும் பின்தொடரப்பட்டதுமான சந்திரனைக்கண்டு, அலலி கருடுநெய்தல தாமரை ஆகிய மலர்களுடைய வாஸனையை எடுத்ததுக்கொண்டு வீசுகின்ற குளிர்ந்த காற்றினால் விரைந்து எழுப்பப்பட்டவரும், ராக்ஷஸனுடையவீட்டில் சிறையிடப்பட்டிருக்கிற ஸீதையை

நினைத்து மனவருத்தமடைந்தவருமாக, அதிகாலையில் வீரனான லக்ஷ்மணனைப்பார்த்தது, 'லக்ஷ்மண! போ. கிஷ்கிந்தையிலிருக்கும் வானரராஜனான ஸுகரீவன சிற்றின்பங்களில் மயங்கியவனும், நன்றிமறந்தவனும், தன் கார்யங்களில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனுமாயிருக்கிறான்; (அதனை) அறி. ரகுலத்தைத் தாங்குபவனே! மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! லக்ஷ்மண! குலாதமனான எந்தமுடன எனனால் ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டானே, எவனை எல்லா வானரங்களும் கொண்டைமுசறுகளும் கரடிகளும் (அரசனாக) அடைகின்றனவோ, எவனுக்காக அப்பொழுது கிஷ்கிந்தையின் உபவனத்தில் உன்றோடு கூடின எனனால் வாழி கொலப்படடானே, இப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவனான எந்தமுடன என்னை இப்பொழுது அறியவில்லையோ அவனை நான பூமியில் வானரர்களுள் அதமனென்றும் நன்றிமறந்தவனென்றும் நினைக்கிறேன். இந்நஸுகரீவன, மிகவும் அல்பமானபுத்தியினால், உபகாரம் செய்தவனான எனனை அவமதித்துச் சபதத்தைக்காப்பதை நிச்சயமாக அறியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். முயற்சி செய்யாமல் காமஸுகத்தில் முழுகினவனாகப் படுத்திருப்பானாகில், அவனை நீ வாழிபோனவழியினால் எல்லாப்பிரணிகளுமடைகிற கதியை அடையச்செய். லக்ஷ்மண! அப்படியின்றி, வானராதிபதியான ஸுகரீவன நமமுடைய காரியத்தில் முயற்சியுள்ளவனாக இருந்தால், அவனைக்கூட்டிக்கொண்டே விரைவாக வா. தாமதியாதே' என்று சொன்னார்.

பிராதாவால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன், குருவான அவருடைய வாக்கியத்திலும் ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவனாக, அழகியதும் நானேற்றப்பட்டதும் அம்புடன்கூடியதுமான வில்லை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்; கிஷ்கிந்தையின் வாயிலை அடைந்து தடுக்கப்பட்டாவனாக உள்ளே சென்றான். அவன் கோபத்துடனிருப்பதை அறிந்து, அரசனான ஸுகரீவன் எதிர்கொண்டு வந்தான். மனவடக்கமுள்ளவனும் வானரர்களுக்கு அதிபதியுமான ஸுகரீவன மனைவியோடு மகிழ்ச்சியுடன அவனுக்குத்தகுந்த பூஜையினால் அவனை வரவேற்றான். ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாதவனான லக்ஷ்மணன் அந்த ஸுகரீவனை நோக்கி ராமருடைய வசனத்தை உரைத்தான். ராஜேந்திரனே! வானராதிபனான அந்த ஸுகரீவன், வேலைக்காராகருடனும் மனைவியுடனும் கூடி வணக்கமுள்ளவனாகக் கைகூப்பிக்கொண்டு அந்த லக்ஷ்மணன் சொன்ன வசனங்

களெல்லாவற்றையும கேட்டு பரீதியுள்ளவனாகப் புருஷஸ்ச்ரேஷ்ட னான லக்ஷ்மணனைப்பார்த்தது, 'லக்ஷ்மணரே! நான தூர்ப்புத்தி யுள்ளவனல்லேன்; நன்றிமறந்தவனுமல்லேன்; தயையில்லாத வனுமல்லேன். ஸீதையைத் தேடுமவிஷயத்தில் நான் செய்த முயற்சியைக் கேளும். நன்கு கற்பிக்கப்பட்டவர்களான வானரர் களைவரும எனனால் திக்குக்களில் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். வீரரே! காடுகளுடனும் மலைகளுடனும் பட்டணங்களுடனும் கூடியதும் கடலால சூழப்பட்டதும் கிராமங்களுடனும் நகரங் களுடனும் சரங்கங்களுடனும் கூடியதுமான இந்தப்பூமியில் தேடும் படி சென்ற அந்த எல்லா வீரர்களுக்கும் ஒரு மாஸத்தில் மீண்டு வந்துசேரவேண்டுமென்று காலம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாதமானது ஐந்துநாள்களால் நிரம்புவதாயிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு, ராமரோடுகூடினரீர் மிககபரியமான வசனத்தைக் கேட பீர்' என்று சொன்னான்.

சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் வானரர்களுக்கு அரசனுமான அந்த ஸுகீர்வனும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மணன், கோபத்தை விட்டு மனோதர்யமுள்ளவனாக ஸுகீர்வனைக் கௌரவித்தான். அந்த லக்ஷ்மணன் ஸுகீர்வனோடுகூடி மாலயவானெனகிற மலையின் மீது வஸிககின்ற ராமரை அடைந்து அநதக்காரியம் தொடங்கப் பட்டதைத் தெரிவித்தான். தெற்குத்திசைகை அடையாத ஆயிரக் கணக்கான வானரபுங்கவர்கள் இவ்வண்ணம் மூன்று திசைகளையும் தேடித் திரும்பிவந்தார்கள். அங்கே அவர்கள், ராமரிடத்தில், 'கடல் சூழ்ந்த பூமியைத் தேடினோம். வைதேஹியையாவது ராவணனை யாவது நாங்கள் காணவில்லை' என்று சொன்னார்கள். மனவருத்த முற்றவரான ராமா, தென்திசையிற்சென்ற வானரபுங்கவா களிடத்தில் ஆசையுள்ளவராகப் பிராணனைத் தரித்திருந்தார். இரண்டு மாதகாலம் சென்றபிறகு, (மதுவனத்தைக்காக்கிற) வானரர் கள், ஸுகீர்வனை அணுகி தவரையுள்ளவர்களாக, 'வானரச்ச்ரேஷ்ட! செழிப்பானதும் பெரிதும் வாலியினாலும் உன்னாலும் பாதுகாக்கப் பட்டதுமான மதுவனத்திலுள்ள (தேனை) வாயுருமாருண ஹனு மான குடிக்கிறான். வாலிபுத்திரனை அங்கத்தனும் தென்திசை யில்தேடுவதற்காக உன்னால் அனுப்பப்பட்ட மறற வானரச்ச்ரேஷ்ட டாகளும் குடிக்கிறார்கள்' என்று தெரிவித்தார்கள். அவன், அந்த வானரர்களுடைய அநீதியைக்கேட்டு, 'காரியத்தை ஸாதித்தவர் களான வேலைக்காரர்களுடைய செய்கையன்றோ இது? ஆதலால்

நான் காரியத்தை நிறைவேற்றினவன்' என்று எண்ணினான். மேதாவியான அந்த வானராதிபதியானவன, அந்த விருத்தாந்தத்தை ராமருக்குத் தெரிவித்தான். ராமரும், அனுமானத்தால், 'மைதிலியானவன காணப்பட்டுவிட்டான்' என்று எண்ணினான். அனுமான முதலிய அந்த வானராகள களைப்பாறினவர்களாக ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸந்நிதானத்தில் வானரராஜனான அவனை அணுகினார்கள். பாரத! ராமர், ஹனுமானுடைய நலையையும் முகத்தினரிததையும் பார்த்தது, ஸீதை பார்க்கப்பட்டாளென்று மீண்டும் நம்பிக்கையை அடைந்தா. ஹனுமானைத் தலைவனாகக் கொண்ட அந்த வானரர்கள், விருப்பம் நிறைவேறினவர்களாக, முறைப்படி ராமரையும் ஸுகரீவனையும் லக்ஷ்மணனையும் நமஸ்கரித்தார்கள். நமஸ்கரித்தவர்களான அவர்களைப்பார்த்தது, ராமர், அம்புடன் கூடினவிலை எடுத்துக்கொண்டு, 'என்னை உயிரோடிருக்கும்படிசெய்வீர்களா? உங்களுடையகார்யம் நிறைவேறியதா? நான் யுத்தத்தில் சததுருகளைக்கொண்டு ஜனகநந்தினியை மீட்டுகொண்டு மறுபடியும் அயோத்தியில் ராஜ்யபரிபாலனம்செய்வேனா? மனைவியை இழந்தவனும் பகைவர்களால் அவமதிக்கப்பட்டவனுமான நான் வைதேஹியை விடுவிக்காமலும் யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொல்லாமலும் உயிரோடிருக்கப் பிரியப்படவில்லை' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிய ராமரைப்பார்த்தது, வாயுபுத்திரனான ஹனுமான, 'ராமரே! உமக்கு நான் ப்ரியத்தைச் சொல்லுகிறேன். கண்டேன அந்த ஸீதையை. மலைகளோடும் காடுகளோடும் சுரங்கங்களோடும் கூடியதான தென்திசையை முழுமையும் தேடிக்களைப்பையடைந்து, குறிப்பிடப்பட்ட காலமும்சென்றபிறகு, ஒரு பெரியகுகையைக் கண்டோம். நாங்கள் பலயோஜனைதூரம் நீண்டதும் இருளடர்ந்ததும் அழகிய காடுகளுள்ளதும் புகழமுடியாததும் கதண்டுகளால்வியாபிக்கப்பட்டதுமான அநதக்குகையில் நுழைந்தோம். மிகநீண்ட வழியைக் கடந்து சென்ற பிறகு, ஸூர்யனுடைய ஒளியைக் கண்டோம்; அநதக்குகையிலேயே நடுவில் ஒரு திவ்யமான மாளிகையையும் கண்டோம். ராகவரே! அந்த வீடானது மயனெனகிற அஸுரனுடையதாம். அப்பொழுது, அந்தமாளிகையில் பிரபாவதி என்கிற தவப்பெண் தவமுபிரிந்துகொண்டிருந்தாள். அவளால் கொடுக்கப்பட்ட போஜ்யங்களையும் பலவிதபானங்களையும் சாப்பிட்டுப் பலத்தை அடைந்தவர்களாகி, பிறகு, அவளால் காண்பிக்

கபபட்டவழியினால் அந்த இடத்திலிருந்து வெளிப்புறப்பட்டு உபபுககடலுக்குப்பக்கத்திலிருக்கிற ஸஹ்யபாவத்தையும் மலய பர்வத்தையும் தர்த்தூரமென்கிறபெரியமலையையும் கண்டோம். பிறகு, மலயமலையினமீதேறி ஸமுத்திரத்தைப் பார்க்கின்றவர்க ளான நாங்கள், மனவருத்தமுள்ளவர்களும் விசனமுள்ளவர்களும் ஸரமத்தை அடைந்தவர்களும் பிழைத்திருப்பதில் சிந்தித்து ஆசையிலலாதவார்களும்மீனும். பல்யோஜனை தூரம் அகன்றதும் திமிகளுக்கும் முதலைகளுக்கும் மீனகளுக்கும் இருப்பிடமுமான பெருங்கடலை நினைந்து அதிகதுக்கத்தை அடைந்தோம். அப்பொழுது, நாங்கள் பிராயோபவேசத்தில் நிசசயமுள்ளவர்களாக அங்கே உட்காந்திருந்தோம். பிறகு, எங்களுடைய கதைகளின் முடிவில், ஜடாயுவென்கிற கழுகினுடைய பிரஸ்தாவம் வந்தது. பிறகு, மலையின் சுகரமபோலப் பிரகாசிப்பதும் கோரமானருப் முள்ளதும் பயங்கரமானதும் வேறொரு கருடனபோலிருப்பது மான ஒரு பக்ஷியைக் கண்டோம். அது எங்களைத் தினனக்கருதியது. பிறகு, அது, எங்களிடம்வந்து, 'ஐயா! எனபிராதாவான ஜடாயுவினகையைச் சொல்லுகிறானே, இவன் யா? நான் ஸம்பாதி என்கிற பிரஸித்திபெற்ற பக்ஷிராஜன். அந்த ஜடாயுவுக்கு நான் தமையன். நாங்களிருவரும் அனயோனயம் போட்டியுடன் ஆகாசத்தில் சூரியனிருக்குமிடத்தில் ஏறினோம். அதனால், இந்த என்கிறகுளிரண்டும் எரிககப்பட்டன. ஜடாயுவினுடைய சிறகுகள் எரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், எனனுடைய இனியதம்பியும் கழுகரசனுமான அந்த ஜடாயு நெடுகாலத்திற்குமுன் பாககப்பட டான். நான் சிறகுகளெரிககப்பட்டு இந்தப் பெரியமலையில் விழுந தேன். எனபராதாவும் வீரனுமான ஜடாயுவைப் பார்ப்பதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொல்லியது. இவ்வண்ணம் பேசுகின்ற அந்த ஸம்பாதிக்கு, 'பராதாவான வன் கொல்லப்பட்டான்' என்று தெரிவித்தோம். உங்களுடைய இந்த வ்யஸனமும் சுருக்கமாகவே தெரிவிக்கப்பட்டது. அரசரே! பகைவரையடக்குபவரே! அப்பொழுது, அந்த ஸம்பாதிபான வன், மிகவும் அபரியமான செய்திமைக்கேடுத துயரமுற்று மீண்டும் எங்களைப்பார்த்தது, 'அந்தராமன் யா? ஸீதை எப்படிப்பட்டவள்? ஜடாயு எவ்வாறு கொல்லப்பட்டான்? வானர ஸ்ரேஷ்டர்களே! இவை அனைத்தையும் கேட்கவிருமபுகிறேன்' என்று வினவினான். நான் அந்த ஸம்பாதியினிடம்

உமக்குவந்திருக்கிற இந்தத் துயரமனைததையும் எங்களுடைய உண்ணாவிரதத்தின காரணத்தையும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். அந்தப் பக்ஷிராஜன், ‘ராவணன் என்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறான். அவனுடைய லங்கை என்கிற பெரியப்பட்டணம் ஸமுத்திரத்தின அக்கரையில் த்ரிகூடபர்வதத்தின் பள்ளத்தாக்கில் காணப்பட்டது. அந்த இடத்தில் வைதேஹியானவள் இருப்பாள். இந்த விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை’ என்கிற இந்தவாக்கியத்தால் எங்களைத் தேறுதலடையச் செய்தான். பகைவரைத் தவிக்கச் செய்பவரே! இவ்வாறான அந்தஸமபாதியின் வசனத்தைக்கேட்டு நாங்கள் எழுந்திருந்து விரைவுடன்கூடியவர்களாக ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்விஷயத்தில் ஆலோசனைசெய்யலானோம். ஒருவனாவது ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டும்விஷயத்தில் நிச்சயமகொள்ளாமற் போனபொழுது, நான பிதாவான ¹வாயுவினுட்புகுந்து ஜலராக்ஷஸ்யைக்கொண்டு நூறுயோஜனவில்தாரமுள்ள மகா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினேன். அந்தலங்கையில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் பதிவ்ரதையும் உபவாஸத்தையும் தவததையும் இயற்கையாகக்கொண்டவனும் பர்ததாவைப்பார்ப்பதில் அதிக ஆவலுள்ளவனும் ஜடையுள்ளவனும் அழுக்கினால் பூசப்பட்ட மேனியையுடையவனும் மெலிந்திருப்பவனும் எளிமையுற்றவனும் இரக்கப்படத்தக்கவளுமான ஸீதையானவள் என்னால் பார்க்கப்பட்டாள். நான அவளைத் தனித்தனியான லக்ஷணங்களால் ஸீதை என்று அறிந்து கிடட அணுகி ஜனங்களிலலாத இடத்திலிருக்கிறவனும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான ஸீதையின் எதிரிலசென்று, ‘ஸீதையே! வாயுவினகுமாரனும் வானரனுமான நான் ராம நூதன். உன்னைப்பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவனாக ஆகாயமாகத்தால இவ்விடம் வந்தேன். ராஜபுத்திரர்களும் பிராதாகளுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லாவானர்களுக்கும அரசனான ஸுகீவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு சேஷமமாக இருக்கிறீர்கள். ஸீதையே! லக்ஷ்மணனோடுகூட ராமர் சேஷமத்தை உனக்குக் கூறினார். ஸுகீவன் ஸகாவாக இருப்பதால் உன்னை சேஷமத்தைவினவுகிறான். உன்னுடைய பர்ததா எல்லாவானர்களுடனும் சீக்கிரம் வரப்போகிறார். தேவி! என்னிடம் நம்பிக்கை வைப்பாயாக. நான் வானரன். ராக்ஷஸனல்லேன்’ என்று சொன்னேன். ஸீதையானவள், ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து

¹ வாயுவின பலத்தைக்கொண்டு என்பது.

என்னைப்பார்த்தது, 'நான அவிந்தயனுடையவசனத்தினால் உன்னை ஹனுமானென்று அறிவேன. மகாபாகுபலமுள்ளவனே ! அவிந்தயனென்கிற ராக்ஷஸன் ஞானவ்ருத்தர்களால் (யோக்கியனென்று) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன். அவன் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளால் சுகரீவன சூழப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னான்' என்றான. ஸீதையானவள் என்னைப்பார்த்தது, 'போகலாம்' என்று சொல்லி, எந்த மணியினால் புகழப்பட்டவளான அவள் இவ்வளவுகாலம் உயிரோடிருகமபடி செய்யப்பட்டாளோ அப்படிப்பட்ட இந்தமணியையும் கொடுத்தாள். புருஷஸ்ரேஷ்டரே ! உம்மால் சித்திரகூடமென்கிற பெரியமலையில் காக்கையைக் குறிவைத்து பரம்மாஸ்திரமந்திரத்தினால் அபிமந்திரமசெய்து ஒரு சிழ்கமபுல்லானது பிரயோகிக்கப்பட்டதென்றும் அதலை கெட்டமனமுள்ள காகமானது ஒருகண பொட்டையாககப்பட்டு உயிரோடு விடப்பட்டதென்றும் இந்தக்கதையை உமமுடைய ஞாபகத்திற்காகவும் நம்பிக்கைக்காகவும் சொன்னாள். நான என்னை இப்படிப்பட்டவனென்று ஸீதையை அறியும்படிசெய்து, பிறகு, அந்தலங்காபட்டணத்தை எரித்துவிட்டு இவ்விடம் வந்தேன்' என்று தெரிவித்தார். ராமர் ப்ரியதைசசொலுகிற அந்த ஹனுமானைப் பாராட்டினார்.

இருநூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சீசீ)

(வானரஸேனுபதிகள் தங்கள் சேனகளுடன் ராமரையும் ஸுகீர்வஜையம் அடைந்ததும், அவர்களுடன் ராமர் கடற்கரையை அடைந்து ஸமுத்தீரராஜனை ஆராதிப்பதற்காகத் தீப்பசுயனத்தில் படுத்ததும், லாகரராஜன் ஸ்வப்னத்தில்வந்து நளனுல் அணையைக் கட்டிக்கொள்ளும்படி சொல்லியதும், ராமர் சரணுகதிசேய்த விபீஷணனுக்கு லங்கையை யாளப் பட்டாபிஷேகம் செய்து சேனகளுடன் லங்கை சென்றதும்.)

பிறகு, அவர்களோடுகூடி அந்த இடத்திலேயே நன்குவிற்றிருக்கின்ற ராமரிடத்தில் அப்பொழுது ஸுகீர்வனுடைய கட்டளையினால் வானரஸுரேஷ்டர்கள் வந்துசேர்ந்தார்கள். நல்ல

காந்தியுள்ளவனும வாஸிக்கு மாமனுமான ஸுஷேணன் பல சாலிகளான ஆயிரமகோடிவானர்களால சூழப்பட்டு ராமரை வந்தடைந்தான். மகாவீர்யமுள்ளவர்களான கஜன கவயன என்கிற வானஸரேஷ்டர்கள் தனித்தனி நூறுகோடிவானர்களால சூழப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். மகாராஜனே ! பயங்கரமானதோற்றமுள்ள கவாக்ஷெனன்கிற கோலாகூலன் அறு பதினாயிரமகோடி வானரசேனைகளை அழைத்துக்கொண்டு ராமரிடம் வருகின்றவனாகக் காணப்பட்டான். கந்தமாதனத்தில் வஸிப்பவனும பிரஸித்தனுமான கந்தமாதனன் வானர்களுடைய நூறாயிரமகோடி சேனைகளை அழைத்துவந்தான். மேதாவியும் அதிக பலசாலியுமான பனஸன் என்கிற வானரன் ஐம்பத்தேழுக்கோடி வானர்களை அழைத்துவந்தான். நல்லதேஜஸுள்ளவனும வானர்களுள வயதுசெனறவனும் மிக்க வல்லமையுள்ளவனுமான ததிமுகனென்பவன் பயங்கரமான செளர்யமுள்ள வானர்களுடைய பெருமபடையை நடத்திவந்தான். ஜாம்பவான், கருமைநிறமுள்ளவைகளும் முகத்தில் புண்டர் (ம்போன்ற அடையாள) முள்ளவைகளும் பயங்கரமான செய்கையைபுடையவைகளுமான நூறாயிரங்கோடிக்கரடிகளுடன் காணப்பட்டான். மகாராஜனே ! இவர்களும் இன்னும் மற்ற வானர யூதபதிகளுடைய யூதபதிகளும் எண்ணமுடியாதவர்களாக ராமகார்யரிமித்தம் வந்துசேர்ந்தார்கள். மலைகளின் சிகரங்கள் போன்ற மேனியை புடையவர்களும் சிங்கங்களபோலக் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் ஆங்காங்கு ஓடுகின்றவர்களுமான வானரசேனைவீரர்களுடைய நெருங்கிய ஒலியானது கேட்கப்பட்டது. சிலர மலைகளின் சிகரங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். சிலர் எருமைபோன்றவர்கள். சிலர் சரத்காலத்து மேகம்போன்றவர்கள். சிலர் ஜாதிலிங்கம்போலச் சிவந்த முகமுள்ளவர்கள். சிலர் மேலேபாய்கின்றவர்களும் கீழே விழுக்கின்றவர்களும் துள்ளிககுதிக்கின்றவர்களும் புழுதியை மேலே எழுப்பிவிடுகின்றவர்களுமாக நான்குபக்கங்களிலிருந்தும் வந்தார்கள். நிறைந்திருக்கிற ஸமுத்திரமபோன்ற அந்தவானரப்பெருஞ்சேனையானது, அப்பொழுது, ஸுகீர்வனுடைய அனுமதியினால் அந்தப்பர்வதத்தில் இருப்பிடத்தை அமைத்துக்கொண்டது. பிறகு, எல்லாப்பக்கங்களிலிருந்தும் அந்த வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடன், அப்பொழுது, ஸ்ரீமானுரை ராகவர் ஸுகீர்வனோடுகூடிச் சிறந்ததிதியில் நல்லநக்சுத்திரத்தின் புகழப்பட்ட

முகூர்த்தத்தில் அணிவகுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தச்சேனையால் உலகங்களை மேலகீழாகப் புரளச்செய்கிறவர்போலப் புறப்பட்டார். வாயுகுமாரனான ஹனுமான ஸையத்திற்கு முகமானான். ஒருவரிடத்தினின்றும் பயமில்லாத லக்ஷ்மணன் ஸையத்தின் பின்பக கத்தைப் பாதுகாத்தான். உடம்புத்தேலால் செய்யப்பட்ட விரலுறை கட்டிக்கொண்டவர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த இடத்தில் மற்ற்கூறங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரஸூர்யர்கள்போல வானர யூதபதிகளால் சூழப்பட்டுச் சென்றார்கள். ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் ஆபுதமாகக்கொண்ட அந்த வானரப்படையானது, ஸூர்யோதயகாலத்தில் விளைந்த மிகப்பெரிய செந்நெல வயல்போல விளங்கியது. நளனாலும் நீலனாலும் அங்கத்தாலும் க்ராதனாலும் மைந்தனாலும் துவிவித்தனாலும் பாதுகாக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய சேனையானது ராகவருடைய கார்யஸித்தியின பொருட்டுச் சென்றது. பலவிதமானவையும் சிறந்தவையும் மிக்க கீழங்குகளும் பழங்களுமுள்ளவையும் மிகுதியான மதுக்களும் மாம்ஸங்களுமுள்ளவையும் ஜலமுள்ளவையும் அழகியவையுமான மலைகளின் தாழ்வரைகளில் ஒரு துன்பமுமில்லாமல் வளிககின்ற அந்தவானரசேனையாது உவாநீர்க்கடலை அணுகியது. இரண்டாவது கடல்போன்றதும் அதிகமான த்வஜங்களுள்ளதுமான அந்தச்சேனையானது, அப்பொழுது, கடற்கரையிலுள்ள காட்டை அடைந்து அங்கு வசித்தது.

பிறகு, ஸ்ரீமானான ஸ்ரீரகுந்தனர், வானரயூதபதிகளின மத்தியில் ஸுகூர்வணப்பார்த்து, 'கடலைத்தாண்டும் விஷயத்தில எனன உபாயமானது உங்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறதா? இந்தச்சேனையோ பெரிது; லாகரமோ எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாதது' என்று ஸமயத்துக்கேற்ற இந்தவசனத்தைச்சொல்லினர். அந்தஸமயத்தில், ஸமர்த்தர்களென்கிற எண்ணங்கொண்ட சில வானரர்கள், 'வானரர்கள் கடலைத்தாண்டுவதில் வலலவாகள்; ஆனால், முழுமையையும் தாண்டுவதில் வலலவர்களாகார்' என்று சொன்னார்கள். சிலர் ஓடங்களால் தாண்டமுயன்றார்கள். சிலர் பலவிதமான தெப்பங்களால் தாண்ட முயன்றார்கள். ராமரோ, அவர்களனைவரையும், 'இவை ஸரியல்ல' என்று மறுத்தது, இன்சொல்லாக, 'வீர்களான வானரர்களனைவரும் நூறுயோஜனை அகலமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டுவதில் சக்தியுள்ளவர்களாகார். உங்களுடைய இந்த எண்ணமானது

நிச்சயமாக நிலைபெறாது. சேனையைக் கடலைக் கடப்பிப்ப தற்கு அப்படிப் பல படகுகளுமில்லை. நமமைப்போன்றவன வணிகர்களுக்குத் துன்பத்தை எவ்வாறு செய்வான்? பகை வன மிகுதியான நம்முடைய ஸையத்தை ஸமயம்பார்த்து அடிப்பான். இந்த ஸமயத்தில் தெப்பங்களாலும் படகு களாலும் ஸமுத்திரத்தை தாண்டுவதென்பது எனக்கு ருசிக்க வில்லை. நானே இந்தக் கடலை உபாயத்தை அறிதற்காக ஆராதிக்கப்போகிறேன். உண்ணாவிரதமுள்ளவனாகப் ¹ பிரதிசயனம் செய்வேன். அப்படிச் செய்வதனால் ஸமுத்திரராஜன் எனக்குத் தரிசனம் கொடுப்பான். அவன் வழியைக் காட்டிக் கொடாவிடில் தடையற்றவையும் நெருப்பையும் காற்றையும் மீறி ஜவலிக்கின்றவையுமான மகாஸ்திரங்களால் நான் இந்த ஸமுத் திரத்தை எரிப்பேன்' என்று கூறினார். ராகவர், இவ்வண்ண முரைத்து, பிறகு, லக்ஷ்மணனுடனகூடினவராக ஆசமனம்செய்து சாஸ்திரவிதிப்படி தர்ப்பப்படுக்கையில் ஸமுத்திரராஜனை நோக்கிப் பிரதிசயனம் செய்தார்.

பிறகு, நதிகளுக்கும் நதிகளுக்கும் பர்த்தாவும ஜல ஜந்துக்களுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவனும் காந்தி யுள்ளவனும் ஆனந்தமுள்ளவனுமான ஸாகரனே ராகவருக்கு ஸ்வப்னத்தில் தன்னைக் காண்பித்தான். நூறுநூறு ரத்தி னங்களின் சுரங்கங்களால் நிரம்பிய ஸமுத்திரராஜன், ராக வரை, 'கொஸல்யையை மாதாவாகக்கொண்டவனே!' என்று

¹ 'புத்திஸெஷ்யாஸி' என்பது மூலம்; பிரதிசயனம் செய்வேன்' என்பது பொருள், பிரதிசயனம் = ஒருகாரியத்தின்பொருட்டு அது வித்தியாகிமவரையில் அதற்குரிய தெய்வஸந்தியில் ஆஹாரமின்றிப் படுபது; ஸ்ரீராமாயணத்தில் வானராகள் செய்ததைக் கூறுமிடத்து, பராயோபவேசம் என்ற சொல்லும் அதன் பரியாயபதங்களுமே உப யோகிக்கப்பட்டுள்ளன. பிரதிசயனமும் பிராயோபவேசமும் ஒன மென்பதே பணடிதா பலருடைய கொள்கை. பரதனசெய்தது பிரத்யுப வேசம். 'பிரத்யுபவேசம் = காரியம் செய்யவேண்டியவருடைய வீட்டு வாயிலில் அந்தக்காரியம் ஆகும்வரையில் ஆகாரமின்றி முகத்தைமூடிக் கொண்ட புரளாமல ஒருக்கணித்துப் படுபது' என்பது ஸ்ரீராமாயணம் திலகவயாக்யானம் அங்கங்கேஉள்ள சொல்லாற்றலால் இரத மூன்றும் சிறிது சிறிது வேறுபாடுடையன என்று தோன்றுகிறது விவரத்தை வல்லாராவாயக் கேட்டுணாக.

அழைத்தது, 'மதுரமான இந்த வசனத்தை (க் கேள்.) புருஷோத்தமனே! சொல். இச்சமயத்தில் உனக்கு என்ன உதவியைச் செய்யக்கடவேன்? நான் இக்ஷ்வாகுவமசத்தாரால் உண்டுபண்ணப்பட்டவன். ராம! தவறாத பராக்கிரமமுள்ளவனே! உனக்கு நான் ஞாதியாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். ஸமுத திரை இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட ராமர், பிறகு, 'நதவ களுக்கும் நதிகளுக்கும் பதியே! எந்த வழியினால் சென்று, குலத்தைக்கெடுத்தபாவியும் என்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்த வனும் ராக்ஷஸனுமான அந்தத் தசகரீவனை உறவினர்களுடன கொலவேனோ அந்தவழியை என்னுடைய ஸைன்யத்திற்கு நீ கொடுக்க விரும்புகிறேன். இப்படி யாசிக்கின்ற எனக்கு நீ வழியைக்கொடாமற்போனால் திவ்யாஸ்திர மந்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்ட அம்புகளால் உன்னை வறளச்செய வேன்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லுகின்ற ராமனுடைய வசனத்தை ஸமுத்திரராஜன் கேட்டு மனவருத்தமடைந்து கரங்களைக் குவித்து நின்றுகொண்டு ராமரைப்பார்த்து, 'உனக்குத் தீங்கை நான் செய்யவிரும்பவில்லை. நான் உனக்குத் தடையச் செய்கிறவனுமல்லேன். ராம! என்னுடைய இந்த வசனத்தைக் கேள். கேட்டுச் செய்யத்தக்கதைச் செய். சேனைசெல்லுவ தற்கு உன்னுடைய கட்டளையினால் வழியைக் கொடுப்பேனாகில் மற்றவர்களும் விலலின்பலத்தால் என்னை இவ்வாறு கட்டளையிடுவார்கள். ராகவா! இந்த வானரசேனையில் தவஷ்டாவென்கிற விஸுவகர்மாவுக்குப் புத்திரனும் நல்லபலமுள்ளவனும சிலபிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனுமான நளனென்கிற வானரன் இருக்கிறான்; அவன் கட்டையையோ புலையையோ கல்லையோ எதை எதை எனமீது போடுவனோ அவையெல்லாவற்றையும் நான் தாங்கிக் கொண்டிருப்பேன். அது உனக்கு அணையாகும்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைத்து அவன் மறைந்துபோகவே, ராமா நளனைப்பார்த்து, 'நள! நீ ஸமுத்திரத்தில் அணையைக்கட்டு. நீ வல்லவனென்று என்னால் எண்ணப்படாதிருக்கிறது' என்று சொன்னான். எது நளவேனென்று பூமியில் இன்றும் பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறதோ பத்தையோஜனம் அகன்றதும் நூறுயோஜனம் நீண்டதுமான அந்த அணைக்கட்டை ராகவர் அந்த உபாயத்தால் செய் வித்தார். ராமருடைய கட்டளையை முன்னிட்டு மலைக்கொப்பான அணையானது ஸமுத்திரத்தால் தாங்கப்படுகிறது.

அந்த இடத்திலிருக்குமபொழுது, ராமரைத் தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜனுக்கு பராதாவுமான விபீஷணன் நான்குமந்திரிகளோடு வந்தடைந்தான். உதாரமனமுள்ள ராமர் அந்த விபீஷணனை நல்வரவுகூறி ஏற்றுக்கொண்டார். ஸுகீர்வனுக்கு மாத் திரம, 'இவன ராவணனுடைய ஒற்றைகை இருப்பனோ' என்கிற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. ராகவர், உண்மையான செய்கைகளாலும் நல்லநடைகளாலும் குறிப்புக்களாலும் உண்மையாகவே விபீஷணன் விஷயத்தில, ஸந்தோஷமுள்ளவரானமையால், அவனைக் கௌரவித்தார்; எல்லாராக்ஷஸர்களுக்கும் அரசனாயிருத்ததில் விபீஷணனை அபிஷேகம் செய்வித்தார்; விபீஷணனை ஆலோசனை சொல்லுகிற மந்திரியாகவும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தோழனாகவும் செய்தார். விபீஷணனுடைய அபிப்ராயப்படி அந்தராமர் ஸையங்களுடன்கூடி அந்த அனை வழியாகவே மகாஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார்; சென்று, பிறகு, லங்காநகரியின பெரியவையும பலவுமான உத்யானவனங்களை வானராகளால் பலவாறு ஒடித்து நாசம் செய்வித்தார். ராவணனுடைய அமாதயர்களும் சாரர்களுமான சுகன ஸாரணனென்கிற இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் வானரவடிவத்தோடு அந்த இடத்தில் இருந்தார்கள். அவர்களை விபீஷணன் பிடித்தான், அந்த ராக்ஷஸர்கள் ராக்ஷஸரூபத்தை அடைந்தபொழுது, ராமர், (அவர்களை) வானரசேனைக்குக் காண்பித்து, பிறகு, விட்டுவிட்டார். பிறகு, சூரரான அந்தராமர், பெரிய வானரப்படையை உபவனத்தில் வைத்துவிட்டு, ராவணனிடத்திற்கு அங்கதனைத் தூதனுப்பினார்.

இருநூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(அங்கதன் ராமநடையகட்டளையை ராவணனிடம் தேர்வித்துமீண்டதும், ராமநடைய கட்டளையினால் வானர்கள் லங்காநகரத்தை இடித்து அரக்கர்களோடு போர்புரிந்ததும், ராமர் தம் சேனைகளைத் தனித்தனிவகுத்துப் போர்செய்யக் கட்டளையிட்டதும்.)

ரகுவீரர், மிகுதியான உணவுப்பொருள்களும் தண்ணீரமுள்ளதும் பலவகைக்கிழங்குகளிகளுள்ளதுமான அந்த வனத்தில் சேனையை இறக்கவைத்து யுத்தமுறைப்படி எல்லாபபக்கம்

களிலும் பாதுகாத்தா. ராவணன் லங்கையில் யுத்தசாஸ்திரப் படி யந்திரமுதலியவற்றை அமைத்தான். திடமான மதில்களும் கோட்டைவாசல்களும்மைந்ததான லங்கையானது, இயற்கையாகவே, ஜயிக்கமுடியாததாக இருந்தது. ஆழ்ந்த ஜலமுள்ளவைகளும் பயங்கரமான மீன்களாலும் முதல்களாலும் நிரம்பினவைகளும் கருங்காலிமுனைகளால் நிறைக்கப்பட்டவைகளும் தாண்டமுடியாதவைகளுமான ஏழு அகழ்கள் இருந்தன. ¹ கதவுகளாலும் யந்திரங்களாலும் பகைவர்களால் பிரவேசிக்கமுடியாதவைகளும், மூத்திரம் முதலியவை விடுவதற்கு ஸாதனமான சூழாய்களோடும் (பகைவர்கள்மீது தூக்கிஎறியததக்க உருண்டைக) கற்களோடும் கூடியவைகளும், பாம்படைத்த சூடங்களை வைத்திருக்கும் போர்வீரர்களுள்ளவைகளும், விஷப்பொடிகளுள்ளவைகளும், உலக்கைகளோடும் எரிகொள்ளிகளோடும் நாராசங்களோடும் தோமரங்களோடும் கதகிகளோடும் கோடாளிகளோடும் கூடியவைகளும், சதக்னிகளுள்ளவைகளும், தேனமெழுக்குசின முக்கராயுதங்களையுடையவைகளும், காலாட்களால் நிறைந்தவைகளும், எண்ணிறந்த யானைகளோடும் சூதிரைகளோடும் கூடியவைகளுமான ² ஸ்தாவரகுலமங்களுமும் ஜங்கமகுலமங்களுமும் பட்டணத்தில் கோட்டைவாசல்களெல்லாவற்றிலும் இருந்தன. பிறகு, அங்கத்தே லங்கையின் கோட்டைவாயிலை அடைந்து ராவணனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டுப் பயமிலலாமல் உள்ளே சென்றான். மிக்கபலசாலியான அங்கதன் அனேக ராக்ஷஸக்கூட்டங்களின் மத்தியில் மேகவரிசைகளால் சூழப்பட்ட சூரியன்போலப் பிரகாசித்தான். சொலவன்மையுள்ள அந்த அங்கதன் மந்திரிகளால் சூழப்பட்ட ராவணனை அடைந்து அனுமதிபெற்று ராமா சொல்லியனுப்பின செயதியைச் சொலலத தொடங்கினான். ‘அரசனே! கோஸலநட்டுக்கு இறைவரும் பெரியபுகழ் படைத்தவருமான ராகவர், உனனைக்குறித்து, மையத்துக்கேற்ற இந்த வாககியத்தைச் சொல்லுகிறார். மிகவும கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! அதனை ஏற்றுக்கொள். ‘தேசங்களும் நகரங்களும், அரீதியில் பற்றுதலுள்ளவனும்

¹ வேறு பாடம்

² ‘குலமம் = நகரைக்காப்பதற்காகப் பகைவரறியாமல் மறைந்திருக்க மிடம், ஸ்தாவரகுலமங்கள் = மஹா ஸதமங்கள்; அவை புருஜங்களெனப்படும்; ஜங்கமகுலமங்கள் = லேனை முதலியவைகள், அவை அலங்கமெனப்படும்’ எனப்பது பழையவுரை.

புத்திததோசசியிலலாதவனுமான அரசனை அடைந்தால், அநீதியினால் கவரப்பட்டு அழிநதுவிடுகின்றன. ஸீதையைப் பலாதகாரததால் கவராத உன் ஒருவனால் எனவிஷயத்தில் அபராதம் செய்யப்பட்டது. அந்த அபராதமானது, அபராதிகளாலாத மறறவாகளுடைய வதததுக்குவகாரணமாகப்போகிறது. பலமும் கொழுப்பும் மேலீட்ட உனனால், முறகாலத்தில், வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ரிஷிகள் பீடிககப்பட்டதும், தேவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டதும், ராஜரிஷிகள் கொல்லப்பட்டதும், ஸ்திரீகள் அழும் பொழுதே கவரப்பட்டதுமான உன்னுடைய அநியாயத்துக்குப்பயன் இதோ வந்துவிட்டது. உன்னை மந்திரிகளோடுகூடக் கொல்லப்போகிறேன். போபுரிவாயக. ஆண்பிள்ளையாக இரு. ராசுல! மனிதனால் என விலலினுடைய வலலமையைப் பா. ஜனகநந்தினியான ஸீதையை விட்டுவிடு. எனனிடத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் நீ விடுபடமாட்டாய். இந்த உலகத்தைக் கூர்மை புள்ள பாணங்களால் ராசுலாகரிலலாததாகச் செய்வேன்' என்று சொன்னார்' என்றான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தததாதனுடைய கடுமையான வசனத்தைக்கேட்டு, அரசனான ராவணன் கோபமழுண்டு அதனைப் பொறுக்கவில்லை. பிறகு, அரசனுடையகுறிப்பை அறிந்தவர்களான நான்குராசுலாகார, புலியைப் பறவைகள் பிடிப்பதுபோல (அங்கதனை) நான்கு அங்கங்களில் பிடித்துக்கொண்டாகள். அவ்வாறு அங்கங்களிலப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தராசுலஸர்களை அங்கதன தூக்கிக்கொண்டே ஆகாயத்தில் எழுமபி உப்பரிகையின் மேலீடத்தில் புகுந்தான். வேகத்தோடு மேலே எழுமபுகிற அங்கதனிடத்திலிருந்து அந்தராசுலஸர்கள ஸூரியிலவிழுந்து நல்ல அடியினால் துன்பம் உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும மார்பு நன்கு பிளக்கப்பட்டவார்களும் ஆனார்கள். ராசுலஸர்களால் நன்குபிடிக்கப்பட்ட அந்த அங்கதன், அந்த உப்பரிகையின் உச்சியிலிருந்து லங்காபுரியைத்தாண்டி ஸுவேலபாவத்தின் ஸமீபத்தில் குதித்தான். தேஜஸவியான அங்கதன், பிறகு, கோஸலதேசாதிபதியாகிய ராகவரை அடைந்து எல்லாவற்றையும்தெரிவித்து அவரால் கொண்டாடப்பெற்றுக் களைப்பாறினான். ரகுந்தனர், பிறகு, காற்றுப்போன்றவேகமுள்ள வானராகள் அனைவருங் கூடிச் செய்த முயற்சியினால் லங்கையினமதிலே இடிக்கச்செய்தார்; லக்ஷ்மணன், விபீஷணனையும் ஜாம்பவானையும் முன்னிடக்கொண்டு,

அணுகமுடியாததான நகரத்தின் தெற்குவாயிலை இடித்ததான. அப்பொழுது, ¹ கரபம்போலச சிவநதமேனியையுடையவாகளும் யுத்தத்தில் ஜயசாலிகளுமான தூறியிரங்கோடி வானரர்களோடு லங்கையை எதிர்த்துவந்தார். நீண்டபுஜங்களும் தொடைகளும் கைகளும் கணுக்காலகளுமுள்ளவைகளும் சாமபலநிறமுள்ளவை களுமான மூன்றுகோடிககரடிகள் யுத்தஸன்னததமாக இருந் தன. மேலேபாய்கினறவாகளும் கீழேகுதிககினறவர்களும் விழு கின்றவர்களுமான வானரர்களால் தூறறிவிடப்பட்டபுழுதியினால் ஒளிகெடுக்கப்பட்டு அப்பொழுது ஸூர்யன் காணப்படவில்லை. அரசனே! ஸ்தரீகளுடனும் வயதுமுதிர்ந்தவர்களுடனும் கூடிய அந்த அரசுகர்கள் செந்நெற்கதிரிலிருக்கும் பூப்போன்றவாகளும் வாகைப்பூவின் நிறமுள்ளவர்களும் பாலஸூர்யனுக்கு ஸமான்ர களும் சணல்போல வெளுத்தசிவப்புள்ளவர்களுமான வானரர் களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் மஞ்சளநிறமுள்ளதாகச் செய்யப் பட்டிருக்கிற மதிலை ஆச்சர்யமடைந்தவர்களாக நாற்புறங்களிலும் பார்த்தார்கள். அந்தவானரர்கள் ரத்தின ஸதமபங்களையும் ² காணாட்ட கிருஹங்களுடைய சிகரங்களையும் பிளந்தார்கள் ; முனைகள் உடைத்து நொறுக்கப்பட்ட யந்திரங்களையும் எறிந்தார் கள். அவர்கள், பெரிய ஆரவாரத்தோடுகூடியவர்களாகச் சக்க ரங்களுள்ளவைகளும் உருண்டைக் கற்களுடன்கூடியவைகளு மான சதகனிகளை எடுத்துப் புஜவேகத்தால் லங்கையினடு வில் எறிந்தார்கள். அப்படியே, பிராகாரத்திலிருந்த ராக்ஷஸக்கூட் டங்கள் வானரர்களால் தூறுதூறாக எதிர்த்தடிக்கப்பட்டு ஓடின. பிறகு, அரசனுடைய கட்டளையினால், நினைத்தவண்ணம் ரூபத்தை எடுப்பவர்களும் விகாரமான வடிவமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர் கள் லக்ஷம் லக்ஷமாகக்கூடிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஆயுதவர் ஷங்களைப்பொழிந்து வானரங்களை ஓடுமபடிசெய்து பிராகாரத் தைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றவர்களாகி அதிக ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள். உளுந்துக்குவியலபோன்றவர்களும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்களால் அந்தப்பிராகாரமா

¹ 'கைமமணிககட்டுக்கும் சண்டுவிருகுகும் இடைப்பட்ட உள்ளங் கையினகீழ்ப்புறம்' எனபது பழையவுரை; 'ஓட்டக்ககுட்டி' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

² 'குறுக்காகச் செலஹம் வாகனம்போலக கல்முதலியவற்றால் கட் டப்பட்ட ஒருவகை வீடு' எனபது பழையவுரை

னது மீண்டும் வானரங்களில்லாததாகச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. அனேக வானராதிபதிகள் சூலங்களால் அங்கங்களை பிளக்கப்பட்டுக் கீழேவிழுந்தார்கள். அந்த இடத்தில் ராக்ஷஸர்கள் கோட்டை வாயிலிலுள்ள தூண்களால் பிளக்கப்பட்டு விழுந்தார்கள். வீரர்களான ராக்ஷஸர்களுக்கு வானரங்களோடு நகங்களாலும் பற்களாலும் ஒருவரையொருவர் கிழிக்கின்றவர்களும் கடிக்கின்றவர்களுமாகி மயிர்பிடிச் சண்டை நடந்தது. இரண்டுபக்கத்திலும் அட்ட ஹாஸமசெய்பவர்களான வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அந்த யுத்தத்தில் கொலைபட்டுக் கீழே விழுந்தும் ஒருவரை ஒருவர் விடவில்லை. ராமரோ, மேகம்போல அம்புகளின் ஸமூகங்களைப் பொழிந்தார். அந்த அம்புகூட்டங்கள் லங்கையை அடைந்து அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றன. திடமான வில்லையுடையவனும் ஸரமத்தை ஜயித்தவனுமான லக்ஷ்மணனும் நாராசங்களால் குறிப்பிட்டுக் குறிப்பிட்டுத் தூக்கத்திலிருக்கிற ராக்ஷஸர்களைக் கீழே விழ்ச்செய்தான. லங்கையில் யுத்தம் செய்யப்பட்ட பிறகு, சேனைகளுக்கு ராகவருடைய கட்டளையினால் குறிப்பிட்ட ராக்ஷஸர்களை அடித்து ஜயத்தை மிகுதியாகவுடைய போர் நிறுத்தலானது உண்டாயிற்று.

இருநூற்றெண்பத்தாராவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சி.)

(ராமர் லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களுக்கு ராவணன் இந்திரஜித் முதலியவர்களோடு தீவந்துவயுத்தம்)

பிறகு, லங்காபட்டணத்திலிருக்கிற அந்த வானரஸேனாவீரர்களை, பர்வணன், பதனன், ஜம்பன், கரன், கரோதவசன், ஹரி, பரநஜன், அருஜன், ப்ரகஸன ஆகிய இவர்கள் முதலிய ராவணனுடைய வேலைக்காரர்களான பிசாசங்களும் அற்ப ராக்ஷஸர்களுமாகிய இவர்களுடைய கூட்டங்கள் பல எதிர்த்துச் சென்றன. பிறகு, எதிர்த்து வருகின்றவர்களும் கண்ணுககுப புலப்படாதவர்களும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களுமான அவர்களுடைய அந்தர்த்தான சக்தியின் வதத்தை அதை அறிந்தவனான விபீஷணன் செய்தான். அரசனே! காணப்படுகின்ற அவர்கள் எல்லாரும், பலசாலிகளும் நெடுந்தூரம் பாய்கின்றவர்களுமான வானரர்களால் அடிக்கப்பட்டு உயிர்போய்ப் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு,

(அதனைப்) பொறாத ராவணன் ஸையங்களுடன் கூடியவனாக யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். யுத்த சாஸ்திரத்தின் முறையை அறிந்த வனும் வேறு ஒரு சக்கிராசார்யர்போலிருப்பவனுமான ராவணன், கோரமான ராக்ஷஸப்படைகளாலும் பிசாசுப்படைகளாலும் சூழப்பட்டவனாகச் சுகிரநீதியில் சொல்லப்பட்டபடி சேனையை அணிவகுத்துக்கொண்டு வானரர்களை எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டான். ராகவரோ, அணிவகுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்காக வெளிப்பட்டு வருகிற ராவணனை (பபார்த்து) பருஹஸபதியிலை சொல்லப்பட்ட முறையை உபயோகித்தது எதிரணிவகுத்துக்கொண்டு காணப்பட்டா. பிறகு, அந்தஇடத்தில் ராவணன் ராமரோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்தான். அப்படியே, லக்ஷ்மணனும் இந்திரஜித்தோடு போர்புரிந்தான். ஸுகீர்வன் விருபாக்ஷனோடும் நிகாவடன் தாரனோடும் நளன் பெண்டரனோடும் படுசன் பனஸனோடும் அந்த இடத்தில் போர்புரிந்தாகன. எவன் எவன் எவனை எவனை எதிர்த்தது யுத்தம் செய்வதற்காக வனென்று எண்ணினாலே அவன் அவன் அவனோடு அவனோடு எதிர்த்தான். யுத்தகாலத்தில் ஓவ்வொருவனும் தன் தன் தோள்வலிமையையே துணையாகக்கொண்டு போர்புரிந்தான். அந்த யுத்தமானது, பயமுள்ளவர்களுக்குப் பயத்தைவளர்ப்பதாகவும் மயிர்க்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதாகவும் முற்காலத்திலடந்த தேவாஸுரயுத்தம்போலக் கோரமாகவளர்ந்தது. ராவணன், சக்திகள் சூலங்கள் கத்திகள் இவற்றின்மழைகளால் ராமரைத் துன்புறுத்தினான். ராகவரும் தீட்டப்பட்டவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் உருக்கிற செய்தவைகளுமான அம்புகளால் ராவணனை அடித்தார். அப்படியே, லக்ஷ்மணன் மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கிறபாணங்களால் முயற்சியுள்ள இந்திரஜித்தை அடித்தான். இந்திரஜித்தும் அனேகபாணங்களால் லக்ஷ்மணனைப் பிளந்தான். அஞ்சாதவிபீஷணன் பரஹஸ்தனமீதும் ப்ரஹஸ்தன் விபீஷணன்மீதும் பறவைகளினஇறகுகள் கட்டப்பட்டவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான அம்புகளைப் பொழிந்தாகள். பல முள்ள அந்த மகாஸ்திரங்களுக்குச் சராசரங்களுடன்கூடின மூவுலகங்களுக்கும துன்பமஉண்டுபண்ணக்கூடிய எதிர்ப்பு நேர்ந்தது.

இருஊற்றெண்பத்தேழாவது அத்தயாயம்.

ரா மோ பாக் யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ராவணன் பிரஹஸ்தனும் தூம்ராசுஷனும் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டுத்
தயர்ந்து யுத்தத்திற்காகக் கும்பகர்ணனை அனுப்பியது.)

பிறகு, பரஹஸ்தன, விபீஷணனை விரைவாக எதிர்த்துவந்து யுத்தத்தில் கடுமையாகக்காஜிததுக கதாயுத்ததால அடித்தான். பயங்கரமானவேகத்துடன் கூடிய அந்தக்கதையினாலடிக்கப்பட்ட வனும் புத்திமானும் மிக்கபாகுபலமுள்ளவனுமான அந்தவிபீஷணன், இமயமலைபோல மிகவுறுதியாக இருந்துகொண்டு, அசையாமலிருந்தான். பிறகு, விபீஷணன், பெரியதும் நூறுமணிகளுடன் கூடியதுமான மகாசக்தியை எடுத்தது அபிமநதிரித்து அவனுடைய தலையைக் குறித்து எறிந்தான். அந்த ராசுஷன, வேகத்தோடு விழுகின்றதும் வஜ்ராயுத்தத்தின வேகமேபோன்ற வேகமுள்ளதுமான அந்தக்கதையினால் தலைதள்ளப்பட்டிக காற்றினால் முறிக் கப்பட்ட மரம்போலக் காணப்பட்டான். யுத்தத்தில் அந்த பரஹஸ்தனென்கிற ராசுஷன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு தூம் ராசுஷன் அதிகவேகத்தோடு வானரர்களை எதிர்த்தோடினான். பிறகு, மேகத்துக்கொப்பானதும் பயங்கரமானதோற்றமுள்ளதும் வருகின்றதுமான அவனுடையஸையத்தைக் கண்டஅளவில், யுத்தத்தில் வானரவீரர்கள் விரைவாகச்சிதறிவிட்டார்கள். பிறகு, அந்த வானரர்ஷேஷ்டர்கள் விரைவாகச் சிதறி ஓடுகின்றதைக் கண்டு, வானரர்களுள் சிறந்தவனும் வாயுவின புத்திரனுமான ஹனுமான் வெளிப்பறப்பட்டான். அரசனே! அந்த ஹனுமான் யுத்தத்தில் ஸனனத்தனாக நிற்கின்றதைக்கண்டு வானரர்கள் எல்லாரும் அதிக விரைவுடன் திருமயினாகள். பிறகு, அன்யோன்யம் எதிர்த்தோடுகின்ற ராமராவண ஸையங்களுடைய ஆரவாரமானது நெருங்கியதாகவும் மயிர்க்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதாகவும் தோன்றியது. கோரமானதும் ரகதச்சேறுள்ளதுமான அந்தயுத்தம் நடந்துவரவே, தூம்ராசுஷன் அந்த வானரசேனையைப் பாணங்களால் ஓடும்படி அடித்தான். சத்துருக்களை ஜயிப்பவனும் வாயுவினபுத்திரனுமான அந்த அனுமான் எதிர்த்தவருகின்ற அந்த ராசுஷஸவீரனைப் பலத்தால் எதிர்த்தான். யுத்தத்தினால் ஒருவனையொருவன் ஜயிக்க எண்ணங்கொண்ட அந்த வானர

வீரனுக்கும் ராக்ஷஸவீரனுக்கும், இந்திரனுக்கும் பரஹ்லாதனுக்கும் நடந்ததுபோல, கோரமானயுத்தம் நடந்தது. ராக்ஷஸன்கதைகளாலும் பரிகங்களாலும் ஹனுமானை அடித்தான். அனுமானும் அடிக்கட்டைகளையும் கிளைகளையுமுடைய மரங்களால் ராக்ஷஸனை அடித்தான். பிறகு, கோபங்கொண்ட வாயுபுத்திரனை ஹனுமான மிக்ககோபத்துடன் அந்தத் தூமராக்ஷஸைக் குதிரைகளோடும் ரத்ததோடும் ஸாரதியோடும் கூடக் கொன்றான்.

பிறகு, ராக்ஷஸவீரனை அந்தத் தூமராக்ஷன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, மற்ற வானர்கள் பயமற்றவர்களாக ராக்ஷஸனை கர்களைக் கொன்றார்கள். பலசாலிகளும் ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவர்களான வானர்களால் ஹிம்லிக்கப்படுகின்ற அந்த அரக்கர்கள எண்ணம் நிறைவேறாதவர்களாகப் பயத்தினால் லங்கையைக் குறித்து ஓடினார்கள். முறிய அடிககப்பட்டவர்களும் மாண்டவர்களபோக மிகுந்திருக்கிறவர்களான அந்த அரக்கர்கள், பட்டணத்தைநோக்கி ஓடி அரசனை ராவணனுக்கு எல்லாவற்றையும் நடந்தவண்ணம் தெரிவித்தார்கள். ராவணன், அந்த ராக்ஷஸர்களிடத்திலிருந்து யுத்தத்தில பரஹஸ்தனும சிறந்தவிலலாளியான தூமராக்ஷனும சேனைகளோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, மிகநீண்ட பெருமூச்சைவிட்டுச் சிறந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து, 'கும்பகர்ணனுடைய செய்கைகளுக்கு ஸமயம் வந்துவிட்டது' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் உரைத்து, படுத்திருப்பவனும் அதிகமான உறக்கத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவனுமான கும்பகர்ணனை மிக்கபெரியசத்தத்துடன் கூடிய பற்பலவிதவாத்தியங்களால் எழுப்பும்படிசெய்தான். பிறகு, பயமடைந்தவனும் ராக்ஷஸராஜனுமான ராவணன், அதிகப் பரயதனத்தால கும்பகர்ணனைவிழிக்கச்செய்து, உறக்கத்தை விட்டவனும கவலையற்றவனும தன்நிலைமையிலிருப்பவனும மகாபலசாலியுமான அந்தக் கும்பகர்ணனைப்பார்த்து, 'கும்பகர்ண! உனக்கு இப்படிப்பட்ட தூக்கம் இருத்தலாலும், நீ மகாபயங்கரமாயும் கொடியதாயுமிருக்கிற இந்தக்காலத்தை அறியவில்லையாதலாலும், நீ பாக்கியசாலியாக இருக்கிறாய். இதோ ராமன் வானரர்களோடுகூட அணையினால் கடலைத் தாண்டி இங்கே நம்மனைவரையும் அவமதித்துப் பெரியநாசத்தைச் செய்கிறான். ஜனகனுடைய புதலவியும் ஸீதை என்கிற பெயருள்ளவளுமான இவனுடையமனைவி என்னால் கவரப்பட்டாள். அவளை மீட்டுக்

கொண்டுபோவதற்காக அந்தராமன் பெருங்கடலில் அணைகட்டி இங்கே வந்திருக்கிறான். அவனால், ப்ரஹ்ஸ்தன்முதலான நம்முடைய பரதுஜனங்கள் பலா கொல்லப்பட்டார்கள். பகைவர்களை அழிப்பவனே! உன்னைத்தவிர அவனைக்கொல்பவன் வேறு ஒருவனுமில்லை. பலசாலிகளுள்சிறந்தவனே! அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது கவசமூண்டு எதிர்த்துச்செல். பகைவர்களை அடக்குபவனே! யுத்தத்தில் ராமன்முதலிய எல்லாப் பகைவர்களையும் கொல். தூஷணனுடைய தம்பிமார்களான அந்த வஜரவேகனும் ப்ரமாதியும் பெரியசேனையோடுசேர்ந்து உன்னைப் பின்தொடருவார்கள்' என்று சொன்னான்.

ராக்க்ஷஸராஜன், பலசாலியான சும்பகர்ணனைநோக்கி இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டு, வஜரவேகனையும் பிரமாதியையும் செய்யப்பட்டவேண்டிய கார്യத்தில் கட்டளையிட்டான். தூஷணனுடைய தம்பியாகளான அந்தவீரர்கள் ராவணனைப்பார்த்தது, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, சும்பகர்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்திலிருந்து விரைவாக வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்தேட்டாவது அத்தயாயம்.

ரா மோ பாக் யான பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(லக்ஷ்மணனால் சும்பகர்ணனும் ஹனுமானால் வஜ்ரவேகனும் நீலனால் பிரமாதியும் கொல்லப்பட்டது.)

பிறகு, சும்பகர்ணன், துணைவீரர்களுடன் கூடியவனாகத் தனப்பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டுத் திடமானமுஷ்டியுடன் கூடியதும் எதிரில்நிற்பதுமான அந்த வானரஸையந்ததைக் கண்டான். ராமனைப்பார்ப்பதில் விருப்பத்தால அந்தசசேனையைப் பார்க்கின்ற அந்தக் சும்பகர்ணன், வில்லைக்கையிலபிடித்து ஸந்ததமாக நிற்கிற லக்ஷ்மணனைக் கண்டான். வானரர்கள் அவனை விரைவாக எதிர்த்துவந்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டனர். பிறகு, பயங்கரர்களானவானரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டு சிங்கநாதங்களைச் செய்தனர்; பருத்த உருவங்களுள்ள பலமரங்களால் அடிக்கவும் அடித்தார்கள். சில வானரர்கள் பெரியபயத்தைவிட்டு நகங்களால் துன்பமடையச்செய்தார்கள். அந்தவானரர்கள் யுத்தமார்க்கங்களால் பலவாறு போர்புரி

கின்றவர்களாகிப் பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களால் ராக்ஷஸேந் திரனான குமபகாணனை அடித்தார்கள. அடிக்கப்படுகின்ற அநதக் கும்பகாணன, சிரித்ததுகொண்டு, பலன் சண்டபலன வஜரபாகு வெனகிற வானராகளைத் தினறன். ராக்ஷஸனான குமபகர்ண னுடைய அப்படிப்பட்ட துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிற செய்கை யைக்கண்டு பயந்தவர்களான தாரன முதலிய வானராகள் அப பொழுது பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். ஸுகீர்வன உரக்கக் கூச்ச லிடுகின்ற வானரசேனையிலுள்ள ஸேனாபதிகளுடைய சத்தத்தைக் கேட்டு, பயமில்லாதவகைக் கும்பகாணனை எதிர்த்தோடினான். பிறகு, உதாரமானமனமுள்ள வானரஸரேஷ்டன வேகத்தோடு கும்பகாணனை எதிர்த்துப் பலத்துடன் அவனதலையில் மரத்தால் அடித்தான். மகாதமாவும் மகாவேகமுள்ளவனுமான அநத ஸுகீர் வன் குமபகர்ணனுடைய தலையில் அடித்து மரத்தைச் சின்ன பின்னமாகச் செய்தானேயல்லாமல் கும்பகாணனைத் துன்பமடையச் செய்தானிலை. பிறகு, அநத ராக்ஷஸன, மரத்தின் அடியிலு ளுக்கம்ம்தெளிந்து சிங்கநாதஞ்செய்து இருகைகளாலும் வலிநது ஸுகீர்வனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான். ராக்ஷஸனான குமப காணனால் ஸுகீர்வன கொண்டுபோகப்படுவதைக்கண்டு வீரனான லக்ஷ்மணன் மித்திராகளை ஆனந்தமடையச் செய்கின்றவகை ராக்ஷஸனை எதிர்த்தான். பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான அநத லக்ஷ்மணன் எதிர்த்துவந்து மகாவேகமுள்ளதும் பொன்மயமான புங்கமுள்ளதமான பெரிய அம்பைக் கும்பகர்ணனமீது பிரயோ கித்தான். அந்தப் பாணமானது அவனுடைய கவசத்தையும் தேகத்தையும் பிளநது ரகத்தால் பூசப்பட்டதாகிப் பூமியைப் பிளநதுகொண்டு செனறது. அப்படி, மாபு பிளக்கப்பட்ட குமபகாணன் வானராதிபதியை விட்டுவிட்டு மிக்க வேகத்தை அடைநது லக்ஷ்மணனை, 'நில, நில' என்று சொன்னான். சிறந்த வில்லாளியும் சுலை ஆயுதமாகக்கொண்டவனுமான கும்பகர்ணன் பெரியகலை ஓங்கிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை எதிர்த்தோடினான். லக்ஷ்மணன் வேகமாகத் தன்னை எதிர்த்துவருகின்ற அவனுடைய மேலேதூக்கப்பட்ட இருகைகளையும் முனைகூர்மையான இரண்டு கூர்ரபரங்களால் வெட்டினான். அவன் நான்கு கைகளுள்ள வனானான். கறகளை ஆயுதங்களாகக்கொண்ட அவனுடைய அந்த எல்லாப்புஜங்களையும் லக்ஷ்மணன் அஸ்திரலாகவத்தைக் காண் பித்துக்கொண்டு கூர்ரங்கனால் அறுத்தான். அவன் பருத்த

சரீரமுள்ளவனும பலகாலகளும தலைகளும் கைகளுமுள்ளவனும ஆனான். லக்ஷ்மணன் மலைகளின்குவியலுகொப்பான அந்தக் கும்பகாணனை பரமமாஸ்திரத்தினுல பிளந்தான். மகாவீராய முள்ளவனான அந்தக்கும்பகாணன், யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரத்தால அடிக்கப்பட்டு, துளித்திருந்து பெரிடிநெருப்பால எரிக்கப்பட்ட மரம்போலக் கீழேவிழுந்தான்.

உயிர்போயக் கீழேவிழுந்திருக்கின்றவனும வருதரனுக்கொப்பானவனும பலசாலியுமான அந்தக்கும்பகாணனைக்கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் ஓடினார்கள். அவ்வாறு ஓடுகின்ற அந்தயுத்த வீரர்களைப்பார்த்து மிக்ககோபங்கொண்டவர்களும் தூஷணனுடைய தம்பிமார்களுமான அந்தவஜரவேகனும் பரமாதியும் அவர்களை நிலைத்துநிற்கச்செய்து, பிறகு, லக்ஷ்மணனை எதிர்த்துச் சென்றார்களால் லக்ஷ்மணன் எதிர்த்துவருகின்றவர்களும் மிகுந்த கோபமுள்ளவாருளுமான அவ்விருவரையும் உரக்கக்காஜித்துப் பாணங்களால் எதிர்த்தடிந்தான் குந்திரந்தன் ! பிறகு, தூஷணனுடைய தம்பிமார்களிருவருக்கும் யுத்தமானான லக்ஷ்மணனுக்கும் மிக நெருங்கியதும் மயிரக்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதமான யுத்தம் நேர்ந்தது. அந்தலக்ஷ்மணன் பெரிய அம்புமழையை ராக்ஷஸர்களின்மீதுபொழிந்தான். அவ்விருவீரர்களும் மிக்ககோபங்கொண்டு அந்தலக்ஷ்மணன்மீதும் சரமாரியைப் பொழிந்தார்கள். வஜரவேகன் பரமதி இருவருக்கும் மிக்கபுஜ்பலமுள்ள லக்ஷ்மணனுக்கும் மிக்கபயங்கரமானயுத்தமானது ஒருமுகூத்தகாலம் இவ்வாறு நடந்தது பிறகு, வாயுபுத்திரனான ஹனுமான மலையினசிகரத்தை எடுத்ததுகொண்டு எதிர்த்து விரைவாகவந்து வஜரவேகனைன்கிற ராக்ஷஸனுடைய உயிரை வாங்கினான். மகாபலசாலியான நீலினன்கிறவானரனும் தூஷணனுடைய தம்பியான பிரமாதியைக்குறித்து எதிர்த்து ஓடிவந்து பெரிய கலலினால் அவனைப் பொடியாக்கினான். பிறகு, பரஸ்பரம் எதிர்த்தீதாய்வுருகின்ற ராமராவண ஸையங்களுக்கு, தீமையை விளைவிக்கிற யுத்தமானது மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கியது. வனத்திலவளர்ந்த வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை நூற்றுநூற்று வராகக் கொன்றனர். ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களைக் கொன்றார்கள். அந்த யுத்தத்தில் பெரும்பாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லப்பட்டார்கள் ; வானரர்களோ கொல்லப்படவில்லை.

இருநூற்றெண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்துக்கும் யுத்தமும், அங்கதனால் இந்திர ஜித்தினுடைய ரதமானது நொறுக்கப்பட்டவுடன் மாயையினால் அந்த இந்திரஜித்தானவன் மறையவே ராமரும் அந்த இடம் வந்ததும்.)

பிறகு, யுத்தத்தில் துணைவீரர்களோடுகூடின கும்பகர்ணனும் மகாவில்லாளியான ப்ரஹஸ்தனும் அதிக செளர்யமுள்ள தூம் ராக்ஷனும் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, ராவணன், வீரனும் புத்திரனுமான இந்திரஜிததைப்பார்த்து, 'பகைவர்களை நாசமசெய்வனே! ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் ஸுகரீவனையும் கொல்வாயாக. ஸதபுத்திர! வஜரததைத்தரித்தவனும் இந்திராணியினகணவனுமான இந்திரனை யுத்தததிலஜயித்தது உன்னால் பிரகாசிக்கிற கீர்த்தியானது அடையப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகைவர்களைக் கொல்பவனே! சஸ்திரங்களைத்தரித்தவர்களுள் சிறந்தவனே! மறைந்துகொண்டோ வெளிப்படையாக இருந்துகொண்டோ வரங்கொடுக்கப்பெற்ற திவயமான அம்புகளால் எனனுடைய பகைவர்களைக் கொல்வாயாக. குற்றமற்றவனே! ராமலக்ஷ்மணரும் ஸுகரீவனுமாகிய இவர்களே உன்னுடைய அம்புகள் தாக்குவதைத்தாங்கச சக்தியுள்ளவர்களாகார். அப்படி இருக்க, அவர்களைப்பின்தொடர்ந்து வந்திருப்பவர்கள் சக்தியற்றவர்களென்பதில் ஐயமென்ன? தோஷமற்றவனே! தோள்வலியமைந்தவனே! ப்ரஹஸ்தனாலும் கும்பகர்ணனாலும் யுத்தத்தில் காணுக்குச்செய்யப்படாத பூஜையை நீ செய்வாயாக. புத்திர! நீ முற்காலத்தில் இந்திரனைஜயித்தது என்னை மகிழ்வித்ததுபோல இப்பொழுது கூர்மைபுள்ளபாணங்களால் சேனைவீரர்களுடன்கூடின பகைவர்களைக்கொன்று என்னை மகிழ்விப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

அரசனே! இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட அந்த இந்திரஜித தானவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டுக் கவசம்பூண்டு தேரினமீதேறி யுத்தத்திறகாக விரைந்துசென்றான். பிறகு, ராக்ஷஸூரேஷ்டன் தனபெயரைக் கேட்கும்படிசெய்து யுத்தத்திற்காக நல்ல லக்ஷணங்களுள்ள லக்ஷ்மணனை அழைத்தான். லக்ஷ்மணன், அடிபுடன்கூடியவில்லை எடுத்து நானேசையினால் பகைவரைப் பயமடையுமபடிசெய்துகொண்டு, சிங்கமானது அற்ப

மிருகத்தை எதிர்த்ததுப்போவதுபோல, அந்த இந்திரஜிததை எதிர்த்தது விரைவாகச் சென்றான். ஜயத்தில்விருப்பமுள்ளவர்களும் திவ்யாஸ்திரங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களும் ஒருவரோடொருவர் போட்டிபோடுகிறவாகளுமான அவர்களுக்கு அப்பொழுது மிகப்பெருமபோர் நேர்ந்தது. பலசாலிகளுள் சிறந்தவனான இந்திரஜிததோ, இந்த லக்ஷ்மணனைப் பாணங்களால் மீறமுடியாமற்போனபொழுது மிக்கமுயற்சியைச் செய்தான்; பிறகு, மகாவேகமுள்ள தோமரங்களால் இவனை அடித்தான். அந்த லக்ஷ்மணன், வருகின்ற அந்தத்தோமரங்களைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் துண்டாடினான். கூரியபாணங்களால் அறுக்கப்பட்ட இந்திரஜிததினுடைய அந்தத்தோமரங்கள் யுத்தத்தில் நூறு நூறுகூட துணிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தன. நல்லகாந்தியுள்ளவனும் வாலியின் புத்திரனுமான அங்கதன், மரத்தை ஒங்கிக் கொண்டு மிக்கவேகத்துடன் அந்த இந்திரஜிததை எதிர்த்தோடிவந்து, அவனதலையில் அடித்தான். பரபரப்பில்லாதவனும் சிறந்த வீரனுமான இந்திரஜிததானவன் பிராஸத்தால் அவனுடைய மார்பில் அடிக்க விருமபினான். அவனுடைய அந்தப் பிராஸத்தை லக்ஷ்மணன் துண்டாடினான். ராவணகுமாரனான இந்திரஜிததானவன், பக்கத்திலவந்திருக்கிறவனும் வீரனும் வானஸுரேஷ்டனுமான அந்த அங்கதனை இடவிலாவில் கதையினால் அடித்தான். பலசாலியான அந்தவாஸிபுத்திரன், அந்த அடியைப் பொருட்டாக எண்ணாமல், கோபத்தினால் அப்படியே அந்த இந்திரஜிததின்மீது ஆசசாமரத்தின அடிக்கட்டையை எறிந்தான். பார்த்த! இந்திரஜிததின் வதத்தை உதேசித்தது அங்கதனால் கோபத்துடன் எறியப்பட்ட அந்தமரமானது, குதிரைகளுடனும் ஸாரதிகளுடனும் கூடிய இந்திரஜிததினுடைய ரதத்தை நாசம்செய்தது. அரசனே! பிறகு, ஸாரதியை இழந்தவனை ராவணகுமாரன் குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட ரதத்தினின்று துள்ளிக் குதித்தது மாயையினால் அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். அனைகமாயைகளுள்ள அந்தராக்ஷஸன் மறைந்ததை அறிந்து ராமர் அந்த இடத்திற்கு வந்து அந்தப்படையை எல்லாப்பக்கங்களிலும் பாதுகாத்தார். அந்த இந்திரஜிததானவன், பிறகு, வரன்கொடுக்கப்பெற்ற பாணங்களால் அப்பொழுது ராமரையும் மகாபலசாலியான லக்ஷ்மணனையும் எல்லா அங்குகளிலும் குறிவைத்து அடித்தான். சூரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், அப்பொழுது மாயையினால் மறைந்த

வனும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கிறவனுமான அந்த இந்திர ஜித்துடன் பாணங்களால் போப்புரிந்தார்கள். அவன புருஷஸரேஷ்டர்களான அவர்களுடைய எல்லா அங்கங்களிலும் கோபத்தால் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் அம்புகளை மீண்டும் பிரயோகித்தான். கண்ணுக்குப்புலப்படாதவனும் ஒழிவற்று அம்புகளைத் தொடுப்பவனுமான அந்த இந்திரஜித்தைத் தேடுகின்றவர்களாக வானராகள் பெரியகறகளை எடுத்ததுக்கொண்டு ஆகாயத்தில் பிரவேசித்தார்கள். ராக்ஷஸனான அந்த இந்திரஜித்தானவன், கண்ணுக்குப்புலப்படாமலிருந்துகொண்டு, அந்நவான ராக்ஷையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அம்புகளால் அடித்தான அந்த இந்திரஜித்தானவன், மாயையினால் மறைந்துகொண்டு, (ராமலக்ஷ்மணர்களை) அதிகமாக அடித்தான். அம்புகளால் டிக்கப்பட்டவர்களும் வீரர்களும் பிராதாக்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஆகாயத்தினின்று ஸூயசந்திரர்கள் விழுவதுபோலப் பூமியில் விழாதார்கள்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுவது அதயாயம்.

ரா மோ பாக் யான பர் வம். (தோடர்ச்சி)

(விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய மயக்கத்தைப்போக்கியதும், ஸுகீர்வன் அவர்களுடையதேகங்களில் தைத்திருக்கிற பாணங்களை மறொளஷதியினால் எடுத்ததும், துபேரதாதன் கொண்டு வந்த ஜலத்தால் ராமர்முதலியவர்கள் கண்களை அலம்பிக் கொண்டதும், அவர்களுக்கு இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதபொருள்களைக் காண்கிற சக்தி உண்டானதும், லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தைக் கொன்றதும், ஸூதையைக் கொல்ல முயன்ற ராவணனை அவிந்தியன் திருப்பியதும்)

பிராதாக்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் கீழே விழாததைக்கண்டு, ராவணகுமாரன், வரம்பெற்ற அம்புகளால் அப்பொழுது மீண்டும் கடடினான். புத்தநாகத்தில இந்திரஜித்தினால் அம்புலையினால் கட்டப்பட்டிருக்கிற அந்த வீரர்களான புருஷஸரேஷ்டாக்களிருவரும் கூட்டிலடைக்கப்பட்ட கிளிகளபோல விளங்கினார்கள். பூமியில் விழாதிருப்பவர்களும் எல்லா அங்கங்களிலும்

பாணங்கொல் நிறைக்கப்பட்டவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து வானரராஜனுள் ஸுகீவன் ஸுஷேணன், மைந்தன், துவிவிதன், குமுதன், அங்கதன், ஹனுமான, நீலன், தாரன், நான் ஆகிய வானரர்களோடுகூட அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு தருநத உபசாரமசெய்தான். பிறகு, (வேறேரிடத்தில்) வெற்றிபெற்றுவந்த விபீஷணன், அந்த இடத்தை அடைந்து, மிக்க மயக்கமடைவிக்கப் பட்டிருக்கிற அந்த வீரர்களைப் பிரஜ்ஞாஸ்திரத்தினால் நினைவை அடையுமபடி செய்தான். ஸுகீவன், திவ்யமந்திரத்தால் அபிமந்திரம செய்தப்பட்ட விசல்யை என்கிற மஹேஷத்தியினால் இவர்களை ஒருக்ஷணநேரத்தில் (உடம்பில்) பாணங்களில்லாதவர்களாகவும் செய்தான். அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்கள் பிரஜ்ஞையை அடைந்தவர்களாகவும் சல்யங்களற்றவர்களாகவும் எழுந்திருந்தார்கள். இந்த மகாரதாளங்களிலும் நொடிப்பொழுதில் களை தீராதவர்களுமானாள். பார்த்த! பிறகு, விபீஷணன், இக்ஷவாகுலநாதனான ராமரைத் துன்பம் நீங்கினவராகக்கண்டு, அஞ்சலிபந்தமசெய்துகொண்டு, 'பகைவரை அடக்குகிறவரே! குபேரனுடைய கட்டளையால் இந்தயக்ஷன் தீராததை எடுத்துக் கொண்டு கைலாஸத்திலிருந்து உமமிடம் வந்திருக்கிறான். பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வரே! மகாராஜரே! மறைந்திருக்கின்ற பிராணிகளைக் காண்பதற்காகக் குபேரன் உமக்கு இந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தத்தீர்த்தத்தால் கண்களை அலம்பிக் கொண்டால் தேவரீர் மறைந்திருக்கிற எல்லாப்பிராணிகளையும் பாபபீர. 'எவனுக்கு இந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொடுப்பீரோ அவனும பாபபான்' என்று சொன்னான். ராமர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மந்திரங்களால் குணமுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தத்தீர்த்தத்தை வாங்கிக் கண்களை அலம்பிக்கொண்டார். பெரியமனமுள்ள லக்ஷ்மணனும் கண்களை அலம்பிக்கொண்டான். ஸுகீவனும் ஜாமபவானும் ஹனுமானும் அங்கதனும் மைந்தனும் தவிவிதனும் நீலனும் மற்றும் பெருமபாலாரான வானரஸரேஷ்டர்களும் கண்களை அலம்பிக்கொண்டார்கள். விபீஷணன் சொல்லியது சொல்லியபடியே நேர்ந்தது. யுதிஷ்டிர! அவர்களுடைய கண்கள் ஸுக்ஷணநேரத்தில் ஸாதாரணக்கண்களால் பார்க்கக்கூடாதவிஷயங்களைப் பார்த்துச் சுக்தியுள்ளவைகளாயின.

அப்பொழுது வெற்றிபெற்ற இந்திரஜித்தானவன் தன்னுடைய செய்கையைப் பிநாவுக்குத்தேரிவித்தது விரைவுடன் யுத்த

முனைக்கு மீண்டும் வந்தான். அதிககோபமுள்ளவனும் மீண்டுமே புத்தமசெய்யவிரும்பி வந்திருப்பவனுமான இந்திரஜிததைக் குறித்து லக்ஷ்மணன் விபீஷணனுடைய அபிப்ராயத்தில் நிலை பெற்று எதிர்த்துச்சென்றான். பிறகு, மிக்ககோபம்கொண்ட லக்ஷ்மணன், விபீஷணனால் ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டு ஜயததால் பிரகாசிப்பவனான அந்த இந்திரஜிததை நிதயக்கடன்களைச் செய்துமுடிப்பதற்குள்ளாகவே கொல்ல எண்ணம்கொண்டு பாணங்களால் அடித்தான். அப்பொழுது, ஒருவரை ஒருவர் ஜயிப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களான அவ்விருவருக்கும் இந்திரனுக்கும் பிரஹ்லாதனுக்கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல மிகவும் விசித்திரமும் ஆச்சர்யகரமுமான யுத்தம் நடந்தது. இந்திரஜித், லக்ஷ்மணனை மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கின்றவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் அடித்தான். லக்ஷ்மணனும், நெருப்புப்போன்ற பாணங்களால் இந்திரஜிததை அடித்தான். லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள தாக்குவதனால் கோபம்மூண்ட இந்திரஜிததானவன் லக்ஷ்மணனைக்குறிவைத்து ஸர்ப்பங்கள்போன்ற எட்டுப்பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். மித்திரர்களை ஆனந்தமடையச் செய்கின்ற ஸுமிதராபுத்ரனான லக்ஷ்மணன் அந்த இந்திரஜிததினுடைய பாணங்களை நெருப்புபோலததாக்குகின்றவைகளும் இறகு கட்டினவைகளுமான மூன்று நாராசங்களால் தடுத்தான். லக்ஷ்மணனும் ராக்ஷஸன்மீது மீண்டும் எட்டுப்பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். வீரனான லக்ஷ்மணன் இந்திரஜிததை அபபடி அடித்தான். அதைச்சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேட்பாயாக. ஒரு பாணத்தால் விலலுடன்கூடின அவனுடைய ஒரு கையைத் தேகத்திலிருந்து கீழே விழச்செய்தான்; இரண்டாவது பாணத்தால் மற்றொருகையையும் கீழேவிழும்படி செய்தான்; தீட்டப்பட்டதுனியுள்ளதும் பிரகாசிப்பதுமான மூன்றாவது பாணத்தால் நல்லமுக்குள்ளதும் ஜவலிக்கின்ற குண்டலங்களணிந்ததுமான அவனுடைய தலையையும் நொய்தான். தோள் பூட்டுக்கள் அறுககப்பட்டவனும் தலைபில்லாமுண்டமாகக் காணப்படுகின்றவனுமான அவன், வேர் அறுககப்பட்ட மரம்போலப் பூமியில் விழுந்தான். பலசாலிகளுள் சிறந்தவனான லக்ஷ்மணன் அஸ்திரங்களால் அவனைக்கொன்று ஸாரதியையும் கொன்றான்.

அப்பொழுது, குதிரைகள் அந்தரத்ததை லங்கையினுள் இழுத்துச் சென்றன. ராவணன், புத்திரனால்விடுபட்ட அந்தரத்ததைப்

பார்த்தான. அந்தராவணன், புத்திரன்மாண்டதைக்கேட்டுப் பயத்தினால் மனங்கலங்கினவனாகவும் சோகததாலும் மோகததாலும் பீடிககப்பட்டவனாகவும் வைதேஹியைக்கொல்வதற்கு முயன்றான். அசோகவனத்திலிருப்பவரும் ராமனைப்பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவருமான அந்த ஸீதையைக்குறித்துக் கெட்ட எண்ணமுள்ளராவணன் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு வேகத்தோடு ஓடினான். கெட்டபுத்தியை உடையவனான அவனுடைய அந்தப்பாபரிச்சயத்தைப்பாறாதது அவிந்தியன், மிக்ககோபமுள்ள அந்தராவணனைத் தணியச்செய்தகாரணத்தைக் கேள். அவிந்தியன், 'ராவண! பிரகாசிக்கின்றமகாராஜ்யத்திலிருக்கிற நீ ஸ்திரீயைக்கொல்லுவது தகாதது. இவள் சிறையிலவைக்கப்பட்டு உனவசத்திலிருந்ததால் கொல்லப்பட்டவளே. தேகத்தைப்பிளந்ததனால் இவள் கொல்லப்பட்டவளாகமாட்டாளென்பது என்னுடைய எண்ணம். இவளுடையபாததாவையே கொல்வாயாக. அவன் கொல்லப்பட்டால் இவள் கொல்லப்பட்டவளாவாள். மகிமைவாய்ந்த இந்திரன் கூட விகிரமத்தில் உனக்கு ஈடாகான். உன்னால் அடிககடி இந்திரனுடன்கூடினதேவர்கள் யுத்தத்தில் பயமடையுமபடி. செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்றான். அவிந்தியன் கோபங்கொண்ட ராவணனை இப்படிப் பலவாறானவாக்கியங்களால் அப்பொழுது தணியச்செய்தான. அவனும் அந்தவசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். அந்தராவணன் புறப்பட்டுப்போவதில் புத்தியைச்செலுத்தி ஸாரதியைப்பார்த்தது, 'என்னுடையரத்தத்தை ஸஜ்ஜமசெய்' என்று அப்பொழுது கட்டளையிட்டான்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

ராமோபாச்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் இந்திரஜித்தின் வதந்தினால் கோபங்கொண்டு தானே யுத்தத்திற்காக ராமரை எதிர்த்துச்சேன்றதும், அப்பொழுது இந்திரன் ராமநக்குத் தன்ரத்தத்தை அனுப்பியதும், மாயையினால் யுத்தம்செய்கின்ற ராவணனை ராமர் பிரம்மாஸ்திரத்தால் கொன்றதும்.)

பிறகு, ராவணன், ப்ரியனுபுத்திரன் கொல்லப்படவே, கோபங்கொண்டவனாக ஸ்வர்ணத்தாலும் ரத்னங்களாலும் அவன

கரிககப்பபட்டிருக்கிற ரதத்திலேறிக்கொண்டு புறப்பட்டான். அந்த ராவணன், பயங்கரமான உருவமுள்ளவாகளும் பறபல ஆயுதங்களைக் கையில் பிடித்தவாகளுமான ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டவனாக வானரயுகத்தினை நொறுக்கிக்கொண்டு ராமரை எதிர்த்தோடிவந்தான் எதிர்த்துவருகின்றவனும் மிக்க கோபமுள்ளவனுமான அந்த ராவணனை மைந்தனும் நீலனும் நளனும் அங்கத்தனும் ஹனுமானும் ஜாம்பவானும் ஸையநகளைளாடுகடியவர்களாகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அந்தக்கரடிகளும் சிறந்த வானரர்களும் அந்த ராவணஸையத்தை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மரங்களால் அடித்து நாசமசெய்தார்கள். பிறகு, தன்னுடைய ஸையம் பகைவர்களால் கொல்லப்படுவதைப்பார்த்து மாயாவிடும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியுமான ராவணன் மாயையை உண்டு பண்ணினான். பிறகு, அம்புகளையும் சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளையும் கையிற்கொண்ட ராக்ஷஸர்கள் தூறறுக்கணக்காகவும் ஆரி ரக்கணக்காகவும் அவனுடைய தேகத்தினின்று வெளிப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். ராமர் அந்த ராக்ஷஸர்களின் வரையும் திவ்யாஸ்திரத்தால் கொன்றார். பிறகு, அந்த ராக்ஷஸரதிபதியானவன் மறுபடியும் மாயையை உண்டுபண்ணினான். பாரத¹ தசானனன் ராமருடைய ரூபங்களையும் லக்ஷ்மணனுடைய ரூபங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் எதிர்த்தோடிவந்தான் பிறகு, ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் துன்புறுத்திக்கொண்டிருந்த அந்தராக்ஷஸர்கள் அப்பொழுது விறகையெடுத்திக்கொண்டு ராமரை எதிர்த்துவந்தார்கள். இக்க்ஷவாகுநந்தனனை¹ லக்ஷ்மணன், ராக்ஷஸராஜனுடைய அந்தமாயையைப் பார்த்துப் பரபரப்பில்லாதவனாக ராமரைநோக்கி, 'நமமையே போல உருவமெடுத்தவருகிற இந்தப்பாவிக்களான ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வீராக' என்று வீரமொழியெழுதிக்கொண்டே சொன்னான் ராமர் தம் உருவமேபோன்ற உருவெடுத்திருக்கிற அவர்களையும் மறற ராக்ஷஸர்களையும் கொன்றார்

பிறகு, இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதலியானவன் பசுசைநிறமுள்ள குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஸாரியன் போல ஜவலிக்கின்றதுமான ரதத்தோடு புத்தத்தில் ராமரை வந்தனாகினான் மாதலி, 'பசுசைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஜயத்தைக்கொடுப்பதுமான இந்திரனுடைய இந்த உத்தம

¹ வேறுபாடும்

ரதமானது அவனுடைய கட்டளையினால் உமக்காக இங்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. காசுதஸதரே! புருஷஸரேஷ்டரே! இந்திரன் இந்த உததம் ரதத்தினால் புத்தத்தில தைதயர்க்களையும் தானவர்க்களையும் நூற்றுவாநூற்றுவராகக் கொன்றான். புருஷஸரேஷ்டரே! ஸாரதியாகிய என்னை நடததப்படடிருக்கிற இந்த ரதத்தினால் சீக்கிரம் ராவணனைக் கொல்வீராக. காலதாமதம் செய்யாதீர்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராகவா, மாதலியின உண்மையான வசனத்தில, 'இது ராக்ஷஸனுடைய மாயை' என்று ஸந்தேகப்பட்டார். அப்பொழுது, விபீஷணன், அவரைக்கூறித்தது, 'புருஷஸரேஷ்டரே! இது துராத்மாவான ராவணனுடைய மாயையன்று. அதிக காந்தியுள்ளவரே! ஆகையால், இந்த இந்திரரதத்தில சீக்கிரமாக ஏறும்' என்று சொன்னான். பிறகு, காசுதஸ்தர், ஸந்தோஷத்தோடும் விபீஷணனைப்பார்த்து, 'அபபடியே' என்று சொல்லி ரதத்தினமீதேறிக் கோபமுள்ளவராகித் தசகரீவனை ரதத்தால் எதிர்த்தார். ராவணன் எதிரக்கப்பட்டவுடன், பிராணிகள் ஆ! ஆ! எனனும ஒலியைச் செய்தன. அபபடியே ஆகாயத்தில் படகவாத்தியகோஷங்களுடன் கூடினவைகளும் தேவலோகத்தவைகளும் சிங்கநாதங்களும் தோன்றின. ராவணனுக்கும் ராஜகுமாரரான ராமருக்கும் அபபடிப் பெருமபோர் நடந்தது. அந்தபுத்தமானது வேறு ஒப்புமையிலலாததாக அவ்விருவர்களுக்கும் அபபடி நடந்தது. அந்த ராக்ஷஸன் மிக்க கோரமானதும் இந்திரனுடைய வஜராயுதம்போலப் பிரகாசிப்பதும் ¹ பிரம்மதண்டம்போன்றதும் ஓங்கப்பட்டதுமான சூலத்தை ராமர்மீது எறிந்தான். ராமா அந்தச்சூலத்தைக் கூாமையான பாணங்களால் விரைவாக வெட்டினார். செய்தற்கரிய அந்தச்செய்கையைக்கண்டு ராவணனைப் பயம் வந்தணுகியது. பிறகு, அவன் கோபங்கொண்டு ராமமீது ஆயிரமாயிரமாகவும் பதினாயிரம் பதினாயிரமாகவும் கூர்மையான பாணங்களையும் பறபல சஸ்திரங்களையும் விரைவாகப் பிரயோகித்தான். பிறகு, புசுண்டிகளையும் சூலங்களையும் உலககைகளையும் கோடாலிகளையும் சக்திகளையும் பலவித வடிவமுள்ள சதக்னிகளையும் கூாமையுள்ள க்ஷீரங்களையும் பிரயோகித்தான். ராக்ஷஸனான தசகரீவனுடைய பற்பல விதமான அந்த மாயையைக்கண்டு எல்லா வானரர்களும் பயத்தினால்

¹ பிராமமணசாபம்; ஸபாபாவம் 25-ம் பக்கம், உத்தியோகபாவம் 217 ம பக்கம் குறிப்புகளிற காண்க.

எல்லாத்திக்குக்களிலும் ஓடினார்கள். பிறகு, ராகவர் நல்ல இறகுகளுள்ளதும் கூரியவாயுள்ளதும் பொற்புங்கமுள்ளதும் உதமமுமான பாணத்தை அம்புததூணியிலிருந்து எடுத்தது ப்ரம் மாஸ்திரமந்திரதேதோடு சேர்த்தாரா. ராமரால் பிரமமாஸ்திரத தால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்ட அந்தப பாணத்தைப் ¹ பார்த்தது இந்திரனை முதன்மையாகக்கொண்ட தேவர்களும் கந்தர்வா களும் ஸந்தோஷித்ததாகள். தேவர்களும் அஸுரர்களும் கினன ரர்களும் பிரமமாஸ்திரப்ரயோகத்தால் சத்துருவான ராக்ஷஸ னுடைய ஆயுளைச் சிறிதே மிகுதியுள்ளதென்று எண்ணி னார்கள். பிறகு, ராமர் ஒப்பற்ற தேஜஸுள்ளதும் ராவண னுக்கு மரணத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் கோரமானதும் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரமமதண்டம்போன்றதுமான அப்படிப் பட்ட பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். பாரத! ராமரால் அதிக மாக இழுத்ததுவிடப்பட்ட அந்தப் பாணத்தினால் ரதததோடும் குகிரைகளோடும் ஸாரதியோடும்கூடின ராவணன் பெரிய ஜவாலையுடனகூடின அகனியினால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பற்றப் பட்டு நனறாக எரிந்தான. பிறகு, காரியத்தை எளிதில் செய்கிற ராமரால் ராவணன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, கந்தர்வர்களுட னும் சாரணர்களுடனும்கூடின தேவர்கள் சந்தோஷமுள்ளவர் களானார்கள். மகாபாக்கியசாலியான அந்த ராவணனை ஐந்து பூதங்களும் விட்டன. அந்த ராவணன் பிரம்மாஸ்திர தேஜஸினால் எல்லா உலகங்களினின்றும் நழுவிவிழும்படி செய்யப்பட்டான். அவனுடைய சரீர தாதுக்களும் மாமஸமும் ரக்தமும் பிரம்மாஸ்திரத்தினால் எரிக்கப்பட்டு நாசமடைந்தன; சாமபல்கூடக் காணப் படவில்லை.

¹ இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அதயாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் கொல்லப்பட்டபிறகு அவந்த்யன் ஸுதையை ராமரிடம் அழைத்துவந்ததும், ஸுதை ராமர் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் பூமியில் விழ்ந்ததும், ஆகாயத்தில் பிரம்மா முதலியவர்கள் ஸுதையினுடைய நன்னடையைக்கூறி அவளை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ராமநக்சுச் சொல்லியதும், ராமர் ஸுதை லக்ஷ்மணன் முதலியவர்களோடு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டதும், பரதனிடம் ஹனுமானத் தூதனுப்பி நந்திக்கிராமம் வந்து பரதன் முதலியவர்களோடு அயோத்திக்கு வந்ததும், வஸிஷ்டர் முதலியவர்கள் ஸுதையோடு ராமநக்சு முடிசூட்டியதும், ராமர், ஸுகீர்வன் விபீஷணன் முதலியவர்களுக்குத் தக்க வேதமத்யளித்துத் தீருப்பி அனுப்பிவிட்டு அயோத்தியை ஆண்டதும்.)

அந்த ராமர், அலபனும் தேவசததுருவும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனுமான ராவணனைக்கொன்று, நணபர்களோடும் லக்ஷ்மணனோடுகூட அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவரானார். பிறகு, தசகரீவன கொல்லப்படவே, ரிஷிகளை முன்னிட்டவர்களான தேவர்கள் ஜயத்தோடுகூடிய ஆசீர்வசனங்களால் மிககதோள்வலியமைந்த அந்த ராமரை அரசுகித்தார்கள். தேவலோகத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் புஷ்பவாஷுகளாலும் வாகுக்களாலும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள ராமரைத் துதித்தார்களே அவர்கள், யுத்தத்தில ராமரைப் பூஜித்து வந்தபடியே திருமபிசு சென்றார்கள். (விரத்தினின்று) நமுவாதவனே! அந்த ஆகாசமானது மஹோத்ஸவமுள்ளதுபோல ஆபிற்று பிறகு, மிகக கீர்த்தியுள்ளவரும் பிரபுவும் பகைவர்களுடைய பாட்டணங்களை ஜயிப்பவருமான ராமர் தசகரீவனைக் கொன்று லங்கையை விபீஷணனுக்குக் கொடுத்தார். பிறகு, நல்ல புத்திமானான அவிந்த்யனென்கிற வயதுமுதிர்ந்த மந்திரியானவன் விபீஷணனுக்குப் பின்னே செல்லுகிற ஸீதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு வெளியில் புறப்பட்டான். மகாத்மாவும் தீனத்தனமையை அடைந்திருப்பவருமான ரகு வீரரைப் பார்த்து, 'மகாதமாவே! நல்லொழுக்கமுள்ளவனும்

பட்டமஹிஷியுமான ஜானகியைப் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான். ராமர், இந்தவசனத்தைக் கேட்டு, அந்த உதம ரதததிலிருந்து இறங்கி, கண்ணீரால் மூடப்பட்டிருக்கிற ஸீதையைக் கண்டார். அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவளும் பல்லக்கிலிருப்பவளும் சோகததால் மெலிந்திருப்பவளும் எல்லா அங்கங்களும் அழுக்கிலை அதிகமாக வியாபிக்கப்பட்டிருப்பவளும் சடைபுள்ளவளும் கருமையான ஆடையுள்ளவளுமான அந்த வைதேஹியைப்பார்த்தது ராமா ராவணனுடைய ஸ்பர்சததால் ஸந்தேகமுள்ளவராக இங்கிதத்தை முழுமையையும் காண்பித்தது, அவளுக்கு ப்ரியத்தையும் தெரிவித்து, 'வைதேஹி! போ. நீ விடுபட்டாய். எது செய்யததக்கீதோ அது என்னால் செய்யப்பட்டது. கலயாணி! நீ எனனைப் பதியாகப் பெற்று ராக்ஷஸன் வீட்டில் ஜரையை அடையவேண்டாம் என்கிற எண்ணத்தால் அந்த ராக்ஷஸன் என்னால் கொல்லப்பட்டான். தர்மநிச்சயத்தை அறிந்தவனான என்போன்றவன் எவ்வாறு ஒரு ஸமயத்தில் அயலான் கைவசப்பட்டிருந்த பெண்ணை ஒரு முகூர்த்த காலமாவது ஏற்றுக்கொள்வான்? மைதிலி! நன்னடையுள்ளவளாக இருந்தாலும், அல்லது, கெட்ட நடையுள்ளவளாக இருந்தாலும், நாயிலை நககப்பட்ட ஹவிஸைப்போலிருக்கிற உன்னுடன் நான் இப்பொழுது கூடிவாழ்வதற்கு விரும்பவில்லை' என்று சொன்னார். பிறகு, பாலையான அந்த ஸீதையானவள் க்ரூரமான அந்த ராமவசனத்தைக்கேட்டு மனவருததமுற்று, வெட்டப்பட்ட வாழைபோல, உடனே கீழேவிழுந்தாள். இவளுக்கு முன்பு ஸந்தோஷத்தாலுண்டாயிருந்த முகத்தின் காந்தியானது, மூச்சுக்காற்றிலை கண்ணாடியிலிருக்கும் காந்தி நாசமடைவதுபோல, ஒருகூண்ட தில நாசமடைந்தது. பிறகு, அந்த வானராகள் எல்லாரும் அந்த ராமவசனத்தைக்கேட்டு, லக்ஷ்மணனோடுகூட உயிராதுறந்தவர்கள் போல அசைவற்றவர்களானார்கள்.

பிறகு, பரிசுத்தமான சித்தமுள்ளவரும் நான்கு முகங்களுள்ளவரும் தாமரைமலரில் பிறந்தவரும் உலகங்களைப் படைப்பவருமான பிரம்மதேவர் விமானத்தோடுவந்து ராகவருக்குக் காட்சியளித்தார். இந்திரனும், அக்னியும், வாயுவும், யமனும், வருணனும் யக்ஷர்களுக்கு அகிபதியும் ஐஸுவர்யமுள்ளவனுமான குபேரனும், தோஷ்யில்லாதவர்களான ஸபதரிஷிகளும் தோன்றினார்கள். திவ்யமானதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான தேகத்

துடன் கூடின தசரதராஜனும ஸாவோததமமானதும் ஹம்ஸங் களோடு கூடியதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான விமானத்தோடு ஆகாயத்தில் தோன்றினான். பிறகு, தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் நெருங்கியதான ஆகாசம முழுவதும் நகூத்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சரதகாலத்திலுள்ள ஆகாசவேளிபோல விளங்கியது. பிறகு, புகழ்பெற்றவளும் மங்களகரியுமான வைதேஹியானவள் அவாசளுடைய மத்தியில் எழுந்திருந்து அகன்றமார்பையுடைய ராமரைப்பாராதது, 'ராஜபுத்திரரே! உம்மீது நான் கோபங்கொள்ளவில்லை. ஸதீபுருஷாகளுடைய கதியானது என்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இந்த என் சொல்லீயும் கேளும். எப்பொழுதும் சென்றுகொண்டேயிருக்கிற வாயுபகவான் பிராணிகளுடைய தேகத்தினுள் ஸஞ்சரிக்கிறான். நான் பாவத்தைச் செய்திருப்பேனாகில அவன் என்னுடைய பிராணனைப்போக்கடும். நான் பாவத்தைச் செய்கிறேனாகில அக்னியும் ஜலமும் ஆகாசமும் பூமியும் வாயுவும் என்னுடைய பிராணைப போகக்கடும். வீரரே! நான் உமமைததவிர வேறுஒருவனைக கணவிலும் நினையாமலிருந்தது உண்மையானால் முன்பு தெய்வததால் கொடுக்கப்பட்ட நீரே எனக்குப் பதியாக இருக்கக்கடவீர' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ஆகாயத்தில், மங்களகரமானதும் மகாத்மாகளான அந்த வானராகளுக்கு அதிக ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறதும் புணயமானதும் உலகநடைக்கு ஸாக்ஷியாயிருப்பதுமான வாக்கானது தோன்றியது. வாயு, 'ஓ! ஓ! ராகவ! நான் எப்பொழுதும் சென்றுகொண்டிருக்கிற வாயுவாகிறேன்; இஃது உண்மை. அரசனே! மைதிலி தோஷமற்றவன். பாயையுடன் சோந்துகொள்வாயாக' என்றான். அக்னி, 'ரகுநந்தன! நான் பிராணிகளுடைய சரீரத்தினுள் இருக்கிறேன். ராம! மைதிலியானவள் அணுவளவும் குற்றம்செய்தவளல்லள்' என்றான். வருணன், 'ராகவனே! பிராணிகளுடைய தேகங்களில் ரஸங்களானனனால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ? நான் உன்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறேன். மைதிலியை ஏற்றுக்கொள்' என்றான். யமன், 'ராகவ! நான் தர்மஸ்வரூபியாக இருக்கிறேன். உலகங்களிலுள்ள ஜனங்களின் நலலவையும் தீயவையுமான செய்கைகளுக்கு ஸாக்ஷியாகவுமிருக்கிறேன். பாவமில்லாத இந்த ஸீதையை ஏற்றுக்கொள்' என்றான். பிரம்மா, 'புத்திர! ஸாதுவே! நன்னடையுள்ளவனே! ராம! ராஜ

ரிஷிகளின் தாமங்கலோடுகூடின உன்னிடத்தில் இது ஆசசரிய மனறு. என்னுடைய இந்த வசனத்தைக்கேள். வீரனே! தேவா களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் சததுருவான இவன் உன னால் கொல்லப்பட்டான். இவன் முற்காலத்தில் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் எல்லாப் பிராணிகளாலும் கொல்லத்தகாதவ னான; ஒருகாரணத்தை உத்தேசித்துச் சிறிதுகாலம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டான். கெட்ட எண்ணமுள்ள அந்த ராவணனால் தன்னுடைய வதத்திறகாக ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டாள். நளகூபர சாபத்தால் இவளுக்கே ரக்ஷை என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 'விருப்பமில்லாமலிருக்கிற அயலான் மனைவியை இவன் தொடு வனையாகில் நிச்சயமாக இவனுடைய தலையானது நூறு துணுக காக வெடித்துப்போகும்' என்று அவன் முற்காலத்தில் சொல் லப்பட்டிருக்கிறான். இந்த ஸீதைவிஷயத்தில் உனக்கு ஐயம் வேண்டாம். விசாலமான புத்தியுள்ளவனே! இவளை நீ பெற்றுக் கொள். அளவிறந்த தேஜஸுள்ளவனே! பெரிதான தேவகார்யம் உன்னால் செய்யப்பட்டது' எனறா. தசரதன், 'குழந்தாய்! பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு மங்களம். நான் உன னுடைய பிதாவான தசரதன். புருஷோத்தம! நான் அனுமதி கொடுக்கிறேன். ராஜ்யத்தை ஆள்வாயாக' என்றான். ராமா, 'ராஜேந்திரரே! நீர் என்னுடைய பிதாவானால் நான் உமமை அபிவாதனம் செய்கிறேன். உமமுடைய கட்டளையினால் அழகிய தான அயோத்தியாநகரியைக் குறித்துச் செல்வேன்' என்றார். பரதஸுரேஷ்டனே! பிதாவான தசரதன், மீண்டும் அதிக ஸந் தோஷத்துடன் ராமரைப்பாதது, 'ராம! சிவந்த கடைக்கண்க ளுள்ளவனே! அயோத்திக்குப்போ. (தேசத்தை) ஆளவாயாக. மிக்ககாந்தியுள்ளவனே! இப்பொழுது பதினான்கு வர்ஷங்கள் நிறைந்துவிட்டன' என்று சொன்னார்.

பிறகு, ராமர் தேவர்களை நமஸ்கரித்து நணபாகளால் கொண் டாடப்பட்டு இந்திராணியோடு மகேந்திரன் கூடியதுபோலப் பார் யையுடன் கூடினார். பகைவர்களைத் தவிர்த்துச் செய்வரான ராமர், பிறகு, அந்த அவிந்தயனுக்கு வரன்கொடுத்தார். தரிஜடை என்கிற ராக்ஷஸிக்கும் பொருளையும் கௌரவத்தையும் கொடுத்தார். பிறகு, பிரம்மதேவர் இந்திரனை முதன்மையாகக்கொண்ட தேவா களோடுசேர்ந்து ராமரைப் பார்த்தது, 'கௌஸலையைப் தாயாகக்

கொண்டவனே! எந்தவரன்களை இப்பொழுது நான் உனக்குக் கொடுக்கக்கடவேன்' என்று வினவினான். ராமர் தர்மத்தில் நிலை திருந்ததையும், பகைவர்களால் தோல்வியுண்டாகாமையையும் அரசுகளால் கொல்லப்பட்ட வானர்கள் உயிரோடு மீண்டு எழுந்திருப்பதையும் வரன்களாகக்கேட்டார். மகாராஜனே! பிறகு, பிரமமாவிலை, 'அவை அப்படியே ஆகட்டும்' என்கிறவசனம் சொல்லப்பட்டவுடன், அந்த வானர்கள் பிரஜைகளுடைய அடைந்த வர்களாக உயிரோடுமுந்தார்கள்.

மகாபாக்கியவதியானஸீதையும், 'புத்திர! ஹனுமானே! (உலகில்) ராமகீர்த்தியுள்ள அளவும் உனக்கு வாழநான் உண்டு. மஞ்சள்நிறமான கண்களுள்ளவனே! என் அருளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேவபோகங்கள் எப்பொழுதும் உனனை அடையும்' என்று ஹனுமானுக்கு வரத்தைக் கொடுத்தான். பிறகு, சிறந்தசெய்ச்சைகளுடைய அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, இந்திரனைத் தலைவனாகக்கொண்ட தேவர்களை வரும் அந்தரத்தானமடைந்தார்கள். ஜானகியுடன் சோந்திருக்கிற ராமரைப்பார்த்து இந்திரனுடையஸாரதியான மாதவியானவன் அதிகப்பரிதிபுள்ளவனாக நண்பர்களுடையமத்தியில், 'ஸத்தியபராககிரம! உன்னால் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும்முண்டாயிருந்த இந்தத்ததுக்கம் போக்கப்பட்டது. பூமியுள்ளவரையில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பன்னகர்களுமற்ற உலகத்து ஜனங்களும் உன்னைப் புகழ்ந்துபேசுவார்கள்' என்கிற இந்தவசனத்தைச் சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைத்துச் சஸ்திரங்களைத் தரித்திருப்பவர்களுள் சிறந்தவரான ராமரை நன்குபூஜித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு சூரியன்போலபரகாசிக்கின்ற அந்தரத்ததோடு சென்றான். பிறகு, ராமர் லக்ஷ்மணனுடன் ஸீதையைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஸுகரீவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட எல்லாவானர்களோடும்கூடினவராக விபீஷணனை வைத்துக்கொண்டு லங்கையில் ரகசியைச்செய்து மீண்டும் அந்த ஸேதுவிலை ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார். பிறகு, பிரபுவும் தர்மாதமாவுமான அந்த அரசர், முக்யமந்திரிகளால் சூழப்பட்டவராக, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற தும் அதிகமாகப்பிரகாசிப்பதும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகிறதும்மான புஷ்பகவிமானத்தால் சென்று கடற்கரையில் முன்பு தாம்

படுத்திருந்த இடத்தில் எல்லாவானர்களோடும் தங்கினார். பிறகு, அவர் அந்தவானர்களை அழைத்துப் பூஜித்து அப்பொழுது ரத தினங்களால் ஸந்தோஷமடையச்செய்து எல்லாரையும் அனுப்பினார். அந்தவானரஸரேஷ்டர்களும் அந்தக்கோபுச்சங்களும்கூடும் புறப்பட்டுப்போன பிறகு, ராமர் ஸுகீரீவனோடுசேர்ந்து மறுபடியும் கிஷ்கிந்தையை அடைந்தார். அடிப்பவர்களுள் சிறந்தராமர் விபீஷணனால் பின்தொடரப்பட்டவராகவும் ஸுகீரீவனோடுசேர்ந்தவராகவும் அப்பொழுது புஷ்பகவிமானத்தால் வைதேஹிக்கு வந்ததைக் காண்பித்துக்கொண்டே கிஷ்கிந்தையை அடைந்து, காரியத்தை நிறைவேற்றினவனான அங்கதனை இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்.

பிறகு, ராமர் அந்தவானர்களோடும் லக்ஷ்மணனோடுமே வந்தவழியினால் தமதுபட்டணத்தை நோக்கிச்சென்றார். பல தேசங்களுக்குப் பதியாகிய அந்த ஸ்ரீராமர் அயோத்தியாபட்டணத்தை நெருங்கிப் பரதனிடம் ஹனுமானைத் தூதனாக விரைந்து அனுப்பினார். (பரதனுடைய) குறிப்பினைத்தையும் கண்டு அந்தப்பரதனுக்கு பரியத்தைக் தெரிவித்து வாயு குமாரன் மீனடுவந்தவுடன், ராமர் நந்திகராமத்தை அடைந்தார். லக்ஷ்மணனோடுகூடியவரான அந்தராமர், அங்கே அழுகுப்படிந்த மேனியையுடையவனும் மரவரியை உடுத்தவனும் நந்திகிராமத்தை அடைந்திருப்பவனும் சததுருகனோடு சேர்ந்திருப்பவனும் முன்னிலையில் பாதுகைகளைவைத்துக்கொண்டு ஆஸனத்தில் இருப்பவனுமான பரதனைக் கண்டார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! சிறந்தவீரயமுள்ளவரும் லக்ஷ்மணனோடுருப்பவருமான ஸ்ரீ ராவர் பரதனோடும் சததுருகனோடுமேசேர்ந்து ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். பிறகு, தமையனோடுசேர்ந்தவர்களான பரதசதுருகனாகளிருவரும் அப்பொழுது வைதேஹியின் தர்சனத்தினால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பரதன், வந்திருக்கிற அந்த ஸ்ரீராமருக்குத் தன்னிடத்தில் அடைக்கலமாகவைக்கப்பட்டிருந்த ராஜ்யத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடனும் அதிக உபசரணையுடனும் திருப்பிக்கொடுத்தான். பிறகு, சூரரான அந்த ஸ்ரீராமருக்கு (பெரியோரால்) ¹ ஸமமதிக்கப்பட்ட தினத்தில் ஸரவணநகரத்தி ரத்தில் வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் சேர்ந்து பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். பட்டாபிஷேகம்செய்யப்பட்ட அந்த ராமர் வானர்

¹ வேறுபாடும்.

களுள் மிகச்சிறந்தவனும் நணபர்களோடுகூடினவனுமான ஸுக்ரீவனுக்கும் புலஸ்தியவமசதநிலுதிதவனான விபீஷணனுக்கும் வீடுகளுக்கும்போகும்படி அனுமதிக்கொடுத்தார். ப்ரீதிபுடன் கூடிய வர்களும் ஸந்தோஷத்தோடு சோந்தவர்களுமான அவர்களைப் பல பல ரததின்ங்களைக் கொடுத்துக் கொளவிததுச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை அவர்கள் மனததில் ஊன்றி நிற்கும்படிசெய்து வருத்தததுடன் அனுப்பினார். ¹ அந்த ராகவர் அந்தப்புஷ்பகவிமானத்தையும் பூஜிதது ப்ரீதிபுடன் அதனைக் குபேரனுக்கே கொடுத்தார். பிறகு, அந்தராகவர் தேவர்களோடும் ரிஷிகளோடுங்கூடினவராகக் கோமதீநகியினருகில மூன்றாமடங்கு தக்ஷணையுள்ளவைகளும் தடையற்றவைகளுமான தூறு அஸுவமேதங்களைச் செய்தார்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுமுன்றாவது அத்தாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மாரீக்கண்டேயர், வந்துகிற யுதிஷ்டிரருக்கு ராமோபாக்யானத்தைக் கூறிக் காரணங்களைக்காட்டித் துயரத்தைப் போக்கியது)

மிககபாகுபலமுள்ளவனே ! அளவற்றதேஜஸுள்ள ராமரால் முற்காலததில் வனவாஸத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டதும் அதிக உக்கிரமாயிருப்பதுமான இந்தததுயரம் இவ்வண்ணம் அடையப்பட்டது. புருஷஸ்ரேஷ்ட ! பகைவரை வாட்டுபவனே ! துயரப்படாதே. நீ கூத்தரியாக இருக்கிறாய். தோள்வலிமையைப் பொறுத்ததும் பரதபகூப்பயனுடன் கூடியதுமான வழியில் நீ நிலைபெற்றிருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் பாவமானது அணுவளவும் காணப்படவில்லை. இந்திரனுடன்கூடின தேவாஸுரர்களும் இந்தவழியில் இருப்பார்கள். தேவர்களோடு ஒன்று சேர்ந்து வஜ்ரபாணிபான இந்திரனால் வருதரனும் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத நமசிபும் தீரககஜிஹவைஎன்கிற ராக்ஷஸியும் கொல்லப்பட்டாகள. இவவுலகில் ஸஹாயமுள்ளவனிடத்தில் எல்லாககார்யங்களும் ஸித்திக்கின்றன. எவனுக்குத் தனஞ்சயன பிராதாவோ அவனுக்கு யுத்தததில் ஜயிக்கப்படாதது எது இருக்கிறது? பயங்கரமான பராகிரமமுள்ள இந்தப் பீமனே பலசாலிகளுள் மேன்மைபெற்றவன. மாதரீபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் வீரர்கள் ; சிறந்த வில்லாளிகள் ; யௌவன

¹ பொருள இரட்டித்தலால் இரண்டு சொற்கள விடப்பட்டன

முள்ளவர்கள். பகைவர்களைவாட்டுபவனே ! இந்த ஸஹாயர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற நீ ஏன் துயரப்படுகிறாய்? இவர்கள் தேவகணங்களோடுகூடின இந்திரனுடைய சேனையைக்கூடஐயிப்பபாகள். பரதா களுள்சிறந்தவனே ! நீயும், சிறந்தவில்லாளிகளும் தேவர்கள் போன்ற உருவமுள்ளவர்களுமான இந்தஸஹாயர்களால் யுத்தத தில எல்லாசசததுருககளையும் ஐயிப்பாய. பலசாலியும் வீர்யத்தால மதங்கொண்டவனும் துராதமாவுமான ஸைந்தவனால் இந்தஇடத்தி லிருந்து அபஹரிககப்பட்டவரும் துருபதராஜகுமாரியுமான இந்த க்ருஷ்ணை இந்த மகாதமாக்களால் ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியங்களைசெய்து மீட்கப்பட்டதையும் ஐயதரதராஜன வெல லப்பட்டு உன்வசத்தை அடைந்ததையும் பார். அரசனே ! ஸஹாய மிலலாமலிருந்த ராமரால் வேறுஜாதியைசசாராத குரங்குகளையும் கருமையான முகமுள்ள கரடிகளையும் நணபர்களாகக்கொண்டு பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸனான தசக்ரீவனை யுத்தததில கொண்டு வைதேஹியானவள மறுபடி மீட்டுக கொண்டிவரப்பட்டார். சூருஸரேஷ்டனே ! ஆகையால், இவை அனைத்தையும் புத தியினால் அடிககடி நினைத்துப்பார். பரதஸரேஷ்டனே ! நீ துயரப் படாதே பகைவர்களைக் கொல்பவனே ! உன்னைப்போன்ற மகாத மாக்கள் துயரத்திறகு ஆளாகமாட்டார்கள்' என்று சொன்னார். பேரறிவையுடையவரான மார்க்கண்டேயரால் இவ்வண்ணம் தேற் றப்பட்ட அரசர், துக்கத்தைவிட்டு, மனோதைர்யத்துடன் மீண் டிமே அந்தமார்க்கண்டேயரைநோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலானார்.

ரா மோ பாகீ யா ன ப ரீ வ ம் மு ன் றி ன் று.

இடுநூற்றத்தொண்ணூற்றநான்காவது அத்தியாயம்.
ப தி வ் ர தா மா ஹா த் ம் ய ப ரீ வ ம்.

(மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஸாவீத்திரியின் உபாகீயானத்தைச் சொல்லத்தொடங்கியதும், மத்ரராஜனுக்கு ஸாவீத்திரியின் அனுக்கீகர ஷத்தினால் ஸாவீத்ரி யென்கிற கன்னிகை பிறந்ததும், அந்தப் பெண் பிதாவின் கட்டளையினால் மந்திரிகளோடு ராஜ ரீஷிகளுடைய ஆஸரமங்களில் தனக்குத் தகுந்த வரணத் தேடியதும்)

யுகிஷ்டிரார், 'மகாமுனிவரே ! எப்படி இந்த துருபதராஜ குமாரியைப்பற்றித் துயரப்படுகிறேனோ அப்படி என்னைப்பற்றியும்

இந்தத்தம்பிமார்களைப்பற்றியும் கபடதால் என்னிடத்திலிருந்து கவரப்பட்ட ராஜ்யத்தைப்பற்றியும் நான் துயரப்படவில்லை. துராதமாக்களான தூயோதனன் முதலியவர்களால் சூதாட்டத்தில் துன்பப்படுத்தப்பட்ட நாங்கள் கருஷ்டையிலை கரையேற்றிவிடப்பட்டோம். அவள், மறுபடியும், காட்டிலிருந்தும் ஜயத்ரதனால் வலிந்து கவரப்பட்டாள். மகாபாககியவதியும் பதிவ்ரதையுமான இரத்ததுருபதகுமாரியைப்போன்ற ஓர் உத்தமஸ்திரீயானவள் உம்மால் இதற்குமுன் பாககப்பட்டிருக்கிறாளா? அல்லது, கேட்கப்பட்டிருக்கிறாளா?’ என்றுவினவினார்.

மார்க்கண்டேயா, ‘அரசனே! யுதிஷ்டிர! குலஸ்தீர்களுடைய இந்த மகாபாககிய முழுமையும் ஸாவித்திரிஎன்கிற ராஜகனனிகையினால் அடையப்பட்டவிதத்தைக் கேட்பாயாக. மதரதேசத்தில் தர்மாதமாவும் பரமதர்மிகனும் பிரம்மணாகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வனும் மகாதமாவும் ஸத்தியஸந்தனும் இரத்திரியங்களை ஜயித்தவனும் யாகமசெய்வனும் தானங்கள்செய்வனும் திறமைவாய்ந்தவனும் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் நாட்டுஜனங்களுக்கும் பிரியமானவனும் எல்லாப்பிரானிகளுக்குமே நன்மைசெய்வதில் பற்றுள்ளவனுமான அஸ்வபதி என்கிற ஓர் அரசன் இருந்தான். பொறுமைபுள்ளவனும் உண்மையையே சொல்பவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமான அந்த அரசன் குழந்தைகளில்லாமலிருந்தான்; வயது அதிகமானதினால் மனவருத்தத்தை அடைந்தான். ராஜஸுரேஷ்ட! அவன் புத்திரனை அடைவதற்காகக் கடுமையானநியமத்தை அனுஷ்டிப்பவனும் காலத்தில் மிதமான ஆகாரத்தை உட்கொள்பவனும் பிரம்மசாயமுள்ளவனும் இரத்திரியங்களையடக்கினவனும் ஸாவித்திரீமந்திரத்தினால் லக்ஷம் ஆகுதி செய்து (பகலை எட்டாகப்பகுத்து அதன்) ஆறாவது ஆறாவது காலத்தில் மிதமாகபுஜிப்பவனுமாயிருந்தான்; இந்த நியமத்துடன் பதினெட்டு ஆண்டுகள் இருந்தான். பதினெட்டாவது வாஷம் நிறைந்தவுடன், ஸாவித்திரீதேவி ஸந்தோஷமடைந்தாள்; அரசனே! அப்பொழுது வடிவமெடுத்ததுவந்து அந்தஅரசனுக்குக் காட்சியளித்தாள். வரத்தைக்கொடுப்பவளான அந்தஸாவித்திரியானவள் அக்னீஹோத்திரத்தினின்று எழுந்திருந்து அதிகஸந்தோஷத்துடன் அந்த அஸ்வபதிராஜனைப்பார்த்து, ‘வேந்தே! உன்னுடைய சுதந்தரமபிரம்மசாயத்தாலும் அடக்கத்தாலும் நியமத்தாலும் பக்கிரீனாலும் எல்லாவிதத்தாலும் உன்விஷயத்த

தில் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக இருக்கிறேன். அஸ்வபதியே! மதராஜனே! விரும்பினவரனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. தாமங்களில் தவறுதலை நீ எவ்விதத்தாலும் செய்யலாகாது' என்று இந்தவசனத்தை உரைத்தாள்.

அஸ்வபதி, 'தர்மத்தை அடையவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் என்னால் குழந்தை உண்டாவதற்காக இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டது. தேவி! குலத்தை விருத்திபண்ணுகிறவர்களான அனேகபுத்திரர்கள் எனக்கு உண்டாகவேண்டும். பிராமமணாகள் ஸந்தானத்தைச் சிறந்ததர்மமென்று எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்விஷயத்தில் நீ மகிழ்ச்சியுள்ளவளாக இருந்தால், இந்தவரத்தை நான் விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னாள். ஸாவித்ரி, 'அரசனே! உன்னுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தை முந்தியே அறிந்து பகவானான பிராமமதேவர் உனக்குப் புத்திரனைக்கொடுப்பதற்காக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறார். இனிய குணமவாய்ந்தவனே! உன்னிடத்தில் அவருக்குள்ள அருளினால் நான் ஸ்வயமே ஏற்பாடுசெய்துவிட்டேன். நல்லதேஜஸுள்ள ஒருகன்னிகையானவள் சீசகிரமாகவே உண்டாவாள். இந்த விஷயத்தில் நீ எவ்விதத்தாலும் எவ்விதமான உத்தரமும் சொல்லலாகாது. பிராமமதேவருடைய கட்டளையினால் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக உனக்கு இதனைச்சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னாள். அந்த அரசன், ஸாவித்ரியின் வசனத்தை, 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்து மீண்டும் அவளைத்தூதித்து அருள்புரியும்படி பிரார்த்தித்தது, 'இது விரைவில் நடைபெறுக' என்று சொன்னாள். ஸாவித்ரி மறைந்தபின் அரசன் தன் பட்டணத்திற்குச் சென்றான்.

அந்த வீரன் பிரஜைகளைத் தர்மத்தால் பரிபாலனம்செய்து கொண்டு தன்ராஜ்யத்தில் வஸித்துவந்தான். சிறிதுகாலம் செல்லவே, தவறாமல் விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனான அந்த அரசன் மூத்தவளான தர்மபத்தினியிடம் கர்ப்பத்தை உண்டு பண்ணினான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! மனுவின் புதல்வியான அந்தராஜபுத்திரியின் கர்ப்பமானது அப்பொழுது வளர் பிறையில ஆகாயத்தில் சந்திரன்வளாவதுபோல வளர்ந்தது. அவள், (பிரஸவத்துக்குரிய) காலம்வந்தவுடன், தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ள ஒரு கன்னியைப் பெற்றாள். அந்த ராஜபுங்கவன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக அந்தப் பெண்ணுக்கு (ஜாதகர்ம

முதலிய) கிரியைகளைச் செய்தான். ஸாவித்ரிமந்திரத்தினால் ஹோமம்செய்யப்பட்டவரும் ப்ரீதியுள்ளவளுமான ஸாவித்ரியினால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப்பெண்ணுக்கு பிராம்மணாகளும் பிதாவும் ஸாவித்ரி என்றே பெயரிட்டார்கள். அந்தராஜபுத்திரியானவள், லக்ஷ்மிதேவியே வடிவெடுத்தவந்ததுபோல வளர்ந்து வந்தாள். சிறிதுகாலத்தில் அந்தக் கணினியானவள் யௌவனப் பருவத்தை அடைந்தவளானாள். அழகிய இடையையுடையவளும் பருத்த பினதட்டுக்களுள்ளவளும் பொற்பாவைபோன்றவளுமான அந்தப்பெண்ணை ஜனங்கள் பார்த்தது, 'தேவகன்னியே இந்தப் பெண்வடிவத்துடன் வந்திருக்கிறாள்' என்று நனகு எண்ணினார்கள். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும் காந்தியினால் ஜவலிக்கின்றவள்போன்றவளுமான அந்தப் பெண்ணை (அவளுடைய) ¹ காந்தியினால் திருப்பப்பட்டவனாகி ஒருவனாவது (மனைவியாக) வரிககவில்லை. பிறகு, அவள பர்வகாலத்தில் நீராடி உபவாஸமிருந்து தேவதையை வந்தனமபணணி விதிப்படி அக்னியில் ஹோமம்செய்து பிராம்மணாகளை வேதமந்திரங்களைச் சொல்லும்படி செய்தாள். பிறகு, தேவதைக்குச் சூட்டிக்களைந்தவையான புஷ்பங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, உருவெடுத்த ஸ்ரீதேவிபோல மகாத்மாவான பிதாவினிடம் வந்தாள். ² சிறந்த இடையுள்ள அந்த ஸாவித்ரியானவள் பிதாவினுடையபாதங்களில் வணங்கி அந்தநிராமாலயமலர்களை அரசனான பிதாவிடம் முந்திக்கொடுத்து இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு அவனுடைய பக்கத்தில் நின்றாள். யௌவனப்பருவத்திலிருப்பவளும் தேவகன்னிகைபோலப் பிரகாசிப்பவளுமான அந்தத் தன்னுடைய புத்ரி வரன்களால் வேண்டப்படாமலிருத்தலைப்பார்த்தது, அரசன் துக்கமுள்ளவனானான்.

அவன், 'பெண்ணே! இதுஉனக்கு (க்கன்னிகா) தானகாலம். ஒருவனாவது எனனிடத்திலவந்து கேட்கவில்லை. குணங்களால் உனக்குத் தகுந்த கணவனை நீயே வரிப்பாயாக. உனனால் விரும்பப்பட்டவனை எனக்குத்தெரிவி; நான் நன்குஆராய்ந்து கொடுப்பேன். நீ உன்னிஷ்டப்படி ஒருவனை வரிப்பாயாக. தர்மசாஸ்திரங்களில் பிராம்மணர்களால் சொல்லப்படுவது என்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? கல்யாணி! நீயும் அதன்படிசொல்லு

¹ அவளுடையகார்திககுத்த தான இணையில்லாமையாலென்பது.

² 'வாரோஹா' என்பது மூலம்.

கின்ற எனனுடையவசனத்தைக் கேள். (தருந்தஸமயத்தில் பெண்ணை த தக்கவரனுக்குக்) கொடாத பிதா இகழப்படத்தக்கவன. ருதுகாலத்தில் மனைவியை அடையாத பதியும் இகழப்படத்தக்கவன. பிதா பரலோகமபோனபிறகு, தாயைக்காப்பாற்றுகுபுத்திரனும் இகழப்படத்தக்கவன. இந்த என்னுடையவசனத்தைக் கேட்டுக் கணவனைத்தேடுவதில் நீ விரைவுசெய். தேவதைகளுக்கு நான் இகழப்படத்தகாதவனாகுமபடிசெய்' என்று சொன்னான். பெண்ணையும் பிராயமுதிர்ந்த மந்திரிகளையும் பார்த்து, இவ்வண்ணமுரைத்து, ' பிரயாணத்துக்குவேண்டிய வாகனமுதலியவைகளும் உடன்செல்லவேண்டும்' என்று கட்டளைபிட்டான். பெரியமனமுள்ள அந்த ஸாவிதரியானவள் வெடகமுள்ளவளாகப் பிதாவின் அடிகளில் வணங்கி அவனுடைய சொல்லை நனகு அறிந்து ஆலோசியாமல் புறப்பட்டாள். அவள் பொன்னாலாகிய தேரிலேறிக் கொண்டு வயதுமுதிர்ந்தவர்களான மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு ராஜரிஷிகளுடைய அழகிய தீபோவனங்களை அடைந்தாள். ஐயா! அங்கே பூஜ்யர்களான முதியவர்களுடைய பாதங்களில் வந்தனம் செய்துகொண்டு வரிசையாக எல்லா வனங்களையுடும் அடைந்தாள். ராஜபுத்திரியானவள் இவ்வண்ணம் எல்லாத தீர்த்தங்களிலும் பிராமமணஸரேஷ்டர்களுக்குப் பொருள்களை ஏராளமாகக் கொடுத்ததுகொண்டு அந்த அந்த இடத்தை அடைந்தாள்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த ம் ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(அஸ்வபதி நாரதருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸாவித்ரி வந்து அவ்விருவரையும் வணங்கி ஸத்யவானக் கணவனாகநிச்சயித்ததைத் தெரிவித்ததும், அரசன் ஸத்யவான் அந்நபாயுள்ளவனென்பதை நாரதாலறிந்து வேறெருவனைவரிக்கும்படி ஸாவித்ரிக்குச் சொல்லியும் அவள் ஸத்யவான்விஷயத்தில் உறுதியாயிருந்ததும், அரசனும் அவளுடைய நீர்ப்பந்தத்தாலும் நாரதர்சொல்லாலும் அவளை ஸத்யவானுக்கே கொடுக்க நிச்சயித்ததும்)

பாரத! பிறகு, மதாதேசாதிபனான அரசன் (ஒருஸமயம்) நாரதருடன்சேர்ந்து ஸபையின் நடுவில் பேசிக்கொண்டு உட்

கார்ந்திருந்தான். ஸாவிதரியானவர், பிறகு, எல்லாததீததங்களை யும் அபபடியே எல்லா ஆஸரமங்களையும் அடைந்து மந்திரிகளோடு பிதாவின் வீட்டுக்குத் திருமபி வந்தான். அழகிய அந்த ஸாவித்திரியானவர், நாரதரோடு உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பிதாவைப்பார்த்தது, இருவருக்குமே தலையினால் பாதங்களில் வந்தனமபண்ணினாள். நாரதா, 'அரசனே! உன்னுடைய இந்தப் பெணை எங்கே போயிருந்தான்? எவ்விடத்திலிருந்து வந்தான்? அப்பா! யெளவனப்பருவத்தை அடைந்திருக்கிற இந்தப் பெண்ணை ஏன் தகுந்தவரனுக்குக் கொடாமலிருக்கிறாய்?' என்று வினவ, அஸுவபதி, 'மஹரிஷியே! இந்தக்காரியமாகவே அனுப்பப்பட்டிருந்த இந்தப்பெணை இப்பொழுதுதான் வந்தான். மஹரிஷியே! இவளால் வரிககப்பட்ட பர்த்தாவை இவளிடமிருந்து கேளும்' என்றான்.

'விஸதாரமாகச்சொல்' என்று பிதாவினால் ஏவப்பட்ட அந்த அழகிய ஸாவிதரியானவர் அவனுடைய வசனத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அப்பொழுதே, 'ஸால்வதேசத்தில தாமாதமாவும் தபுமதலேனனென்கிற பெயருள்ளவருமான ஒரு ஸூத்திரியர் பூமிக்கு அரசராயிருந்தார். பிரஸித்தரான அந்த தபுமதலேனர், பிறகு, குருடரானார். புத்திமானான அவர் கண்களை இழந்து சிறுவரான ஒருபுத்திரருடனிருந்தமையால், இந்த ஸமயத்தில் அவருடைய ராஜ்யமானது ஸமீபத்தில் வலிககின்ற பழம்பகைவனால் கவரப்பட்டது. அவர் சிறுகுழந்தையையுடைய மனைவியுடன் காணகம சென்றார். பெரியகாடடை அடைந்த தபுமதலேனர் பெரியவிரதமுள்ளவராகத் தவம்புரிந்தார். அவருக்குப் பட்டணத்தில் பிறந்தவரும் தபோவனத்தில வளர்ந்துவருகிறவருமான ஸதயவானென்கிற பெயருள்ள புத்தர் எனக்கு ஒத்தகணவராக மனத்தினால் வரிககப்பட்டார்' என்று இங்ஙனம் கூறினார். நாரதா, 'அரசனே! அந்தோ! கஷ்டம்! ஸாவிதரியினால் பெரிய தவறு செய்யப்பட்டது. அறியாதவளான இந்தப் பெண்ணை ஸதயவான் குணசாலியாயிருந்தமையால் கணவனாக வரிககப்பட்டான். இந்த ஸதயவானுடையபிதா ஸதயத்தைச் சொல்லுகிறான்; மாதாவும் ஸதயத்தையே சொல்லுகிறார். அதனால், பிராமமணர்கள் இவனுக்கு ஸதயவானென்று பெயரிட்டார்கள். இந்தச் சிறுவனுக்குக் குதிரைகள் பிரியமானவை. இவன் மண்ணை குதிரைகளைச் செய்கிறான்; சித்திரத்திலும் குதிரைகளை எழுதுகிறான்.

அதனால், சித்திராஸுவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான் ' என்று சொல்ல, அரசன், 'இப்பொழுது அந்த ராஜகுமாரன் தேஜஸ்வியாக இருக்கிறானா? சிறந்த புத்தியுள்ளவனா? பொறுமைபுள்ளவனா? சூரனா? ஸதயவாதியா? பிதாவினிடத்தில் அன்புள்ளவனா?' என்று வினவினான். நாரதர், 'ஸதயவான சூரியனைப்போன்ற தேஜஸ் உள்ளவன்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பானவன்; மகேந்திரன் போன்ற வீரன்; ஸ்ரீமீபோலப் பொறுமைபுள்ளவன்' என்று சொன்னார். அஸ்வபதி, 'ராஜகுமாரன் கொடையாளியா? பிராமமணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனா? ஸதயவாக்கியமுள்ளவனா? சிறந்த அழகுள்ளவனா? பெருந்தன்மைபுள்ளவனா? இனிய தோற்றமுள்ளவனா?' என்று வினவினான். நாரதர், 'பலசாலியான தயுமத ஸேனகுமாரன் தனது சகதிகருத்தக்கபடி கொடுப்பதில் ஸகருதிக குப புத்திரனை ரந்திகேவனுக்கு ஒப்பானவன்; உசீரகுமாரனை சிபியைப்போலப் பிராமமணர்களுக்கு நலத்தைச் செய்பவனும், உணமைசொல்பவனும்; யயாதிபோலப் பெருந்தன்மைபுள்ளவன்; சந்திரன்போல இனியதோற்றமுள்ளவன். ருபத்தினால் அஸ்விரீதேவர்களைத் தனித்தனி ஒத்தவன். அவன் பேசுந்நிமையுள்ளவன். அவன் தேஜஸ்வி; நல்லபுத்தியுள்ளவன்; பொறுமைபுள்ளவன். அவன் மனத்தை அடக்கினவன். அவன் மிருதுஸவபாவமுள்ளவன். அவன் சூரன். அவன் மெய்மமையுடையவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; நல்லநட்புடையவன். அவன், (குணமுள்ளவற்றிலும் குற்றத்தை ஏற்றிக்கூறுதலாகிய) அஸூயை இல்லாதவன். அவன் அகார்யத்தில் வெடகமுள்ளவன். அவன் காந்தியுள்ளவன். தவத்திற்சிறந்தவர்களும் ஒழுக்கத்திற்சிறந்தவர்களும், சுருக்கமாக, 'எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருந்தல் இருக்கிறது; தைர்யம் அவனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள்' என்றார்.

அஸ்வபதி, 'பகவானே! அந்த ஸதயவானைத் தேவரீர் எல்லாக்குணங்களோடும் கூடியவனென்று எனக்குச் சொல்லுகிறீர். அவனிடத்தில் எவையேனும் தோஷங்கள் உண்டாயின், அவைகளைபுறம எனக்குச் சொல்லீராக' என்று வினவி, நாரதர், 'ஒரே ஒரு தோஷமானது அவனுடைய எல்லாக்குணங்களையும் மீறிநிற்கிறது. அந்தத் தோஷமானது முயற்சியினால் தாண்டமுடியாதது. அவனுக்கு ஒரு தோஷமே இருக்கிறது. வேறுதோஷம் இல்லை. அந்த ஸதயவான் இன்றுமுதல் ஒருவருஷத்துடன் ஆயுள்முடிந்தவனாகத்

தேகததை இழக்கப்போகிறான்' என்று சொன்னார். அரசன், 'ஸாவிதரி! வா. கல்யாணி! வேறுவரனை வரி. போ. நீ வரனாக வரி, தகிருக்கிற ஸதயவானுடைய எல்லாக்குணங்களையும் மீறிக் கொண்டு ஒருபெரிய தோஷமிருக்கிறது. தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட நாரதபகவான், 'அற்பஆயுளுள்ள அந்தஸ்தயவான் ஓர் ஆண்டில் தேகததை இழப்பான்' என்று என்னிடத்தில சொல்லுகிறார்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, '1 (தந்தை முதலியோரால் கிடைத்த பொருளை ஸஹோதரர்கள நியாயப்படி) 2 பங்கிட்டுக்கொள்வது ஒரே தடவை; கன்னிகை (தந்தை முதலியோரால்) கொடுக்கப்படுவது ஒரே தடவை; (பசு முதலியவற்றை) தானம் செய்வதும் ஒரே தடவை; இந்த மூன்றும் ஒவ்வொரு தடவையே என்கிறார்கள். நீண்டஆயுளுள்ளவனோ குறைந்த ஆயுளுள்ளவனோ குறைந்த முள்ளவனோ குணமில்லாதவனோ என்னால் கணவன் ஒரு தடவை வரிக் கப்பட்டுவிட்டான். நான் இரண்டாமவனை வரிக் கமாட்டேன். மனத்தினால் நிசயம் செய்து, பிறகு, வாக்கினால் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, சொன்னவண்ணம் அது செய்கையினால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், எனக்கு மனமானது பிரமாணம்' என்று சொன்னான். நாரதர், 'புருஷ ஸரேஷ்டனே! உன்னுடைய புத்திரியாகிய ஸாவிதரியின்புத்தி ஸ்திரமானது. இந்த ததர்மத்தினின்று இவள எவ்விதத்தாலும் திருப்பப்படமுடியாதவள். ஸதயவானிடத்திலுள்ள குணங்கள் வேறுமனிதனிடத்திலில்லை. ஆகையால், உன்னுடைய பெண்ணை அந்தஸ்தயவானுக்குக் கொடுப்பதே எனக்கு ருசிக்கிறது' என்று சொன்னார். அரசன், 'இவளுடைய இந்த நிச்சயம் அசைக்கப்பட முடியாததென்று தேவரீரால் உரைக்கப்பட்டது. தேவரீருடைய வசனம் உண்மை. இதனை இப்படியே செய்வேன். பகவானை தேவரீர் எனக்குக் குருவன்றோ?' என்று சொன்னான். நாரதர், 'உன்பெண்ணை ஸாவிதரிபைக் கொடுப்பதில் தடைவேண்டாம். நான் செல்வேன். உங்களனைவருக்கும் மங்களம் உண்டாகுக' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம்கூறி நாரதர் ஆகாயத்தில்

1 இந்த ஸ்லோகம் மனுஸமிருதியிலுள்ளது; அத. 9. ஸ்லோ 47.

2 'மரம் கல் முதலியவற்றின் துண்டு ஒரேமுறை விழுகிறது' என பது பழையவுரை.

எழுமபி ஸ்வர்க்கததிற்குச் செனரூர். அரசனும் புத்திரிபின் விவாஹமங்களதை வித்தருசெயவித்தான.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றுவது அத்தயாயம்.

ப தி வ் ர த ர ம ர ஹா த் ம் ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(அஸ்வபதி த்யுமத்ஸேனனுடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப்போய் ஸத்ய வானுக்த ஸாவத்திரியைக்கொடுத்து விவாஹத்தைநிறைவேற்றித் தன் நகரத்திற்குவந்தது)

பிறகு, அந்த அஸ்வபதிமகாராஜன் கன்னிகையை ஸத்யவானுக்குக்கொடுப்பதில், அந்தவிஷயத்தையே சிந்திக்கிறவனாகி விவாஹத்திற்குவேண்டிய அந்த உபகரணங்களைத்தையும் சேகரித்தான். பிறகு, அரசன் முதியவர்களான எல்லாபிராமமணர்களையும் ரிதவிக்குக்களையும் ஸபையோர்க்களையும் புரோஹிதர்க்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நல்லநாளில் கன்னிபுடன் புறப்பட்டான். அந்த அரசன், பரிசுத்தமான வனத்திலுள்ள த்யுமத்ஸேனனுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து காலகளாலேநடந்து பிராமமணர்களோடு அந்தராஜிஷிபை அணுகினான். அந்த ஆஸ்ரமத்தில் மகாபாகசியமுள்ளவனும் ஆசசாமரத்தினடியிலிருப்பவனும் தருப்பையிலாகிய ரிஷிகளுக்கூரிய ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனும் கண்ணிலலாதவனுமான த்யுமத்ஸேனராஜனை அப்பொழுது கண்டான். அந்த அரசன், அந்தராஜிஷிகுத்தக்கபடி பூஜையைசெய்து நல்லநியமமுள்ளவனாகி வாகினால், 'நான் அஸ்வபதி' என்று தன்னைத் தெரிவித்துக்கொண்டான். தர்மங்களை அறிந்தவனான அந்தத்யுமத்ஸேனராஜன் அந்த அஸ்வபதிக்கு அாகசியத்தையும் ஆஸனத்தையும்கொடுத்துக்¹ கோவையும் (கொடுப்பதாகத்) தெரிவித்து, 'வந்ததற்குக் காரணமயாது?' என்று அந்த அரசனை வினவினான். அவன் அந்த த்யுமத்ஸேனனுக்கு ஸத்யவானை உத்தேசித்துத் தன்னுடைய எல்லா அபிராயங்களையும் செய்யவேண்டிய விஷயத்தையும் முழுமையுமே தெரிவிக்கலானான். 'ராஜரிஷியே! அழகியவளான ஸாவிதரி என்கிற என்னுடையபெண் இதோ இருக்கிறாள். தாமங்களை அறிந்தவரே! நீர் இந்நபபெண்ணை உமக்கு மருமகளாக நமக்கூரியமுறைப்படி என்னிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றுரிசானான்.

¹ பெரியோர்கள் வரும்பொழுது மதுபாககத்துடன் கொடுக்கப்படுவது, ஸபாபாவம் 74-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற காண்க.

த்யுமத்ஸேனன, 'நாங்கள் ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவாகளும் வனவாஸத்தை அடைந்தவாகளும் நியமமுள்ளவர்களும் தவளு செய்பவாகளுமாகத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறோம். துன்பப்படாத தகாதவளான உம்முடையகுமாரியானவள ஆபரமத்தில் இந்த வனவாஸத்துன்பத்தை எவ்வாறு ஸுகிப்பாள்?' என்றுசொல்ல, அஸ்வபதி, 'உண்டாவனவும் அழிவனவுமான ஸுகத்தைத்யும் துககத்தைத்யும் எனபெண்ணும் நானுமே அறிந்திருந்ததலால், என் னைப்போன்றவனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட வாககியம பொருத்த முள்ளதாகாது. அரசரே! நல்ல நிசசயத்துடனே உமமிடம் வந்திருக்கிறேன். ஸ்நேஹத்தினால் நமஸ்கரிக்கின்ற என்னுடைய ஆசையை நீர் கெடுக்கலாகாது. அன்புடன் உமமை நோக்கி வந்திருக்கிற எனனை நீர் மறுப்பது தகாது ஏனெனில், எனக்கு நீர் ஸமபந்தத்திற்குத் தகுந்தவர். உமக்கும் நான ஓததவன். ஆதலால், என்னுடைய பெண்ணை ஸத்யவானுகு மனைவியும் உமக்கு மருமகளுமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்று வேண்டி னான். த்யுமத்ஸேனன, 'முந்தியே உமமோடு ஸம்பந்தமானது எனனால் விரும்பப்பட்டிருந்தது. நான இப்பொழுது ராஜ்யத்தை இழந்தவனாக இருக்கிறேன். அதனால், இது ஆலோ சிக்கப்பட்டது எனனால் முந்தியே விரும்பப்பட்டிருந்த எனனுடைய இந்த அபிபராயமானது இப்பொழுதே நிறை வேறட்டும். நீர் என்னால் விரும்பப்பட்ட அகிதியாக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, இரண்டு அரசர்களும், ஆபரமத்தில்வளிக்கின்ற எல்லாப் பிராமமணர்களையும் வருவித்து, முறைப்படி விவாகத்தை நடைபெறச்செய்தார்கள். அந்த அஸ்வபதி கன்னிகையைத் தகு திப்படி வேண்டிய ஸுகிரீதனங்களைாடு ஸததியவானுக்குக் கொடுத்து ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியுடனே தன வீட்டைக்குறித்த துச்சென்றான ஸத்யவானும் எல்லாக்குணங்களுமுள்ள அந் தபடுபண்ணை மனைவியாகக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸாவிதரியும் மனத்தினால் விரும்பப்பட்ட அந்த ஸத்யவானைக் கணவனாக அடைந்த ஸந்தோஷித்களாள். அந்த ஸாவிதரியான வள், தந்தை நகரத்திற்குச் சென்ற பிறகு, எல்லா ஆபரணங்களை யும் கழற்றிவைத்துவிட்டு மரவுரிகளையும் காஷாயவஸ்திரங்களை யுமே தரித்துக்கொண்டாள். பணிவிடைகளாலும் குணங்களாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் இந்திரியங்களுடைய அடக்கத்தாலும்

எல்லாருக்கும் வேண்டியவற்றைச் செய்வதாலும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினான். வஸதிரம் முதலிய சரீரததுக்குச்செய்யும் எல்லா உபசரணைகளாலும் மாமியாரையும், ¹ தேவபூஜைகளாலும் வாக்கினுடைய அடக்கத்தாலும் மாமனாரையும், அப்படியே இன்சொல்லாலும் காரியத்திறமையாலும் அடக்கத்தினாலும் ஏகாந்தோபசாரங்களாலும் பர்த்தாவையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தாள். பாரத! இவ்வண்ணம் அந்த ஆஸ்ரமத்தில அப்பொழுது வஸிததுக்கொண்டிருக்கிற அவர்களுக்குத் தவளுசெய்து கொண்டே சிலகாலம் சென்றது. வாட்டமடைகின்றவளும், அல்லும் பகலும் நின்றுகொண்டேயிருப்பவளுமான ஸாவித்திரிக்கு நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியம் மனத்தில இருந்து கொண்டே வந்தது.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாதம்யபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(நாரதரால் குறிப்பிடப்பட்ட மரணத்தினத்தில் ஸத்யவான் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றதும், சாவித்திரியும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றதும்.)

வேந்தே! பிறகு, அனேக தினங்களடங்கின காலம் செல்லவே, ஒரு ஸமயத்தில், ஸத்யவான் மரிக்க வேண்டிய காலம் வந்தது. (நாட்களை) எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஸாவித்திரிக்கு, நாட்கள் செல்லச்செல்ல, நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியமும் உள்ளத்தில் உறுதிபெற்று வந்தது. ஸாவித்திரியானவள், நான்காவது நாள் பர்த்தா மரிக்கும் நாளென்று நன்றாக ஆலோசித்தது, மூன்று நாள்களால் நிறைவேற்றத்தக்க ஒரு விரதத்தை உத்தேசித்தது இரவும் பகலும் நியமத்தில நிலைபெற்றிருந்தாள். பாரத! தரயோதசியில் உபவாஸாரம்பம். பிரதமையில் பாரணை செய்கிறது. இந்த விரதத்தினால் பர்த்தாவுக்கு ஆயுள்விருத்தியடைகிறது. அந்த ஸாவித்திரியினுடைய அந்த நியமத்தைக்கேட்டு அரசன் (தபுமதஸேனன்) மிகவும் மனவருத்தமுள்ளவனாகி எழுந்திருந்து, ஸாவித்திரியை இன்சொற் கூறிக்கொண்டு, 'ராஜபுத்திரி! உன்னால் மிக்ககடுமையான இந்தக்காரியம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றுநாள்கள் போஜன

¹ 'தெய்வத்தைப்பூஜிப்பதுபோலப் பூஜிப்பதனாலும்' எனப்பது இவ் கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மிலலாமலிருப்பதென்பது ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்கமுடியாதது' என்றுசொன்னான். ஸாவிதரி, 'பிதாவே! நீங்கள் மனவருத்தப்பட வேண்டாம். நான் விரதத்தைச்செய்துமுடிப்பேன். இது விடாமுயற்சியினால் செய்யப்பட்டதன்றோ? (காரியம்நிறைவேறுதற்கு) விடாமுயற்சியே காரணம்' என்றுசொன்னான். த்யுமதஸேனன், 'நான், 'விரதத்தை விட்டுவிடு' என்று உன்னைப்பார்த்துச்சொல்லாதற்கு எவ்விதத்தாலும் சக்தியுள்ளவனல்லேன். எனனைப்போன்றவன், 'விரதத்தை முடிவுபெறச்செய' என்கிற பொருத்தமான வசனத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுசொன்னான்.

பெரியமனமுள்ள த்யுமதஸேனன் இவ்வண்ணமுரைத்துவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். நிற்கின்ற ஸாவிதரியானவள், கட்டையானவள்போலக் காணப்பட்டாள். பரதர்களுளாகிறந்தவனே! பர்த்தாவின மரணமானது நானே நேர்வதாக இருக்கையில், துக்கத்தைபுடையவளும் நின்கொண்டே இருப்பவளுமான ஸாவிதரிக்கு அந்த இரவானது மிக்கவருத்தத்துடன் சென்றது. கீர்த்தியுள்ளவளான ஸாவிதரியானவள், ஸ்நானம்செய்து சுத்தமாக இருந்துகொண்டு, 'நரதரால்துறிப்பிடப்பட்ட அந்தப் பாதாவின மரணதினம் இன்று' என்று நிச்சயித்தது, ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் ஹோமம்செய்து, ஸூர்யன் உதித்து நான்குமுழையரம் மேலேவந்தவுடன் காலேக்கடன்களைச்செய்து விரதத்தை முடித்தது, பிறகு, எல்லாபிராமம்ணாகளையும் வயதுமுதிர்ந்தவர்களான மாமியாரையும் மாமனாரையும் வரிசையாக நமஸ்கரித்து, இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு நியமத்துடன் நின்றான். தபோவனத்திலவஸிக்கின்ற அந்த எல்லத்தவசிகளும் ஸாவிதரியின்பொருட்டு ஸௌமங்கல்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவையும் ஹிதமானவையும் மங்களகரமானவையுமான ஆசீர்வாதங்களைச்செய்தார்கள். தியானபோகத்தில் பற்றுதலுள்ளவளும் தவமுள்ளவளுமான ஸாவிதரியானவள், 'மனத்தினால் இவ்வண்ணம் ஆகட்டும்' என்று அந்த ஆசீர்வசனங்களைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டாள். ராஜகுமாரியானவள், அந்தக்காலத்தையும் அந்த முகூர்த்தத்தையும் எதிர்பார்க்கின்றவளும் நரதரால் சொல்லப்பட்ட வசனத்தைச் சிந்திக்கின்றவளுமாகி மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தாள். பரதவமசத்திலுதித்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பிறகு, மாமியார் மாமனார்களிருவரும் ஏகாந்தமான இடத்திலிருக்கிற அந்தராஜகுமாரியைப்பார்த்து, 'விரதம் எப்படி உபதேசிக்கப்

பட்டதோ அப்படியே அது உன்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆகாரமசெய்துகொள்ளுகிற ஸமயம் வந்துவிட்டது. அடுத்ததுசெய்யவேண்டியதைசெய்' என்று அன்புடன் சொன்னார்கள். ஸாவிதரி, 'ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடைந்த பிறகு, விருப பம்நிறைவேற்றப்பட்டநான புஜிக்கவேண்டும். இது எனமனத்திலுள்ள எண்ணம். என்னால் சபதமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். இவ்வண்ணம் போஜனத்தைகருகிறதது ஸாவிதரியானவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஸத்யவான் தோரில கோடாலியைவைத்துக்கொண்டு காடடிற்சுப புறப்பட்டான்.

ஸாவிதரி, பாததாவைப்பாதது, 'நீ ஒருவராகச செல்லலாகாது நான் உமமீமுகூடவருவேன். ஏனெனில், உம்மை விட்டுப்பிரிதலை நான் பொறுக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னாள். ஸத்யவான், 'நீ இதற்குமுன் காட்டில் சென்றதில்லை. பெண்ணே! வழியும் துன்பமானது. விரதத்தாலும் உபவாஸத்தாலும் இளைத்த வளான நீ காலகனால் எவ்வாறு நடப்பாய்?' என்றான ஸாவிதரி, 'உபவாஸத்தால் எனக்கு வாட்டமில்லை; களைப்புமில்லை. காட்டுக்கு வருவதில் விருப்பமுள்ளா எனனை நீ தடுக்கலாகாது' என்று சொன்னாள் ஸத்யவான், 'உனக்குவருவதில் விருப்பமிருந்தால், உன் விருப்பப்படி செய்வேன். என்னுடைய பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொள். இந்தத்தேதாஷம் எனனை அணுகாது' என்று சொன்னாள்.

பெரியவிரதமுள்ள அந்தஸாவிதரியானவள் மாமனாரையும் மாமியாரையும் நமஸ்காரமசெய்து, 'இதேதா என்பர்த்தா பழங்களைக கொண்டுவருவதற்காகப் பெருங்காடடிற்சுச செல்லுகிறா. உங்க ளிருவர்களாலும் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டு இவரோடு போக விருமபுகிறேன் இப்பொழுது பிரிதல் எனக்குத் தகாதது குரு வின் அகனிஹோதகிறதகுவிவண்டியவைகளைக கொண்டுவரு வதற்காகப் புறப்பட்டிருக்கலால், உங்களுடையபுத்திரா தடுக்கப்படத்தக்கவரல்லா; வேறுகாயத்தக்காக வனத்துக்குப்புறப்பட்டால் தடுக்கப்பட்டதக்கவராகலாம். நான்வந்து கொஞ்சம்குறைய ஒருவருஷ்காலம் ஆகிவிட்டது. நான் ஆஸரமத்திலிருந்து இது வரையில் வெளியில்சென்றதில்லை மேலும், பூத்திருக்கிறகாட்டைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு மிக்க ஆசைபிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். தபுமதஸேனன், 'இந்த ஸாவிதரியானவள், அவளுடைய பிரிதாவினால் எனக்கு மருமகளாகக் கொடுக்கப்பட்டகாலமுதல்,

இதுவரையில், (தனக்கென ஒன்றையும்) பிராராததிதததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆகையால், இந்தப்பெண் விருமபினதை விருமபின படி அடைபடும். பெண்ணே ! ஸதயவானுடையவழியில் கவனம் வைப்பாயாக ' என்றுசொன்னார்.

மாமியார் மாமனாரிருவராலும் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட வனம புகழுள்ளவனமான அந்தஸாவிதரியானவள் துயரப்படுகின்ற மனத்துடன் சிரிப்பவளபோலப் பாததாவோடு சென்றார். விசாலமானகண்களுள்ள அந்த ஸாவிதரியானவள் விசித்திரமானவையும் எங்கும் அழகாரியிருப்பவையும் மயில்களின் கூட்டங்களாலடையப்பட்டவையுமான காடுகளைக் கண்டாள். ஸதயவான, ஸாவிதரியைப்பார்த்தது, ' பரிசுததமாக ஓடுகின்ற நகிகளையும் பூகதிருக்கிற சிறந்தமரங்களையும் பா' என்று இனிய சொல்லைச் சொன்னான். குற்றமற்ற ஸாவிதரியானவள் எல்லா நிலைமைகளிலும் பாததாவை நன்குபாதுகதுவந்தாள் ; காலத்தில நாரதமுனிவருடையவசனத்தை நினைத்து அந்தஸதயவானை மாண்டவனாகவே எண்ணினான் அவள், உள்ளத்தை இரண்டு போலச் செய்துகொண்டு, அந்தக்காலத்தை எதிர்பார்க்கின்றவளாகவும் பாததாவை அனுஸரிக்கின்றவளாகவும் மெல்ல நடந்து சென்றாள்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றேட்டாவது அத்தாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த் த ம் ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(ஸத்யவான் பழங்களைப்பறித்து வைத்துவிட்டுக் கட்டையைப்பிளந்ததும், அவன் தலைவலிபொறுக்கமுடியாமல் ஸாவித்திரியின்மடியில் தலைவைத்துப்படுத்ததும், அருகில் யமனைப்பார்த்த ஸாவிதிரி அவனுடைய வரவுக்குக் காரணத்தை வினவியதும், யமன் தான்வந்தகாரணத்தைக் கூறிப் பாசத்தால் ஸத்தியவானைக் கட்டி அவனுடைய தேகத்தினின்று அவனை இழந்துக்கொண்டு சென்றதும், ஸாவிதிரி யமனைப் பின்தோடீர்ந்து சென்று துதித்ததும், அவள் அவளுக்கு வரங்களைக்கொடுத்து ஸத்யவானை அவழித்து விட்டதும், ஸத்யவான் ஸாவிதிரியோடு திரும்பிவந்ததும்)

பிறகு, மிகக்கசுகதியுள்ள அந்தஸதயவான் மனைவியுடன் பழங்களைப்பறித்துக் கூடையை நிரப்பினான் ; பிறகு, கூடடை

களைப் பிளந்தான். கட்டையைப்பிளக்கின்ற அந்தஸ்தயவானுக்கு வேர்வை உண்டாயிற்று. அந்த ஸ்ரமத்தினால் அவனுடைய தலையில வலி உண்டாயிற்று. சிரமத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்தஸ்தயவான், ப்ரியமான மனைவியை அணுகி, 'இந்தக்கட்டையைப் பிளந்ததனால் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. ஸாவிதரியே அங்கங்கள் சோர்வடைகின்றன. ஹருதயமானது பரிதாபத்தை அடைகிறதுபோலும். மிதமாகப்பேசுகிறவளே! என்னை நிலைமை தப்பினவன்போலக் காண்கின்றேன். நான், இந்தத்தலையைச் சூலங்களால் குத்தப்பட்டதைப்போலக் காண்கிறேன். திசைகளனைத்தும் சுறுகின்றனபோலும். என்னுடைய மனமானது சக்கரத்தில ஏறி இருக்கிறது. கலயாணி! ஆதலால், தூங்குவதற்கு விருமபுகிறேன். எனக்கு நிற்கச்சக்தியில்லை' என்று சொன்னான். அந்தஸாவிதரி கிட்டவந்து பர்ததாவை அடைந்து மடியில் அவனுடையதலையை வைக்குமபடிசெய்து பூமியில் உட்கார்த்தான். பிறகு, தவமுள்ள அந்தஸாவிதரியானவள நாரதருடையவசனத்தை ஆலோசிக்கின்றவளாக அந்தத்தினததைபும அந்தமுசூர்த்தததைபும அந்தக்ஷணாததைபும அந்தவேளையையும நினைத்துக்கொண்டாள். 'கஷ்டம்! அந்தக்காலம் இதோவந்து விட்டதே' என்று கவலையுற்றவளான அந்தப்பதிவ்ரதை, ஒரு முசூர்த்தகாலத்திற்குள்ளாகவே, சிவப்புவஸ்திரம் உடுத்தவனும கிரீடந்தரித்தவனும நல்லதேகமுள்ளவனும சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவனும கருமைநிறமுள்ளவனும சிவந்தகண்களையுடையவனும பாசத்தைககையிலவைத்திருப்பவனும பயத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவனுமான ஒரு புருஷன் ஸத்தியவானுடைய பககத்தில் அவனையே உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக கண்டாள்.

ஸாவிதரியானவள், அவனைக்கண்டு உடனே எழுந்திருந்து கணவனுடையதலையை மெதுவாகக் கீழேவைத்துவிட்டு, கைகுவித்துக்கொண்டவளும துன்பமுற்றவளும உள்ளத்தாலமிக நடுங்குகின்றவளுமாகி, 'உம்மைத தேவரென்று அறிகிறேன். இந்தச்சரீரமானது மானிடர்கூரியதாயில்லை. தேவேசரே! உம்மை அறியவிருமபுகிறேன். சொல்லும். நீர் யார்? எதைச்செய்யவிருமபுகிறீர்?' என்றுவினவினாள். யமன், 'ஸாவிதரி! நீ பதிவ்ரதையா யிருக்கிறாய். அப்படியே, தவமுடையவளுமாயிருக்கிறாய். அதனால், உன்னோடு பேசுகிறேன். கலயாணி! நீ என்னை யமனென்று அறி. உன்னுடைய பர்ததாவும் ராஜகுமாரனுமான இந்த ஸத்தயவான்

ஆயுள் முடிந்தவனாக இருக்கிறான். நான் அவனைப் பாசத்தால் கட்டிக்கொண்டுபோவேன். இதனை நான் செய்ய விரும்புகிறேன் என்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'பகவானே! மனிதர்களைக் கொண்டுபோவதற்கு உம்முடைய தூதர்கள் வருவார்களென்றன்றே கேட்டிருக்கிறேன். பிரபுவே! அவ்வாறிருக்க, யாதுகாரணமற்றி நீரே நேரில வந்திருக்கிறீர்?' என்று வினவினாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பகவானான யமதர்மராஜன், ஸாவிதரிக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதின்பொருட்டு, அவளை நோக்கித் தன் எண்ணம் முழுமையையும் உள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கினான். 'இவன் தர்மத்தோடு கூடினவன், நல்ல ரூபமுள்ளவன்; குணக்கடல; எனனுடைய தூதர்களாலே கொண்டுபோவதற்குத் தகாதவன். ஆதலால், நானே நேரில வந்தேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, யமன் ஸதயவானுடைய தேகத்திலிருந்து பாசத்தால் கட்டப்பட்டவனும் தனக்கு வசப்பட்டவனும் ஒருகட்டைவிரலாவுள்ள வனுமான புருஷனை வலிந்து இழுத்தான். பிறகு, உயிராவாகப் பெற்றதும் மூச்சுப்பின்புறமும் ஒளிடுகட்டதும் அசைவற்றதுமான அந்தச் சீரமானது விரும்பத்தகாத தோற்றமுள்ளதாயிற்று. யமனை, அவனைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து தெற்குநோக்கிச் சென்றான தவத்தைபுடையவனும் அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்திருக்கிற பாத்தாவைப் பின்தொடர்வனும் அழகிய இடையுள்ளவனும் நியமத்தாலும் விரத்ததாலும் நன்கு ஸித்தி பெற்றவனும் மிக்க பாக்யமுள்ளவனும் பதிவ்ரதையுமான ஸாவிதரியும், துகத்தால் சீடிககப்பட்டவளாகப் பாத்தாவினுடைய சீரரசுநீணத்தைச் செய்கு, யமனைய பின்தொடர்ந்து சென்றான். யமன், 'ஸாவிதரி! திருமபு; போ. இவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகருத்தங்களைச் செய்வாயாக பாத்தாவிஷயத்தில் கடனொரியாகத் திருத்தல் உன்னைச் செய்துகொள்ளப்பட்டது. நீ வரத்தக்கவரையில் வந்துவிட்டாய்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'எந்த இடத்துக்கு என்பாதகா கொண்டுபோகப் படுகிறீரோ, அல்லது, தாம் எங்குப் போகிறீரோ, அந்த இடத்தில் நானும் செல்லவேண்டும். இதுதான் சாரவதமான தர்மம். தவத்தினாலும் குருபகதியினாலும் பாத்தாவினிடத்திலுள்ள நேசத்தாலும் விரத்ததாலும் உம்முடைய அணுகூர்ஹத்தாலும் நான் வருவது தடுக்கப்படவில்லை. தத்துவராதத்ததைக்கண்டறிந்த பண்டி

தர்கள் ஸ்ரீநகத்தை ¹ ஏழுபதங்களால் அடையததக்கதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், நட்பை முன்னிட்டு ஒருவிஷயத்தைச் சொல்வேன். அதனைக் கேட்பீராக. இந்திரியங்களை ஜயிகாதவர்கள், வனத்தில் (கிருகஸ்தாகளுக்கும் வானப்ரஸதர்களுக்கு முரிய யஜ்ஞம்முதலிய வைதிக) தாமததையும், (பிரம்மசாரிகளுக்கூரிய குருகுல) வாலஸததையும், (ஸர்வஸங்கபரிதயாகரூபமான) ஸர்யாஸததையும் அனுஷ்டிக்கிறதிலை. ஆதமஜ்ஞானததிறகாகத தர்மததைச செய்யவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், ஸாதுக்கள தாமததை முதனழையாகக கூறுகிறார்கள். ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமான ஓர் ஆஸ்ரம தர்மத்தால் எல்லாரும அந்த ஜ்ஞானமார்க்கததை அடைகிறார்கள். ஆகையால், ஸாதுக்கள ஆதமஜ்ஞானததிற்கு (கிருகஸதவானபரஸ்த) தர்மததை பரதானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நான், (மேலேசொல்லப்பட்ட) இரண்டாவதான நைஷ்டிக ப்ரமம சர்யத்தையும் மூன்றாவதான ஸனயாஸததையும் விருமபவிலை' என்றார் யமன், 'நீ திருமபு (உதாதமுதலிய) ஸவரங்களோடும் உயிரெழுத்துக்களோடும் மெய்யெழுத்துக்களோடும் யுகதிகளோடும் கூடின உன்னுடைய இந்த வாககினுல ஸநதோஷமுள்ள வனாக இருக்கிறேன். இசசமயததில் இவனுடைய உயிரைததவிர வேண்டியவரத்தை வரிப்பாயாக. இகழ்ப்படாதவளே! எல்லா வரண்களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'தாமராஜரே! எனனுடைய மாமனார் தமமுடைய ராஜயததினின்று நழுவினவராகவும் அரண்யவாஸததை அடைந்தவராகவும் கண்களை இழந்தவராகவும் ஆஸ்ரமததிலிருக்கிறார். அந்த அரசர் உமமுடைய அனுக்கிரஹததினுல் கண்களைப் பெற்றவரும் நல்லபலசாலியும் அக்னிககும் ஸூர்யனுக்கும் ஓய்பானவரும் ஆகவேண்டும்' என்று பிராராதததிகள். யமன், 'இகழ்ப்படாதவளே! நான் உனக்கு அந்த வரத்தைக கொடுக்கிறேன். உனனுல் சொல்லப்பட்டது அபயடியே ஆகும். வழிநடையினுல உனக்கு வாட்டததைக காண்கிறேன். திருமபிசசெல். உனக்கு ஸரமம் வேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'பர்ததாவினுடைய ஸமீபததில் எனக்கு ஸரமம ஏது? பர்ததா இருககும்மீடமே எனக்குச சாஸவதமான கதி. நந்த இடததிற்கு எனபததயைக கொண்டுபோவீரோ அந்த இடமே

¹ அழகாஸனபாவம 550-ம பககம குறிப்பிறகாணக.

எனக்குக கதி. தேவநாதரே! மீண்டும் எனனுடைய வசனத்தை நீர் அறிந்துகொள்ளும். ஸாதுக்களுடன் ஒருதரம் சோககையும் சிறந்ததென்று விருமப்பபடுகின்றது; ஸ்நேகதையோ அதனை விடச் சிறந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸதபுருஷர்களோடு ஸநேகமானது வீணாகாது. ஆகையால், ஸாதுக்களுடைய கூட்டத்திலேயே வஸிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். யமன், 'பெண்ணே! உனனால் சொல்லப்பட்ட வசனமானது மனததுக்கு அனுகூலமானது; பண்டிதர்களுக்குப் புத்தியை விருத்திபண்ணக்கூடியது; நனமைக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. மறுபடியும், இந்த ஸதயவானுடைய உயிரைத்தவிர வேறான இரண்டாவது வரததை வரிப்பாயாக' என்றான்.

ஸாவிதரி, 'முற்காலத்தில், பகைவர்களால் கவரப்பட்டதும் தம்முடையதுமான ராஜ்யத்தையே சிறந்த புத்தியை உடைய வரும் அரசருமான அந்த என்மாமனா அடையவேண்டும். எனனுடைய மாமனா ஸவதாமங்களைவிடாமலிருக்குமபடி அருள் புரியவேண்டும். இரண்டாவதான இந்த வரததை உமமிடத்தி விருந்து வரிக்கிறேன்' என்று சொன்னான். யமன், 'ராஜகுமாரி! தபுமத்தீஸனமகாராஜன் தனனுடைய ராஜ்யத்தைச் சீக்கிரமாகவே அடைவான் தனனுடைய தர்மத்தினின்று தவறமாட்டான். எனனால் உனவிருப்பம நிறைவேற்றப்பட்டது ஆதலால், திரும்பிச்செல் உனக்கு ஸரமமுண்டாகவேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'உம்மால் இந்தபரஜைகள் விதிப்படி ஸம்யமனம் (= அடக்குதல்) செய்யப்படுகின்றன. இந்தபரஜைகளை நீர் விதியைச் செய்து கொண்டுபோகிறீர். உமது இச்சைசுயிலை கொண்டுபோகிற திலலை. தேவரே! அதனால், உமக்கு யமனாபிருககை பிரஸித்தமாக இருக்கிறது எனனால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தையும் அறிந்து கொள்ளும். எல்லாப்பிராணிகளிடமும் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் தரோகமசெபயாமையும் அநுளுடையையும் கொடையும் ஸாதுக்களுடைய பழமையான தர்மம். இந்த உலகமானது பெருமபானமையாக இவ்வண்ணமிருக்கிறது. மனிதர்கள் சக்தியினால் குறைந்தவர்கள். ஸததுக்களமட்டுமே தம்மை வந்தடைந்திருக்கிற பகைவர்களிடமும் கருணைபுரிகிறார்கள்' என்று சொன்னான். யமன், 'தாகங்கொண்டவனுக்குத் தண்ணீர் போல உனனால் இந்த வாக்கியம் உரைக்கப்பட்டது. கல்யாணி!

இந்த ஸத்யவானுடைய உயிரைத்தவிர வேறு விரும்புகிற வரத்தை இந்த ஸமயத்தில் வரிப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'என்னுடைய பிதாவான அஸ்வபதிமகாராஜர் புத்திரபாககியமில்லாதவர். அப்படிப்பட்ட எனபிதாவுக்குக் குலத்தின் ஸந்தானத்தை விருத்திசெய்கிற நூறு ஒளரஸ்புத்திரர்கள் உண்டாகவேண்டும். இந்த மூன்றாவது வரத்தை உமமிடத்தி லீருந்து விரிக்கிறேன்' என்றான். யமன், 'கலயாணி! குலத்திற்கு இடையறாத கொடாசகியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் நல்ல ஒளி யுள்ளவர்களுமான நூறு புத்திரர்கள் உனபிதாவுக்கு உண்டாகட் டும். ராஜபுத்திரி! என்னால், உனவிருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆதலால், திருமபுவாயாக. வழியினின்று நெடுந்தூரமல்லவோ வந்துவிட்டாய்' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'கணவருக்கருகிலிருந்தலால் எனக்கு இது தூர மன்று. எனமனமானது நெடுந்தூரம் ஓடுகிறதன்றோ? (என் மனத்தில்) தேதன்றியதும் என்னால் சொல்லப்படுகின்றதுமான இந்த வார்த்தையை நீர் போய்க்கொண்டே கேட்பீராக. பிரதாப முள்ள நீர் விவஸ்வானுடைய (=ஸூயானுடைய) புதர. அதன லன்றோ சமந்நிந்தவாகாரஸ வைவஸ்வதிரென்று சொல்லப்படு கிறீர்? ஸஸ்வரீ! அந்தபரஜைகள் (பகை நட்பு எனனும வேறு பாடில்லாத) ஸமமான உமது ஆட்சியினால் வசப்பட்டு நடக்கின் றன. அதனால், உமக்கு இந்த உலகத்தில் தாமராஜரெனப்படுதல ஸித்தித்திருக்கிறது. ஸாதுக்களிடம் உண்டாகிறதுபோன்ற நம்பிக்கை தன்னிடத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. ஆகையால், எல லாரும் ஸாதுக்களிடம் ஸ்நேகத்தை விசேஷமாக விரும்புகிறார் கள். அன்பிருப்பதனால் எல்லாப் பிரானிகளுக்கும் நம்பிக்கை யென்பது உண்டாகிறது. ஆகையால், ஜனங்கள் ஸாதுக்களிடம் விசேஷமாக நம்பிக்கைவைக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னான். யமன், '(பெண்ணே!) கலயாணி! உனனால் சொல்லப்பட்டது போன்ற வசனத்தை உன்னைத்தவிர மற்றவர்களிடத்தினின்று நான் இதற்குமுன் கேட்டதில்லை இதனால் நான் ஸந்நேகமுள்ள வகை இருக்கிறேன். இவனுடைய பிராணனைத்தவிர வேறான நான்காவது வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்; போ' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'எனக்கும் ஸத்யவானுக்கும் குலத்தை உததார ணம் செய்கிறவர்களும் பலமும் சகதியுமுள்ளவர்களுமான நூறு ஒளரஸ்புத்திரர்கள் உண்டாகவேண்டும். இந்த நான்காவது

வரததை உம்மிடத்தினின்று வரிககிகேறன்' என்றான். யமன், 'பெண்ணே! பலமும சுகதியுமுள்ளவர்களும் பரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் நூறுபுத்திரர்கள் உனக்கு உண்டாவார்கள். ராஜகுமாரியே! உனக்குப் பரிசாரமமுண்டாகவேண்டாம். திருமபிப போ. வழியினின்று நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டாய்' என்றான்.

ஸாவிதரி, 'எனனைப்போன்ற பதிவ்ரதைகளுக்கு எப்பொழுதும் பதியினிடத்திலிருந்து குழந்தைகளை உண்டுபண்ணிக்கொள்வதே ஸந்தன தர்மவருத்தியாக இருக்கிறது. பெரியோர்கள் வரததைகொடுத்ததுவிட்டு ஏன்கொடுத்தோடுமென்று வாட்டமடைய மாட்டார்கள்; மனவருத்ததையுமடையமாட்டார்கள். ஸாதுக்களுக்கு ஸாதுக்களோடு சேர்க்கையானது பயனற்றதாகாது. ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களிடத்தினின்று பயததை அடையமாட்டார்கள் அரசரே! ஸாதுக்கள் ஸத்தியத்தினால் ஸூர்யனை நடத்துகிறார்கள். ஸாதுக்கள் தவத்தினால் பூமியைத் தாங்குகிறார்கள். ஸாதுக்கள் சென்றதற்கும் இனிவருவதற்கும் கதியாக இருக்கிறார்கள். ஸாதுக்களுடைய மத்தியில் ஸாதுக்கள் கார்யம் நடைபெறாமையினால் வருந்துகிறதில்லை. 'இது பெரியோர்களால் பரீதியோடு அடையப்பட சாஸ்வதமான நடை' என்று அறிந்து ஸாதுக்கள் பிறருக்கு உபகாரத்தைச் செய்து அதற்குப் பரிசாரமமானதை ஏதிர்பார்க்கிறதில்லை. ஸத்புருஷர்களிடம் உண்டாகிற ஸந்தோஷம் வீணாகிறதில்லை; ஆரத்தமும் அழிகிறதில்லை; கௌரவமும் அழிகிறதில்லை. இந்த மூன்றும் ஸத்புருஷர்களிடம் நிலைத்திருப்பதால் அவர்கள் காப்பவர்களாகிறார்கள்' என்று சொன்னான். யமன், 'பதிவ்ரதையே! தாமங்களோடு கூடியதும் மனததுக்கு அனுகூலமானதும் நல்லபதங்களுள்ளதும் அதிகமான ஆரத்தங்களை அடையதுமான வசனத்தைச் சொல்லச் சொல்ல எனக்கு உன்னிடத்தில் உத்தமமான பகதி உண்டாகிறது. நிகரில் ஸந்தவரததைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே! (நீர் முன்னரே எனக்குக் கொடுத்த) புத்ரபலபராபதியென்னும் வரமானது தம்பதிகளின் சிறந்த சேர்க்கையினறி ¹ மற்ற வரங்

1 சூடுஷ-⁰ வரூஷ-⁰ என்பது மூலம், 'கொண்டவனல்லாத மற்றவரைக் கணவராக அடைந்து, மதயந்தி வலிவீட்டரைக்கொண்டு ஸந்ததியை அடைந்ததுபோல, நான் அடையவிரும்பவில்லை' என்பது பழையவுரை. ஆதிபாவம் 469, 710-பக்கங்கள் பார்க்க.

களிற்போல நிறைவேறாது. ஆதலால், இந்தவரததையும் வேண்டு கிறேன். இந்தஸ்தயவான் பிழைக்கவேண்டும். நான இவ்வண ணம் பதியைவிட்டிருந்தால் மரித்தவள்போன்றவளே. நான பர்த்தாவைவிட்டுப்பிரிக்கப்பட்டு ஸுகததையும் ஸவர்க்கததையு ம் ஸம்பததையும் உயிரோடிருப்பதையும் விருமபவிலை. எனக்கு நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாவார்களெனகிறவரம் உமமாலேயே கொடுக்கப்பட்டது. எனனுடையபதியோ உம்மால் கொண்டுபோகப்படுகிறார். வரததை வரிககிறேன். இந்த ஸ்தயவான பிழைக்கக்கடவர். உமமுடையவசனம் ஸ்தயமே ஆகுக்' என்று சொன்னாள்.

தர்மராஜனும் வைவஸவதனுமான யமன், 'அப்படியே' என்றுசொல்லி மனமகிழ்ந்து அநதப்பாசததை அவிழ்த்து விட்டு ஸாவித்திரியைப்பார்த்தது, 'கலயாணி! குலததை மகிழ் விப்பவளே! இதோ உன்னுடையபர்த்தா எனனால் அவிழ் த்துவிடப்பட்டான். பதிவ்ரதையே! நான் உன்னை தாமங்க ளோடும் நல்ல அர்த்தகங்களோடும்கூடிய வாகுகியவகளால் ஸந்தோஷத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டேன் இரத ஸ்தயவான, ரோகமில்லாதவனாக அழைத்துச்செல்லத்தக்கவன, புருஷார்த்தங்கள் நிறைவேறினவனாவான்; உன்னோடுகூடி நானூறு வர்ஷங்கள் வாழ்நாளே அடைவான்; யஜ்ஞவகளால் தேவர்களைய பூஜித்து உலகத்தில தர்மத்தால் புகழை அடைவான்; உன னிடத்தில் நூறுபுத்திரர்களை உண்டுபண்ணுவான். சூத்திரியா களான அவர்களனைவரும், அரசர்களும் பிள்ளைபேரன்களுள்ள வர்களும் பிரசித்தியுள்ளவர்களும் (ஸாவித்திரர்களைனனும்) உன பெயருள்ளவர்களும் இவ்வலகில் சாஸுவதாகளுமாயிருப்பார்கள். உன் பிதாவுக்கு உன்மாதாவான மாளவியினிடத்தில் நூறுபிள ளைகள் உண்டாவார்கள். உன்னுடையதம்பிமார்கள் மால்வர்க ளென்கிறபிரஸித்திரிபுத்திரர்களும் சாஸுவதாகளும புத்திரர்களு டனும் பெளத்திரர்களுடனும்கூடியவர்களும் தேவதைகளுக்கொப பான சூத்திரியர்களும் ஆவர்கள்' என்றான பிரதாபசாலியான யமன், ஸாவித்திரிக்கு இவ்வண்ணம் வரததைக்கொடுத்தது அவளைத் திருமடப்போகும்படிசெய்து தன்னுடையஇருப்பிடமெசென்றான்.

ஸாவித்திரியும், யமன்சென்றபிறகு, பாததாவைத் திரும்ப அடைந்து தனபாததாவின் உயிரில்லாதசீரமிருக்கிற இடம் சென்றாள். அவள தரையில் பாததாவைப்பார்த்ததுக் கிட்ட

நெருங்கிக் கட்டி எடுத்துத் தன்மடியில் அவனுடைய தலையைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு பூமியில் உட்கார்தாள். அந்த ஸ்தயவான், மீண்டும் நினைவை அடைந்து, தேசாந்ரமபோயத திருமபிவரதவன்போல அன்போடு ஸாவித்திரியை மறுபடியும் மறுபடியும் நிமிர்ந்துபார்த்தது, 'நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டேன். எனனகாரணத்தினால் நீ என்னை எழுப்பவில்லை? என்னை இழுத்த கறுத்த புருஷன் எங்கே?' என்று வினவினான். ஸாவித்திரி, 'புருஷஸுரேஷ்டரே! நீர் நெடுநேரம் எனமடியில் உறங்கினீர். பிரஜைகளை அடக்குகிறவரும் பகவானுமான அந்த யமதேவா புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். மசாபாகசியமுள்ளவரே! களைப்பாறிவிட்டீர். ராஜகுமாரரே! விழித்துக்கொண்டீர். கூடுமானால், எழுந்திரும். இரவு இருளாலடர்ந்திருப்பதைப் பாரும்' என்று சொன்னான்.

ஸ்தயவான், பிறகு, நினைவை அடைந்து, ஸுகமாகத் தூங்கினவன்போல எழுந்திருந்து எல்லாத் திசைகளையும் வனபர்தேசங்களுடைய பாதது, 'நல்ல இடையுள்ளவளே! பழங்களைக்கொண்டு வருதற்காக உன்னுடன் நான் புறப்பட்டேன். பிறகு, கடடையைப்பிளக்கையில் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. கலயாணி! தலைவலியினால் வருத்தப்பட்டநான் நெடுநேரம் நிம்பதற்குச் சக்தியற்றவனாகி உன் மடியில் உறங்கினேன். இவையெல்லாம் எனக்கு நினைவிற்குகின்றன. உன்னால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட எனனுடைய மனமானது நித்திரையினால் கவரப்பட்டது. பிறகு, கோரமான இருட்டையும் அகிக்கேஜஸுள்ள ஒரு புருஷனையும் பாததேசன். அழகிய இடையுள்ளவளே! அதனை நீ நன்றாக அறிகுறியாகில் சொல் அது என்ன? எனனால் காணப்பட்டது கனவோ? அல்லது, அது உண்மைதானோ?' என்று ஸாவித்திரியை வினவினான். ஸாவித்திரி, பிறகு, அவனைப்பார்த்தது, 'ராஜகுமாரரே! ராததிரியானது விசேஷமாக விருத்தியடைகிறது. எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி உமக்கு நானேத்தினம் சொல்வேன். எழுந்திரும்; எழுந்திரும். உமக்கு மங்கலம். நல்லவிரதமுள்ளவரே! உம்முடையமாதாபிதாக்களைப் பாகக்ககடவீர். சூரியன் அஸ்தமனத்தை அடைந்ததுவிட்டான். இந்த ராததிரியானது நடுநிசியாகிறது. இதோ ராக்ஷஸர்கள் சந்தேஷத்ததுடன் பயங்கரமாகப்பேசிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். காட்டில்திரிகின்ற மிருகங்களுடையகால்களால் மிக்கப்படுகின்ற சருகுகளின் சத்தங்களுடம் கேட்கப்படுகின்றன. இதோ நரிகள் உக்கிரமாக என்

னுடைய மனத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டும் தெனமேற்குத் திசையை அடைந்தது கோரமான ஒலிகளை வெளியிட்டுக்கொண்டும் ஊழியிடுகின்றன' என்றாள்.

ஸ்தயவான, 'வனமானது நெருங்கின இந்நாள மூடப்பட்டப பயங்கரமான தோற்றமுள்ளதாக இருக்கிறது. வழியை நீ அறியவும் முடியாது. நடந்துசெல்வதற்கும் சக்தியுள்ளவளாகமாட்டாய்' என்றுசொன்னாள். ஸாவிதரி, 'இவ்விடத்தினின்று நீ செல்வதற்கு விருமபாஷ்டில், எரிக்கப்பட்ட இந்தக்காட்டில் ஓர் உலர்ந்தமரமானது கீழேவிழாமல் இப்பொழுது எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அங்கே சிலசிலவிடங்களில் அகனியானது காற்றினால் வீசப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. அங்கிருந்து நெருப்பைக்கொண்டு வந்து இந்த இடத்தில் நாற்புறங்களிலும் மூட்டி எரியச்செய்வேன். இங்கே விற்றுகளிருக்கின்றன. மனவருத்தத்தை விட்டு விடும். உமமை நோயுள்ளவராகக் காண்கிறேன். இந்நாள மூடப்பட்டிருக்கிறகாட்டில் வழியையும் நீர் அறியமாட்டீர். நாளைக்காலையில் காடு காணாதக்கதாக இருக்கும்போது, உமமுடைய அனுமதியினால் செல்வோம். தோஷமற்றவரே! உமக்கு இஷ்டமிருக்குமாகில், இந்த ஓர் இரவுமுழுமையும் இங்கு வஸிப்போம்' என்றுசொன்னாள்.

ஸ்தயவான, 'என்னுடைய தலைவளி போபவிட்டது அங்கங்கள் தத்தம் நிலைமையை அடைந்திருப்பதைக் காண்கிறேன் மாதாபிதாக்களோடு சோகையை உன்னுடைய உதவியால் உண்டாகவேண்டுமென்றுவிருமபுகிறேன் ஒருஸமயத்திலாவது அகாலத்தில் நான் ஆராமத்தினின்று இதற்குமுன் வெளியிலசென்றவனல்லீலன். மாலைக்காலம் வராமலிருக்கும் பொழுதே என்னுடைய தாய் என்னைத் தடுப்பாளா. பகலிற்கூட நான் வெளியிலேபோயிருந்தால் என்னுடையதாய்தந்தைகள் பரிதப்பினார்கள். பிதா ஆராமத்திலவஸிப்பவர்களோடுகூட என்னைத் தேடுவாரன்றோ? முறகாலத்தில் மிகத் துக்கத்தை அடைந்திருக்கிற மாதாபிதாக்களால், 'நீ தாமதத்துவருகிறாய்' என்று பலவாறாக நான் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது எனநிமித்தமாக அவ்விருவருக்கும் என்னநிலைமை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று கவலைப்படுகிறேன். நான் காணப்படாதபொழுது அவ்விருவருக்கும் அகிதகுகம் உண்டாகும். முன்பு ஒருநகாலத்தில் முதியோர்களான தாய்தந்தைகளிருவரும், இரவில் கண்

கனில நீர்பெருகுகின்றவர்களும அதிக துககமுள்ளவாகளும அன புள்ளவாகளுமாகி, 'அருமைக்குழந்தாய! உன்னைவிட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலங்கூட நாங்கள் ஜீவித்திருக்கமாட்டோம். புத்திர! நீ ஜீவித்திருக்கும்வரையில்தான் எங்களுடைய ஜீவனம் நிச்சயம். பிராயமமுதிராத குருடர்களான எங்கெரிருவருக்கும் (நீ தான்) கண. உன்னிடத்தில் வமசம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. எங்கெரிருவருக்கும் பிண்டமும் சீரத்தியும் ஸந்தானமும் உன்னைச்சாரத்திருக்கின்றன' என்று என்னைப்பார்த்துப் பலமுறை சொன்னார்கள். தாய் முதியவள்; தந்தையும் முதியவா; அவ்விருவருக்கும் நான் ஊன்றுகோல்லலனோ? அவ்விருவரும் ராத்திரியில் என்னைப்பாராயமையால் எனன் நிலைமையை அடைவார்களோ? எந்த நித்திரையினால் எனனுடைய தந்தையும் அபகாரமசெய்யாதவளான என்தாயும் எனநிமித்தமாக ஸமசயத்தை அடைந்தார்களோ, நானும் ஸமசயத்தை அடைந்தது கஷ்டமான ஆபத்தையும் அடைந்தேனோ, அந்தநித்திரையை வெறுக்கிறேன். மாதாபிதாக்களைவிட்டு நான் உயிரோடிருக்க விருமபவிலலை. கண்ணிலலாத எனபிதா குழப்பமுள்ள புத்தியுடன் இந்தஸமயம் ஆசாரமத்தில் வலிக்கின்ற ஒவ்வொருவரையும் என்னைப்பற்றி வினவுவா; இது நிச்சயம். கலயாணி! நான் எப்படி பிதாவைப்பற்றியும், பர்த்தாவை அனுஸரித்தவளும மிக்க துககமுள்ளவளுமான மாதாவைப்பற்றியும் துயரப்படுகிறேனோ அப்படி என்னைப்பற்றித் துயரப்படவிலலை. எனக்காக அவ்விருவரும் இப்பொழுது அதிகமான ஸந்தாபத்தை அடையமாட்டார்களா? உயிருடனிருக்கிற அவர்கள் எனனால் போஷிக்கப்படத்தக்கவர்களென்று நான் அவர்களுக்காகவே ஜீவிக்கிறேன். அவர்களுக்கு பரியம் என்னால் செய்யத்தக்கதென்றும் நான் உயிரோடிருக்கிறேன். அவர்கள் எனக்கு முக்கியமான தெய்வங்கள், எனனால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட இந்தப்பழமையான விரதமானது எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கிறது' என்று சொன்னான்.

தாமாதமாவும் குருபகதியுள்ளவனும் குருக்களுடைய பர்த்திக்குப்பாத்திரனுமான அந்த ஸதயவான இவ்வண்ணம் உரைத்ததுவிட்டுத் துககத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாக இருக்கையையும் உயர எடுத்ததுகொண்டு உரத்தகுரலுடன் அழுதான். பிறகு, அவ்வாறு அழுகின்றவனும் துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும்

மான பர்ததாவைப்பார்த்தது, தாமததை அனுஷ்டிப்பவளான ஸாவிதரியானவள், தன்னிருகைகளாலும் பர்ததாவின கண்ணீரைத் துடைத்தது, 'எனனூல தவமானது செய்யப்பட்டிருந்தால், என்னூல தானமும் ஹோமமும் செய்யப்பட்டிருந்தால், என்னூ டைய மாமியாருக்கும் மாமனாருக்கும் பர்ததாவுக்கும் இந்த ராதரி யானது நல்லதாகட்டும். வினையாட்டுகளிலும் பொய்யான சொல எனனூல இதற்குமுன் சொல்லப்பட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. அந்த ஸத்தியத்தினால் எனனூடைய அந்த மாமனர் மாமியார் இருவரும் இப்பொழுது உயிரோடிருக்கவேண்டும்' என்று சொன னார். ஸதயவான், 'ஸாவிதரி! மாதாபிதாக்களுடைய தர்ச னத்தை விரும்புகிறேன். விளம்பியாமல் செல்வாயாக. அந்த மாதாபிதாக்கள் உயிரோடிருப்பதை நான் பார்ப்பேனா? ¹ சிறந்த இடையுள்ளவளே! மாதாவுக்காவது பிதாவுக்காவது தீங்கு நேர் திருக்கக்கண்டால், நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். என்னைத் தொட்டு ஸத்யம்பண்ணுகிறேன். உனக்குத் தாமததில் எண்ண மிருந்தால், நான் உயிரோடிருக்க நீ விரும்பினால், எனக்கு ப்ரியத் தைச்செய்ய வேண்டுமென்று உனக்கு விருப்பமிருந்தால், விரைவாக ஆஸ்ரமம் செல்வோம்' என்று சொன்னான்.

உத்தமியான ஸாவிதரி, பிறகு, எழுந்திருந்து கூந்தலகளை முடிந்துகொண்டு கணவனை இருகைகளாலும் தழுவித் தூக்கி நிறுத் தினார். ஸதயவானும் எழுந்திருந்து கையினால் அங்கங்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளையும் பார்த்துப் பழக்கூடையைப் பார்த்தான். பிறகு, ஸாவிதரியானவள், அந்த ஸத்யவானைப் பார்த்தது, 'நானீத்தினம் பழங்களைக் கொண்டுபோவீர். நான் யோக சூக்ஷமார்த்தமான உம்முடைய இந்தக் கோடாலியைக் கொண்டு வருவேன்' என்று சொன்னார். அவள், பழமநிறைந்த கூடைச் சமையை ஒரு மரத்தின்கீளையில் தொங்கவிட்டுக் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு பர்ததாவின ஸம்பததில் மீண்டும் வந்தாள். அழகிய தொடையுள்ளவளும் யானைபோல நடப்பவளுமான ஸாவித் தரி, இடத்தோளில் பாததாவினுடைய கையை வைக்கும்படி செய்துகொண்டும் வலக்கையினால் அவனைக்கட்டிக்கொண்டும் சென்றாள். ஸதயவான், 'பயந்தவளே! நடந்து பழக்கமிருப்ப தால் வழிகள் என்னால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. மரங்களின் நடுவில் காணப்படுகிற நிலவினாலும் வழியைக் காண்கிறேன்.

¹ மூலம் வேறு.

கல்யாணி! எந்தவழியினால் வந்தோமோ, பழங்களும பறிகுப்பபட டனவோ, அந்த வழியில் வந்தபடி செலவாயாக. ஆலோசியாதே. இந்தப பலாசமரங்களடர்ந்த தோப்பில் வழியானது இரண்டாகப் பிரிகிறது. அதற்கு வடக்கே எந்தவழி இருக்கிறதோ அந்தவழி யினால் விரைவாகச்செல். நான் ஸவஸ்தனாக இருக்கிறேன்; நல்ல பலமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். மாதாபிதாக்களிருவரையும் நான் பார்க்கவிருமபுகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவுடன் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றென்பதாவது அத்த்யம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த் ம் ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கண்க்கடைத்தனலுல் மகிழ்ச்சியும் புத்திரன் வராமையால் துயரமுங் கொண்ட த்யமத்ஸேனன் புத்திரனைத்தேடியதும், ரிஷிகள் நல்ல நிமித்தங்களைத் தேரிவந்து அவனைத் தேற்றியதும், ஸாவத்ரி யுடன் ஸத்யவான் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்ததும், ஸாவத்ரி நடந்த வீருத்தாந்தத்தை ரிஷிகளுக்கும் சொல்லியதும்)

இதே ஸமயத்தில், த்யமத்ஸேனன் மகாபலசாலியும் கண் களைப் பெற்றவனுமாகி, பாவைதெளிவுபடவே, எல்லாவற்றை யும் பார்த்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அவன் பராயையாகிய சைபயையுடன் எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் சென்று புத்திரனைத் தேடி அதிகமான துக்கத்தை அடைந்தான். அந்தத் தம்பதிகளிரு வரும், அந்த இரவில் புத்திரனைத் தேடிக்கொண்டு, ஆஸ்ரமங்களையும் நதிகளையும் வனங்களையும் தடாகங்களையும் அடைந்தார்கள்; ஏதாவது ஒருசத்தத்தைக்கேட்டால் புத்திரனுடைய சத்தமோ என்கிற ஸந்தேசத்தால் அந்தச்சத்தமுண்டான இடத்தை நோக்கி, 'ஸாவத்ரியோடு ஸததியவான் வருகிறான்' என்று பேசிக்கொண்டார்கள்; தாப்பங்களாலும் முடகளாலும் அங்கங்கல் கீறப்பட்டவர்களாக, பிளக்கப்பட்டவைகளும் கடினமானவைகளும் காய முள்ளவைகளும் இரத்தம் பெருகுகின்றவைகளும்பா பாதங்களால் பைத்தியம்பிடித்தவர்கள்போல ஓடினார்கள். பிறகு, ஆஸ்ர மத்தில் வஸிக்கின்ற அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களாலும் எதிரில் வந்து சூழந்துகொண்டு நன்றாகத் தேயுதல்கூறி அவ்விருவர்களும் தங்களாஸ்ரமத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

அந்த ஆசாமதில பாரையுடனிருக்கும் அந்த தழுவத லேனன், வயதுசென்ற தவசிகளால் சூழப்பட்டவனாகப் பண்டை அரசாசனையை கதைகளை அடுத்தவைகளான ஆசாயகரமான பேச்சுக்களால் ஸமாதானப்படுத்தப்பட்டான். பிறகு, வயது சென்றவர்களான அவைருவரும் மறுபடியும் மனத்திற்கு ஆறுதலையடைவக்கூடியபடி புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் அவனுடைய இளமைப்பருவமெதிராடென சரித்திரங்களையும் ஸாவித்திரியின் கோற்றங்களையும்¹ ஹருவருக்கொருவா நினைப்பூட்டுகின்றவாகளாகவும் மிகக் துக்கமுடையவாகளாகவும் சோகத்தை அடைந்தார்கள். துயரத்தால் வாட்டப்பட்ட அவைருவரும் ‘ஆ! புதர! எங்கே இருக்கிறாய்? ஆ! பதிவரையே! மருமகனே! எங்கே இருக்கிறாய்?’ என்று இரகரமான சொல்லை சொல்லிக்கொண்டு மறுபடியும் அழுதார்கள்.

அங்கிருந்தவர்களுள், ஸத்யமானவர்களுள் ஸுவாரசஸெனந்த ஒருபிராம்மணர், அவைருவரையும்பார்த்து, ‘இந்த ஸத்யவானுடைய மனைவியான ஸாவித்திரியானவள் தவமுடைய நுகந்திரியங்கிரஹமும் ஆசாரமுமுள்ளவளாயிருந்தாலால், இவள் ஜீவித்திருக்கிறாள்’ என்றார். கொஞ்சமா, ‘வைதவகள் அங்கங்களுடன் கூடியவைகளாக எனலை அகதியயனம் செய்யப்பட்டன. பெரியதவமுடைய எனலை சோகப்படுத்திடுகிறது.’² கொன்றாவஸதைத் தொடங்கியே பிரம்மசாயமும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. புருசுகளும் அகதியும் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். என்னலை மனஅடக்கத்தனது எல்லா விரதங்களுமே அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எப்பொழுதும் எனலை விதிப்படி வாயுபகூண்புருமான உபவாஸமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தவத்தினால் பிறாசெய்யவிருமபிய எல்லாவற்றையும் நான அறிகிறேன். ‘ஸத்யவான உயிரோடிருக்கிறாள்’ என்று சொல்லுகிற இந்த வசனத்தை உணமையென்று அறியுங்கள்’ என்று சொன்னார். ரிஷ்யபன், ‘என்னுடைய உபாத்தியாயமுடைய வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்ட சொல்லினபடியே ஸத்யவான ஜீவித்திருக்கிறாள். (இது) ஹருகாலும் பொய்யாகாது’ என்று சொன்னான். ரிஷிகள், ‘இந்த ஸத்யவானு

1 ‘கௌருநாநு’ வ்யாசுள்’ என்பது மூலம்
 2 ‘புருததமுதல ஹருவயதுவரையில்’ என்று சிலரும், ‘பதினைந்து வயதுவரையில்’ என்று சிலரும் கூறுவர், பதினாறு வயது பிராயமுதல் முப்பதாவது பிராயமுடியுள் என்பா வைத்யநூலார்.

டைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள ஸௌமனாக நலயத்தை உண்டு பண்ணுகிற எல்லா நல்ல ஸக்தணைவகரீவாநிடும கடியிருந்தால் இவளை 'ஸீனித்திருக்கிறான்' என்றாகும். பாரதவாஜி, 'இந்த ஸக்தய வானுடைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள தவமும ஒந்திரிய நிக்கிரஹமும ஆபாபமுமுள வவவாயிருந்தனால் இவளை 'ஸீனித்திருக்கிறான்' என்றா. தாலபயா, 'உமகருக கண உடைவையையாலும், ஸாவித்ரியானவள விரகத்தைதச செய த ஆஹுபமரொபயதிகொள ளாமலே நானகம செயறமையாலும், ஸக்தயவான ஸீனித்திருக்கிறான்' எனறு சொனனார். ஆபஸகமபா, 'எத்தனால மிருகங்கருபும பசுக்களும தெளிந்திருக்கிற நிசையில உமகருப பூமிஸம்பந்த மான பெருக்கத்தைதச பொலலுகின்றனவேவா அருணை ஸக்தயவான உயிரிராடிருக்கிறான்' எனறு சொனனார். தெனமயா, 'எல்லாக் குரவகருமுள வவனும ஐனகருகருப பிரியமானவனும ஸக்தணைங் கருவள வனுமக இருந்தால், உமமுடைய புதரனான ஸக்தயவான தீககாயுளுள வவனாக ஸீனித்திருக்கிறான்' என்றார்.

ஸக்தயவாகருவளவாநவான அருகத்தவசிகளால் இவ்வாணாம ஸமயநானாசெய்யப்படாத் தபுமநீஸான, அவை அவைகளை முழுமையும அபாயந த உறுதியுள வவன்தீபாலானான். பிறகு, ஆயுதகர்த்தகாலம துதிந்தவுடன், ஸாவித்ரியானவள, பர்த்தாவான ஸக்தயவாரீனாடி அமிருகநரீநாஷமுளளவளாக இரவிலேசிய வந்த அபயமத்தில புருந்தாள். அருக எல்லாபராமணர்களும பாரதவதுடன் எழுந்திருந்தநாகன, ஸந்தீநாஷத்தையும அடைந்தார்கள். அந்த ஸக்தயவானுடைய மாநாபும பிராபும அவனுடைய கழுத்தை நனகு கட்டிக்கொண்டு அமுக்கார்கள். பிராமணர்கள், 'வேந்தீத! புத்திரமீனாடி சேந்தவனும கணகளை அடைந்தவனுமான உனைப்பாபுநது நானகருவல்லாநும உவனுடைய சீக்தமத்தை வினவந்தீறும். அபசரீவா! புத்திரமீனாடி சேபகதை, ஸாவித்ரியின நாசவம, நீ கணகளை அடைந்தது இமமுனறினாலும் தெயவாநீனமாக வறுத்தி அடைகிறது. எங்கனொல்லாராலும் எது சொல்லப்பாட்டீறோ அது அபபயரீய அமும. இதில ஸமசயமலீலை. மேலும் மேலும் செல்லாபெருந்தானது உனக்கு விரைவாகவே உண்டாகும்.' எனறு சொனனார்கள். குந்தீந்தன! பிறகு, அந்தப் பிராமணர்கள்வாவருவோ அந்த ஆஸ்ரமத்தில் அகனியை நன்றாக ஜ்வலிக்கச்செய்து தபுமநீஸை ராஜனருகில உட்கார்த்தார்கள். சைப்பயயும் ஸக்தயவானும் ஸாவித்ரியும் ஒருபக்கத்தில் நின்றார்கள்.

அவர்கள் துயரம் நீங்கி அந்த எல்லாராலும் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு உட்கார்நார்கள்.

பார்த்த! பிறகு, அரசனுடன் உட்கார்ந்த வனவாஸிகளான அந்த எல்லாரும், ஆவலுடன் கூடியவாகளாக ராஜபுத்திரனைப் பார்த்து, 'பிரபுவே! யாதுகாரணத்தால் பாரையுடன் நீ முந்தியே வரவில்லை? ஏன் நடுநிசியில் வந்தாய்? உனக்கு என்ன தடை ஏற்பட்டது? ராஜபுத்திர! மாதாவும பிதாவும நாங்களும வருத்தத்தை அடைவிக்கப்பட்டோம். என்னகாரணமென்று நாங்கள் அறியோம். அவை அனைத்தையும் நீ சொல்லக்கடவாய்' என்று வினவினார்கள். ஸத்யவான், 'பிதாவினால் அனுமதிக்கப்பட்டு நான் ஸாவிதரியுடன் சென்றேன். பிறகு, காட்டில் விறகுகளைப் பிளக்கையில் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. வேதனைப்பினால் நான் நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டேனென்று எண்ணுகிறேன். இதற்கு முன் ஒருபொழுதும் நான் அவ்வளவுநேரம் தூங்கிவனவல்லேன். உங்களனைவருக்குமே ஸந்தாபம் உண்டாகவேண்டாமென்கிற காரணத்தினால் நடுநிசியில் நான் இங்குவந்தேன். இந்த விஷயத்தில் வேறு காரணம் இல்லை' என்று சொன்னான்.

கௌதமர், 'உன்பிதாவான தபுமதஸேனனுக்கு அகஸ்மாத்தாகக் கண்கிடைத்திருக்கின்றது. இதற்குக் காரணத்தை நீ அறியாய். ஸாவிதரி சொல்வதற்குத் தகுதியுள்ளாவள். ஸாவிதரி! கேட்கவிருமபுகிறேன். நீயன்றோ நன்மைதீமைகளை அறிவாய்? ஸாவிதரி! தேஜஸினால் உனை ஸாவிதரீதேவியைப் போலவன்றோ அறிகிறேன்? இந்தவிஷயத்தில் நீ காரணத்தை அறிகுறாய். ஆகையால், உண்மையைச் சொல். இதுவிஷயத்தில் உனக்கு ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லாமலிருந்தால் எங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்' என்று வினவினார். ஸாவிதரி, 'நீர் அறிந்தது சரிதான். உங்களுடைய ஸங்கலபம் வேறுவிதமாகாது. எனக்கு ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லையன்றோ? உண்மையையே என்கிடத்தினின்று கேட்கக்கடவீர். மஹாதமாவான நாரதரால் என்பாடுதாவுருகு மரணம் கூறப்பட்டது. அந்தநாளும் இன்று வந்துவிட்டது. அதுனால், நான் இவரை (நிதனியாக) விடவில்லை. உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற இந்த எனபர்த்தாவின் பக்கத்தில் யமனார் சிங்கரர்களோடு வந்தார். அவர், இவரைக்கட்டி, பிதருக்களாலடையப்பட்ட திசையில் கொண்டுபோனார். பிரபுவான அந்தத் தேவரை நான் ஸத்தியமான வசனத்தால் துதித்தேன். அவரால் எனக்கு ஐந்து வரங்கள்

கொடுக்கப்பட்டன. அவைகளை என்னிடத்தினின்றும் கொடுக்கக் கூடாது. இரண்டு கண்களும் தமராஜ்யமுமாகிய இரண்டு வானகளை என மாமனாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. என்பிதாவுக்கு நூறு புத்திரர்களுடாவதும் எனக்கு நூறு புத்திரர்களுடாவதும் அடையப்பட்டன. என்கணவரான ஸத்யவான் நானூறு வருஷம் ஆயுளை அடைந்தார். பர்த்தாவினுடைய உயிருக்காக என்னால் இந்த விவரம் செய்யப்பட்டது. இந்தக் காரணமனைதான் என்னால் விஸ்தாரமாக உங்களுக்கு நடந்தபடி சொல்லப்பட்டன. இந்த எனது பெரிய துகசுமானது முடிவில் ஸுகாமாரிதறு' என்று சொன்னான்.

ரிஷிகள், 'பதிவரையே! நற்குலத்திலிறந்தவளும நல்லொழுக்கத்தையும் விரதத்தையும் புண்யத்தையுமுடையவளுமான உனனால் இரு நாடாயமான மடுவிலமுமுதுகின்ற அம் வியஸனங்களால் எதிர்த்துத் தாது நம்பப்பட்டதுமான அரசனுடைய குலமானது மீண்டும் நனகு 'மேலே நாகுகிவிடப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற ரிஷிகள், அந்த உத்யம ஸதிரீயை அவ்வாறு புதழ்ந்து பூஜித்தும் புத்திரனுடன் கூடின அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் தங்கள் வீடுகளுக்கு ஸுகாமாக விரைந்து ரென்றார்கள்.

முந்நூறாவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்மியபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஸால்வதேசத்து ஜனங்கள் த்யமத்ஸேனவிடம்வந்து அவனுடைய மந்திரியினால் அவனுடையபகைவர்கள் கொல்லப்பட்டதைத் தெரிவித்து நகநக்து மீண்டு வரவேண்டினதும், த்யமத்ஸேனன் ஸாவத்ரியோடும் ஸத்யவானோடும் முனிவர்களைவணங்கித் தன் நகரத்திற்குவந்ததும்.)

அந்த இரவுகழிந்து ஸூரியமண்டலமும் உதித்தவுடன், அந்த எல்லாததவசிகளும் காலைக்கடனகளை முடித்துக்கொண்டு ஒன்றுகூடினார்கள். மகரிஷிகள் ஸாவிதரியினுடைய அபபடிப்பட்ட மகாபாக்கியமனைத்தையுமே த்யமத்ஸேனனுக்கு அடிக்கடி சொல்லியும் திருபதியை அடையவில்லை. பிறகு, ஸாலவதேசத்திலிருந்து எல்லா ஜனங்களும் அரசனை வந்தடைந்தார்கள்; அவனுடையமந்திரியினுடைய அந்தபகைவன் கொல்லப்பட்டானென்ப

தையும் சொன்னாகா. ஸஹாயகனோடும் பகதாந்தரீநாடும் பகைவன் மந்திரியினால் கொல்லப்பட்டாரென்பவகை சொல்லி, பகைவனுடைய படை சூரநகரப்பட்டதையும் நடந்தவண்ணம தெரி வித்தாரா. 'எல்லாஜனங்களுக்கும், 'கண்ணுள்ளவரேர குருட் ரோ அநந தபுமநீஸைநீர நமசுகு அரசராக இநுக்கீவண்டிம்' என்று நகங்கள் அரசரைபபறறி ஓரீ எண்ணம் இநுககிபுத அரசரீ! இந்த நிசசயத்துடன் இங்கே நாங்கள் அனுப்பப்பட்டோம். இதே வாகனங்களும் உமமுடைய நால்வகைகரீனை களும் வந்திருக்கின்றன. வேந்தே! புறப்படுவீராக. உமசுகு மங்களம் உமமுடைய ஜயமானது நகநதில் கோஷிங்கப்பட்டது. தகப்பன்பாட்டனமாகளுடையநான ராஜ்யபநவியை அடைந்து நெடுங்காலம் விமமாஸனத்தில் வீற்றிருப்பீராக' என்றுசொன்னாகா. கணகீனை அடைந்தவனும் நல்லதேகத தோடுகடியவனுமான அந்த அரசரீககண்டு எல்லாரும் அர சர்யத்தினால் மலர்நககண்களுடன் முடியினால் வணங்கினாகா.

பிறகு, அரசன், ஆசரமத்தில் வலிககிநாநாகளுடும் வயது முதிர்ந்தவாகளுமான அந்தப்பிராமமணாகீனை நகஸகரிபுது, அவா களனைவராலும் கொவசகிகபடுபுது, நகநககைகுநிநக ஆச சென ருன. சைபபையபும் ஸாஷிகரியோடுகூட சேனாரினால் நுழையாட்டவ ளாக நல்லவிரிப்புக்களுள்ளதும் நல்லநாந்தியையுடையதும் மனிநா களால் தூக்கப்பட்டதுமான பலலக்கினால் நகம்கொனருன. பிறகு, புரோஹிதாக்க தபுமதலேனனை பரீதியோடு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம்செய்தாராக; மகாதமாவான இந்த நபுமத லேனனுடைய குமாரனை ஸதயவரீனை இளவரசில் அபிஷேகம் செய்தாராக. பிறகு, நீண்டகாலத்தில் ஸாஷிகரிக்குப புகழை வளாககிற அநந நூறுபிள்ளைகள் உண்டானாகள் அபபடியே, மதராதிபனை அஸ்வபதிக்கு மாளவியினிடம் சூராகளும் போரில் பினவாககாதவாகளும் மிககபலசாரீநருநம் ஸூருதாயவாயிற்றில் பிறந்தவாகளுமான இவளுடைய நூறுநாமியாரகள் உண்டானாகள். இவ்வண்ணம் ஸாஷிகரியினால் நான, தகபபன், நாய, மாமியா, மாமனா, பாநநானினுடையகுலம் ஆகிய அனைவநப கஷ்டத்திடுரின்று கரையேறறப்பட்டனா. அபபடியே, கலயாஸிரியுர் ஈலநகால நனகுமதிககப்பட்டவளுமான இந்ததரோபதபியும் குலஸ்திரியான ஸாஷிகரீபோல உங்களைவையுர். கரை பேற்றுவாள்' என்றுசொன்னா. வேந்தரீ! மகாதமாவான

அந்நக மார்க்கண்டேயரால இவ்வண்ணாம தேற்றப்பபட்ட அந்நக யுதிஷ்டிரர், துயரததையும மனவருத்தநுதையுமிட்டு, அப பொழுது காம்பகவனததில் வஸிதகார். எந்நகமனிதன் உததம மான இந்நக ஸாவிதரியின் உபாகயானததைய பக்தியுடன் கேட்பனே அவன ஸுகமுடையவனும் விரும்பின எல்லாம் கைகடின வனுமகித் துக்கததைய அடையமாட்டான ” எனறுகூறினார்.

ப தி வீ ர தா மா ஹ ர தீ ம் ய ப ர் வ ம் மு ன் றி ன் று.

முந்நாற்றேராவது அத்தாயம்.

கு ண் ட ல ல ஹ ர ண ப ர் வ ம்.

(ஸுரீயன் கர்ணனிடம் இந்திரன் கவசகுண்டலங்களை யாசிக்கவருவ தையும் அவற்றைக் கொடுக்கக்கூடாதென்பதையும் ஸ்வப்னத்தில் சொல்லியதும், கர்ணன் காரணங்களைக்கூறி அவைகளைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ্ঞைசொந்ததும்)

ஜனமேஜயா, “ பிராமமணரே ! (மந்திரங்களை) ஜபிக்கிற வாகுநர் சிறந்தவரே ! ‘ உனமனத்திலிருக்கிறதும் மிகப்பெரிதும் ஒருவரிடத்திலும் நீ சொல்லாததுமான பயத்தைதும் தனஞ்சயன் இவளிடத்திலிருந்து புறப்படப்படுபானவுடன் போக்குவேன் ’ என்று இந்திரன் சொல்லியதாகப் பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிர ரைக்குறித்து அப்பொழுது லோமசா பெரியவாக்கியமாககூறிய தும் காண்பையற்றியதும் பெரிதுமானபயம் என்ன இருந்தது ? அந்நகப் பயத்தைத் தாமாதமாவான யுதிஷ்டிரா என ஒருவருக்கும சொல்லாமலிருந்தாரா ? ” எனறுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்ல லானார்.

“ ராஜஸுரேஷ்டரே ! நான, கேட்கின்ற உமக்கு இந்தக்கதை யைச் சொல்லுகிறேன். பரந்தகளுள் சிறந்தவரே ! என்னுடைய வசனத்தைக் கேளும. பன்னிரண்டிருஷங்களைசென்று பதின மூன்றாவது வருஷம் வந்தவுடன், பாண வர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனான இந்திரன், காண்பை யாசியாதற்காக முயன்றான். மகராஜரே ! மஹேந்திரனுடைய அபிராபிராயத்தை அறிந்து, பிறகு, மிக்க ஒளிவையபொருளாகவுடைய ஸுரீயன், குண்டலங் களை இந்திரனுக்குக்கொடாமலிருக்கும்படி செய்வதற்காகக் கர் ணனை அடைந்தான். ஆசைப்படத்தக்க விரிப்பினால் மூடப்பட்ட

தம மிகச்சிறந்ததுமான படுக்கையில் படுக்கி நுபபவநும வீரநும
 அநிகவியவாஸமுள வ வநும பராமமணாகளுக்கு நனமைசெயபவ
 னும ஸத்யவாதிபுமான காணனுக்கு இரவில் ஸவபவம, ந்தியில்
 சூரியன் காட்சியளித்தான். பாரதே! ஸூரயவ புத்திரனிட
 முள்ள அன்பினால் கர்ணனிடத்தில் கருணை மிகமேலிடடவநு
 யோகபலத்தினால் நல்லருபமுள்ள வநும வேதங்களை அறிந்தவநு
 மான பிராமமணானுந் த காணனை அணுகி அவநுக்கு ஹிந்தத்தைநச
 செய்வதற்காக இனசொல்லை முன்னிட்டு இந்தவசனத்தைநக நு
 லானான். 'காண! அப்பா! ஸத்யத்தையபவநு காப்பவாகளுந் சிறந
 தவனே! மிகத்தொவலியமைந்தவனே! அன்பினால் மிகநன்மை
 யைசசொல்லுகின்ற எனனுடையவாநத்தை இப்பொழுது கேள்
 காண! இந்திரன் பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைசெய்யவேண்டு
 மெனகிற விருப்பத்தால் குண்டலங்களைக் கவர் எண்ணி பராம
 மணவேஷத்தோடு உன்னிடம் வருவான். நீ ஸூரந் தவால்
 யாசிக்கப்பட்டால் கொடுக்கவே கொடுக்கிறாயென்பதும் ஒருவநு
 யும் நீ யாசிக்கறதிலையென்பதுமான உன்னுடைய இயற்கையா
 னது அவநும அப்படிநீய உலகத்தாராயும் அறிப்பாட்டிருந
 கிறது ஐயா! நீ பிராமமணாகளுக்கு நன்மைதேயா, அல்லது,
 வேறு எந்தவஸதுவையோ யாசிக்கப்பட்டதைக் கொடுக்கவே
 கொடுக்கிறாயென்பதும் ஒருவருக்காவது இல்லை என்று மறுக்க
 திலையென்பதும் எல்லாரும சொல்லுகிறார்கள். உன்னை இப்படி
 பட்டதன்மையுள்ளவென்னது தெரிந்துகொண்டு, இந்திரன், தானே
 உன்னுடைய குண்டலங்களையும் வசத்தையும் யாசிக்க வாய
 போகிறான். யாசிக்கின்ற அந்ந இந்திரனுக்கு உன்னால் குண்டலங்
 கள் கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல. அவன், உன்னால் இயன்றவரை
 இனசொல்லசொல்லத்தக்கவன் இதுவே உனக்கு மிகநன்மையா
 னது. ஐயா! குண்டலங்களுக்காக வந்ததைச் சொல்லாமலே
 குண்டலங்களைக்கவர் எண்ணமுள்ள புத்திரன், உன்னால் பல சர
 ணங்களைச் சொல்லியும், வேறு பலவித தனங்களையும் சத்தினங்களும
 ஸத்யர்களும் பக்ககளுமாதிய பலவகைப்பொருள்களையும் கொடுக்க
 தும், பல உதாரணங்களைக்காட்டியும், மீண்டிடு மீண்டிடு நன்றாக
 மறுக்கத்தக்கவன். காண! உனதேக்கத்துடன் சிறந்திருக்கின்ற
 மங்களமாய் குண்டலங்களை நீ கொடுப்பாயாகில் ஆயுளின்
 குறைவை அடைந்து மரணத்தை அடைவாய். சந்த ஆருக்களுந்
 டைய சர்வநைகப்பெருகுதியாவே! நீ கவரத்தோடும குண்டலங்

சுன்னீரும் சேவந்திருந்தால், யுகத்திலுள்ள பனவர்கடாஸ்கொல்லப் படாதகாசுகளினவகிற எவனுடையவாததை உணராம என்று அறிவாயாக. சந்தனங்களை விழைந்துகடாபடிருக்கிற இந்த இயணமும் அமருந்தத்திலிருந்து உண்டாயின. கர்ண! ஆதலால், உயிரானது உனக்குப் பிரியமாக இருந்தால் உன்னால் இவை காப்பாற்றப்படாததற்குக் கவலை என்றுகொளன.

காணா, 'சிறந்தநெசுத்தைக காண்பித்ததுகொணாநி தேவரீர்' என்கின்றோக்கி இவ்வண்ணம் சொல்லுகிறீர் தேவரீர் யார? பகவானே! இஷ்டப்படி சொல்லுமா. பிராமமணவேஷத்தைத் தரிசுதிருக்கிற தேவரீர் யார?' என்று விவளி, பிராமமணன், 'ஐயா! நான் ஸூரியன். நெசுத்தால் (செயவேண்டிய காரியத்தை) உனக்குளிருந்துயைத்தேன். எனதொழபடி நீ செய்வாயாக. இது உனக்கு மிக்கநன்மையானது' என்றுகொல்ல, காணா, 'பிராமமண! நேபதியே இப்பொழுது எனக்கு ஹிந்தை நகரத்திலிருந்துவரும் நடந்திருக்கின்றனவேனாயுயைக எடுத்ததாக கூறுகிறவாயுயிரிசுத்தலால் எனக்கு மிக்கநன்மையே எனவனுடைய இந்தவாயைத்தக்க சேருமா. வாய்களை நிகர்ப்பியவாயான உமமை அருள்பிரியாயுயிரென்றாகுகிறேன். நான் நெசுத்தால் சொல்லுகிறேன். நான் தேவரீருக்கு அன்பாக இருந்தால் இந்தவிரதத்திலிருந்து தடுக்கப்பட்டதற்க்கவனலீனன். தேவரீரறிதியான ஸூரிய பகவரீன்! என்கையாதித்தால் நான் பிராமமணனுக்குமட்டுவருக்கு உயிரையும நீப்பயமாகக் கொடுப்பீர்' என்கிற எவனுடைய விசுத்தலை அழகல்கம முழுவாயும் அறிந்திருக்கின்றது. ஆக யுகத்திலுள்ளவர்களுள் உயிர்களுள் சிறந்தவரே! தேவரீருள்ள மனைவையாய்க் கவரீ! இத்தியான பிராமமணவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டிருப்பாண்டவருக்கு நன்மையைச் செய்வதற்காகக் கவர குணம் வாய்களை யாசியாத்தற்று எண்ணிடவாயுயானுகில, குண்டலங்களை யும உத்தவாய்க் கவரீ, நெயிர்ப்பினன். முடிவிலுள்ள கணியும பிராந்திபெற்று எனவனுடையகீர்க்கு ஸுருகாயும குணமுக்கு என்கையாதித்தால் உயிர்க்கு நன்மையாகவாயு அபிநித்தியை உணர்ப்பவாணுகிறது யுகத்தால் திசுத்தியுடனகடினாய்வாயு உத்தத்திலுள்ள எல்லாஜனங்களுக்கும் ஸாமக்கமானது. அது சூருத்தனைநீறு? பல்லாஸூரியமும் கிருத்தாஸூரியமும் கொண்டு இத்தியான பாண்டிபுத்தியாகளுக்கும் நன்மையைச் செய்

¹ கிரணங்களுக்குப்படி; ஸூரியன்

புமபொருட்டு என்குண்டலங்களை யாசிப்பதென னும பிணைக்கூடாக
என்னிடம்வந்தால் அப்படிப்பட்டநான குண்டலங்களைக் கவசுந
துடன் இந்நிரலுககுக் கொடுப்பேன். அது எனக்கு உலகத்தில
புகழை வளர்க்கும். அவனுக்கு அபகிரந்தி உண்டாகும். கிரணங்
களைபுடையவரே! உயிரைக்கொடுததும் உலகத்தில நான புகழை
யன்றோ விரும்புகிறேன்? புகழாளவன ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிக்க
கிறான்; புகழைஇழந்தவன நாசமடைகிறான். கீர்த்தியானது உலகத்
தில் தாய்போல மனிதனை நனகு உயிர்வாழச்செய்கிறது. அபகிரந்த
தியோ, உயிருடனிருக்கமுமனிதனுக்கும் உயிரைவாங்கிவிடுகிறது.
ஓளியைத்தனமாக்க கொண்டவரே! லோகநாதரே! கீர்த்தியா
னது மனிதனுக்கு ஆபுளென்கிற விஷயத்தில, பிரம்மதேவா,
‘மனிதனுக்கு மறுமைபுலகத்தில (நற்பயனை அடைவதற்கு) சாந
தியே பிரதானமானது. இந்தஉலகத்திலும் பரிபுரத்தமான கீர்த்
தியானது ஆபுளே வளர்க்கிறது’ என்கிற (பொருளுள்ள) பழலாம
யான ஸ்லோகத்தைத் தாமே கானமசெய்கிறுக்கிறானரே? அப
படிப்பட்டநான, சரீரத்தேதாடுஉண்டான கவசுகுண்டலங்
களைக்கொடுதது அழியாதகீர்த்தியை அடைவேன். பிராமமணா
களுக்கு விதிப்படிநானத்தைக்கொடுததும் சாஸ்திரத்தில சொல்
வியமுறைப்படி புத்தத்தில சரீரத்தை ஹோமமசெய்தும் புத்
தத்தில் செய்யமுடியாதகாரியத்தைச் செய்து பனைவாகளை ஜபித்
தும் சுத்தமானகீர்த்தியை அடைவேன். புத்தத்தில, பயரந்
உயிரைவேணுகிறவர்களுக்கு அபயம்கொடுததும் முதியவர்களை
பும இளைஞர்களைபும பிராமமணர்களைபும மகாபயத்திலிருந்து
விடுவித்தும் உலகத்தில ஸவாகத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதும் நிக
ரறறதும் சிறந்ததுமான கீர்த்தியை அடைவேன். உயிரைக்
கொடுததாவது எனனால் கீர்த்தியானது காப்பாற்றாதக்கூது
அதனை எனனுடைய விரதமென்று அறிவீராக. தேவரே! அப
படிப்பட்டநான பிராமமணவேஷமபூண்ட இரந்திரனுக்கு நிகரறற
இந்தப் பிணைக்கூடியகொடுதது உலகத்தில சிறந்தகீர்த்தியை அடை
வேன்’ என்றான்.

முந்நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸூர்யன் மறுபடியும் காரணங்களைக்கூறி ஒந்திரனுக்குக் கவசத்தை யும் குண்டலங்களையும் கொடுக்கக்கூடாதேன்று சொல்லியது.)

ஸூர்யன், 'காண! உனக்கும நண்பர்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் மனைவிகளுக்கும் மாதாவுக்கும் பிதாவுக்கும் சீமையை நீ செய்யாதே. மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! மனிதர்களுள் சரிந்ததிற்கு விரோதமில்லாமல் இவ்வுலகில் யசஸையடைவதும் ஸவர்க்கத்தில ஸுகிரமானகோத்தியும் விரும்பப்படுகின்றன. நீ பிராணனுக்கு விரோதமாகச் சாஸவதமானகீர்த்தியை விரும்புகிறாயாதலால், அது உன்னுடையிராணனை எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடும்; ஸம்சயமில்லை. புருஷஸரோஷ்டனே! இவ்வுலகில் பிதாவும மாதாவும புத்திரர்களும இன்னும் மரணவாஸஸ்தானமாகவும் உயிரோடிருக்கிற (புத்திரவாழ்க்கைய) வாகளுடைய ஆஸ்கனாபுத்தியவைகாரால் உண்டாகிய ஸவசத்தையடைகிறார்களென்பதையும், அரகாளும (அவர்களுடைய) ஆன்மாவிலே அந்தப்பயனை அடைகிறார்களென்பதையும் நீ தெரிந்துகொள். அதிககாந்தியுள்ளவனே! உயிரோடிருக்கிற மனிதனுக்குக் கீர்த்தியானது நன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது. மாண்டு சாய்நாலாயிர்பாண மனிதனுக்குக் கோத்தியினால் செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கிறது? மரித்தவன் கோத்தியை அறிகிறதில்லை. உயிரோடிருப்பவன் கோத்தியை அனுபவிக்கிறான் மரித்தமனிதனுக்குக் கோத்தியானது சுவதிறகு மலைபோன்றது. காணே, நீ பக்தர்களை இருக்கிறாயென்பதாலும், பகதியுள்ளவர்கள் எனனால் சகிக்கக்கூடக்கவர்களை என்கிற இந்தக்காரணத்தாலும், ஹிதத்தில் விருப்பத்தால் உனக்கு இந்நீனைச்சொல்லுகிறேன். பருத்ததேதாள்களுள்ளவனே! 'சிறந்தபக்திரியாடு இவன் எனனை அடைந்தவன்' என்பதனாலேயே எனக்கும அன்பு உண்டாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நீ நான்சொன்னதைச் செய். இந்தவிஷயத்தில் தெய்வத்தாலும் பித்தராயடத்தும் சிறந்தஆமான ஆதாஸமபத்தமான (ரஹஸ்யம்) ஒன்றிருக்கிறது. அந்நாலும், இதனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; ஐயமின்றிச்செய். புருஷஸரோஷ்டனே! தேவரஹஸ்யம் உன்னால் (இப்பொழுது) அறியப்படத்தக்கது. ஆகையால், அந்தரகஸ்யத்தை நான் உனக்குச் சொல்லவில்லை; ஸமயம்வருமபோது,

நீ அறிவாய். சொன்னதையே நான் மறுபடியும் சொல்வேன் ராதா புத்திர! நீ அதனை அறிந்துகொள். உன்னுடைய குண்டலங்களை வஜ்ரபாணியான இந்திரன் யாசித்தால் கொடாதே. மிகக்காந்திபுள்ளவனே! நீ அழகிய இரண்டு குண்டலங்களாலும் நிராமலமான ஆகாயத்தில் விசாகநக்சுத்திரங்களின் நடுவை அடைந்திருக்கிற சந்திரனபோலப் பிரகாசிக்கிறாய். உயிரோடிருக்கிற மனிதனுக்குக் கோத்தியானது நனமையைப்பயக்கக்கூடியதென்கிற அதனை நீ தெரிந்துகொள். ஐயா! பாண்டவர்களுக்கு நனமையைச்செய்வதில் முயற்சிபுள்ளவனும் பிராமமணவேஷத்தைத் தரித்தவனுமாய் சிப்பவனுமான தேவராஜனைக் குண்டலங்களின் விஷயத்தில் நீ மறுத்துவிடவேண்டும். குற்றமற்றவனே! தேவராஜனுக்குக் குண்டலங்களிலுள்ள விருப்பத்தை நீ தகுந்தகாரணங்களுடன் கூடிய பலவிதவாக்கியங்களால் மறுபடியும் மறுபடியும் இயன்றவரை கெடுக்கவேண்டும். காண! யுகதிகளால் பொருட்பொருத்தமுள்ளவைகளும் இனிமையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான சொற்களால் புரந்தரனுடைய இந்தப்புத்தியைப் போக்கிவிடுவாயாக. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! நீ எப்பொழுதும் ஸ்வயஸாசியுடன் போட்டிபோடுகிறாய். சூரனான ஸ்வயஸாசியானவன் யுத்தத்தில் உன்னோடு எதிராகப்போகிறான், இந்த அர்ஜுனனுக்கு இந்திரன் தானே பாணமாக இருந்தாலும், குண்டலங்களோடு சோந்திருக்கிற உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு வல்லமைபுள்ளவனான ஆகையால், காண! யுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிப்பதற்கு நீ விரும்பினால், அழகான இந்தக்குண்டலங்கள் உன்னால் இந்திரனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல' என்றான்

முநநூற்றியழன்றவது அத்பாயம்.

கு ண்ட ல லா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சீ)

(கன்னன் இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்க அனுமதியை ஸூர்யனிடம் வேண்டினதும், ஸூர்யன் இந்திரனிடத்தினின்றும் சகீர்த்தியுத்தத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு குண்டலங்களை யும் கவசத்தையும் கொடுக்கும்படி சொல்லி அனுமதிக்கொடுத்ததும்.)

காண, 'கோபதியே! என்னை நீ எண்ணுகிறாய் நான் பகவானான உமது பகதனே. மிககதிக்கூணமான சிரணங்களுள் எவரே!

எவ்விதத்தாலும் கொடுக்கத்தகாத்து எனக்கு ஒன்றுமில்லை. கோபதியே! பகதியினால் எனக்கு எப்பொழுதும் எப்படி நீ வேண்டினவராயிருக்கிறீரா அப்படி எனக்கு மனைவிகளும் புத்திரர்களும் என ஆதமாவும் நண்பர்களும் வேண்டினவர்களல்லர். இஷ்டாகளான பகதாகளிடம் மகாதமாக்கள இஷ்டமான அனபைவைசகிருடாகள. பாஸகரே! நீரும் அதனை அறிந்திருக்கிறீர்; ஐயமில்லை. 'கர்ணன எனக்கு இஷ்டமும் பக்தனுமாவன்; தேவலோகத்தில் எனனைத்தவிரத தனக்கு வேறு தெய்வம் இல்லை யென்றறிகிறான்' எனநெண்ணிப் பகவானை நீர் எனனுடைய நன்மைபசு சொல்லுகிறீர். (உமமை) மீண்டும் மீண்டும் தலையால் வணங்கி அருள்வரச்செய்து மறுபடியும் யாசிக்கிறேனென்னும் இதனைக் கூறுகிறேன். தீக்ஷணமான கிரணங்களுள்ளவரே! நீர் எனவிஷயத்தில் பொறுத்தருள்வீராக. நான் பொய்யினின்று எவ்வாறு பயப்படுகிறேனோ அவ்வாறு யமனிதத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. முக்கியமாக, தார்மிகாகளான எல்லாபராமமணாகளுக்கும் எப்பொழுதும் எனனுயிரைக் கொடுப்பதான இந்த விஷயத்திலுங்கூட எனக்கு ஆலோசிக்கவேண்டியதில்லை. தேவரே! பாஸகரே! நீர் பாண்டுவின புதலவனை பல்குணனைப்பற்றி எனிடம் சொல்லுவதும் உமமுடைய மனத்திலுள்ளதும் ஸந்தாபத்தாலுண்டானதுமான துககம் விலகடும் காதத்தவீரயாஜுனன் போன்ற அாஜுனை யுத்தத்தில் நான் ஜயிப்பேன் தேவரே! பாசுராமரிடத்தினின்றும் அப்படியே மகாதமாவான துரோணரிடத்தினின்றும் அடையப்பட எனனுடைய பெரிதான அஸ்திரபலமும் தேவரீராலும் அறியப்பட்டிருக்கிறது. தேவஸுரேஷ்டரே! நீர் எனனுடைய இந்த விரதத்துக்கு அனுமதிக்கொடுப்பீராக. யாசிக்கிற இந்திரனுக்கு எனனுடைய உயிரையும் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான்.

சூரியன், 'ஐயா! மிகவலிமை வாயந்தவனே! அழகிய இந்தக்குண்டலங்களை இந்திரனுக்கு நீ கொடுக்கிறதானால் உன்னுடைய வெற்றிக்காக நீயும் அந்தஇந்திரனைக் கேட்டுக்கொள்வாயாக. நீ இந்திரனுக்குக் குண்டலங்களை ஓர் உடன்பாட்டுடன் கொடுக்கக்கடவாய். குண்டலங்களோடு சேர்ந்திருந்தால், நீ எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கொல்லத் தகாதவையிருக்கிறாயன்றோ? குழந்தாய்! அஸுரர்களை அழிப்பவனை இந்திரன் யுத்தத்தில் அாஜுனனால் உன்னுடைய விநாசத்தை வேண்டி உன்

னுடைய குண்டலங்களைக் கவர விரும்புகிறான். அப்படிப்பட்ட ரீயும், தேவர்களுக்குத் தலைவனும விரும்பியதைப் பெறுகின்ற வனுமான இந்த இந்திரனைப் பிரியமான ஸதய வசனங்களால் அடிக்கடி ஸந்தோஷிக்கச்செய்து, ‘ஆயிரங் கண்களையுடையவனே! உனக்குக் குண்டலங்களையும் உத்தமமான கவசத்தையும் கொடுப்பேன். பகைவரைக் கொல்வதும் வீணாகாததுமான சக்தியாயுத்ததை நீ எனக்குக் கொடுப்பாயாக’ என்று வேண்டிக்கொள். கர்ண! இந்த உடனபாட்டினாலேயே இந்திரனுக்குக் குண்டலங்களைக் கொடுப்பாயாக. அந்தச் சக்தியிலை யுத்தத்தில் சததுருக்களைக் கொல்லுவாய. மிகக் பஜபலமுள்ளவனே! தேவராஜனுடைய அந்தச் சக்தியானது நூற்றுவர் நூற்றுவராகவும் ஆயிரவர் ஆயிரவராகவும் யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொல்லாமல் மீண்டு கையை வந்து அடைகிறதிலை’ என்று சொன்னான். சூரியன் இவ்வண்ணமுரைத்து உடனே மறைந்தான்.

அரசரே! காண்ணோ, கனவின் மத்தியில் அதிகத் துன்பமுள்ளவன்போல விழித்ததுக்கொண்டான. பாரதரே! அரசரே! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! பகைவர்களை வந்ததுபவரே! கர்ணனோ, நித்திரையைவிட்டு விழித்ததுக்கொண்டு கனவை நனகு நினைத்து, ‘குண்டலங்களுக்காக இந்திரன் எனனிடம் வந்தால் சக்தியை அவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் கொடுப்பேன்’ என்று சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு நிச்சயம்செய்தான். பரதஸரேஷ்டரே! அவன் காலையிலெழுந்து செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்து பிராமமணர்களை ஸவஸதிவாசனங்களைச் சொல்லும்படி செய்து வழக்கப்படி கார்யத்தைத் தொடங்கினான். ராஜஸரேஷ்டரே! அப்பொழுது, விதிப்படி ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஜபித்தான். பிறகு, ஜபத்தின்முடிவில் காணன சூரியனுக்கு ஸவபனத்தைத் தெரிவித்தான் காணன இரவில் கண்டதும் இருவருக்கும் பேச்சு நடந்ததுமாகிய அனைத்தையும் நடந்தபடி வரிசையாக அப்பொழுது சூரியனுக்குச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு, பகவானும் பிரகாசிப்பவனும் ராகுவை நாசம் செய்யவனுமான சூரியன், புன்னகையுடன் அந்தக்காணனைப் பார்த்து, ‘அப்படியே’ என்று சொன்னான். பகைவீரர்களை அழிப்பவனான காணன், பிறகு, அதனை உணமை என்று அறிந்து, சக்தியையே விரும்பி இந்திரனை எதிர்பார்த்திருந்தான்” என்று கூறினார்.

முந்நூற்றாந்நாண்சாவது அந்யாயம்

கு ண் ட ல ா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(துந்த்போஜன் தூர்வாஸரைத் தன்னுடைய அரண்மனையில்
வலிக் கச்சேய்து துந்தியை அவருக்குப் பனிவிடை
செய்யச்சொல்லியது)

ஜனமேஜயர், “ஸூரியனால காணலாகுக இச்சமயத்தில்
சொல்லப்படாத அநத ரஹஸ்யம் யாது? அநதக் குண
டலவகள எப்படிப்பட்டவை? கவசமும் எப்படிப்பட்டது? மிகச
சிநதவரே! அவனாகுக கவசமும் குண்டலவகளும் எங்கிருநது
கிடைத்தன? தபோதனரே! இவைகளை நான கேட்கவிரும்
புகிறேன்” எனறுவினவ, வைசம்பாயனா, “அரசரே! அநதக்குண
டலவகளும் கவசமும் எப்படிப்பட்டவையென்பதையும், அநத
ஸூரியனுடைய இநதரஹஸ்யத்தையும் நான சொல்லுகிறேன். அர
சரே! தீக்ஷணமான தேஜஸுள்ளவரும் மகானும் உயரமானவரும்
மீசைதாடிகளையும் தண்டததையும் சடைகளையும் தரித்தவரும்
இனியதோற்றமுள்ளவரும் குறமற்ற அநகங்களுள்ளவரும் தேஜ
ஸினாலவ்விப்பவரும் தேனபோலப் பிங்கவாணமுள்ளவரும் இன
சொல்லுள்ளவரும் தவத்தையும் வேதத்தியயனத்தையும் பூஷண
மாககொண்டவருமான ஒரு பிராமணனா முன்னொருகாலத்தில்
குநதிபோஜமகாராஜனிடம் வந்தா. மிகப்பெருநதவமுள்ள அநதத்
தூர்வாஸர், குநதிபோஜராஜனைப்பார்த்து, ‘¹ மாதஸாயமில்லாத
வனே! உன்னுடைய வீட்டிலசாப்பிடுவதற்குப் பிண்கூயைவிரும்பு
கிறேன். நீயாவது உன்னைப்பின்பற்றியவர்களாவது எனக்கு விரு
ப்பமில்லாததைச் செயலாகாது தோஷமில்லாதவனே! உன்
மனத்தகுகு நுகுகுமானால், இவ்வண்ணம் உன் வீட்டில வஸிப்
பென். எனனிஷ்டப்படி போடுவன, அப்படியே வருவேன். வேநதே!
என்னுடைய படுக்கையிலும் ஆஸனத்திலும் ஒருவனும் அபராத்
யாகக்கூடாது’ எனறுசொன்னா. குநதிபோஜன், அவரைப்பா
தது, ‘அப்படியே ஆகட்டும் இன்னும் சிறப்பாகவும் செய்வேன்’
என்று பரிதிபுடனகூடின இநதவசனத்தை உரைத்தான; மீண்டும்
அநத மஹரிஷியைப்பார்த்து, ‘பேரறிவுள்ளவரே! புகழ்பெற்றவ
ளும் சீலமும் ஒழுக்கமுமுள்ளவளும் உத்தமியும் இந்திரியங்களை

¹ மாதஸர்யம் = பிராநனமையைப்பொறுமை

அடக்கினவனும் பிறரை அவமதிப்பாதவளுமான பருதை என்கிற
 எனனுடைய பெண இருக்கிறாள். அவள் அலக்ஷ்யமசெய்யாமல
 பூஜையினால் உமமை ஆராதிப்பாள். அவளுடைய சீலத்தாலும்
 நடையினாலும் ஸநீதாஷத்தை அடைவீர்' என்றுசொன்னான். இவ
 வாறு அந்த பராமமணரைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு விதிப்படி
 அவரைப்பூஜித்து விசாலமானகண்களுள்ள பருதைஎன்கிறபெண
 ணிடம்போய், 'குழந்தாய்! மஹாபாக்யமுள்ள இந்தபராமமணர்
 எனனுடையவீட்டில் வஸிப்பதற்கு விருமபுகிறார். எனனாலும்
 இவருக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று உறுதிசூறப்பட்டது
 பெண்ணே! பிராமமணராதனமானது உன்னைப்பொறுத்திருக்க
 கிறது. ஆகையால், எனனுடையவாக்கியத்தை நீ ஒருபொழுதும்
 வீணாகச்செய்யலாகாது. தவமுள்ளவரும் பகவானும் தவறாமல்
 வேதங்களை ஒதுகிறவரும் மிக்க தேஜஸுள்ளவருமான இந்தப்
 பிராமமணர் எதனைச்சொல்லுவரோ அதனை வெறுப்பின்றிக
 கொடுக்கவேண்டும். பிராமமணர்கள் சிறந்த தேஜஸனரே? பிராம
 மணர்கள் சிறந்த தவமன்றே? பிராமமணர்களுடைய நமஸ்காரங்
 களால் ஸூரியன் ஆகாயத்தில் விளங்குகிறான். பிராமமணர்களைப்
 பூஜைசெய்யாமல்¹ நாண்டக்யனும் வாதாபிஎன்கிற மகாஸூரனும்
 அப்படியே தாலஜங்கனும் பிராமமணசாபத்தால் கொல்லப்பட
 டார்கள், விந்தியமலையும் நஹுஷனும் ஸமுத்திரமும் துன்புறுத்
 தப்பட்டார்கள். குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட இந்தமகாபாரமானது
 இப்பொழுது உன்னிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீ எப்பொ
 ழுதும் அடக்கத்துடன் பிராமமணருக்கு ஆராதனத்தைச் செய்வா
 யாக. பெண்ணே! இளமை தொடங்கியே உன்னுடையமனம்
 ஒரேவழியில்செல்வதை நான் அறிவேன இந்த அரண்மனை
 யில் பிராமமணர்களிடமும் எல்லாக் குருக்களிடமும் உறவி
 னர்களிடமும் அப்படியே எல்லாவேலைக்காரர்களிடமும் நண
 பர்களிடமும் ஸம்பந்திகளிடமும் மாதாக்களிடமும் எனனிட
 மும் நீ உள்ளபடி எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருக்க
 கிறாய் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளே! வேலைக்காரர்களிடம்
 நீ நன்கு நடந்துகொள்வதனால் இந்தப்பட்டணத்திலும் அந்தப்
 புரத்திலும் உன்மீது ஸநீதாஷமிலலாத மனிதர்கள் இல்லை.
 பிருதையே! சிறுமியென்றும் எனக்குப் பெண்ணாக இருக்கிற

¹ 'மாதாஹார' என்பது வேறுபாடும், 'பூஜைக்குரிய பிராம
 மணர்களை' என்பது பொருள்

யென்றும் எண்ணிக் கோபமுள்ளவரான பிராமமணருக்கு உன்னையே பணிவிடை செய்வதற்காக ஏறபடுதத்தக்கவளென்று நீனைக் கிறேன வருஷணிகளுடைய குலத்தில நீ பிறந்தாய்; சூரனென்கிற மன்னனுக்கு பரியமான புத்திரி பரீதியுள்ள உன்பிதா இளமைப் பருவத்திலிருந்த உன்னை முற்காலத்தில் தானே எனக்குக் கொடுத்தான. நீ வஸுதேவனுடைய ஸஹோதரி. என் பெண்களுடைய நீ மிகவும் மேன்மைபெற்றவள். சூரனா (மூதகுழந்தை எனல உனக்குக் கொடுக்கத்தக்கது) என்று பரதிஜைஞ்செய்யப்பட்டபடி நீ கொடுக்கப்பட்டாய். அதனால், எனக்கு நீ புத்திரியாகிறாய் அப்படிப்பட்ட குலத்திலன்றோ நீ பிறந்தாய்? எனனுடைய குலத்தில் நீ நன்றாக வளரக்கப்பட்டாய். நதியானது ஒரு மடுவிலிருந்து மற்றொரு மடுவில் பாயவதுபோல ஸுகத்தினின்று ஸுகத்தை அடைந்திருக்கிறாய். கலயாணி! இழிகுலத்தில் பிறந்த பெண்கள் பிரயாஸத்தால் முக்கியமாக நிரப்பந்ததுடன் பாதுகாக்கப்பட்டாலும் இளமைப்பருவத்தால் துஷ்டத்தனத்தைச் செய்கிறார்கள பருந்தையே! உன் பிறப்போ ராஜகுலத்தில். உன்னுடைய அழகும அபுத்தமானது பெண்ணே! மறறும் வேண்டிய எல்லாவற்றுடனும் சோந்தி நிரம்பியிருக்கிறாய். பெண்ணே! பருந்தையே! அப்படிப்பட்ட நீ செருக்கையும் டம்பத்தையும் தன்னையே தானே மதித்தலையும் விட்டு வரங்களைக் கொடுப்பவரான பிராமமணரை ஆராதித்து நன்மையை அடைவாய் கலயாணி! தோஷமில்லாதவளே! இவ்வண்ணம் மஹரிஷியை ஆரதிப்பாயாகில் நிச்சயமாக மங்களத்தை அடைவாய் பிராமமணோத்தம கோபமவருமபடி செய்யப்பட்டால் என்னுடையகுலம் முழுமையும் எரிகநப்படும' என்று சொன்னான்

முந்நாழன்முந்நாழன் அதுயாயம்.

கு ண் ட ல ர ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(குநதி குநத்துடன் பணிசெய்து தூர்வாஸரை மகிழ்வத்தது)

குநதி, 'அரசரே! நான் நியமத்ததுடன் பூஜையினால் பிராமமணரை நீர் வாக்களித்தபடி ஆரதிப்பேன். நான் பொய்சொல்லவிலலை பிராமமணர்களைப் பூஜிக்கும் விருப்பமுடையென்னெனும் இதுவும் எனக்கு இயற்கையே. உமமுடையவிருப்பமும் செய்யவேண்டி

யதே. எனக்கும நிகரிலலாத நனமை உண்டு. பகவானுள் அவர் மாலையில் வந்தாலும் காலையில் வந்தாலும் இரவில் வந்தாலும் நடு ராதரியில் வந்தாலும் எனமீது ¹ கோபம் கொள்ளமாட்டார். ராஜேந்திரரே! பிராமமணாகளைப் பூஜிப்பதற்கு நான் ஏற்படுத்தப் பட்டதாகிய இது எனக்கு லாபம். புருஷஸரேஷ்டரே! உமமுடைய கட்டளைப்படி நின்று நனமையைச் செயவேன். ராஜேந்திரரே! நீர் நம்பிக்கைபுள்ளவராக இருந். பிராமமணோத்தமர் உமமுடைய வீட்டில் வசித்து அபரியத்தை அடையமாட்டார். இது உணமை யென்று உமக்குச் சொல்லுகின்றேன். அரசரே! குற்றமற்றவரே! இந்த பிராமமணருக்குப் பிரியமும் உமக்கு நனமையுமான காரியத்தில முயலவேன். உம்முடைய மனக்கவலை விலகட்டும். பூமிகுக்கு இறைவரே! மகாபாககியசாலிகளான பிராமமணர்கள், பூஜிக்கப் பட்டார்களானால் (துன்பத்தினின்று) தாண்டுவிப்பதற்கும், விபரீதமாக நடந்துகொள்ளப்பட்டால் வதஞ்செய்வதற்கும் வல்லவராவார்கள். அப்படிப்பட்ட நான் இதனை அறிந்தது பிராமமணோத்தமரை மகிழ்விப்பேன். அரசரே! என நிமித்தமாகப் பிராமமணோத்தமரிடமிருந்து துன்பத்தை நீர் அடையமாட்டார். ராஜஸரேஷ்டரே! முற்காலத்தில் ஸுகனனியின (செய்கை) காரணமாக சயவனா தீங்கிழைப்பவரானதுபோலக் குற்றம் நேர்ந்தால் பிராமமணர்கள் அரசர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பவர்களும் ஆகின்றனர். அரசரே! நீர் பிராமமணோத்தமரிடம் சொல்லியபடிபே நான் சிறந்த நியமத்தோடு அவரை உபசரிப்பேன்' என்று சொன்னான். அரசன், இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற ருத்தியைப் பலதடவை தழுவிக்கொண்டும் புகழ்ந்தும், 'கலயாணி! இகழ்த்தகாதவளே! எனனுடைய நனமைக்கும் அப்படிபே உன்னுடைய க்ஷேமத்துக்கும் குலத்தின் நனமைக்குமாக இப்படி இப்படி நீ எல்லாவற்றையும் ஆலோசியாமல் செய்யவேண்டும்' என்று செய்யவேண்டியதைக் கட்டளையிட்டான் அதிக கீர்த்தியுள்ளவனும் பிராமமணர்களிடம் அன்புள்ளவனுமான ருத்திபோஜன, அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறி, பிராமமணரைப் பார்த்து, 'பிராமமணரே! இந்தச் சிறுமியானவள் எனனுடைய புதலவி; ஸுகமாக வளரக்கப்பட்டவள் ஏதாவதொரு குற்றம் செய்துவிட்டாலும் அதனைத் தேவரீர் மனத்தில் வைக்கலாகாது. மகாபாககிய சாலிகளான பிராமமணர்கள் பிராயம் முதிர்ந்தவர்களிடமும் சிறு

¹ கோபங்கொள்ளும்படி நடவேனென்பது

வாகளிடமும் தவசிகளிடமும் அவாக்கள குற்றஞ்செய்தாலும் எப பொழுதுமே பெருமபாலும் கோபிக்கமாட்டார்கள். மிகப் பெரிய குற்றம் நோந்தாலும் பிராமமணர்கள் பொறுமை பாராட்டவேண்டும். பிராமமனோததமரே ! சக்திக்ருத தக்கபடியும் பெருமுயற்சிக்ருத தக்கபடியும் செய்யப்படுகிற பூஜையை ஏற்றுக்கொள்வீராக' என்று சொல்லிப் பிருதையைப் பிராமமணரிடம் கொடுத்தான. பிராமமணர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லியபின், அந்த அரசன் பரிதியுள்ள மனத்துடன் ¹ ஸூய கிரணத்துக்கும் சந்திரகிரணத்துக்கும் ஒப்பான ஒரு மாளிகையை இவருக்குக் கொடுத்தான். அந்த வீட்டில் அகனிக்ருதத்தில் அவருக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற காரதியுள்ள ஆஸனத்தையும் அப்படியே ஆகாரமுதலிய எல்லாவற்றையும் கொடுத்தான். ராஜபுத்திரியோ, சோமபலையும் தனனைத்தானே மதிப்பதையும் விலக்கவிட்டுப் பிராமமணருடைய ஆராதனத்தில் அதிகமுயற்சியைச் செய்தான். சுத்தியைமுதன்மையாக்கக்கொண்டவனும் தாமத்தில் பற்றுதலுள்ளவனுமான அந்த பருதை அங்கே பிராமமணரை அடைந்து விதிப்படி பூஜிக்கத்தக்க அவரைத் தேவதையைப் போலப் பூஜித்தது) மகிழ்வித்தான்.

முநநாற்றூருவது அத்தாயம்.

கு ண் ட ல ா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(குந்தியின்பணிவீடையினால் ஸந்தோஷமடைந்த தூர்வாஸர் வரங்களைக்கேட்கச் சொல்லியதும், அவள் கேளாமலிருக்க, அவர் தாமே தேவதைகளை வசப்படுத்தும் மந்திரத்தை உபதேசித்து அரசன்டம் வீடைபெற்று மறைந்ததும்)

மகாராஜரே ! பரிசுத்தவிருதமுள்ள அந்தக்கனனியானவள், கடுமையான விருதமுள்ள பிராமமணரைச் சுதமரானமனத்தினால் ஸந்தோஷமடையச்செய்தான். ராஜேந்திரரே ! பிராமமனோததமர், ஒரு ஸமயத்தில், 'காலிலவருவேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ஸாயங்காலத்தில் வருவார் ; பிறகு, மீண்டும் இரவில் வருவார் அவரை எல்லாஸம்பங்களிலும் அந்தக்கனனியானவள் மிக அதிகமானபக்தப்பங்களாலும் போஜயங்களாலும் ஆஸனங்க

¹ 'ஹம்ஸ' எனபது மூலம்; 'அனனப்பறவைக்கும்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

ளாலும் படுக்கைகளாலும் எப்பொழுதும் பூஜித்தாள அவருக்கு அன்னம் முதலியவைகளாலும் அப்படியே படுக்கையினாலும் ஆஸனத்தாலும் செய்யப்படுகிற உபசாரம் நாளுக்கூறான வளராதது வந்தது; குறைவடையவில்லை. அரசரே! அப்பொழுது குருதியானவள பிராமமணருடைய அடங்குதல்களாலும் வைதல்களாலும் அப்படியே அபரியமானசொல்லாலும் (துன்புறுத்தப்படும்) அவருக்கு வேண்டாததைச் செய்யவில்லை அந்நபிராமமணர் மறுபடியும் தூங்கும்பொழுது வருவாரா; பெரும்பாலும் வராமலுமிருப்பாரா. அவர் கிடைக்க மிகவும் அரிதாக இருக்கிற அன்னத்தைக்கொடு என்று சொல்வாரா அவள அவையெல்லாம் ஸித்தமாக இருக்கின்றனவேனறே அவருக்குத் தெரிவிப்பாளாரஜேந்திரரே! இகழப்படாதவளும் உத்தமகன்னிகையுமான அந்தபருத்தையானவள், இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கிப் பிராமமணேத்தமருக்குச் சிஷ்யனபோலவும் புத்தரனபோலவும் தங்கைபோலவும் அவரிஷ்டப்படிநடந்து மகிழ்ச்சியை விளைவித்தாள். பிராமமணேத்தமர் அவளுடைய சமம் தம்முதலியகுணங்களாலும் பணிவிடையினாலும் ஸந்தோஷமடைந்தார், மீண்டும், இவளுக்கு நன்மையைச் செய்வதற்காகத் தியானகாலத்தில் கருத்துடன் ஆலோசிப்பதில் மிகமுயற்சியைச் செய்தார் பாரதரே! பிதாவானவன், அவளைப்பார்த்து, ‘புத்திரி! உன்னுடையபணிவிடையினால் பிராமமணர் ஸந்தோஷிக்கிறாரா?’ என்று காலையிலும் மாலையிலும் கேட்டுவந்தான். சீர்த்தியையுடையவளான அவள், ‘அதிகமாக ஸந்தோஷிக்கிறா’ எனறே அவனுக்கு மறுமொழி உரைத்தாள பிறகு, பெரியமனமுள்ள குருதிபோஜன உத்தமமான பரிதியை அடைந்தான். பிறகு, மந்திரஜபம்செய்வார்களுள் சிறந்தவரும் ஸந்தோஷத்தில் பறந்துவருள்ளவருமான அந்நபிராமமணர், ஒருவருஷம் பூரணமாகியும் பருத்தையினிடம் கெட்ட செய்கை ஒன்றையும் காணாமறபோனபொழுது, மனமகிழ்ந்தவராகி, இவளைப்பார்த்து, ‘கலயாணி! மங்களமானவனே! உன்னுடைய பணிவிடையினால் மிக்கமகிழ்ச்சியடைகிறேன் கலயாணி! எல்லாஸதிகளையும் சீர்த்தியினால் மீறக்கூடியவைகளும் இவ்வுலகிலுமனிதர்களால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதவைகளுமான வரங்களை நீ வரிப்பாயாக’ என்று சொன்னார். குருதி, ‘வேதங்களை அறிந்தவாளுள் உத்தமரே! எனவிஷயத்தில் தேவீரும் என பிதாவும் அருளுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்களால் எனனு

ஹைய எல்லாக்காராயங்களும் செய்து முடிக்கப்பட்டவைகளே. பிராமமணரே! எனக்கு வரங்களை வேண்டாம்' என்றுசொன்னான். பிராமமணர், 'கலயாணி! சுதந்தமான புனனகையுள்ளவளே! என்னிடத்தினின்று வரத்தை நீ விருமபாவிட்டால், நீ தேவர்களை அழைப்பதற்காக இந்தமந்திரத்தைப்பெற்றுக்கொள். கலயாணி! நீ இந்தமந்திரத்தினால் எந்தஎந்ததேவனை ஆவாஹனமசெய்வாயோ அந்தஅந்ததேவன் உன்வசத்திலிருக்கவேண்டியவனாவான். விருப்பமில்லாதவனே விருப்பமுள்ளவனே அந்ததேவன் ¹ மந்திரத்தினால் பரபரப்புள்ளவனாகவும் வாக்கியங்களால் வேலைக்காரன் போல வணங்கினவனாகவும் உன்னுடையவசத்தில வந்துசேருவான்' என்று சொன்னான். அரசரே! இகழப்பட்டாதவளான அந்தக் குந்தியானவள் சாப்பத்தினால் அப்பொழுது அந்தப்பிராமமணரேஷ்டரை இரண்டாவதுதடவை மறுத்துச்சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவரானான். வேந்தே! பிறகு, அந்தப்பிராமமணர் அப்பொழுது அதாவசிரஸில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரஸித்தமான மந்திரத்தொகுதியைக் குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ள அந்தக்குந்திக்கு உபதேசித்தார். ராஜேந்திரரே! அந்தமந்திரத்தைக் கொடுத்தவிட்டு, குந்திபோஜனைப்பார்த்து, 'அரசனே! கன்னியினால் மகிழ்விக்கப்பட்டவனும் உன்னுடையவீட்டில் மிக்கதிருபதி அடைந்தவனும் எப்பொழுதும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவனுமாக ஸுகமாக வஸித்தேன். செல்வேன்' என்று சொல்லி மறைந்தார். அந்த அரசனே, அப்பொழுது அந்த இடத்திலேயே பிராமமணர் மறைந்துபோனதைக்கண்டு ஆச்சரியமேமீட்டவனான; பருதையைபும் மிக்ககொண்டாடினான்

முந்நாறறேழாவது அதயாயம்.

கு ண் ட ல ர ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(ஒரு ஸமயம் குந்தியானவள் மந்திரத்தைப்பரிக்ஷிப்பதற்காக ஸூரியனை அழைத்ததும், சூரியன்வந்து தன்னோடு சேர்வதும்பாத குந்தியைப் பயமுறுத்தி இன்சொற்கூறியதும்)

அந்தப் பிராமமணரேஷ்டதமா சென்று சிறிதுகாலம் சென்ற பின், கன்னியாக இருக்கிற அந்தக்குந்தியானவள், 'மகாதமா

¹ 'மந்திரங்களால் சாரதமானவனும் வேலைக்காரன்போல வணங்கினவனும் ஆவான்' என்பது வேறுபாடத்தின்பொருள்

வான அவரால் எனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட இந்மநதிரததொகுதி எப்படிப்பட்டது? அதனுடைய வலிமையை விரைவில் அறிவேன்' என்று மநதிரததொகுதியின் பலாபலங்களைச் சிந்தித்தாள். இவ்வண்ணம் ஆலோசிக்கின்ற அநதபருதையானவள், தமசெயலாக ருதுவினசினனதைக்கண்டாள். ¹ கண்ணியாக இருக்குமநிலைமையில் வீட்டுக்குவில்லக்கான அநதச்சி ழுமியானவள் வெட்கினவளானாள். பிறகு, உபபரிகையிலிருப்பவளும் ² சிறந்த படுக்கையிலிருந்தவளுமான அநதக்குருதியானவள், சீழ்த்திசையில் உதிக்கின்ற சூரியமண்டலத்தைப் பார்த்தாள். அழகிய இடையுள்ள அநதக்குருதியானவள் அநதஸூரியனிடத்தில் மனத்தை யும் கண்ணையும் வைத்தாள். அவள் ஸந்தியை அடைந்திருக்கிற சூரியனுடையருபத்திலை (போதுமென்கிற) திருபதியை அடையவில்லை. அவளுக்காக திவயதிருஷ்டி உண்டாயிற்று. அவள் அறபுதமானகாட்சியுள்ளவனும் கவசமணிந்தவனும் குண்டலங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான ஒரு தேவனைக் கண்டாள். அர சரே! மநதிரததைப்பற்றி அவளுக்கு (பரீக்ஷிக்க) விருப்பம் உண்டாயிற்று பிறகு, அவள் அநதஸூரியனை மநதிரத்திலை அழைத்தாள், அப்பொழுது, (கண்காது முதலிய) உறுப்புகளை ஜலத்திலைதொட்டு (=ஆசுமனமசெய்து) ஸூரியனை அழைத்தாள். வேந்தே! பிறகு, தேனபோலப் பிங்கவாணமுள்ளவனும் நீண்டகைகையுடையவனும் சங்குபோன்ற கழுத்துள்ளவனும் தேளவளைகளை அணிந்தவனும் கிரீடநதரித்தவனுமான ஸூரியன், சிரித்துக்கொண்டும் திசைகளை நன்குஜவலிக்கச்செய்து கொண்டும் விரைவாகவந்தான் ஸூரியன் யோகத்திலை தன்னுருவத்தை இரண்டாகச்செய்து (ஒருவடிவத்துடன்) வந்தான், (மற்றொருவடிவத்தால்) காயவுமகாயந்தான் பிறகு, சூரியன், குருதியைப்பார்த்து, 'கலயாணி! உன்னுடைய மநதிரத்திலை வலிந்து அழைக்கப்பட்டான உன்வசத்தை அடைந்திருக்கிறேன் உனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறானான் எனன் செய்யலைண்டும் ³

¹ 'சூநூர்வாவெ' என்பது மூலம், கண்ணி = பத்தவயதுப்பெண என்பதும், கலயாணமாகாத்பெண என்பதும் பொருள் இங்கே, 'கலயாணமாகாத்பெண' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

² 'ஶீஹாஹஸ்யயெநாஸிதா' என்பது மூலம், சிறந்தபடுக்கைக்குத் தகுதியுள்ளவள் என்பதும், சிறந்தபடுக்கையில்படுத்தப்பழகினவள் என்பதும் பொருள்

அரசியே! சொல்வாயாக, உனக்கு எது இஷ்டமோ அதை நான் செய்பவனாக இருக்கிறேன்' என்று மிக அழகிய இனசொல்லுடன் கூறினான். சூந்தி, 'பகவானே! எங்கிருந்து வந்தீயோ அவ்விடத்திற்குச் செல்லலாம். பகவானே! (மந்திரத்தைப் பரிசூலிப்பதில்) ஆவலால் அழைக்கப்பட்டா. தயையெய்வீராக' என்று சொன்னான். சூரியன், 'மெல்லிய இடைபுள்ளவனே! நீ என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியே செல்வேன் ஆயினும், தேவனான என்னை அழைத்து வீணாகத் திருப்பி அனுப்புவது நியாயமன்று. நல்லபாக்கியமுள்ளவனே! ஸூர்யனிடத்தினின்று விரயத்தினால் உலகத்தில் ஒப்பற்றவனும் கவசமுள்ளவனும் சூண்டலங்களுள்ளவனுமான புத்திரன் உண்டாகவேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணம். யானைபோல நடப்பவனே! அப்படியப்பட்ட நீ உன்னைக்கொடுத்தலைச் செய்வாயாக. பெண்ணே! நீ எண்ணின் வண்ணம் உனக்குப் புத்திரன் உண்டாவான் கலயாணி! அழகிய புன்னகையுள்ளவனே! உனனோடு சேர்ந்துவிட்டு, பிறகு, நான் போகிறேன். பெண்ணே! நீ இப்பொழுது என்னுடைய பரியமான சொல்லைச் செய்யாமல் போவாயாகில், மறுத்ததனால் கோபம்கொண்ட நான் பிராமமணனையும் உன் தகப்பனையும் சுப்பிப்பேன். உனக்காக அவர்களின்வரையும் எரிப்பேன். ஸந்தேச மிலலை. உன்னுடைய அரீதினை அறியாத மூடனான உன் பிதாவும் கும உன்னுடைய இயற்கையையும் நடையையும் அறியாமல் உனக்கு மந்திரத்தைக்கொடுத்த பிராமமணனுக்கும் இப்பொழுது கடுமைபான தண்டத்தை விதிப்பேன் கலயாணி! இந்திரன்தலைவனாகக்கொண்ட இந்தத் தேவர்களின்வரும், உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிற என்னை ஆகாயத்தில் சிரித்துக்கொண்டு பாரக்கிராமர்கள் இந்தத் தேவகணங்களைப் பார உனக்கு இந்தத் தெய்வத் தன்மைபொருந்தியகண் இருக்கிறது. என்னை நீ பார்த்தற்குக் கருவியாரிருந்த தியேதேந்திரமானது முந்தியே என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான் பிறகு, ராஜ புத்திரியானவள் தங்களை தங்கள் விமானங்களில் ஆகாயத்தில் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கிற எல்லாத் தேவர்களையும் ஒளியுள்ளவனும் மகானுமான ஸூர்யனையும் பார்த்தாள். சிறுமியான அந்தக் குந்திதேவியானவள், அந்தத் தேவர்களையும் சூரியனையும் பார்த்துப் பயங்கவளாக, சூரியனை நோக்கி, 'சொபதியே! நீர் உம முடைய விமானத்தை நோக்கிச் செல்வீராக. கன்னியாக இருந்த

லால இரத முறைத தவறு (எனக்குத) துக்கத்தையே வினைவிக்கிறது. பிதாவும மாதாவும இன்னும் மறறப பெரியோராகளும், இரதச சரீரத்தைக் கொடுப்பதில் அதிகாரமுள்ளவாகளாக இருக்கிறார்கள். நான் தாமததை அழிக்கமாட்டேன். உலகத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு நன்னடையானது சரீரரகையாகப் புகழப்படுகிறது ஒளியைப் பொருளாகக்கொண்டவரே! என்னை நீ மந்திரபலத்தை அறிவதற்காக அழைக்கப்பட்டா. பிரபுவே! 'சிறுமியானவள பால்யத்தால் செய்துவிட்டாள' என்று எண்ணி என்னுடைய இந்தக் குற்றத்தைப் பொறுக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னாள். ஸூயன், 'சிறுமி எனறெண்ணி உன்னிடத்தில் நல்லவாததை சொல்லுகிறேன். வேறு ஒருத்தியினிடமும நான் நல்லவாததை சொல்ல மாட்டேன். சூத்திரபோஜனுடைய பெண்ணே! உன்னுடைய தேகத்தை எனக்குக் கொடு. பயந்தவளே! உன்னுடைய இந்தச் செய்கையினாலன்றே கோபத்துக்குத் தணிவு உண்டாகும்? பயந்தவளே! பெண்ணே! மந்திரத்தாலழைக்கப்பட்ட நான் உன்னோடு சேராமல் உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாகத் திரும்பிச் செல்வது தசாதன்றே' குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ளவளே! உலகத்தில் நன்கு பரிசுவிக்கத்தக்க கனமையை அடைவேன் அழகிய பினதட்டுக்களுள்ளவளே! கலயாணி! செலலவே செலவேன். நான் உன்னை நிராகரிக்கப்பட்டுச் சென்றால் எல்லாத் தேவர்களாலும் அப்படி நிரதிகத்தக்கவனாவேன். அப்படிப்பட்ட நீ என்னோடு சேருவாயாக; எனனைப்போன்ற புத்திரனை அடைவாய். எல்லா உலகங்களிலும் மேனமை பெற்றவளாவாய்; ஸம்சயமிலலை' என்று சொன்னாள்.

முந்நூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியானவள் அரிதில் ஸம்மதித்ததும், ஸூயன் மறுபடியும் கன்னியாகும்படி வரங்கொடுத்து அவளிடத்தில் கர்ப்பத்தை உண்டாக்கியதும்)

நீலமனமுள்ள அரதக் கன்னியானவள் பலவிதமான இன சொல்லுகூறியும் ஸூயனை ஸமாதானப்படுத்தவதற்குச் சுகதியுள்ளவளாகவில்லை. அரசரே! சிறுமியான குந்தியானவள்

சூர்யனை மறுக்கமுடியாமற்போனபொழுது, 'அவனிடத்திலிருந்து வரும் சாபத்துக்குப்பயந்தது, பிறகு, 'கோபங்கொண்டிருக்கிற இந்தச் சூரியனிடத்திலிருந்து நிரப்பாதியான என பிதாவுக்கும் பிராமமணருக்கும் எனனிமித்தம் எவ்வாறு சாபம் நேராமலிருக்கும்? (ஸூர்யன் முதலிய) தேஜஸுகளும் தூர்வாஸா முதலிய தவசிகளும் ¹ தீமையறமவர்களானாலும், சிறுவன் ஸாதுவாயிருந்தாலும், அறியாமையால் பழக்கமிருக்கிறதென்று அவர்களை அணுகலாகாது. (அவருடைய) கையிலி ² பிடிப்பட்டு மிக்க பயத்தை அடைந்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது நானாகவே என தேகத்தைப் பிறருக்குக் கொடுக்கிறதென்கிற மிக்க தீசெயலை எவ்வாறு செய்வேன்?' என்று நெடுநேரம் ஆலோசித்தாள் ராஜஸரேஷ்டரே! பிரஜைகளுக்குப்பதியே! ³ சாபத்தினின்று பயந்தவளும் மனத்தினால் பலவாறு சிந்திக்கின்றவளுமான அந்தக் குந்தியானவள், மோகம் மேலிட்ட அங்கங்களுள்ளவளும் அடிக்கடி புன்னகைசெய்யவளும் பந்துக்களிடம் பயந்தவளுமாகி அந்த ஸூர்யனைப்பார்த்து வெட்கத்தால் தழுதழுத்த சொல்லால், 'என நகப்பனாரும் தாயாரும் மற உறவினர்களும் உயிரோடிருக்கும்பொழுது இந்தச் சாலதிரத்தவறுதலானது எப்படி ஏற்படலாம்? தேவரே! சாஸ்திரவிதிகளுக்கு விலக்கான சோககை உம்முடன ஏற்படுமேயாகில் என நிமித்தமாக இந்தக் குலத்திற்கு உலகத்தில் அபகீர்த்தியானது ஏற்படும்; ஸமசயமில்லை. எவ்விதத்தாலும் அவமதிக்க முடியாதவரே! காயப்பவர்களுள் சிறந்தவரே! நீர் இதைத் தாமமென்று எண்ணினால், பந்துக்களால் கொடுக்கப்படாமலிருந்தும், தாமத்தைச்செய்கிற நான் உமக்கு எனனுடைய தேகத்தைக்கொடுத்தது உமமுடைய ஆசையை நிறைவேற்றுகிறேன். பிராணிகளுடைய தாமமும யசஸும் கீர்த்தியும் ஆபுளும் உமமிடத்திலிருக்கின்றன' என்று சொன்னான். ஸூர்யன், 'சுத்தமான புன்னகைபுள்ளவளே! உன்னைக் கொடுக்கும்விஷயத்தில் உன்னுடைய பிதாவோ உன்னுடைய மாசாவோ பெரியோர்களோ அதிகாரிகளல்லா. உனக்கு மங்கலம் என சொல்லக்கேள். பெண்ணே! சிறந்த காரதியுள்ளவளே! காரதியை (=விருப்பத்தை)ப் பொருளாகக்கொண்ட 'கந' என்கிற பகுதியினால்

¹ வேறு பாடம்

² 'முஷீக்வா' எனப்பது மூலம், 'முஷீதா' என்று மாற்றப்பட்டது

³ இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது

ஏற்பட்ட கரையெனனும் சொல்லானது, 'எல்லாரையும் விருமபுகிரூள்' எனகிற பொருளை உணர்த்துவதனால் அழகிய இடையுள்ள கணனியானவள இவவுலகில் ஸவதந்தரமுள்ளவளாக இருக்கிறார். பெண்ணே! உனனால் ஒருவிதமான அதர்மமும் செய்யப்படாதாகாது. காமங்காரணமாக நான் அதர்மத்தை எப்படி விருமபுவேன? உததமமான காந்தியுள்ளவளே! எல்லா ஸதீகளும் எல்லாபபுருஷர்களும் தடையற்றவர்கள். இதுவே பிராணிகளுக்கு இயற்கை, விவாஹநியமம் முதலியவை இதற்கு எதிரிடையானவையென்று கருதப்படுகின்றன அப்படிப்பட்ட நீ எனனேடு புணராதபின் மீண்டும் கணனியாகிவிடுவாய். மகாபாகுபலமுள்ள புத்திரனும் உனக்கு உண்டாவான், ஸமசயமில்லை' என்று சொன்னான்.

குந்தி, 'எல்லா இருள்களையும் போககுபவரே! தேவரே! உமமிடத்தினின்று எனக்குப் புதரன் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் கவசமுள்ளவனும் சூரனும் நீண்டகைகளுள்ளவனும் மகாபலசாலியுமாக உண்டாவனையாகில் எனக்குப் புத்திரனை உண்டாக்குதலென்சிற இந்த உடன்பாட்டுடன் எனக்கு உமமோடு சோக்கை உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னான் ஸூர்யன், 'மிகக தோளவலிமையுள்ளவனும் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் அறபுதமான கவசமபூண்டவனுமான புத்திரன் உண்டாவான். கலயாணி! அந்தப் புத்திரனுக்கு அம்ருதத்தாலான கவசம் குண்டலம் இரண்டும் தேகத்தோடு உண்டாகும்' என்று கூறினான்

குந்தி, 'தேவரே! பகவானே! நீர் என்னிடத்தில உண்டாகும் எனனுடைய புத்திரனுக்கு அம்ருதத்தினின்று உண்டான இந்தக் குண்டலங்களும் உததமமான கவசமும் இருக்குமே யாகில், சொன்னவண்ணம் உமமோடு எனக்குச் சோக்கை உண்டாகட்டும். அந்தப் புத்திரன் உமமுடைய வீரயமும ருபமும பலமும சௌயமும உள்ளவனாகவும் தாமத்துடன் கூடியவனாகவும் உண்டாகட்டும்' என்று வேண்டினான். ஸூர்யன், 'மத்ததால் பிரகாசப்பவளே! அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! அரசியே' அதிதியிலை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற குண்டலங்களைபும் இந்த உததமமான கவசத்தையும் அந்தப் புத்திரனுக்குக் கொடுப்பேன்' என்று கூறினான்.

குந்தி, 'பகவானே! கோபதியே! நீர் சொல்லுகிறபடி எனக்குப் புத்திரனுண்டாவானாகில் உமமோடுகூட இவவண்ணம்

நிகரற்ப்சேர்க்கையை அடைவேன்' என்று கூறினான். ஆகாயத்திலுள்ள ஸூரியன், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தக் குந்தியினிடம் பிரவேசித்தான், அவளை நாடியிலும் தொடர்ந்தான். பிறகு, அந்தக் கன்னியானவள் ஸூரியனுடைய தேஜஸினால் நடுக்கினவள் போலானாள். அந்தக் குந்திதேவியானவள் மதியங்கிப் படுக்கையிலும் விழுந்தாள். ஸூரியன், 'அழகிய பிந்தட்டுக்களுள்ளவனே! நான் (உனது பிரார்த்தனையை) நிறைவேற்றுவேன். எல்லாச் சந்திரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவனான புத்திரனைப் பெறுவாய்; கன்னிகையுமாவாய்' என்று சொன்னான்.

ராஜஸூரேஷ்டரே! பிறகு, வெட்கமுள்ளவளான அந்தச் சிறுமியானவள், அப்பொழுது, சேரத்தொடங்குகிறவனுமடிக் தேஜஸுள்ளவனுமான ஸூரியனைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகுக' என்று உரைத்தாள் இவ்வாறு உரைத்தவனும் குந்திபோஜனுடையத்மாரிபுமான அந்தக் குந்தியானவள், சூரியனைப் பார்த்து (புத்திரனை) வேண்டுகின்றவனும் லஜைபுடனகூடியவனும் மயக்கத்தால் கவரப்பட்டவனும், அசைக்கின்றகொடிபோலப் பரிசுத்தமான அந்தப்படுக்கையில் விழுந்தாள். உக்கிரமானகிரணங்களுள்ள சூரியன், அவளைத் தேஜஸினால் மயங்கச்செய்து யோகத்தால் அவளிடம் பரவேசிக்ந்து அவளைத் தனக்கு வசப்பட்டவளாகச் செய்தான சூரியன் (கன்னித் தன்மையை மீண்டும்கொடுத்ததனால்) அவளைத் தோஷத்துக்கு உட்பட்டவளாகச் செய்யவில்லை. பிறகே, சிறுமியான குந்தியானவள் நினைவை மறுபடியும் அடைந்தாள்.

முந்நூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கு ண் ட ல ா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(குந்தியினிடம் கண்ணீர் கவசகுண்டலங்களுடன் பிறந்ததும், அவள் அந்தக் குழந்தையை ஒரு பெட்டியில் வைத்து அழைத்தியில்லிட்டதும், அந்தப்பெட்டி முறையே சர்மணவதியிலும் யமுனையிலும் கங்கையிலும் சென்று சம்பாநகர் சேர்ந்ததும்)

அரசரே! குந்திக்கு ¹(வருஷத்தினுடைய) பதினொன்றாவது மாதத்தைச் சாராத சக்லபக்ஷத்தில் அந்த ஸூரியனிடத்தினின்று

¹ 'மாகமாதம் சக்லபக்ஷபரதமையில்' என்பது பழையவுரை

ஆகாயத்தில் சந்திரன உண்டாவதுபோலக் காபபம உண்டா யிற்று. அழகிய பின் தட்டுக்களுள்ளவனும் சிறுமியுமான அந்தக் குந்திதேவியானவள் பந்துக்களிடத்தினின்று உண்டான பயத் தினால் அந்தக் காபபத்தை மறைத்துத் தரித்துவந்தாள். இவளை ஜனங்கள் அறியவில்லை. கனயாந்தப்புரத்தை அடைந்திருப்பவனும் ரஹஸ்யத்தைக்காப்பதில் வல்லவனான அந்தச்சிறுமியை வளர்ப்புத்தாயைத் தவிர வேறு ஒரு ஸ்திரீயும் அறியவில்லை. பிறகு, சிறந்த காந்தியுள்ள அந்தப்பெண் அந்தத்தேவனுடைய அருளால் உரியகாலத்தில் தெய்வம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு குழந்தையைப் பெற்றாள்.

பாரதரே! அரசரே! அந்தப்பெண்ணானவள், அந்தச்சூரியன் சொன்னபடியே, கவசமபூண்டவனும் ஸவாணத்தால் பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களுள்ளவனும் சிங்கமபோன்ற கண்களையுடைய வனும் காளையினுடைய திமில்போன்ற தோள்களையுடையவனும் பிதாவான சூரியண்ப்போலவே இருப்பவனுமான அந்தக்குழந்தையைப் பிறந்தவுடனே வளர்ப்புத்தாயோடு ஆலோசித்து விட்டு விட எண்ணி, சிலபிகளால் விரைவில் நனகு இசைக்கப்பட்டதும் உறுதியானதும் ஜலத்தில் மிகப்பெறக்கூடிய பலவித மிதப்புகளோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டதும் அப்படியே மெதுவான தோல்களால் இவ்வண்ணம் நன்றாக விரிக்கப்பட்ட படுக்கையுள்ள துமான ஒருபெட்டியைச் செய்வித்தாள். எல்லாப்பக்கத்திலும் நல்ல விரிப்பு விரிக்கப்பட்டதும் தேனமெழுகினால் நன்றாகபூசப்பட்டதும் ஸுகமாயிருப்பதும் மழமழப்புள்ளதும் நன்றாகமுடப்பட்டிருப்பதுமான பெட்டியில் அந்தக் குழந்தையை நன்றாகவைத்து மிகப் புலம்பிக்கொண்டே அஸவந்தியில் விட்டுவிட்டாள் அரசரே! சன்னிகையினால் காபபத்தைத் தரித்தலானது செய்யத்தகாத தென்று அறிந்திருந்தும், அந்தக்குந்தியானவள், புத்திரவாதஸையத்தினால் தீனமாகப் புலம்பினால், அப்பொழுது, அஸவந்தியில் ஜலத்தில் பெட்டியை விடுகின்ற குந்திதேவியானவள் அழுது கொண்டே சொல்லிய வாக்கியங்களைக் கேளும் அரசரே! குந்தி, 'அடா! குழந்தாய்! உனக்கு அந்தரிக்கத்திலுள்ள பிராணிகளிடத்தினின்றும பூமியிலுள்ள பிராணிகளிடத்தினின்றும தேவலோகத்திலுள்ள பிராணிகளிடத்தினின்றும அப்படியே ஜலசரங்களிடத்தினின்றும மங்களம் உண்டாகட்டும். வழிகள் உனக்கு மங்களகரமாகட்டும். உனக்கு விரோதிகள் உண்டாகவேண்டாம். குழந

தாய! அப்படியே, (தரோகசிரதைபுடன எதிரில்) வந்தவாளும
 தரோகசிரதை இல்லாதவாளுளாகட்டும். உன்னை ஜலத்தில் ஜலாதி
 பதியானவருணராஜன பாதுகாக்கட்டும். ஆகாயத்தில் அந்த
 ரிக்ஷத்திலிருப்பவனும் அப்படியே எங்கும் செல்பவனுமான வாயு
 காக்கட்டும். புத்திர! எனக்குத்தேவர்களினமுறையினால் உன்னைக்
 கொடுத்தவரும் தேஜஸவிகளுள் சிறந்தவரும் உனக்குப்
 பிதாவுமான சூரியா எல்லா இடங்களிலும் உன்னைக் காக்கட்டும்.
 ஆதிதயாளும வஸுக்களும ருத்திரர்களும் லாததியாளும
 விஸ்வேதேவர்களும் இந்திரனும் மருதநுக்களும் திக்ருப்பாலகா
 களும் திசைகளும் எல்லாதேவாளும நல்லகாலங்களிலும் ஸங்
 கடகாலங்களிலும் உன்னைப் பாதுகாக்கட்டும். நீ தேசாந்தரத்தி
 லிருந்தாலும் சுவசத்தால் காட்டப்பட்ட உன்னை நான் அறிந்து
 கொள்வேன். புத்திர! நதியை அடைந்திருக்கிற உன்னைத் திவ்ய
 தருஷ்டியினால் பாப்பவரும் ஒளியைப்பொருளாகக்கொண்ட
 வரும் பிரகாசிப்பவரும் உனக்குப் பிதாவுமான சூரியா பாக்கிய
 சாஸி. தேவகுமார! புத்திர! நீ தாகமகொண்டு எவ்ருடையபாலீசு
 குடிப்பாயோ, எவள உன்னைப் புதராக அமைத்துக்கொள்வளோ,
 அவள பாக்கியத்தி. எவள் ஆதிதயரைப்போலத் தேஜ
 ஸுள்ளவனும் திவ்யசுவசத்தோடுகூடியவனும் திவ்யகுண்டலங்க
 ளாலலங்கரிக்ஷப்பட்டவனும் தாமரைமலாபீல நீண்டும் அகன்று
 முள்ள கணகையுடையவனும் தாமரைமலரின சிவந்த இதழ்
 போல அதிககாரதியுள்ளவனும் அழகிய நெற்றியுள்ளவனும் அழ
 கிய மயிர்நுனிகளையுடையவனுமான் உன்னைப் புத்திரனாக ஏற்ப
 டுத்திக்கொள்வளோ அவளால் எனன் நற்கனவு காணப்பட்டதோ?
 புத்திர! பூமியில் தவழ்கிறவனும் விளங்காத இனிமையான
 மழலைச்சொற்களைப் பேசுகின்றவனும் புழுதியினால் பூசப்பட்ட
 டிருப்பவனுமான உன்னைப் பாக்கியமுள்ளவாளுள் பாப்பாக்கள்.
 புத்திரனே! பின்னும் இளமைப்பருவத்தைக்கடந்து யெளவனத்தை
 அடைந்திருப்பவனும், இமயமலையின் காட்டிலுண்டான தும
 பிடரிமயிரகளுள் ளதுமான சிங்கமீபானவனுமான உன்னைப்
 பாக்கியமுள்ளவர்கள் பாப்பாக்கள்' என்று இப்படிப் பலவாறு
 தீனமாகப்புலம்பிப் பெட்டியை அப்பொழுது அஸ்வந்தியில் ஜலத்
 திலவிட்டுவிட்டான். வேந்தரே! தாமரைமலாபீலன்ற கண்களுள்ள
 வரும் புத்திரனைப்பாப்பதில் அதிக ஆவலுள்ளவருமான குருதி
 யானவள நடுநிசியில் புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அழுது

கொண்டு, பிதாவுக்குத் தெரிந்துவிடுமோ என்கிற பயத்தால் வளாப்புத்தாபுடன சென்று பெட்டியை நதியில் விட்டுவிட்டுச் சோகத்தால் வருத்தமூற்று அந்த இடத்தினின்று மீண்டும் ராஜ மாளிகையில் பிரவேசித்தாள். அந்தப் பெட்டியோ அஸ்வநதியி லிருந்து சாமணவதிநதியை அடைந்தது; சாமணவதியிலிருந்து யமுனையையும் அந்த யமுனையிலிருந்து கங்கையையும் அடைந்தது. பெட்டியை அடைந்திருக்கிற சிசுவானது அலைகளால் செலுத்தப் பட்டதாகக் கங்கையினின்று ஸூதலால் ஆளப்படுகிற சம்பாநகரி யின் ஸமீபம் சென்றது. அமருத்தகினின்று உண்டானதும் தெய வத் தனமைபொருநதியதும் குண்டலங்களுடன கூடியதுமான கவ சமும தெயவத்தாலுணடுபண்ணப்பட்ட அகிராஷ்டமும் அந்தக் குழந்தையை உயிரோடிருக்கச் செய்தன மகாராஜரே! இது மசாதமாவான ஸூயனுடைய ரஹஸ்யம். ஸூயனிடத்தி னின்று உண்டான அந்தக் காப்பமானது குந்தியினால் வயிற்றில் தாங்கப்பட்டது

முந்நூற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

கு ண்ட லா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(மனைவியுடன் நீராடச்சேன்ற அதிரதன் கங்கையில் மிதந்துவந்த பெட்டியை எடுத்து அதிலிருந்த குழந்தையைத் தனக்குப் புத்திர னுகப்பாவித்து நாமகரணமுதலியவைகளேச் செய்து வள ர்த்ததும், கீணன் பாசுராமீமுதலியவர்க ளிடமிருந்து அஸ்திரங்களைப் பெற்றதும், துர்யோதனனோடு நட்புச்செய்து கொண்டதும்)

இந்த ஸமயத்திலேயே, திருக்ராஷ்டபரனுக்கு நனாபலன் ஆந் தரீனன்கிற ஸூதன மனைவியுடன் கங்கைக்குச் சென்றான ஆசனீ! அவனுடைய மனைவியான ராஜா என்பவள அழகினால் பூமியில் நகரமுதலாயிருந்தாள் மகாபாகசியவதியான அவள புத்திரனை அடையவில்லை; குழந்தை உண்டாவதற்காக விசே ஷித்து அதிகமான முயற்சியைச் செய்தாள். அவள், திற செயலாக (வெளாத்தால்) கொண்டுவரப்படுகிறதும் ராணைக் காக்க கயிறு கட்டப்பட்டதும் (குங்குமச்சேற்றின) பூசினால்

விளங்குவதும் கவகையிலுடைய பேரலைகளின சீபுறலைகளால் நனகு அருகில்கொண்டுவரப்பட்டதும் இடகுமங்கும் அடிக்கடி மிகச் சமூகுகிறதமான பெட்டியைப் பார்த்தான். வேந்தரே! பிறகு, அந்தப் பெட்டியானது, ஸூதன மனைவியுடன் ஜலத்திலிருந்த இடத்திற்குப் பலமான வெள்ளத்தினாலும் காற்றினாலும் கொண்டுவரப்பட்டது அந்தப்பெண், பக்கத்தில வந்த பெட்டியை ஆவலுடன் பிடித்தாள்; பிறகு, அதிரதனைனகிற ஸூதனுக்குத் தெரிவித்தாள். அவன் அந்தப் பெட்டியைப் பிடித்து ஜலத்திற்குள் மீடத்தில கரையிலெடுத்தவைதது யந்திரங்களால் பெட்டியைத் திறக்குமபடிசெய்தான். அவன் அந்தப் பெட்டியில் பாலஸூர்யனுக்குப்பானவனும் பொன்மயமான கவசத்தைத்தரித்தவனும் ஜவலிககின்ற குண்டலங்களைோடு கூடின முகத்தால் பிரகாசிப்பவனும் வாடினமுகமுள்ளவனும் அழுது கொண்டிருப்பவனும் மிகப்பசியுள்ளவனும் ஒரு குழந்தையைக் கண்டான் அந்தஸூதனே மனைவியுடன் சிறந்த கார்தியுள்ள உத்தமனான அந்தப்பாலகனைப் பார்த்து, ஆச்சரியத்தினால் நன்றாகமலாந்திருக்கின்ற கண்களுடன், அந்தக்குழந்தையை மடியில்எடுத்தவைத்துக்கொண்டு மனைவியை நோக்கி, 'பயந்தவனே! பெண்ணே! கலயாணி! நான் பிறந்ததுமுதல் (பார்த்தவறயன்) இசூன் மிகதஆச்சரியமாகக் காண்கிறேன். இந்தத்தேவகுமாரன் நமக்காக வந்திருக்கிறானென்று எண்ணுகிறேன். குழந்தைகளில்லாகவனான எனக்கு இந்தப்புக்திரன் நிச்சயமாகத் தேவாகளால் கொடுக்கப்பட்டான்' என்று சொன்னான்

அரசரே! இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, அந்த அதிரதன், அந்தப் புக்திரனை நான்காபிடம் கொடுத்தான் ராதையானவள் துவய ஒருமுள்ளவனும் தாமரைமலரின் உடையபோன்ற கார்தியுள்ளவனும் ஒளியினால் சூழப்பட்டிருப்பவனும் அந்தத்தேவகுமாரனை விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டான் பிறகு, மாதாவினிடத்தில பால் பெருசியது, அது இந்தக்குழந்தையின் அதிரதத்தினால் என்பது நிச்சயம் (அவன்) இந்தப்பாலகனை விதிப்படி போஷித்தான். அவனும் சிறந்தவல்லமைபுள்ளவனாக வளந்துவந்தான் அதுதொடங்கி, அந்த அதிரதனுக்கு வேறு ஒளரஸபுக்திராகளும் உண்டானார்கள். அந்தப் பாலகனுக்குக் குண்டலங்கள் காதுகளில் காணப்பட்டன. குண்டலங்களைோடுகூடின காணத்தைப் பார்த்து, அவர்கள் அந்தப்பாலனுக்குக் கண்ணென்றே பெயர்

இட்டார்கள். ஸவாணமயமான கவசமணிந்தவனும ஸவாண மயமான குண்டலங்களுடன் கூடினவனுமான அந்தப்பாலகளைப் பார்த்து பராம்மணாகள அவனுக்கு வஸுஷேணனென்றும் பெயரிட்டார்கள். அளவுகடந்த வலலமைபுள்ளவனும வஸுஷேணனென்று பிரஸித்திபெற்றவனும வருஷனென்றே சொல்லப்படுகிறவனும பிரபுவுமான அந்தக் குந்திபுத்திரன இவ்விதமாக ஸூதபுத்திரனாதலை அடைந்தான். மிகக்வலலமைபுள்ளவனும ஸூதனுடைய மூத்தகுமாரனுமான அவன் அங்கேதேசத்தில் வளராதான். திவ்யகவசதாரியான அவன் குந்தியினுல சாரன்வாயிலாக அறியப்பட்டவனுமான. ஸூதனை அதிரதன் நாளடைவில் வளாசசியடைந்திருக்கிற அநதப்புத்திரனைப் பார்த்து ஹஸதினாபட்டணத்திற்கு அனுப்பினான்.

திறமைபுள்ளவனை அவனும, அநத ஹஸதினாபட்டணத்தில், பாணங்களைபும் அஸ்திரங்களைபும் கறபதற்காகத் துரோணரை அடுத்தான்; தூயோதனனேடு இவ்வண்ணம ஸநேகத்தை அடைந்தான். அவன் துரோணரிடத்தினின்றும் கருபரிடத்தினின்றும் பரசுராமரிடத்தினின்றும் நான்குவிதமான அஸ்திரங்களின தொகுதியை அடைந்து உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றது ஒப்பற்றவில்லாளியாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்திரனேடு நேசமசெய்துகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் தீங்குசெய்வதிலேயே பற்றுதலுள்ளவனாகி மகாபலசாலியான ஆஜுனனேடு யுத்தம்செய்வதற்கு எப்பொழுதும் விருப்பங்கொண்டிருந்தான். அரசரே! அநதக் கர்ணனுக்கு எப்பொழுதுமே ஆஜுனனேடு போட்டி இருந்தது ஆஜுனனுக்கும் காணனேடு எப்பொழுதும் போட்டி இருந்தது வந்தது. அதனால், அவ்விருவரும் எதிரிகளாயினா. மகாராஜரே! இது சூரியனுடைய ரஹஸ்யமாக இருந்தது. ஸமசயமில்லை. சூரியனிடத்திலிருந்து உண்டானவனும எதிராளிகளுடைய க்ஷயியில் பற்றுதலுடன் அபரியமான காயத்தேச செய்து வந்தவனும குண்டலங்களுடன் கூடியவனும கவசத்தேதி சோந்திருப்பவனுமான காணனைக்கண்டு யுகிஷ்டிரா அவனை யுத்தத்தில் கொல்லப்படத்தகாதவனென்று எண்ணி மனவருத்தத்தை அடைந்தாரா ராஜேந்திரரே! கர்ணன், மத்தியானனகாலம் வந்தவுடனே, ஸநானம் செய்து கைகளைக்கருவித்துக்கொண்டு அநிக தேஜஸவியான திவாகரனைத் துதிக்கும்பொழுது, பிராம்மணா

கள் தனத்திற்காக இநதக காணனை அடைவார்கள அநத ஸம யத்தில், அவனிடம பிராமமணாகளுககுக் கொடுக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லை இநதிரன, பிராமமணனாக, 'பிசைசுதையக கொடு' எனறு சொலவிககொண்டு அருகில வநதான. காணன அவ னைப்பாரதது, 'நலவரவா!' எனறு வினவினான.

முந்நூறறுப்பதினோவது அத்யாயம்.

கு ண ட ல ர ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(இந்திரன் பிராமமணவேஷம்தரித்துக் கர்ணன்டம் வநது, கவசகுண் டலங்களை யாசித்ததும், அவனை இந்திரனேன்றறிந்த கர்ணன் அவன் டத்திலிருந்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொண்டு கவசகுண்டலங் களைக் கொடுத்ததும்)

பிராமமண லேஷத்தால மறைக்கப்பட்டவனும அருகில வநதவனுமான தேவராஜனைப்பார்தது, காணன நலவரவு கூறி னான; அவனுடையமனத்தை அறியவில்லை. பிறகு, அதிரதனு டைய குமாரனான காணன், 'கழுததில் பொனனாபரணங்களால் நிறைந்த யௌவனமதமுள்ள ஸதரீகளையோ அநேக பசுமநதைக ளுடன்கூடிய கிராமங்களையோ எவைகளை நான உமககுக்கொடுக்க க்ககடலேன்?' எனறு அநதப்பிராமமணனை வினவினான. பிராம மணன், 'பொனனாபரணங்களைக் கழுத்திலணிந்த யுவதிகளையும் எனக்கு அனபைப்பெருக்கக்கூடிய வேறுபொருளையும் நீ கொடுக்க லேவண்டுமென்று நான விருமபவில்லை. அவைகளை யாசிப்பவாக ளுக்கக் கொடு குற்றமற்றவனே! நீ ஸதயவரதமுள்ளவனாக இருப்பாயாகில், உனனோடுகூடலே பிறநத இநதக்கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் எனக்கு அறுத்துக்கொடுப்பாயாக. பணகவரை வாட்டுபவனே! உனனால இநதப்பிசைசு கொடுக்கப்பட்ட நான விரும்புகிறேன். இது எல்லா லாபங்களையுங்காட்டிலும் சிறநத லாபமாக எனனால எண்ணப்பட்டிருக்கிறது' எனறு சொனனான. காணன், 'பிராமமணனே! மனையையும் பசுக்களையும் வாழ்நாள முழுதும் அனுபவிக்கத்தக்க நிலத்தையும் உமககுக் கொடுபேன். குண்டலங்களைளாடுகூடினகவசத்தைக் கொடுக்கமாட் டேன்' எனறுசொனனான். பரதாரேஷ்டரே! இவ்வண்ணம காணனால் பலவிதவாக்கியங்களால் மறுக்கப்படுகின்ற அநதப்

பிராமமணன வேறுவரத்தை யாசிக்கவில்லை. கூடியவரையில் நல வசனங்களால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டவனும் விதிபபடி பூஜிக் கப்பட்டவனுமான அந்தப்பிராம்மணாரேஷ்டன் வேறுவரத்தை விருமபவிலலை. அரசரே! பிராமமணோத்தமன கர்ணனுடைய தேகத்தோடேதோனறின கவசத்தையும் குண்டலங்களையுந்தவிர வேறு ஒரு வரத்தையும் விருமபாமற்போனபொழுது, காணன், சிரித்தனுகொண்டு அந்தப்பிராம்மணனைப் பார்த்தது, 'பிராமம ணரே! கூடவேதோனறியிருக்கிற கவசமும் குண்டலங்களும் அமருத்ததினின்று உண்டானவைகள். அதனால், உலகங்களில் கொலப்படத்தகாதவனாக இருக்கிறேன். அதனால், இவை களை நான் விடமாட்டேன். பிராமமணோத்தமரே! விசாலமான தும் பகைவர்களில்லாததும் சேஷமத்தை உண்டுபண்ணுகிறது மான பூமியின் அரசாட்சியை நீர் எனனிடத்தினின்று நன்றி கப்பெற்றுக்கொள்வீராக. பிராமமணோத்தமரே! உடன்பிறந திருக்கிற குண்டலங்களாலும் கவசத்தாலும் விடுபட்டிருக்கிற நான் பகைவர்களால் கொல்லத்தக்கவனாகிவிடுவேன்' என்று சொன்னான்.

பாகாஸூரனைக் கொன்றவனும் பகவானுமான இந திரன் வேறுவரத்தை வரிகாமற் போனபொழுது, காணன், உரககச்சிரித்து அந்தப் பிராமமணனைப்பார்த்தது, 'தேவ தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதியே! பிரபுவே! முந்தியே நீர் எனனால் அறியப்பட்டிருக்கிறீர். இநதிரரே! உமக்கு நான் பிரதி பரயோஜனமின்றி வரனைக்கொடுப்பது நியாயமாகாது. நீர் தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரரன்றோ? மகிமைபொருந்திய உமமால் என க்கு வரன் கொடுக்கத்தக்கது. பிராணிகளைப்படைக்கிற நீர் மற்றப் பிராணிகளுக்கும் ஈஸ்வரராக இருக்கிறீர். தேவரே! குண்டலங் களையும் கவசத்தையும் உமக்குக்கொடுப்பேனாகில், பகைவர்களால் கொல்லத்தக்கதன்மையை அடைவேன் இநதிரரே! நீரும் எல்லா ராலும் நகைக்கத்தக்க நிலையை அடைவீர் ஈசரரே! ஆகையால், இவைகளுக்குப் பிரதியாக வேறொன்றைக்கொடுத்துக் குண்ட லங்களையும் உத்தமமான கவசத்தையும் எனனிடத்தினின்று இஷ்டப்படி பெற்றுக்கொள்ளும் அப்படி இல்லாவிட்டால் நான் கொடுக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னான்.

இநதிரன், 'நான் முந்தி உன்னிடம் வரும்பொழுதே சூரிய னால் அறியப்பட்டேன். அவனால் உனக்கு இவ்வாறு இநத எல்

லாம் சொல்லப்படடிருக்கின்றன , ஸம்சயமிலலை. ஐயா! காண! நீ விருமபுவது உன்னிஷ்டப்படி ஆகுக. என்னுடைய வஜராயுதத்தைத்தவிர மற்றதை உன்னிஷ்டப்படி வரிப்பாயாக' என்று சொன்னான். பிறகு, காணன் மிகமகிழ்ந்து வாஸவனை அணுகி முழுமனத்துடன் எதிரில் நின்று பயனற்றதாகாத சக்தியாயுதத்தை வரித்தான். காணன், 'வாஸவரே! கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, வீணாகாதம லேனாமுகத்தில பகைவாக்குடைய கூட்டங்களை நாசம் செய்கிறதுமான சக்தியை எனக்குக் கொடும' என்று வேண்டினான். அரசரே! பிறகு, வாஸவன் சக்தியைக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் மனத்தினால் ஒரு முகூர்த்தகாலம் நன்கு ஆலோசித்துக் காணனைப்பார்த்து, 'காண! சரீரத்தோடுதோன்றின குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் எனக்குக் கொடுத்ததுண்டு. இந்த உடன்பாட்டினால் நீயும் எனனிடமிருந்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. பயனற்றதாகாத இந்தச்சக்தியானது என்னுடையகைபிலிருந்து விடுபடுமேயாகில நூற்றுநூற்றுவராகப் பகைவாக்களைக் கொல்லுகிறது; மீண்டும், அஸுரர்களைக்கொல்லுகின்ற என்னுடைய கையை அடைகிறது. உன்னுடைய கையைடைந்திருக்கிற அப்படிப்பட்ட இந்தச் சக்தியாயுதமானது, பலமுள்ளவனும காஜிகின்றவனும (பகைவரை) மிகவாட்டுபவனுமான ஒரு சத்துருவைக்கொன்று என்னையே வந்தடையவேண்டும்' என்றான்

காணன், 'நான், மஹாயுதத்தில் எவனிடத்தினின்று எனக்குப் பயமுண்டாகுமோ அப்படிப்பட்டவனும காஜிப்பவனும பிரதாபத்தால் சத்துருக்களைத் தபிக்கச்செய்யவனுமான ஒரே சத்துருவைக் கொல்லவிருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான். இரதிரன், 'யுத்தத்தில் பலசாலியும் காஜிக்கின்றவனுமான ஒரு சத்துருவைக் கொல்லுவாய். நீ எவனொருவனை யுத்தம்செய்து கொல்லவேண்டுமென்று வேண்டுகிறேயோ அந்தச்சூரன் மகாத மாவினால் காப்பாற்றப்படுகிறான். வேதங்களைக் கற்றறிந்தவர்கள் எவனை பஜனுவராகன என்றும் பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவனென்றும் நாராயணனென்றும் சிந்திக்கப்படமுடியாதவனென்றும் சொல்லுகிறார்களோ, அந்தகருஷ்ணனால் அந்தவீரன் காக்கப்படுகிறான்' என்று சொன்னான்.

காணன், 'அஸுரர்களை நாசம்செய்வரே! நீர் சொல்லுவது சரியே. எவன் யுத்தரங்கத்தில் என்னை எதிர்த்து நிம்பாளே

அவனைக்கொலவேன பகவானே ! இப்படி இருந்தாலும் இருக்கடும். பிரதாபமுள்ள ஒரு வீரனைக்கொலவதில் வீணாகாத சக்தியை எனக்குக் கொடுப்பீராக. குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் அறுத்து உமக்குக் கொடுப்பேன். அறுக்கப்பட்டிருக்கிற எனனுடைய அவயவங்களில் அருவருக்கப்பட்டதக்கதன்மை உண்டாகக்கூடாது' என்று வேண்டினான். இந்திரன், 'காண ! நீ பொய்யை விருமபவிலையாதலால் உன்னுடைய அவயவங்களில் எவ்விதச் சூலும் அருவருக்கப்பட்டதக்கதன்மையும் காயமும் உண்டாகாபேசுகிறவார்களுக்கிறந்தவனே ! காண ! உன்னுடையபிதாவுக்கு எப்படிப்பட்ட நிறமும் ஒளியுமுண்டோ அப்படிப்பட்ட நிறத்தோடும் ஒளியோடும் நீ மறுபடியும் சோந்தவனாவாய். வேறு ஆபுதங்களிருக்கும்பொழுது உயிருக்கு ஸந்தேகம் வராமலிருக்கையில், வீணாகாத இந்தச்சக்தியை அஜாகரதையாகப் பிரயோகித்தால் இது உன்மீதே விழும்' என்றுசொன்னான் காணன், 'இந்திரரே ! நீ எனக்குச்சொல்லுகிறபடியே அதிகமானபிராணஸம்சயத்தை அடைந்தால் இந்த இந்திரசக்தியைப் பிரயோகிப்பேன் இது உண்மை. உமக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான்.

பிராணைகளுக்குப்பதியே ! பிறகு, மிகப்பிரகாசிக்கின்ற சக்தியை வாங்கிக்கொண்டு கூாமையானகத்தியைஎடுத்து எல்லா அவயவங்களையும் அறுத்தான். பிறகு, தேவர்களும் மனிதர்களும் தானவர்களும் ஆகிய அனைவரும் தன்னையே அறுக்கிற காணனைப்பார்த்து ஸிம்மநாதம் செய்தார்கள். இவனுடைய முகத்தில் ஒருவிதமான விசாரமும் உண்டாகவில்லை பிறகு, கத்தியினால் சரீரத்தை அறுப்பவனும அடிக்கடி மந்தஹாஸம்செய்யவனும மனிதர்களுள் வீரனுமான காணனைப்பார்த்துத் தேவதுருபிகள் முழங்கின திவ்யமான பூமாரியும் அநிகமாகவிழுந்தது பிறகு, அவ்கத்தினின்று திவ்யகவசத்தை அறுத்து (ரகத்ததால்) நனைந்திருக்கிற அரக்ககவசத்தை அப்படியேஇந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அப்படியே, அரக்ககுண்டலங்களையும் அரக்ககாத்தினின்று அறுத்துக்கொடுத்தான் ; அரக்கச்செய்காரினால்¹ காணன் ஆனான் பிறகு, தேவனுள் வஜரபாணி, கத்தியினால் உடலறுக்கப்பட்ட காணனைப்பார்த்து, ஸந்தோஷமுள்ளவனுனை பிறகு, இந்திரன் உரக்கச்சிரித்துக்கொண்டு, காணனைவஞ்சித்தும் உலகத்தில் கோத்தியோடுசொந்தும், 'பாண்ட

¹ ஆதிபாவம் 444-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க

வாசுநுடையகாரியம் செய்யப்பட்டது' என்று எண்ணினான். அதன் பிறகு, ஸவாககததைநோக்கியே மேலே எழுமபிசசென முன். திருதராஷ்டிரகுமாராகளனைவரும், காணன் (கவசகுண்டலங்கள்) கவரப்பட்டதைக்கேட்டுத் தீனர்களாகிச் செருக்கழிந்தவர்கள் போலானார்கள். காட்டிலிருக்கின்றபாததாக்கள், ஸூதபுத்திரன் அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைவிக்கப்பட்டதைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்தார்கள்" என்று கூறினார்.

ஜனமேஜயா, "வீரர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் எங்கே இருந்தார்கள்? அவர்கள் அந்த பரியமானசெய்தியை எங்கிருந்து கேட்டார்கள்? பன்னிரண்டாவதுவாஷம் சென்றபிறகு, எதைச் செய்தார்கள்?" எனக்கு அவை அனைத்தையும் பகவானுன தேவரீர் விரித்துச்சொல்லவேண்டும்" என்று வினவினார். வைசம்பாயனா, "அந்தப்பாண்டவர்கள் ஜயதரத்தைத்தூரத்தித் திரௌபதியை அடைந்து பிராமணர்களோடுகூட மாக்கண்டேயரிடத்தினின்று பழமையான தேவர்கள் ரிஷிகளுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகக்கேட்டு, காமயகவனத்திலுள்ள ஆஸரமத்திலிருந்து ரதங்களும் உடனவந்தவர்களும் ஸூதர்களும் சமையற்காரர்களுமாகிய எல்லாரோடும் திரும்பிவந்தார்கள். ஆணமையிற சிறந்தவர்களான அவர்கள் இவ்வண்ணம் வனவாஸத்தை முழுமையும்கடந்து, பிறகு தவைதவனத்தை அடைந்தார்கள்" என்று கூறினார்.

கு ண் ட ல ா ஷ ர ண ப ர் வ ம் மு ன் றி ன் று

முந்நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம்.

(யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் த்வைதவனத்திற்குத் தீரும்பிவந்ததும், அங்கு ஒரு மானுனது ஒருபிராம்மணனுடைய அரணி தற்செயலாகக் கோம்பில்மாட்டிக்கொள்ள அதனோடு ஓடியதும், பிராம்மணன் வேண்டப் பாண்டவர்கள் அந்தமாணப் பின்தொடர்ந்ததும், மான் மறைய அவர்கள் களைத்து ஓர் ஆலமரத்தினடியில் உட்கார்ந்ததும்)

ஜனமேஜயா, "பாண்டவர்கள் இவ்வண்ணம் பாரையான கிருஷ்ணை கவரப்பட்டபொழுது மிக்கதுயரத்தை அடைந்து

அவனை மீட்டு, பிறகு யாது செயதனா?" எனறு வினவ, வைசமபாயனா, “(அடுத்தவரைக காதலிவிருந்து) நமுவாதவரான யுதிஷ்டிரமகாராஜா இவ்வண்ணம நிகரில்லாத கஷ்டத்தை அடைந்து, கிருஷ்ணையை மீட்டுவந்து பிராதாககனோடு காமயகவனத்தை விட்டு, அழகியதும் ருசியான கிழங்குகனிகளுள்ளதும் பலவகையான பல மரங்களையுடையதுமான தவைதவனத்தை மீண்டுமவநசடைந்தாரா. அவவிடத்தில், பாண்டவர்கள, மனைவியான கிருஷ்ணையுடன், எல்லாருமே பழங்களை உணவாகக்கொண்டவர்களும் மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களும் வஸித்தாக்கள். தாமாதமாக்களும் அடக்கத்தை விரதமாகக்கொண்டவர்களும் பகைவாகளை வாட்டுபவாளுமான குருதிபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரானும் பீமலேனனும் அராஜானும் மாதீபுத்திராகவான நகுல ஸஹதேவாக்களும் பிராமமணருக்கு உபகாரம் செய்வதற்காகப் பராக்கிரமத்தைச் செய்து ஸுகத்தை முடிவாகக்கொண்ட பெரிதான துன்பத்தை அடைந்தார்கள். அந்த வனத்தில் வஸிக்கின்ற அந்தக் கௌரவஸரேஷ்டாக்கள் அடைந்ததும் ஸுகத்தைப் பிந்தின்பலமாகக் கொண்டதுமான துன்பத்தை உமக்குச் சொல்லவே; கேளும் தலசியான ஒரு பிராமமணனுடைய ¹ அரணியுடன் கூடின ² கடைகோலானது, (மரத்தில் தேசத்தை) உரைந்துகொள்ளுகின்ற ஒரு மானின கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டது. அரசரே! அதிக வேகமுள்ளதும் விரைவுபடுவதுமான அந்தப் பெரியமானது அதனை எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகத் தாவி ஓடி ஆஸரமத்திலிருந்து நெடுந்தாரம் போய்விட்டது கௌரவாக்களுள் மிக்க சிறந்தவரே! அவை கொண்டேபாகப்படுவதைக் கண்டு அந்தப் பிராமமணன் அசனிஹோத்திர ஸாதனத்தை அடையுமரிருப்பத்தால் விரைவுடன் அந்த இடத்தில் ஓடிவந்தான். அந்த வனத்தில் அந்தப் பாண்டவாக்கள் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் மகாரதரும் வனத்தில் சுமபிமாகனோடு உட்காரநிதிர்ப்பவருமான அஜாத சத்ருவை விரைவாக அடைந்து, பிராமமணன், மனவருத்தத்துடன், ‘வேந்தனே! மரத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த அரணியுடன் கூடின ³ கடைகோலானது உரைந்துகொள்ளுகின்ற ஒரு மானினுடைய கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டது அரசரே! மிக்க வேகமுள்ள

¹ ‘யாகத்தில் அகனி யெடுப்பதற்காகக் கீழும் மேலும் வைத்தக் கடையப்படுகிற இரண்டு சடடைகள்’ எனப்பது பழையவரை

², ³ வேறு பாடம்.

பெரியமானது அதைக்கொம்பினால் எடுத்துக்கொண்டு விரைவுபடுவதாகி ஆசாரமத்திலிருந்து சீக்கிரமாகத் துள்ளிக்குதித்து ஓடிவிட்டது. அரசரே! பாண்டவர்களே! அந்தப் பெரிய மானினுடைய காலடியைப் பார்த்துச் சென்று அதனை அடைந்து, அக்னிஹோத திரம தடைப்படாதபடி, அந்த அரணியுடன்கூடின கடைகோலைகொண்டுவாருங்கள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பிராமமணனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு ஸந்தாபத்தை அடைந்த யுதிஷ்டிரா, பிராதாக்களோடு வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார். புருஷஸரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் கவசமூண்டு விற்றபிடித்துப் பிராமமணனுக்காக முயல்கின்றவர்களாகி மாணச சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். மகாரதர்களான பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் மாண ஸமீபத்தில் பார்த்துக் காணிகளையும் நாள்கவகையையும் நாராசங்கையையும் தொடுத்தும் அதனை அடிக்கமாட்டாமற் போயினார். அவர்கள் அடிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும்பொழுதே பெரிய மானது மறைந்து போயிற்று பெரிய மனமுள்ள பாண்டவர்கள் மாணச காணாமல் களைத்து வருத்தத்தை அடைந்தார்கள். அவர்கள் பசியினாலும் தாகத்தாலும் கவரப்பட்ட அங்கங்களுடன் புகமுடியாத காட்டில் குளிரந்த நிழலுள்ள ஓர் ஆலமரத்தை அடைந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸமயத்தில், நகுலன், தூக்கமுள்ளவனாக அப்பொழுது குருநந்தனரும் மிகச் சிறந்தவரும் தமையனான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துக் கோபத்தால் பின்வருமாறு கூறலானான் 'இந்தக் குலத்தில் ஆசாரத்தை யினால் ஒரு காலத்திலாவது தாமமானது அழிந்ததில்லை. அத்தமும் அழிந்ததில்லை. அரசரே! எல்லாப் பிரானிகளவிஷயத்திலும் மறுத்துச் சொல்லாத நாம், (பிராமமணனுடைய காரியத்தடையை நிமித்தமாகக்கொண்ட) சங்கடத்தை அடைந்தவர்களாகிவிட்டோமே; இதென்ன?' என்று கூறினான்.

முந்நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(பாண்டவர்கள் தாகம்கொண்டதும், யுதிஷ்டிரர் சோற்படி நகுலன் மரத்திலேறி ஒரு தடாகத்தைப் பார்த்ததும், நீர்த்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்காக நகுலன் முதலியவர்கள் தடாகத்தை அடைந்து நீரைப்பருகி மரித்ததும், அவர்கள் தீரும்பிவராமையால் யுதிஷ்டிரரும் தடாகத்துக்குச் சென்றதும்)

யுதிஷ்டிரர், ‘ஆபததுககளுககு எலலை இலலை; ¹ பயனுமிலை; காரணமுமிலை. ² தாமமோ புணயம பாபம இவ்விரணடினுடைய பயனான ஸுகதுககவகளைப் பிரிக்கிறது’ என்று கூறினான். ‘பிராதிகாமியானவன திரௌபதியை வேலைக்காரியைப்போல ஸபையில் எப்பொழுது இழுத்துவந்தானோ அப்பொழுது எனனால் அவன் அந்த ஸபையில் கொல்லப்படவில்லை. அதனால், ஸங்கடத்தை அடைந்தோம்’ என்றான். ஆர்ஜுனன், ‘கடுமையானவைகளும் எலும்புகளைப் பிளக்கின்றவைகளும் ஸூதபுத்திரனால் சொல்லப்பட்டவைகளும் மிகப் பொறுக்கமுடியாதவைகளும்மான சொற்கள் எனனால் பொறுக்கப்பட்டன. அதனால் ஸங்கடத்தை அடைந்தோம்’ என்று சொன்னான். ஸஹதேவன், ‘பாரதரே! சகுனியானவன் எப்பொழுது உம்மைச் சூதாட்டதால் ஜயித்தானோ அப்பொழுது எனனால் அவன் கொல்லப்படவில்லை. அதனால், ஸங்கடத்தை அடைந்தோம்’ என்றான்.

பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர், நகுலனைப் பார்த்தது, ‘மாதீபுத்திர! நீ மரத்தினமீதேறிப் பததுத்திசைகளையும் பாரா. ஸமீபத்தில ஜலத்தையோ ஜலத்தை அடுத்திருக்கிற மரங்களையோ பாபபாயாக. அப்பா! இந்த உன்னுடைய பராதாககளை தாகக கொண்டவர்களாகவும் களைத்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களன்றோ!’ என்று சொன்னான். சிறந்த புத்தியுள்ள நகுலனோ, ‘அப்படியே’ என்று சொல்லிவிட்டுத் தமையனருடைய கட்டளை யினை உடனே எழுந்திருந்து மரத்தினமீது விரைவாக ஏறி நான்குபக்கங்களிலும் பார்த்தது, தமையனரை நோக்கி, ‘வேந்தரே!

1 ‘கிரிதித்’ என்பது மூலம், ‘பலம்’ என்பது பழையவுரை

2 ‘பராரபத ரூபமான தாமம்’ என்பது பழையவுரை, ‘தாமதேவதை’ என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

ஜலத்தை அநுகிருக்கிற ஏராளமான மரங்களைக் காணுகிறேன். ஸாரஸ பசுங்களுடைய சத்தங்களை யும் கேட்கிறேன். எந்த இடத்தில ஸாரஸங்களுடைய சத்தமிருக்குமோ அங்கு ஜலமிருக்கும்; ஸமசயமிலீல' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ஸதயத்தில உறுதியுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுகிஷ்டிரா, நகுலனைப்பாத்தது, 'அப்பா! நீ போ. அமப்புபெட்டிகளால் விரைவாக ஜலத்தைக் கொண்டு வா' என்று சொன்னான். நகுலனே, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, தமையனருடைய கட்டளை யினால் தீர்த்தமிருக்கிற இடத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடித் தீர்த்தத்தை விரைவாக அணுகினான். அவன், ஸாரஸங்களால் சூழப்பட்ட நிராமலமான ஜலத்தைக் கண்டு அதைக் குடிக்கவிருப்பமுள்ளவனாகி, பிறகு, ஆகாயத்தினின்று உண்டான சொல்லைக் கேட்டான். யக்ஷன், 'அப்பா! ஸாஹஸம செய்யாதே. இது¹ முன்னரே என வசத்திலிருக்கிறது மாதர் நந்தன்! எனனுடைய கேள்விகளுக்கு விடை கூறி, பிறகு, தண்ணீரைக் குடி; எடுத்துக்கொண்டும போ' என்று சொன்னான் அதிக் தாகமுள்ளவனான நகுலன் அந்த யக்ஷனுடைய வாக்கியத்தை அலக்ஷயமசெய்து குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் குடித்தான்; குடித்துக் கீழே விழுந்தான்.

நகுலன் தாமதிக்கவே, குந்தியின் புதல்வரான யுகிஷ்டிரா, வீரனும் பகைவர்களை அடக்குகிறவனும் தம்பியுமான ஸஹதேவனைப் பாத்தது, 'ஐயா! ஸஹதேவ! உன்னுடைய தமையன் தாமதிக் கிறான் அந்த உன் ஸஹோதரனை அழைத்து வா; ஜலத்தை யும் நீ கொண்டு வா' என்று சொன்னான். ஸஹதேவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி விட்டு, அந்தத் திசையைக் குறித்துச் சென்றான். அப்பொழுது, பூமியில் இறந்துகிடக்கிற தமையனான நகுலனைக் கண்டான். பிராதாவினுடைய சோகத்தால் மிகக் தாபத்தையடைந்தவனும் தாகத்தால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவனுமான ஸஹதேவன் தீர்த்தத்தை நோக்கி ஓடினான். பிறகு, ஆகாயத்தில ஒரு வாக்கானது, 'ஐயா! ஸாஹஸத்தைச் செய்யாதே இது முன்னரே என வசத்திலிருக்கிறது. எனனுடைய விகைகளுக்கு மறுமொழி கூறி இஷ்டப்படி தீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணு; எடுத்துக்கொண்டும போவாயாக' என்று சொல்லியது. அந்த வாக்கிய

1 : 'வ-ஓவ-வரிமு-ஹம்' என்பது மூலம், 'முந்தியதான நியமம்' என்பது பழையவுரை. 'முன்னமே என வசத்திலிருப்பது' என்பது இறக்கிலிஷ மொழிபெயர்ப்பு

ததை அலக்ஷயம் செயதுவிட்டுத் தாகமகொண்ட ஸஹதேவன் குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் குடித்தான்; குடித்துக்கீழே விழுந்தான்.

பிறகு, குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரா, விஜயனைப் பார்த்து, 'பகைவரை அழிப்பவனே! சீபதஸுவே! உன்னுடைய பிராதாக்கள் சென்று நெடுநேரமாயிற்று அவர்களை அழைத்து வா. உனக்கு மங்கலம். ஜலத்தையும் நீ கொண்டு வா. ஐயா! துக்கத்தில் அழுந்தியிருப்பவர்களான எங்கள்னைவருக்கும் நீ அல்லவோ ஆதாரமாக இருக்கிறாய்?' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மேதாவியான அர்ஜுனன், அம்புகளையும் வில்லையும் எடுத்ததுக்கொண்டும் கத்தியைக் கட்டிக் கொண்டும் அந்தத்தடாகத்தை அடைந்தான். அவன் புருஷ ஸ்ரேஷ்டர்களான பிராதாக்களிருவரும் தீர்த்தம் கொண்டுவரச் சென்ற இடத்தில் இறந்துகிடப்பதைக் கண்டான். உயிர்துறந்து பூமியில் படுத்திருப்பவர்களும் தூங்குகிறவர்களையோலீருப்பவர்களும் அவ்விருவரையும் பார்த்து, குந்தீபுத்திரனும் புருஷ ஸ்ரேஷ்டனுமான அர்ஜுனன் மிகுந்த துயரத்துடன் வில்லை எடுத்ததுக்கொண்டு அந்த வனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்தான். அந்த ஸ்வயஸாசியானவன் அந்தப்பெருங்காட்டில் ஒருபிராணியையும் காணவில்லை. அவன் தாகத்தாலபீடிக் கப்பட்டவனாகத் தீர்த்தத்தைநோக்கி ஓடினான் ஓடுகின்ற அந்த அர்ஜுனன், 'ஓ! கௌந்தேய! நீ குடிக்க விரும்புகிற இந்த ஜலமானது உன்னால் வலிந்து அடைவதற்கு இயலாதது. பாரத! என்னால் கைக்கப்படுகிற வினாகளுக்கு நீ மறுமொழியை உரைப்பாயாகில், பிறகு, தீர்த்தத்தைக் குடிப்பாய்; எடுத்ததுக்கொண்டும்போவாய்' என்கிறசொல்லை ஆகாயத்தினின்று கேட்டான். தடுக்கப்பட்டவனான அர்ஜுனன், யக்ஷனேநோக்கி, 'கண்ணுக்குப்புலப்படநின்று தடு என்னுடைய பாணங்களால் நன்குபிளக்கப்பட்டால் மீண்டும் இவ்வண்ணம் பேசமாட்டாய்' என்றுசொன்னான் பிறகு, பார்த்தன் இவ்வண்ணம் கூறிவிட்டுச் சபதத்தைக்கேட்டு லக்ஷபத்தை அடிக்கிற சுகதியைக் காண்பிக்கின்றவனாகி அஸ்திரமந்திரங்களால் அபிமந்திரணம்செய்யப்பட்டிருக்கிற அம்புகளால் எல்லாததிக்குக்களிலும் நன்குபொழிந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனான அந்த அர்ஜுனன், தாகத்தால் மிகப்பீடிக் கப்பட்டவனாகி வீணாகாதவைகளான கர்ணிகளையும் நாஸ்கங்களையும் நாராசங்களையும் அம்புகளையும் தொடுத்தது ஆகாசத்தில் அனேக அம்புகள் கூட்டங்களால் வாழித்தான்.

யக்ஷன், 'பாரத! உன்னுடைய ஆயுதபரயோகங்களால் யாதுபயன்? எனனுடைய வினாக்களுக்கு விடை அளித்தது விட்டுத் தண்ணீரைக் குடிப்பாயாக. வினாக்களுக்கு விடை அளிக்காமல் தீர்த்ததைப்பருகிலை உடனே இறப்பாய' என்று சொன்னான். அரஜுனன், பாணங்கள் வீணானதைக்கண்டு தாகத்தால் அதிகமவருத்தப்பட்டவரை இருப்பதால், அந்த யக்ஷவசனத்தை அலக்ஷ்யமசெய்தே தண்ணீரைக் குடித்து உடனே சீமேழிமுநதான்.

பிறகு, குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரா, பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'சத்தருக்களைத் தவிரக்கசெய்யவே! பாரத! நகுலனும ஸஹதேவனும பீபதஸுவும தீர்த்தததிற்காக நெடுநேரம் முந்தியே சென்றார்கள். திருமபிவரவிலை அவர்களை நீ அழைத்துவருவாயாக. உனக்கு மங்களம். நீ தீர்த்தததையும் கொண்டுவருவாயாக' என்று சொன்னான். பீமஸேனன், 'அப்படியே' என்றுசொல்லிவிட்டு, அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்களான பிராதாக்கள் வீழ்த்தப்பட்டிருக்கிறவிடத்தை அடைந்தான். மகாபாகுபலமுள்ளவனான பீமன், அவர்களைப்பார்த்துத் துக்கமுள்ளவனாகவும் தாகத்தால் நன்குவருத்தப்பட்டவனாகவும், 'அது யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்களுடையசெய்கை' என்று எண்ணினான். குந்தீபுத்தரனான அந்தவருகோதரன், அப்பொழுது, 'நிச்சயமாக இப்பொழுது போபுரியவேண்டும் அதற்குள் தீர்த்ததைக் குடிப்பேன்' என்று எண்ணினான். பிறகு, புருஷஸரேஷ்டனான அவன் தாகமகொண்டவனாகத் தீர்த்ததைநீராக்கி ஓடினான். யக்ஷன், 'அப்பா! ஸாஹஸம் செய்யாதே இது முன்னரே என் வசத்திலிருக்கிறது. குந்தீநந்தன்! வினாக்களுக்கு விடை கூறிவிட்டு, பிறகு, ஜலத்தைப் பருகுவாயாக; எடுத்ததுகொண்டும் செல்வாயாக' என்றுசொன்னான். அளவுகடந்த வலலமைபுள்ள யக்ஷலை இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட பீமன், அந்தவினாக்களுக்கு விடை அளிக்காமலே தண்ணீரைக்குடித்து உடனே சீமேழிமுநதான்.

பிறகு, புருஷஸரேஷ்டரும் குந்தியினபுதலவரும் பிரபுவுமான தாமராஜா மிக்க கவலைபற்றாத தமக்குத்தாமே ஆலோசனைசெய்தார். பிறகு, அவர், பிராதாக்கள் நெடுநேரம் முந்திச்சென்றதை யும் வராமல் தாமதிப்பதையும் அறிந்து, பலவாறாக மீண்டும் மீண்டும் உரைக்கலானான். 'இந்தக்காடு எளிக்கப்பட்டதோ? அவர்கள் பாரக்கப்படுவார்களோ?' உயிர்துறந்திருப்பார்களோ? ஒரு மகா

பூதத்தை அடித்து அதனால் சபிக்கப்பட்டு அவர்கள் கீழே விழுந்திருப்பார்களோ? அல்லது, அந்த வீரர்கள் சென்ற இடத்தில் தீர்த்ததைக்கொணாமல் வனத்தில் தீர்த்ததைத்தேடிக்கொண்டு தாமதிக் கிராகளோ? நெடுநேரம் சென்று விட்டதே. யாதுகாரணம்? புருஷஸரேஷ்டாகளான எனதம்பிகள் வரவில்லையே? இவர்கள் இருக்காமிடத்தைப்பார்ப்பதற்கு நான் செலவாகிறேன்' என்று நிச்சயம்செய்து மகாபுத்திரசாலியான யுதிஷ்டிரா எரிக்கப்படுகின்றமனதனுடன் எழுந்திருந்து, ஜனங்களுடையசத்த மில்லாததும் புள்ளிமானகளாலும் பன்றிகளாலும் பறவைகளாலும் அடையப்பட்டதும் ஒளிபொருந்திய பசுமைநிறமுள்ள மரங்களால பிரகாசிக்கின்றதும் வண்டுகளாலும் பறவைகளாலும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஓசைபுள்ளதாகச்செய்யப்பட்டதும் மெல்லிய இளம்புகளால் நிரம்பிய இடங்களுள்ளதும் மனதைக்கவருகின்றதுமான பெருங்காட்டில் நுழைந்தார். அநதக்காட்டில் செலவாகின்ற ஸ்ரீமானை யுதிஷ்டிரர், பொன்மயமான இதழ்களூள்ள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் விஸவசாமாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதுபோன்றதும் தாமரைக்கொடிகளின் கூட்டங்களாலும் ஸ்ரீநவரங்காலும் பிரம்புகளாலும் தாழைகளாலும் அலரிகளாலும் அரசமரங்களாலும் சூழப்பட்டதுமான அநதக குளத்தைக்க கண்டார். பிறகு, ஸ்ரீமானும் பிராதாக் கைப்பார்ப்பதில் ஆவலுள்ளவருமான தாமபுத்திரா ஸரமத்தாலபீடிக்கப்பட்டு, அநதக்குளத்தை அடைந்து பாததவுடன் ஆசசரியத்தை அடைந்தார்.

முந்நூற்றுப்பதின்காவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் குளக்கரையில் படுத்திருக்கிற பிராதாக் கைப்பாரீத்துப் புலம்பியழ்து தண்ணீரைப்பருகமுயன்றதும், யக்ஷன் தடுத்துத் தன்னுடைய வினாக்களுக்கு விடையளிக் கும்படி சொல்ல, யுதிஷ்டிரர் விடையளித்ததும், யக்ஷன் மகிழ்ந்து அவர்களைப் பிழைப்பித்ததும்)

அநத யுதிஷ்டிரா, இறந்துகிடப்பவர்களும் புகத்தின முடிவுக்காலத்தில் நழுவிவிழுந்திருக்கிற லோகபாலர்கள் போன்றவாக

எனும் இந்நிரலுக்கும் குபேரனுக்கும் ஒப்பாக இருப்பவர்களுமான தம்பிமார்களைக் கண்டா. மிகக்கேதோளவலிமைபுள்ள அந்நத தாமப்தகரா, சித்திரிககிடககின்ற விலலும் பாணங்களுமுளவலனும் மரிததவலுமான அர்ஜுனனையும் உயிர்துறந்து அசைவற்றுக் கிடக்கிற பீமஸேனனையும் நகுலஸகதேவாகளையும் கண்டு, நீண்ட உஷணமான பெருமூச்சுவிட்டுச் சோகததால கண்ணீர்ததுமபு கின்றவரும் விழுந்திருக்கின்ற அந்நதபிராதாககளைவரையும பாரததுக் கவலைபுறறவருமாக மிகவும் விஸ்தாரமாகப் புலம்ப லானா

‘அப்பா! மிகபுஜபலமுள்ளவனே! வருகோதர! உன் னை, ‘யுத்தத்தில கதாயுத்ததினலை துரியோதனனுடையதொடை களைப் பிளப்பேன்’ என்று பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. மகா பாசுபலமுள்ளவனே! மகாதமாவும் கௌரவாகளுடைய கீர்த தியை வளர்ப்பவனும் வீரனுமான நீ தள்ளப்பட்டவே, எனக்கு அதுமுழுதும் இப்பொழுது வீணாகிவிட்டது. பிரதிஜ்ஞை செய யப்பட்ட மனிதனுடையவாக்குககள் பொய்யாகலாம். உங்களைப் பற்றித் தேவர்கள் சொல்லியவாக்குககள் எவ்வாறு பொய்யாக லாம்? தனஞ்சய! நீ பிறநதவுடன், தேவர்களும், உன்னைப்பற்றி மாதாவான குந்தியைப்பாரதது, ‘குந்தி! உன்னுடைய இந்நதப் புத்திரன இந்நிரனைக்காட்டிலும் குறையாதவன்’ என்று சொன னாகள். வடதிசையிலுள்ள பாரியாததிர மலையில் எல்லாப் பிராணிகளும், ‘இவாகளுடைய இழக்கப்பட்ட ஸமபததை மீண்டும் சொளர்யததால இவன் கொண்டுவருவான். இவனை யுத்தத்தில ஒருவனாவது வெல்லமாட்டான். இவன் ஒருவனையாவது வெல் லாமலிருக்கமாட்டான்’ என்று பாடின. அப்படிப்பட்ட இந்த மிகபலமுள்ள ஜிஷ்ணுவானவன் எவ்வாறு ம்ருதயுவின் வசத்தை அடைந்தான்? நாங்கள் எவனை நாதனை அடைநது இந தத துக்கங்களைப் பொறுத்தோமோ அப்படிப்பட்ட இந்நத தனஞ்சயன் எனனுடைய ஆசையை அடியோடு நாசம் செய்து பூமியில் படுதிருக்கிறான். யுத்தத்தில திறமைபுள்ளவர்களும் வீரர்களும் எப்பொழுதும் பகைவர்களை நாசம்செய்யவர்களும் மகாபலசாலிகளும் எல்லா அஸ்திரங்களாலும் எதிர்த்தது அடிக கப்படாதவர்களும் குந்தியின் புதல்வர்களுமான பீமஸேனனும் தனஞ்சயனும் எவ்வாறு பகைவர்களுக்கு வசப்பட்டார்கள்? கீழேவிழுந்திருக்கிற இந்த நகுலஸஹதேவர்களைப் பாரததும்

வெடிக்காமலிருத்தலால், கெட்ட. எண்ணமுள்ளவனாவான் என்று
 டைய மனமானது நிச்சயமாக, உருக்கினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
 சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களே! தேசகாலங்களை அறிந்தவர்களே!
 தபோபலமுள்ளவர்களே! காமாகஞ்ஞள்ளவர்களே! புருஷஸரேஷ்டர்களே!
 உங்களுக்குத்தக்கதான செய்கையைச் செய்யாமல் ஏன் படுத்திருக்கிறீர்கள்?
 பகைவர்களால் வெல்லப்பட்டவர்களான நீங்கள் காயப்பட்டாத சரீரங்களுள்ளவர்களும்
 நன்றாகத் துடைக்கப்பட்டாதவிற்களுள்ளவர்களும் பிரஜைகளை இல்லாதவர்களுமாகப்
 பூமியில்கிடந்து ஏன் உறங்குகிறீர்கள்? எனறார். மகாபுத்திரசாலியான
 புத்திஷ்டிரா, மலையினுடைய தாமவரைகள் உறங்குவதுபோல் ஸுகமாக
 உறங்குகின்ற பிராதாககளைப்பார்த்து, நன்றாக வேர்த்தவரும்
 வருத்தத்தை அடைந்தவருமாகி, கஷ்டமான நிலைமையை அடைந்தார்.
 தாமாதமாவான அந்த அரசர், 'இது இவ்வண்ணமே' என்று சொல்லிவிட்டு,
 துயரக்கடலின் நடுவில் நிற்பவரும் மனக்குழப்பமுள்ளவருமாகி காரணத்தை
 ஆலோசித்தார். தேசகாலங்களின்பாடுபட்டை அறிந்தவரும்
 மிசுகதோளவலைமுள்ளவரும் காரணத்தைச்சிந்திக்கின்றவரும்
 பேரறிவாளருமான புத்திஷ்டிரா இன்னது செய்யத்தக்கதென்பதை
 அறியவில்லை பிறகு, தாமாதமாவும்¹ தாமநந்தனருமான
 புத்திஷ்டிரா அப்பொழுது மனத்தை நன்றாக அடக்கி இவ்வண்ணம்
 பலப்பட புலம்பி, 'வீரர்கள் எவனால் வீழ்த்தப்பட்டார்கள்?' என்று
 புத்தியினால் நன்றாக ஆலோசிக்கலானார். 'இவர்களுக்கு
 ஆபத்தங்களால் அடியில்லை. இந்த இடத்தில் வேறு (ஒருவனுடைய)
 காலடியில்லை. என் பராதாககளைக்கொன்ற இரத்தப்பிராணியை
 ஒருபெரிய பூதமாயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். மகாதமாகளான
 பிராதாககளுக்கு ஒரேமயத்தில் நோக்கிருக்கிற கோரமான
 துன்பத்தைப்பற்றி மனத்தை ஓரிடத்தில் செலுத்தி ஆலோசிப்பேன்
 நீரைப் பருகியாவது பாப்பேன். தூர்யோதனனால் இதுவரையமாகச்
 செய்யப்பட்டிருக்குமோ? எவனுக்குக் காயம் அகாயம்
 இரண்டும் மமமாகவே இருக்கின்றனவோ எப்பொழுதும்
 கப்புகியுள்ளவனான அந்தக் காரதாராஜனால் இது செய்யப்பட்டிருக்குமோ?
 பாவசெயலுடையவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான அந்தச்சகுனிவிஷயத்தில்
 எந்த வீரன் நம்பிக்கைவைப்பான்? அல்லது, கெட்ட மனமுள்ள அவனுடைய

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ஶஹஸ்யமான ஆட்களால் இது செய்யப்படடிருக்குமோ' என்று மகாபுத்ரிசாலியான தர்மநந்தனர் பலவாறு ஆலோசித்தாரா. 'ஆசாயரான துரோணரைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்லுவேன்? கிருபரைப்பார்த்தது என்ன சொல்லுவேன்? பீஷ்மரைப் பார்த்தது நான் என்ன சொல்லுவேன்? நீதியில் பருஹஸபதிபோன்ற விநூரைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்லுவேன்? எப்பொழுதும் துகக்கதை அடைந்திருப்பவளும புத்திராகளிடத்தில் மிக்க அன்புள்ளவளுமான மாதா, பிராதாக்களால் விடுபட்டிருக்கிற என்னைப்பார்த்தது, 'இந்திரனுக்கொப்பான பராக் கிரமமுள்ளவாகளும் வீரர்களுமான எல்லாபராதாக்களுடனும் காட்டுககுச்சென்ற நீ எவ்வாறு ஒருவனாக வந்தாய்?' என்று கேட்டால், அவனைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்வேன்? இந்தத் தண்ணீர் யாருடையது? விஷத்தினால் கெடுக்கப்பட்டிருக்குமோ? உயிர்துறந்தவர்களாக இருந்தும் இவர்களுக்கு விகாரமுண்டாகவே இல்லையே? என ப்ராதாக்களுடைய முகவாணங்கள் தெளிவாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் மகாபரவாஹத்தின் வேகமுள்ளவர்களான இந்தப் புருஷஸரோஷ்டாகளைக் காலம் வந்த போது முடிவைச்செய்கிற யமனைத் தவிர, வேறு எவன் எதிர்த்து புத்தம் செய்வான்?' என்று ஆலோசித்தாரா. இந்த நிச்சயத்தோடு அந்தத் தண்ணீரில் இறங்கினா. அந்தத் தீர்த்தத்தைப் பருகவும் எண்ணின அவர், அச்சமயத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து பின்வரும் சொல்லைக் கேட்டார்.

யக்ஷன், 'நான் பாசியையும் மீன்களையும் பக்ஷிக்கிற கொக்கு. என்னால் உன்னுடைய தம்பிமார்கள யமனுக்கு வசப்படுத்தப்பட்டார்கள். ராஜபுத்திர! நான் கேட்கிற வினாக்களுக்கு நீ விடை அளிக்காமற்போனால் நீ (இவர்களை) ஐந்தாமவனாய். ஐயா! ஶாஹஸம் செய்யாதே. இது முன்னரே என வசத்திலிருக்கிறது. சூரதீநந்தன்! வினாக்களுக்கு விடைகளைக்கூறிய பிறகு, தண்ணீரைப் பருகுவாயாக; எடுத்ததுக்கொண்டும் செல்வாயாக' என்று சொன்னான். புத்திரா, 'நீ ருத்திரர்களுக்குத் தலைவனா? வஸுக்களுக்குத் தலைவனா? மருததுக்களுக்குத் தலைவனா? எந்தத்தேவன்? நான் வினவுகிறேன். இது பக்ஷியினால் செய்யப்பட்டதன்று. ஹிமவான், பாரியாதரம், வந்தியம், மலயம் இந்த நான்கு பர்வதங்களும்தான் எவனால் வல்லமையினால் பூமியில் விழுமபடி செய்யப்பட்டன? பலசாலிகளுள் சிறந்தவனே! சிறந்த விலலாளி

களான என்னுடைய நான்கு ஸ்வேஹாதார்க்களையும் கொன்றை யால, உன்னால் மிகப்பெரியகாரியம் செய்யப்பட்டது. எவர்களைத் தேவாகளும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மகாயுத்தத்தில் எதிர்த்துத் தாங்கமாட்டார்களோ அவர்கள் விஷயத்தில் அதிக ஆச்சரியமான காரியம் உன்னை செய்யப்பட்டது. நீ செய்யவேண்டியதை நான் அறியேன். உன்னுடைய விருப்பத்தையும் நான் அறியேன். அதிகமான ஆவனும் மகாபயமும் எனக்கு உண்டாகிவிட்டன. பகவானே! நான் பயத்தினால் மனங்கலங்கி வனும் மிகத் தலைவலியுள்ளவனுமாயிருந்ததால் வினவுகிறேன் இந்த இடத்தில் இருக்கிற நீ யா? என்று வினவினா.

யக்ஷன், 'நான் யக்ஷன்; உனக்கு மங்களம். நான் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற பறவையல்லேன். உன்னுடைய இந்தப் பிராநாககளை வரும் எனனால் முந்தித் தடுக்கப்பட்டாகள்; பிறகு, கொல்லப்பட்டாகள்' என்று சொன்னான். அரசரே! பிறகு, பேசுகிற யக்ஷனுடைய அம்மங்கள்கரமானதும் கருமான அக்ஷரங்களுள் ளதுமான அந்த வாகைக்கேட்டு அந்த யுதிஷ்டிரா அப்பொழுது நடுக்கமடையவில்லை; உறுதியாக இருந்தார். பரதஸரேஷ்டரான தாமநந்தனா, பயங்கரமான கண்களுள்ளவனும் பருத்த தேகமுள்ள வனும் பனைமர அளவு உயரமுள்ளவனும் நெருப்புக்கும் ஸூரிய னுக்குமொப்பானவனும் எவ்விதத்தாலும் ஐயிக்கமுடியாதவனும் மலைபோலிருப்பவனும் கரைபில்நிற்பவனும் மேகம்போன்ற கம்பீர நாதத்தினால் வெருட்டுகின்றவனும் பேரொலியுள்ளவனுமான யக்ஷனைக் கண்டார்.

யக்ஷன், பிராநாககளுடைய சோகத்தால் நன்றாகப் பீடிகப்ப ட்டவரான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'அரசனே! இந்த உன்னுடைய பிராநாககள் என்னை அடிக் கடி தடுக்கப்படும், பலாத காரத்தால் தீர்த்ததை எடுக்க எண்ணம்கொண்டார்களா. அதனால், என்னை கொல்லப்பட்டாகள் அரசனே! இவ்விடத்தில் பிராணனை விருமபுகிறவனால் தீர்த்தம் பருகத்தக்கதன்று. பார்த்தனே! நீ ஸாஹஸ்ததைச் செய்யாதே. இது முன்னரே என் வசத்திலிருக்கிறது. குருதிநந்தன்! விதைகளுக்கு விடை அளித்து, பிறகு, நீரைப் பருகுவாயாக; எடுத்துக்கொண்டும் செலவாயாக' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'யக்ஷ! நான் உன் வசத்திலிருக்கிற தீர்த்தத்தை விருமபவில்லை. புருஷஸரேஷ்டனே! தற்புகழ்ச்சியைப் பெரியோர்கள் எப்பொழுதும் கொண்டாடுகிறதில்லை. எனனுடைய

அறிவுக்குத் தக்கபடி உன்னுடைய வினாக்களுக்கு விடை அளிப்பேன். எனனை வினவுவாயாக' என்று கூறினா.

'யக்ஷண, ¹ 'எவன் ஆதிதயனை உதிககசசெயகிருன?' எவர்கள் அவனுக்கு இருபக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிககிராகனா? எவன் அவனை அஸ்தமனத்தை அடையசெயகிருன?' எதில் அவன் நிலைபெற்றிருக்கிருன?' என்று வினவு, யுதிஷ்டிரா, ² பிரமமம் ³ ஆதிதயனை உதிககசசெயகிறது. ⁴ தேவர்கள் அவனுக்கு இருபுறத்திலும் ஸஞ்சரிககின ரூரண. தாமமானது அவனை ⁵ அஸ்தமனத்தை அடையசெயகிறது அவன் ஸத்தியத்தில நிலைபெற்றிருக்கிருன' என்றா.

¹ பின்வரும் வினாவிடைகளுக்கு வெளிப்படைமாகத் தோற்றுகிற பொருள் தவிரப் பலவற்றுக்கு அதவைதபரமாகவும் பழையவுரை பொருள் கூறுகிறது. அது கூறுகிறபடியே பெருமபாலன் இங்கே ஏற்ற இடங்களில் எழுதப்படுகின்றன

பின்வரும் வினாக்களும் விடைகளும் ஆதமத்தவத்தை சிசுசயிககத தொடங்கியுள்ளன 'ஆதமாவை அறிந்தவன் துக்கத்தைத் தாண்டுகிருன' என்று வேதம் கூறுகிறபடி, ஆதமஜ்ஞானம் பயனுள்ளதென்று கேள்விப்படுவதனால் அது ய்வித்திப்பதற்குப் பலவிதமான ஸாதனங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன

² பரமம் = வேதம் ³ ஆதிதயன் = ஜீவன் சபதமுதலியவைகளைக் காதுமுதலியவைகளால் (சூடி-சூ) அறிகிருன ஆதலால், ஜீவன் ஆதிதயனென்று சொல்லப்படுகிருன அந்த ஜீவன், 'வெண்மையாயிருக்கிறேன்; குருடரூயிருக்கிறேன்' எனபது முதலிய அனுபவத்தால் தேகம் முதலியவைகளாகவே விளங்கிக்கொண்டும் மதவாதிக்களால் பலவிதமாக வேறுபடுத்திக் கூறப்படும் இருக்கிருன அவனை வேதமானது சரீரமுதலியவற்றைக்காட்டிலும் வேறானவனென்று காட்டுகிறது 'வேதத்தை அறியாதவன் ஆதமாவை அறியான்' என்று வேதமே கூறுதலால், வேதமே ஆதமாவையறிவதில் பிரமாணமென்பது

⁴ வேதத்தால் எல்லாருமே ஆதமாவை அறிகிருர்களாவெனின, இல்லை றெஹாஃ = சமமுதலிய குணங்கள், அவை அந்த அறிகிறவனுக்கு உதவியாகும்

⁵ ஈஹம் = தன்னிருப்பிடம்; அதாவது ஈவஹதவாஹகம் = பாவமில்லாமை, விஜ்ரகம் = மூப்பில்லாமை, விபொககம் = சோகமினமை, விஜ்ரகம் = மரணமினமை, சுவிஜீவிதகம் = பசியில்லாமை, சுவிவாஹகம் = தாகமினமை, வத்யகாஹகம் = விருப்பியது நிறைவேறுதல், வத்யஹகம் = நினைத்தது கை

யகூந, 'எதனால் மனிதன் ஸரோதரியனாகிறான்? எதனால் மகததை அடைகிறான்? எதனால் மனிதன் துணைபுள்ளவனாகிறான்? அரசனே! எதனால் மனிதன் புத்திமானாகிறான்?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, '1 வேதம் ஓதுவதனால் 2 ஸரோதரியனாகிறான். 3 தவத்தினால் மகததை அடைகிறான். 4 தையத்தினால் 5 துணைபுள்ளவனாகிறான். 6 பெரியோர்களை அடுத்தலால் புத்திமானாகிறான்' என்றார்.

கூடுதல ஆகிய எட்டுக்குணங்களுள்ளதும் அதற்குக் காரணமுமான ஹ்ருத யாகாசம் பரதயகாதமா அநத் இடத்துக்குக் காமரூபமும் உபாஸனா ரூபமுமான தாமமானது தான நேரிலோ பரமபரியாகவோ இந்ந ஜீவனைக்கொண்டுபோகிறது அவன் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபடி ஸ்வரூபமான ஸகுண பரமமததன்மையை அடைநது அந்ந நிவருத்தி யினால் எல்லாவற்றின் நிவிரத்திக்குமிடமான சுத்த சித்ரூபமான வதயத்தில நிலைபெற்றவனாகிறான் என்பது முதலில் சாஸ்திரத்தினால் அறி வண்டாகிறது அதனால், சமாதிகுணங்களை அடைநதவனுக்குத் தேஹாதிகாரில ஆதமா என்று தோன்றுகிற அதயாஸம் (= வ்பரீதஜ்ஞானம்) நீங்குகிறது பிறகு, ஸவாககமென்று சொல்லப்படும் ஸகுண பரமமதாசனம் உண்டாகிறது பிறகு, கேவலீபாவம் என்பது

1 ஜீவன் சுத்தசித்தில நிலைபெறுதற்கு வேதம் காரணமென்பது சொல்லப்பட்டது அநத் விஷயத்தில பிரதயகூதமான காரணம் கூறப்படுகிறது

2 ஸரோதரிய : = வேதமோதினவன் ; ' ஸருதேந ' எனறதனால், ஆசாய முகமாக வேதாத்ததை நனகு அறிநதுகொள்வதனால் ஸரோதரியனாகிறான் ; அகூந்ரங்களைமட்டும் அறிவதனால் என்று என்பது

3 யுகதியினால், அதாவது கேட்டபொருளை நனகு மனனஞ்செய்வதனால் பிரமமததை அறிகிறான். மஹத் = பிரமமம் பிரமாணத்திலும் பிரமேயத்திலும் அவநமபிககை நீங்கிப் பிரமமததை நிசசயிக்கிறான்

4 தருதி = நிதிதயாஸனம். ' தருதயா யா தாரயதே ' என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட ஸாதவிகதருதியான நிதிதயாஸனத்தினால் என்பது

5 ' தவிதீயவாந ' என்பது மூலம் , தலைமையிலலாமை முதலிய குணங்களுள்ளதும் அவித்தையினுண்டானதும் முன்னிருநததுமான ஜீவரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானதும், வித்தையினால் அடையத்தக்கதும், இரண்டாவதுமான பிரதயகாதம் ரூபமுள்ளவன் ஆகிறான்

6 இந்ந ஸரவணமுதலிய மூனறையும் நிசசயிப்பதான புத்தியானது குருவின் உபதேசத்தினாலேயே கிடைக்கத்தக்கதென்பது

ஸருதி வாகயங்கள், ஸரவண முதலிய மூன்றும் ஆசாயனையுடையனாயிருநததிலும் ஆதம் தாசனத்துக்கு ஸாதனமென்று கூறுகின்றன

யகூந, 'பிராமமணாகளுக்குத் தேவததன்மை எது? ஸாதுககளுக்கிருப்பதுபோல அவர்களுக்குத் தாமம் எது? அவர்களுக்கு மனுஷ்யததன்மை எது? அஸததுக்களுக்குப் போல அவாகளுக்கு அதாமம் எது?' என்றுவினவ, யுதிஷ்டிரா, '1 இவாகளுக்கு வேதாததியனமானது 2 தேவததன்மை. ஸாதுககளுக்குப்போல இவாகளுக்குத் 3 தவமானது தாமம். மரணம் இவாகளுக்கு 4 மனுஷ்யததன்மை. அஸததுக்களுக்குப் போல இவாகளுக்குப் 5 பரநிந்தை அதாமம்' என்றா.

யகூந, 'கூததிரியாகளுக்குத் தேவததன்மை எது? ஸததுககளுக்குப்போல இவாகளுக்குத் தர்மம் எது? இவாகளுக்கு மானிடததன்மை எது? அஸததுககளுக்குப்போல இவர்களுக்கு அதாமம் எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'இந்த கூததிரியாகளுக்குப் பாணககளும அஸதிரககளும தேவததன்மை. ஸததுக்களுக்குப்போல இவாகளுக்கு யஜ்ஞமானது தர்மம். இவர்களுக்குப் பயமானது மனுஷ்யத தன்மை. அஸததுககளுக்குப் போல இவாகளுக்கு (த துன்பமுற்றவாககளை) கைவிடுதல் அதாமம்' என்று கூறினா.

யகூந, '6 யஜ்ஞததிறகுரிய முக்கியமான ஸாமம் எது? யஜ்ஞததிறகுரிய முக்கியமான யஜுஸ எது? இவர்களுடைய யஜ்ஞதை எது வரிக்கிறது? யஜ்ஞமானது எதை மீறாமலிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, '7 உயிரே யஜ்ஞததிற்குரிய முக்கியமான

1 பின்வரும் மூன்று விடை ஸ்லோகககளால ஸரவணம் முதலிய வறநின் அதிகாரததுக்கு ஹேதுவைச சொல்லுகிறா

2 ஸவாகக லோகத்தை அடைவிப்பது

3 தவம் = சமம் முதலிபன அவை ஸாதுககளின் ஆசாரம்; இதுவும் முன சொன்ன வேதாதியனமும் கொள்ளததக்கவை

4 தேக முதலியவறநில அபிமானம், அது மரணம் பிறப்பிப்புககளைக் கொடுப்பது

5 தேவாகள பிராமமணாகள முதலியவாகளை நிரதிப்பது. இது அஸாதுககளின் ஆசாரம். இதுவும் முன சொன்ன தேகமுதலியவறநில் அபிமானமும் விடததக்கவை

6 இதையும்விட நெருங்கின காரணத்தைச சொல்லுகிறா.

7 யாகககளில் ஸாமமும் யஜுஸும் உபகாரம் செயவதுபோலப் பிராணனும் மனமும் அடக்கப்பட்டால் ஞானயஜ்ஞததுக்கு உபகாரம் செயபவையாகினறன

ஸாமம். மனமானது யஜஞத்திற்குரிய முக்கியமான யஜூஸ்.¹ ரிக்கொன்றே யஜஞத்தை வரிககிறது² யஜஞம் அந்த ரிக்கை மீறாமலிருக்கிறது³ என்றா.

யசூன, 'பயிரிடுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது⁴ விதைப்பவர்களுக்கு எது சிறந்தது⁵ பிரதிஷ்டையை விருமபுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது⁶ பெறுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது⁷' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா,⁸ 'பயிரிடுகிறவர்களுக்கு மழை சிறந்தது⁴ விதைப்பவர்களுக்கு விதை சிறந்தது⁵ பிரதிஷ்டையை விருமபுகிறவர்களுக்குப் பசுக்கள் சிறந்தவை.⁶ பெறுகிறவர்களுக்குப் புத்திரன் சிறந்தவன்⁷' என்று கூறினா.

யசூன, 'இந்திரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிக்கிறவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் உலகத்தாரால் (செவ்வமுள்ளவனென்று) பூஜிக்கப்பட்டவனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸமமநனுமான எந்த மனிதன், மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தும் உயிரிலலாமலிருக்கிறான்⁹' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'எவ்வ தேவதைகள், ஆதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிதருக்கள், தான் இந்த ஐவர்களுக்கும் (ஹவிஸ் முதலியவைகளைக்) கொடுக்கவில்லையோ அவன் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் உயிரிலலாதவனே'⁹ என்று கூறினா.

¹ ரிகு = வேதவாகு, யஜஞம் = ஆதமஜஞானம் வேதமே ஞானத்தை உண்டாக்கிறது என்பது

மனம், வாகு, பிராணன் இந்த மூன்றும் ஆதமஹித்ததுக்காகப் பிரமமா வினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்பது

² அது வேதவாகைக் கடப்பதிலை யென்பது.

³ சமமுதலியவையும் பிராணஜயமுதலியவையும் செய்யமுடியாமற் போனால், பிரத்பக்ஷமான யாகமுதலியவைகளையே செய்யவேண்டுமென்பது சொல்லப்படுகிறது

சூவவதாரம் = தேவர்களுக்கு யார்களு செய்கிறவர்களுக்கு மழை பலன் ஸகலலோகங்களுக்கும் உபகாரகமாயிருத்தலால் பலனென்றா

⁴ நிவவதாரம் = பிதருதாபலனம் செய்பவர்களுக்கு என்பது
⁵ வீஜம் = ஸம தோட்டமுதலியன இவை தமக்கே உபகாரகமான பலன்

⁶ இவவுலக வாழ்க்கையில் மேம்பாடு

⁷ ஸந்ததியை விருமபுகிறவர்களுக்கு

⁸ இதனால் மேலேசொன்ன ஸாதனத்தினின்றும் நமூவினவனை நிரதிக்கிறா

யசூன, ‘பூமியைக்காட்டிலும் கனமானது எது’ ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தது எது’ காறறைக்காட்டிலும் விரைவுள்ளது எது? புலலைக்காட்டிலும் அதிகமானது எது?’ என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ‘தாய பூமியைக்காட்டிலும் கனமானவள அப்படியே, பிதா ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர். மனமானது காறறைக்காட்டிலும் விரைவானது. கவலை புலலைக்காட்டிலும்¹ அதிகமானது’ என்று சொனரா.

யசூன, ‘எது தூங்கும்பொழுது கண்களை மூடாமலிருக்கிறது’ எது பிறந்தும் அசைவற்றிருக்கிறது’ எதற்கு ஹருதயம் இல்லை’ எது வேகத்தால் வருத்தி அடைகிறது’ என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ‘² மீன தூங்கும்பொழுது கண்களை மூடாமலிருக்கிறது. ³முட்டை பிறந்தும் அசைகிறதில்லை ¹ கல்லுக்கு ஹரு

¹ ‘வெஹுதரம்’ எனபது மூலம் ‘அறமானது’ எனபது பழைய உரை, ‘வெஹுதரம்’ இழிவின மிகுதியைக்காட்டியது மேலசொல்லிய லாதனத்துக்கும் அசைகதன மாநருபிதருசுஸுருஷையையும் மனத்தை அடக்குதலையும் புலலினும் இழிவான கவலையை விடுதலையும் செய்யவேண்டும் எனபது

² மனத்தை அடக்கிவிட்டால் சூனயமே மிருசுமனரே என்று ஆசனகித்து அப்படி அனறென்பதைத் தெரிவிக்கிறா மீன = ஜீவன இரண்டு கரைகள்போன்ற ஜாகரதஸவபனங்களிலோ இமமை மறுமைகளிலோ அலைவதனால் ஜீவன மீனபோன்றவனாகிறன

தனகூடான ஸதரூபமான பரமத்தை அடைந்தபோது ஆத்மா மனம்போல அறிவறவனாவதில்லை, அறிகிறவன நிதயனாலால் அறிவுக்கு அழிவில்லை எனபது

³ ‘ஜீவன அழிவறவனாலால் பிறப்பதுமில்லை ஆதலால், பிறக்கிறவன யாரா?’ என்று ஆசனகித்துக்க கூறுகிறா முட்டை பிண்ட வடிவமான பரமமாண்டம், அது பிறந்தும் அசைகிறதில்லை அதாவது, புருஷனால் பிரவித்திகுமபடி செய்யப்படடே, அகங்காரம் முதலிய ஜடவஸ்துக்களின ஸமூகம் சேஷ்டிக்கிறது எனபது கருத்து

⁴ ஆனால், பிறந்ததும் பிறவாததுமாகிய இந்த இரண்டின சோககைத்துக்கத்தைத் தருவது அதன நிவித்திகுக்கு உபாயம் கூறுகிறா கல = சரீரமறவன; அதாவது, ஸதூலம் சூக்ஷ்ம காரணம் என்கிற மூன்று சரீரங்களிலும் அதயாஸமறறயோகிகுசு சோகத்துக்கு இருப்பிடமான ஹருதயம் இல்லையெனபது

தயம இலலை. ¹ நதியானது வேகததால வருத்தி அடைகிறது' என்றா.

யக்ஷன, 'தேசாந்தரம போகிறவனுக்கு யார் தோழன்? வீட்டிலிருப்பவனுக்கு யார் தோழன்? நோயாளிக் கு யார் மிததி ரன்? சாகப்போகிறவனுக்கு யார் நண்பன்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'தேசாந்தரம போகிறவனுக்கு ² விததை தோழன். வீட்டிலிருப்பவனுக்கு மனைவி தோழி. நோயாளிக் கு வைத்தியன மிதரன். சாகப்போகிறவனுக்கு ³ தானம நண்பன்' என்று கூறினா.

யக்ஷன, 'எல்லாப பிராணிகளுக்கும் யார் அதிதி? எந்தத் தர்மம் சாஸுவதமானது? ராஜேந்திரனே! எது அம்ருதம்? இந்த உலகமனைத்தும் எப்படியிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ⁴ 'அகனியானது எல்லாபிராணிகளுக்கும் அதிதி. ⁵ லோம மாகும் பசுவினபால அம்ருதம் மோக்ஷவேதுவான தர்மம் ஸநாதனமான தர்மம். இந்த உலகமனைத்தும் ⁶ வாயுவே' என்றா.

¹ அப்படியானால், அவர்கள் ஸமாதியினின்று எப்படி எழுந்திருப்பார்கள் எனபதற்குச் சொல்லுகிறார் நதி=சித்தநதி, அது வேகத்தினால் வளாகிறது அதாவது ஸுஷுபதியில் இருப்பவனுக்கு ஸவபனம் தோன்றுவதுபோல ஸமாதியிலிருந்து எழுந்திருப்பவனுக்கு இந்த பரபஞ்சம பாக்கமும் காலத்திலமட்டும் உண்டாகிறதென்பது.

² 'ஸாதத.' எனபது வேறுபாடும் வழிப்போக்கர்களின் கூட்டம் எனபது பொருள்

³ யாதரை செய்வருக்கு வழிப்போக்கர்கள் துணையாவதுபோல மரிப்பவனுக்குத் தானம் துணை மனத்தையடக்கச் சுகதியிலலாதவனுக்குத் தானமே சிறந்ததென்பது கருத்தது

தானம் சித்தசத்தியின் வழியாக யாகாதிகளில் பரவித்திக்கசுச் செய்தும் யாகாதிகள சித்தத்தை ஒருவழிப்படுத்தி ஸமஷ்டி உபாஸனையில் பிரவிர்த்திக்கசுசெய்தும் உபகாரகமாகினறன எனபதைச் சொல்லினா

⁴ அகனி = காஹபதயம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணம் எனபன

⁵ இரண்டாவது மூன்றாவது விஞ்ஞகளை பொருத்தம் நோக்கி முன்பினனாகமாற்றி விடைகூறப்பட்டன 'லோமமெனனபபடும் பசுவின பாலைகொண்டு ஹோமம் செய்வது ஸநாதன தாமம் அது அம்ருதம் = மோக்ஷவேது' எனபது பழையவரை

⁶ அந்த மோக்ஷ விஷயத்தில வழியைச் சொல்லுகிறார் இந்த உருண்டையான பரமமாண்டத்தை உருவமாகக் கொண்ட வாயுவின் ரூபத்தை அடைவதே மோக்ஷத்திற்கு வழி

யக்ஷன், 'எவன ஒருவனாக ஸஞ்சரிககிருன்? பிறநகவன் ஈவன மறுபடியும் பிறககிருன்? பணிகுரு எது மருநது? எது (எல்லாவற்றையும் அடக்கக்கூடிய) பெரிய பாதரம்?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, ¹ 'ஸூராயன ² ஒருவனாக ஸஞ்சரிககிருன். ³ சந்திரன மறுபடியும் பிறககிருன். ⁴ அகனியானது பணிகுரு மருநது. ⁵ பூமியானது (எல்லா வஸதுக்களையும் அடக்கச்சிகாண்டிருக்கிற) பெரிய பாதரம்' என்று சொன்னார் ⁶

யக்ஷன், ⁷ 'தாமம எதில முகயமாக நிலைபெறுகிறது? புகழ

¹ மேலேசொன்ன இலக்கணம் அமைந்த வாபுவுக்கும் அழிவுநேருநகாலத்தில எது மிஞ்சுகிறதென்பதைச் சொல்லுகிறார்

ஸூராயன = ஆதமா விளக்கக்கூடிய பொருள்கள இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஸூராயன பிரகாசிப்பதுபோல, ஜாகரத், ஸவபனம், ஸுஷுபதி ஆகிய மூன்று அவஸதைகளும் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் சித்தத்தைப்பிரகாசிக்கச்செய்கிற ஆதமா பிரகாசிக்கிறது

² பிறிதொன்றை உதவியின்றித் தானே பிரகாசிக்கிறுன்னென்பது

³ ஆனால், பரபஞ்சம எதனால் விளங்குகிறதென்பதை விளக்குகிறார் சந்திரன என்பது மனம் மனம் அவித்தையிலுண்டாகி ஸுககுககத்தைக் கொடுக்கும் உலகத்தைக் கலபிக்கிறது மனத்தின் ஸங்கலபத்திலை அறியப்படுகிறதென்பது

⁴ அந்த அவித்தையின் நிவ்ருத்திகுரு உபாயம் சொல்லுகிறார் அகனி = வேதவாகுரு தத்வமவ்வி முதலிய வாககே, ஸூராயனமறைக்கும் பணிபோல ஆதமாவை மறைக்கும் அவிதயாஜாட்யத்தை நிவிர்த்திக்கூடியும் மருநது

⁵ பூமி = சரீரம் அதுவே வித்தையையும் அவித்தையையும் வைக்கும் பெரியபாதரம் அதாவது, இவவுலகிலேயே பிறப்பிறப்புகுகளில கட்டுப்படுவதாகிய பத்தநிலைமையைக் காண்பதுபோல அவற்றில கட்டுப்படாத முகத் நிலைமையையும் காண இடமாவது

⁶ இங்கே முதல இரண்டு வினாவிடைகளால் பிரமமவியயா ஸூதரமானது ஸாதனங்களுடன் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது. பிறகு, எழு வினாவிடைகளால் தவம் என்ற பத்தத்தின் பொருள் சோதிககப்பட்டது பிறகு, மூன்று வினாவிடைகளால், தத் என்ற பத்தத்தின் பொருள் ஸாதனங்களுடன் சோதிககப்பட்டது பிறகு, வேறுமுறையாக ஸாதனங்களுடைய விதித்து, தத், தவம் என்ற பதப்பொருள்களின் வேறுபாடினமை, 'தத்வமவ்வி' 'அஹமபரமமாஸ்மி' முதலிய மஹா வாகயங்களால் நிரூபிக்கப்படுவதைப் பின் ஒன்பது வினாவிடைகளால் விளக்குகிறார்.

⁷ 'தாமயம்' என்பது மூலம்

எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? ¹ ஸ்வர்க்கம எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? ஸுகம எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், 'தாமம ² ஸாமர்த்தியத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. புகழ் தானத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. ஸவாக்கம் ஸதயத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. ஸுகம நல்லொழுக்கத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது' என்று உரைத்தார்.

யசூன், 'மனிதனுக்கு ஆதமா எது? தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட துணை யார்? இந்த மனிதனுடைய பிழைப்புகளுக்கு ஸாதனம் எது? இவனுக்கு முக்யமான ³ கதி எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், 'மனிதனுக்கு ஆதமா புத்திரன். தெய்வத்தாலேற்படுத்தப்பட்ட துணை மனைவி. பிழைப்புக்கு ஸாதனம் மேகம. இவனுக்கு முக்யமான கதி ⁴ தானம்' என்றார்.

யசூன், 'செல்வத்தைக் கொடுப்பவற்றுள் எது உத்தமமானது? பொருள்களுள் எது உத்தமமானது? லாபங்களுள் எது உத்தமமானது? ஸுகங்களுள் எது உத்தமமானது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், 'செல்வத்தைக் கொடுப்பவற்றுள் ஸாமர்த்தியம் உத்தமமானது. பொருள்களுள் சாஸ்திரஜ்ஞானம் உத்தமமானது. லாபங்களுள் ⁵ நோயின்மை உத்தமமானது. ஸுகங்களுள் திருப்தி உத்தமமானது' என்றனார்.⁶

¹ 'ஸ்வாக்யம்' எனபது மூலம்.

² தாக்ஷயம் = ஸாமாத்யம். ஸாமாத்யமாவது முயற்சி. ஸாமாத்யத்திலேயே எல்லாத் தாமங்களும் முடிவுபெறுகின்றன எனபது பொருள். தாக்ஷயம், தானம், ஸத்யம், நல்லொழுக்கம் இந்த நான்கும் கொள்ளத்தக்கவை.

³ 'பராயணம்' எனபது மூலம் 'முடிவாக அடையும் இடம், எல்லாவற்றுக்குமேலான பரம் புருஷாததம்' என்பது.

⁴ தானம் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமெனபது, நாத்ருக்ஷா விந்நொதெ பரம் எனபதனாலும் அறிக. புத்திரன் பாராயண மேகம் இந்த மூன்றையும்போல, முறையே, ஆதமஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதாலும், நற்பயனுள்ளதாயிருப்பதாலும், கொடாதது வருவதில்லை என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்துப் பிழைப்புகளுக்குக் காரணமாயிருத்தலாலும் தானமே சிறந்த தென்று சொல்லுகிறார்.

⁵ ஆரோக்யம் தாமஸாதனமாதலால் சிறந்த லாபமாயிற்று.

⁶ ஸாமாத்யமும் சாஸ்திரஜ்ஞானமும் ஆரோக்யமும் திருப்தியும் பிரதயசூமாகவே ஞானத்துக்கு உபகாரகமாகின்றனவெனபது.

யகூந், 'எது உலகத்தில் சிறந்த தர்மம்? எந்தத் தாமம எப்பொழுதும் பலனுள்ளது? எதை அடக்கினால் (மனிதர்கள்) துயரமடையார்கள்? எவாகளோடு ஏற்படும் நட்புக் குறைவடையாமலிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '1 அஹிமனை சிறந்த தாமம. 2 மூன்று அகரிகளால் செய்யப்படும் தர்மம எப்பொழுதும் பலனுள்ளது. 3 மனத்தை அடக்கினால் (மனிதர் சள) துயரமடையார்கள. 4 ஸாதுககளோடு ஏற்படும் நட்புக் குறைவடைகிறதில்லை' என்று உரைத்தனர்.

யகூந், 'எதைவிட்டால் (மனிதன் மற்றவர்க்கு) ப்ரியனாகிறான்? எதைவிட்டால் துயரத்தை அடைகிறதில்லை? எதை விட்டால் பொருளுள்ளவனாகிறான்? எதைவிட்டால் ஸுகியாவான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '5 காவத்தைவிட்டால் ப்ரியனாகிறான். கோபத்தைவிட்டால் துயரத்தை அடைகிறதில்லை. 6 காமத்தை விட்டால் பொருளுள்ளவனாகிறான். லோபத்தைவிட்டால் ஸுகியாகிறான்' என்றார்.7

யகூந், 'எதற்காகப் பிராமமணனிடத்தில் கொடுப்பது? எதற்காக நடனிடத்திலும் நர்த்தகனிடத்திலும் கொடுப்பது? எதற்காக வேலைக்காரர்களிடம் கொடுப்பது? எதற்காக அரசர்க

1 எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பது, அதாவது ஸநயாஸம எனப்பது.

2 'தரயீ' எனப்பது வேலு பாடம். தரயீ என்பது மூன்று வேதங்கள், இங்கு, மோக்ஷநந்தம் தரயீ எனலும் ஸ்ருதியை அனுஸரித்து மூன்று மாததிரையுள்ள பரணவமே சொல்லப்படுகிறது. அதன் தாமமாவது அகாரம், உகாரம், மகாரம் இவைகளின் பொருளான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரண உபாதிகளை முறையே முன் முன் உள்ளவைகளைப் பின் பின் உள்ளவைகளில் அடங்கச்செய்து அரைமாததிரையின் பொருளான துரியபரமத்தில் நிலைத்திருப்பது. அது மோக்ஷஹேதுவானதால் அழியாப்பலனுள்ளது.

3 அந்தத் தாமத்தை அடைய உபாயம் மனத்தை அடக்குவதே அவ்வளவிலேயே ஆதமத்தவத்தை அறிந்தவனாகி ஸமஸாரதுக்கத்தைத் தாண்டுகிறான் 4 மனத்தை அடக்கவழியும் கிருபையுள்ள ஸாதுக்களால்தான் காட்டத்தக்கது எனப்பது கருத்து.

5 மனத்தை அடக்குவதற்குக் காவம் முதலிய நான்கையும் விடுவது நேரானவழி என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்

6 தாமவிரோதமான பலவித விஷயபோக இசை

7 காவம் முதலியவைகளை விடுவது தருமபலன்.

ளிடம் கொடுப்பது?’ என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ‘நாமத்தககாகப பிராமணாசளிடம் கொடுப்பது. புகழ்க்காக நடனிடத்திலும் நர்ததகனிதத்திலும் கொடுப்பது. வசப்படுததுவதற்காக வேலைக காரர்களிடம் கொடுப்பது. பயநிவிநத்திகசாக அரசாக்களிடம் கொடுப்பது’ என்றா. ¹

யக்ஷன, ‘எதனால் உலகமானது மூடப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் (உலகம்) பிரகாசிக்கிறதில்லை? யாதுகாரணத்தால் (மனிதன்) மித்திராகளை விடுகிறான்? எதனால் (மனிதன்) ஸ்வர்கத்தை அடைகிறதில்லை?’ என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ² ‘உலகம் அஜ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ³ தமோகுணத்தால் பரகாசிக்க

¹ அப்படி கொடுப்பதிலும், பிராமணனுக்குக் கொடுப்பது உலகக்ஷேமத்தககாகச செய்யப்படும் (யாக முத்தவிய காரியமாகிய) நாமத்தககாக காரணமாதலால் உபகாரகமாகிறதென்பதும், வேறிடங்களில் கொடுப்பது அப்படி உபகாரகமாகிறதில்லையென்பதும் சொல்லப்பட்டன.

² தானத்தின் வனமையாலேயே காவ முத்தவியவைகளை ஜயித்து மனத்தை அடக்குகிறவனுக்கே முற்றிலுமுள்ள துககநாசமாகிய மோக்ஷம் வருகிறதென்றும் அப்படியானால் முன்கொல்லிப் தரயீதாமத்தினால் எனன்பலன என்றும் ஆசவகித்துச் சொல்லுகிறா

ஜராமரணங்களுக்கும் சோகமோகங்களுக்கும் இருப்பிடமான ஸதூல ஸக்ஷம் சரீரங்கள் அஜ்ஞானத்தின் காயங்கள்

லோகம் = ஆதமா பாம்பு என்ற விபீதஜ்ஞானத்தினால் ரஜஜ்ஜு மறைக்கப்படுவதுபோல ஆதமா மறைக்கப்படுகிறது ஆதலால், அஜ்ஞானம் நாசமடைவதற்கு தரயீதாமத்தை அவசியம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்

தூக்கத்தில் ஸதூல ஸக்ஷம் சரீரங்கள் இல்லாமையால் அஜ்ஞான நாசம் ஏற்படுகிறதே? ஆகையால், தரயீதாமம் எதற்கு என்று ஆசவகித்துக் கூறுகிறா

³ தமஸ = மூல அஜ்ஞானம் அதனால், ஆதமா தூக்கத்திலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது, பிரகாசிக்கவில்லை ஆகையால், மூன்று சரீரங்களை யும் லயமடையச் செய்யவேண்டும் ஞானத்துக்கும் அஜ்ஞானத்துக்கும் விரோதமானதால், அஜ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரமானது மனத்தை அடக்குவதால்மட்டும் நசிப்பதில்லை ஆனால், விபீதஜ்ஞான மெல்லாம் நீங்கி, கயிறென்று அறிந்தே ஸாப்பப்பம் அடியோடு அழிவது போல மூன்று சரீரங்களிலுமுள்ள அதயாஸ நிவிரந்ததியினால் ஆதம்ஸ்வரூபத்தை அறிந்தே ஸம்ஸாரத்துக்கு அடியோடு நாசம் ஏற்படுகிறது என்பது கருத்து

வில்லை. (மனிதன்) ¹ லோபத்தினால் மிதரர்களை விடுகிறான்; பற்று தலால் ஸவாககத்தை அடைகிறதில்லை' என்றார்.

யசூந், 'மனிதன் எவ்வாறானால் மாண்டவனான? ராஜ்யமானது எவ்வாறானால் உயிரில்லாததாகும்? ஸராத்தம் எவ்வாறானால் அழிந்ததாகும்? யஜ்ஞமானது எவ்வாறானால் பயனில்லாததாகும்?' என்று வினவ, புத்திஷ்டிரர், ² 'மனிதன் தரித்திரனானால் மாண்டவனே ³ ராஜ்யம் அரசனில்லாததானால் உயிரில்லாதது. ஸராத்தம் வேதாத்யயனம்செய்த பிராமணர்களை வைத்துச் செயயாத்நானால் அழிந்ததாகும் யாகம் தக்ஷிணயில்லாததானால் பயனில்லாதது' என்றார்.

யசூந், 'பாநத! எது திககு? எது ஜலம்? எது அனனம்? எது விஷம்? ஸராத்தத்திற்கு எது காலம்? சொல். பிறகு, தணலீரைப் பருகு, எடுத்துக்கொண்டும் செல்' என்று சொல்ல, புத்திஷ்டிரர், ' ⁴ ஸாதுக்கள் ⁵ திககு. ஆகாசம் ⁶ ஜலம். ⁷ பசுவா

¹ ஆகையால், லோபத்தைபும பறறையும்விட்டு ஞானத்தை அடைய வேண்டும் என்கிறார்.

² லோபத்தைபும பறறையும் விடாமையாலுண்டாகும் குற்றத்தைக் கூறுகிறார் தரிதரன் = லோபசித்தமுள்ளவன் அவன் தானுதிகளில் திறமையில்லாமையால் இறந்தவனே.

³ அதற்கு தருஷ்டாந்தம் அரசனை இழந்த ராஜ்யம் போன்றதென்பது, இங்கு, அரசன் பிராணன், ராஜ்யம் அது வயவிக்ரம சரீரம்; ஆகவே பிராணனை யிழந்த சரீரம் உவமை.

⁴ லோபம் முதலியவற்றை விடுவதாலும் தானுதிகளைச் செய்வதாலும் சமாதிரி குணங்களைபுடையவனும் ஸரவணுதிகளைச் செய்தவனுமான புருஷனான அறியவேண்டிய பரமம் ஆதம் ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறார். ஸநத: = ஸாதுக்கள், வேதத்தையே பரமானமாகக் கொண்டவர்கள்.

⁵ திக = வழி; திக = உபதேசிப்பவர்கள், ஆசாரய உபதேசத்தினாலேயே பரமத்தை அறியவேண்டுமென்பது பொருள்

⁶ ஜலம் = அதன் காரியமான பிண்டபரமமாண்டமும அதில் அபிமானியான ஜீவனும். அதனால், ஸமஷ்டியும் வயஷ்டியுமான ஜீவன் சொல்லப்பட்டது இங்கே, ஆகாசம் என்பது அவயாகருதம் என்னும் காரணமும் அதன் அபிமானியாகிய ஈஸ்வரனும். 'ஆகாசமே ஜலம்' என்று வேதம் கூறுதலால் இரண்டிற்கும் அபேதம் கூறப்பட்டது

⁷ வேறுபடுத்துகிற உபாதுகள் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது இரண்டிற்கும் அபேதம் எப்படி கூடுமென்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்கள்: = இரத்தியங்களும் அவைகளினாலே கரணிக்கக்கூடிய சப்தம்

னது அன்னம். ¹ பிராம்மணனுடைய பொருள் விஷம். ² பிராம்மணனே ஸராதத்ததுக்குக் காலம். ³ யக்ஷ! நீ தான் எவ்வாறு எண்ணுகிறாய்?' என்றார்.

யக்ஷன், 'தவமானது எந்த லக்ஷணமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது? எது தமமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சிறந்த பொறுமையென்று சொல்லப்படுகிறது? எது வெடகமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ⁴ 'தன்னுடைய தர்மத்தில நிலைபெற்றிருத்தல தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. மனத்தை அடக்குதல தமமென்று சொல்லப்படும். (ஸுகம துக்கமுதலிய) துவந்தவங்களைப் பொறுத்ததுகொண்டிருத்தல சிறந்த பொறுமையென்று சொல்லப்படும். அகார்யத்தினின்று திரும்புதல் ⁵ லஜ்ஜையென்று சொல்லப்படும்' எனறனர்.

யக்ஷன், 'அரசனே! எது ஞானமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சமமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சிறந்த

முதலிய விஷயங்களும்; அனமம் = லயம் அடையும்படி செய்யத்தக்கன உபாதிகள் பொய்யானமையால் ரஜஜ்-ஸாபம் போல லயமடையச் செய்வது எளிதிற செய்யத்தக்கது எனபது கருத்து

¹ 'பராமணம்' எனபது மூலம். 'பராததரா' என்பது வேறு பாடம்; 'யாசித்தல' எனபது அதன்பொருள். பராததனை = ஆசை. அது விஷம், ஏனென்றால், அது ஜனனமரணத்துக்குக் காரணம். ஆகையால், ஆசையைவிட்டுக் குருவின உபதேசத்தினால் பரபஞ்சத்தை லயப்படுத்தி ஜீவஸவரூபத்துக்கும் பரமாத்மஸவரூபத்துக்கும் அபேதத்தை ஸாக்ஷாதகாரம் செய்யவேண்டும் எனபது கருத்து

² பராம்மணம் = பரமத்தை அறிந்தவன். ஸராததம் = ஸரத்தை யோடு கொடுப்பது; யோகயாகள கிடைக்கும்போதே தாமத்தைச் செய்ய வேண்டும், ஞானத்தைக் கமகவேண்டும் எனபது

³ இதுவரை ஸாதனங்களுடன் பிரமமவித்தை சொல்லி முடிக்கப்பட்டது.

'யக்ஷன் வேறான ஞானஸாதனங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களையும் கேட்க விரும்பித் தமபிமார்களை எழுப்புதல் முதலிய பூணவரணைக் கொடுக்கவில்லை' என்று யுதிஷ்டிரா ஆலோசித்து, அவனைக் கேட்கிறார்.

'இவ்வளவு வீடைகளால் உன கேள்விகளுக்கு ஸமாதானம் உண்டாயிற்று' எனபது கருத்து

⁴ ஞானத்துக்கு ஸாதனமான தவமுதலிய எட்டுக் குணங்களுக்கும் இரண்டு ஸலோகங்களால் லக்ஷணம் கூறுகிறார்

⁵ அகாரியத்தினின்று திரும்புதற்குக் காரணமான குணம்.

கருணை என்று சொல்லப்படுகிறது? எது ருஜுஸ்வபாவமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'உணமைப் பொருளை நன்கு அறிதல ஞானம். சித்தத்தில் மிக்க சாந்தி யுடைமை சமம். எல்லாருக்கும் ஸுகததை விரும்புதல் தயை. எங்கும் ஸமமான எண்ணம் ஆர்ஜவம்' என்று கூறினர்.

யசுந், 'மனிதர்களால் வெல்லமுடியாத பகைவன யார்? எது முடிவில்லாத வியாதி? எப்படியிருப்பவன் ஸாது என்று எண்ணப்படுகிறான்? எப்படியிருப்பவன் அஸாது என்று எண்ணப்படுகிறான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'கோபமானது எவ்விதத் தாலும் ஜயிக்கமுடியாத பகைவன். பேராசையானது முடிவில்லாத வியாதி. எல்லா பராணிகளிடமும் ஹிதமாயிருப்பவன் ஸாது. தயையற்றவன் அஸாதுவாக எண்ணப்படுகிறான்' ¹ என்று விடையளித்தாரா.

யசுந், 'வேந்தனே! எது மோஹமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது மானமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது ஆலஸ்யமென்று அறியத்தக்கது? எது சோகமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், ² 'தர்மத்தை அறியாமை மோஹமென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் என்னும் அகங்காரம் மானமென்று சொல்லப்படுகிறது. தர்மத்தைச் செயாமை ஆலஸ்யமென்று அறியத்தக்கது. அஜ்ஞானமானது சோகமென்று கூறப்படுகிறது' என்று சொன்னார்.

யசுந், 'ரிஷிகளால் எது உறுதியான நிலைமையென்று சொல்லப்படுகிறது? எது தைர்யமென்று கூறப்படுகிறது? எது சிறந்த ஸ்நாநமாகக் கூறப்படுகிறது? இவ்வுலகில் எது தானமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'ஸ்வதர்மத்தில் நிலைத்திருத்தல் உறுதியான நிலைமையென்று கூறப்படுகிறது. பொறிகளை அடக்குதல் தையமென்று கூறப்படுகிறது. மனத்திலுள்ள அழுக்கைப் போக்குவது ஸ்நாநமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிராணிகளை ரக்ஷிப்பது தானமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று கூறினார்.

¹ கரோதம் லோபம் கிராததயை இவைகளை விட்டு ஸாவபூதங்களுக்கும் ஹிதையிருக்கவேண்டுமெனபது கருதது.

² மூன்று ஸ்லோகங்களால் மோஹமுதலியவற்றிற்கு லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறார்.

யசூந, 'எந்த மனிதன பண்பிதனாக அறியத்தக்கவன்? எவன நாஸ்திகனை என்று சொல்லப்படுகிறான்? எவன மூலக்கன்' எது காமம் (=இச்சை) ஆகும்? எதுமதஸரமென்று எண்ணப்படுகிறது?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, 'தாமங்களை அறிந்தவன பண்பிதனை என்று அறியத்தக்கவன். ¹ நாஸ்திகனை மூலக்கனென்று சொல்லப்படுகிறான். பிறப்பிறப்புகளுக்கு காரணமானது காமமென்று கூறப்படுகிறது. மனக்கொதிப்பானது மதஸரமென்று எண்ணப்படபடுகிறது' என்று கூறினார்.

யசூந, 'எது அஹங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது' எது டமபமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது அபபடிப்பட்ட சிறந்த ² தெய்வமாகச் சொல்லப்படுகிறது? எது அபபடிப்பட்ட ³ பிசனஸவபாவமென்று கூறப்படுகிறது?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, 'பெரிதான அஹங்காரமானது அஹங்காரமென்று கூறப்படுகிறது. ⁴ தாமத்தைத் தான அனுஷ்டிப்பதாக எல்லாருக்கும் தெரிவித்தல் டமபமென்று சொல்லப்படுகிறது. தான பலமானது தெய்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. அயலாரைத் தூஷிப்பது பிசனஸவபாவமாகும்' ⁵ என்று சொல்லினார்

யசூந, 'தாமமும் அததமும் காமமும் ஒன்றேயென்று விரோதமுள்ளவை. எப்பொழுதும் விரோதமுள்ள இவைகளுக்கு ஓரிடத்தில் சோககை எவ்வண்ணமுண்டாகும்?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, 'எப்பொழுது ⁷ தாமமும் மனைவியும்

¹ பரலோகமில்லையென்று சொல்லுவவன் நாஸ்திகன், அவனே மூலக்கனெனலால், ஐரதூவிகைகளுக்கு நான்கு விடைகளே கூறப்படடன.

² அதிருஷ்டம்

³ பிசனன் = கோள சொல்லுபவன், புறமகூறபவன்

⁴ 'தாமோதவஜோசசரய.' எனபது மூலம் தாமஞ் செயதலைக் கொடிகட்டித்தெரிவிப்பது

⁵ அகங்காரம் டமபம் பிசனத்தனமை ஆகிய இப்பறதைவிட்டு, தெய்வத்திற்கு அடங்கிக் • இடைத்ததைக்கொண்டு திருபதியடைந்து டமபமில்லாமல், பயனில் இஈசைபிலலாத் தாமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது

⁶ 'அததமும் காமமும் தாமததுக்கு விரோதமாகையால் தாமம் அனுஷ்டிக்க முடியாதது அன்றே' என்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்.

⁷ தாமம் = அகனிஹோதரம் முதலியன. அந்தத் தாமம் ஸையாஸம் போல மனைவியோடு சோரகிருப்பதற்கு விரோதமாவதில்லை. மனைவி

நூநவருக்கொருவர் வசப்பட்டு நடப்பார்களோ அப்பொழுது
தாமாத் தகாமங்கள் மூன்றுக்கும் சோககை உண்டாகிறது’
என்பனா.

யக்ஷன், ‘பரதாசுருவ சிறந்தவனே! அழிவில்லாத நர
கம் எந்த மனிதனால அடையப்படுகிறது!’ இந்த வினாவை வினவு
கின்ற எனக்கு விரைவில் விடையளிப்பாயாக’ என்று வினவ,
யுகிஷ்டிரா, ¹ ‘பொருள் சிறிதுமில்லாதவனான யாசகபராமமண
னை தானே கூப்பிட்டு, பிறகு இல்லையென்று எந்தமனிதன் சொல
லுகிறானோ அவன் ² அழிவில்லாத நரகத்தை அடைகிறான். எவன்
வேதங்களிலும் தாமசாஸ்திரங்களிலும் பிராமமணர்களிடமும்
சைவர்களிடமும் பிதருகாரியங்களிலும் பொய்யைச் சொல்லவே
அவன் அழிவில்லாத நரகத்தை அடைவான். தன்மிருகரும்பொ
ழுது, பேராசையினால் பிறருக்குக் கொடாமலும் தானும் அனுபவி
யாமலும் (யாசிப்பவனுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி,) பிறகு,
இல்லை என்று எவன் சொல்லவே அவன் அழிவில்லாத நரகத்தை
அடைவான்’ ³ என்று விடைகூறினா.

யக்ஷன், ‘அரசனே! பிராமமணயமானது குலத்தினாலே
யா, ஒழுக்கத்தினாலேயா, வேதமோதுவதாலேயா, சாஸ்திரஜ்ஞா
னத்தினாலேயா எதனாலுண்டாகிறது? இதனை நன்றாக நிச்சயித்
துச் சொல்வாயாக’ என்று வினவ, யுகிஷ்டிரா, ‘யக்ஷனே!
ஐயா! கேள். பிராமமணயத்தில குலமும் ⁴ வேதமோதலும்

தானுதிகளில் தடைசெய்யாமல் தாமவிரோதியாகாமலிருப்பாளானால்
தாமம் அத்தங்களை உண்டாக்கும். மனைவி விருமபியதைச் செய்வாள
அதனால், தாமாத் தகாமங்கள் சோககைபெறும் ஆகையால், கருஹ
ஸதனுக்கும் தாமத்தினவழியாக மோக்ஷத்தில் அதிகாரமுண்டென்பது
சொல்லப்பட்டது

¹ அழிவில்லாத நரகத்துக்குக் காரணமான அஸுரத்தன்மையைக்
கூறுகிறா

² அழிவில்லாத நரகமாவது சிதம்பலமஸாரியாயிருந்தால், அதாவது
ஜனனமரணங்களில் இடைவிடாமல் உழுவது

³ இங்கே விஷயத்தின் இழிவு தோன்ற ஒரு வினாவுக்கு மூன்று
வகையாக விடைகூறப்பட்டது

⁴ ஸவாதயாயம் = வேதமோதுதல், வேதத்தில் மூலபாடத்தை ஒது
வது ஸருதம் = சாஸ்திரப்பயிற்சி; வேதத்தின் பொருளை அறிதல்,
வேதத்தை அதன் அத்தத்தோடு தெரிநதுகொள்ளுதல் என்பது
கருத்தி

சாஸ்திரப்பயிற்சியும் காரணமாகா; ஒழுகுகமே காரணம். ஸமசய மில்லை. ஆதலால், பிராமமணனால ஒழுகுகமானது முயற்சியினால் பெரிதும் பாதுகாக்கத்தக்கது. ஒழுகுகம குன்றாத (பிராமமணன) குறைவடையான. ஒழுகுகத்தினால் கெட்டுப்போனவன கெட்டுப் போனவனே. படிக்கிறவர்கள், படிப்பிக்கிறவர்கள், இன்னும் மற்றுமுள்ள சாஸ்திரசிறதைசெய்பவர்கள் ஆகிய எல்லாரும், ¹ வயலன்முள்ளவர்களாக இருப்பார்களேயாகிலும், மூடாகளே. எவன் ² கிரியைகளைச் செய்கிறானோ அவன்தான் பண்டிதன். நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவனாக இருந்தாலும் கெட்ட நடைபுள்ளவன் சூதரண்க்காடடினும் கீழ்ப்பட்டவனாக இருக்கிறான். அகனிலேஹாதிரத்தில பற்றுதலுள்ளவனாகவும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவும் இருப்பவன் பிராமமணனாக எண்ணப்படுகிறான்' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'இன்சொற்சொல்லுபவன் எதை அடைகிறான்? ஆலோசித்துக் கார்யத்தைச் செய்பவன் எதை அடைகிறான்? அநேகர்களை மித்திரர்களாகச் செய்துகொள்பவன் எதை அடைகிறான்? தாமததில் பற்றுதலுள்ளவன் எதை அடைகிறான்? சொல்வாயாக' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'இன்சொற் சொல்லுபவன் (எல்லாருக்கும்) அன்பனாகிறான். ஆலோசித்துக் கார்யத்தைச் செய்பவன் மிக்க ஜயத்தை அடைகிறான். அநேகர்களை மித்திரர்களாகச் செய்துகொள்பவன் ஸுகமாக வலிக்கிறான். தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவன் நல்ல கதியை அடைகிறான்' என்றார்.

யக்ஷன், 'எவன் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான்? எது ஆச்சர்யம்? எது வழி? எது தினமும் நடக்கிற நிகழ்ச்சி? இந்த நான்கு வினாக்களுக்கும் விடைகொடுப்பாயாக. மாண்டவர்களான உன்னுடைய பிராதாக்கள் உயிரோடு எழுந்திருப்பார்கள்' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், ³ 'ஐயத்தில் ஸஞ்சரிககிற யக்ஷனே! எந்த மனிதன் கடனில்லாதவனாகவும் தேசாந்தரப்ரயாணமில்லாதவனாகவும் பகலில் ⁴ ஐந்தாவதுகாலத்திலோ ஆறாவதுகாலத்திலோ

¹ அதுவே பரமபரியோஜனமென அதிலேயே பற்றி நிறறல.

² கற்றபடி நடப்பவன்.

³ காமா, உபாஸதி, ஞானம் இந்த மூன்றுக்கும் நெருங்கியஸாதனம் வைராக்யமென்பதை நான்கு ஸலோகங்களால் கூறுகிறார்

⁴ ஒரு பகலை எட்டாகப் பகுத்து அதில் ஐந்தாவது காலத்திலோ ஆறாவது காலத்திலோ எனபது.

கீரையையாவது தன வீட்டில சமைத்துப் புஜிப்பதே அவன் தான ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான். இவ்வுலகில் ¹ நாள்தோறும் பிராணிகள யமனுடைய வாஸஸ்தானத்தைக்குறித்துச் சென்று கொண்டே இருக்கின்றன. மிகுதி உள்ளவைகள் (தாங்கள்) ஸதிரமாக இருத்தலை விருமபுகின்றன. இதைக்காட்டிலும் அதிகமான ஆசசரியம் வேறு எது இருக்கிறது? யுக்தியானது நிர்ணயமில்லாதது. ² வேதங்களோ ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டவை. எந்த ரிஷியினுடைய மதத்தை பரமாணமாகக் கொள்வோமோ அந்த ரிஷி ஒருவரல்லர். தர்மத்தின் உண்மையானது மறைவான இடத்தில வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த வழியினால் ³ பெரிப்போகா சென்றுகொண்டிருக்கிறார்களோ அதுதான் நாம் செல்லவேண்டிய வழி. ⁴ பூமியானது (சமையல் செய்யக் கூடிய) பெரிய பாண்டம். ஆகாயம் (அதற்குத் தகுந்த) மூடி. காலமானது, ஸதாவரஜங்கமங்களான எல்லா வஸ்துகளையும் (அதில் போட்டு) இரவுபகலாகிற விநகை வைத்து ஸூரியனாகிற அகநியை மூட்டி மாதங்களும் ருதுக்களுமாகிற கரணடிகளால் நன்றாகக் கிளிற்றிப் பக்குவம் பண்ணுகிறதென்பதுதான், தினமும் நடந்து வருகிற நிகழ்ச்சி ⁵ என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'சத்துருக்களைத் தவிரக்கச்செய்பவனே! உன்னால் எனனுடைய வினாக்கள் ⁶ உள்ளபடி விரித்து விடையளிக்கப்

¹ ஒவ்வொருநாளும் தேகம் அழிவுகள்தென்பதை நன்றாகநினைத்து, கிடைத்திருக்கிற ஸுகானுபவங்களையும் விட்டு மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு விரைந்து முயலவேண்டுமென்பது

² வேதங்கள் மாறுபடுதலாவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான பொருளைச் சொல்லுவன என்பது அவற்றை விளங்கவுரைக்கும் ரிஷிகளும் அப்படிப்பட்டவர்களே அளவுபடாத தாமசாஸதிரம் முதலிய விததைகளில் சிரமப்படாமல் பஹுஜனஸம்மதமான மாககத்தையே அனுஸரிகக்கவேண்டுமென்பது பொருள்.

³ 'மஹாஜந்' என்பது மூலம். பாகவதம் 6-ம் ஸ்கந்தம், 3-ம் அத்தியாயம், 25-ம் ஸ்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தில், 'மஹாஜந்' எனலும் பதத்துக்கு, 'மனு முதலானவர்கள்' என்று பூதீதரா பொருள்செய்திருத்தல் காண்க

⁴ 'அஸமிந் மஹாமோஹமயே கடாஹே' என்பது வேறுபாடும்

⁵ மனைவி முதலியவர்கள் அனுபவிக்கப்பட்டாலும் நிலையுள்ளவர்களல்லா என்று நினைத்து எல்லா விஷயங்களிலிருந்தும் வைராக்யத்தையே அடையவேண்டுமென்பது.

⁶ 'யாப்யாதய்யூ' என்பது வேறுபாடும்.

பட்டன. ¹ எவன புருஷன்? எவன எல்லாப்பொருளுமுள்ள வன்? இப்பொழுது விரித்துக் கூறுவாயாக' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிரா, ² 'நலவினையினால் (உண்டாகிற்) புகழ்ச்சொல பூமியினும் ஸவாககத்தினும் ³ பரவகிறது. அந்தச் சொல்லானது எது வரையில் இருக்கிறதோ அதுவரையில் ஒருவன் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான் எந்த மனிதனுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஸுகதுக்கங்களை சென்றது வருவது ஆகிய இரட்டைகள் ஸமமாக இருக்கின்றனவோ ⁴ அவனும் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். ⁵ எந்த மனிதன் எல்லா வஸதுக்களிடத்திலும் ஸம புத்தியுள்ளவனும் ஆசையற்றவனும் சாந்தமான மனமுள்ளவனும் மிகத் தெளிவள்ளவனும் எப்பொழுதும் பிரமமத்தைத் தியானிப்பவனுமாயிருக்கிறானோ அந்த மனிதனை எல்லாப்பொருளுமுள்ளவனென்று கூறப்படுகிறான்' என்றார்.

யக்ஷன், 'அரசனே! புருஷனும் எல்லாப்பொருளுமுள்ளவனும் உனனால் விரித்துக் கூறப்பட்டனா. ஆகையால், நீ பராநாக்களுள் ⁶ எவனொருவனை விருமபுகிறாயா அவன் பிழைக்கடும்' என்றான். யுதிஷ்டிரா, 'எவன் சுறுத்த நிறமுள்ளவனும் சிவந்த கண்களுள்ளவனும் உபாந்து வளராத பெரிய ஆசாமரம்

¹ 'எவன் ஜீவித்திருப்பவன்? எவன் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைந்தவன்?' என்பது.

² பமனில் பறநிலலாமலோ பறறுடனோ செய்யும் புணயகாமாவினால் உண்டாகும் புகழ் ஸவாககத்தினும் பூமியிலும் பரவகிறது அந்தக் கீர்த்தியுள்ளவரையில் அவன் ஜீவிக்கிறான் என்பது பொருள்

பிறகு, பூவவாஸனைக்கு ஒத்த காமாக்களைச் செய்கிறான அவைகளில் திஷ்காமலாக இருந்தால் படியில் ஏறுகிற முறையாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான் ஸகாமலாக இருந்தால் இறங்குகிற முறையாக வாஸநாபாசத்தினால் மிகவும் மிகவும் கட்டப்படுகிறான் என்பது ஆராயத்தக்கது

³ 'ஸபருசுதி' என்பது மூலம் 'தொடுகிறது' என்பது சொற்பொருள்

⁴ பரமமஜ்ஞானியே எல்லாப்பொருளும் உள்ளவன் 'வூவெவ வூய்யஸ் நூரூ' என்பது வேறுபாடம்.

⁵ இந்த ஸலோகம் வியாக்யான பாடத்திலில்லை.

⁶ யக்ஷன் புத்திரருடைய ஞானத்தைப் பரீக்ஷித்தது தாமத்தின் திலைமையைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக, 'எவன் ஒருவன் பிழைக்கடும்' என்று கேட்கிறான்

போன்றவனும அகன்ற மாபுள்ளவனும நீண்ட கைகளைபுடைய வனுமாக இருக்கிறேனே அந்த நகுலன் உயிரோடு எழுந்திருக்க வேண்டும்' என்று கூறினா.

யசூதன், 'இந்தப் பீமஸேனன் உனக்கு அன்பன். இந்த ஆர்ஜுனன் உங்களுக்குக் கதி. வேந்தனே! நீ யாது காரணத்தால் மாறாதாயின மகனான நகுலன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்? எவனுக்குப் பதினாயிரமாயிரங்களுக்கு ஸமமான பலமிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட பீமஸேனனைவிட்டு யாதுகாரணத்தால் நகுலன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்? அப்படியே, மனிதர்கள் இந்நகப்பீமஸேனனை உனக்கு அன்பனாகக் கூறுகின்றனர். அப்படி இருக்க, எந்த¹ ஸாமாத்தியம் காரணமாக மாறாதாயின மகன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்? எவனுடைய தோள்வலி மையை எல்லாப் பாண்டவர்களும் அடுத்திருக்கிறார்களோ அந்த ஆர்ஜுனனைவிட்டு ஏன் நகுலன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்?' என்று வினவினான்.

புதிஷ்டிரா, 'தாமமே, கெடுக்கப்பட்டால் (மனிதனைக்) கொல்லுகிறது. தாமமே, பாதுகாக்கப்பட்டால் (மனிதனைப்) பாதுகாக்கிறது. ஆகையால், தாமத்தை நான் விடவில்லை. தாமம் கெடுக்கப்பட்டு எங்களைக் கொல்லவேண்டாம்.² வேற்றுமையில் லாமை ஸதயத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த தாமமென்று எனனை எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், வேற்றுமையில்லாமையை நான் செய்யவிருமபுகிறேன். யசூ! நகுலன் பிழைக்கட்டும். மனிதர்கள் எனனை எப்பொழுதும் தாமசிலனை அரசனென்று நினைக்கிறார்கள். ஸவதர்மத்திலிருந்து நான் சலிக்கமாட்டேன். யசூ! நகுலன் பிழைக்கட்டும். என்பிதாவுக்குக் குந்தியும் மாத்ரிபுமாகிய இருவரும் மனைவியர். இருவர்களும் புத்திரனுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று எனனுடைய மதியானது நிச்சயிக்கிறது. எப்படி குந்தியோ அப்படியே மாதரி. அவ்விருவரும் எனக்கு வேற்றுமை இல்லை. இரண்டு தாயர்களுக்கும் ஸமமாயிருந்ததலை விருமபுகிறேன். யசூ! நகுலன் ஜீவிககட்டும்' என்று கூறினா.

¹ 'சுநஹாவம்' என்பது மூலம்; பெருமை அல்லது சிறப்பு; 'நகுலனிடமுள்ள ஸாமாத்தியம்' என்பது பழையவுரை

² 'ஆநருஸமஸயம்' என்பது மூலம்; 'அவைஷ்டமயம்' என்பது பழையவுரை

யக்ஷன், 'பரதஸ்ரீரஷ்டனே! உன்னால் அரகததததையும் காமததததயும்காட்டிலும் பக்ஷபாதமில்லாமலிருத்தல சிறந்த தென்று எண்ணப்பட்டதாதலால், உன்னுடைய எல்லாத் தம்பி மார்களும ஜீவிககட்டும்' எனறான¹.

முந்நூற்றுப்பதினந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(யக்ஷன் யதிஷ்டிரருக்தத் தான் தர்மதேவனென்பதைத் தெரிவித்து அவரைச் சோதிப்பதற்காக அரணிமுதலியவற்றைத் தானே கோணர்ந்ததாகக் கூறி அவருக்கு வரன்களைக் கொடுத்தது)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்கள் யக்ஷனுடைய வசனத்தினால் எழுந்திருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் பசியும் தாகமும் அந்தக்ஷணத்தில விலகிவிட்டன. யுதிஷ்டிரா, 'குளத்தில ஒருகாலை வைத்துக்கொண்டு நிற்பவனும் சதனூருக்களால் ஜயிக்கப்படாத வனுமான உன்னை நான கேட்கிறேன். நீ யாரா? நீ தேவனே. நீ யக்ஷனாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நீ வஸுககளுள் ஒருவனே? அல்லது, ருத்திராகளுள் ஒருவனே? அல்லது, தேவாகளுள் மிகச்சிறந்த வஜரபாணியான தேவராஜனே? லக்ஷம் சூரர்களை எதிர்த்துப்போடிய வல்லமைபுள்ளவர்களான இந்த எனனுடைய ப்ராதாக்கள் எல்லாரும் எவனால் கீழே வீழ்த்தப்பட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட யுத்தவீரனை நான காணவில்லை. ஸுகமாகத் தூங்கி எழுந்தவாளுடைய இந்திரியங்கள் தெளிவாயிருப்பதைப் போல இவர்களுடைய இந்திரியங்கள் தெளிவாயிருப்பதைக் காண்கிறேன். நீர் எங்களுடைய ஒப்பற்ற நண்பரோ? அல்லது, எங்களுடைய பிதாவோ?' என்று வினவினார்.

யக்ஷன், 'ஐயா! நான உன்னுடைய தகப்பனை தர்மதேவன். மெதுவான பராக்கிரமமுள்ளவனே! பரதர்களுள் சிறந்தவனே!

¹ இப்படி தாம்தேவதை யுதிஷ்டிரருடைய ஞானத்தையும் அனுஷ்டானத்தையும் பரீக்ஷிப்பதற்காக நூற்றிருபத்தான்கு கேள்விகள் கேட்டது யுதிஷ்டிரா அவற்றுக்கெல்லாம் தக்கபடி விடைகூறினார் அந்த யுதிஷ்டிரா கூறிய விடைகளெல்லாம் வேதத்தையும் ஸமிருதிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளாயிருத்தலால் அவருக்கு அவைகளிலுள்ள சிறந்த பாண்டித்யம் நன்கு விளங்கும்

உன்னைப்பாக்கக்கருதி இங்கேவந்தேனென்று என்னை அறிந்து
கொள். புகழும் ஸத்யமும் பொறிகளினடக்கமும் தூயமையும்
கபடமினமையும் அகாயத்தில் வெட்கமும் சபலமில்லாமையும்
கொடையும் தவமும் பிரம்மசர்யமும் எனனுடைய சரீரங்கள்.
அஹிமஸையையும் ஸமதவதையும் சாந்தியையும் தவதையும்
சுததியையும் மதஸரமில்லாமையையும் எனக்கு வாயில்களாக
அறிந்துகொள். நீ எனக்கு பரியான புதல்வனல்லையோ? பாக்கிய
விசேஷத்தால் ஆதமாவையறிய ஸாதனமான சமம், தம்ம்,
ஒழிவு, பொறுமை, மனவமைதி இந்த ஐந்திலும் பற்றுதலுள்ளவ
ரை இருக்கிறாய். முனசெய்த நலவினையினால்¹ ஆறு ஊர்மிகளும்
ஐயிக்கப்பட்டன. அவற்றுள், இளம்பிராயத்தில் வருகிற (பசி
தாகம்) இரண்டும் நடுவயதில்நோகிற (சோகமமோகம்) இரண்டும்
பரலோகத்தை அடையசெய்கின்ற (ஐரைமரணம்) இரண்டும்
ஒழிந்துவிட்டன. நான் தர்மராஜன். உனக்கு மங்களம். உன்
ஸவபாவத்தை அறியக்கருதி இங்குவந்தேன். உன்னுடைய
ஸமதவபுத்தியினால் ஸந்தோஷமடைகிறேன். குற்றமற்றவனே!
உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பேன். ராஜஸரேஷ்டனே! குற்றமற்ற
வனே! நான் உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவனாக இருத்தலால்
வரங்களைக் கேட்குகொள. எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய பக
தர்களோ அவர்களுக்குக் கெட்ட கதி இல்லை' என்றான்.

புதிஷ்டிரா, 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! எவருடைய
அரணியானது மாலை கவரப்பட்டதோ அவருடைய அகனிகள்
லோபமடையாமலிருக்கவேண்டும். இது என்னுடைய முதல் வர
மாகுசு?' என்றார். தாமதேவன், 'குந்திரந்தன்! தோஷமில்லா
தவனே! அந்த பராமமணனுடைய இந்த அரணீஸம்புடமானது,
உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியுமவிரூப்பததால் மிருகவேஷம்
கொண்ட எனலை கவரப்பட்டது' என்றான். பகவானை தர்ம
தேவன், 'கொடுப்பேன்' என்றே உத்தரமளித்தது, 'தேவனுக்கொப
பானவனே! நீ வேறுவரத்தை வரிப்பாயாக. உனக்கு மங்களம்'
என்றும சொன்னான். புதிஷ்டிரார், 'பன்னிரண்டு வருஷங்கள் காட
டில் கழிந்தன. பதினமூன்றாவது வருஷம் வந்துவிட்டது. அந்தப்
பதினமூன்றாவது வருஷத்தில் வஸிக்கின்ற எங்களை மனிதர்கள்
ஒருகாலும் அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்
டார். பகவானை தர்மதேவன், 'கொடுப்பேன்' என்றே உத்தர

¹ 'ஷடபதீ' என்பது மூலம்; 'ஷடோமிகள்' என்பது பழையவுரை.

மளித்தான; மீண்டும்¹ உண்மையான பராகரமமுள்ள யுதிஷ்டிரரைத் தேறுதலடையச்செய்தான. 'பாரத! நீங்கள்னைவரும் உங்களுடைய ரூபத்தோடு கூடவே இந்நபபூமியில் ஸஞ்சரித்தாலும் உங்களை மூவுலகத்தவருள்ளும் ஒருவனாவது அறியப்போகிறதில்லை. குருவமசத்ததை தாங்குபவர்களே! நீங்கள் எனனுடைய அனுசுகரத்தினால் இந்தப் பதினமூன்றாவதுவருஷம் முழுவதும் விராடநகரத்தில் மறைந்தும் ஒருவராலும் அறியப்படாமலும் ஸஞ்சரிப்பீர்கள். உங்களுள் எவ்வளவுகூடு மனத்தினால் எவ்வித எவ்வித உருவமண்ணப்பபட்டிருக்கிறீர்களோ அவ்வித அவ்வித உருவத்தை நீங்கள்னைவரும் இஷ்டப்படி தரிப்பீர்கள். உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் மிருகவேஷம்பூண்ட என்னால் அபகரிக்கப்பட்ட ஆரணியுடன் கூடின² இதனைப்பிராமணனுக்குக் கொடுங்கள். அப்பனே! வேறுவரத்தை வரிப்பாயாக. உனக்கு இஷ்டமான வரத்தை நான் கொடுக்கக்கூடவேன். புருஷஸரேஷ்டனே! அப்படி வரனைக்கொடுக்கின்ற நான் உன்விஷயத்தில் (போதுமென்ற) திருப்தியை அடையவில்லை. புதரா! ஒப்பற்றதும் பெரிதுமான மூன்றாவது வரத்தைக் கேள். வேந்தனே! நீயும் விதுரனும் எனனுடைய அம்சத்தினால் உண்டானவர்களவீரோ?' என்று சொன்னான்

யுதிஷ்டிரா, 'சாஸுவதமானவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவருமான தேவரீர் என்னால் நேரில் பாரக்கப்பட்டார். தந்தையே! நீர் ஸந்தோஷமுள்ளவராக எந்தவரத்தைக் கொடுக்கிறீரோ அந்தவரத்தை நான் பெற்றுக்கொள்வேன். பிரபுவே! நான் எப்பொழுதும் லோபத்தையும் மோகத்தையும் கோபத்தையும் ஜயிக்கக்கூடவேன். தானத்திலும் தவத்திலும் ஸத்யத்திலும் என மனமானது எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டினார். தாமதேவன, 'பாண்டவா! இயற்கையிலேயே இந்தக் குணங்களுள்ளவையிருக்கிறது. நீ தாமஸவரூபியே. இன்னும் நீ சொன்னவண்ணம் உனக்கு எல்லாம் உண்டாகும்' என்று சொன்னான்.

உலகங்களைப் பாதுகாப்பவனான தாமபகவான இவ்வாறு சொல்லி மறைநதுவிட்டான். கம்பீர ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் ஸுகமாக உறங்கினவர்களும் விராகளுமான பாண்டவர்கள்னை

¹ ஸத்யத்தையே பராகரமமாகவுடையவா எனினுமாம்.

² வேறு பாடம்.

வருமே ஒன்று சேர்ந்து ஆஸரம,ததையடைந்து களைதீர்ந்து தவசியான அந்த பராம்மணனுக்கு அரணிஸமபுடத்தைக கொடுத்தார்கள்.

(பாண்டவர்கள்) எழுந்ததும் பிதாவும புதரரும் சேர்ந்ததும் புகழ்ப் பெருக்குவதும் பெரிதுமான இந்தக் கதையைப் படிக்கிறவன், ஜிதேந்திரியனும் தன்வசமுள்ளவனும் புத்திரர்களும் பௌதராகளுமுள்ளவனும் தூறு வருஷகாலம் ஆபுனைப்பெற்றவனும் ஆவான். இந்த நல்ல கதையை அறிகின்ற மனிதர்களுடைய மனமானது, எப்பொழுதும் அதர்மத்திலும் மித்ரபேதத்திலும் பிற்பொருளைக் கவாவதிலும் பரதாரங்களைத் தொடுவதிலும் அற்பத்தனத்திலும் பற்றுதலுள்ளதாகாது” என்று சொன்னார். ¹

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

வ ன ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

¹ இங்கே நீலகண்ட வியாக்யானத்தாடன கூடிய பம்பாய்ப் பதிப்பிலு, மேலே ஓர் அத்யாயம் உள்ளது. அதிலுள்ள ஸலோகங்கள், கிருஷ்ண சாரியா பதிப்பு விராடபாவம் முதல் அத்யாயத்தில், 10 வது ஸ்லோக முதல் சில பாடபேதங்களுடன் காணப்படுகின்றன அந்த அத்யாயத்தின் கடைசியில் பின்வரும் பலஸுருதியும் இரதப் பாவத்திலடங்கிய முக்கிய கதைகளின் பெயர்களும் உள்ளன அவை வருமாறு :—

ப ல ஸ் ரு தி.

இரத ஆரணயபாவத்தை ஒருவன் கேட்டால் மஹா பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்; பொருளில்லாதவன் பொருளை அடைகிறான்; புத்ரர்களுடனும் பௌதராகளுடனும் கூடினவனாகிறான்; ஸ்திரீயானாலும் புருஷனாலும் சுததமாகவும் மனவடக்கத்துடனமிருந்து (இதனைக் கேட்டால்) எந்த எந்த இஷ்டத்தை வேண்டுகிறார்களோ அதை அதை அடைகிறார்கள்; ஸம்சயமில்லை. அரணயபாவத்தைக் கேட்டாலும் படித்தாலும் பிராம்மணர்களை ஆடைகளையும் பசுக்களையும் பொன்களையும், ரதனங்களையும் கொடுத்த நனகு பூஜித்துப் பாயஸ முதலியவற்றால் பூஜிப்பிக்கவேண்டும் பிராம்மணர்கள் திருபதியடைந்தால் பாண்டு குமாரர்களும் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் ருதாரும் இரதிரனும் தேவக் கூட்டங்களும் பூதங்களும் முனிவர்களும் பெண்தெய்வங்களும் பிதருக்களின் கூட்டங்களும் திருபதியடைகிறார்கள். இதனைச் சொல்லுவது அறக்களாலும் அன்னங்களாலும் பொன்னொபரணங்களாலும் சக்திக்குத் தக்கபடி பூஜிக்கவேண்டும். படிப்பவனுக்கும் படிப்பிப்பவனுக்கும் கறக்க வெண்கலப்பாதிரமுள்ளதும் வெள்ளிகட்டிய குளம்புள்ளதும் பொன்

கட்டிய கொம்புள்ளதும் மறறும் ஆபரணங்களை அணிந்ததுமான கபிலைப் பசுவை முகயமாகக் கொடுக்கவேண்டும். பாண்டவர்களுடைய திருப்புகை காசு பிராமமணனுக்கு அன்னமளிக்கவேண்டும். ஆரணயகமென்னும் கதையைக் கேட்கும் நரோத்தமன் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைநது பின்பு ஸ்வாகக்கலோகததையும் அடைவான். இப்படி அரணயபாவத்தைக் கேட்டலின் மகிமைபும் தானத்தின் முறைபும் முறறுப்பெற்றன.

இந்தப்பீவந்திலடங்கியவை.

பாண்டவர்கள் வனததுக்குப் புறப்பட்டது ; நகரமாந்தா உடனசெனறது ; நகரமாந்தாபேசசும அவர்களைத் திருப்பியனுப்பியதும் ; பிராமமணாகள உடனசெனறது ; யுதிஷ்டிராகவலை , செளனகாபேச்சு ; தெளமயா உபதேசித்த ஸ்தோதரம் ; ஆதிதய அஷ்டோததர சதநாமங்கள , விதூரா அஸ்தினா புரத்தை விட்டுப்போனது ; விதூரா திரும்பிவந்தது ; திருதராஷ்டிரன் வருந்தியது ; திருதராஷ்டிரனிடம் வியாலா வருவு , ஸுரபிகும இரதிரனுக்கும் ஸம்வாதம் ; அர்ஜுனன் பேச்சு , பீமஸேனன் பேச்சு ; யுதிஷ்டிரருக்கு வியாஸதாசனம் ; அர்ஜுனன் செனறது , லோகபாலாகள வருவு ; விதயாலாபம் ; சஸ்திரபராபதி ; கிராதயுததம் ; இரதிரலோகமனம் ; நளோபாகயானம் ; சூதாம விதையை அறிந்தது ; நாரதா வருவு , புலஸ்தியதீரத்தயாதரை ; லோமசா வருவு ; அவருடன் தீரத்தயாதரை செனறது ; அகஸ்தியா பிரபாவம் ; விந்தியமலையினகதை ; வாதாயிபை அழித்தது ; கடலை வறறசு செய்தது ; காலேயவதம் ; ஸகரபுதரா அழிவு ; கங்காவதாரம் ; நிர்யஸருகுகோபாக்யானம் , வருஷ்ணிகளும் பாஞ்சாலாகளும் வந்தது ; பலராமரின பேச்சு ; வாஸுதேவரின பேச்சு ; பரசராமா சரிதம் ; ஸுகன்யோபாக்யானம் ; சேனகபோதோபாகயானம் ; அஷ்டாவசுரோபாகயானம் , கந்தமாதனபரவேசம் ; உதபாதம் ; கதோதகசன் தூக்கிச்செனறது ; ஜடாஸுரவதம் ; ஆஷ்டிஷேனூஸரமத்தில் வாலம் , அனுமானைப் பீமன் ஸந்தித்தது ; லௌகநதிகமலா கொணாரத்தது ; யக்ஷபுததம் ; சூபேரனை ஸந்தித்தது ; நிவாதகவசுவதம் ; அர்ஜுனன் வருவு , சஸ்திரங்கண்டது , அஜகரத்தின் கதை , காமயகததுக்கு வருதல் ; வாஸுதேவரும் ஸதயபாமையும் வருதல் ; நாரதா வருவு ; மார்க்கண்டேயா வருவு ; மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யை நடைபெறுதல் ; பிராமமணமகிமை ; துந்தமாறோபாகயானம் ; ஸரஸ்வதிக்கும தாக்க்யருகுகும் ஸம்வாதம் , மனுசரிதம் ; மண்டுகோபாகயானம் ; பதிவரதோபாகயானம் , தாமவயாதோபாகயானம் ; மதுகைடபோபாகயானம் , திரௌபதீ ஸதயபாமாஸமவாதம் ; கோஷ்யாதரையும் துரியோதனன் செயலும் ; மாரிககாலவாணனை ; இரதிரதபுமனோபாகயானம் ; ஆங்கிரலோபாக்யானமும் ஸ்கந்தஜனனமும் ; துரியோதனன் வேள்வி ; வியாஸதாசனம் ; மிருகஸ்வபுதாசனம் ; வீரஹிதரௌணிகம் ; தரௌபதீஹரணம் ; தர்வாஸ உபாக்யானம் ; ராமோபாகயானம் ; ஸாவிதரி உபாகயானம் ; சூண்டலாஹரணம் ; அரணஸமபந்தமான யக்ஷபரர்ணுகள.

(ஆக அச.)